4 มือปราบพญายม ตอน

เท้าความตาย

เล่ม 1

น.นพรัตน์

บทที่ 1
เภทภัยข้างกาย

โลกนี้เกรงว่าไม่มีผู้ใดร้อนรุ่มกว่ามันอีก
แม้แต่มันเองก็ไม่เคยร้อนรุ่มถึงเพียงนี้มาก่อน

ม้าใต้ร่างเปลี่ยนเป็นตัวที่สี่แล้ว ตลอดรายทางมันควบขับจนม้าตายไปสามตัว เมื่อห้อม้าเป็นระยะทางหนึ่งร้อยห้าสิบลี้ ม้าจะเหน็ดเหนื่อยล้มตายอยู่ข้างทาง แต่มันยังไม่หยุดยั้งลงพักผ่อน

ยามนี้ใกล้ถึงโอ้วบ้วยโคย (ธารหางเสือ) แล้ว

ม้าของมันพุ่งผ่านบ่อน้ำข้างทางแห่งหนึ่งไปดุจเถาทัณฑ์ล้ำหน้าไปวาเศษ ค่อยหยุดลงอย่างกะทันหัน ในเสียงชายเสื้อปะทะลม มันพุ่งย้อนกลับมาข้างบ่อน้ำ ตักน้ำถังหนึ่งราดรดลงยังศีรษะล้านเลี่ยนของตัวเอง จากนั้นดวงน้ำกระบวยหนึ่งยืดคอดื่มลงไป

มันความจริงไม่เข้าใจว่า ผู้คนบนค่ายไฉนขุดบ่อน้ำไว้ที่นี้ ยามนี้

ค่อยทราบว่า บ่อน้ำนี้มีประโยชน์ต่อคนเร่งรุดเดินทางอย่างใหญ่หลวง

ผู้คนที่ใต้ร่มไม้ข้างบ่อชมดูจนตะลึงลาน พวกมันเพิกอยู่ที่ละแวกโฮ้วบ้วย (หางเสือ) มิใช่ไม่เคยเห็นวิชาตัวเบา แต่มั่นใจว่าไม่เคยเห็นหลวงจีนที่เร่งร้อนเดินทางเช่นนี้

มันดื่มน้ำกระบวยหนึ่ง โยนกระบวยไม้ลงในถัง พุ่งหวนกลับไปม้าร้องก้องกังวาน ขณะจะควบขับจากไป พลันปรากฏคนผู้หนึ่งร้องถามว่า

"ใช่เป็นก้วงได้ซือหรือไม่?"

มันกวาดกราดสายตาไปตามเสียง ล้วงไม้บักฮื้อออกมาอันหนึ่ง เคาะดิดต่อกันห้าครั้งคราว

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งพุ่งปราดออกจากกลุ่มคน คุกเข่าลงข้างหนึ่งประสานมือกล่าวว่า

"ปังล่วงโฮ้วแห่งทิจู (หน่วยเหล็กไหล) น้อมพบโหงวแจ่จู้ (หัวหน้าค่ายที่ห้า)"

มันเห็นเป็นคนของเลี่ยงฮุ้นแจ่ (ค่ายเทียมเมฆ) ด้วยกัน ดังนั้นกล่าวว่า

"ที่แท้เกิดเรื่องใด?"

ปังล่วงโฮ้วกล่าวอย่างประหวั่นพรั่นพรึง

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ เพียงได้ยินว่า...ตั่วแจ่จู้ (หัวหน้าค่ายใหญ่) กับตั่วตึงแก (พ่อบ้านใหญ่) เกิดเรื่องขึ้น ต้องการให้ท่านรีบกลับไป"

มันไม่กล่าวมากความ ควาดคำหนึ่ง ควบม้าห้อตะบึง ปังล่วงโฮ้วก็โผพุ่งขึ้นม้าตัวหนึ่ง ขณะจะติดตามไป ม้าตัวนั้นก็ล่วงหน้าลิบลับเหลือแต่เงาดำจุดหนึ่ง

มันห้อม้าตลอดทาง ไม่นานมาถึงหน้าค่ายภูเขา ที่โอ่อ่าภูมิฐาน ยึดครองพื้นที่กว้างขวางแห่งหนึ่ง บนค่ายบังเกิดซุ่มเสียงดวาดว่า

"ผู้มาเป็นใคร ประกาศนาม"

มันมือหนึ่งกุมบังเหียน มือหนึ่งถือไม้บักฮื้อ เดาะเป็นเสียงดัง ห้าครั้ง ผู้คนบนค่ายพอฟัง กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นโหงวแจ่จู้"

จากนั้นประตูค่ายเปิดอ้าออก มันควบม้าเข้าไป ภายในปลูกสร้างบ้านไม้หลายหลัง ก่อกระโจมหลายแห่ง นับเป็นสิ่งก่อสร้างอีกแบบหนึ่ง

คนผู้หนึ่งวิ่งตะบึงออกจากกระโจมใหญ่หลังหนึ่ง เรียกหาว่า

"ซือแป้"

มันจดจำออกว่ากระโจมใหญ่หลังนั้นเป็นที่มั่นพิพากษา ซึ่งหัวหน้าค่ายใหญ่และพวกใช้เป็นสถานที่หารือแผนการใหญ่ ดังนั้นถามว่า

"ตั่วแจ่จู้อยู่ภายในหรือ?"

ผู้ที่ปรากฏกายออกมาเป็นชายหนุ่มหน้าคาหมดจดผู้หนึ่ง ยามนั้นตอบว่า

"ตั่วแจ่จู้ไม่อย่ ตั่วตึงแกอย่"

มันใจหายวูบ เข้าใจว่าตั่วแจ่จู้เกิดเรื่องแล้ว

ที่แท้หลวงจีนรูปนี้เป็นหัวหน้าที่ห้าแห่งค่ายเทียมเมฆ ฉายาโชยลั้งม้อเจ็ง (หลวงจีนสุนัขป่า) ก้วงตงอิด ค่ายเทียมเมฆถูกทางการตราหน้าเป็นซ่องโจร อยู่ในข่ายกวาดล้าง เผชิญการสูญเสียไม่น้อย ดังนั้นตั่วแจ่จู้ฉายาเก้าอิ่งซิ้งแล้ง (มังกรเก้าปรากฏ) เช็กเสียวเชียงทำการปรับปรุง

เสริมกำลัง ชักชวนยอดฝีมือที่เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊นามกู่เชียะเชี้ยวเข้าร่วมด้วย แต่งตั้งเป็นตั่วตึงแก (พ่อบ้านใหญ่) บอบอำนาจสิทธิ์ขาดให้ ไม่นานก็มีกำลังกล้าแข็งขึ้น

หลวงจีนสุนัขป่าก้วงตงอิดนำกำลังหน่วยหนึ่งรักษาการณ์ที่ชายแดน วันนี้พลันได้รับนกพิราบสื่อสารจากค่ายเทียมเมฆ ทราบว่าชนชั้นผู้นำในค่ายใหญ่เกิดเรื่องขึ้น ให้ก้วงตงอิดเดินทางกลับเพียงลำพัง ก้วงตงอิดเคยได้รับการช่วยเหลือจากเซ็กเสียวเซียงกับกู่เชียะเชี้ยวทั้งสองคน ยามนี้ทราบว่ามีคนเกิดเรื่อง ก็รีบรุดกลับมาทั้งกลางวันกลางคืน เพียงหวังสามารถมีส่วนช่วยเหลือด้วย

ควรทราบว่า นักสู้ผู้กล้าในยุทธจักรกล้วนติดค้างบุญคุณผู้อื่นที่สุด ในบู๊ลิ้มแม้ถือการแก้แค้นเป็นเรื่องชาชิน แต่การทดแทนบุญคุณเป็นเรื่องสำคัญยิ่งกว่า ก้วงตงอิดแม้เป็นชาวมิจฉาชีพ แต่โจรก็มีธรรมะถือบุญคุณน้ำใจเป็นพิเศษ

ก้วงตงอิดก้มกายลง มุดเข้ากระโจมหนัง รู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดมิดลง อาจบางทีเมื่อครู่แสงแดดแผดจ้าเกินไป พอเหยียบย่างเข้ากระโจมรู้สึกเย็นยิ่ง เนื่องเพราะรีบร้อนเดินทางเกินไป กลับศีรษะมึนงงเล็กน้อย แทบต้องยื่นมือเกาะเสาใหญ่ในกระโจม ค่อยทรงกายนั่ง

ก้วงตงอิดระงับสติ เห็นคนแต่งกายเช่นนักศึกษาผู้หนึ่งนั่งอยู่บนหลังโต๊ะใหญ่ไม้จันทน์ม่วง กำลังใช้มีดแกะสลักเล่มหนึ่งแกะสลักตราประทับอันหนึ่งอย่างจดจ่อ

ก้วงตงอิดประสานมือกล่าวว่า

"กู่ตั่วตึงแก (พ่อบ้านใหญ่แซ่กู่)"

นักศึกษานั้นยกมือขวาขึ้นเล็กน้อย มันสวมชุดครามตัดขอบขาว มือในแขนเสื้อยังขาวยิ่งกว่า ใบหน้าก็คล้ายพอกแป้งขาวชั้นหนึ่ง

ก้วงดงอิดได้แต่ชะงักซุ่มเสียงไว้ ในใจมีร้อยวาจาพันปัญหา คิดถามไถ่ ชั่วครู่ให้หลัง นักศึกษานั้นค่อยวางตราประทับลงบนโต๊ะไม้จันทน์เบาๆ กล่าวเสียงแผ่วทุ้ม

"ท่านมาแล้ว?"

ก้วงดงอิดกล่าวว่า

"กู่ตั๋วตึงแก ที่แท้เกิดเรื่องใด?"

นักศึกษานั้นย่อมเป็นกู่เซียะเชี้ยว มันหลุบสายตาลงกล่าวว่า

"ก้วงได้ซือ ท่านหายากยิ่ง พวกเราพอถ่ายทอดคำสั่งออกไป ท่านก็รุดถึงเป็นคนแรก"

"นี่สมควรอยู่ เราติดค้างบุญคุณกู่ตั๋วตึงแก ต่อให้ภูเขาดาบขวางหน้า ก็ต้องบุกฝ่ามา...ไม่ทราบเชึกตั๋วแจ่จู้..."

กู่เซียะเชี้ยวทอดถอนใจ ยกมือแกะสลักในมือขวาขึ้นแนบแก้ม กล่าวว่า

"ท่านก็ติดค้างบุญคุณเชึกแจ่จู้?"

ก้วงดงอิดสะท้านคราหนึ่ง โถมถึงหน้าโต๊ะ สองมือตะปบขอบโต๊ะไว้ กล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"เชึกตั๋วแจ่จู้...เกิดเรื่องแล้ว?"

กู่เซียะเชี้ยวทอดถอนใจ พึมพำว่า

"ดูท่าในจิตใจท่าน มันมีความสำคัญกว่าเราอีก"

ก้วงดงอิดงงงันวูบ ได้ยินไม่ชัดเจน ต้องถามว่า

"ว่ากระไร..."

ทันใด กู่เซียะเชี้ยวดีดนิ้วทั้งสอง มีดแกะสลักในมือพุ่งวาบออกไปคุจสายฟ้า

ก้วงตงอิดรู้สึกชาวูบที่หัวใจ ปวดแปลบที่กลางหลัง เสียงฉึกเมื่อมีดน้อยปักตรึงกับเสาไม้ที่ด้านหลังห่างไปเจ็ดเชียะ

ด้ามมีดยังสั่นไหว

ตัวมีดไร้โลหิต

ก้วงตงอิดก้มศีรษะลง ค่อยพบว่าหัวใจตัวเองถูกทะลวงเป็นรูโลหิตไหลหลั่งออกมา

มันค่อยทราบว่ามีดบินเมื่อครู่ทะลุร่างมันออกไป

ก้วงตงอิดใช้สองมือตะปบขอบโต๊ะ โต๊ะไม้จันทน์อย่างดีที่แข็งแกร่งถึงกับบังเกิดเสียงกรีอบแกร็บ พู่กันเจาะฝนหมึกบนโต๊ะก็กระทบกระทั่งเป็นเสียงดัง มันกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน...เพราะเหตุใด?"

กู่เซียะเชี้ยวใช้แววตาที่เวทนามองดูมัน กล่าวด้วยความเสียใจว่า

"เราก็อับจนปัญญา"

"เรา...เรากลับมาทดแทนบุญคุณ ท่านกลับ..."

ซุ่มเสียงพลันขาดหาย เสียงกร็อบๆ สองครา ไม้จันทน์ถูกตะปบหักมาสองชิ้น กำอยู่ในมือ คนก็ล้มไถลล้มลง ในที่สุดแน่นิ่งสิ้นใจตาย

กู่เซียะเชี้ยวพึมพำว่า

"ผู้ใดเรียกท่านบีผู้มีพระคุณสองคน?"

มันสั่นศีรษะรำพึงอีกว่า

"เราไม่ฆ่าท่าน ไหนเลยฆ่ามันได้ หากแม้นฆ่ามัน ไยมิใช่ต้องคอยระวังท่านล้างแค้น เราต้องการให้มันตาย ให้มันโดดเดี่ยว จำต้องฆ่าท่านก่อน แล้วค่อยฆ่ามัน"

ยาบนั้น ชายหนุ่มหน้าคาหมดจดนั้นถลันวูบเข้ามา ยื่นห้อยมือสำรวม

คู่เซียะเชี้ยวกระทั่งดวงตายังไม่เหลือบขึ้น เพียงกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ซือแป๋เจ้าตายแล้ว"

ชายหนุ่มหน้าตาหมดจดนั้นกล่าวว่า

"มันมิใช่ซือแป๋เรา"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งตั๋วตึงแก กราบมันเป็นอาจารย์ ร่ำเรียนยอดวิชาของมัน จะได้รับใช้ตั๋วตึงแก หามีน้ำใจฉันอาจารย์กับศิษย์ไม่"

คู่เซียะเชี้ยวยกมือดบไหล่มัน กล่าวคำ "ประเสริฐ" ถามว่า

"ยอดวิชาขับด้อนทวิบาทจัตุบาทของมัน เจ้าใช่เรียนรู้แล้วหรือไม่?"

"ที่มันรู้จัก ข้าพเจ้าล้วนเรียนรู้ ที่ข้าพเจ้ารู้จัก มันไม่ล่วงรู้"

คู่เซียะเชี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"คักล่วงโป้วอันประเสริฐ ไม่เสียทีที่เราเฝ้าฟูมฟัก"

ชายหนุ่มหน้าตาคมคายคักล่วงโป้วกล่าวว่า

"ปังล่วงโอ้ว เตียล่วงฮวบ ซ่งล่วงจุ้ย คักล่วงโป้วทั้งสี่ได้รับบุญคุณตั๋วตึงแก ยอมพลีแม้ชีวิต"

"ปัญหาเฉพาะหน้าคือกำจัดฆ่าเช็กเสียวเซียง"

"ตั่วตึงแก่วางใจ ทุกประการเตรียมพร้อมไว้"

เอ่ยถึงตอนนี้ นอกกระโจมบังเกิดซุ่มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"เตียล่วงฮวบแห่งกึ๋งจู (หน่วยเหล็กกล้า) มีเรื่องรายงาน"

ก่เซียะเชี้ยวกล่าวว่า

"เข้ามา"

ชายฉกรรจ์ท่วงท่าองอาจผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา รายงานว่า

"เชี่กเสียวเซียง เล้าฮวกกวง ง้วนแม้งเจี่ยและเกาเชฮงมาถึงเชิงเขาแล้ว"

ก่เซียะเชี้ยวเดินช้าๆ ไป ยื่นมือถอนมีดแกะสลักบนเสาไม้ออกมา พลิกข้อมือวูบ มีดน้อยก็หายวับไปในแขนเสื้อ ปากกล่าวว่า

"เก็บศพก้วงตุงอิดไป ดำเนินการตามแผน"

แผนการของมันมีคำจำกัดความว่า

"ประหารฆ่าสิ้น"

.....

เมื่อเชี่กเสียวเซียง เล้าฮวกกวง ง้วนแม้งเจี่ยและเกาเชฮง เข้าสู่กระโจมหนัง ในกระโจมก็ปราศจากคราบโลหิตแม้สักหยดเดียว

ในกระโจมจัดตั้งเก้าอี้ไม้จันทน์ห้าตัว ก่เซียะเชี้ยวผุดลุกขึ้นต้อนรับ กล่าวว่า

"ตั่วกอเชิญนั่ง"

เชี่กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ยังมีมารยาทอันใด กลับเป็นยี่ตี่ (น้องรอง) รับบาดเจ็บ ควรรีบรักษาจึงถูกต้อง"

เห็นเล้าฮวกกวงหลั่งโลหิตโชมกาย บนร่างรับบาดแผลเจ็ดแปดแห่ง ปรากฏเลือดเนื้อเหวอะหวะ คล้ายถูกอาวุธหนักประเภทหอกทวนแทงทำร้าย ผมเผ้าก็ถูกไฟลวกหงิกงอ รับบาดเจ็บไม่น้อย

กู่เซียะเชี่ยวกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"ยี่แจ่จู้ (หัวหน้าค่ายที่สอง) รับบาดเจ็บแล้ว?"

เล้าฮวกกวง กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"บาดเจ็บทางผิวกาย ไม่นับเป็นอย่างไร เพียงแต่ทหารโฉดเหล่านั้นอาศัยข้ออ้างกวาดล้างค่ายเทียบเมฆ ฉวยโอกาสบุกปล้นหมู่บ้านชนบทในรัศมีหลายร้อยลี้รวมเจ็ดแห่ง ข่มขืนฆ่าฟันตามอำเภอใจ จากนั้นป้ายความผิดมาที่ค่ายเทียบเมฆเรา นับว่าเลวชาติกว่าเดียรัจฉานอีก"

น้ำเสียงเคียดแค้นยิ่ง เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ยี่ตี่อย่าได้มีโทสะ กองกำลังครั้งนี้เป็นเสนาบดีโฉดโป้วจงจือส่งมา แม่ทัพที่นำขบวนหนึ่งเรียกว่าชิ้งโอ่วเจียงกุน (แม่ทัพอีกา) แนฮูยี่คนหนึ่งเรียกว่าเลาะเทาะเล่าเอี้ย (ผู้เฒ่าอูฐล่อม) ชีอูชิ้ว เป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้บ ต่างกับแม่ทัพน้ำยกองธรรมดาที่แล้วมา"

เล้าฮวกกวงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ต่างกันแล้วจะเป็นไร พวกเราหากสัวไม่"

ขณะกล่าว ง้วนเม้งเจี่ยใส่ยารักษาบาดเจ็บให้กับมัน มันไม่แค่นเสียงแม้สักคำเดียว

เกาแซงกี่รับบาดเจ็บ แต่ไม่หนักหนาเท่าเล้าฮวกกวง ดังนั้น

กล่าวอย่างขึ้มแย้ม

"ขี่แจ่จู้ปรกติไม่เอ่ยปาก วันนี้กลับพูดมาก ใช่เปลี่ยนนิสัยใจคอหรือไม่?"

พี่น้องค่ายเทียมเมฆล้อเล่นกันเอง เกาเชยงแม้เป็นลักแจ่จู้ (หัวหน้าค่ายที่หก) แต่พูดจาโดยไม่ยับยั้ง ทั้งหมดก็ไม่ถือสาแต่อย่างไร

ที่แท้ค่ายเทียมเมฆมีหัวหน้าค่ายแปดคน ประกอบด้วยโอ้วเซ่าเอิง–ปวยเล้งจั้วเกี่ยม (กระบี่งูปราดเปรียว) เล้าฮวกกวงไซ่จูก๊วะ (เทียมขงเบ้ง) ง้วนเม้งเจี่ย ติ่งโจ้ยฮวง (ลมพายุ) มกคิวเพ้ง โซยลั้งม้อเจ็ง (หลวงจีนสุนัขป่า) ก้วงดงอิด อั้งเพ้าเล็กฮวบ (เสื้อแดงผมเขียว) เกาเชยงกิมจั้วเชีย (ทวนงูทอง) เม่งอู่อุ้ย ซังยิมเซาฮุ้นเบ๊เจี้ยกุ่ย และปาอ้วงกุ้ง (กระบองทรงพลัง) เล้งอิ้วเทียน นับว่ามีขุมกำลังกล้าแข็งไม่น้อย

ภายหลังเก้าอิ่งซิ้งเล้ง (มังกรเก้าปรากฏ) เซ็กเสียวเชียงบุกค่ายเทียมเมฆเพียงลำพัง ใช้วิชาฝีมือที่แตกต่างกันแปดชนิด โค่นแจ่จู้ทั้งแปดพ่ายแพ้ ทั้งหมดจึงยกเขาเป็นตั่วแจ่จู้ (หัวหน้าค่ายใหญ่) แจ่จู้เดิมทั้งแปดพากันลดตำแหน่งลงขั้นหนึ่ง

ต่อมาหัวหน้าค่ายที่แปดมีดคู่กวานวิชาเบ๊เจี้ยกุ่ยเสียชีวิตในระหว่างการกวาดล้างของทางการ ค่ายเทียมเมฆคืนสู่การปกครองของแจ่จู้ทั้งแปดอีกครา จวบกระทั่งเซ็กเสียวเชียงเกลี้ยกล่อมกู่เชียะเชี้ยว และมือดีทั้งสี่เข้าร่วม เสริมกำลังค่ายเทียมเมฆกล้าแข็งขึ้น ทางการยกกำลังมาปราบปรามหลายครั้งครา ล้วนประสบความเสียหายอย่างยับเยิน

ระหว่างนี้ทั้งสองฝ่ายเกิดการปะทะบ่อยครั้ง เล้าฮวกกวงและพวกเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ แต่พี่น้องทั้งหลายล้อเล่นเป็นเนืองนิตย์ ถือดีว่า

ค่ายเทียมเมฆแข็งแกร่งดังปราการเหล็ก ไม่ขืดถือเป็นเรื่องราวใด

ยามนั้นปังล่วงโป้วยกถาดใบหนึ่งเดินเข้ากระโจม บนถาดจัดวางสุราป้านหนึ่ง และจอกสุราห้าใบ

กู่เซียะเชี้ยวลุกขึ้นช้าๆ กล่าวว่า

"พี่น้องทั้งสี่ ครั้งนี้ลำบากมากแล้ว เราขอคารวะท่านทั้งสี่จอกหนึ่ง"

เล้าฮวกกวงกล่าวว่า

"คารวะสุราอันใด หากจะดื่มก็ดื่มสุราด้วยกัน"

พลางหยิบสุราสองจอก จอกหนึ่งยื่นส่งต่อเซ็กเสียวเซียง จอกหนึ่งยื่นให้กับเกาแซยง จากนั้นค่อยหยิบสุราให้กับตัวเองจอกหนึ่งดื่มลงไป

กู่เซียะเชี้ยวหยิบสุราที่เหลือสองจอกขึ้น ส่งจอกหนึ่งให้กับง้วนเม้ง-เจี่ย ง้วนเม้งเจี่ยพลันกล่าวว่า

"ก้วงโหงวตี่ (น้องที่ห้าแซ่ก้วง) กลับมาแล้วหรือ ไยไม่เชิญมันออกมาดื่มด้วยกัน?"

กู่เซียะเชี้ยวสะท้านใจอย่างรุนแรง ปากกล่าวว่า

"โหงวแจ่จู้บอกว่าจะซ่อนตัวไว้ สร้างความแปลกใจแก่พวกท่าน สักครา ไม่ทราบว่าซาแจ่จู้ดูออกได้อย่างไร?"

ง้วนเม้งเจี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"โต๊ะไม้จันทน์ม่วงของตั่วตึงแกเป็นไม้เนื้อดี ต่อให้เป็นดาบกระบี่ยังฟันไม่เข้า..."

มันไม่ได้กล่าวต่อ ทุกผู้คนเพ่งตามอง พบว่าหน้าโต๊ะไม้มีริ้วรอยถูก

ตะปบหักไปสองแห่ง เช็กเสียวเชียงจึงกล่าว

"วิชาตุ่ยชิ้งเยี้ยว (กรงเล็บทำลายเทพ) ของโหงวตี๋มีความรุดหน้ากว่าเดิมแล้ว"

ก่เซียะเชี้ยวยิ้มประจบกล่าวว่า

"ซาแจ่จู้คาดเดาถูกต้อง โหงวแจ่จู้กลับมาพร้อมกับความดีความชอบประการหนึ่ง"

"ความดีความชอบอันใด?"

"มันตัดศีรษะขุนนางโฉดผู้หนึ่ง พกนำกลับมา ตั้งใจอวดต่อพี่น้องทั้งหลาย"

มันปรบมือคราหนึ่ง ดักล่วงโป่วก็ยกถาดใหญ่ใบหนึ่งเข้ามา บนถาดปิดฝาหม้อขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

เกาแซยงชมดูจนผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เล่าโหงว (คนที่ห้า) ตัดศีรษะขุนนางโฉดมาเป็นกับแกล้มหรือ เรายังไม่มีอารมณ์รับประทาน"

เช็กเสียวเชียงกล่าวเสริมขึ้น

"โหงวตี๋เล่า?"

ก่เซียะเชี้ยวเดินเข้าใกล้ไปสองก้าว กล่าวว่า

"มันมาแล้ว"

"อยู่ที่ใด?"

ดักล่วงโป่วพลันเปิดฝาหม้อขึ้น เห็นบนถาดกลับจัดวางศีรษะที่แยกเขี้ยวถลึงตาหัวหนึ่ง

เจ้าของศีรษะมนุษย์คือหลวงจีนสุนัขป่าก้วงดงอิด!

เช็กเสียวเชียงใจหายวาบ พริบตานั้นบทแก้าอี้ปรากฏแผ่นเหล็กกล้าดีดพุ่งออกบาหลายแผ่น รัดร่างของเขาไว้อย่างแน่นหนา นอกจากนั้นพนักเก้าอี้มีคมมีดดีดพุ่งออกมาสี่เล่ม แทงใส่กลางหลังเช็กเสียวเชียง

เช็กเสียวเชียงตวาดก้อง ถ่ายทอดพลังใส่แผ่นหลัง เสียงปงปงดังดิดต่อกัน คมมีดที่ใกล้แทงถูกกลางหลังทั้งสี่เล่มล้วนหักสะบั้น

พริบตานั้น กู่เชียะเชี้ยวพลันลงมือ

มันลงมือดุจสายลม ท่าร่างดั่งสายฟ้า

มันฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกเช็กเสียวเชียง

เช็กเสียวเชียงทุ่มเทพลังทั้งหมดใส่กลางหลัง กระแทกคมมีดหักสะบั้น ทรวงอกกลับรับฝ่ามือของกู่เชียะเชี้ยวเอาไว้ อวัยวะภายในคล้ายคลาดเคลื่อนจากตำแหน่งเดิม เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน โลหิตไหลหลั่งออกจากดวงตา ใบหู จมูกปากโดยพร้อมเพรียง

เช็กเสียวเชียงเบิกตาจนฉีกขาด ร้องคำ “เจ้า...” โลหิตก็ฉีดพุ่งออกจากปากมา

กู่เชียะเชี้ยวแค่นหัวร่อ ขณะจะฟาดฝ่ามือที่สองออก พลันรู้สึกปวดแปลบที่มือ รีบพุ่งถอยไป ค่อยพบว่าข้อมือขวาถูกกำลังภายในอีกฝ่ายหนึ่งกระแทกสะท้อนกลับจนหลุดจากข้อ

มันวางมือซ้ายลงบนกระดูกข้อต่อของมือขวา เสียงกร๊อบเมื่อดันกระดูกข้อมือกลับคืนสู่ที่เดิม

พริบตาที่กู่เชียะเชี้ยวจู่โจมทำร้ายเช็กเสียวเชียงอย่างสุดกำลังในบริเวณก็เกิดเหตุแปรเปลี่ยนมากหลาย

ดอนแรกเล้าฮวกกวง ง้วนเม้งเจี่ยและเกาเชียงแดกดิ้นตะลึงลาน

มิเพียงดิ้นตระหนก ทั้งยังบังเกิดความปวดร้าวใจและเดือดดาลดั่งแค้นนัก

จากนั้นร่างของเล้าฮวกกวงก็ถูกกลไกบนเก้าอี้คล้องรัดไว้บน พนักเก้าอี้ก็ปรากฏบมีดสี่เล่มแทงปราดออกมา

ง้วนเม้งเจี่ยพอดียืนอยู่ข้างเก้าอี้ พลังฝีมือมันไม่สูงเยี่ยม แต่มีไหวพริบปราดเปรียว พลันฟาดฝ่ามือใส่พนักเก้าอี้

น่าเสียดายพลังฝีมือมันไม่กล้าแข็งพอ เพียงกระแทกพนักเก้าอี้ทลายไปส่วนหนึ่ง

เกาแซ่งพอดีกวัดแกว่งดาเหล็กมาถึง เสียงโครมหนักๆ เมื่อกระ-แทกเก้าอี้ยุบทลายลง

เล้าฮวกกวงกระโดดปราดขึ้น ที่กลางหลังปักไว้ด้วยคมมีดแววับสองเล่ม...ฝ่ามือของง้วนเม้งเจี่ยเพียงทำลายคมมีดไปสองเล่ม อีกสองเล่มยังคงปักใส่กลางหลังมัน

มิคาดขามนั้น ภายในถาดที่ถักล่วงโป่วถืออยู่ในมือ พลันปรากฏเข็มสีครามที่เล็กละเอียดดุจขนวัวกลุ่มหนึ่งสาดฟุ้งออกมา ครอบคลุมใส่ทุกผู้คน

ง้วนเม้งเจี่ยโบกพัดขนนกปัดกระแทกเข็มเล็กละเอียด แต่ที่ข้อแขนและเท้าถูกเข็มชัดใส่หลายเล่ม เกาแซ่งพลันคำรามก้อง ดาวดาเหล็กเข้ามา ต้านห่าเข็มเอาไว้

มันให้ความคุ้มครอง เล้าฮวกกวงกับง้วนเม้งเจี่ย ไม่ทันระวังป้องกันปังล่วงโป่ว ปังล่วงโป่วสะอึกเข้ามา แทงถูกมันหนึ่งกระบี่

คนเหล่านี้ถูกลอบทำร้าย ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ยามกะทัน-หันไม่ทันคาดคิดว่าเป็นพี่น้องด้วยกันทรยศหักหลัง แม้แต่ง้วนเม้งเจี่ยที่ได้

รับเรียกขานเป็นเทียมขงเบ้ง ก็คาดคิดไม่ถึง

ง้วนเม้งเจี่ยรู้สึกปากแผลชาวูบ ต้องดวาดว่า

"พวกเจ้า..."

ก่เซียะเชี้ยวแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกเจ้าจบสิ้นแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

กู่เซียะเชี้ยวตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"ทางการเกลี้ยกล่อมให้สวามิภักดิ์ พวกเราไม่อาจให้ความคิดส่วนตัวของพวกท่าน ทำลายอนาคตของทั้งหมดไป"

เล้าฮวกกวงเดือดดาลทะยานจิต ตวาดคำ "คนทรยศ" เสียงดวาดครั้งนี้เปล่งจากจุดศูนย์คล้ายอสนีบาตยามแล้ง แม้แต่กู่เซียะเชี้ยวก็ตะลึงลานวูบ

เล้าฮวกกวงตวาดคำหนึ่ง ถียกมือกุมคอหอยตัวเอง จากนั้นองคาพยพบนใบหน้ามันปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

เป็นโลหิตดำ!

สุราพิษที่มันดื่มลงไปเริ่มออกฤทธิ์แล้ว

ง้วนเม้งเจี่ยรีบประคองเล้าฮวกกวงไว้

เคาแชยงกลับกวัดแกว่งคาเหล็ก โถมใส่กู่เซียะเชี้ยว

กู่เซียะเชี้ยวจับจ้องมองบันอย่างเย็นชา พลันกล่าวว่า

"เปิด!"

ทันใด พื้นกระโจมที่เล้าฮวกกวง ง้วนเม้งเจี่ย และเคาแชยงแยกออกเป็นหลุมใหญ่กว้างวาเศษแห่งหนึ่ง เบื้องล่างมืดทะมึน ส่งกลิ่น

คาวเหม็นคละคลุ้ง

ยามนั้น เช็กเสียวเชียงบนเก้าอี้พลันโบกเชนเสื้อ แขนเสื้อม้วนวูบดุจเพรชาวพับหนึ่ง มีความยาววาเศษ ม้วนร่างเล้าฮวกกวง และพวกทั้งสามไว้กระชากรั้งดึงกลับมา

แต่เล้าฮวกกวงถูกพิษ กำลังดิ้นรน เสียงเพียะพะดังขึ้น กลับดิ้นรนจนแขนเสื้อฉีกขาด ร่างตกวูบลงไป

ง้วนเม้งเจี่ยและเกาแชยงขาดที่ยึดเหนี่ยว พลอยถูกฉุดดึงร่วงหล่นลงไปด้วย

พลันได้ยินเสียงโครม เก้าอี้ของเช็กเสียวเชียงถูกกระแทกแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ เช็กเสียวเชียงกระอักโลหิตออกมาอีกคำหนึ่ง ยืดกายพุ่งปราดมือหนึ่งตะปบร่างง้วนแม้งเจี่ย มือหนึ่งคว้าคอเสื้อเกาแชยง พอตีลกวูบลงที่ริมขอบหลุมพราง

กู่เชียะเชี้ยวพลันพลิ้วปราดโดยไร้เสียง ในมือเพิ่มขวานหลากสีเล่มหนึ่ง จามขวานใส่เช็กเสียวเชียง

ขวานน้อยห้าสีเล่มนี้มุ่งทำลายวิชาลมปราณภายในและกำลังภายในทุกชนิด เงาขวานพอจามลง ก็ตัดแขนซ้ายเช็กเสียวเชียงขาดสะบั้น

ประกายโลหิตฉีดกระจาย เช็กเสียวเชียงยังขบกรามเตะออกเท้าหนึ่ง เตะใส่กระดูกหัวเข่าขวาของกู่เชียะเชี้ยว

กู่เชียะเชี้ยวพุ่งถอยไปด้วยความเจ็บปวด พลันร้องสั่งว่า

"หมอบลง"

คนก็ล้มลงตามเสียง ปังล่วงโซ้วและคักล่วงโป้วพากันหมอบตาม

ยามนั้นกระโจมทั้งหลังลอยหวือขึ้นไป ได้ยินเสียงปล่อยเกาทัณฑ์

ปรากฏเกาทัณฑ์แน่นหนาดุจห่าฝน ระดมยิงใส่เซ็กเสียวเซียงและพวกทั้งสาม

เซ็กเสียวเซียงและพวกทั้งสามไม่อาจล่าถอย หากล่าถอยจะพลัดตกหลุมพราง เบื้องหน้ามีมือเกาทัณฑ์ซุ่มซ่อน ไม่สามารถกำบังกายได้

เกาแซฮงคำรามก้อง กลับโถมไปเบื้องหน้า กวัดแกว่งคาเหล็กพลางร้องพลาง

"เล่าซา รีบคุ้มครองตั่วกอไป"

เพิ่งกล่าวคำ "ไป" ก็ถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่เจ็ดแปดดอก แต่ยังฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง โถมออกนอกกระโจม

ที่นอกกระโจม มือสังหารที่หมอบซุ่มไว้พากันฮือเข้ามา เกาแซฮงปลุกปลอบสมาธิโค่นศัตรูเจ็ดแปดคน บาดเร่างก็เพิ่มบาดแผลโลหิตห้าหกสาย ปากยังร้องว่า

"รีบไปหาฉิกตี่ เก้าตี่ (น้องที่เจ็ด ที่เก้า) ล้างแค้นให้กับขี่กอ (พี่รอง)"

.....

ฉิกตี่ที่ว่าคือทวนงูทองเม่งอู่อุ้ย เก้าตี่คือกระบอกทรงพลังอิ้วเทียนเล้ง

ง้วนเม้งเจี่ยนำเซ็กเสียวเซียงฝ่าออกมา ที่ด้านหลังตามติดด้วยกู่เซียะเชี้ยว ปังล่วงโฮ้วและคักล่วงโป่ว

เซ็กเสียวเซียงหน้าซีดเผือด อยู่ในภวังค์กึ่งสลบไสล ผลจากการวิ่งโลดแล่น สร้างความกระทบกระเทือนแก่ร่างกาย วิ่งไปไม่กี่ก้าว โลหิตกี

เล็ดหลั่งออกจากจมูกปากมา

ง้วนเม้งเจี่ยซัดมีดบินกลับไปไม่หยุดยั้ง กู่เชียะเชี่ยวใช้มือเปล่ารับไว้ ปังล่วงโซ้วกับคักล่วงโป้วต้องคอยกระโดดหลบหลีก ถูกทอดทิ้งไว้ด้านหลัง เกาแซยงหลั่งโลหิตโชมกาย ฝืนใจกล่าวว่า

"กระโจม...ของ...เล่าฉิก..."

ง้วนเม้งเจี่ยค่อยพบว่า มาถึงกระโจมของฉิกแซ่จู้เม่งอู่อุ้ยแล้ว ดังนั้นประคองเซ็กเสียวเชียง ชักชวนเกาแซยงล่าถอยเข้ากระโจม ทางหนึ่งแผดเสียงร้องว่า

"เล่าฉิก (คนที่เจ็ด)"

ในกระโจมปรากฏเงาร่างสองสายสะอึกเข้ามารับหน้า ง้วนเม้งเจี่ยเห็นเช่นนั้น ต้องร้องว่า

"เล่าเก้า (คนที่เก้า) ก็อยู่ด้วย..."

ไม่ทันขาดคำ ทวนงูทองเม่งอู่อุ้ยก็เสือกแทงทวนออก

ทวนนี้พอดีแทงทะลุคอหอยเกาแซยงไป!

พริบตาดุจประกายไฟ เก้าแซ่จู้ฉายากระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้งก็หวดกระบองลง เห็นแน่ชัดว่าจะหวดถูกศีรษะง้วนเม้งเจี่ย กระบองพลันเบนเบี่ยงวูบหนึ่ง เพียงกวาดผ่านหัวไหล่ง้วนเม้งเจี่ยไป ได้ยินอิ้วเทียนเล้งกล่าวเบาๆ

"รีบหนี"

ง้วนเม้งเจี่ยรู้สึกหัวไหล่ปวดแปลบจับใจ แต่ก็ไม่คำนึงมากความ ทลายกระโจมด้านหลังออกไป

ยามนั้นกำลังไล่ล่าอื้อมาจากทุกทิศทาง ง้วนเม้งเจี่ยหลงเหลือเพียง

ลำพัง บวกกับเชือกเสียวเชียงที่รับบาดเจ็บสาหัสต้องไม่มีหนทางรอดเด็ดขาด แต่มันกลับฉุดลากเชือกเสียวเชียงไปยังกระโจมของเล้าฮวกกวง

...ยี่แจ่จู้เล้าฮวกกวงตายแล้ว กระโจมที่พักของมันก็เป็นจุดอับง้วนเม้งเจี่ยหนีไปที่นั้นไยกัน?

ง้วนเม้งเจี่ยโถมเข้ากระโจม ชักมีดบินสามเล่มกลับหลัง ชักใส่ผู้คนที่โถมตามมาสองคนล้มลง ได้ยินกู่เชียะเชี้ยวที่เบื้องนอกตวาดร้องสั่งนำกำลังล้อมกระโจมหลังนี้ไว้อย่างแน่นหนา

ง้วนเม้งเจี่ยหอบหายใจอย่างเร่งร้อน ยื่นมือปิดสกัดจุดรอบปากแผลของเชือกเสียวเชียง พอกยาสมานแผลห้ามโลหิตให้ เชือกเสียวเชียงพึมพำว่า

"ไม่ต้องสนใจเรา ท่านรีบหนี"

ง้วนเม้งเจี่ยหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราหนีจะมีประโยชน์ใด ตั่วกอ ท่านหนีจึงถูกต้อง หากหนีรอดได้วันหน้าค่อยสามารถล้างแค้นให้กับทั้งหมด"

พลางเปลื้องชุดนอกที่เชือกเสียวเชียงสวมใส่ออก สวมทับลงบนร่างเลือกพรมปูพื้นที่อยู่ใต้โต๊ะขึ้น ผลักไสเชือกเสียวเชียงเข้าไป

เชือกเสียวเชียงเสียโลหิตมากเกินไป สติเริ่มเลอะเลือน ปากพึมพำว่า

"เราไม่ไป เราจะฆ่า..."

ง้วนเม้งเจี่ยยังคงผลักไสเขาเข้าไป จากนั้นฉีกแขนเสื้อแถบหนึ่ง จุ่มโลหิตเขียนอักษรแถวหนึ่ง ยัดเยียดไปในแขนเสื้อของเชือกเสียวเชียง

รู้สึกตลอดทั้งร่างเริ่มชาด้าน พิษของเข็มพิษซึ่งถูกชักทำร้ายเริ่มแผ่ลุกลาม ดังนั้นง้วนเม้งเจี่ยขบกรามกรอด ยกเท้าเหยียบขาเก้าอี้ บิดหมุน

โด๊ะจากซ้ายไปขวาสามรอบ บังเกิดเสียงกลไกครืดครืดดังขึ้น

ยามนั้นปรากฏผู้คนสองคนถลันวูบเข้ามา ง้วนเม้งเจี่ยดวัดมือชัดมีดบิน ชัดทำร้ายคนหนึ่งล้มลง ขณะจะชัดตามติดออก พบว่ามีดบินในถุงย่ามชัดหมดสิ้นแล้ว

ง้วนเม้งเจี่ยขบคิดแล้วทำท่าชักมีด ผู้คนอีกคนหนึ่งเห็นพวกพ้องล้มลง ก็แดกดันจนปัสสาวะ อุจจาระเรี่ยราดแต่แรกไม่ทราบมีอาวุธลับหรือไม่ ทั้งเกลือกกลิ้งทั้งคืบคลานออกไป

พลันบังเกิดซุ่มเสียงที่เปี่ยมความรู้สึกเสียงหนึ่งดังมาว่า

"เช็กเฮีย ง้วนตี๋ หลบซ่อนอยู่ภายในมิใช่วิธีที่ดี ออกมาเถอะ"

ง้วนเม้งเจี่ยสูดลมหายใจลำหนึ่ง เรียกหาว่า

"กู่ตัวตึงแก"

ซุ่มเสียงนั้นคือกู่เซียะเชี้ยว ยามนั้นรีบกล่าวว่า

"ง้วนเล่าซา (อันดับสามแซ่ง้วน) ท่านเป็นคนชาญฉลาด ตอนนี้ผละจากความมืดสู่ที่สว่าง กลับตัวกลับใจยังทันการณ์"

"คำพูดของท่านเป็นความจริง?"

"ย่อมเป็นความจริง"

"เราสยบจุดของตั่วแจ่จู้เอาไว้แล้ว"

"ประเสริฐมาก ส่งมอบมันออกมาเถอะ"

ในกระโจมเงียบสงัดไปครู่หนึ่ง ค่อยบังเกิดเสียงง้วนเม้งเจี่ยดังว่า

"หากเราออกไปโดยผลีผลาม คงต้องถูกห่าเกาทัณฑ์ของพวกท่านยิงใส่ ท่านมิสู้เข้ามา เป็นเพื่อนเราออกไปด้วยกัน"

กู่เซียะเชี้ยวตอบรับว่า

"ตกลง แต่เราพอเข้าไป ท่านต้องส่งมอบเซ็กเฮียออกมา และอย่าให้ซัดมีดบินใส่เรา เป็นอย่างไร?"

ง้วนแม้งเจี่ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ตั่วตึงแก ด้วยยอดวิทยายุทธ์ของท่าน ยังกลัวมีดบินของเราหรือ?

ได้ยินกู่เซียะเชี้ยวที่นอกกระโจมหัวร่อฮาฮา แว่วเสียงฝีเท้าก้าวย่างมายังกระโจมหลังนี้

ยามนี้ง้วนแม้งเจี่ยล่าถอยถึงข้างกระถางดอกไม้ใบหนึ่งขุดดินขึ้นมาก้นกระถางมีคันขวางเส้นหนึ่ง มันขบริมฝีปาก นิ้วทั้งห้ามรวบกำคันขวางเงี่ยหูฟังเสียงฝีเท้าอย่างจดจ่อ

เสียงพึบคราหนึ่ง ม่านกระโจมถูกเลิกขึ้น คนผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา

ง้วนเบ้งเจี่ยร้องด้วยความบับแค้นรันทดว่า

"ตายเถอะ!"

พลางดึงคันขวางขึ้นมา เสียงบึมคราหนึ่ง กระโจมกว้างใหญ่ทั้งหลังถูกระเบิดทำลาย กระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

แรงระเบิดครั้งนี้มีอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง แม้แต่ผู้คนที่อยู่นอกกระโจมยังถูกสะเก็ดระเบิดทำร้าย รับบาดแผลเกลื่อนกลาด

ผู้คนในกระโจมใหญ่ย่อมไม่มีหนทางรอด ถูกระเบิดทำลายเป็นเลือดเนื้อเละเทะ

ง้วนแม้งเจี่ยความจริงยินยอมตาย ล่อลวงกู่เซียะเชี้ยวเข้ามา หวังมีสภาพหยกศิลาล้วนแหลกลาญ

น่าเสียดายกู่เซียะเชี้ยวไม่ตาย

มันส่งหนึ่งในสี่มือดีเตียล่วงฮวบเข้าไปแทน
ผู้ที่ถูกระเบิดเสียชีวิตพร้อมกับง้วนเม้งเจี่ย คือเตียล่วงฮวบ
กู่เซียะเชี้ยวถึงกับแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อโชมกาย
แม้แต่มันก็คิดไม่ถึง ง้วนเม้งเจี่ยกลับฝังดินระเบิดอยู่ในกระโจม
ของเล้าฮวกกวงตั้งแต่แรก

.....

กู่เซียะเชี้ยวยืนอยู่หน้ากองปรักหักพัง ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ง้วนเล่าเซาเป็นคนฉลาดจริงๆ"

บริวารทั้งหลายพบว่าสถานที่ระเบิดมีแต่เศษเลือดเนื้อเละเลือน จำแนกไม่ออกว่าผู้ตายเป็นใคร ดังนั้นกู่เซียะเชี้ยวสั่งการให้ค้นหาเสื้อผ้าและชิ้นส่วนอาวุธ

ในกระโจมของเล้าฮวกกวงมีเสื้อผ้าวัตถุมากหลาย ยังมีซากศพของผู้คนที่ติดตามเข้ากระโจม การระเบิดครั้งนี้ ย่อมถูกระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ปังล่วงโอ้วกับคักล่วงโป่วใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยได้ผลสรุป รายงานต่อกู่เซียะเชี้ยวว่า

"อย่างน้อยมีซากศพสามซาก"

"จำแนกออกหรือไม่ว่าเป็นผู้ใด?"

"พวกมันถูกระเบิดแหลกเละ กลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไม่สามารถจำแนกได้"

กู่เซียะเชี้ยวหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"เสื้อผ้าเล่า?"

"มีเศษเสื้อผ้าของเซ็กเสียวเซียง ง้วนเม้งเจี่ย และเตียล่วงฮวบ"

"อาวุธเล่า?"

"มีมีดบิน ดาบห่วงใหญ่ และกระบองเขี้ยวสุนัขป่า"

"มีแซเล้งเกี่ยม (กระบี่มังกรเขียว) หรือไม่?"

...กระบี่มังกรเขียวเป็นอาวุธประจำตัวของเซ็กเสียวเซียง

...กระบี่หลอมสร้างจากยอดเหล็กโบราณ เป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของนักหลอมกระบี่ ต่อให้แรงระเบิดรุนแรงกว่านี้ ก็ไม่แน่ว่าทำลายได้

ปังล่วงโอ้วกับคักล่วงโป่วค้นหาใหม่อีกเที่ยวหนึ่ง ค่อยรายงานว่า

"ไม่พบกระบี่"

เซ็กเสียวเซียงหน้าเขียวคล้ำ พึมพำว่า

"เกรงว่าเซ็กเสียวเซียงยังไม่ตาย"

ปังล่วงโอ้วกล่าวว่า

"เป็นไปไม่ได้กระมัง แรงระเบิดรุนแรงป่านนี้ ต่อให้เป็นของที่หลอมจากเหล็ก ก็ต้องถูกระเบิดเป็นชิ้นๆ ไหนเลยไม่ตายได้?"

กู่เซียะเชี้ยวแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ตราบใดที่เราไม่เห็นซากศพของเซ็กเสียวเซียง ตราบนั้นเราไม่อาจนอนตาหลับได้...พวกเจ้าปะติดปะต่อเศษซากศพให้กับเรา"

คำสั่งของมันครั้งนี้ สร้างความวุ่นวายแก่คนทรยศของค่ายที่ยมเมฆทั้งสี่สิบแปดคน จนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น

พวกมันปะติดปะต่อเศษเลือดเนื้อ กระดูกที่กระจัดกระจายทั้งหมดเข้าด้วยกัน สุดท้ายสร้างความเดือดดาลแก่กู่เซียะเชี้ยวกว่าเดิม

ไม่มีกระดูกเลือดเนื้อชิ้นใดพิสูจน์ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเซ็ก-เสียวเชียง

กู่เซียะเชี้ยวตวัดเท้า เตะซากศพที่ปะติดปะต่ออย่างยากเย็นซากหนึ่งปลิวกระจาย กระชากเสียงว่า

"ต่อให้ติดตามถึงสุดขอบฟ้า ก็ต้องตามล่าชีวิตสุนัขของเซ็ก-เสียวเชียงกลับมา"

กระบองทรงพลังอิ้วเทียนแล้งตะกุกตะกักว่า

"กู่ตั่วกอ ต่อให้เซ็กเสียวเชียงไม่ตาย ก็ถูกเจ็กซุ่ยเจี้ย (ฝ่ามือหยกแหลกลาญ) ของท่านฟาด[illegible]ส่ ไม่อาจใช้ฝีมืออีก บวกกับมันแขนขาดข้างหนึ่ง..."

กู่เซียะเชี้ยวสั่นศีรษะกล่าวว่า

"หากเป็นผู้อื่น ไม่เป็นที่น่าวิตก แต่มันคือเซ็กเสียวเชียง"

มันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตัดหญ้าไม่ถอนราก ลมวสันต์โชยงอกเงยใหม่"

คักล่วงโป่วกล่าวว่า

"ต่อให้มันหนีรอดออกจากค่ายภูเขา ซ่งยี่ตี้ (น้องรองแซ่ซ่ง) เฝ้าเส้นทางสำคัญที่ลงจากเขา เซ็กเสียวเชียงยังคงหนีไม่รอด"

...ซ่งล่วงจุ้ยได้รับคำสั่งให้เฝ้าอยู่ที่เชิงเขา เซ็กเสียวเชียงที่รับบาดเจ็บสาหัสขอเพียงเผชิญกับซ่งล่วงจุ้ย ต้องไม่อาจมีชีวิตรอดเด็ดขาด

ยามนั้น ทวนงูทองเม่งอู่อุ้ยเข้ามารายงานว่า

"เรียนตั่วตึงแก ชีอูตั่วเจียงกุน (แม่ทัพใหญ่แซ่ชีอู) กับแม่ทัพเจียงกุน (แม่ทัพรองแซ่แม) ขึ้นเขามาแล้ว"

กู่เชียะเชี้ยวส่งเสียงดังลั่นว่า

"เจ็กเสียวเชียงอาจหนีรอดได้ อย่าเพิ่งเปิดเผยออกไป ให้ทหารค้นหาในบัดดล"

ทหารกองทรงพลัง กระบองทรงพลัง ตักล่วงโป่วและพวกปลุกปลอบ ทหารทั้งหลาย กู่เชียะเชี้ยวค่อยกล่าวว่า

"ท่านเชิญแม่ทัพทั้งสอง ให้พี่น้องทั้งหมดตั้งแถวรอต้อนรับ"

ค่ายเทียมเมฆความจริงเป็นกองกำลังที่ตั้งประจันกับทหารทางการ ทหารนี้ทหารล้อมชิญแม่ทัพที่มีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นเขามา

เสียงเจ็กเสียวเชียงทราบ ต้องตั้งแต่นจนกระอักโลหิตแน่นอน

.....

เจ็กเสียวเชียงกำลังกระอักโลหิต

เจ็กเสียวเชียงไม่ได้หนีหายไป

กู่เชียะเชี้ยวคิดไม่ถึงเด็ดขาดว่า เขาอยู่ได้พื้นดินที่เกิดการระเบิดไปอีกหลายสิบเชียะ อยู่ในถังไม้ใบหนึ่งถูกหย่อนลงในบ่อลึกล้ำ แต่ในใจยังบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหมยากที่จะดับลงได้

...เขาเป็นคนชักนำกู่เชียะเชี้ยวเข้าสู่ค่ายเทียมเมฆ กู่เชียะเชี้ยวเดินทำร้ายพี่น้องทั้งหลาย เขานับเป็นต้นเหตุทำร้ายพี่น้องทั้งหมด

บ่อลึกนี้เจาะลึกลงในดิน จากนั้นทอดขวางไปยังหลังเขา ก่อนที่เจ็กเสียวเชียงจะเข้าสู่ค่ายเทียมเมฆ ง้วนแม้งเจี่ยก็ขุดอุโมงค์สายหนึ่งภายในค่าย เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย แต่นับแต่เจ็กเสียวเชียงเข้าสู่ค่ายเทียมเมฆมีกองกำลังกล้าแข็งขึ้น ไม่ต้องวิตกว่าจะแพ้พ่าย ง้วนแม้งเจี่ยก็มีความคิดต่างลึกซึ้ง ดังนั้นไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องอุโมงค์มาก่อน

ผ่านไปเนิ่นนาน เช็กเสียวเชียงค่อยตื่นจากภวังค์เคลิบเคลิ้มเลอะเลือน

ความคิดประการแรกของเขาคือ หวังให้เป็นความฝัน

หากนี่เพียงเป็นฝันร้าย ต่อให้เป็นความฝันที่เลวร้ายกว่านี้ เมื่อตื่นจากความฝัน ทุกประการล้วนผ่านไป

แต่เขาพบว่านี่มิใช่ความฝัน มาตรว่าสภาพแวดล้อมอันมืดครึ้มเยือกเย็นเยือกคล้ายเป็นความฝัน แต่เขาแขนขาดไปข้างหนึ่ง กลับเป็นความจริงแท้แน่นอน

ความเจ็บปวดของแขนขาด และความปวดร้าวของการถูกหักหลังตลอดจนความรวดร้าวใจต่อการตายของพี่น้องทั้งหลาย เผาผลาญจิตใจเช็กเสียวเชียงอย่างรุนแรง

หากมิใช่เขามีพลังการฝึกปรือกล้าแข็งถึงเพียงนี้ ได้พลังฝ่ามือหยกแหลกลาญของกู่เชียะเชี้ยว คงถูกกระแทกอวัยวะภายในแหลกลาญจบชีวิตไปแต่แรกแล้ว

เช็กเสียวเชียงแม้รักษาชีวิตไว้ได้ แต่พลังลมปราณหลงเหลือไม่กี่ส่วน บวกกับรับบาดเจ็บแขนขาด ตกอยู่ในถังไม้ที่ไม่เห็นแสงตะวันเช่นนี้ คล้ายเผชิญการเคี่ยวกรำจากนรก คิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สมปรารถนา

แต่เช็กเสียวเชียงพบเห็นโดยเร็วว่า ในถังไม้มีชุดไฟเสบียงกรังและแผนที่ ชุดไฟสามารถให้แสงสว่างแก่สถานที่อันมืดมิด เสบียงกรังสามารถประทังหิว แผนที่ยังบ่งชี้ทางออก ผนังยุโมงค์อันเยียบเย็นก็มีหยดน้ำไหลซึมออกมา

จากเก้นเชียนเสียงเชียงพบเห็นของที่ง้วนเม้งเจี่ยตัดเข้ามาในแขน เสื้อของเขา เนื้อขุดชุดไฟอันหนึ่ง เห็นบนเศษผ้าเขียนอักษรโลหิตว่า

"ตั่วกง ท่านไม่อาจตาย เสาะหาสี่ตี้ ล้างแค้นให้กับพวกเรา"

เขาถือเศษผ้าไว้ในมือ จำได้ว่าง้วนเม้งเจี่ยผลักไสเขาลงในถังไม้ได้ ให้: ถือเศษผ้าชิ้นนี้ให้กับเขา จากนั้นร่างตกวูบลงอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็ ได้ยินเสียงระเบิดสะท้านฟ้าสะเทือนดินดังจากเบื้องบน ซากปรักหักพัง ถูกปาดหุ่นเงาไว้ เบื้องล่างกลับกลายเป็นมืดมิดสนิท

ง้วนเม้งเจี่ยก่อนตายยังไม่ลืมเลือนสี่ตี้ สั่งเสียให้เขาล้างแค้น เขาพลันเข้าใจจิตเจตนาของง้วนเม้งเจี่ยในบัดดล

...มันกลัวเขาคิดสั้น ดังนั้นยกอ้างคุณธรรม ให้เขามีชีวิตต่อไป

...สี่ตี้ (น้องสี่) คือลมพายุบกคิวเพ้ง มันองอาจกล้าหาญ เชี่ยวชาญ ข่าเมาญศึก แต่มันใช่ถูกกู่เซียะเชี้ยวเกลี้ยกล่อมไปหรือไม่ ใช่จะเป็นเช่น ทวนงูทองกับกระบองทรงพลัง ที่หันอาวุธทิ่มแทงใส่พวกพ้องเดียวกัน หรือไม่

สำหรับตนเองถูกกู่เซียะเชี้ยวฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ต่อให้รักษาทุเลา เก็ลังภายในก็หลงเหลือเพียงครึ่งหนึ่ง บวกกับแขนขาดข้างหนึ่ง พลังฝีมือ เก็ลดทอนไปเศษหนึ่งส่วนสาม ด้วยร่างกายพิการนี้ ไหนเลยคิดล้างแค้นได้ ไหนเลยกอบกู้มหันตภัยของค่ายเทียนเมฆได้?

พี่น้องค่ายเทียนเมฆที่ตายนั้นตายไป ที่ทรยศก็ทรยศ เป็นความจริง ที่ไม่อาจแก้ไขได้ เช็กเสียวเซียงรู้สึกหน้าที่การงานของตนเองพิเศษย่อยยับ ที่ยังมีชีวิตอยู่ เพียงเพราะจดหมายโลหิตฉบับหนึ่ง และความหวังที่พี่น้อง ตนเองฝากไว้ก่อนตายเท่านั้น

บทที่ 2
พบเหตุโดยบังเอิญ

ใต้อาทิตย์แรงกล้า เขาตามล่าผู้คนทั้งห้าใกล้เข้าไปทุกขณะ คนทั้งห้าหนีเอาชีวิตรอดอยู่แล้ว ภายหลังพบว่ามีคนตามล่าเพื่อกมัน ยิ่งหลบหนีเร่งร้อนกว่าเดิม

คนทั้งห้า หนึ่งจัดเจนในการวางแผน หนึ่งมีฝีมือกล้าแข็ง หนึ่งถนัดในการต่อสู้สังหาร หนึ่งเชี่ยวชาญในการปลอมแปลงโฉม หนึ่งมีอาวุธลับมากมาย คนทั้งห้าเมื่อรวมกำลัง ในยุทธจักรเกรงว่าไม่มีผู้ใดต่อกรได้

เพียงแต่คนทั้งห้ากลับถูกคนผู้หนึ่งติดตามจนทุลักทุเลยิ่ง

เมื่อคนทั้งห้าพบว่ามีคนติดตาม เคยขุดหลุมพรางคิดลอบฆ่าผู้มาเยือน แต่เมื่อพวกมันพบว่าผู้มาเป็นใคร นอกจาก “หนี” แล้ว ไม่กล้ากระทำสิ่งอื่นใดอีก

แต่พวกมันหนีก็ไม่มีประโยชน์ เขายังคงติดตามมา

คนทั้งห้าใช้วิธีการนานา ถึงกับทุ่มเทเงินทอง เสี้ยมสอนคนยากไร้ขบวนหนึ่งแสร้งหลบหนี เพื่อเบนความสนใจของผู้ติดตาม ยุยงชาวมิจฉาชีพหน่วยหนึ่ง ปล้นชิงทรัพย์ผู้คนในหมู่บ้านข้างเคียง ล่อให้ผู้ติดตามไปอีกทางหนึ่ง ทั้งยังลอบซุ่มจู่โจม ซื้อเรือออกทะเล ควบม้าโจนทะยานขึ้นเขาเข้าป่าทึบ รอนแรมเป็นระยะทางแปดร้อยลี้ เพื่อหนีหน้าผู้ติดตามทั้งเคยอาศัยลมทรายพายุหมุน พึ่งพาภูมิประเทศ เปลี่ยนเป็นเดินทางกลางคืน ล้วนประสบความล้มเหลวทั้งสิ้น

คนทั้งห้าฉุกคิดว่าผิดท่า ผู้ติดตามมาครั้งนี้ใช่เป็นนักตามล่าอันเลื่องชื่อในสี่ยอดมือปราบ ...ตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) หรือไม่?

คนทั้งห้ายังไม่ทราบ ผู้ติดตามคือมือปราบจริง แต่กลับเป็นมือดีที่มีมือเหล็กอันแข็งแกร่ง...ทิชิ่ว (มือเหล็ก) นั่นเอง!

.....

ทิชิ่วไม่พอใจต่อวิชาติดตามของตัวเองอย่างยิ่ง

เขาทราบว่าหากเปลี่ยนเป็นตุยเมี่ย คนทั้งห้าคงถูกคร่ากุมตัวตั้งแต่แรก

แต่ตอนนี้เขาติดตามคนทั้งห้าใกล้เข้าไปมากแล้ว

เขาไม่รู้จักคนทั้งห้านี้แม้สักคนเดียว แต่คดีรายนี้เป็นซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้อง) คนโปรดของเขาแนฮ้วย (เลือดเย็น) พกพาร่างที่รับบาดเจ็บ ขอให้เขารับปาก

...คนทั้งห้านี้ตอนแรกทรยศต่อพี่ใหญ่ที่ดีต่อพวกมันที่สุด ทำให้นิสัยใจคอของมันเปลี่ยนไป ก่อเภทภัยขึ้นในยุทธจักร คนทั้งห้ายังไม่รู้จัก

ดดำต้ำดดำใจ มีคนู่ครั้งหนึ่งตกอยู่ในเงื้อมมือเรา แต่เจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอี
พดให้ปล่อยเขาไปละ ละเว้นพวกมัน เราเกลี้ยกล่อมพวกมันประพฤติดนใหม่
โดยเทพ ยกมันมีเพียงไม่รู้สำนึก ยังช่วงชิงไม้ตายของพี่ใหญ่พวกมันมา
ดงมีดที่ว้าแหงแก่ชีวิต...พี่ใหญ่พวกมันคือพยัคฆ์คำรามจันทร์เนียบโชย-
ไช้ว ซึ่งมีบุญคุณช่วยชีวิตเรา เราเป็นคนเรียกให้เดียรัจฉานเหล่านี้กลับ
ไปทำงกายพยัคฆ์คำรามจันทร์ ดังนั้นเราเท่ากับเป็นต้นเหตุทำร้ายมัน

...ยี่ซือเฮีย เรารับบาดเจ็บ ไม่แน่ว่าจะตามพวกมันทัน ตุยเมี่ยซา-
ซือเฮียจะติดตามตัวซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนโต) ไปยังวัดกิมอิ่นยี่ ดังนั้นได้
แต่วิงวอนท่าน ท่านมีนิสัยค่อนข้างอ่อนโยนเมตตา แต่คนทั้งห้านี้ ท่านไม่
ดงดมัยละเว้นเด็ดขาด

...โจรโฉดทั้งห้านี้หากพบเข้า ให้ลงมือฆ่าทิ้ง มิต้องคุมตัว
ไปส่งมอบต่อกรมเมืองมากความ เฮ้งเมี่ยกุนในจำนวนนั้นเคยรับราชการ
ดดส่งมอบต่อทางการ ขุนนางต่อขุนนางจะปกป้องกัน ปล่อยให้มัน
หนีรอดไปได้อีก

แนย้วยน้อยครั้งจะวิงวอนผู้คน
ทิชิ่วย่อมผงกศีรษะรับคำ
ต่อให้แนย้วยไม่วิงวอน ทิชิ่วก็จะรับปาก

(เรื่องราวที่เฮ้งเมี่ยกุนและพวกทำร้ายพยัคฆ์คำรามจันทร์ ปรากฏใน
ลี่มือปราบพญายมตอนรอยสักกะโหลก)

.....

ทิชิ่วแม้ไม่เคยเห็นรูปลักษณะของผู้คนที่เขาตามล่าทั้งห้า

แต่ก็จดจำชื่อฉายาพวกมันจนขึ้นใจ พวกมันประกอบด้วย

ซือเอี้ย (ที่ปรึกษา) เฮ้งเมี่ยกุน

ชึ่งอุ้ย (เม่นดุร้าย) เตียข้ง

แป๊ะเปี่ยง (ร้อยเปลี่ยนแปลง) ฉิ้งต๊ก

ปิกซี้ (ต้องตกตาย) เล้าได้คง

เชี่ยซัวะ (ยิ้มสังหาร) แพ้ฉิกเล็ก

เฮ้งเมี่ยกุนและพวกตอนติดตามพยัคฆ์คำรามจันทร์ ความจริงมีชื่อเสียงดีงาม แต่หลังจากที่พวกมันขายสหายหวังชื่อเสียง กระทำการชั่วร้ายชาวยุทธจักรล้วนหยามเหยียดชิงชัง คนทั้งห้าค่อยเข้าหาขุนนาง หวังเสริมชื่อเสียงให้กับตัวเอง แต่ในคดีรอยสักกะโหลก แนฮ้วยทำลายผู้บังคับบัญชาของพวกมันลู่มุ่งเตีย ตลอดจนที่พึ่งลี้งักหลุย คนทั้งห้าได้แต่หนีเอาชีวิตรอด

พวกมันถูกตามล่าจนกระชั้นใกล้ เสื้อผ้าเปียกชุ่มโชก ทั้งหิวทั้งกระหาย แต่ไม่กล้าไปปล้นชิง ที่มากราคะก็ไม่กล้าปล้นสวาท เกรงว่าจะทิ้งร่องรอยไว้ ถูกสี่ยอดมือปราบจับตัวได้ วันเวลาช่วงนี้แม้ไม่ยาวนานนัก แต่ก็สร้างความลำบากแก่พวกมันมากแล้ว

พวกมันชุมนุมในดงไม้ ก่อไฟกองหนึ่ง ตัดพ้อกันและกันขึ้นมา

ฉิ้งต๊กกล่าวว่า

"เราบอกแล้วว่าพวกเราไม่ควรฆ่าเนียบตั่วกอ หากแม้นฆ่ามันแนฮ้วยต้องไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเรา"

เฮ้งเมี่ยกุนกล่าวว่า

"แนฮ้วยไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเรา อย่างนั้นสี่มือปราบพญายม

ล้วนไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเรา”

ฉิ้งต็กกล่าวอีกว่า

“ล้วนเป็นแพ้ฉิกเล็กเสนอให้ฆ่าเนียบตั่วกอ ตราครั้งนี้ย่ำแย่แล้ว”

แพ้ฉิกเล็กแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“ท่านเข้าใจว่าพวกเราไม่ฆ่าเนียบตั่วกอ สี่มือปราบพญายมจะปล่อยปละละเว้นพวกเราหรือ?”

เตียข้งกล่าวว่า

“เมื่อฆ่าเนียบตั่วกอ พวกเราอย่างน้อยได้ครอบครองสาวงามวิเศษ”

เง้งเมี่ยกุนกล่าวว่า

“เพียงเพราะน้ำเต้าสาบวิเศษ พวกเราคู่ควรหรือ?”

เล้าได้คง กล่าวว่า

“เง้งซือเอ๋ย (ที่ปรึกษาแซ่เง้ง) เจ้าปัญญาความคิด คนเจ้าความคิดมักขวัญอ่อน คำพูดนี้กล่าวไม่ผิด”

เง้งเมี่ยกุนฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ผิดหรือไม่ผิด ไม่มีความสำคัญ ประการสำคัญคือ พวกเราหลบหนีเช่นนี้ ไม่ใช่วิธีที่ดี”

ทันใด ในดงไม้บังเกิดเสียงพึ่บพั่บ เล้าได้คงกับเตียข้งหนึ่งฟาดฝ่ามือ หนึ่งกอบทรายดับไฟ เง้งเมี่ยกุนหมอบร่างลงซ่อนอยู่ในเงามืด แพ้ฉิก-เล็กโผพุ่งขึ้นบนยอดไม้ ฉิ้งต็กกำอาวุธลับสิบเจ็ดชนิด ตระเตรียมซัดออกทุกเมื่อ

ได้ยินเสียงคักคัก นกใหญ่ที่ไม่ทราบนามตัวหนึ่งกระพือปีกใหญ่ผ่านยอดไม้โบยบินจากไป

แพ้ฉิกเล็กกระโดดลงสู่พื้น ทุกผู้คนเล้วนระบายลมหายใจออกมา
เสียงกล่าวอย่างขุ่นแค้น
"เช่นนี้ไม่ใช่วิธีที่ดีจริงๆ"
ฉิ้งฮีกกล่าวว่า
"ไม่ใช่วิธีที่ดีจะทำอย่างไร หรือพวกเราสามารถไปจัดการกับมัน?"
เล้าได้คงกล่าวว่า
"ไฉนไม่สามารถ มันมีคนเดียว พวกเรามีห้าคน"
ทุกผู้คนพากันเหลียวมองเย้งเมี่ยกุนที่ย่อกายอยู่ในความมืดเป็นจุดเดียว

บนทางโบราณ

ทิชิ่วก้าวยาวๆ สูดลมแรงเข้าปอด ปล่อยให้แสงแดดส่องศีรษะคล้ายรูปสลักจากหินผา ทั้งไม่กลัวแดดแผดเผา และไม่รู้สึกว่าลมแรง
ภูเขาเขียวชอุ่ม
ทางหลวงมีฝุ่นละอองคละคลุ้ง
สามีภรรยาคู่หนึ่งประคับประคองกันมา บุรุษสัดย์ซื่อสมถะ สตรีอุ้มท้องอุ้ยอ้าย ยามเดินต้องลูบท้อง สีหน้าบังเกิดความเจ็บปวด
ทิชิ่วหวนนึกถึงจนบัดนี้ตัวเองยังครองตัวเป็นโสด ทั้งยังนึกถึงเชี่ยวเตียงที่บริสุทธิ์ ในใจคล้ายดื่มสุราสเข้มข้น อดยิ้มออกมาบิได้
สามีภรรยาคู่นั้นเห็นรอบกายไร้ผู้คน เข้าใจว่าทิชิ่วทักทายต่อพวกมัน ดังนั้นพากันยิ้มตอบ

ทิชิ่วคันขอบหมวกหญ้าฟางบนศีรษะเล็กน้อย ทักทายว่า

"ร้อนยิ่ง"

บุรุษนั้นขณะจะตอบคำ พลันได้ยินสตรีนั้นกุมท้องครวญคราง สีหน้าเปี่ยมแววเจ็บปวดรวดร้าว

บุรุษนั้นรีบประคับประคองนาง ถามอย่างร้อนรุ่มกังวล

"ท่านเป็นไรแล้ว?"

สตรีนั้นเพียงแต่ครวญคราง หาตอบคำไม่ ทิชิ่วรีบเข้ามาชมดู กล่าวว่า

"คงใกล้คลอดกระมัง?"

บุรุษนั้นกระทืบเท้า กล่าวว่า

"ที่นี้ห่างไกลจากตัวเมือง ย้อนกลับไปก็ไม่ทันการณ์ไฉนพานเลือกในเวลานี้ ช่าง..."

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้ไหนเลยคาดคำนวณได้ ให้เราแบกนางลงจากเขาไปหาซั่วพั้ว (หมอตำแย) เถอะ"

"ตั๋วกอท่านนี้มีใจกุศลยิ่ง..."

ทิชิ่วย่อร่างลงแบกสตรีนางนั้นขึ้น ทั้งยังยื่นมือกุมแขนของบุรุษนั้น กล่าวว่า

"พวกเรารีบรุดเดินทางเถอะ"

สตรีนางนั้นหมอบอยู่บนหลังทิชิ่ว พลันกระทำเรื่องคาดคิดไม่ถึงประการหนึ่ง

นางเลิกเสื้อกระโปรงหน้าท้องขึ้น ที่ปรากฏแก่สายตาไม่ใช่หนัง

ท้อง หากแต่เป็นตะแกรงเหล็กที่คล้ายปุ้งกี๋ใบหนึ่ง บนตะแกรงมีรูเล็กๆ นับร้อยรู

พริบตานั้นปรากฏอาวุธลับขนาดเล็กยิงออกจากรูเล็กๆ บนตะแกรงเหล็กอย่างน้อยแปดร้อยชิ้น

หากอาวุธลับเหล่านี้ซัดต้องกลางหลังทิชิ่ว แผ่นหลังของทิชิ่วต้องกลับกลายเป็นตัวเม่นแน่นอน

ขณะเดียวกัน บุรุษนั้นใช้มืออีกข้างหนึ่งชักมีดสีครามแวววันเล่มหนึ่ง จ้วงแทงใส่ซอกแขนของทิชิ่ว

เหตุแปรเปลี่ยนทั้งสองประการล้วนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทิชิ่วไม่มีปัญญาหลบเลี่ยงได้

ยามคับขันเป็นตาย ทิชิ่วกระทำเรื่องหนึ่ง

เขาพลันยืดกายขึ้น

การยืดกายของเขาไม่มีใด คล้ายกับคนที่ก้มหลังพลันยืดตัวตรงขึ้น

แต่อากัปกิริยาของเขานี้ ทำให้สตรีบนหลังขี่ไม่มั่นพลัดตกลงสู่พื้น อาวุธลับเหล่านั้นล้วนซัดพลาดผิด บ้างยิงขึ้นฟ้าค่อยตกวูบลง บ้างได้รับความกระทบกระเทือน พุ่งย้อนกลับเข้ามาในปุ้งกี๋

ทิชิ่วพอยืดกาย ก็ยื่นมือคว้าวูบ คว้าร่างบุรุษนั้นเหวี่ยงไปด้านหลัง

ยามนั้น ที่ด้านหลังของทิชิ่วกระจายเต็มไปด้วยอาวุธลับที่ซัดพลาดผิด

บุรุษนั้นแผดร้องคำหนึ่ง ร่างที่ตกวูบลง พอดีทับลงบนร่างของสตรีนั้น

ตอนที่สตรีนั้นล้มลงกับพื้น กระโปรงพอดีปิดคลุมใบหน้าไว้

ทั้งนั้นไม่สามารถหลบหลีกจากอาวุธลับที่สาดซัดลงมา และร่างของบุรุษที่คลาดูบลง

มีดของบุรุษนั้นก็ทิ่มใส่ข้อแขนของสตรีนั้นคราหนึ่ง

สตรีนางนั้นคล้ายไม่รู้สึกตัว พิษบนตัวมีด ทำให้สูญเสียความรู้สึกเจ่นเปลี้ยไป

บุรุษนั้นถูกอาวุธลับสาดซัดกลายเป็นตัวเม่น จบชีวิตไปในบัดดล

สตรีนั้นยังไม่ตาย ดิ้นรนพลางกล่าวว่า

"ทิชิ่ว...ท่านไฉน...ทราบว่า..."

ทิชิ่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"พวกท่านชะล่าใจไปแล้ว ผู้คนธรรมดาพบคนแปลกหน้า บุรุษอาจถึงแก่ความตาย สตรีทั้งที่ปวดท้อง ไหนเลยสนทนากับคนภายนอกได้ ยังมีเวลาพูดมากท่านลงจากเขา ฉิ้งตีกลับปล่อยให้คนแปลกหน้าแบกภรรยาไปแต่โดยดี โดยไม่ถามเราฝีเท้าเร็วช้าประการใด แสดงว่ายึดถือเราเป็นผู้จากวิทยายุทธ..."

ดวงตาของสตรีนั้นกลับกลายเป็นสีคราม ครามเช่นเดียวกับมีดในมือของเขา เปลี่ยนแปลงฉิ้งตีกเมื่อครู่

ทิชิ่วหลุดถอนใจกล่าวว่า

"เดิมข้า เราความจริงเพียงคิดจับกุมพวกท่าน ไม่คิดฆ่าพวกท่าน แต่ไฉนพวกท่านลงมืออำมหิตเกินไป สุดท้ายตัวเองฆ่าตัวเอง...ท่านอย่าได้เห็นว่าความชะล่าใจทั้งสองประการไม่สำคัญ ขอเพียงมีความชะล่าใจแม้แต่น้อยให้ผู้คนระแวงสงสัย เมื่อระแวงสงสัย จะเพิ่มการระวังป้องกัน เมื่อเป็นเช่นนี้การลงมือของพวกท่าน ล้วนปรากฏแก่สายตาเรา สามารถลง

มือสยบโดยง่ายดาย”

เดียข้งยิ้มอย่างหดหู่ รอยยิ้มคล้ายร่ำไห้ จากนั้นกล้ามเนื้อใบหน้าล้วนคลายด้าน กล่าวอย่างยากเย็น

“ท่าน...อย่าได้...ลำพอง...คนของ...พวกเรา...”

เอ่ยถึงตอนนี้ไม่สามารถส่งเสียงอีก

ทิชิ่วมองดูมัน กล่าวว่า

“เราทราบว่ายังมีเอ้งเมี่ยกุน เล้าได้คงและแพ้ฉิกเล็ก คนทั้งสามก็หนีไม่รอด”

เอ่ยถึงตอนนี้ ดวงตาของเดียข้งล้วนกลับกลายเป็นสีคราม แม้แต่ตาขาว ริมฝีปากก็กลับกลายเป็นสีคราม คนจบชีวิตไป

ทิชิ่วพึมพำว่า

“เอ้งเมี่ยกุนส่งคนทั้งสองมาหาที่ตาย เพื่อลิดรอนกำลังของเขา นั่นเป็นเพราะเหตุใด หรือว่า...”

ยิ้มพลางกล่าวอีกว่า

“หากตุยเมี่ยอยู่ด้วย ขอเพียงใช้จมูกสูดดม ไม่ว่ามีปัญหาอันใดก็คลี่คลายได้”

เขาฝังซากศพคนทั้งสอง ค่อยลงจากเขา ยามนั้นเป็นเวลาใกล้พลบค่ำแล้ว

ทิชิ่วเมื่อองมาถึงที่ราบ ท้องฟ้าก็มืดค่ำลง ที่ไกลดามีเงาเจดีย์ นกกาหลายตัวบินกลับรวงรัง แสงสีสายัณห์ที่ขอบฟ้าคล้าย

แฝงความวิเวกหดหู่

ทิชิ่วนึกทบทวนบทกลอนของยอดกวีโบราณ ในใจเพิ่มความเศร้าสร้อยชนิดหนึ่ง หวนนึกถึงเมื่อเยาว์วัย ชมชอบแต่งกาพย์กลอนโคลงฉันท์ ยามอาทิตย์สนธยาขึ้นเขาเปลี่ยวร้าง เวลาเดือนใกล้ลับลมอรุณราง จะลอยเรือฟังเสียงระฆัง ตอนนั้นนับเป็นความสุขชนิดหนึ่ง แม้เป็นความสะทกสะท้อน ก็เสแสร้งแกล้งแสดงขึ้น

ยามนี้คนย่างเข้าวัยกลางคน กลับกลัวเห็นทิวทัศน์ที่ใกล้เลือนลับ

มีแต่ครุ่นคิดถึงเซี่ยวเตียงที่บริสุทธิ์สดใส จึงสามารถขจัดความเศร้าสร้อยอันสืบเนื่องจากทิวทัศน์หดหู่ได้

ทิชิ่วสั่นศีรษะ กล่าวเป็นเชิงเย้ยเยาะตัวเองว่า

"เราใช่ชราแล้วหรือ..."

ยามนั้น ในพุ่มไม้บังเกิดเสียงดัง จากนั้นเคลื่อนไปยังทิศทางของเจดีย์ศิลาอย่างรวดเร็ว

...มาแล้ว ครั้งนี้ไม่เพียงมีคนเดียว

ทิชิ่วแหวกพุ่มไม้อย่างเย็นชา เคลื่อนกายไปเบื้องหน้า ด้วยบุคลิกท่วงท่าดังภูเขาลูกหนึ่ง

ได้ยินเสียงหนอนแมลงร่ำร้อง และเสียงกบระงมด้วยประสบการณ์คนช่ำชองของทิชิ่ว สันนิษฐานว่านั่นเป็นรหัสติดต่อของคนบนเส้นทางยุทธจักร

ทันใด ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงคำรามปานฟ้าร้องว่า

"ตัวบัดซบ ดูเราตั่วเอี้ย (เรียกตัวเองเป็นเจ้านายใหญ่) จัดการเจ้า"

ทิชิ่วพลันหันขวับไป การมองครั้งนี้เพียงเห็นทรวงอกคนผู้นั้น

ทิชั่วความจริงมีรูปร่างสูงใหญ่อยู่แล้ว แต่เปรียบกับคนผู้นี้ กลับแตกต่างกันดุจกิ่งไม้กับลำต้น เห็นมันหน้าดำเกราดำ สวมหมวกเกราะดำร่างสูงเจ็ดเชียะ หลังเสียงดวาดปานฟ้าร้อง หอกยาวร่วมวาด้ามหนึ่งก็กระแทกลงยังศีรษะ

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น หอกนี้คงกระแทกศีรษะแหลกและจบสิ้นชีวิตไป แต่ทิชั่วยามกับขันไม่ลนลาน ประกบสองมือคว้าจับหอกยาวเอาไว้ รู้สึกใต้เท้าจมลง สองเท้าจมลงในดินสามนิ้ว

...เป็นผู้ทรงพลังจากที่ใด?

คนผู้นั้นไม่อาจโค่นทิชั่วล้มลง ก็ใจหายวาบ รีบฉุดดึงโดยแรง การฉุดดึงครั้งนี้สามารถถอนต้นไม้เล็กๆ ขึ้นมาทั้งรากทั้งโคน แต่ไม่อาจโยกคลอนคนเบื้องหน้าได้

ยามนี้ทิชั่วรู้สึกที่ด้านหลังมีกระแสลมเร่งร้อนห้าหกสายฟาดฟันมาถึง

ทิชั่วได้แต่คลายมือ

เขาพอคลายมือ คนสูงใหญ่ก็ถอนดึงหอกกลับไป

ขณะเดียวกัน สองมือทิชั่วตะปบช่วงชิงดาบมาสามเล่ม กระบี่สองเล่มและทวนเล่มหนึ่ง

คนลอบจู่โจมฉุดทานอย่างแตกตื่น ดวาดดังสับสน แต่ไม่มีผู้ใดล่าถอย

คนสูงใหญ่ก็เสือกแทงออกอีกหอกหนึ่ง

ทิชั่วกวงมือซ้าย ตั้งใจทอนความคุ้ายของคนผู้นั้น กลับใช้มือเดียวคว้าจับหอกยาวไว้

คนสูงใหญ่ตวาดด้วยโทสะ ยกร่างทิชิ่วขึ้น

ทิชิ่วยังคงคว้าจับหอกด้วยมือเดียว ไม่ว่าคนสูงใหญ่ส่ายบดกวัดแกว่งอย่างไร ยังคงคว้าหอกไม่ปล่อย

คนสูงใหญ่คล้ายรับบาดเจ็บ พอกวัดแกว่งหอกยาว ปากแผลก็ปริแตก โลหิตไหลหลั่งออกมา

ทิชิ่วขณะจะตวาดถาม คนสูงใหญ่คำรามก้อง ซัดหอกยาวหลุดจากมือ

หอกยาวแหวกฝ่าอากาศ พุ่งใส่เจดีย์ศิลา

ทิชิ่วใช้มือซ้ายคว้าจับปลายดาบ ยกในระดับอก คนสูงใหญ่ซัดพุ่งครั้งนี้ กลับคิดผลักดันหอกทะลุอกทิชิ่ว ตรึงติดกับผนังเจดีย์ศิลา

หอกยาวพุ่งผ่านดั่งมังกรดำตัวหนึ่ง เสียงฉึกเมื่อปักใส่ผนังเจดีย์ชั้นที่สาม ทลายผนังเข้าไป

พริบตาที่ปลายหอกใกล้กระทบกับผนังเจดีย์ ทิชิ่วก็คลายมือ ทะตัวลื่นไถลลง

เท้าพอตกถึงพื้น ค่อยหรี่ตาเหยียบถูกร่างคนผู้หนึ่ง แนบนิ่งเงียบงัน คล้ายเสียชีวิตไปแล้ว

ทิชิ่วใจสั่นสะท้าน พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชา พอหันขวับไป พบว่าเชิงกำแพงเจดีย์ศิลา มีดวงตาแวววับ ตั้งราวกับสุนัขป่าที่รับบาดเจ็บคู่หนึ่งจับจ้องมองมา

...ไฉนมีดวงตาเยียบเย็นเช่นนี้คู่หนึ่ง?

ได้ยินคนสูงใหญ่ในพุ่มไม้ตวาดว่า

"รีบด่วน อย่าได้พัวพันกับมันมากความ"

ได้ยินซุ่มเสียงเจ็ดแปดเสียงขานรับพร้อมเพรียง เสียงกระแสลมดาบฟาดฟันใส่พุ่มไม้ รายล้อมเข้ามา

ทิชิ่วฉุกใจคิด ดูจากความเคลื่อนไหวของผู้คนขบวนนี้ ไม่คล้ายเป็นคนที่ตนเองตามล่าทั้งสาม ดังนั้นตวาดว่า

"พวกเจ้าเป็นใคร?"

เสียงขาดคำ คนสูงใหญ่นั้นโถมเข้ามาตวาดว่า

"โจรสุนัข เจ้าทราบดีแต่แสร้งถาม"

ทิชิ่วถลันวูบหนึ่ง อาศัยท้องฟ้ามืดมิด หลบหลีกท่าถาโทมของคนสูงใหญ่ ขณะจะเอ่ยปากได้ยินซุ่มเสียงโห่ร้องดังจากรอบข้างว่า

"พวกมันอยู่ที่นี่"

"อย่าปล่อยให้ผู้คนเล็ดลอดได้"

จากนั้นในพุ่มไม้บังเกิดเสียงอาวุธปะทะกันเกิดการตะลุมบอนขึ้น

ทิชิ่วค่อยทราบว่า นี่เป็นการต่อสู้ระหว่างกองกำลังสองฝ่าย ตนเองอยู่ดีๆ ถูกม้วนเข้ามา มิสู้ฝ่าวงล้อมออกไป หลุดพ้นจากสถานที่พิพาทโดยไว

ได้ยินซุ่มเสียงร้องบอกดังจากรอบข้างว่า

"คนของค่ายเทียมเมฆรับฟังไว้ เลาะเทาะเลาเอี้ย (นายเฒ่าอูฐค่อม) มีคำสั่ง ผู้ใดยอมจำนน จะได้รับการละเว้นชีวิต"

ทิชิ่วรับฟังจนฉุกใจคิด พลันได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้น คนที่ใต้เจดีย์ศิลาสะอึกสอดแทรกเข้ามายังหว่างกลางของทิชิ่วกับคนสูงใหญ่ กล่าวกับคนสูงใหญ่ว่า

"รีบนำเหล่าพี่น้องล่าถอย"

เพิ่งกล่าวประโยคหนึ่ง กีจู๋โจมใส่ทิชิ่วห้ากระบวนท่า ห้ากระบวนท่านี้ประกอบด้วยวิชากินฮวงเชียบ (กระแสคมทอง) ของแป๊ะเฮาะมึ่ง (สำนักกระเรียนขาว) เซาะฮวยทั้งจี้ (ดีดนิ้วเกล็ดหิมะ) ของสำนักเทียนชัว กุ้งเล้งอิ่ว (ศอกมังกรกลิ้ง) ของเล้งบึ้งเก้าทุง (สำนักเก้ามังกร) ตั่งเชียฉั่ว (กลอนขวางรถ) ของน่ำทั่งลั่ง (สำนักตั๊กแตนไต้) และเจ่กติกฮุ้น (หมัดหนึ่งสำเร็จ) ของขุ่ยอั้งผ่าย (สำนักเราครอง)

ทิชิ่วพบกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่า เมื่อถึงตอนท้ายใช้ไร้กระบวนท่าทำลายกระบวนท่า หลังจากทำลายกระบวนท่า ค่อยพบว่าตัวเองล่าถอยไปสามก้าว แต่กระทั่งโฉมหน้าอีกฝ่ายหนึ่งยังไม่อาจเห็นชัดตา เพียงทราบว่ามันลงมือด้วยมือขวาข้างเดียว

คนผู้นั้นคล้ายเรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ ต้องสูดลมหายใจลึกๆ โผพุ่งกายขึ้นสู่เบื้องสูง ทิชิ่วชมดูจนร้องโพล่งว่า

"ท่วงท่าเจ่กปวยชงเทียน (บินเดี่ยวโผพุ่งฟ้า) อันยอดเยี่ยม"

ไม่ทันขาดคำ อีกฝ่ายหนึ่งชยับข้อมือวูบ ประกายสีเขียวพุ่งวาบใช้ออกด้วยท่าเจ่กเลาะโขยดึ๋ง (ร่วงลับพันวา) แทงปราดลงยังศีรษะ

ทิชิ่วฉุกคิดอีกครา ยอดฝีมือประกระบวนท่า รวดเร็วดั่งสายฟ้า ทิชิ่วพอฉุกใจได้คิดก่อยถลันหลบ หมวกหญ้าฟางบนศีรษะก็ถูกฟันร่วงหลุดลงมา

ทิชิ่วร้องโพล่งว่า

"ท่านคือเซ็กเสียวเซียง"

ตอนแรกเขาได้ยินผู้คนรอบข้างร้องเรียกให้คนของค่ายเทียนเมฆยอมจำนน ยามนี้เห็นกระบี่สีเขียวในมือคนผู้นี้ ก็ฉุกคิดว่าอีกฝ่ายหนึ่งคือ

หัวหน้าค่ายเทียมเมฆ...มังกรเก้าปรากฏเช็กเสียวเชียง

เมื่อคาดเดาศักดิ์ศรีคนผู้นี้ออก ก็คำนวณได้ว่าคนสูงใหญ่ที่โถมจู่โจมต่อเขาก่อน คือสี่แจ่จู้ (หัวหน้าค่ายที่สี่) แห่งค่ายเทียมเมฆ...ลมพายุมากิวเพ่ง

เช็กเสียวเชียงพอฟันหมวกหญ้าฟางของทิชิ่วลงมา ก็เห็นโฉมหน้าทิชิ่วชัดตา อดหน้าแปรเปลี่ยนบิได้ กล่าวว่า

"ทิยี่เอี้ย (นายรองแช่ทิ)"

ในสี่ยอดมือปราบ ทิชิ่วจัดอยู่อันดับสอง ดังนั้นผู้คนยกย่องเป็นทิยี่เอี้ย

ทิชิ่วรับคำว่า

"เราคือทิชิ่ว"

เช็กเสียวเชียงยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า

"เล้วไปเถอะ หากทิยี่เอี้ยก็มาจับกุมเรา ศีรษะบนบ่าของเรานี้ยินดีประคองมอบให้"

ทิชิ่วพบว่าคนของค่ายเทียมเมฆมีจำนวนน้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ต่ำกว่าสามสิบเท่า ถูกกลุ้มรุมทำร้ายบาดเจ็บล้มตายตลอดเวลา ดังนั้นหมุนตัวไปตวาดว่า

"หยุดมือ"

เสียงตวาดครั้งนี้เปล่งจากจุดศูนย์ คล้ายระเบิดลูกหนึ่งแตกระเบิดที่ข้างหูทุกผู้คน คนในบริเวณเล้วนงงงันวูบ จากนั้นพากันหยุดมือ

เช็กเสียวเชียงฝืนใจกล่าวว่า

"กลับมา"

จากนั้นส่งเสียงไอออกมา พี่น้องค่ายเทียมเมฆพากันถอยร่นถึงข้างกายเช็กเสียวเซียงกับมกคิวเพ้ง รายล้อมเป็นวง มีจำนวนสิบเจ็ดสิบแปดคน

คนเหล่านี้ล้วนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า บนร่างรับบาดเจ็บ เสื้อผ้าขาดวิ่น แต่ยังแฝงความฮึกหาญไม่คลาย ตั้งใจว่านักสู้ฆ่าได้ หยามไม่ได้

เห็นรอบบริเวณจุดคบไฟร่วมร้อยอัน ฝ่ายตรงข้ามกระจายกำลังเป็นรูปวงกว้าง ล้อมพื้นที่บริเวณนี้ไว้อย่างแน่นหนา

ทิชิ่วค่อยถามเช็กเสียวเซียงว่า

"เป็นเรื่องราวใด?"

เช็กเสียวเซียงจับจ้องมองทิชิ่วชั่วขณะ จึงถามว่า

"ท่านไม่ได้ร่วมทางมากับพวกมัน?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ท่านไม่ควรถามคำถามเช่นนี้"

ลมพายุมกคิวเพ้งร้องสอดขึ้น

"ท่านไม่ประเสริฐเลิศดีกว่าเท่าใด กู่เชียะเชี้ยวพร้อมด้วยเล่าฉิกเล่าเก้า (คนที่เจ็ดและเก้า) ก่อการทรยศบนค่ายเทียมเมฆ เล้ายี่กอ ง้วน-ซากอ ก้วงโหงวตี๋ เกาลักตี๋ตายอย่างอนาถ นับว่าฟ้าเวทนา ให้เรากับเช็กตั่วกอพบกัน เหล่าโจรกลับนำกำลังทหารไล่ติดตามมาตลอดทาง เช็กตั่วกอแขนขาดรับบาดเจ็บ เคียดแค้นพวกเจ้าที่ขายสหายหวังลาภยศจนจับใจ..."

เช็กเสียวเซียงตวาดตัดบทว่า

"หยุดปาก"

ทิชั่วหมุนตัวไป กล่าวเสียงกังวาน

"ผู้ใดเป็นหัวหน้าขบวนพวกท่าน?"

เห็นคบไฟรอบข้างแยกออกเป็นทางสายหนึ่ง คนในเครื่องแบบแม่ทัพ สวมเสื้อเกราะสีทอง ควบขับสัตว์สี่เท้าคล้ายลาคล้ายอูฐตัวหนึ่งแสดงตนขึ้น กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เป็นเรา"

ทิชั่วล่วงรู้ความเป็นมาคนผู้นี้ แต่ไม่ประหวั่นพรั่นพรึง กล่าวว่า

"น้อมพบนายเฒ่าอูฐค่อม"

นายเฒ่าอูฐค่อมชีอูชิ้วโบกมือกล่าวว่า

"ทิขี่ปู้เท้า (มือปราบรองแซ่ทิ) ไม่ต้องมากมารยาท"

"เจียงกุน (แม่ทัพ) จับกุมคนเหล่านี้ด้วยเรื่องใด?"

"ทิขี่ปู้เท้าไยต้องถาม โจรร้ายขบวนนี้กำเริบเสิบสาน ไม่ว่าผู้ใดล้วนกำจัดฆ่าได้"

"พวกมันปล้นคนมั่งมีเอาจนคนยากไร้ ขจัดภัยให้กับส่วนรวม ไม่ถือเป็นโจรมิจฉาชีพ"

นายเฒ่าอูฐค่อมกล่าวว่า

"พวกมันใช่เป็นโจรหรือไม่ คร่ากุมกลับไปก่อน กรมราชทัณฑ์ย่อมดำเนินการสอบสวนเอง"

"พวกมันเมื่อมิใช่โจร ก็ไม่อาจคร่ากุมได้"

"พวกเราปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่อาจขัดขืนได้"

ทิชั่วกล่าวว่า

"หากเจียงกุนยืนกรานคร่ากุม ผู้แซ่ทิขอประกันตัว ไม่ว่ามีเรื่องใด

ผู้แซ่ทิขอรับผิดชอบเอง”

พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดวาดว่า

“ทิชิ่ว เจ้านับเป็นตัวอะไร ภาระหนักอึ้งเช่นนี้ เจ้าไหนเลยรับผิดชอบได้?”

ทิชิ่วหมุนตัวไป เห็นในวงล้อมหลังเจดีย์ศิลา ปรากฏคนผู้หนึ่งขี่ม้าคนผู้นี้สวมเกราะสีดำ ม้าศึกคะคึก แต่มันไม่ได้ขี่บนหลังม้า หากแต่ยืนบนหลังม้า

ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า

“ชิ้งอาเจียงกุน (แม่ทัพอีกา)”

แม่ทัพอีกาแหงหู้ขี้แค่นเสียงออกจากรูจมูก หาตอบคำไม่

เซ็กเสียวเชียงพลันกล่าวว่า

“ทิชิ่ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน ท่านเชิญตามสะดวกเถอะ”

ทิชิ่วมองดูเขา เน้นเสียงทีละคำว่า

“พวกเราพบหน้าเป็นครั้งแรก นับแต่นี้เป็นสหาย”

เขากล่าวย้ำว่า

“เป็นสหายตลอดกาล”

เซ็กเสียวเชียงพอฟังคำสุดท้าย ทรวงอกคล้ายถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง ก่อนนี้เขาถูกพี่น้องสหายหักหลัง สูญเสียความเชื่อมั่นที่เคยมีไป ยามนี้ล้วนหวนกลับมาโดยสิ้นเชิง

แม่ทัพอีกาแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ทิชิ่ว เจ้าเสียสติแล้ว”

ทิชิ่วสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เราไม่เสียสติ"

"เจ้าลืมเลือนว่าเจ้าเป็นมือปราบคนหนึ่ง"

"เราเป็นมือปราบคนหนึ่ง เพียงจับกุมคนร้าย ไม่ใส่ไคล้คนดี"

"เจ้าหมายความว่าพวกเราใส่ไคล้คนดี?"

"ในรัศมีห้าร้อยลี้นี้ ท่านสามารถถามไถ่ผู้คนดูว่า สหายค่ายเทียมเมฆเป็นโจรมิจฉาชีพ หรือเป็นนักสู้ผู้ห้าวหาญ?"

แม่ทัพอีกาขุ่นแค้นจนพูดไม่ออก นายเฒ่าอูฐค่อมกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ทิยี่ปู้เท้า ฟังว่าในสี่ยอดมือปราบ ท่านเป็นคนที่เยือกเย็นและอ่อนน้อมที่สุด"

"และเป็นคนที่ใช้การไม่ได้ที่สุด"

"ท่านมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง มากไหวพริบปัญญา ความจริงมีอนาคตไกล หากต้องสูญเสียอนาคตเพราะโจรภูเขาไม่กี่คน มิเพียงไม่ชาญฉลาด ทั้งยังขัดกับหน้าที่มือปราบ"

ทิชั่วหัวร่อฮาฮา ถอดเครื่องแบบมือปราบที่สวมใส่ลงมากล่าวกับเซ็กเสียวเซียงว่า

"ตอนนี้เราพบว่ารับรู้ถึงรสชาติของ 'ไร้ตำแหน่งตัวบาหวิว' แล้ว"

นายเฒ่าอูฐค่อมอดกล่าวมิได้

"เรากลับดูไม่ออกว่ามีความสุขอันใด"

"เนื่องเพราะท่านไม่ได้ถอดชุดเกราะลงมา ยามสวมใส่ชุดเกราะไม่ว่าหัวร่อหรือร้องไห้ ล้วนไม่เป็นธรรมชาติ"

นายเฒ่าอูฐค่อมตาสาดประกายเกรี้ยวกราดดุจสายฟ้า กล่าวว่า

"ทิยี่ปู้เท้า ท่านใคร่ครวญดีแล้ว"

"เราไม่ใช่ปู้เท้า (มือปราบ) อีก เราเพียงเป็นราษฎรธรรมดานามทิอิ้วแฮ่"

นายเฒ่าอุฐค่อมลูบเคราเหลืองได้คาง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านเมื่อเป็นทิอิ้วแฮ่ เราไม่นับว่าเสียมารยาทต่อจูก๊ะชิงแซแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงร้องสั่งว่า

"พวกเรา คร่ากุมโจรร้ายทิอิ้วแฮ่"

เหล่าทหารรับคำดังกระหึ่ม ชูคบไฟโถมใส่ทิชิ่ว

ทิชิ่วพลันกระทำเรื่องประการหนึ่ง

เขาถอยปราดไป

เขาล่าถอยอย่างเร่งร้อน คล้ายมีดวงตางอกเงยที่กลางหลังก็ปาน

ผู้คนที่โถมมาจากด้านหน้า ย่อมไม่รวดเร็วเท่าการล่าถอยของเขา แม้แต่ทหารที่ยืนมาจากด้านหลัง ก็ไม่อาจตะปบคว้าถูก ชั่วพริบตา ทิชิ่วก็ถอยถึงหน้าม้าศึกของแม่ทัพอีกา

แม่ทัพอีกาตวาดด้วยโทสะ ทิ่มแทงหอกยาวใส่กลางหลังของเขา

ทิชิ่วย่อร่างลงวูบ บรรลุถึงใต้ท้องม้า

ม้าศึกตัวนั้นคล้ายรู้จักฝีมือ พลันหดเท้าทั้งสี่ข้าง เหยียบใส่ทิชิ่ว

ทิชิ่วชิงยืดกายขึ้น ใช้มือข้างหนึ่งยกท้องม้า

ภาพที่ปรากฏแก่สายตาผู้คนคือ ทิชิ่วใช้มือข้างเดียวยกท้องม้าบนม้าพ่วงพียังมีแม่ทัพสวมใส่เกราะดำผู้หนึ่ง

ม้าศึกแม้ถูกยกขึ้น แต่แปดขายังยืนหยัดบนหลังม้าอย่างมั่นคง

ด้วยพลังฝีมือของทิชั่ว ความจริงสามารถพุ่งมือทะลวงท้องม้า คว้าใส่ข้อเท้าของแม่ทัพอีกา แต่แล้วไม่อาจหักใจทำร้ายม้าพ่วงพีเช่นนี้ได้

ยามนั้น ปรากฏทหารสิบกว่านายกลุ้มรุมใส่ทิชั่ว

ทิชั่วดวาดดำหนึ่ง ควงม้าโดยรอบ ทุ่มใส่ทหารทั้งสิบห้าสิบหกนายนั้น

คราครั้งนี้แม่ทัพอีกาไม่อาจทรงกายต่อไป พลันลอยตัวขึ้น โฉบขึ้นบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

ทิชั่วฟังเสียงจำแนกดำแหน่ง กระทั่งศีรษะก็ไม่เงยขึ้น ไล่ล่าตามไปสองมือโอบลำต้นไม้ไว้

แม่ทัพอีกาตวัดสองมือ ซัดประกายไฟหลายสิบจุดลงมา

ทิชั่วร้องเพ้ยดำหนึ่ง กลับถอนต้นไม้ทั้งรากทั้งโคน ควงต้นไม้ปัดใส่ประกายไฟเหล่านั้น

เสียงระเบิดดังจากรอบข้าง เหล่าทหารปั่นป่วนรวนเร พากันหลบลี้หนีหน้า

แม่ทัพอีกาผละจากต้นไม้ มิคาดทิชั่วคล้ายมุ่งเป้าหมายใส่มันโดยเฉพาะ ฟาดฝ่ามือออกแต่ไกล

ฝ่ามือนี้ไม่ได้ฟาดถูก เพียงฟาดใส่อากาศเบื้องหน้าแม่ทัพอีกา

แม่ทัพอีกาลอบยินดี พลันเห็นทิชั่วฟาดใส่ด้านขวาหนึ่งฝ่ามือ

ฝ่ามือนี้ก็ฟาดใส่อากาศธาตุ เพียงฟาดใส่ด้านหลังของมัน

ยามนั้นนายเฒ่าอูฐค่อมควบขับชังอี้งเบ๊ (ม้าเหลืองแก่) ที่คล้ายลาคล้ายอูฐของมัน นำทหารห้าหกสิบนายฮือเข้ามา

เชี่กเสียวเชียง · มกคิวเพ้งและศิษย์ที่จงรักของค่ายเทียบเมฆดาหน้า

เข้าขัดขวาง มิให้พวกมันกลุ้มรุมใส่ทิชั่ว

ทิชั่วฟาดออกอีกสองฝ่ามือ เพียงฟาดใส่ด้านซ้ายขวาของแม่ทัพอีกา หาได้ฟาดถูกเป้าไม่.

นายเฒ่าอูฐค่อมคิดรุดมาช่วยเหลือ แต่ถูกแหกระบี่ของเชิกเสียว-เชียงด้วนไว้ ได้แต่ร้องว่า

"ระวัง"

แม่ทัพอีกาค่อยได้คิด ลอยตัวขึ้นไปอย่างเร่งร้อน

ทิชั่วโผพุ่งกายขึ้น ฟาดออกอีกฝ่ามือ

ฝ่ามือนี้ปิดสกัดช่องทางเหนือศีรษะของแม่ทัพอีกาไว้ แม่ทัพอีกาใจสั่นตะท้าน บุกฝ่าไปเบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง พลันพบว่าเบื้องหน้าคล้ายกั้นไว้ด้วยกำแพงพลังชั้นหนึ่ง ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่สามารถทะลวงฝ่าไป

แม่ทัพอีการีบถอยปราดไปด้านหลัง แต่ที่ซึ่งทิชั่วฟาดใส่เมื่อครู่คล้ายผนึกเป็นกำแพงพลังชั้นหนึ่ง แม่ทัพอีกาพอพุ่งถอยอย่างหักโหมกลับถูกกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน แทบตีลังกาพลัดร่วงลงจากกลางอากาศ

แม่ทัพอีการีบหมุนตัวกลางอากาศ โฉบไปทางซ้าย ยังคงถูกกำแพงพลังกระแทกสะท้อนกลับมา เมื่อหมุนตัวไปทางขวา ยังคงไม่สามารถทะลวงฝ่า ค่อยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ทราบว่าทิชั่วมีกำลังภายในกล้าแข็ง กลับสามารถฟาดฝ่ามือใส่อากาศธาตุ ผนึกเป็นพลังขวางกั้นอยู่รอบข้าง

แม่ทัพอีกาบุกฝ่าห้าครั้งไม่สำเร็จ เรี่ยวแรงเสื่อมสูญสิ้น ได้แต่ตกวูบลงมา ทิชั่วพอดีดักรออยู่เบื้องหน้า ลงมือดุจสายฟ้า คว้าใส่หว่างเอวมัน

ยามนั้นนายเฒ่าอูฐค่อมโถมถึงแล้ว

มันไม่อาจฝ่าพลังกระบี่ของเชี่กเสียวเชียง พลันส่งเสียงร้องเบาๆ ม้าเหลืองแม่ที่ขับขี่พลันยกเท้าดีดใส่เชี่กเสียวเชียง เชี่กเสียวเชียงรับบาดเจ็บ สะเก็ไม่รวมตัว แทบไม่อาจพลบรอดจากเท้านี้ ต้องใช้กระบี่ยันพื้น ค่อยแทรงตัวไว้ได้ นายเฒ่าอูฐค่อมพลันกระโดดปราดขึ้น บรรลุถึงด้านหลังของทิชั่ว

เชี่กเสียวเชียงรีบร้องว่า

"ระวังด้านหลัง"

ทิชั่วได้ยินเสียงลมคุดคามถึงด้านหลัง แต่ก็ทราบว่าหากไม่สามารถคร่ากุมแม่ทัพอีกาไว้ ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดกาดคิด ดังนั้นตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ยื่นมือตะปบคว้าจุดสำคัญที่ชอกแขนซ้ายโครงของแม่ทัพอีการวมแปดเส้น

พร้อมกันนั้นได้ยินเสียงโครมคราม กลางหลังของทิชั่วถูกไม้เท้าของนายเฒ่าอูฐค่อมฟาดใส่

ไม้เท้าของนายเฒ่าอูฐค่อมคล้ายหวายคล้ายไม้ หัวไม้เท้ามีเนื้อนูนออกมาสองก้อน คล้ายโหนกนูนของอูฐ การกระแทกครั้งนี้ ถึงกับกระแทกจนทิชั่วหัวใจร้อนวับวาบ คล้ายถูกไฟลวกใส่ก็ปาน

ทิชั่วถลาไปเบื้องหน้าสองก้าว แม่ทัพอีกาที่ถูกคร่ากุมกลับกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง หยาดโลหิตฉีดกระจาย กระเซ็นใส่ใบหน้าเสื้อผ้าของนายเฒ่าอูฐค่อม

ที่แท้ทิชั่วรับไม้เท้านี้ไว้อย่างหักโหม ชักนำพลังครึ่งหนึ่งผ่านข้อมือกระแทกเข้าใส่ร่างแม่ทัพอีกา ดังนั้นแม่ทัพอีกายังรับบาดเจ็บสาหัสกว่า

ทิชิ่วอีก

นายเฒ่าอูฐค่อมทั้งแคกตื่นทั้งเดือดดาล ควงไม้เท้าหมายฟาดซ้ำทิชิ่วพลันเสือกไสแม่ทัพอีกาขวางอยู่เบื้องหน้า สูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"อย่าลงมือ...หากยังลงมือ...รังแต่ทำร้ายพวกเดียวกัน...หยุดมือ"

เสียงดวาดครั้งนี้เกรี้ยวกราดปานใด ผู้คนในบริเวณล้วนหยุดมืออีกครา

นายเฒ่าอูฐค่อมรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ทิชิ่วพอถูกหวดใส่ไม้เท้าหนึ่ง ตอนแรกที่กล่าววาจา น้ำเสียงอ่อนล้า กล่าวเพียงสามคำ ต้องหยุดเล็กน้อย เมื่อกล่าวสืบต่อ กล่าวเพิ่มอีกคำหนึ่ง หลังจากหยุดเล็กน้อย ค่อยกล่าวต่อไป เมื่อถึงครั้งที่สามแทบไม่มีเรื่องราวใด เสียงดวาดตอนท้าย ยิ่งเข้มแข็งเปี่ยมพลัง ไม่มีท่าทีรับบาดเจ็บอีก

ทิชิ่วฟื้นฟูกำลังภายในรวดเร็วปานนี้ นับเป็นที่คาดคิดไม่ถึงมาก่อน

นายเฒ่าอูฐค่อมเปลือกนอกเฉื่อยชา แท้ที่จริงมีไหวพริบปราดเปรียว ยามนี้ร้องว่า

"ทิชิ่ว อย่าลืมว่าเจ้าเป็นมือปราบ ชื่อแป๊ะและชื่อเสียงที่ล้วนรับราชการ หากเจ้าทำร้ายแม่เจียงภูน (แม่ทัพแซ่แม่) จะเป็นต้นเหตุทำร้ายคนทั้งหมด"

ทิชิ่วไม่แยแสสนใจ กล่าวว่า

"เปิดทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้"

เหล่าทหารมองดูนายเฒ่าอูฐค่อม นายเฒ่าอูฐค่อมเพียงแค่นเสียงอย่างเยือนชา หาออกคำสั่งไม่

แม่ทัพอีกาถูกสยบจุดไว้ เบิกตามองนายเฒ่าอูฐค่อม สีหน้าเปี่ยมแววว้าวอน

ทิชั่วส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"นายเฒ่าอูฐค่อม ฟังว่าแนเจียงกุนเป็นเปียตี๋ (ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นบุรุษและอายุอ่อนกว่า) ของท่าน"

"เราผู้นี้แบ่งแยกเรื่องส่วนตัวกับส่วนรวมโดยชัดเจ้ง ไม่อาจเห็นแก่ญาติมิตร ปลดปล่อยโจรร้ายไป"

"อ้อ? เรายังฟังว่าแนเจียงกุนเป็นซีกู๋ (น้องภรรยา) ของโป่วไจเสี่ยง (มหาเสนาบดีแซ่โป่ว) ไม่ทราบมีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

คำพูดนี้จี้ถึงใจดำนายเฒ่าอูฐค่อม หากมิใช่แม่ทัพอีกาเป็นน้องชายของหนึ่งในสิบสองภรรยาของโป่วจงจือ ไหนเลยมีศักดิ์ศรีเกียงป่าเตียงไหล่กับมัน ดังนั้นแค่นเสียงอย่างเยือนชา กล่าวว่า

"เจ้าปลดปล่อยแนเจียงกุน เราจะไม่เอาผิดเจ้า"

ทิชั่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่หากแนเจียงกุนเป็นไรไป โป่วไจเสี่ยงคงต้องสืบสาวเอาความท่าน"

"เจ้าคิดทำอย่างไร?"

"เปิดทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้"

นายเฒ่าอูฐค่อมครุ่นคิด รอให้ทิชั่วปลดปล่อยแม่ทัพอีกา ค่อยตามล่าต่อก็ไม่สาย เซ็กเสียเชียงรับบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจหลบหนีไปที่ใดได้ ดังนั้นกล่าวว่า

"ก่อนไปเจ้าต้องปลดปล่อยคนก่อน"

"ตกลง"

"ท่านใช่รักษาคำพูดหรือไม่?"

ทิชิ่วย้อนถามว่า

"สี่ยอดมือปราบของจูกัวะซิงเซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ) ไหนเลยเคยไม่รักษาคำพูดมาก่อน?"

นายเฒ่าอูฐก่อมได้แต่ข่มเพลิงโทสะ โบกมือสั่งว่า

"ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้"

เหล่าทหารดูจากท่ายกมือของนายเฒ่าอูฐก่อม พากันเปิดทางสายหนึ่ง

ทิชิ่วเห็นทหารกองนี้รุกถอยเป็นระเบียบแบบแผน ทราบว่าเป็นทหารชาญศึก ต่างกับเหล่าทหารที่คล้ายสัตว์ใส่ข้าวทั่วไป ดังนั้นกล่าวกับเซ็กเสียวเซียงว่า

"พวกท่านไปก่อน"

เซ็กเสียวเซียงจับจ้องบองทิชิ่ว คิดกล่าวกระไร แต่ไม่กล่าวออกมา ในวิกาลกลางทุ่งร้าง ยังดูออกว่าสีหน้าของเขาซีดขาวราวกระดาษ

ลุมพาขุมกดิวเพ้งถอนหอกยาวที่ปักตรึงกับเจดีย์ศิลากลับมา พอฟังร้องถามว่า

"ท่านเล่า พวกเราไปด้วยกัน"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรายังมีตัวประกันต้องปลดปล่อย"

มกดิวเพ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ได้ หากจะไปก็ไปด้วยกัน หากต้องตายทั้งหมดตายด้วยกัน"

ทิชั่วเหลียวหน้าไปยังเชี่กเสียวเซียง กล่าวว่า

"เชี่กเสีย"

เชี่กเสียวเซียงทราบกระจ่างแก่ใจ ดังนั้นสั่นศีรษะช้าๆ

ทิชั่วกล่าวว่า

"หากท่านไป คนของท่านค่อยติดตามไป ความแค้นของค่ายเทียนเหมล้วนเป็นภาระของท่าน ไปหรือไม่ขึ้นอยู่กับการตกลงใจของท่าน หากยังไม่ไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไปไม่ได้"

เชี่กเสียวเซียงขบริมฝีปาก พลันหมุนตัวไป ออกคำสั่งว่า

"ไป"

พลางก้าวยาวๆ ไปยังพงหญ้ารกร้างด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้

มกคิวเพ้งมองดูทิชั่ว เหลียวมองแผ่นหลังอันเดียวดายของเชี่กเสียวเซียง ไม่ทราบตัดสินใจอย่างไร ทิชั่วพลันกล่าวว่า

"รีบไป ตั่วกอท่านต้องการผู้คนคอยดูแล"

มกคิวเพ้งกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ท่าน..."

"เราจะติดตามหลังไป"

มกคิวเพ้งพลันกระทืบเท้า ในที่สุดติดตามไป คนของค่ายเทียนเหมที่หลงเหลือล้วนตามติดอยู่ด้านหลัง

หญ้าร้างเจดีย์โบราณ เดือนเสี้ยวดั่งคมเดียว ทิวทัศน์วิเวกหดหู่เพียงไหน

เช่นเดียวกับชีวิตคน มีเวลามากหลายที่ต้องเผชิญกับความอ้างว้างรันทด

เซ็กเสียงเซียงและพวกจากไปจนลับตา ทิชิ่วยังเหม่อมองดูหญ้ารกร้างเจดีย์โบราณ คล้ายชมดูจนซึมเซา

ทันใด ในพุ่มไม้บังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ทิยี่ปู้เท้า เจ้ากระทำผิดมากแล้ว"

เห็นแสงไฟสว่างจ้า ผู้คนขบวนหนึ่งเดินมาจากทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ คนนำหน้าอยู่ในชุดนักรบ หว่างเอวผูกสายรัดทั้งบุ๋นบู๊ เท้าสวมรองเท้าเดินทอง ใบหน้าสี่เหลี่ยม จมูกใหญ่ ตากลมปากกว้าง มีอำนาจน่าเกรงขามนัก

ทิชิ่วชมดูจนใจหายวูบ คิดไม่ถึงขุนนางโฉดผู้นี้ก็มาด้วย ปากกล่าวว่า

"อึ้งตั่วนั้ง (ใต้เท้าอึ้ง) ออกศึกด้วยตัวเองหรือ?"

.....

ผู้มาคือผู้บัญชาการป้องปรามความไม่สงบ ซึ่งเป็นคนสนิทของมหาเสนาบดีโป่วจงจือ นามอึ้งกิมลิ้ง

อึ้งกิมลิ้งกล่าวว่า

"เสียทีที่เจ้าชาญฉลาดชั่วชีวิต กลับโง่งมงายชั่ววูบ ทิยี่ปู้เท้า เจ้าทราบหรือไม่ว่าทำเช่นนี้จะทำให้สี่ยอดมือปราบเสื่อมเสียชื่อเสียง ทั้งยังกระทบกระเทือนถึงจูกัวะซิงแซ?"

ทิชิ่วกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"อึ้งตั่วนั้งอาจมาสายก้าวหนึ่ง ไม่ทราบว่าเราลาออกจากตำแหน่ง มิใช่มือปราบอันใด การกระทำทั้งหมดไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจูกัวะซิงแซ"

"ลูกผู้ชายกระทำการใดล้วนรับผิดชอบ นับว่าประเสริฐ แต่เจ้าหน้าที่ที่คุมคดีใช่จะรับฟังหรือไม่ เจ้าช่วยเหลือเชื่อกเสียวเชียงและพวกใช่นึกหาหนทางหลบหนีให้กับตัวเองหรือไม่?"

"เราไม่"

อี้งกิมลิ้งกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าสามารถหนีรอดจากเงื้อมมือเรากับชีอูเจียงกุน (แม่ทัพแซ่ชีอู) หรือ?"

"หากเราคิดไป เกรงว่าพวกท่านขัดขวางไม่ได้"

"เช่นนี้เป็นว่า ทิยี่ปู้เท้าไม่คิดหนีแล้ว?"

ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ มันยังคงเรียกหาทิชิ่วเป็นทิยี่ปู้เท้า

ทิชิ่วพลันทอดถอนใจยาว ยกมือดบดลายจุดให้กับแม่ทัพอีกากล่าวว่า

"เราความจริงไม่มีความคิดไป เชื้อพระวงศ์กระทำผิดรับโทษดุจเดียวกับราษฎร อย่าว่าแต่เรา พวกท่านคุมตัวเรากลับนครหลวงเถอะ"

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมาย แม่ทัพอีกากับนายเฒ่าอูฐค่อมนักอี้งกิมลิ้งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ทิปู้เท้ามีความเข้มแข็ง แต่ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม ยากที่จะควบคุมตัวไว้ได้"

ทิชิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ให้เรารามือรับการจับกุม มิเห็นจะไม่ได้ แต่ท่านต้องรับปากว่าจะจัดการโดยยุติธรรม ก่อนที่จะบรรลุถึงนครหลวงห้ามมิให้ใช้ทัณฑ์เป็นส่วนตัว"

"ทิยี่ปู้เท้าดูแคลนเราไปแล้ว หากเราทำร้ายท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง ยินดีถอดถอนตำแหน่งตัวเอง เชือดคอฆ่าตัวตาย"

ทิชิ่ว นายฆ่าอูฐค่อม และแม่ทัพอีกา คิดไม่ถึงอึ้งกิมลิ้งจะรับปากเช่นนี้ ควรทราบว่ายุทธจักรถือคำมั่นสัญญา อึ้งกิมลิ้งเมื่อรับปาก ก็ไม่อาจกลับกลอกคืนคำได้

อึ้งกิมลิ้งกล่าวอีกว่า

"ต่อให้ทิยี่ปู้เท้าไม่ไว้วางใจเรา สมควรเชื่อถือคนผู้หนึ่ง"

"ท่านหมายถึง..."

"ปู้ชิ้ง (เทพมือปราบ) เล้าตึกฮง"

ทิชิ่วกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"เทพมือปราบ...ก็มาแล้ว?"

"คดีกวาดล้างค่ายเทียมเมฆ คร่ากุมเซ็กเสียวเชียง ฮ่องเต้ทรงดำริว่าแม่ทัพทั้งสองท่านไม่อาจดำเนินการบรรลุผล มีรับสั่งให้โป่วไจเสี่ยงคัดเลือกผู้มีความสามารถมาช่วยเหลือ ประจวบกับเทพมือปราบทราบข่าวการตายของเจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอี ระแวงสงสัยว่าลี้เฮี้ยงอีตายในเงื้อมมือสี่ยอดมือปราบ ดังนั้นฉวยโอกาสที่ออกจากนครหลวง อาสามาติดตามคดีนี้ เราส่งมอบเจ้าต่อเขา เจ้าคงไม่มีวาจาจะกล่าวกระมัง?"

ที่แท้ก่อนที่สี่ยอดมือปราบจะสร้างชื่อในยุทธจักร บู๊ลิ้มก็มีซาเจาะ–ชิ้งปู้ (สามสุดยอดมือปราบ) ประกอบด้วย ปู้ชิ้ง (เทพมือปราบ) เล้าตึกฮง ปู้ค้วง (เจ้ามือปราบ) ลี้เฮี้ยงอี และชิ้งปู้ (มือปราบเทพ) ลิ้วเก็กอิง

มือปราบเทพลิ้วเก็กอิงเสียชีวิต เจ้ามือปราบลี้เฮี้ยงอีคิดล้างแค้นแทนบุตรชาย คิดฆ่าชายหนุ่มที่ไร้ความผิดถังเค่ง บีบบังคับให้แนฮ้วยต่อสู้

กับมันกลางวิกาลอันเหน็บหนาว ภายหลังเนื่องเพราะลอยตัวฆ่าคนต่ำช้ากวนเชี่ยวชู่ เป็นเหตุให้ตายใต้คมกระบี่ของแนฮ้วย

ในสามสุดยอดมือปราบ ผู้ที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด ชื่อเสียงกระเดื่องดังที่สุดคือเทพมือปราบ เล้าตึกฮง

เล้าตึกฮงได้รับยกย่องเป็นเทพมือปราบ ไม่เพียงเพราะมันเป็นเทพแห่งมือปราบ พร้อมกันนั้นยังมีศักดิ์ศรีสูงส่งที่สุด ความเป็นอยู่เลิศหรูที่สุดในมือปราบทั้งแผ่นดิน

ขณะที่มันจับกุมผู้ต้องหา ก็มีประกายที่สุด

ด้วยศักดิ์ฐานะของเทพมือปราบ นับเป็นผู้อาวุโสของทิชิ่ว หากเปรียบกับจูก้าวะซิงเซ เพียงจัดเป็นซือตี่ ระหว่างนี้เทพมือปราบนั่งบัญชาการอยู่ในนครหลวง เสพสุขสำราญ น้อยครั้งจะออกจากเคหสถาน

ครั้งนี้แม้แต่เทพมือปราบก็เคลื่อนไหวแล้ว

ที่ทิชิ่วเป็นห่วงที่สุด คือเชี่กเสียวเชียงและพวก หากเทพมือปราบคิดกำจัดเขา เชี่กเสียวเชียงที่รับบาดเจ็บสาหัสเกรงว่ายากหนีรอดได้

ในใจครุ่นคิด ทิชิ่วยื่นสองมือออก กล่าวว่า

“ตกลง ท่านส่งคนมาจับกุมเราเถอะ”

คนสนิทของอึ้งกิมลิ้งคิดยื่อเข้าไป อึ้งกิมลิ้งตวาดห้ามไว้ ค่อยกล่าวว่า

“ทิชิ่วปู้เท้าเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง วันนี้เรากล้ามัดตัวท่าน เพราะทำตามหน้าที่ ขอท่านอย่าได้ตำหนิ”

พลางรับเชือกเอ็นวัวจากคนสนิทเส้นหนึ่ง คิดมัดแขนทิชิ่ว เพิ่งพันได้สองรอบ ก็หยุดมือแต่กลางคัน ทิชิ่วกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ไฉนไม่มัด?"

"ทิชี่ปู้เท้ามีฝีมือสุดยอด ขอเพียงทุ่มเทกำลังใส่สองแขน มัดไว้จะมีประโยชน์ใด?"

"เอาเถอะ เราสลายพลังไปก่อน ท่านใช้เชือกเอ็นวัวมัดใส่ตำแหน่งจุดเส้นของเรา เราก็ดิ้นไม่หลุดแล้ว"

พลางยื่นสองมืออออก อึ้งกิมลิ้งไม่เกรงอกเกรงใจ ใช้เชือกเอ็นวัวมัดมือทิชิ่ว พันใส่สี่ห้ารอบ จากนั้นประกบนิ้วจี้ปราด สกัดจุดเอ่งเท้ง ตี้มึ้ง เจียงมึ้ง เทียนตี้ ของทิชิ่วสี่แห่งดุจสายฟ้า

ทิชิ่วสลายพลังไปก่อน ยามกะทันหันไม่ทันรับเหตุเปลี่ยนแปลง ดังนั้นทางหนึ่งโคจรพลังทะลวงจุด ทางหนึ่งกระชากเสียงว่า

"ท่าน..."

อึ้งกิมลิ้งไม่เอ่ยปาก ปิดสกัดจุดช้วงกี ติวบ๊วย กื๋อข่วย อิวมึ้ง กวนง้วน ของทิชิ่วอีกห้าแห่ง

จุดสำคัญทั้งเก้าแห่งเมื่อถูกสยบ ต่อให้เป็นมนุษย์เหล็กไหลก็ทรงกายอยู่ไม่ได้ พลันเสียหลักการทรงตัว กระแทกนั่งลงกับพื้น

อึ้งกิมลิ้งค่อยยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เราใช่ทำร้ายเจ้าหรือไม่?"

ทิชิ่วล้มลงกับพื้น เพียงถลึงตาใส่อึ้งกิมลิ้ง

อึ้งกิมลิ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราไหนเลยทำร้ายเจ้า เราเพียงปิดสกัดจุดของเจ้า เจ้าไม่ต้องถลึงบองเรา"

นายเฆ่าอูฐค่อมและแม่ทัพอีกาค่อยเข้าใจจิตเจตนาของอึ้งกิมลิ้ง

พากันสะอึกเข้ามา แม่ทัพอีกายกเท้าเหยียบใส่ทิชิ่ว กล่าวว่า

"เจ้าก็มีวันนี้"

ทิชิ่วแค่นเสียงหนักๆ ต่อให้มีพลังฝีมือสูงสุดยอด แต่จุดสำคัญทั้งเก้าแห่งถูกสยบ ไม่อาจเปล่งอานุภาพได้ ได้ยินอึ้งกิมลิ้งกล่าวว่า

"เห็นหรือไม่ มิใช่เราเตะเจ้า เป็นแนเจียงกุนเหยียบเจ้า"

แม่ทัพอีกาตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"ความเห็นของอึ้งตั่วนั้งคือ..."

"เราไม่มีความเห็น คิดทุบตีมัน เข่นฆ่ามัน ทำร้ายมัน หยามหยันมัน ล้วนมิใช่ความเห็นของเรา เราเพียงคร่ากุมมันเท่านั้น"

แม่ทัพอีกาเข้าใจในบัดดล กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ใช่แล้ว ท่านเพียงคร่ากุมมัน คิดจัดการมันอย่างไรล้วนเป็นเรื่องของพวกเรา ท่านไม่สามารถขัดขวางได้"

พลางยื่นเท้าเตะใส่ใบหน้าทิชิ่วอีกเท้าหนึ่ง เตะจนทิชิ่วแทบสิ้นสติไป

อึ้งกิมลิ้งก็ไม่ขัดขวาง เพียงกล่าวว่า

"อย่าได้ทำลายแผนการใหญ่ของโป่วไจเสี่ยง"

นายเฒ่าอูฐค่อมรีบกล่าวว่า

"ขอถามรายละเอียด"

อึ้งกิมลิ้งลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ครั้งนี้ทิชิ่วปลดปล่อยเช็กเสียวเซียง สามารถตั้งข้อหาว่า คบคิดกับหัวหน้าโจรทำร้ายเจ้าหน้าที่ ขอเพียงคุมตัวมันกลับนครหลวง ส่งมอบต่อโป่วไจเสี่ยง ก็สามารถทอนความโอหังของจูกัวะซิงแซต่อหน้าพระ

พักตร์ ยังมี..."

ยิ้มอย่างเยือกเย็นแล้วกล่าวต่อ

"สี่ยอดมือปราบมีความผูกพันลึกซึ้ง ทิชั่วถูกคร่ากุม บ้อเช้ง ตุยเมี่ย และแนข้วย ต้องหาทางช่วยเหลือ เมื่อถึงเวลาโป้วไจเสี่ยงขอเพียง คลี่แหฟ้าตาข่ายดิน ก็สามารถกวาดล้างพวกมันในคราเดียว"

นายเฆ่าอูฐค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เดียรัจฉานนี้มีชีวิตอยู่ ยังมีคุณค่ากว่าตายไปอีก"

แม่ทัพอีกากล่าวอย่างขุ่นเคือง

"หรือจะปล่อยให้มันลอยนวลกลับนครหลวงไป?"

อึ้งกิมลิ้งกับนายเฆ่าอูฐค่อมพากันหัวร่อออกมา อึ้งกิมลิ้งกล่าวว่า

"มันถูกจับมัดตุงปูใหญ่ตัวหนึ่ง ตลอดรายทางตรากตรำลำบาก ไม่มีความลอยนวลอันใด อย่าว่าแต่..."

เอ่ยถึงตอนนี้ จงใจกล้ำกลืนคำพูดไว้ นายเฆ่าอูฐค่อมกล่าวเสริมขึ้น

"อย่างน้อยพวกเราสามารถให้ทิยี่ปู้เท้าลิ้มชิมรสชาติดู"

แม่ทัพอีกายินดียิ่ง กำหมัดค่อยออก ต่อยจนทิชั่วโลหิตกบปาก ขื่นเท้าเตะตามติด เสียงฉาดฉาดเมื่อเตะกระดูกซี่โครงข้างซ้ายของทิชั่วหัก ไปสองซี่

ได้ยินแม่ทัพอีการ้องโอยคำหนึ่ง ยกมือกุมเท้า ถอยกรูดๆ ไป ปากร้องว่า

"เจ้าผู้นี้ใช้กำลังภายใน..."

ที่แท้มันถูกกำลังภายในที่ดั่งค้างอยู่ภายในกายทิชั่วกระแทก สะท้อนใส่ นิ้วเท้าข้างซ้ายหักไปสองนิ้ว

อึ้งกิมลิ้งค่อยเข้าใจในบัดดล สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ทิขี่ปู้เท้า พลังการฝึกปรือของท่านเป็นที่อิจฉาเลื่อมใสของผู้คนนัก น่าเสียดาย..."

นายเฒ่าอูฐค่อมพลันประกบนิ้วชี้สกัดใส่จุดเส้นเบนร่างทิชิ่วเจ็ดแห่ง ทิชิ่วรู้สึกคล้ายถูกฝูงมดกัดใส่ เจ็บปวดรวดร้าวจนเส้นเอ็นสั่นกระตุก จนใจที่ร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

วิชาฝีมือของนายเฒ่าอูฐค่อมนี้ ขนานนามลักเอี้ยงอิมฮวงชิ่ว (มือหกสุริยันลบมหากาฬ) ใช้สำหรับเคี่ยวเข็ญลงทัณฑ์ มุ่งทำลายพลังชีวิตในร่างกายผู้คน ทิชิ่วรับบาดเจ็บสาหัส ยังต้องเผชิญทัณฑ์เช่นนี้ นับเป็นรสชาติสุดทนทานจริงๆ

นายเฒ่าอูฐค่อมยิ้มพลางกล่าวว่า

"วิงวอนขอความกรุณาเถอะ"

ทิชิ่วเจ็บปวดจนหน้าม่วงคล้ำดั่งตับหมู ตลอดทั้งร่างสั่นเกระตุก แต่ยังไม่แค่นเสียงครวญครางแม้สักครึ่งคำ

นายเฒ่าอูฐค่อมร้องสั่งว่า

"พวกเรา นำเครื่องมือทรมานมา เราจะทดลองทีละสิ่ง"

ทหารเหล่านี้ความจริงเป็นโจร พกพาเครื่องมือลงทัณฑ์อยู่สิบกว่าชิ้นสิบชนิด แต่ทหารบางคนยกย่องทิชิ่วเป็นนักสู้ผู้กล้า ชุกซ่อนเครื่องมือลงทัณฑ์ไม่แสดงออกมา แต่ยังมีคนส่งมอบต่อนายเฒ่าอูฐค่อมรวมสิบเอ็ดสิบสองชนิด

นายเฒ่าอูฐค่อมขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ประเสริฐ เราจะใช้ทีละสิ่ง"

มันความจริงสามารถคร่ากุมเชีกเสียวเชียง รับความดีความชอบใหญ่หลวง กลับปรากฏทิชิ่วสอดมือเข้ามาทำลายความฝันของมัน ปล่อยให้อึ้งกิบลิ้งมีเปรียบไป พานระบายโทสะในอกใส่ทิชิ่วจนหมดสิ้น

มันใช้เครื่องมือลงทัณฑ์สี่ห้าชนิด บางชนิดดึงกระดูกข้อต่อทั่วร่างหลุดจากกัน บางชนิดแยกกระดูก บางชนิดทุบนิ้วมือทั้งสิบกลับกลายเป็นเลือดเนื้อเละเทะ เครื่องมือเหล่านี้ล้วนถูกกำลังภายในของทิชิ่วกระแทกทำลายไป แต่เขาก็ถูกลงทัณฑ์ทรมาน จนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คน

แม่ทัพอีกาความจริงถูกทิชิ่วคร่ากุม บังเกิดความเดียดแค้น แต่เห็นนายเฒ่าอูฐค่อมยังไม่สมใจ ล้วงเครื่องมือลงทัณฑ์ออกมา อดกล่าวมิได้

"เราเห็นว่าพอแล้ว"

นายเฒ่าอูฐค่อมชำเลืองมองมัน กล่าวว่า

"ท่านไม่อาจหักใจได้?"

แม่ทัพอีกาค่อมไม่ยอมรับ เพียงกล่าวว่า

"คร่ากุมเจ้าผู้นี้กลับกรมเมือง ค่อยๆ จัดการก็ไม่สาย"

นายเฒ่าอูฐค่อมขบคิดแล้วกล่าว

"มีเหตุผล ช่วงเวลานี้หากปล่อยให้โจรที่หลงเหลือของค่ายเทียมเมฆหนีรอดได้ เกรงว่าปล่อยเสือง่ายดายจับเสือลำบาก"

อึ้งกิบลิ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ ไม่ต้องกริ่งเกรง เชีกเสียวเชียงหนีไม่รอดเด็ดขาด"

"อ้อ?"

"ท่านคงขบคิดไม่เข้าใจ เราไม่ตามล่าเชีกเสียวเชียง กลับวางแผนคร่ากุมผู้แซ่ทิ ซึ่งความจริงกู่เซียะเชี้ยวกู่กงจื้อและพวกล้อมหนทางถอย

ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ไว้แล้ว เซ็กเสี่ยวเซียงไม่มีทางฝ่าไปได้"

นายเฒ่าอู๋ค่อมค่อยเข้าใจในบัดดล แม่ทัพอีกากล่าวเสริมขึ้น

"เพียงไม่ทราบกู่เซียะเชี้ยวและพวกสามารถคร่ากุมเซ็กเสี่ยวเซียงหรือไม่?"

อึ้งกิมลิ้งขมิ้นพลางกล่าวว่า

"กู่กงจื้อได้รับความเมตตาจากโป๋วไจเสี่ยง รับเป็นบุครบุญธรรม เป็นผู้รับผิดชอบในการกวาดล้างค่ายเทียมเมฆครั้งนี้ ตอนนี้เซ็กเสี่ยวเซียงแขนขาดรับบาดเจ็บ เฉกเช่นเกาทัณฑ์ยิงจนสุดล้า ต้องไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือกู่กงจื้อเด็ดขาด"

พลางยกมือลูบคางที่ปราศจากเครา กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"แต่ในความคาดคิดของเรา กู่กงจื้อไม่จำเป็นต้องลงมือ ขอเพียงรุกไล่เซ็กเสี่ยวเซียงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้สืบต่อ มันก็ต้องตายแน่นอน"

แม่ทัพอีกากล่าวอย่างสงสัยใจ

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

"ท่านลองนึกดู ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นผู้ใดครองความเป็นใหญ่?"

นายเฒ่าอู๋ค่อมชิงกล่าวว่า

"เป็นเสึกอั้งหลุย (น้ำตาแดง)"

อึ้งกิมลิ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"เสึกอั้งหลุยเสึกตั่วเนี้ย (สตรีอันดับหนึ่งแซ่เสึก) ปกครองฮุ่ยนับ-เซี้ย (นครล้างคำมั่น) อยู่เหนือฉุ่ยฮุ้นเอียง (ห้วงเหวป่นเมฆ) นับเป็นกองกำลังอันกล้าแข็ง แต่ไม่ได้รุกรานต่อทางการ โป๋วไจเสี่ยงมีเจตนาเกลี้ย

กล่อมเข้าเป็นพวก จึงปล่อยให้คงอยู่ถึงบัดนี้ นางแค้นเชึกเสียวเชียงลืมคำมั่นสัญญา ดังนั้นก่อตั้งนครล้างคำมั่น ตั้งตัวเป็นศัตรูกับเชึกเสียวเชียง คราครั้งนี้เชึกเสียวเชียงอับจนสิ้นหนทาง หากเผชิญนางต้องตายแน่นอน"

ทขุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ยังมี เพึกเละตึ้ง (ดึกอสนีบาต) ตระกูลลุ้ยแดนกังหน้า หมายตาพื้นที่ละแวกธารหางเสือ คิดขยายอิทธิพลของตึกอสนีบาตเข้ามา ครั้งกระโน้นลุ้ยก้วงพึงตาต้องใจเชึกเสียวเชียง ให้การสนับสนุนมัน ฝึกฝนมันเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง แต่เชึกเสียวเชียงไม่ยอมถูกตระกูลใหญ่หลอกใช้เป็นเครื่องมือ กลับบุกขึ้นค่ายเทียมเมฆเพียงลำพัง ช่วงชิงอำนาจการปกครองมา คนของตระกูลลุ้ยก็บังเกิดความเคียดขึ้งต่อเชึกเสียวเชียง ครั้งนี้ลุ้ยก้วงต้องฉวยโอกาสทำลายล้างค่ายเทียมเมฆแน่นอน"

ยามนั้นทิชิ่วบนพื้นพลันส่งเสียงครางเบาๆ เขาตกอยู่ในเงื้อมมือคนเหล่านี้ สำนึกตัวว่าไม่มีหนทางรอด แต่คิดไม่ถึงตนเองยินยอมถูกเหยียบย่ำทรมาน ยังคงไม่อาจช่วยชีวิตและอิสรภาพของเชึกเสียวเชียงและพวกได้

นึกถึงตอนนี้ ความคิดต่อสู้ดิ้นรนของทิชิ่วพลอยถูกกัดกร่อนเสลายไป

บทที่ 3
ยอดยุทธ์ตระกูลลุ้ย

ลมเย็นเสียดผิวกาย

เภทภัยรุมรายล้อม

เช็กเสียวเชียงและบริวารทั้งสิบกว่าคนมุ่งหน้าไปอย่างรวดเร็ว ใบหน้าที่แปดเปื้อนคราบโลหิต แฝงแววรุ่มร้อนและดันเค้น คนเหล่านี้ยืนกรานมีชีวิตต่อไป มิใช่เพื่อมุ่งหวังสิ่งใด หากแต่เพียงเพื่อล้างอัปยศลมพาขุมกติวเพ้งเหลียวหน้าไปด้านหลังตลอดเวลา พึมพำว่า

"ทิยี่เอี้ย (นายรองแซ่ทิ) ไฉนยังไม่มา?"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"มันไม่มาแล้ว"

มกติวเพ้งพลันหยุดร่างลง ร้องว่า

"เพราะเหตุใด?"

เซ็กเสียวเชียงสั่นศีรษะ ยิ้มอย่างหดหู่ มองดูเดือาเสี้ยวที่สุดขอบฟ้า

บกคิวเพ้งร่ำร้องว่า

"ทิยี่เอี้ยหลอกเรา ทิยี่เอี้ยไฉนหลอกเรา?"

เซ็กเสียวเชียงพลันตวัดมือ ตบมกคิวเพ้งปลิวลิ่วไป ดวงดาทอแววปวดร้าวรันทด มองดูบริวารที่แตกดื่นตะลึงลาน กล่าวย้ำทีละคำ

"ทิยี่ปู้เท้าหลอกพวกเรา ตอนนี้เขาอาจรับโทษทัณฑ์ อาจบางทีตายแล้ว พวกเจ้าผู้ใดต้องการให้เขาตายโดยไร้คุณค่าก็ร่ำร้องได้อย่างเต็มที่"

พี่น้องค่ายเทียมเมฆที่บาดเจ็บ หลั่งโลหิต รับความคับแค้น กลั้นกลืนความเจ็บปวด เพียงกุมกระชับอาวุธ ไม่มีผู้ใดปริปากกล่าววาจา

มกคิวเพ้งพลันกระโดดปราดขึ้น กล่าวเบาๆ

"ตั่วกอ พวกเราจะไปยังที่ใด?"

เซ็กเสียวเชียงยกมือทำท่า จากนั้นตวาดว่า

"ฆ่า!"

พริบตานั้น พี่น้องค่ายเทียมเมฆทั้งสิบห้าสิบหกคนเสือกแทงอาวุธใส่พุ่มไม้โขดหินทางทิศตะวันตกโดยพร้อมเพรียง

คราครั้งนี้ลงมืออย่างกะทันหัน ผู้คนที่หมอบซุ่มอยู่ในพุ่มไม้โขดหินไม่ทันระวัง ถูกฆ่าฟันล้มตายไปเจ็ดแปดคน

เซ็กเสียวเชียงใช้รหัสมือสั่งการ จากนั้นคุมกระบี่มังกรเขียวกวาดจู่โจมเป็นวง ปรากฏศัตรูอีกเจ็ดแปดคนล้มระเนนระนาดลง

พร้อมกันนั้นมกคิวเพ้งเสือกแทงหอกยาว เหล่าศัตรูถูกขู่จนขวัญ

หนีดีฝ่อ คิดหลบหนีก็ไม่ทันการณ์ ต้านทานก็รับไม่ได้ ถูกประหัตประหารไปสี่ห้าคน

ผู้นำขบวนคนเหล่านี้คือหนึ่งในสี่มือดีสังกัดกู่เซียะเชี้ยว นามซ่ง-ล่วงจุ้ย มันปรากฏออกจากที่ซ่อน กวัดแกว่งค้อนแดงทอง ร้องสั่งว่า

"อย่าปล่อยให้เช็กเสียวเซียงหนีรอดได้"

เสียงร้องเปล่งจากปาก ค่อยพบว่าบริวารที่นำมาทั้งยี่สิบห้าคนหลงเหลือไม่ถึงสาบคน ดังนั้นควงค้อนแดงทองวิ่งตะบึงใส่เช็กเสียวเซียง

เช็กเสียวเซียงแทงปราดออกหนึ่งกระบี่ ซ่งล่วงจุ้ยยกค้อนแดงทองขึ้นต้านปะทะ เสียงดิงคราหนึ่ง กระบี่นี้กลับแทงไปในค้อนแดงทอง

หากเช็กเสียวเซียงยังมีอีกมือหนึ่ง พริบตานี้สามารถมีวิธีปลิดชีวิตซ่งล่วงจุ้ยสิบเอ็ดชนิด

น่าเสียดายเช็กเสียวเซียงมีเพียงมือเดียว

เช็กเสียวเซียงตวัดเท้าเตะร่างที่สูงใหญ่ของซ่งล่วงจุ้ยปลิวลิ่วไปร่วงฟาดลงในพงหญ้า พร้อมกับสลัดค้อนแดงทองออกจากกระบี่ กระ-แทกคนทรยศของค่ายเทียมเมฆผู้หนึ่งล้มลง

มกคิวเพ้งก็จัดการกับศัตรูที่หลงเหลืออีกสองคน ถือหอกยาวไล่ล่าไปยังทิศทางที่ซ่งล่วงจุ้ยร่วงฟาดลง

เช็กเสียวเซียงตวาดว่า

"กลับบา"

คำพูดพอกล่าว ในดงไม้ปรากฏศัตรูอีกสามสี่สิบคนขึ้น คนนำขบวนก็เป็นหนึ่งในสี่มือดีปิงล่วงโฮ่ว

เช็กเสียวเซียงรวมกำลังเหล่าพี่น้อง ขณะจะล่าถอยไปยังทิศ

เหนือ พลันได้ยินเสียงไห่ร้องฆ่าฟัน คักล่วงโป้วนำผู้คนเสามสิบกว่าคนรายล้อมเข้ามา

มกคิวเพ้งกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ"

เช็กเสียวเซียงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"กู่เซียะเชี้ยวต้องอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ"

บกคิวเพ้งแผดค่าว่า

"บารดาบันเถอะ ห้วงเหวปันเมฆอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้"

"มิผิด มันคิดบีบบังคับพวกเราไปยังนครล้างคำมั่นที่ห้วงเหวปันเมฆ"

พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังกังวาน นักศึกษาชุดครามผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดมา ข้างกายไม่มีผู้ติดตามแม้สักคนเดียว คือกู่เซียะเชี้ยวเอง

กู่เซียะเชี้ยวประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พี่น้องทั้งหลาย จากมาสบายดี?"

มกคิวเพ้งตาแดงฉานด้วยสายเลือด ขบกรามคิดโถมเข้าหาเช็ก-เสียวเซียงวางมือลงบนหัวไหล่มัน ปากกล่าวว่า

"ได้รับการเหลียวแลจากท่าน เรายังไม่ตาย"

"ความตายมีทั้งหนักแน่นดุจขุนเขา และเบาดั่งขนนกกา เช็ก-ตั่วกอ..."

เช็กเสียวเซียงชิงกล่าวว่า

"ไม่กล้ารับคำเรียกหานี้"

"ตั่วกอมีบุญคุณส่งเสริบผู้น้อง ผู้น้องจารึกซึ้งใจ หากไม่ได้รับ

ความไว้วางใจจากตั่วกอ ผู้น้องไหนเลยมีความสำเร็จในค่ายเทียบเมฆทุกวันนี้"

"เราไม่มีพี่น้องที่เลิศล้ำเช่นท่าน"

ก่เชียะเชี้ยงกล่าวว่า

"เช็กตั่วกอถือคุณธรรม ไม่คำนึงถึงการเสียสละตลอดมา ตอนนี้ขอเพียงท่านผงกศีรษะ ก็สามารถกอบกู้ชีวิตของพี่น้องที่จงรักทั้งสิบเจ็ดสิบแปดคน"

"อ้อ?"

"ขอเพียงท่านตาย เราจะไม่สืบสาวเอาความพวกมันอีก เราเมื่อลั่นปากต้องปฏิบัติตาม"

เช็กเสียวเชียงขึ้นออกมา กล่าวว่า

"ค่ำคืนเพ็ญเดือนแปด กรีดเลือดสาบานตน ขอร่วมเป็นร่วมตายฟันฝ่าอันตราย หากผิดคำสาบาน เลือดสาดประดู่ค่าย หากคำพูดเหล่านี้ต้องปฏิบัติตาม ต่อให้กู่กงจื้อเชือดเลือดสุกรอีกสามถัง ก็ไม่พอให้สาดชโลมแล้ว"

กู่เชียะเชี้ยวหัวร่อด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก กล่าวว่า

"นี่เป็นสถานการณ์คุกคามคน คนทั้งหมดติดตามท่าน ยึดถือแต่อุดมการณ์ ปราศจากผลบั้นปลายที่ดี ในบ้านเมืองมีชื่อเสียงลาภยศรออยู่ ท่านกระทำการเอาแต่ใจตัว ใช่คำนึงถึงโชควาสนาของพี่น้องทั้งหลายหรือไม่?"

เช็กเสียวเชียงกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"คำพังเพยว่าไว้ ผู้สำเร็จเป็นเจ้า ผู้พ่ายแพ้เป็นโจร ท่านพอใจกล่าว

อย่างไร ล้วนแล้วแต่ท่าน ท่านมีอนาคตไกล สามารถหาทางออกได้ ค่ายเทียบเมฆยินดีประคองส่งให้ ท่านร้อยไม่ควรพันไม่ควร ไม่ควรนำศีรษะของพี่น้องทั้งหลายเป็นฐานรองรับเท้าให้ตัวเองก้าวย่างขึ้นไป วันนี้เราทำอย่างไรท่านไม่ได้ ต้องมีสักวันที่จัดการกับท่าน"

กู่เซียะเชี่ยวหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ประเสริฐ ฉวยโอกาสที่ท่านจัดการเราไม่ได้ เราจัดการท่านก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งสอดขึ้น

"ผู้แซ่เซ็กเป็นสิ่งปฏิกูลของตึกอสนีบาตเรา สมควรให้พวกเราจัดการเอง!"

.....

คนกล่าววาจาอยู่บนต้นไม้

แม้แต่เซ็กเสียวเซียงก็ไม่รู้สึกตัวว่าบนต้นไม้มีผู้คน

กู่เซียะเชี่ยวกลับเยือกเย็นไม่ลนลาน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลุ้ยได้เฮียบ ในที่สุดท่านก็เสนอหน้ามาผดุงความยุติธรรมแล้ว"

คนบนต้นไม้กล่าวเสียงอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงว่า

"โดยปรกติทั่วไป ผู้ที่แรกพบหน้าเรียกเราเป็นได้เฮียบ (วีรบุรุษ) มีเจตนาเพียงสองสถาน"

ได้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นบนค่าคบไม้นั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง บนร่างคลุมเสื้อขนสัตว์หนานุ่มตัวหนึ่ง ได้ยินมันกล่าวว่า

"ชนิดหนึ่งคือผู้ที่คุ้นเคยกับเรา ทราบว่าเรากระทำเรื่องดีงาม

ดังนั้นยกย่องเราเป็นได้เฮียบ ชนิดหนึ่งเป็นคนที่คิดประจบเรา ต้องการให้เราขินดีปรีดา"

ยามนี้เป็นฤดูร้อนอบอ้าว คนผู้นี้ยังสวมเสื้อขนสัตว์ ไม่ทราบภายในใส่เสื้อกี่ชั้น มิหนำซ้ำสองแก้มแดงก่ำ หน้าผากปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน คล้ายป่วยหนักยิ่ง ปากกล่าวว่า

"น่าเสียดายท่านไม่ใช่คนสองชนิดนั้น ท่านเรียกเราเป็นได้เฮียบเท่ากับเย้ยเยาะในใจว่าเราเป็นแมวป่วยไข้"

กู่เซียะเชี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลุ้ยได้เฮียบล้อเล่นแล้ว"

ในใจกลับครุ่นคิด ฟังว่ายอดฝีมือตระกูลลุ้ยแห่งตีกอสนีบาดแดนกังหนำนามลุ้ยก้วงเป็นบุคคลยากตอแย ดูท่าเป็นความจริงไม่แปลกปลอม

คนสวมชุดหนังสัตว์ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"กู่ตั่วตึงแกส่งคนเป็นเชิญเรามาห้าครั้งครา คงมิใช่เพียงเพื่อฟังเรากล่าววาจาล้อเล่นไม่กี่ประโยคนี้กระมัง?"

กู่เซียะเชี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเห็นว่าคำแรกที่ลุ้ยได้เฮียบกล่าวเมื่อครู่ เป็นที่สมใจผู้รับฟังนัก"

เพิ่งขาดคำ ในดงไม้บังเกิดซุ่มเสียงหัวร่อห้าวหาญดังขึ้น คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกเรามาตามนัดหมาย ไม่ทราบลูกเต่าเหล่านั้นไฉนยังไม่มา?"

เสียงลำต้นไม้แตกระเบิดดังขึ้น ปรากฏเป็นชายฉกรรจ์คิ้วดกดำเคราดกดำ จอนผมดกดำผู้หนึ่ง แทบปิดบังทั่วทั้งใบหน้าไว้ เหลือแต่จมูก

ที่โค่งเป็นสัน และดวงตาที่เล็กหยีดุจคมมีดทั้งคู่

มันขุดต้นไม้ในกลวง ซ่อนตัวอยู่ภายใน พอดิ้นรนออกจากต้นไม้ ต้นไม้ใหญ่ก็โค่นล้มลง ลุ้ยก้วงเปลี่ยนเป็นนั่งบนไหล่บ่าของชายฉกรรจ์คล้ายไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

มกคิวเพ้งปรกติห้าวหาญองอาจ แต่เมื่อเห็นบุคลิกท่วงท่าของชายฉกรรจ์ผู้นี้ ยังบังเกิดความระย่นย่อ ฟังว่าขุนพลเข้มแข็งในสังกัดลุ้ยก้วง นามซิมเปียงขี้ เป็นลูกผู้ชายที่ในความหยาบกร้านแฝงความละเอียดอ่อน ในความห้าวหาญแฝงน้ำใจ ตนเองไม่แน่ว่าจะรับมือได้

กู่เซียะเชี้ยวประสานมือกล่าวว่า

"ที่แท้ซิมเสียวเฮียบก็มาแล้ว"

ซิมเปียงขี้กล่าวว่า

"ก้วงกอไปที่ใด เราก็ไปที่นั้น โดยเฉพาะการตามล่าคนทรยศตึกอสนีบาด ซิมเปียงขี้ไม่ขออยู่ล้าหลัง"

"ถูกแล้ว เรื่องที่เช็กเสียวเซียงรานบุญคุณตระกูลลุ้ย เราก็เคยได้ยินมา"

ลุ้ยก้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยเพียงเคยได้ยิน ท่านส่งคนไปเชิญเราห้าครั้งคราจุดประสงค์เพื่อยืมมือพวกเรากำจัดเช็กเสียวเซียง"

"แต่ลุ้ยได้เฮียบสมควรดูออก เราคิดกำจัดเช็กเสียวเซียง ก็ง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ"

"หากท่านฆ่าเช็กเสียวเซียง ท่านกลัวเป็นที่เย้ยหยันไยไพของผู้กล้าทั้งแผ่นดิน หากให้พวกเราฆ่า ผู้อื่นไม่มีคำพูดจะกล่าว เช็กเสียวเซียง

ถือกำเนิดจากตระกูลลุ้ย ในยุทธจักรถือการจัดการกับคนทรยศ เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล”

กู่เซียะเชี้ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

“มิน่าเล่า ผู้คนบอกว่าอยู่ต่อหน้าคนจริงไม่กล่าวแปอกปลอมยามอยู่เบื้องหน้าลุ้ยได้เฮียบ ไม่ควรเสแสร้งแกล้งดัด เพียงแต่คนทรยศตระกูลลุ้ยอยู่ทางด้านนั้น ลุ้ยได้เฮียบเชิญ”

ลุ้ยก้วงห่อตัวอยู่ในชุดขนสัตว์ หมุนตัวไปทางด้านเช็กเสียวเชียงช้าๆ นับแต่ปรากฏกายจนถึงบัดนี้ มันไม่เคยมองดูเช็กเสียวเชียงตรงๆ เช็กเสียวเชียงก็เปลี่ยนเป็นท้อแท้ยิ่ง

ชิมเปียงยี้เอ่ยปากกล่าววาจาขึ้นก่อนว่า

“เช็กเฮีย ยังจำเราได้หรือไม่?”

เช็กเสียวเชียงสูดลบหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ชิมเฮีย”

ชิมเปียงยี้ทอดถอนใจกล่าวว่า

“เราเข้าตระกูลลุ้ย เป็นเช็กเฮียชักนำเข้าไป”

“ตอนนั้นเราได้รับบุญคุณจากก้วงกอ อยู่ในตึกอสนีบาด”

“วันเวลาที่ผ่านมา เราไม่ลืมน้ำใจที่ท่านมีต่อเรา”

เช็กเสียวเชียงสูดลมหายใจคำหนึ่ง ชิมเปียงยี้กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดอีกว่า

“แต่เราก็ไม่ลืมท่านจากมาโดยไม่ลำลา สร้างความเสียหายแก่ตึกอสนีบาด ดังนั้นเราต้องฆ่าท่าน”

มกดิวเพ้งสืบเท้าออกไป ขวางอยู่เบื้องหน้าเช็กเสียวเชียงร้องดังๆ

ว่า

"คิดฆ่าเช็กตั่วกอ ต้องฆ่าเราก่อน"

ชิมเปียงยี้หัวร่ออย่างห้าวหาญ กล่าวว่า

"ฆ่าท่านก่อนจะเป็นไร?"

ขาดคำ ต่อยหมัดใส่มกดิวเพ้งอย่างหักโหม

มกดิวเพ้งยกแขนปิดป้อง มิคาดชิมเปียงยี้พุ่งตัวดุจเกาทัณฑ์เปลี่ยนเป็นต่อยใส่ใบหน้าคู่เซียะเชี้ยว!

คู่เซียะเชี้ยวถูกทำร้ายอย่างกะทันหัน รีบหงายหน้าหลบเลี่ยง ชิมเปียงยี้ต่อยหมัดพลาดผิด ก็รั้งหมัดกลับ เปลี่ยนเป็นกวาดเท้าทั้งสองออก

ซ่งล่วงจุ้ย ปังล่วงโฮ้ว และคักล่วงโป๋วชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ปังล่วงโฮ้วมีปฏิกิริยารวดเร็วที่สุด พลันออกคำสั่งให้จู่โจมต่อเช็กเสียวเซียงเพิ่งอ้าปากขึ้น ลมหอบหนึ่งกระโชกวูบ ลุ้ยก้วงมาถึงเบื้องหน้ามันแล้ว

ลุ้ยก้วงสวมชุดหนังสัตว์เทอะทะ แต่ใบหน้าซูบเรียว ดวงตาคล้ายไฟปีศาจ ตลอดทั้งร่างกลับแผ่ซ่านกลิ่นอายฆ่าฟันชนิดหนึ่ง สะกดเสียงร้องของปังล่วงโฮ้วเอาไว้

ปังล่วงโฮ้วพลันลงมือ ฟาดสองมือใส่ร่างลุ้ยก้วง สองฝ่ามือนี้ฟาดใส่ชุดขนสัตว์ที่หนาเตอะ บังเกิดเสียงดังราวฟาดใส่กองฟางก็ปาน

ลุ้ยก้วงพลันยกมือซ้าย นิ้วชี้กดใส่หน้าผากปังล่วงโฮ้วคราหนึ่ง

ปังล่วงโฮ้วร้องเสียงพิกล ร่างเสียหลักการทรงตัว ปลิวลิ่วไปด้านหลัง

ซ่งล่วงจุ้ยเห็นคู่เซียะเชี้ยวถูกชิมเปียงยี้รุกไล่จนไม่มีเวลาพักผ่อน

หอบหายใจ รีบโถมออกไป คิดรับมือชิมเปียงยี้แทน แต่ไม่ทันโถมถึงวง ต่อสู้ด้านนั้น เบื้องหน้าพลันเพิ่มคนผู้หนึ่ง

คนไข้ที่หน้าซีดขาวอมเขียวผู้หนึ่ง

ช่งล่วงจุ้ยคำรามก้อง ก้มศีรษะพุ่งชนใส่ ใช้ออกด้วยวิชาทิเท้ากง (พลังศีรษะเหล็ก)

มันคร่ำเคร่งฝึกพลังศีรษะเหล็กมาสามสิบปี ฝึกจนกระทั่งเส้นผมไม่งอกเงย อย่าว่าแต่คนไข้ที่สามารถถูกลมหอบพัดไปทุกเมื่อ ต่อให้ปรากฏกระทิงตัวหนึ่งยืนขวางหน้า ก็ต้องถูกชนกระดูกหักแหลกลาญ

ศีรษะนี้พอพุ่งชนใส่ รู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ตลอดทั้งร่างถูกห่อหุ้มอยู่ในวัตถุที่ทั้งอบอุ่นทั้งนุ่มนิ่มชนิดหนึ่ง จากนั้นร่างลอยขึ้น คล้ายอยู่บนปุยเมฆ สุดท้ายสิ้นสติสมประดีไป

ขณะเดียวกัน ชิมเปียงยี้ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลิกตัวไปด้านหลัง ที่ใต้ชอกแขนปรากฏประกายเจิดจ้าสายหนึ่งพุ่งผ่านไป ปักตรึงกับลำต้นไม้ ที่แท้เป็นมีดแกะสลักเล่มหนึ่ง

เสื้อผ้าที่ใต้ชอกแขนของชิมเปียงยี้ แปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมหนึ่ง แสดงว่าถูกมีดแกะสลักสะกิดเป็นบาดแผล

กู่เซียะเชี้ยวชัดมีดพลิกสถานการณ์ กีชักขวานน้อยสีเงินออกมา ขณะจะออกคำสั่งลงมือ ค่อยพบว่ามือดีของตนเองทั้งสามถูกต่อยจนลุกไม่ขึ้น

คนลงมือมีเพียงคนเดียว

คนเดียวสกัดมือดีทั้งสามไว้

คนผู้นี้คือลุ้ยก้วง

ลุ้ยก้วงบรรลุถึงเบื้องหน้ามันแล้ว

กู่เซียะเชี้ยวถอนตัวถอยปราด ลุ้ยก้วงพลันหมุนคว้างขึ้นมา พร้อมกับการหมุนคว้าง บังเกิดเป็นพลังลมกล้าแข็งชนิดหนึ่ง

กู่เซียะเชี้ยวส่งเสียงร้องคำหนึ่ง จามขวานเงินใส่ต้นไม้ใหญ่ข้างกายต้นหนึ่ง ขวานที่มีขนาดเท่าฝ่ามือ กลับจามต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นโค่นล้มลง พอดีล้มลงบนพลังวังวนของลุ้ยกวง

ได้ยินเสียงเพียะพะสะท้านแก้วหู ต้นไม้ต้นนั้นถูกพลังวังวนบดหักเป็นเจ็ดแปดท่อน เศษใบและกิ่งไม้ปลิวเวียนว่อน

กู่เซียะเชี้ยวโค่นต้นไม้ต้านพลังวังวนของลุ้ยก้วง พร้อมกับค้นพบช่องโหว่ของฝ่ายตรงข้าม

ช่องโหว่นี้จะผ่านไปโดยเร็ว กู่เซียะเชี้ยวเกาะกุมเวลาชั่ววูบนั้นลงมือ

มันงอนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย ดีดพุ่งประกายสีขาวสายหนึ่งออก

ประกายบีดพอวูบขึ้น ก็พุ่งใส่ท้องน้อยลุ้ยก้วง

มีดแกะสลักกระทบถูกเสื้อขนสัตว์ ก็ดีดสะท้อนกลับ ด้ามมีดพุ่งใส่ทรวงอกคนทรยศค่ายเทียบเมฆผู้หนึ่ง ค่อยทะลุหลังออกไป ปักฉึกกับลำต้นไม้ต้นหนึ่ง

ลุ้ยก้วงพลันหยุดสภาวะหมุนคว้าง ดีดนิ้วใส่ใบหน้ากู่เซียะเชี้ยว

กู่เซียะเชี้ยวรีบก้มศีรษะหลบเลี่ยง เสียงทึบเมื่อสันจมูกถูกกระแทกหัก หยาดโลหิตสาดกระเซ็นออกมา

ลุ้ยก้วงก็อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง มีดบินทองกู่เซียะเชี้ยวแม้ไม่อาจทะลวงผ่านเสื้อขนสัตว์เข้าไป แต่พลังที่แฝงมาก็กระแทกทำร้ายอวัยวะภายในของมัน อาการบาดเจ็บที่ได้รับ หาด้อยกว่ากู่เซียะเชี้ยวไม่

กู่เซียะเชี้ยวถอยปราดไปสามวา ยกมือปิดจมูกกล่าวว่า

"พลังดรรชนีอันร้ายกาจ"

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"เพลงมีดอันร้ายกาจ"

กู่เซียะเชี้ยวคิดไม่ถึงลุ้ยก้วงแทนที่จะจัดการกับเช็กเสียวเซียงกลับลงมือต่อมัน ดังนั้นขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ ตวัดมือชัดพลุสัญญาณขึ้นฟ้าดอกหนึ่ง

พริบตานั้น ทั้งในและนอกดงไม้ปรากฏเงาคนถลันวูบวาบ ทวนงูทองเม่งอู่อุ้ยและกระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้งที่ทรยศต่อค่ายเทียมเมฆนำกำลังบริวารร่วมร้อยคนโอบล้อมเข้ามา

ลุ้ยก้วงยังห่อตัวในเสื้อขนสัตว์ พลันกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่ามีแต่ท่านสามารถระดมผู้คนมาหรือ?"

กู่เซียะเชี้ยวงงงันวูบจึงร้องโพล่งว่า

"ท่านนำลุ้ยแกโหงวโฮ้วเจี่ยง (ห้าเสือตระกูลลุ้ย) มาด้วย?"

ได้ยินซุ่มเสียงห้าวหาญเสียงหนึ่งตังว่า

"ยังมีชิ้งอุ้ยเปียเก็ก (สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร)"

กู่เซียะเชี้ยวเหลียวหน้ามอง เห็นชายชราหน้าแดงอิ่มเอิบ ใต้คางไว้เคราเงินผู้หนึ่ง นำกำลังผู้คนสามสี่สิบคน ทำลายวงล้อมของคนทรยศ

ค่ายเทียมเมฆ ฝ่าเข้ามายังใจกลางวง

กู่เซียะเชี้ยวร้องโพล่งว่า

"ท่าน..."

ชายชรานั้นหัวร่ออย่างห้าวหาญกล่าวว่า

"เล่าฮูหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกอฮวงเหลียง"

พลางชี้มือไปยังชายหนุ่มที่ด้านหลังทั้งสาม กล่าวว่า

"สาบท่านนี้จึงเป็นสามในห้าเสือตระกูลลุ้ย"

ชายหนุ่มร่างผอมสูงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลุ้ยเท้ง"

ชายหนุ่มเตี้ยล่ำสันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลุ้ยเผ่า"

ชายหนุ่มท่าทางหยิ่งยโสกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลุ้ยซุ่ง"

กู่เซียะเชี้ยวยังคงยกมือปิดจมูก กล่าวว่า

"สาบเสือตระกูลลุ้ยรุดมาแล้ว เรายังมีคำพูดใดจะกล่าว พวกท่านคิดทำอย่างไร?"

ลุยก้วงกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"นี่ต้องถามเซ็กเสียวเชียง"

จนบัดนี้มันยังไม่จับจ้องมองเซ็กเสียวเชียงตรงๆ

ชิมเปียงยี้เดินเข้าไป ตบไหล่เซ็กเสียวเชียง กล่าวว่า

"ก้วงกอถามท่านคิดทำอย่างไร?"

เซ็กเสียวเชียงกล่าวด้วยความตื่นตันใจว่า

"ท่านบอกต่อก้วงกอ ก่อนนี้เราผละจากดึกอสนีบาต สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่เขา เรา..."

ชิมเปียงยิ้เหลียวหน้ามองลุ้ยก้วง ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"เจ้าบอกต่อผู้แซ่เซ็ก มันหลังจากออกไป พฤติการณ์ทั้งหมดล้วนเป็นความภาคภูมิของตระกูลลุ้ย ตระกูลลุ้ยขาดมัน ยังคงสามารถจรรโลงชื่อเสียง มันจดจำไว้ ไม่ว่าผู้แซ่เซ็กเป็นศัตรูหรือสหาย ตระกูลลุ้ยจะไม่ปล่อยให้มันถูกคนโฉดชั่วสามานย์เหยียบย่ำอัปยศ"

ชิมเปียงยิ้มองดูเซ็กเสียวเชียง เซ็กเสียวเชียงกล้ำกลืนน้ำต่ากล่าวว่า

"ท่านบอกต่อก้วงกอ เซ็กเสียวเชียงขอจดจำไว้"

.....

กู่เซียะเชี่ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อเซ็กตั่วกอ ที่ปรับความเข้าใจ สามารถคืนดีกัน"

มันปิดจมูกกล่าววาจา ซุ่มเสียงยังระคายหูกว่าร้องไห้อีก

ที่ข้างกายหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกอฮวงเหลียง ยังยืนไว้ด้วยชายหนุ่มหน้าตาคมคายสองคน ล้วนสะพายกระบี่วิเศษ มีเค้าใบหน้าคลับคล้าย คนทางซ้ายกล่าวว่า

"พวกเรายังรออะไร?"

คนทางขวากล่าวว่า

"คนเช่นนี้ปล่อยทิ้งไว้ทำอะไร?"

กอยวงเหลียงลังเลเล็กน้อย มองดูลุ้ยก้วงเป็นเชิงถามไถ่

ลุ้ยก้วงไม่กล่าววาจา ห่อตัวอยู่ในเสื้อหนังสัตว์กว่าเดิม คล้ายกับโลกนี้เหน็บหนาว หิมะใกล้ตกกระหน่ำก็ปาน

ชายหนุ่มลุ้ยเท้งส่งเสียงแหลมเล็กระคายหูว่า

"ฆ่าเถอะ"

กู่เชียะเชี้ยวพลันกล่าวว่า

"ตกลง ฆ่าก็ฆ่า"

ชายหนุ่มหน้าตาคมคายทั้งสองรับคำ ชักกระบี่แทงออกโดยพร้อมเพรียง กลับแทงใส่กลางหลังของลุ้ยเท้งกับลุ้ยเผ่า!

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน ลุ้ยซุ่งลอยตัวขึ้นคิดโถมใส่ชายหนุ่มทั้งสอง พลันปรากฏประกายดาบวูบคราหนึ่ง

ลุ้ยซุ่งกลับถูกฟันหว่างเอวขาดเป็นสองท่อน กลับกลายเป็นหมอกโลหิตกลุ่มหนึ่ง แยกย้ายตกลงยังสถานที่สองแห่ง

คนใช้ดาบกลับเป็นกอยวงเหลียง!

ลุ้ยก้วงพุ่งปราดอย่างเร่งร้อน กู่เชียะเชี้ยวพลันโผพุ่งกายขึ้นปะทะ

ทั้งสองพบกันกลางอากาศ พากันคร่างหนักๆ ตกวูบลงสู่พื้น

ขวานเงินในมือกู่เชียะเชี้ยวพลันสาบสูญไป

ขวานเงินตกอยู่ในมือซีดขาวอมเขียวที่ยื่นออกจากเสื้อขนสัตว์ของลุ้ยก้วง

มือข้างนี้คล้ายไม่เผชิญกับแสงตะวันชั่วนาตาปี ผิวกายที่ขาวซีดซ่อนเอ็นเขียวขึ้นโปน แต่ยังยึดจับด้ามขวานเอาไว้แนบแน่น

มือข้างนี้สั่นระริก

คนก็สั่นระริก

ความคับแค้น เดือดดาล ทำให้ผู้คนขาดความเยือกเย็น ทำให้ผิดปรกติวิสัย

ชิมเปียงยี้ก็ดาแดงฉานด้วยสายเลือด ปากร้องว่า

"ก้วงกอ"

ลุ้ยก้วงสูดลมหายใจลึกๆ คนกลับกลายจากใบไม้ร่วงในสายลมเป็นหินผาอันมั่นคง

ลุ้ยก้วงส่งเสียงกระแอม สายตากลับมองดูลุ้ยซุ่งซึ่งถูกฟันร่างขาดเป็นสองท่อน แต่ยังไม่สิ้นใจตาย

ลุ้ยซุ่งก็มองดูเขาอย่างคับแค้น แต่สูญเสียความสามารถในการกล่าววาจา

ในที่สุดลุ้ยซุ่งสิ้นลมปราณไป

ลุ้ยก้วงยังไม่รั้งสายตากลับมา จับจ้องมองคราบโลหิตบนพื้น ส่งเสียงทีละคำ

"กอ ฮวง เหลียง"

กอฮวงเหลียงหน้าซีดเผือด ถอยก้าวไปหนึ่งก้าว ขวางดาบคุ้มครองอก กลืนน้ำลายคำหนึ่ง

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"ตระกูลลุ้ยเราใช่ล่วงเกินท่านที่ใดหรือไม่?"

"ไม่"

"อย่างนั้นท่านไฉนทำเช่นนี้?"

กอฮวงเหลียงตาทอแววระย่นย่อ แต่ในที่สุดยืดกายขึ้น ร้องดังๆ ว่า

"สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรเราเคยล่วงเกินทางการ แทบถูกล้างทั้งตระกูล อย่างลำบากยากเย็น ค่อยสามารถล้างมลทิน ครั้งนี้โป่วไจเสี่ยงให้สำนักคุ้มกันภัยเราร่วมมือกับทางการ ไม่เช่นนั้นจะ.....เราชราแล้ว เราไม่อาจทนดูสำนักคุ้มกันภัยล่มสลายซ้ำสอง อย่าว่าแต่...."

ดวงตามันทอแววปีติเล็กน้อย กล่าวอีกว่า

"หากเรื่องนี้กระทำสำเร็จ เราจะได้รับการอวยยศ เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล"

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"เพียงเพื่อรับการอวยยศ เจ้าก็ฆ่าพี่น้องเราสามคน"

กอฮวงเหลียงถอยกายไปหนึ่งก้าว ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เราไม่ฆ่าพวกท่าน คนของสำนักฤทธิไกรก็ต้องถูกประหารสิ้น"

ผู้คนที่ด้านหลังกอฮวงเหลียงทั้งสามสี่สิบคน ล้วนเป็นเปาเปียวและพนักงานในสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร พลันปรากฏชายฉกรรจ์คิ้วดกหนาตาโตผู้หนึ่งก้าวออกมา ร้องดังๆ ว่า

"เก็กจู้ (หัวหน้าสำนัก) ต่อให้คนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิ์ไกรตายหมดสิ้น ก็ไม่อาจกระทำเรื่องทรยศเช่นนี้"

กอฮวงเหลียงหน้าแดงก่ำ ตวาดว่า

"ถังเด่ง ไหนเลยมีที่ให้เจ้ากล่าววาจา ไสหัวกลับไป"

ชายฉกรรจ์ผู้นี้คือเปาเปียวสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรนามถังเด่ง มันเคยถูกขุนนางโฉดใส่ความ เสือกไสเข้าคุกคุมขัง ร่วมเผชิญอันตรายกับหัวหน้าสำนักกอฮวงเหลียง ภายหลังได้รับการช่วยเหลือจากแม่ย้วยและเจ้ามือปราบ ค่อยพ้นมลทิน กอบกู้เกียรติภูมิของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิ-

ไกรคืนมาใหม่

ลุ้ยก้วงยังคงจับจ้องมองคราบโลหิตบนพื้น กล่าวว่า

"เราเชิญท่านจากเมืองแชฉั่ง เพื่อให้ท่านคลี่คลายสถานการณ์ให้กับเซ็กเสียวเชียง ซึ่งเคยมีบุญคุณต่อสำนักคุ้มกันภัยท่าน ท่านกลับวางแผนลึกซึ้ง ลงมือด้วยอำมหิต"

กอฮวงเหลียงตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ร้องดังๆ ว่า

"แต่ก่อนที่ท่านจะมาหาเรา บุ้นเจียงบุ้นตั่วนั้ง (ใต้เท้าบุ้น) กับยกหุยซังชิว (สององครักษ์ปัญญาวาสนา) สองพี่น้องตระกูลลี้ มาเสาะหาเราก่อน เรารับปากพวกเขาว่า หากตระกูลลุ้ยคิดไล่ล่าฆ่าเซ็กเสียว-เชียง เราจะช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง หากตระกูลลุ้ยหันอาวุธไปอีกทางขอเพียงกู่กงจื้อกล่าวคำ "ฆ่าก็ฆ่า" ให้ปลิดชีวิตคนของตระกูลลุ้ยก่อน"

ซิมเปียงยี้ชี้มือไปยังชายหนุ่มหน้าดาคมคายทั้งสองนั้น กล่าวว่า

"พวกเจ้าคือสององครักษ์ปัญญาวาสนา?"

ชายหนุ่มทางซ้ายกล่าวว่า

"เราคือลี้หุย (ปัญญา)"

ชายหนุ่มทางขวากล่าวว่า

"เราคือลี้ยก (วาสนา)"

ซิมเปียงยี้กล่าวว่า

"เมื่อสามเดือนก่อน พวกเจ้าสังกัดลี้งักหลุย ลี้งักหลุยถูกบุ้นเจียงโค่นล้มไป พวกเจ้าก็โยกย้ายเข้าสังกัดบุ้นเจียงแล้ว?"

สององครักษ์ปัญญาวาสนาสบตากันวูบ ลี้หุยกล่าวว่า

"ผู้ทราบสถานการณ์เป็นวีรบุรุษ อย่าว่าแต่ลี้งักหลุยฉ้อราษฎร์บัง

หลวง ความจริงสมควรตาย”

ลื้อกกล่าวเสริมขึ้น

“ท่านไม่ต้องกล่าวยุยง พวกเราจงรักภักดีต่อบ้านเมือง ยอมตายเพื่อบุ้นตั่วนั้งและกู่กงจื้อ”

เช็กเสียวเชียงที่สงบปากคำตลอดเวลา พลันกล่าวว่า

“อย่างนั้นพวกเจ้าตายเถอะ”

เขาพุ่งปราดเข้ามา คนอยู่กลางอากาศ สภาวะกระบี่คล้ายสายรุ้งแทงปราดใส่สององครักษ์ปัญญาวาสนาอย่างเกรี้ยวกราด

สององครักษ์ปัญญาวาสนามือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน กอฮวงเหลียงเห็นเช็กเสียวเชียงโถมจู่โจมเช่นนี้ คิดโถมตัวล่าถอย มิคาดเช็กเสียวเชียงควงกระบี่เป็นวง ม้วนมันไว้ในรัศมีกระบี่ด้วย

เขาใช้พลังกระบี่กลุ่มเดียว จู่โจมใส่ศัตรูสามคน ไม่มีกระบวนท่ารับแม้สักท่าเดียว

ลุ้ยก้วงกับซิมเปียงยี้สบตากันวูบหนึ่ง

ทั้งสองทราบแน่แก่ใจว่า เช็กเสียวเชียงยอมเสี่ยงตาย ต้องฆ่าฆาตกรที่ทำร้ายสามศิษย์ตระกูลลุ้ยให้จงได้

ลุ้ยก้วงไม่เห็นด้วยกับการต่อสู้เสี่ยงตายของเช็กเสียวเชียง แต่มันไม่อาจเคลื่อนไหวโดยพลการ

เนื่องเพราะคู่มือของมันคือกู่เชียะเชี้ยว

กู่เชียะเชี้ยวกำลังรอให้มันเคลื่อนไหว

ขอเพียงมันเคลื่อนไหวโดยพลการ กู่เชียะเชี้ยวจะจู่โจมปลิดชีวิตมัน

ลุ้ยก้วงไม่สามารถเคลื่อนไหว แต่ชิมเปียงขี้สามารถ

มันยืดกายโถมไปยังวงต่อสู้ของเซ็กเสียวเซียง

เพิ่งลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลันปรากฏเงาคนถลันวูบ ชายฉกรรจ์สวมเกราะดำผู้หนึ่งเสือกแทงหอกเข้าขัดขวาง

ชิมเปียงขี้ร้องด้วยความเคียดแค้น ทิ้งตัวลงแต่กลางคัน ที่เบื้องล่างกลับปรากฏพลังลมก่อหวอด แม่ทัพสวมเกราะทองผู้หนึ่งกวาดไม้เท้ามายังสองเท้ามัน

ชิมเปียงขี้ยามคับขันบังเกิดไหวพริบ เทนที่จะถดถอยกลับสะอึกเข้าหา ตวัดเท้าเตะใส่หน้าผากแม่ทัพเกราะทองนั้น

แม่ทัพเกราะทองผู้นี้ย่อมเป็นมายเฒ่าอูฐค่อมชีอูชิ้ว แม่ทัพเกราะดำที่ใช้หอกยาวเป็นแม่ทัพอีกาแนอูยี้

คนทั้งสามเปิดฉากต่อสู้เป็นพัลวัน ทวนงูทองกับกระบองทรงพลังก็เข่นฆ่าเข้ามา ลมพายุมกคิวเพ้งรีบควงหอกยาวเข้าต้านปะทะไว้

มกคิวเพ้งสู้ศัตรูติดต่อกัน เสื่อมสูญเรี่ยวแรงไปเจ็ดแปดส่วน หากมิใช่กระบองทรงพลังอดออมกำลังไว้ มกคิวเพ้งคงต้องจบสิ้นชีวิตไป

ในบริเวณมีผู้คนสองคนที่ไม่เคลื่อนไหว

เป็นกู่เซียะเชี้ยวกับลุ้ยก้วง

ลุ้ยก้วงห่อตัวอยู่ในเสื้อขนสัตว์ ใช้สายตาเกรี้ยวกราดจับจ้องมองกู่เซียะเชี้ยว กู่เซียะเชี้ยวถึงกับบังเกิดความเยือกเย็นยะเยือกจับใจ

กู่เซียะเชี้ยวกล่าวว่า

“ท่านรับบาดเจ็บไม่น้อย”

...ตอนที่กอฮวงเหลียงกับสององครักษ์ปัญญาวาสนาจู่โจมสังหาร

สามเสือตระกูลลุ้ย ลุ้ยก้วงได้ลอยตัวขึ้น กู่เซียวเชี้ยวฉวยโอกาสลงมือใช้ขวานจามใส่หว่างเอวลุ้ยก้วง แต่ขวานเงินยังถูกลุ้ยก้วงช่วงชิงไป

ในมือกู่เซียะเชี้ยวไร้ขวาน

แต่ยังมีมีด

มันลอบคีบจับมีดแกะสลักเล่มหนึ่งไว้

ขอเพียงลุ้ยก้วงเคลื่อนไหว มันจะชักมีดออก

ลุ้ยก้วงลอบร้อนรุ่มใจ แต่สถานการณ์เบื้องหน้า ต่อให้ร้อนรุ่มก็ไม่มีประโยชน์

ทันใด ลุ้ยก้วงรู้สึกมีรังสีการฆ่าฟันชนิดหนึ่งคุกคามจากด้านหลัง

หางตามันเหลือบเห็นที่ด้านหลังเพิ่มคนสวมชุดนักรบ หว่างเอวผูกสายรัดปุ่นบู๊ผู้หนึ่ง

มันใจหายวูบ แต่ไม่ได้เหลียวหน้าไป

เนื่องเพราะมันหากเหลียวหน้า สายตาคลาดคลาจากมีดในมือกู่เซียะเชี้ยว มีดบินอาจปักตรึงกับหน้าผากมัน

ดังนั้นต่อให้ศัตรูที่ด้านหลังกล้าแข็งกว่านี้ มันก็ไม่อาจเหลียวหน้าไป

กู่เซียะเชี้ยวยิ้มแล้ว

รอยยิ้มของมันสร้างความคุกคามแก่จิตใจของลุ้นก้วง

นี่เป็นการยิ้มด้วยความยินดี เนื่องเพราะผู้ช่วยอันเข้มแข็งของมันมาแล้ว

ผู้ช่วยอันเข้มแข็งของบันคือผู้บัญชาการป้องปรามความไม่สงบอึ้งกิมลิ้ง

ขามนั้น บุคคลที่ความจริงไม่มีความสำคัญผู้หนึ่ง พลันกระทำเรื่องประการหนึ่ง เป็นเหตุให้สภาพการต่อสู้เปลี่ยนไป

.....

เปาเปียวสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรถังเด่งพลันกระโดดปราดออกมา ร้องว่า

"เก็กจู้รับดาบ"

พร้อมกับฟันดาบใส่ไหล่ซ้ายของกอฮวงเหลียง

กอฮวงเหลียงรีบวกคาบปัดป้อง เสียงดิงคราหนึ่ง ถังเด่งถูกกระแทกจนง่ามมือชาวูบ แทบไม่อาจกุมดาบมั่น

กอฮวงเหลียงพอวกดาบไปด้านรับ เช็กเสียวเชียงก็โผพุ่งขึ้นฟ้า คนคุมกระบี่แทงเฉียงๆ ใส่กู่เชียะเชี้ยว

กู่เชียะเชี้ยวคิดไม่ถึงเช็กเสียวเชียงจะปลีกตัวมาจัดการกับมัน พลันชัดมีดแกะสลักในมือออก

เสียงดิงพร้อมกับประกายไฟแลบพุ่ง มีดบินถูกกระบี่มังกรเขียวของเช็กเสียวเชียงกระแทกกระเด็น สภาวะกระบี่ยังคงมุ่งใส่กู่เชียะเชี้ยว

กู่เชียะเชี้ยวลอยตัวขึ้น ยื่นบือคว้าวูบ คว้ามีดแกะสลักเอาไว้ ใช้นิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือยึดจับด้ามมีด กรีดลงยังเบื้องล่าง พอดีรับกระบี่ของเช็กเสียวเชียงเอาไว้

เช็กเสียวเชียงเมื่อคุมกระบี่พุ่งใส่กู่เชียะเชี้ยว ลุ้ยก้วงพลันกู่ร้องดังขาวนานออกมา

ตัวมันไม่เหลียวหน้ากลับ ร่างก็โผพุ่งไปด้านหลังดุจดาวตก

อึ้งกิมลิ้งเพียงเห็นเสื้อขนสัตว์ตัวหนึ่งพุ่งใส่ ศีรษะและมือเท้าของเจ้าของเสื้อขนสัตว์ล้วนหดไปในเสื้อผ้า สร้างความแตกตื่นแก่มันจนร้องว่า

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเรา"

ลุ้ยก้วงพอพุ่งถอย ความจริงเกรี่งพลังเพ็กและลุ้ยเตี๋ยงชิ้งกง (พลังวิชชุอสนีบาต) คิดจู่โจมสังหารอึ้งกิมลิ้งในคราเดียว พอได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งส่งเสียงร้อง ค่อยฉุกคิดขึ้น

...ช่วยคนสำคัญกว่า ฆ่าคนรองลงไป

ร่างที่พุ่งถอยของลุ้ยก้วงพลันโผพุ่งขึ้น ทิ้งตัวลงที่ข้างวงต่อสู้ของขุนพลคู่ใจชิมเปียงยี้ ยื่นมือชีดขาวยันซอกแขนมันคราหนึ่ง

ชิมเปียงยี้ยืมกำลังลอยตัวจู่โจมใส่นายเฒ่าอูฐค่อมและแม่ทัพอีกาสิบเอ็ดกระบวนท่า รุกไล่พวกมันถอยร่นไป

ยามนั้น ลุ้ยก้วงเข้าสู่วงต่อสู้ของกู่เซียะเชี้ยวกับเซ็กเสียวเซียงแล้ว

ลุ้ยก้วงจู่โจมใส่กู่เซียะเชี้ยวตรรชนีหนึ่ง

เป็นตรรชนีหัวแม่มือ

ตรรชนีนี้กดใส่ทรวงอกมัน

กู่เซียะเชี้ยวรวบรวมกำลังเอี้ยวตัว เสียงกร๊อบคราหนึ่ง กระดูกไหล่ขวาแหลกไป สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนหน้าเขียวคล้ำ

ลุ้ยก้วงไม่ลงมือตามติด กล่าวกับเซ็กเสียวเซียงว่า

"ตามเรามา"

ชิมเปียงยี้ก็เรียกร้องให้มกดิวเพ้งออกคำสั่งต่อพี่น้องอันจงรักของ

ค่ายเทียมเมฆ ซึ่งหลงเหลือเพียงสิบกว่าคนให้ล่าถอย คนทั้งหมดคิดตามลุ้นก้วงและเชีกเสียวเชียง ล่าถอยไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้

กู่เซียะเชี้ยวยกมือกุมหัวไหล่ กล่าวว่า

"ในที่สดเชีกเสียวเชียงถอยร่นไปยังนครล้างคำมั่นแล้ว"

นายเฒ่าอูฐค่อบกล่าวเสริมขึ้น

"กราครั้งนี้มันไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือเสีกอั้งหลุยเดีดขาด"

อึ้งกิมลิ้งพลันกล่าวว่า

"กอเท็กจู้ (หัวหน้าสำนักแซ่กอ)"

กอฮวงเหลียงรีบกล่าวว่า

"บริวารอยู่"

อึ้งกิมลิ้งถลึงตาใส่ถังเค่งที่ด้านข้าง กล่าวเสียงเย็นชา

"บริวารของท่านไม่สัตย์ซื่อยิ่ง"

"ถูกแล้ว บริวาร...บริวารต้องจัดการกับคนทรยศนี้"

เมื่อคิดจัดการ ยังรออันใด?"

กอฮวงเหลียงรีรอลังเล ถังเค่งพลันคลายมือทิ้งดาบ ร้องดังๆ ว่า

"ลูกผู้ชายเมื่อกระทำต้องรับผิดชอบ เราถังเค่งบังเกิดอารมณ์ชั่ววูบ คิดคลายวงล้อมให้กับผู้ที่ไม่สมควรตายเหล่านี้ หากคิดฆ่า ก็ฆ่าเราคนเดียว"

อึ้งกิมลิ้งกวาดกราดสายตาไปยังกอฮวงเหลียง กอฮวงเหลียงพลันตวัดดาบ ขู่คำรามว่า

"ถังเค่ง เจ้าคิดหาที่ตาย ไม่อาจโทษว่าเราได้"

ขาดคำ ฟันดาบใส่ศีรษะถังเค่ง ถังเค่งถึงกับหลั่งโลหิตนองหน้า

ล้มคว่ำลงกับพื้น

กู่เซียะเชี้ยวไม่แยแสสนใจเรื่องราวทางด้านนี้ นำคนทรยศค่ายเทียมเมฆ ติดตามไปยังนครล้างคำมั่น อึ้งกิมลิ้งขณะจะนำกำลังทหารติดตามไป กออวงเหลียงพลันตะกุกตะกักว่า

"อึ้งตั่วนั้ง..."

อึ้งกิมลิ้งถามว่า

"เรื่องอันใด?"

"เปาเปียวผู้นี้เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกับบริวารมา ดังนั้นคิดขออนุญาตตั่วนั้งทิ้งคนผู้หนึ่งไว้เก็บศพมัน"

อึ้งกิมลิ้งไม่ทันเฉลียวใจ ผงกศีรษะอนุญาต กล่าวกับสององครักษ์ปัญญาวาสนาว่า

"พวกเราจะกลับมาโดยเร็ว พวกเจ้าเฝ้าคนผู้นั้นให้ดี หากมีข้อผิดพลาดอันใด พวกเจ้าต้องรับผิดชอบ"

ลี้หุยกล่าวว่า

"อึ้งตั่วนั้งวางใจ"

ลี้ฮกกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเราต้องไม่สร้างความผิดหวังแก่ตั่วนั้ง"

อึ้งกิมลิ้งไม่กล่าวมากความ นำนายเฒ่าอู่ฐก่อม แม่ทัพอีกาและกองทหารออกเดินทาง กออวงเหลียงก็สั่งต่อชายชราสูงอายุในสังกัดสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรผู้หนึ่ง จากนั้นติดตามขบวนของอึ้งกิมลิ้งไป

ยามนั้น ข้างดงไม้เพียงหลงเหลือชายชราสูงอายุนั้น สององครักษ์ปัญญาวาสนา และทหารอีกสิบสองนาย

ทหารเหล่านั้นคุมรถนักโทษคันหนึ่ง คนในรถเสื้อผ้าขาดวิ่นตลอดทั้งร่างแปดเปื้อนคราบโลหิต ใบหน้ายังคลุมไว้ด้วยผ้าดำผืนหนึ่ง ไม่อาจเห็นโฉมหน้าแท้จริงได้

ลี้หุยฉุกใจคิด ดึงผ้าคลุมหน้านักโทษนั้นลงมา เห็นเป็นใบหน้าที่หลับตาพริ้มอย่างสงบ ทั่วทั้งใบหน้าเต็มไปด้วยคราบเลือดแห้งเกรอะกรัง หางตาซ้ายฉีกขาด โหนกแก้มขวาบวมเป่ง ในอรุณรางรำไร ยังสังเกตเค้าอันองอาจออกได้

ลี้หุยถามว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร?"

ทหารที่คุมรถนักโทษนายหนึ่งตอบว่า

"มันคือทิชิ่ว!"

สององครักษ์ปัญญาวาสนาไม่ทราบมาก่อนว่า คนในรถนักโทษกลับเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบทิชิ่ว พอฟังต้องใจหายวาบ ถอยกายไปด้วยความตระหนกสองก้าว

คนในรถนักโทษพลันลืมตาขึ้น ดวงตาทอประกายวูบหนึ่ง เขาถูกคุมขังในรถนักโทษ ล่ามขื่อคาไว้ ทั้งยังรับบาดเจ็บสาหัส หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน แต่สององครักษ์ปัญญาวาสนาพอเผชิญหน้ายังอกสั่นขวัญแขวนไม่คลาย

ลี้ฮกระงับสติแล้วกล่าว

"มิน่าเล่าอึ้งตั่วนั้งสั่งให้เฝ้าดูแลมันให้ดี"

ลี้หุยผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกเราต้องเพิ่มความระมัดระวังกว่าเดิม จวบกระทั่งอึ้งตั่วนั้ง

กลับมา"

คำสนทนาเหล่านี้กลับกระทบโสต "ซากศพ" บนพื้นซากหนึ่ง "ซากศพ" นั้นคือถังเค่ง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกอฮวงเหลียงหลังจากผ่านเคราะห์กรรม นิสัยใจคอแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นคบหากับขุนนาง แต่ยังคงให้ความรักต่อถังเค่งไม่เปลี่ยนแปลง ดาบเมื่อครู่ใช้สันดาบฟันใส่ถังเค่งเพียงทำร้ายศีรษะถังเค่งเป็นบาดแผลหลั่งโลหิตออกมา หาได้เสียชีวิตไปไม่

จากนั้นกอฮวงเหลียงทิ้งเปาเปียวสูงอายุนามย่งเซ้งไว้ที่นี่ เพื่อขุดหลุมบรรจุฝังถังเค่ง แต่กำชับให้กอบดินกลบฝังเพียงบางเบา รอจนผู้คนทั้งหมดจากไป ถังเค่งก็ดิ้นรนหลุดขึ้นมา หาสถานที่ซ่อนตัวสักระยะเวลาหนึ่ง

แต่ถังเค่งพอฟังว่า ผู้ที่ถูกคุมขังในรถนักโทษคือทิชิ่ว ถึงกับสะท้านใจอย่างรุนแรง

ถังเค่งแม้ไม่เคยพบหน้าทิชิ่ว แต่ได้ยินกิตติศัพท์ของทิชิ่วมานาน มิหนำซ้ำคดีสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรล้วนพึ่งพาการช่วยเหลือจากแนเย้วย จึงสามารถล้างมลทิน ถังเค่งก็ได้รับอิสรภาพ ดังนั้นถังเค่งทั้งเคารพยกย่องทั้งสำนึก ดิ้นตันต่อคนในสี่ยอดมือปราบ พริบตานั้นถึงกับบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านดุจมรสุม

...ทิยี่เอี้ยไฉนถูกผู้คนจับตัวไป สี่ยอดมือปราบมีคุณธรรมล้ำฟ้าปราบภัยพาลอภิบาลคนดี คราครั้งนี้คงต้องถูกใส่ความ เราไหนเลยนิ่งดูดายได้"

นึกถึงตอนนี้ ถังเค่งไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"ทิยี่เอี้ย"

มันพอกระโดดปราดขึ้น ทุกผู้คนล้วนตะลึงลาน คล้ายพบเห็นผีสางก็ปาน

ทิชิ่วลืมตาช้าๆ ถังเด่งกับทิชิ่วเพิ่งพบหน้าเป็นครั้งแรก แต่ถังเด่งรู้สึกประกายตาที่ทิชิ่วมองดูมัน ราบเรียบอบอุ่น แต่ไม่พลุ่งพล่าน คล้ายมองดูสหายสนิทผู้หนึ่ง

ถังเด่งเหลือบเห็นทิชิ่วรับบาดเจ็บแผลเกลื่อนกลาดทั่วร่าง ต้องหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ตนเองถูกคุมขังในคุกมืด ประหวัดนึกถึงวีรกรรมของสี่ยอดมือปราบ ดังนั้นตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ร้องดังๆ ว่า

"ทิยี่เอี้ย เรามาช่วยท่าน"

พลางควัดดาบฟันใส่ซี่กรงไม้ของรถนักโทษ

ลี้หุยตวาดว่า

"เด็กน้อย เจ้าคิดตายอีกครั้งกระมัง?"

สององครักษ์ปัญญาวาสนาพากันชักกระบี่ นำทหารทั้งสิบสองนายรายล้อมเข้ามา

ยามนั้นพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"นักโทษใช่เป็นทิอิ่วแฮ่หรือไม่?"

เห็นผู้คลุมหน้าสี่คนแบกเกี้ยวคันหนึ่งเดินช้าๆ มา ม่านเกี้ยวและเสื้อผ้าของผู้คลุมหน้าทั้งสี่ ล้วนเป็นผ้ากำมะหยี่สีม่วง มองแต่ไกลยังดูออกว่าล้ำค่ายิ่ง

ซุ่มเสียงนั้นดังอีกว่า

"ท่านใช่ทิชิ่วหรือไม่?"

คราครั้งนี้ทั้งหมดค่อยฟังออกว่า ซุ่มเสียงดังจากภายในเกี้ยว
ลี้หุยตวาดว่า
"ท่านถามทำอะไร รีบไสหัวไป"
ลี้ยกตวาดสำทับว่า
"พวกเราเป็นเจ้าหน้าที่ หากยังไม่ไป พวกเราจะฆ่าท่านด้วย"
คนในเกี้ยวไม่แยแสสนใจพวกมัน ถามว่า
"ทิชิ่วกระบัง?"
ทิชิ่วฝืนใจเกริ่งลมปราณอึดหนึ่ง ตอบรับว่า
"เป็นเรา"
"ด้วยวิชามือเหล็กของท่าน ไฉนถูกคนไร้ความสามารถประดานี้ฉกฉวยทำร้าย?"
"เรายอมรับการจับกุมเอง แต่คิดไม่ถึง..."
คนในเกี้ยวส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า
"ท่านทำผิดอันใด?"
"เราปลดปล่อยโจรธัมมะที่ฮ่องเต้มีราชโองการให้จับกุมหลายคน"
"ใช่เป็นเซ็กเสียวเซียงและพวกกระบัง?"
"ถูกแล้ว ท่านที่นับถือคือ..."
คนในเกี้ยวชิงกล่าวว่า
"ท่านเมื่อยอมรับการจับกุม พวกมันก็คุมตัวท่านกลับนครหลวงไยต้องทรมานท่านเช่นนี้ ใช่เป็นฝีมือของอึ้งกิมลิ้ง ชีอูชิ้ว แนฮูยี้ทั้งสามคนต่ำช้าหรือไม่?"
สององครักษ์ปัญญาวาสนาตวาดด้วยโทสะ

"หยุดปาก"

ในเสียงดวาด ลี้ยกคุมกระบี่แทงปราดใส่เกี้ยวโดยสาร

คนแบกเกี้ยวคลุมหน้าทางด้านหน้าสองคนรีบเลิกม่านเกี้ยวขึ้น เห็นภายในเกี้ยวนั่งไว้ด้วยผู้คลุมหน้าแต่งกายหรูหราผู้หนึ่งม่านเกี้ยวพอเลิกขึ้น มันก็พลิ้วปราดออกมา

คนแบกเกี้ยวคลุมหน้าทางซ้ายรีบลอยตัวตาม สองมือประคองกระบี่ล้ำค่าเล่มหนึ่งขึ้นส่งให้ กล่าวอย่างร้อนรน

"เอี้ย (นายท่าน)"

คำพูดพอกล่าว กระบี่ของลี้ยกก็บรรลุถึงแล้ว

ผู้คลุมหน้าที่โดยสารเกี้ยวชักระบี่ที่คนแบกเกี้ยวคลุมหน้าประคองสั่งให้ออกดังเปรื่องใหญ่

ลี้ยกรู้สึกสว่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา กระบี่ในมือก็หักสะบั้นเป็นเจ็ดท่อน ไหล่ซ้ายถูกกรีดเป็นบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

ผู้คลุมหน้านั้นโยนกระบี่ให้กับคนแบกเกี้ยวคลุมหน้าทางขวากล่าวว่า

"กระบี่สกปรกแล้ว"

คนแบกเกี้ยวคลุมหน้าทางขวารับกระบี่ไว้ ล้วงผ้าแพรสีขาวเนื้อดีจากอกเสื้อผืนหนึ่ง เช็ดคราบโลหิตบนกระบี่

ผู้คลุมหน้านั้นชี้มือไปยังลี้หุยแต่ไกล กล่าวว่า

"เราจะจัดการมันด้วย"

พลางพุ่งปราดเข้าหาลี้หุยด้วยมือเปล่า

คนแบกเกี้ยวคลุมหน้าทางซ้ายตามไม่ทัน รีบล้วงกระบี่เงินบริสุทธิ์

จากในเกี้ยวเล่มหนึ่งชัดขว้างออกไป ปากร้องว่า

"เอ้ย กระบี่"

ผู้คลุมหน้านั้นรับกระบี่เงิน กรีดกระบี่ออก

ลี้หุยแผดร้องคำหนึ่ง ประกายโลหิตฉีดกระจาย ต้องยกมือกุมไหล่ล่าถอย กระบี่ในมือร่วงหล่นลงสู่พื้น

ผู้คลุมหน้านั้นชัดกระบี่คืนให้ กล่าวว่า

"สกปรกอีกแล้ว"

เท้าของมันไม่แตะพื้น ร่างตกวูบลงเล็กน้อย ก็พุ่งถอยกลับเข้าเกี้ยว ม่านเกี้ยวปล่อยห้อยลง ไม่อาจเห็นรูปโฉมของผู้คลุมหน้าในเกี้ยวอีก

มันออกจากเกี้ยวไปกลับ เปลี่ยนเกระบี่สองครั้งครา โค่นสององครักษ์ปัญญาวาสนาแพ้พ่าย ได้เท้าไม่แปดเปื้อนฝุ่นละอองแม้ธุลี

ซึ่งความจริง สององครักษ์ปัญญาวาสนารับบาดเจ็บไม่มากนัก เพียงแต่ไม่สามารถจับกระบี่ลงมืออีก

ผู้คลุมหน้านั้นส่งเสียงจากภายในเกี้ยวว่า

"ทิ่ยี่เปียเท้า ท่านไปได้แล้ว พวกมันไม่กล้ารั้งท่านไว้อีก"

ถังเด่งพอฟัง ค่อยสะท้านตื่นจากภวังค์ตะลึงลาน ตวัดดาบทำลายเครื่องคาที่คล้องคอ ตลอดจนโซ่ตรวนตามมือเท้าให้กับทิชิ่ว ประคองทิชิ่วลงจากรถนักโทษ

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"เจ้าต้องการพาหนะแทนเท้ากระมัง มันสองพี่น้องจะหยิบยืมม้าแก่เจ้า"

ถังเค่งขินดียิ่ง รีบประคองทิชิ่วขึ้นบนหลังม้าตัวหนึ่ง ตัวเองก็กระโดดขึ้นม้า ร้องว่า

"บุญคุณช่วยชีวิตของท่าน เราขอจดจำจารึกไว้ ขอถาม..."

ทิชิวพลันกล่าวว่า

"ไม่ต้องถามแล้ว หากมันสะดวกกับการบอกกล่าว ไยต้องคลุมหน้าไว้?"

คนในเกี้ยวกล่าวเสริมขึ้น

"ใช่แล้ว วันนี้เราช่วยพวกท่าน ไม่แน่ว่าวันหน้าจะฆ่าพวกท่าน ต่างไม่ต้องติดค้างน้ำใจ วันหน้าจะได้ลงมือด้วยความสะดวกกว่ฉดิบ"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ตกลง ขออำลา ไอกาสหน้าพบกันใหม่"

ถังเค่งจูงม้าของทิชิ่ว ล่าถอยไปอย่างรวดเร็ว สององครักษ์ปัญญาวาสนาและทหารทั้งสิบสองนายกระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่กล้าเคลื่อนไหว อย่าว่าแต่ไล่ล่าตามไป

คนแบกเกี้ยวคลุมหน้าผู้หนึ่งอดกล่าวมิได้

"เอ๊ย พวกเราทำเช่นนี้..."

ผู้คลุมหน้านั้นระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ต่อให้ภายหน้าอาจต้องพิสูจน์ความเป็นความตายกับมัน ก็ไม่อาจทนดูบุรุษผู้กล้าถูกเหล่าสุนัขรับใช้หยามย่ำยีได้"

คนแบกเกี้ยวคลุมหน้าทั้งสี่ก้มศีรษะรับคำ

บทที่ 4
วีรสตรีผู้องอาจ

นครสีขาวหลังหนึ่ง ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าสายตาดั่งราวลอยล่องลงจากฟ้า

เช็กเสียวเชียง ลุ้ยก้วง มกคิวเพ้ง ซิมเปียงยี้ และเหล่าศิษย์ที่จงรักของค่ายเทียมเมฆ บุกบั่นฝ่าดงไม้ พอพ้นดงไม้ออกมา ก็เห็นนครหลังนี้

ลมพาขุมกคิวเพ้งร้องโพล่งว่า

"นครล้างคำมั่น"

ขุนพลคู่ใจของลุ้ยก้วง นามซิมเปียงยี้กลับมองดูคูล้อมรอบนคร พึมพำว่า

"ห้วงเหวปันเมฆ"

บนคูน้ำปกคลุมด้วยหมอกหนาทึบ ไม่อาจเห็นสภาพโดยชัดตา เพียงจำแนกออกว่ามีสะพานลวดเหล็กเก่าแก่สายหนึ่งทอดถึงประตู

นคร คล้ายเป็นทางเข้าเพียงหนึ่งเดียวของนครล้างคำมั่น

นครหลังนี้ปลูกสร้างในจุดอับ เมื่อมาถึงที่นี้ บุปผาไม่เบ่งบาน นกกาก็ไม่ร่ำร้อง ต่อให้ระดมกำลังทหารนับพันนับหมื่น ก็ยากทะลวงฝ่าได้

ได้ยินเสียงโห่ร้องไล่หลังดังแว่วมา สุ้ยก้วงต้องกล่าวว่า

"ศัตรูคุกคามเข้าใกล้มาแล้ว"

มกคิวเพ้งกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"แค่เช็กตั๋วถอหากเข้านครล้างคำมั่น เท่ากับหาที่ตายเอง"

ทุกผู้คนมองดูเช็กเสียวเชียงเป็นจุดเดียว ให้เช็กเสียวเชียงตกลงใจด้วยตนเอง

เช็กเสียวเชียงสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ"

พลางสาวเท้าก้าวนำหน้า ผู้คนที่หลงเหลือล้วนติดตามไป

ทั้งหมดพอบรรลุถึงกลางสะพานลวดเหล็กหมอกหนาก็ปกคลุมทุกสิ่ง แม้แต่ผู้คนข้างกายยังไม่อาจเห็นชัดตา

ทันใด สะพานลวดเหล็กสั่นไหวอย่างรุนแรง มกคิวเพ้งทางหนึ่งปักหลึกยืนหยัด ทางหนึ่งแผดด่าว่า

"นางโสโครกนั้นวางแผนทำร้ายพวกเรา คิดคร่าคุมทั้งเป็น..."

ขามนั้น กำลังติดตามเร่งรุดบาถึง กู่เซียะเชี้ยว อึ้งกิมลิ้ง นายเฒ่าอูฐค่อม และแม่ทัพอีกาเดินนำหน้า เห็นสะพานลวดเหล็กพลิกตลบคล้ายยอดมนุษย์พลิกคว่ำมือยักษ์ สลัดผู้คนบนสะพานร่วงหล่นลงในคูน้ำ

ได้ยินเสียงแผดร้องดังติดต่อกัน ไม่นานให้หลังบนคูน้ำปรากฏ

โครงกระดูกขาวลอยขึ้นหลายซาก
แม่ทัพอีกาแนฮูยี้ร้องโพล่งว่า
“ที่แท้คู่น้ำนี้เป็นิสระละลายกระดูก”
ก่เซียะเชี้ยวกล่าวว่า
“คิดไม่ถึงเซ็กเสียวเซียงยังคงตายในเงื้อมมือเสึกอั้งหลุย”
นายเฒ่าอูฐค่อมยังไม่ยินยอมพร้อมใจ กล่าวว่า
“เช่นนี้ออกจะกรุณาต่อมันไปแล้ว”
อึ้งกิมลิ้งพลันกล่าวว่า
“กู่กงจื้อ”
กู่เซียะเชี้ยวกล่าวว่า
“อึ้งตั่วนั้งใช่พึงพอใจหรือไม่?”
อึ้งกิมลิ้งย้อนถามว่า
“กงจื้อคุ้นเคยกับเสึกอั้งหลุยแห่งนครล้างคำมั่นหรือไม่?
“นี่...ท่านต้องการพบนาง?”
“สหายของศัตรู มักเป็นเสหายของตนเอง เรากลับต้องการพบนาง สักครั้ง”
“ฟังว่าเสึกอั้งหลุยอารมณ์ดื้อรั้น นิสัยดุร้าย กล้าทำกล้ารับ ได้รับขนานฉายาเป็นนึ่งกวนกง (กวนอูหญิง) หากไม่มีความจำเป็น ยังคงอย่าได้ดอแย่นาง”
อึ้งกิมลิ้งขบคิดแล้วกล่าว
“เรามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ”
“อึ้งตั่วนั้งโปรดบอกมา”

"สตรีนางหนึ่งหากเคียดขึ้งบุรุษผู้หนึ่ง คาดว่าไม่ทันพบหน้าก็ทำลายมันกลับกลายเป็นโครงกระดูกซากหนึ่งกระมัง?"

กู่เซียะเชี้ยวชาญฉลาดปานใด พอฟังกล่าวว่า

"ท่านหมายความว่า..."

อึ้งกิมลิ้งมีสีหน้าหมกมุ่นกังวล ผงกศีรษะรับ

กู่เซียะเชี้ยวพลันกล่าวว่า

"ตกลง เราจะขอพบเสี่ยวอั้งหลุย"

พลางล้วงกระดาษพู่กันออกมา ขีดเขียนข้อความ ม้วนกระดาษผูกติดกับหางเกาทัณฑ์ น้าวคันเกาทัณฑ์พาดสาย ยิงข้ามคูน้ำเข้าไปในนคร

อึ้งกิมลิ้งอดชมเชยมิได้

"กงจื้อเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ มิน่าเล่าเป็นที่ชื่นชมของโป๋วไจเสี่ยง"

แม่ทัพอีกาค่อยทราบว่าเป็นเรื่องราวใด กล่าวว่า

"เป็นไปได้กระมัง พวกเราเห็นกับตาว่าเซ็กเสี่ยวเซียงและพวกถูกสลัดลงคูน้ำ กลับกลายเป็นโครงกระดูก ไฉน..."

กู่เซียะเชี้ยวกล่าวว่า

"หากเสี่ยวอั้งหลุยปฏิเสธไม่ยอมพบ แสดงว่ามีปัญหา"

อึ้งกิมลิ้งกล่าวว่า

"หากนางไม่แยแสสนใจจริงๆ พวกเราใช่จะกรีธาทัพบุกนครหรือไม่?"

ทันใด เสียงดวับดราหนึ่ง เกาทัณฑ์ดอกหนึ่งยิงออกจากในนคร ล้างคำมั่น

กู่เซียะเชี้ยวพลิกมือซ้ายวูบ ตะปบเกาทัณฑ์เอาไว้ คลี่เศษกระดาษที่ผูกติดกับหางเกาทัณฑ์ออกดู ต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เส็กอั้งหลุยยินยอมพบพวกเรา"

แม่ทัพอีกาแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อาศัยเจ้านครเล็กๆ เช่นนั้น เชื่อว่ายังไม่กล้าล่วงเกินพวกเราเหล่าขุนนางบ้านเมือง"

เห็นสะพานเส้นลวดถูกปล่อยลงช้าๆ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าพาตัวเสี่ยงอันตราย ข้ามสะพานลวดเหล็กไป

กู่เซียะเชี้ยวพลันกล่าวว่า

"เราไปเอง"

คักล่วงโป้วทัดทานว่า

"ตั่วตึงแก ท่านไหนเลยเสี่ยงอันตรายได้?"

กู่เซียะเชี้ยวแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ผู้อื่นประตูใหญ่แล้ว พวกเราข่อมไม่มีกับไม่สามารถส่งผู้แทนไปคนหนึ่ง"

ซ่งล่วงจุ้ยกล่าวว่า

"เราติดตามตั่วตึงแกไป"

อึ้งเทียนลิ้งพลันกล่าวว่า

"ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องไป พวกนางส่งคนออกมาแล้ว"

ที่ใจกลางสะพานปรากฏสตรีกลางคนนางหนึ่งเดินช้าๆ มา มองแต่ไกลเห็นนางบึ้งเค้าใบหน้างามงด ปลายผมผูกผ้าแพรสีเหลืองอ่อนเส้นหนึ่ง

กู่เซียะเชี้ยวเดินถึงหัวสะพาน ประสานมือกล่าวว่า

"คำนับเสี็กตั่วเนี้ย"

เสี็กอั้งหลุยเป็นผู้นำนครล้างคำมั่น ดังนั้นทุกผู้คนเรียกหาเป็นตั่วเนี้ย (สตรีที่หนึ่ง)

สตรีกลางคน กล่าวว่า

"ผู้ใดเป็นกู่เซียะเชี้ยว?"

"เป็นเรา"

"พวกเราจัดการศัตรูให้กับท่านแล้ว ท่านยังมาทำอะไร?"

"ตั่วเนี้ยมีชื่อลือเลื่อง จนใจที่เราไม่มีวาสนารู้จัก ดังนั้นมาน้อมพบเป็นพิเศษ"

สตรีกลางคนรองเพ้ย กล่าวอย่างขึ้มแข้ม

"เราเรียกว่าฉิ้งบึ่งแจ้ จึงมิใช่เสี็กตั่วเนี้ย ท่านต้องการพบเสี็กตั่วเนี้ยหรือ?"

กู่เซียะเชี้ยวรับคำ ฉิ้งบึ่งแจ้ค่อยตวัดมือ ซัดพลุไฟสีทองดอกหนึ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

ไม่นานให้หลัง บนสะพานปรากฏสตรีชรานางหนึ่งเดินมาทีละก้าว ในมือถือไม้เท้าหวายสีขาวด้ามหนึ่ง

กู่เซียะเชี้ยวประสานมืออีกครา กล่าวว่า

"ผู้เยาว์น้อมพบเสี็กตั่วเนี้ย"

สตรีชราผงกศีรษะ ถามฉิ้งบึ่งแจ้ว่า

"บันว่าอะไร?"

ฉิ้งบึ่งแจ้ทวนคำพูดของกู่เซียะเชี้ยวด้วยเสียงอันดัง แม้แต่ผู้คนที่

อยู่ห่างวาเศษ ยังรู้สึกแก้วหูลั่นอื้ออึง

สตรีชรานั้นถามว่า

"มันต้องการพบเสือกตั่วเนี้ย?"

คู่เชียะเชี้ยวทราบว่าสตรีชรานี้ประสาทหูไม่ใคร่ดี ดังนั้นเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง กล่าวว่า

"พั่วพั้ว (คำยกย่องสตรีชรา) ไม่ใช่เสือกตั่วเนี้ย?"

สตรีชราขึ้นพลางกล่าวว่า

"เราเรียกว่าถังมึ่งซื้อ ท่านต้องการพบเสือกตั่วเนี้ย ก็ไม่ยากนัก"

พลางตวัดมือซัดพลุไฟสีเงินขึ้นไปดอกหนึ่ง

ชั่วครู่ให้หลัง กลางสะพานปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่ง เป็นสตรีชราสูงอายุผมเผ้าหงอกขาว เดินงกๆ เงิ่นๆ คล้าวกับจะถูกลบหอบพัดตกลงสู่หุบเหวเบื้องล่างได้ทุกเมื่อ

สตรีสูงอายุมาถึงฐานสะพาน สองมือกุมไม้เท้า หอบหายใจชั่วขณะจึงกล่าว

"ท่านเป็นใคร?"

ครั้งนี้คู่เชียะเชี้ยวไม่คารวะอีก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคู่เชียะเชี้ยว"

"ต้องการพบผู้ใด?"

"เสือกตั่วเนี้ย"

สตรีสูงอายุสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราผู้เฒ่าเรียกว่า น้ำมึ่งซอ วันนี้ตั่วเนี้ยอารมณ์ไม่ดี ไม่พบกับ

พวกท่าน พวกท่านกลับไปเถอะ”

กล่าวจบ ถือไม้เท้าคิดหมุนตัวไป

กู่เซียะเชี้ยวขวางอยู่หน้าฐานสะพาน กล่าวว่า

“เส็กตั่วเนี้ยกำจัดผู้ต้องหาสำคัญให้กับทางการ ทางการต้องปูนบำเหน็จรางวัลอย่างงาม เส็กตั่วเนี้ยหากยอมพบหน้า ผู้เยาว์จะช่วยว่ากล่าวให้กับนครล้างคำมั่น”

สตรีสูงอายุน่ำบึ่งชอกล่าวว่า

“พวกเราไม่หวังชื่อเสียงลาภยศ กุศลเจตนาของท่าน เราจะถ่ายทอดบอกต่อตั่วเนี้ย”

“พั่วพั่วไม่ยอมชักนำเราเข้าพบจริงๆ ?”

น่ำบึ่งชอเดินเข้าใกล้ฐานสะพาน พลันกล่าวว่า

“กงจื๊อไม่ยอมให้เราผู้เฒ่ากลับไปแล้ว?”

กู่เซียะเชี้ยวลังเลเล็กน้อย ค่อยเบี่ยงตัวเปิดทาง ปากกล่าวว่า

“ผู้เยาว์ไหนเลยกล้า?”

น่ำบึ่งชอก้าวขึ้นสะพาน ถังบึ่งซื้อกับฉิ้งบึ่งแจ้แยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวาประคองนางไว้ น่ำบึ่งชอพลันกล่าวว่า

“ท่านต้องการพบตั่วเนี้ยจริงๆ ?”

กู่เซียะเชี้ยวรับคำ น่ำบึ่งชอเดินงกๆ เงิ่นๆ ไปยังใจกลางสะพาน ปากกล่าวว่า

“ท่านต้องการพบจริงๆ ก็ตามเรามา”

กู่เซียะเชี้ยวเดินไปสองก้าว ความจริงคิดขึ้นสะพานลวดเหล็กแต่แล้วหยุดยั้งลง กล่าวเสียงกังวาน

"พั่วพั๊ว ตั่วเนี้ยเมื่อไม่ต้องการพบหน้า เราก็ไม่เคี่ยวเข็ญบังคับเรื่องกำจัดฆ่าเช็กเสียวเชียง โปรดขอบคุณต่อตั่วเนี้ยแทนเรา"

สตรีทั้งสามไม่มีปฏิกิริยาใด เดินข้ามสะพานไป ในที่สุดกลืนหายกับหมอกหนาทึบกลางสะพาน

กู่เซียะเชี้ยวหลั่งเหงื่อชุ่มโชกเสื้อผ้า พึมพำว่า

"หวาดเสียว หวาดเสียวนัก"

อึ้งกิมลิ้งเดินเข้ามา กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"สะพานภาพหลอนสายนี้เกรงว่ามีปัญหา"

กู่เซียะเชี้ยวระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกนางสร้างสถานการณ์พรางตา แทบล่อเราติดตามพวกนางข้ามสะพานไป หากเป็นเช่นนั้น เกรงว่าเราไม่อาจผ่านกลางสะพานได้"

ทวนงูทองที่ด้านข้าง กล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจว่า

"สตรีชราไม่กี่นางนี้ สามารถทำอย่างไรกงจื้อได้?"

กู่เซียะเชี้ยวทวนคำ "สตรีชรา" กล่าวว่า

"พวกนางสองคนหลังล้วนผ่านการปลอมแปลงโฉม หนึ่งในสอง... เกรงว่าเป็นเส็กตั๋วเนี้ย"

ทวนงูทองตนตระหนกยิ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นกงจื้อไฉนปล่อย เสือคืนป่า?"

กู่เซียะเชี้ยวเช็ดเหงื่อที่ใจกลางฝ่ามือกับชายเสื้อ กล่าวว่า

"เมื่อครู่หากพวกนางทั้งสามผนึกกำลังจู่โจม พวกเราไม่แน่ว่าจะรับได้...."

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยทระนงว่า

"แต่พวกนางก็ไม่มีความมั่นใจจัดการกับเรา"

อึ้งกิมลิ้ง พลันกล่าวว่า

"เรื่องในที่นี้ยังไม่มีข้อยุติ มิสู้ใช้คนถ่ายทอดวาจาไป ให้คุมตัวทิชิ่วกลับนครหลวงก่อน"

คู่เชียะเชี่ยวเห็นพ้องด้วย ใช้ปังล่วงโอ้วไปส่งข่าวต่อสององครักษ์ปัญญาวาสนา ที่หลงเหลือยังคงเฝ้าล้อมนครล้างคำมั่นเอาไว้

นายเฒ่าอูฐค่อมไม่อาจอดรนทนรอได้ กล่าวว่า

"พวกเราตอนนี้ทั้งไม่รุก และไม่ล่าถอย อยู่ที่นี้ทำอะไร?"

อึ้งกิมลิ้งกล่าวว่า

"เพื่อรอคน"

"เป็นผู้ใด?"

"ผู้ที่สามารถแก้ไขปัญหาทุกสิ่งคนหนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"เทพมือปราบเล้าตึกฮง"

นายเฒ่าอูฐค่อมและพวกส่งเสียงอุทานด้วยความตระหนกกอฮวงเหลียงกล่าวว่า

"ฟังว่าคนผู้นี้มีความเป็นอยู่เลอเลิศ ทั้งมีนิสัยรักความสะอาด ท่าน...ท่านผู้เฒ่ายินยอมมายังสถานที่เช่นนี้หรือ?"

"เราแก่เฒ่านักหรือ?"

ชุ่มเสียงหนึ่งพลันดัง คล้ายกล่าวที่ข้างหูทุกผู้คนก็ปาน ทั้งกล่าวอีกว่า

"ซึ่งความจริง ท่านอาจแก่เฒ่ากว่าเราหลายปี"

ในดงไม้ปรากฏผู้คนขบวนหนึ่งขึ้น คนแต่งกายหรูหราสี่คน หาม เสลี่ยงขึงม่านแพรบุนวมคันหนึ่งมาถึง บนเสลี่ยงนั่งไว้ด้วยคนหนึ่ง เค้าใบหน้าถูกม่านแพรบดบังไว้ ไม่อาฉหันชัดถนัดตา ยังมีคนสวมเสื้อผ้าใหม่เอี่ยมสองคนแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ทำหน้าที่เบิกทางรั้งท้าย

ขบวนผู้คนเช่นนี้ปรากฏขึ้นกลางป่าเขา ชวนให้ผู้คนเข้าใจว่าเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในนครหลวงมาตรวจราชการก็ปาน

ผู้บามิใช่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ หากแต่เป็นมือปราบผู้ยิ่งใหญ่....เทพมือปราบเล้าตีกอง!

.....

สตรีสูงอายุน่ำมึ่งชอเดินข้ามสะพานลวดเหล็ก ภายใต้การประคองของสตรีกลางคนฉิ้งมึ่งแจ้ กับสตรีชราถังมึ่งซื้อ

น่ำมึ่งชอสั่งการว่า

"เปิดกลไกสะพานทั้งหมด ตระเตรียมรับศึก"

ฉิ้งมึ่งแจ้รับคำ ล้วงผ้าแพรสีครามจากอกเสื้อผืนหนึ่ง โบกต่อกำแพงนคร บนกำแพงคล้ายปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง

ซุ่มเสียงของน่ำมึ่งชอแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นสดใสไพเราะดุจกังสดาลในสายลบ คนก็ไม่ต้องให้ผู้อื่นประคับประคอง กล่าวกับสตรีชราถังมึ่งซื้อว่า

"มึ่งซื้อ ท่านไม่ต้องปลอมเป็นสตรีชราอีกแล้ว"

สตรีชราถังมึ่งซื้อรับคำ คนทั้งสามกลับเข้านคร สตรีชราเดินพลาง ลบตัวยาปลอมแปลงโฉมพลาง ที่ด้านข้างมีสตรีหลายนางช่วยผลัด

เปลี่ยนเสื้อผ้าให้กับนาง เพียงชั่วขณะ "สตรีชรา" ถังมิ่งซื้อก็กลับกลายเป็นสตรีงามสะคราญโฉมนางหนึ่ง

ถังมิ่งซื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตั่วเนี้ย ท่านเล่า?"

น่ำมิ่งชอร้องเพ้ยอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"เราไม่ต้องลบออก ให้พวกเขาเห็นสภาพชราของเราก็ดี"

ถังมิ่งซื้อกับฉิ้งมิ่งแจ้พากันหัวร่อออกมา น่ำมิ่งชอกล่าวว่า

"หัวร่ออะไร ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ควรเฝ้ารักษาให้ดี"

ถังมิ่งซื้อกล่าวว่า

"ย่อมต้องเฝ้ารักษา แต่ในใจปีติยินดีแทนตั่วเนี้ย"

"ปีติยินดีอันใด?"

"เวลาผ่านไปหลายปี ในที่สุดเขามาแล้ว"

น่ำมิ่งชอพึมพำว่า

"หลายปีมานี้...."

พริบตานั้นคล้อยชราภาพไปมากนัก เร่งฝีเท้าเดินเข้านคร ถังมิ่งซื้อกับฉิ้งมิ่งแจ้ก็ปลีกตัวไปวางมาตรการป้องกันให้กับนครล้างคำมั่น

น่ำมิ่งชอเดินถึงหน้าเก๋งกลางน้ำหลังหนึ่ง นางไม่เข้าประตู กลับอ้อมไปยังผนังด้านหนึ่ง บนผนังวาดรูปบุรุษสตรีคู่หนึ่ง สตรีกำลังประทินโฉม บุรุษช่วยเขียนคิ้วให้กับนาง ด้วยความรักอันลึกซึ้งตรึงตรา

น่ำมิ่งชอเหม่อมองดูชั่วขณะ ค่อยทอดถอนใจ ยื่นมือตบดินสอเขียนคิ้วในภาพวาดคราหนึ่ง

มือของนางพอยื่นออกจากในแขนเสื้อ เห็นนิ้วมือนางเรียว

งาบ ขาวละเอียดอ่อนนัก

จากนั้นผนังแยกออกเป็นช่อง นางค่อยก้มศีรษะเดินเข้าไป

หลังผนังเป็นห้องโถงกว้างใหญ่หลังหนึ่ง นางพอปรากฏกายเข้าไป สายตาทั้งหลายสิบคู่พากันจ้องจับมาที่นางเป็นจุดเดียว

ผู้คนภายในห้องร่างแปดเปื้อนโลหิต แทบไม่มีผู้ใดรับบาดเจ็บต่ำกว่าสามแห่ง ยังมีคนที่ห่อตัวอยู่ในเสื้อขนสัตว์ผู้หนึ่ง ส่งเสียงกระแอมไอออกมา

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมาสองก้าว เหม่อมองจ้องหน้านาง ประกายตาเปี่ยมไปด้วยความรัก กล่าวว่า

"ท่านมาแล้ว"

นางเห็นคนผู้นี้แขนขาดข้างหนึ่ง รับบาดแผลทั่วร่าง หวนนึกถึงบุคลิกอันคมคาย ร่างกายไม่แปดเปื้อนฝุ่นละอองแม้ธุลีเมื่อกาลก่อน ถึงกับหดหู่ใจ น้ำตาแทบไหลหลั่งออกมา

นางกลั้นกลืนความเศร้าโศก ระงับจิตใจกล่าวว่า

"เราเรียกว่าน่ำมึงซอ..."

คนแขนขาดกล่าวอย่างหดหู่

"ตั่วเนี้ย ท่านเมื่อมาแล้ว ไยต้องแสร้งเป็นไม่รู้จัก?"

...กู่เซียะเชี้ยวคาดเดามิผิด สตรีสูงอายุน่ำมึงซอ แท้ที่จริงเป็นเส็กอั้งหลุยเส็กตั่วเนี้ยปลอมแปลงขึ้น

เส็กอั้งหลุยกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่าน....ยังจำข้าพเจ้าได้?"

คนแขนขาดกล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"ตั่วเนี้ย ดวงตาของท่านคู่นี้ เรายังจำไม่ได้หรือ คราครั้งนี้เราแม้พ่ายแพ้พินาศ แต่ในที่สุดสามารถพบท่านแล้ว"

คนในห้องโถงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง คนเหล่านี้คือเซ็กเสียวเซียง ลุ้ยก้วง และเหล่าผู้คนที่หนีเอาชีวิตรอด ทั้งหมดตัดใจยินยอมตาย มุ่งสู่นครล้างคำมั่น เพิ่งเหยียบย่างขึ้นสะพาน พื้นสะพานก็แยกออกเป็นช่อง ทุกผู้คนหลัดตกลงในช่องลับกลางสะพาน ลื่นไหลลงมาในห้องโถงนี้ ยามนี้พอเห็นสตรีสูงอายุนางนี้ ในใจถึงกับบังเกิดปมปัญหาหลากหลายขึ้น

...สตรีผมหงอกขาวนางนี้คือเส็กอั้งหลุยเส็กตั่วเนี้ยจริงหรือ?

ยุทธจักรร่ำลือว่าเซ็กอั้งหลุยแค้นเซ็กเสียวเซียงจับใจ แต่ทั้งสองพอพบหน้า ไฉนคล้ายคู่รักพบกัน?

เส็กอั้งหลุยยกมือลูบคลำรอยขาดบนไหล่ซ้ายของเซ็กเสียวเซียงเบาๆ ดั่งราวกับลูบคลำหน้าผากเด็กทารกที่หลับสนิท กล่าวเสียงนุ่มนวล

"เป็นผู้ใดฟันแขนท่านข้างหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องให้มันจ่ายค่าตอบแทนเป็นสิบเท่า"

เซ็กเสียวเซียงทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"แขนของเรานับเป็นอย่างไรได้ เพียงแต่เราเชื่อคนผิด เป็นเหตุให้ทำร้ายพี่น้องร่วมค่าย"

"หลายวันนี้ข้าพเจ้าก็ได้ยินคำร่ำลือในยุทธจักร ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องรุดมา ท่านเมื่อมีภัยต้องกลับมา"

เซ็กเสียวเซียงตื้นตันใจยิ่ง ใช้มือข้างเดียวปัดปอยผมที่หน้าผากเซ็กอั้งหลุย กล่าวอย่างเสียใจ

"เพียงแต่หลายปีมานี้ ท่านลำบากมากแล้ว"

"ซึ่งความจริงหลายปีมานี้ไม่พบท่านอีก ในใจกลับบังเกิดความสุขสงบ"

เช็กเสียวเซียงหดมือกลับไปช้าๆ กล่าวอย่างปวดร้าว

"อั้งหลุย ที่ผ่านมาล้วนเป็นเรา..."

เส็กอั้งหลุยชิงกล่าวว่า

"เรื่องที่ผ่านมาล้วนผ่านไปแล้ว ไม่ต้องเอ่ยถึงอีก"

นางจงใจหันเหหัวเรื่องว่า

"ข้าพเจ้าฟังว่าผู้ที่ฟันแขนท่าน หักหลังท่านเป็นกู่เซียะเชี้ยว ข้าพเจ้าแทบชักนำมันข้าบสะพานลวดเหล็กมา แต่มันชาญฉลาดยิ่งไม่ยอมข้ามมา"

เช็กเสียวเซียงกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ท่านต้องระวัง โจรสุนัขนี้เจ้าเล่ห์ยิ่ง"

"นครล้างคำมั่นเฝ้าง่ายจู่โจมยาก กู่เซียะเชี้ยวต่อให้ร้ายกาจกว่านี้ข้าพเจ้าก็ไม่กลัว กลัวแต่..."

"ท่านกริ่งเกรงอันใด?"

เส็กอั้งหลุยกล่าวว่า

"สองวันนี้เทพมือปราบเล้าต็กฮงปรากฏขึ้นในละแวกใกล้เคียง เกรงว่าคุกคามเข้าใกล้นครล้างคำมั่นแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"คนผู้นี้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ทั้งเลิศด้วยไหวพริบปัญหา มีผู้ช่วยอันเข้มแข็งติดสอยห้อยตามหกคน คนทั้งหกจัดเจนในการทำศึก พิชัยยุทธ์ หัตถกรรม ชลประทาน ชัยภูมิ ชำแรกดิน หากพวกมันมาถึง เกรงว่า

ยากรับมือได้”

คนทั้งสองพบหน้า ล้วนจมอยู่ในห้วงความรัก แม้แต่คนละเอียดรอบคอบก็ลืมเรื่องเฉพาะ จนบัดนี้ค่อยสนทนาถึงความเป็นความตายลุ้ยก้วงพอฟังจึงกล่าว

“เทพมือปราบเล้าด็กฮงเป็นมือดีอันดับหนึ่งของกรมเมือง แม้แต่สี่ยอดมือปราบยังกลัวมันอยู่สามส่วน”

เส็กอั้งหลุยกล่าวว่า

“นอกจากเทพมือปราบแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่งดั้นดันรุดมา เกรงว่ายากตอแยได้”

“ผู้ใด?”

เส็กอั้งหลุยกล่าวว่า

“เป็นขุนนางโฉดบุ้นเจียง”

นางกล่าวเสริมว่า

“มันความจริงเป็นข้าราชการชั้นผู้น้อย เคยขึ้นสามครั้งลงสามครา เคยถูกลดตำแหน่งไปเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นต่ำที่เมืองเตี่ยจิว แต่ก็เลื่อนตำแหน่งเร็วยิ่ง ได้เป็นขุนนางใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาท คนผู้นี้ลึกล้ำสุดหยั่งคาดที่แท้มีพลังฝีมือถึงระดับใด น้อยคนที่ทราบได้ แต่มันเป็นคนรู้จักฉวยโอกาสอย่างมิต้องสงสัย”

เซ็กเสียวเซียงค่อยแนะนำผู้เหย้าและอาคันตุกะทั้งสองฝ่ายรู้จักกันมกคิวเพ้งอดกล่าวมิได้

“เซ็กตั่วกอ ที่แท้เป็นเรื่องราวใด นางมิใช่ศัตรูของท่านหรือ?”

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเป็นศัตรู ดังนั้นคนทรยศเช่นกู่เซียะเชี้ยว ขุนนางโฉดเช่นอึ่งกิมลิ้ง จึงเพียรพยายามบีบบังคับ เราเข้าสู่นครล้างดำมั่น"

มกดิวเพ้งเกาศีรษะกล่าวว่า

"เรายังไม่เข้าใจ"

อุ้ยก้วงพลันกล่าวว่า

"ในต่ำใต้ สหายที่ไว้วางใจที่สุดบางครั้งกลับเป็นศัตรู"

ซิมเปียงยิ้กล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นเซ็กแซ่จึงใจสร้างศัตรูคนหนึ่ง เมื่อถึงคราคับขันเป็นตาย จะได้พลิกสถานภาพกลับคืนมา"

อุ้ยก้วงกล่าวอีกว่า

"ศัตรูเช่นนี้ หากไม่ถึงคราคับขันสุดท้าย จะไม่เปิดเผยศักดิ์ศรีออกมา"

ซิมเปียงยิ้ตบไหล่ของมกดิวเพ้ง กล่าวสรุปว่า

"ดังนั้นจนบัดนี้พวกเราค่อยทราบว่า นครล้างดำมั่นกับค่ายเทียมเบฆ ความจริงเป็นแนวร่วมเดียวกัน"

เส็กอั้งหลุยพลันกล่าวว่า

"มิใช่ ข้าพเจ้ากับเขาแยกจากกันจริงๆ"

นางกล่าวเสริมว่า

"ขอเพียงเขาเกิดเรื่อง ข้าพเจ้าจะเสนอหน้าออกมาช่วยเหลือเขา แต่เมื่อเขากลับคืนสู่ความปลอดภัย ถอบกู้เกียรติภูมิขึ้นใหม่ ข้าพเจ้าจะห้ามไม่ให้เขาแหยียบย่างเข้านครล้างดำมั่นแม้สักครึ่งก้าว"

เซ็กเสียวเซียงร่ำร้องว่า.

"ตั่วเนี้ย ท่าน...ท่านยังทำร้ายเราไม่พอหรือ?"

เสี่กอั้งหลุยปิดคราบโคลนบนเสื้อผ้าของเขา กล่าวว่า

"ผู้ใดทำร้ายท่าน พวกเราอยู่ด้วยกัน รังแต่ไม่มีความสุข ข้าพเจ้าไม่อาจทนดูท่านทุ่มเทชีวิตจิตใจเพื่อปณิธานใหญ่ อีกทั้งปล่อยตัวเจ้าชู้กรุยกราย หากอยู่ด้วยกัน ข้าพเจ้าจะเคียดขึ้งท่าน ตัดพ้อท่าน ถึงกับอดทำร้ายท่านมิได้..."

"ตั่วเนี้ย ครั้งนี้เราได้พบท่าน ขอสาบานว่าจะไม่..."

เสี่กอั้งหลุยทอดถอนใจ ยื่นมือปิดปากเขาไว้ กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นความจริงใจ หลังจากที่เรื่องราวสงบลง ท่านจะสำนึกเสียใจ ท่านมักบังเกิดอารมณ์ชั่ววูบ กระทำเพื่อสหายเพื่อสตรี โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยตัวเอง พวกเราหากอยู่ร่วมกัน หัวใจข้าพเจ้าจะทุ่มเทอยู่กับท่าน แต่ท่านไม่เป็นเช่นนั้น ท่านเป็นลูกผู้ชายชาตรี ท่านมีปณิธานของท่าน ท่านห่วงใยในประชาชาติตลอดจนพี่น้องทั้งหลาย อีกทั้งเหล่าโฉมสะคราญผู้รู้ใจ"

"โฉมสะคราญผู้รู้ใจเหล่านั้นนับเป็นอย่างไรได้ พวกนางไหนเลยสามารถเปรียบกับท่าน..."

เสี่กอั้งหลุยกล่าวด้วยทระนงว่า

"พวกนางย่อมไม่สามารถเปรียบกับข้าพเจ้า ท่านเมื่อทราบเช่นนี้ไฉนยังไปมาหาสู่กับพวกนาง?"

เซ็กเสียวเซียงอับจนถ้อยคำ เสี่กอั้งหลุยกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ดังนั้นยังคงอย่าได้เอ่ยถึงเรื่องเหล่านี้ ไม่เช่นนั้นพวกเราจะไม่คล้ายเป็นสหาย หากแต่เป็นคนรักคู่หนึ่ง หากเป็นคนรัก ข้าพเจ้า

จะไม่ยินยอมพร้อมใจ ถึงกับแค้นท่าน”

ทั้งสองถกเถียงถึงปัญหารัก ซิมเปียงยี่และพวกรับฟังจนกระอักกระอ่วน เซ็กเสียวเซียงมีรักรุ่มร้อน กลับไม่รู้สึกตัว

ลุ้ยก้วงพลันกระแอมเบาๆ กล่าวว่า

“ตั่วเนี้ย เรามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ ผู้คนที่รายล้อมอยู่เบื้องนอกทราบว่าพวกเราเข้านคร ไฉนไม่บุกเข้าบา?”

เส็กอั้งหลุยกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

“เนื่องเพราะพวกบันยังไม่ทราบ”

“อ้อ?”

“ข้าพเจ้าอาศัยกลไกบนสะพานลวดเหล็กชักนำพวกท่านเข้ามา ร่วงหล่นลงยังที่นี้ พร้อมกับผลักเทชาวมิจฉาชีพที่คร่ากุมได้จำนวนสิบเก้าคนลงสู่ห้วงเหวปันเมฆ สายน้ำก้นเหวเป็นน้ำหลอมเลือดเนื้อละลายกระดูก เมื่อลอยขึ้นมาใหม่ ซากศพก็กลับกลายเป็นโครงกระดูก ดังนั้นพวกมันเข้าใจว่าพวกท่านตายแล้ว”

...นางเตรียมการล่วงหน้าถึงเพียงนี้ แสดงว่ารอคอยการมาของเซ็กเสียวเซียงเป็นเวลานานแล้ว

เส็กอั้งหลุยกล่าวอีกว่า

“แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ากู่เซียะเชี่ยวกับอึ้งกิมลิ้งบังเกิดความสงสัยแล้ว”

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

“คนกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ทั้งสองนี้ ไม่ระแวงสงสัยก็แปลกไปแล้ว”

“เพียงแต่ก่อนที่จะมีหลักฐานแน่ชัด พวกมันยังไม่กล้าบุกตูโจมนครล้างคำมั่นอย่างหักโหม นอกจาก...”

มกดิวเพ้งอดถามมิได้

"นอกจากอะไร?"

เสึกอั้งหลุย เซ็กเสียวเซียงและลุ้ยก้วงกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"นอกจากเทพมือปราบมาแล้ว"

เสึกอั้งหลุยกล่าวอีกว่า

"พวกท่านล้วนรับบาดเจ็บไม่น้อย ยังคงรักษาเยียวยาก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว ข้าพเจ้าจะให้มึ่งซื้อกับมึ่งแจ้พอกหายาให้กับพวกท่าน"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มึ่งขอเล่า ท่านไฉนแอบอ้างชื่อนางมาพบเรา?"

เสึกอั้งหลุยทอดถอนใจกล่าวว่า

"นางเข้าสู่นครล้างคำมั่น ยังคงตัดสายใยไม่ขาด ลอบติดต่อกับบุรุษนั้น สุดท้ายบุรุษนั้นทอดทิ้งนาง ดังนั้นนางผูกคอตาย"

เซ็กเสียวเซียงนิ่งเงียบงันไป ชั่วครู่ให้หลังเสึกอั้งหลุยจึงกล่าว

"ภายหลังข้าพเจ้าฉวยโอกาสที่มันมั่วสุมกับนางคณิกา ฆ่ามันในทวนเดียว เพื่อเซ่นสังเวยวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของมึ่งซอ จะอย่างไรนางตายแล้ว ไม่ทราบว่าข้าพเจ้าฆ่าชายโฉดนั้น หากแม้นนางทราบคงไม่ยินยอมให้ข้าพเจ้าทำเช่นนี้"

ทุกผู้คนฟังออกว่า เสึกอั้งหลุยเป็นสตรีที่กล้ารักกล้าแค้น และมีน้ำใจไมตรี ได้ขินนางกล่าวอีกว่า

"หลายวันมานี้ ข้าพเจ้าคำนวณแน่ว่าพวกท่านต้องรุดมา ดังนั้นเชิญผู้คนมาหลายคน ดังนั้นต่อให้เทพมือปราบมาถึง ก็ไม่แน่ว่าจะไม่ให้เกียรติคนเหล่านี้"

เซ็กเสียวเชียงทราบว่า นางเมื่อกระทำเรื่องราวที่ภาคภูมิใจ ต้องกระตุ้นให้ผู้คนชักถาม ค่อยขอมบอกออกมา ดังนั้นถามว่า

"เป็นเหล่าผู้คนที่มีหน้ามีตาอันใด?"

เสี่กอั้งหลุยบอกชื่อผู้คนสามคนออกมาว่า

"กอโกยฮ้วย

อิ่วไจบี่

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ย"

กอโกยฮ้วยวางท่าเป็นฟอค้าวาณิช ได้รับขนานฉายาเป็นโก่ยเคี่ยง–ปุกลิ้ว (ไปเหลือแม้สัตว์เลี้ยง) มิใช่บันฆ่าคนไม่ไว้ชีวิต หากแต่มีฝีมือในเชิงการค้าสูงเยี่ยม ผู้ที่ร่วมมือหรือเป็นคู่อริกับมัน ต้องขาดทุนจนกระทั่งทุนรอนในการเลี้ยงสัตว์เลี้ยงในบ้านยังไม่มี

อิ่วไจบี่ยิ่งยากดอแย คนผู้นี้เป็นยอดฟอครัว มีหน้าที่จัดสรรอาหารทั้งแผ่นดิน ขอเพียงมันสั่นศีรษะ ไม่ว่าผู้ใดก็หาของรับประทานไม่ได้ ต่อให้หาได้ ร้านอาหารทั้งหมดก็ไม่ยอมปรุงให้กับท่าน

ความสามารถในการแพร่พิษของมันยิ่งร้ายกาจกว่า

แต่คนทั้งสองรวมกัน ยังไม่เท่าฮักเลี้ยงชุนจุ้ย

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเป็นเจ้าน้อย สูงด้วยอำนาจราชศักดิ์ ทั้งเลิศด้วยพลังฝีมือ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าแตะต้องตอแยมัน

เซ็กเสียวเชียง ลุ้ยก้วง และซินเปียงยี้หันไปมองหน้ากัน เซ็กเสียว–เชียงอดกล่าวมิได้

"คนทั้งสามนี้ไม่ยอมให้ผู้คนหลอกใช้บ้างก่อน..."

เสี่กอั้งหลุยชิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีวิธี"

แม้แต่ลุ้ยก้วงก็กล่าวว่า

"คนทั้งสามนี้ชากดอแขยิ่ง"

เส็กอั้งหลุยกล่าวเป็นมั่นเหมาะว่า

"ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะเชิญคนทั้งสามมาทำอะไร?"

เส็กเสียวเซียง ลุ้ยก้วง และซิมเปียงยี้ไม่อาจกล่าวกระไรได้ มีแต่ลมพายุมกคิวเพ้งกล่าวว่า

"เส็ก...เส็ก..."

"เรียกข้าพเจ้าว่าตั่วเนี้ย"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบแม้อายุของท่าน ไหนเลยเรียกท่านเป็นตั่วเนี้ยได้"

เส็กอั้งหลุยขึ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านคิดถามอายุข้าพเจ้า?"

"ไม่ เราต้องการเห็นรูปโฉมท่าน เหตุใดตั่วกอเราจึงลุ่มหลงงมงายต่อท่านเพียงนี้?"

เส็กอั้งหลุยกวาดมองเซ็กเสียวเซียงอย่างตัดพ้อรันทดแวบหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านถามเขา ใช่เคยลุ่มหลงงมงายต่อข้าพเจ้าหรือไม่?"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ตั่วเนี้ย ท่านไฉนกล่าววาจาเช่นนี้ หลายปีมานี้เราล้วนคิดถึงท่าน"

เส็กอั้งหลุยไม่โต้เถียงด้วย หันไปถามมกคิวเพ้งว่า

"ท่านต้องการเห็นรูปโฉมข้าพเจ้าจริงๆ ?"

มกคิวเพ้งผงกศีรษะอย่างโง่งม เส็กอั้งหลุยรับคำว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะให้ท่านเห็นรูปโฉมข้าพเจ้า"

นางปรบมืออีกครา ประตูลับบนผนังก็เปิดออก ถังมิ่งชื้อนำหญิงสาวหน้าตางามงดสิบกว่านาง นำตัวยารักษาบาดเจ็บเข้ามาใส่ยาพันบาดแผลให้กับศิษย์ของค่ายเทียมเมฆ และคนของตึกอสนีบาต

สตรีนางหนึ่งคิดรักษาบาดเจ็บให้กับลุ้ยก้วง ลุ้ยก้วงเดินหลบไปด้านข้าง กล่าวว่า

"ไม่ต้องสนใจเรา เรามียาเอง"

เส็กอั้งหลุยยิ้มเล็กน้อย กล่าวกับมกดิวเพ้งซึ่งได้รับการพอกทายาเสร็จเรียบร้อยว่า

"ท่านต้องการดู ก็ตามข้าพเจ้ามา"

กล่าวจบหันกายไป โดยไม่แยแสเหลือบแลเซ็กเสียวเซียงแม้สักแวบเดียว

ถังมิ่งชื้อคอยดูแลศิษย์สตรีของนครล้างคำมั่น รักษาบาดเจ็บให้กับเหล่านักสู้ผู้กล้า แต่สายตาชำเลืองมองไปยังลุ้ยก้วงอยู่บ่อยครั้ง

ลุ้ยก้วงยังคงสวมเสื้อขนสัตว์ สีหน้าอ้างว้างเหว่ว้า ยืนอยู่ตัวคนเดียว ทั้งไม่มีแวววปีติ และปราศจากความเดียดขึ้ง

แต่ถังมิ่งชื้อดออกว่า มันรับบาดเจ็บไม่น้อย โลหิตยังไหลซึมออกมาอย่างน้อยบนร่างมันรับบาดแผลสองแห่ง

...มันไฉนไม่ยอมพอกทายา?

ชิมเปียงยี้พลันเดินเข้ามาถึงข้างกายลุ้ยก้วง กล่าวว่า

"อาการบาดเจ็บของก้วงกอ..."

ลุ้ยก้วงชิงกล่าวว่า

"เรายังทนทานได้"

"ก้วงกอไม่พอกทาขาหรือ?"

"เราพอกทาแล้ว พอกทาในเสื้อขนสัตว์ โดยที่ผู้คนไม่ล่วงรู้"

ชิมเปียงขี้ตะกุกตะกักถามว่า

"ก้วงกอ...ท่าน...คิดอะไร?"

"เจ้าคาดว่าเราคิดอะไร?"

"อาซุ่ง อาเท้ง และเผ่าดาขออย่างอนาถนัก"

ลุ้ยก้วงกล่าวด้วยใบหน้าซีดขาวว่า

"เป็นเราทำร้ายพวกมัน"

"ก้วงกอ ท่านไฉนกล่าวเช่นนี้ หากจะตำหนิ ควรตำหนิพวกเราหลงเชื่อสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร มันเมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นสำนักคุ้มกันภัยพิทักษ์เมือง พวกเราสมควรระวังป้องกันจึงถูกต้อง"

"หากจะตำหนิ ควรตำหนิยุทธจักรร่ำลือว่า กอฮวงเหลียงเป็นผู้กล้าหาญเฒ่าคนหนึ่ง"

ชิมเปียงขี้พลันกล่าวว่า

"ก้วงกอ ท่านรู้สึกหรือไม่ ตั่วเจ้ (พี่สาวใหญ่) ท่านนั้น...เฝ้ามองดูพวกเรา"

มันหมายถึงถังมิ่งซื้อ

ถังมิ่งซื้อลบคราบปลอมแปลงโฉมบนใบหน้าออก แต่ยังสวมเสื้อผ้าชุดเดิม ขนคิ้วนางคล้ายขนนกสีดำเช่อยู่ในน้ำใสสะอาด ตาดำทั้งคู่แฝงไว้ด้วยความรู้สึกอันลึกล้ำ เมื่อนางเฟ่งตามอง ลูกตาจะผนึกอยู่ใกล้กับเปลือกตาด้านบน ด้านซ้ายขวาและล่างปรากฏเป็นสีขาวล้วน

ซิมเปียงยี่เบือพบว่าสตรีนางนี้กวาดมองมาทางด้านนี้ ก็จับจ้องมองนางเป็นพิเศษ ค่อยพบว่านางซ่อนความเหนื่อยหน่ายชนิดหนึ่ง ความเหนื่อยหน่ายชนิดนี้เมื่อปรากฏแก่สายตาของคนหนุ่มที่ยังหาญองอาจคล้ายแสงอาทิตย์พลัดตกลงในบ่อโบราณ สับผัสกับความนุ่มนวลของความมืด

ลุ้ยก้วงไม่ได้เหลือบแลถังมิ่งซื้อ เพียงกล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ เกรงว่าเหตุการณ์ครั้งนี้จะกระทบกระเทือนถึงนครล้างคำมั่น..."

ไม่ทันขาดคำ พลันสะท้านคราหนึ่ง ล้มระทวยลงกับพื้น

ซิมเปียงยี้ใจหาขวาบ รีบประคองลุ้ยก้วงที่หน้าซีดขาวดุจกระดาษไว้ ร้องเรียกว่า

"ก้วงกอ..."

พลันบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลม ถังมิ่งซื้อพุ่งปราดเข้ามา รับร่างลุ้ยก้วงเอาไว้ ทางหนึ่งกล่าวว่า

"เราเฝ้าดูมันตลอดเวลา มันรับบาดเจ็บสาหัส แต่ไม่ยอมรับการรักษา เราจะนำมันเข้าไปรักษายังห้องด้านใน"

พลางช้อนร่างลุ้ยก้วงขึ้นอุ้มขวาง ลุ้ยก้วงห่อหุ้มร่างอยู่ในเสื้อขนสัตว์ ดูไปคล้ายทารกโลหิตจางที่หลับสนิทก็ปาน

...คนผู้นี้มีนิสัยคื่อรั้น ฝืนใจยืนหยัด มันถูกกู่เซียะเชี้ยวทำร้ายหนึ่งมีดหนึ่งขวาน มิอาจไม่ทำการรักษา

...ถังมิ่งซื้อเป็นศิษย์ตระกูลถังบณฑิตเสฉวน ที่ค้นคว้าวิชาแพทย์ได้รับขนานฉายาเป็นนึ่งฮั่วท้อ (ดูโต๋หญิง) ดังนั้นรับรักษามัน

นางอุ้มลุ้ยก้วงเข้าห้องชั้นใน ทิ้งให้ชิมเปียงยี้ยินดะลึงลานกับที่

.....

เสือกอั้งหลุยทิ้งมกดิวเพ้งอยู่ด้านนอก ตนเองเข้าห้องน้อย ส่วนตัว เพื่อลบคราบปลอมแปลงโฉมออก

ห้องน้อยของนางเล็กกะทัดรัด สะอาดเรียบหรู นางหยิบตัวยาปลอมแปลงโฉม หันหน้าหากระจกทองเหลืองบานน้อย อดเหม่อลอยมิได้

นางพบว่าตัวเองชราแล้ว ลายหางปลาที่หางตาเคยถูกเช็กเสียว-เชียงเปรียบเปรยเป็นลายน้ำอันนุ่มนวล ยามนี้ใช่กลับกลายเป็นเสื้อผ้าที่ยับย่นหรือไม่ ใบหน้ารูปแตงนี้ถูกวันคืนกัดกร่อนเคี่ยวกรำจนมิใช่แสงเทียนอันนุ่มละมุนอีก

ก่อนนี้เช็กเสียวเชียงชมชอบนำสัตว์เลี้ยงตัวเล็กๆ มาเปรียบเปรยนาง ทั้ง เป็ด ไก่ แมวน้อย กระต่าย อย่างนั้นตอนนี้เขาเห็นนาง จะเปรียบเปรยนางว่าอย่างไร เปรียบเป็นห่านย่าง ส้มเช้ง หรือว่าเป็ดหนังย่น?

นึกถึงตอนนี้ นางอดหัวร่อด้วยความซุกซนมิได้ ในใจกลับครุ่นคิด มิสู้อย่าได้พบกันเขา หรือไม่ให้เขาพบหน้าจะประเสริฐกว่า ให้เขาประทับเงาร่างของเสือกอั้งหลุยที่นุ่มละมุนเมื่อเยาว์วัยอยู่ในจิตใจตลอดไป

สตรีไม่อาจเผชิญการเคี่ยวกรำของกาลเวลา ไม่คล้ายกับบุรุษเมื่อครู่พอพบเขาที่ตกระกำลำบาก เพียงปรากเดียวที่เห็น คล้ายกับตัวเองถูกฟันใส่แขนหนึ่ง ช่างเจ็บปวดใจถึงเพียงนั้น

นางยังครุ่นคิด ยังห่วงใยดังวลเขาไยกัน ตนเองช่วยเขาเพราะคุณธรรม และเพราะเพื่อน้ำใจเมื่อครั้งกระโน้น ขอเพียงคุ้มครองเขา

ให้เขาทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ออกไปประหารฆ่าคนที่ทรยศต่อเขา ถือว่าเสร็จสิ้นหน้าที่ของตนเอง จากนั้นชักดึงสะพานลวดเหล็กขึ้น ปิดประตูนคร ขังตัวเองเอาไว้ เขาจะได้ไม่ต้องหดหู่ใจกับสภาพของโฉมสะคราญชราภาพ

นางพอกแป้งประทิ่นโฉม ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ค่อยเปิดประตูห้องออกไป

มกดิวเพ้งไม่ได้ยินเสียงเปิดประตู จากนั้นรู้สึกละลานตาวูบ เบื้องหน้ายืนไว้ด้วยสตรีสาวหน้ารูปไข่ยิ้มพริ้มพราย เกล้าผมเป็นมวยเล็กๆ เอวอ้อนแอ้นเพียงหยิบมือเดียว ดูไปคล้ายดอกซุ่ยเซียนที่สวยใสดอกหนึ่ง

สตรีสาวยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านเห็นแล้วหรือไม่?”

มกดิวเพ้งร้องโพล่งว่า

“ท่านคือ...เส็กตั่วเนี้ย...”

“ท่านจำออกแล้ว?”

มกดิวเพ้งยังเหม่อมองนาง ไม่อาจรั้งสายตากลับมา พึมพำว่า

“มิน่าเล่า มิน่าเล่า...”

“มิน่าเล่าอันใด?”

“มิน่าเล่าเซ็กตั่วกอจึง...”

“ท่านคับข้องใจแทนเขา?”

มกดิวเพ้งไม่ทันตอบคำ เส็กอั้งหลุยกล่าวเบาๆ

“ข้าพเจ้าเล่า ผู้ใดคับข้องใจแทนข้าพเจ้า?”

มกดิวเพ้งได้ยินไม่ชัดเจน ดังนั้นถามว่า

"ว่ากระไร?"

ควาบหม่นหมองของเสึกอั้งหลุยปรากฏวูบก็หายวับ กล่าวกลบเกลื่อนว่า

"ไม่มีใด..."

พลันได้ยินเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังจากเบื้องนอก เสึกอั้งหลุยไม่แตกตื่นตระหนกแต่อย่างไร เพียงกล่าวว่า

"พวกมันไม่อาจสะกดกลั้นใจ บุกตู่โจบนครแล้ว"

บกคิวเพ้งร่ำร้องว่า

"เราจะออกไปขับไล่พวกมันเอง"

"พวกมันไม่สามารถบุกเข้ามาหรอก"

ได้ยินซุ่มเสียงมีอำนาจเสียงหนึ่งดังจากเบื้องนอกว่า

"คนของนครล้างคำมั่นรับฟังไว้ ส่งมอบตัวเซึกเสียวเซียง ลุ้ยก้วงซิมเปียงยี้ และบกคิวเพ้ง ออกมา จะได้รับการยกเว้นไม่เอาโทษ"

เสึกอั้งหลุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขุนนางโฉดอึ้งกิมลิ้งมีพลังลมปราณกล้าแข็งยิ่ง"

จากนั้นได้ยินซุ่มเสียงสุภาพอ่อนโยนอีกเสียงหนึ่งดังมาว่า

"เสึกตั่วเนี้ย พวกท่านอยู่ที่นี่อย่างสุขสงบไม่เกี่ยวข้องกับทางการมิใช่สราญรมย์นักหรอกหรือ ไยต้องชักนำเภทภัยล่มสลายใส่ตัว เพราะเซึกเสียวเซียงแต่ผู้เดียว?"

เสึกอั้งหลุยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เด็กน้อยกู่เซียะเชี้ยงรู้จักกระพือยุยงนัก"

ได้ยินซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"เซ็กเสียวเซียง ท่านออกมา เราเพียงจับกุมท่าน ไม่จับกุมผู้อื่น"

ชุ่มเสียงนี้ไม่มีใคพิเศษล้ำ เพียงแต่ราบเรียบมีพลัง คล้ายดังที่ข้างหูก็ปาน

เสึกอั้งหลุยใจหายวูบ กล่าวว่า

"บันมาแล้ว ช่างรวดเร็วนัก"

นางชักชวนบกดิวเพ้งกลับไปยังเก๋งกลางน้ำ เซ็กเสียวเซียงและพวกก็กำลังวิพากษ์วิจารณ์ถึงเจ้าของชุ่มเสียงที่ดังในตอนท้ายนั้น

เสึกอั้งหลุยพอเข้าไป ก็กล่าวว่า

"เกรงว่าเทพมือปราบบาแล้ว"

ชิมเปียงยี่และพี่น้องค่ายเทียมเบนเหม่อมองดูเสึกอั้งหลุย ลมหายใจแทบชะงักค้างไป เซ็กเสียวเซียงพลันสะอึกกายมา · กุมมือนางไว้กล่าวอย่างลืมตัวว่า

"ตั่วเนี้ย ท่านยังงดงามปานนี้..."

เสึกอั้งหลุยยิ้มอย่างเอียงอาย กล่าวว่า

"ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ท่ามกลางสายตาหมู่มาก ท่านช่างหน้าไม่อายนัก"

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงเจ้านครล้างคำมั่นกลับงามซึ้งสะคราญปานนี้ ยิ่งคิดไม่ถึงสตรีชราท่าทางงกๆ เงิ่นๆ เมื่อครู่คือโฉมสะคราญเบื้องหน้า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เอ่ยปากกล่าววาจา

พลันปรากฏเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งถลันวูบ ฉิ้งปิ่งแจ้รีบรุดเข้ามารายงานว่า

"ตั่วเนี้ย การจู่โจมระลอกแรกของฝ่ายตรงข้าม ถูกพวกเรายันกลับ

ไป”

...ผู้ที่นำกำลังทหารบุกนครล้างคำมั่นระลอกแรก คือนายเฆ่าอูฐค่อมกับแม่ทัพอีกา

...ฉิ้งมิ่งแจ้เฝ้าที่มั่น ตีโต้อย่างสุดกำลัง อาศัยกลไกและชัยภูมิพื้นที่ขับพวกมันกลับไป

...นายเฆ่าอูฐค่อมและแม่ทัพอีกาได้แต่ถอนกำลังล่าถอย นายเฆ่าอูฐค่อมยังถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่หัวไหล่ดอกหนึ่ง

เสือกอั้งหลุยมีสีหน้าหมกมุ่นกังวล กล่าวว่า

“เทพมือปราบมาแล้ว เกรงว่ายากรับมือได้...”

หยุดเล็กน้อย จึงถามว่า

“ใช่แล้ว มิ่งซื่อเล่า?”

ซิมเปียงขี้ชิงกล่าวว่า

“ก้วงกอสิ้นสติไป ถัง...ถังเจ้เจ็กำลังรักษาเยียวยาเขา”

เสือกอั้งหลุยผงกศีรษะเป็นเชิงรับทราบ กล่าวว่า

“มิ้งแจ้ ออกไปเฝ้านครอย่างสุดกำลัง”

ซิมเปียงขี้กล่าวว่า

“พวกเราจะไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง”

พี่น้องค่ายเทียนเมฆสนับสนุน คนเหล่านี้รับบาดเจ็บไม่น้อย แต่หลังจากผ่านการพักผ่อน บังเกิดความคิดต่อสู้ขึ้นอีกครา

เสือกอั้งหลุยสั่นศีรษะกล่าวว่า

“พวกท่านไม่คุ้นกับกลไกของนครล้างคำมั่น คนมากไปกลับเป็นเครื่องถ่วง มิสู้อดออมกำลังไว้ รอสักครู่ค่อยเช่นฆ่าให้สมใจ”

ซิมเปียงขี้ถามโพล่งว่า

"ท่านหมายความว่า...พวกมันสามารถบุกทะลวงเข้ามาได้?"

"หากไม่มีเทพมือปราบ พวกเราสามารถเฝ้ารักษาไว้สิบวันครึ่งเดือน แต่ตอนนี้ยากบอกได้"

"เมื่อครู่ตั่วเนี้ยบอกว่าเชื้อเชิญผู้ช่วยมาสามคน..."

"นั่นเป็นหนทางถอยในภายหน้า ตอนนี้ไม่อาจใช้สอยได้"

ซิมเปียงขี้กล่าวด้วยความคับแค้นว่า

"ก้วงกอรับบาดเจ็บ แจ่จู้ก็บาดเจ็บสาหัส...หรือที่นี้ไม่มีคนสยบเทพมือปราบได้?"

เซ็กเสียวเซียงทอดถอนใจคำหนึ่ง คิดกล่าวกระไรแต่แล้วกลั้นกลืนไว้

เส็กอั้งหลุยเห็นเช่นนั้นถามว่า

"ท่านบอกเถอะ"

เซ็กเสียวเซียงแหงนหน้าทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรานึกถึงทิชิ่ว...หากทิยี่เอี้ย (นายร้องแซ่ทิ) อยู่กินกันก็ประเสริฐ...แต่ตอนนี้เขา..."

เขาไม่ทราบว่าตอนนี้ทิชิ่วเป็นตายร้ายดีอย่างไร เพียงรู้สึกตนเองสร้างความลำบากแก่ผู้คนไม่น้อย เกรงว่านครล้างคำมั่นหลังนี้ต้องถูกล้มล้างไปแล้ว

บทที่ 5
ตู่อริทางดับแคบ

ทิชิ่วกับฉังเด่งห้อม้าควบตะบึงเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ อ้อมทางน้อยหลายสาย อ้อมภูเขาสองลูก ค่อยวกเข้าสู่ทางหลวง เห็นทางสามแพร่งสายหนึ่ง ปักป้ายไม้เขียนข้อความ "สู่ฉุ่ยอุ้น-เอียง (ห้วงเหวปันเมฆ)" "สู่ซืออึงติ่ง (เมืองรำลึกพระคุณ)" "สู่น่ำอี่ติ่ง (เมืองนางแอ่นใต้)"

ทิชิ่วชี้มือไปยังเส้นทางที่มุ่งสู่เมืองซืออึงติ่ง กล่าวอย่างยากลำบากว่า

"เมืองซืออึงติ่งเป็นชุมชนใหญ่ นักโทษหลบหนีล้วนหลบซ่อนอยู่ที่นั้น ท่านปลอมเป็นพรานป่าเข้าเมืองไป หมกตัวสักหกเดือนหนึ่งปี ค่อยปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่ กลับเข้ายุทธจักรใหม่ คาดว่าพวกมันจับตัวท่านไม่ได้"

ถังเด่งรับคำ ทิชิ่วกล่าวว่า

"อย่างนั้นพระคุณช่วยเหลือขอจารึกไว้ พวกเราแยกจากกันในที่นี้"

ถังเด่งถามว่า

"ท่านคิดไปที่ใด?"

"ห้วงเหวปันเมฆ"

"อึ้งกิมลิ้ง กู่เซียะเชี้ยวและพวกล้วนอยู่ที่นั้น ท่านไปเช่นนี้..."

"เช็กเสียวเซียงล่าถอยเข้าห้วงเหวปันเมฆ สถานภาพอันตราย เราสมควรไปชมดู"

"แต่ท่านรับบาดเจ็บทั่วร่าง ไปแล้วสามารถช่วยเหลืออย่างไรได้?"

ทิชิ่วยิ้มออกมากล่าวว่า

"ชนชาวเราเป็นเช่นนี้ ต่อให้ช่วยเหลือไม่ได้ ก็ไม่อาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ"

พลางตบไหล่ของถังเด่ง ไอพลางกล่าวอีกว่า

"ท่านย่อมเข้าใจ ท่านเป็นคนเช่นนี้ ดังนั้นท่านช่วยเหลือเรา"

ถังเด่งกล่าวอย่างอาจหาญว่า

"เนื่องเพราะเราเข้าใจ ดังนั้นเราขอติดตามท่านไป"

ทิชิ่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านไปยังเมืองซืออึงติ่ง เพราะมีหน้าที่สำคัญ"

"หน้าที่อันใด?"

"ซาซือตี้ (ศิษย์ผู้น้องที่สาม) เราตุยเบี่ย อาจผ่านมายังที่นั้น หากท่านสามารถติดต่อกับมัน พวกเราจะช่วยเหลือเช็กเสียวเซียงได้"

"ตกลง พวกเราไปยังเมืองซืออึงติ่งด้วยกัน รอจนตุยเมี่ยซาเอี้ยมาถึง ค่อยไปช่วยคนที่ห้วงเหวปันเมฆ"

"นี่..."

ถังเค่งกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

"ยี่เอี้ย ถังเค่งไม่โง่เขลา ท่านมอบหมายหน้าที่ให้ เพื่อกันเราไปมิให้เราเสียสละ หรือระหว่างพวกเรายังจะพิรี้พิไรอีก ทิยี่เอี้ย หากท่านไม่ให้เราร่วมทาง เท่ากับดูแคลนเรา ท่านไปห้วงเหวปันเมฆของท่าน เรายังคงไปยังนครล้างคำมั่นของเรา"

ทิชิ่วตัดใจกล่าวว่า

"เอาเถอะ เราไม่กล่าวแล้ว หากกล่าวต่อนับว่าดูแคลนท่าน น้องเรา พวกเราไปยังเมืองซืออึงติ่งก่อน ค่อยอ้อมทางสู่ห้วงเหวปันเมฆ ขอเพียงผ่านเมืองซืออึงติ่ง คาดว่าพวกมันคงคิดไม่ถึงว่าพวกเราจะหวนกลับไปยังนครล้างคำมั่น"

ถังเค่งตบขาอ่อนดังฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว นี่เรียกว่าแม้ทราบว่าเสือสถิตบนภูเขา พานมุ่งสู่ภูเขาเสือ"

หยุดเล็กน้อย จึงถามว่า

"ยี่เอี้ย ตุยเมี่ยซาเอี้ยที่แท้จะรุดมาหรือไม่?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"น้องเรา เรียกเราเป็นทิชิ่วเถอะ"

ถังเค่งบังเกิดความอึกหาญประดัง เรียกว่า

"ทิยี่กอ"

ทิชิ่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ดุยเมี่ยไม่มา บันมีคดีสำคัญต้องสะสาง บิเพียงบันมาไม่ได้ แนฮ้วยกำลังรักษาบาดเจ็บ บ้อเช้งไปสะสางคดีที่วัดกิมอิ่นยี่ ไม่ว่าผู้ใดก็มาไม่ได้"

ส่งเสียงไอแล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้นมีแต่เรา ท่าน ยังมีเซ็กเสียวเชียง ลุ้อก้วง และพวกที่ไม่ทราบเป็นตายอร้ายดี"

ถังเค่งหัวร่ออาฮา มือซ้ายจูงบังเหียนของม้าสีเทาที่ทิชิ่วขี่อยู่ มือขวาตบหลังม้าตัวเอง เร่งม้าออกเดินทาง ไม่นานก็บรรลุถึงเมืองชีออึงดิ่ง

ถังเค่งชะลอฝีท้าม้าลง เห็นในตัวเมืองมีผู้คนสัญจรกับคั่ง ตัวเมืองเจริญรุ่งเรือง จึงกล่าว

"ทิยี่กอ พวกเราจะพักที่ใด?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เสาะหาโรงเตี๊ยมที่ไม่สะดุดตาพักพำนัก รับประทานอาหารรองท้องแล้วค่อยว่ากล่าว"

ถังเค่งสืบเสาะถึงชานเมือง เลือกพำนักที่โรงเตี๊ยมอันสุน ทั้งสองสั่งอาหารมารับประทาน ทิชิ่วพุ้ยข้าวไม่กี่คำ รู้สึกลำคอหวานวูบ กระอักโลหิตออกบ่าคำหนึ่ง โลหิตกระเซ็นใส่ข้าวขาว บาดตาเป็นพิเศษ ทิชิ่วรีบใช้หมวกหญ้าฟางปิดลงบนชามข้าว กลัวถูกผู้คนพบเห็น

ถังเค่งกล่าวว่า

"ระหว่างทางใช้ยาสมานแผลจนหมดสิ้น เราจะเชิญแพทย์มาตรวจรักษาท่าน"

ทิชิ่วลูบอกหอบหายใจ กล่าวว่า

"ด้วยาที่เราพกติดตัว ก็ถูกค้นไปจนหมดสิ้น"

ถังเค่งตบกระเป๋าตัวเอง กล่าวว่า

"เรายังมีเงินทองอยู่บ้าง เพียงพอกับการเชิญแพทย์และพักโรงเตี๊ยมในวันนี้"

"ซึ่งความจริง อาการบาดเจ็บของเรา ขอเพียงพักรักษาตัวสักสาม-สี่วัน ก็จะฟื้นฟูลมปราณ อีกสิบกว่าวันก็จะทุเลาหายดี ไม่ถึงหนึ่งเดือนก็เป็นปรกติ ไม่จำเป็นต้องเชิญแพทย์อันใด"

"เราได้ยินว่าในสี่ยอดมือปราบ ท่านมีกำลังภายในกล้าแข็งที่สุด หากเปลี่ยนเป็นเรารับบาดเจ็บเช่นนี้ ภายในหกเดือนหนึ่งปี ยากที่จะทุเลาได้"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"พวกเราสี่ซือเฮียตี่ล้ำบากตรากตรำ การรับบาดเจ็บนับเป็นเรื่องธรรมดา สี่ซือตี่แนอ้วยมีนิสัยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว มีพลังจิตเหนือคน การรับบาดเจ็บสำหรับกับบัน ไม่นับเป็นอย่างไรได้ ซาซือตี่ร่อนเร่ทั่วยุทธจักรผ่านความยากลำบากมา เพราะเป็นความสามารถที่ไม่กลัวการบาดเจ็บ ตั่วซือเฮียกลับมีร่างกายอ่อนแอ เปลือกนอกเย็นชา แต่จิตใจมากรัก ไม่อาจถูกทำร้ายได้ เราโชคดีที่ฝึกวิชากำลังภายใน อาการบาดเจ็บธรรมดาไม่เป็นผลอย่างไรต่อเรา ต่อให้รับบอบช้ำสาหัส ขอเพียงให้เวลาแก่เราก็สามารถทุเลาหายดี"

ถังเค่งกล่าวด้วยความนิยมเลื่อมใสว่า

"นอกจากแนสี่กอ ที่เราเคยพบหน้าแล้ว ตุยเมี่ยซากอกับบ้อเช้ง

ตั่วกอ ล้วนไม่มีวาสนาได้พบ”

“วันหน้ามีโอกาส เราจะแนะนำต่อท่าน”

ถังเค่งก้มศีรษะกล่าวว่า

“พวกเขา...มีชื่อลือเลื่อง ไหนเลยแยแสสนใจคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามเช่นเรา?”

ทิชิ่วบีบแขนมัน กล่าวว่า

“อย่าได้กล่าวเช่นนี้ พวกเราคบหาด้วยใจ ไม่แบ่งแยกชนชั้น หากกล่าวเช่นนี้ ก็ไม่นับเป็นพี่น้อง”

พลันรู้สึกนิ้วทั้งห้าปวดแปลบ ต้องคราวหนักๆ ออกมา สองมือของเขาถูกอึ้งกิมลิ้งและพวกใช้ทัณฑ์ทรมาน หากมิใช่มีกำลังภายในกล้าแข็งนิ้วทั้งสิบคงหักแต่แรกแล้ว

ถังเค่งเห็นเช่นนั้น รีบกล่าวว่า

“เรายังคงไปเชิญแพทย์มา ขอให้จ่ายยาแก้ฟกช้ำรักษาบาดแผลภายนอก”

กล่าวจบ ฟุ่งปราดออกจากประตูโรงเตี๊ยม

ทิชิ่วความจริงคิดฝืนใจรับประทานอาหาร เพื่อสร้างพละกำลังแก่ตัวเอง ค่อยโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ แต่รับประทานไม่กี่คำ รู้สึกกระเพาะบิดปั่นป่วน กระดูกซี่โครงที่หักปวดแปลบปลาบ ไม่สามารถรับประทานต่อได้แต่นั่งโคจรพลังกับที่

ยามนั้นปรากฏผู้คนสามคนเดินเข้าประตูโรงเตี๊ยมมา

คนทั้งสามหนึ่งเป็นคนตัดฟืน หนึ่งเป็นพรานป่า หนึ่งเป็นหมอเร่ขายยา ดูไปธรรมดาสามัญยิ่ง

แต่ทิชิ่วมองปราดเดียวก็ทราบว่าพวกมันล้วนฝานการปลอมแปลงโฉมมา

มิหนำซ้ำทิชิ่วยังจำแนกออกว่าพวกมันเป็นใคร

พวกมันเป็นสาบในห้าคนร้ายที่เขากำลังตามล่า...ที่ปรึกษาเอ้งเมี่ยกุน ต้องตกตายเล้าไต้คง และยิ้มสังหารแพ้ฉิกเล็ก

ยังมีเม่นดุร้ายเดียงข้าง กับร้อยเปลี่ยนแปลงฉิ้งต็กลอบทำร้ายต่อทิชิ่วบนทางภูเขา ตายใต้อาวุธและอาวุธลับของตัวเองไป

คนทั้งสามนี้โฉดชั่วสาบานย์ สุมหัวกันทำร้ายพี่ร่วมสาบานพยัคฆ์คำรามจันทร์ ทิชิ่วได้รับไหว้วานจากแนฮ้วย ตามล่าพวกมันเป็นระยะทางหลายร้อยลี้ ค่อยถูกม้วนเข้าวังวนตามล่าระหว่างคู่เชียะเชี้ยวกับเชี็กเสียวเชียง

ทิชิ่วคิดไม่ถึงพวกมันจะปรากฏกายในที่นี้

ขามนี้ทิชิ่วไม่อาจเคลื่อนไหว และไม่อาจปลีกตัวไป แม้แต่ผู้รับใช้ยกอาหารมา ก็นั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว หากแม้เคลื่อนไหว จะกระตุ้นความสนใจของคนเดนตายทั้งสามนี้

ทิชิ่วรับบาดแผลเกลื่อนกลาดทั่วร่าง แม้แต่ผู้รับใช้ที่ยกอาหารก็ไม่แน่ว่าจะสู้ได้

แต่ผู้ที่เข้าเผชิญหน้า กลับเป็นบารร้ายที่ลือชื่อชั่วร้ายสามคน!

.....

เอ้งเมี่ยกุน เล้าไต้คง แพ้ฉิกเล็กทั้งสามเพิ่งทรุดนั่งลง เอ้งเมี่ยกุนก็กล่าวอย่างร้อนรน

"พวกเรารับประทานเสร็จแล้วจะจากไป ที่นี่ไม่อาจอยู่นานไป"

แพ้ฉิกเล็กเพิ่งยกถ้วยชาถึงมุมปาก แต่แล้ววางลง กล่าวว่า

"ที่นี่มีผู้คนสับสน มิใช่เหมาะกับการซ่อนตัวหรือ?"

"ท่านไม่เห็นหรือไร ตอนที่พวกเราเดินเข้ามา เบื้องนอกมีทหารครบการเบื้องขบวนหนึ่งผ่านไป คล้ายค้นหาอันใด"

"อาศัยสวะเหล่านั้น เราอังไปกลัว"

"มิใช่กลัวพวกมัน หากแต่กลัวว่าจะเข้าหูแนล้วยหรือทิชิ่ว เท่ากับหาที่ตายใส่ตัวแล้ว"

เล้าได้คงคับแค้นใจยิ่ง ร่ำร้องว่า

"เอาแต่หลบหนีตลอดทั้งวัน ยังมีรสชาติอันใด?"

เอ้งเมี่ยกุนย้อนถามว่า

"ไม่เช่นนั้นท่านมีวิธีใด?"

"มิสู้เสี่ยงกับทิชิ่วสักครา"

"เดียข้งกับฉิ้งด็กมิใช่ไปเสี่ยงทรอกหรือ สุดท้ายกลับกลายเป็นซากศพสองซาก"

แพ้ฉิกเล็กพลันตะปบห่อผ้าที่เอ้งเมี่ยกุนวางอยู่บนโต๊ะ เอ้งเมี่ยกุนชิงกดมือมันไว้ ถามว่า

"ท่านทำอะไร?"

"นำน้ำเต้าสามวิเศษไปเสี่ยงกับทิชิ่ว"

เอ้งเมี่ยกุนกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"พวกท่านเป็นไรแล้ว สองวันนี้ไม่เห็นร่องรอยทิชิ่ว ไม่แน่ว่าพวกเราสลัดหลุดจากมันแล้ว ไยต้องหาเรื่องราวใส่ตัวอีก"

แพ้ฉิกเล็กหดมือกลับช้าๆ กล่าวว่า

"หากสลัดหลุดจากมันก็ประเสริฐ..."

ขามนั้นผู้รับใช้ก่อยเดินเข้ามา ตะกุกตะกักถามว่า

"นายท่านทั้งสามต้องการรับอะไร?"

เอ้งเมี่ยกุนถามว่า

"ที่นี้มีอันใดรับประทาน?"

ผู้รับใช้กล่าวว่า

"มีมากมายยิ่ง โรงเตี๊ยมเรามีหอยเชียอำ ปลาแจ้อื้อ ลูกชิ้นเล้งกิ้ว ชื้นชื้อ ไม่เช่นนั้นก็สั่งอาหารตามนายท่านทั้งสองเมื่อครู่ชุดหนึ่ง เป็นอย่างไร?"

พลางชี้มือไปยังโต๊ะของทิชิ่ว

เอ้งเมี่ยกุนกวาดมองแวบหนึ่ง ขณะจะกล่าววาจา หางตาพลันเหลือบเห็นเงาร่างที่คุ้นตาสายหนึ่ง ต้องร้องไอยออกมา กระแทกนั่งลงบนม้านั่ง

แพ้ฉิกเล็กคล้ายขนกหวาดเกาทัณฑ์เด่แรก แต่ก็มีปฏิกิริยารวดเร็วที่สุด รีบประคองเอ้งเมี่ยกุนไว้ ถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

เอ้งเมี่ยกุนหน้าซีดเผือด กล่าวว่า

"มัน...มัน..."

เล้าได้คงกับแพ้ฉิกเล็กกวาดตามองตามนิ้วมือที่สั่นระริกของมัน ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป คล้ายพลัดตกลงไปในหล่มน้ำแข็งเยียบเย็น แพ้ฉิกเล็กกล่าวอย่างอกสั่นขวัญแขวนว่า

"มัน...มันไฉนอยู่ที่นี้?"

เล้าได้คงพานคว้าม้านั่งขึ้นมาตัวหนึ่ง ตวาดว่า

"ทิชิ่ว ท่านคิดทำอย่างไร?"

แขกเหรื่อที่มาดื่มกินเห็นมีคนคิดต่อยตี ล้วนคิดหลบลี้หนีหน้า ทิชิ่วกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ท่านทั้งหลาย ที่นี่ไม่มีเรื่องราวใด เรากับสหายเหล่านี้มีข้อบาดหมาง แต่วันนี้เราอยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ กำลังรอคอยสหายอีกผู้หนึ่งไม่มีกะใจลงมือ"

กล่าวจบ จิบดื่มน้ำชาโดยไม่แยแสสนใจเล้าได้คงแต่อย่างไร

ซึ่งความจริง ทิชิ่วฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง กล่าววาจาจนจบ อวัยวะภายในถึงกับบิดกระตุก ไม่สามารถกล่าวต่ออีก

เฮ้งเมี่ยกุนและพวกแทบเข้าใจว่าตกอยู่ในห้วงความฝัน เฮ้งเมี่ยกุนฉุดดึงเล้าได้คงนั่งลง ปากกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ทิตั่วนั้ง ขอบคุณที่ไว้ชีวิต"

ทิชิ่วกล่าวเสียงเย็นชา

"ไสหัวไป"

คำพูดพอกล่าว ท้องน้อยก็ปวดแปลบคราหนึ่ง

เฮ้งเมี่ยกุนน้อมกายกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เราจะไสหัวไป..."

แต่แพ้ฉิกเล็กยังนั่งแน่วนิ่ว จับจ้องมองทิชิ่ว กล่าวเบาๆ

"พวกท่านเห็นหรือไม่?"

"เห็นอะไร?"

"ทิชิ่วรับบาดแผลทั่วร่าง คราบโลหิตเกรอะกรัง ใบหน้าก็แหลกเละ"

"นี่เกี่ยวข้องใดกับพวกเรา ยังคงรีบหนีประเสริฐกว่า"

แพ้ฉิกเล็กกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ในความเห็นเรา ทิชิ่วมิใช่ปลดปล่อยพวกเรา หากแต่ไม่มีเรี่ยวแรงจัดการกับพวกเรา"

เล้าได้คงคีกคักอักโข กล่าวว่า

"บันเมื่อจัดการพวกเราไม่ได้ พวกเราก็ฆ่ามัน"

เอ้งเมี่ยกุนกล่าวอย่างลังเล

"หากทิชิ่วยังมีพลังฝีมือหลงเหลืออยู่ พวกเราไยมิใช่หาที่ตายเอง"

เพิ่งขาดคำ พลันบังเกิดชุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ขี่กอ เราเชิญแพทย์ที่มีชื่อเสียงที่สุดของที่นี้มารักษาเยียวยาท่าน"

คนกล่าววาจาคือถังเค่ง มันยังฉุดลากชายชราสูงอายุผู้หนึ่งเข้ามาด้วย

ทิชิ่วทอดถอนใจ ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวทัดทานอย่างไรดี

ถังเค่งหันไปกล่าวกับแพทย์ผู้นั้นว่า

"ท่านผู้เฒ่า รีบตรวจดูทิขี่กอเถอะ"

แพทย์ผู้นี้แซ่พัว พอมีชื่อเสียงในที่นี้ มีคนเรียกขานเป็นพัวแซชิ้ง-อุย (หมอเทวดาแซ่พัว) มีประสบการณ์ทางการแพทย์สูงยิ่ง เพิ่งแตะตรวจชีพจรทิชิ่ว เปิดเปลือกตาขึ้นตรวจดู ก็สั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

"จบสิ้นแล้ว คนหนุ่มชมชอบการต่อสู้ ครั้งนี้ท่านบาดเจ็บถึงกระ-ดูกเส้นเอ็น อย่างน้อยต้องพักรักษาตัวสองสามเดือนจึงทุเลาได้สักครึ่ง

หนึ่ง..."

ไม่ทันขาดคำ เล้งไต้คง แพ้ฉิกเล็ก เฮ้งเมี่ยกุนก็โอบล้อมเข้ามาจากสามทิศทาง

เล้าไต้คงฉุดกระชากแพทย์แซ่ฟัวไปด้านข้าง ถลึงตาใส่ถังเค่งร้องโพล่งว่า

"เจ้าเป็นตัวอะไร?"

ถังเค่งขณะจะชักดาบตอบคำ ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

"ซาซือตี้ (ศิษย์ผู้น้องที่สาม)"

ถังเค่งงงงันวูบ เฮ้งเมี่ยกุนและพวกทั้งสามยิ่งแตกตื่นตะลึงลานกับที่

ทิชิ่วกล่าวอย่างเยือกเย็นไม่ลนลานว่า

"คนที่ไม่รู้จักดีชั่วทั้งสามนี้ ท่านคิดจัดการพวกมันอย่างไร"

ถังเค่งไม่ทราบตอบอย่างไร ทิชิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากมิใช่เราสองมีเรื่องสำคัญต้องกระทำ กลับคิดรบกวนซาซือตี้กำนัลพวกมันคนละเท้า ส่งพวกมันลงนรกไปแต่เนิ่นๆ"

ถังเค่งได้แต่รับคำว่า

"ทราบแล้ว"

แพ้ฉิกเล็ก เล้าไต้คงและเฮ้งเมี่ยกุนเริ่มถดถอยไปด้านหลังทีละก้าว แพ้ฉิกเล็กพุ่งถอยไปก่อน เฮ้งเมี่ยกุนและเล้าไต้คงก็หนีตามอย่างไม่คิดชีวิต

คนทั้งสามวิ่งออกจากโรงเตี๊ยม เตลิดออกจากเมืองน้อย แพ้ฉิกเล็กค่อยหยุดยั้งลงหอบหายใจ กล่าวว่า

"สวรรค์ ที่แท้...ตุยเมี่ยก็มาแล้ว..."

เฮ้งเมี่ยกุนพลันกล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง"

"มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

"คนผู้นั้นตอนเข้ามาเรียกทิชิ่วเป็นขี่กอ (พี่รอง) ไม่ได้เรียกเป็นขี่ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่สอง)"

เล้าได้คงร้องอย่างนึกได้

"พวกเราหลงกลแล้ว"

แพ้ฉิกเล็กกระชากเสียงว่า

"พวกเราหวนกลับไปฆ่าบัน"

เฮ้งเมี่ยกุนมองดูท้องฟ้า เห็นเป็นเวลาใกล้พลบค่ำ ดังนั้นขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"กลับนั้นต้องกลับไป แต่คราครั้งนี้สิบทราบให้กระจ่างชัด รอถึงยามเที่ยงคืนค่อยลงมือ อย่าให้มันมีชีวิตรอดออกจากเมืองซีออึงดิ่งเด็ดขาด"

.....

เฮ้งเมี่ยกุนและพวกทั้งสามพอออกจากโรงเตี๊ยมอันฮุน ทิชิ่วก็ยกมือลูบอก ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

เขาเกรี่งลมปราณกล่าววาจา ขับไล่ศัตรูล่าถอย ไม่สามารถใช้กำลังภายในสะกดอาการบาดเจ็บได้ รู้สึกฟ้าหมุนดินโคลงเคลง แทบล้มคว่ำลงกับพื้น

ถังเค่งกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ทิยี่กอ ล้วนเป็นเราไม่ดี ทำร้ายท่าน..."

ทิชิ่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราไม่เป็นไร พักผ่อนสักครู่จะดีขึ้นเอง"

แพทย์แซ่พัวเขยนเทียบยาใบหนึ่ง กล่าวว่า

"ทิยี่เอี้ย ท่านรับบาดเจ็บเพียงนี้ คงสืบเนื่องจากปราบภัยพาล เทียบยานี้แม้ไม่เห็นผลทันตา แต่ก็มีประสิทธิภาพในการรักษาบาดเจ็บแก้ฟกช้ำ ขอมอบต่อยี่เอี้ย..."

ทิชิ่วไม่ทันรับเทียบยาไป คนข้างเคียงผู้หนึ่งชิงหยิบเทียบยาไป กล่าวว่า

"มีแต่เทียบยามีประโยชน์อันใด ข้าพเจ้าจะไปเจียดยามาเอง"

ทิชิ่วตื่นตันใจยิ่ง เถ้าแก่โรงเตี๊ยมก็เข้ามากล่าวว่า

"ทิยี่เอี้ย เราก็เคยได้ยินวีรกรรมของท่าน หากท่านไม่รังเกียจสถานที่คับแคบ ก็รั้งอยู่ที่นี้คืนหนึ่งแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทิชิ่วต้องโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ ไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก ดังนั้นกล่าวว่า

"ขอบคุณท่านผู้เฒ่า เราขอพักอยู่ที่นี้คืนหนึ่ง หากเกิดเหตุไม่คาดหมาย จะไม่สร้างความลำบากแก่โรงเตี๊ยมท่านผู้เฒ่าแน่นอน"

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมสั่งผู้รับใช้นำคนทั้งสองขึ้นห้องพักชั้นบน ทิชิ่วโคจรพลังพักผ่อนในบัดดล ถังเค่งก็ปลุกปลอบสมาธิ เฝ้าคุ้มครองให้กับเขา

ทิชิ่วมีกำลังภายในกล้าแข็งยิ่ง เขากับตุยเมี่ยกราบอาจารย์โดยที่มีฝีบืออยู่ก่อน หลังจากเข้าสังกัดสำนักอาจารย์ จูก๊วะซิงเซกี่ถ่ายทอดวิชากำ–

ลังภายในให้จนหมดสิ้น ดังนั้นพลังฝีมือทิชิ่วยังเหนือกว่าบ้อเช้ง ตุยเมี่ย และแนฮ้วย เพียงแต่ทิชิ่วน้นวิชากำลังภายใน เพลงเท้าสู้ตุยเมี่ยไม่ได้ เพลงกระบี่ก็สู้แนฮ้วยไม่ได้ ด้านอาวุธลับ ตัวเบา และไหวพริบปัญญา ก็ไม่เทียบเท่าบ้อเช้ง

ทิชิ่วนวดเฟ้นเจ็ดจุดสำคัญ ร่างกายอบอุ่นทีละน้อย เร่งเร้าลมปราณขึ้นจากจุดตังชั้งสามครั้งคราา มือขวาวางบนตำแหน่งแป๊ะหวยบนขม่อม มือซ้ายกดใส่จุดทีงจั้วที่เท้าขวา กดเจ็ดครั้งปล่อยออกห้าครั้ง โคจรพลังเข้าสู่จุดศูนย์รอบแล้วรอบเล่า เข้าสู่ภวังค์เคลิบเคลิ้มทีละน้อย

โดยไม่รู้สักตัว เป็นเวลาใกล้ยามต้น บนกระเบื้องหลังคา บังเกิดเสียงแกร็กคราหนึ่ง ซุ่มเสียงเบายิ่ง แต่ทิชิ่วยังคงได้ยิน กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เบื้องบนเป็นสหายท่านใด ไยไม่ลงมาสนทนา?"

ถังเด่งฟุบหลับกับโต๊ะด้วยความอ่อนเพลีย พอฟังค่อยสะดุ้งตื่นขึ้นมา ขึ้นมือแดะค้ามคาบ กล่าวว่า

"เรื่องอันใด?"

ทิชิ่วหน้าเคร่งขรึมจริงจัง มองดูเพดานห้อง ถังเด่งแหงนหน้ามองตาม ได้ยินเสียงเกรียวกราว กระเบื้องหลังคาร่วงพร่วงพรู เงาร่างสายหนึ่งสาดพุ่งลงมา

คนผู้นี้ผมเผ้ายุ่งเหยิง หน้าตาดุร้าย มือถือกระบองทองเหลืองหยาบเท่าแขนเด็กด้ามหนึ่ง คือเล้าไต้คงเอง

เล้าไต้คงหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า

"ทิยี่เอี้ย พวกเราเป็นคนรู้จักคุ้นเคย ตอนกลางวันมีคนมาก ขัด

การสนทนาของพวกเรา ค่ำคืนนี้พวกเราจะได้สนุกสนานให้เต็มที่"

ทิชิ่วกล่าวอย่างแช่มช้า

"เอ้าได้คง ท่านขวัญอ่อนที่สุด ย่อมไม่มาเฟียงลำพัง สหายเก่าของท่านเล่า?"

เสียงโครมครามหนึ่ง หน้าต่างถูกกระแทกทลายทั้งบาน คนผู้หนึ่ง "ถือบานหน้าต่าง" ก้าวเข้าห้อง คือแพ๊ฉิกเล็กเอง ได้ยินมันกล่าวว่า

"มันมาแล้ว ย่อมไม่อาจขาดเราได้ เรามาส่งท่านลงนรกเป็นพิเศษ"

ทิชิ่วถามว่า

"เอ้งเบี่ยกุนเล่า?"

คนผู้หนึ่งขานรับว่า

"เอ้งเบี่ยกุนอยู่"

ขณะที่มันตอบรับ คนยังอยู่นอกประตู หลังจากกล่าวจบ คนก็เดินเข้ามา แต่ประตูไม้ไบไต้เปิดออก เพียงแต่บนประตูปรากฏเป็นช่องรูปคนช่องหนึ่ง มันกลับ "ทะลวง" ประตูเข้ามา

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"เอ้งเอียมีอานุภาพนัก แม้แต่ตอนเข้ามาก็ต่างกับผู้อื่น"

เอ้งเบี่ยกุนคล้ายฟังคำแดกดันของทิชิ่วไม่ออก ทรุดนั่งลงอย่างเชื่องโข กล่าวว่า

"กล่าวไปประหลาดนัก ทียี่เอ๊ยพอรับบาดเจ็บ พวกเราขามดินเหินก็มีอำนาจขึ้น"

ทิชิ่วเพ่งตาจ้องจับที่น่าเต้าที่หว่างเอวเอ้งเบี่ยกุน กล่าวว่า

"เราเลื่อมใสพี่น้องท่านนัก กลับขินยอมให้ท่านสะพายน้ำเต้าสามวิเศษ หากสู้ไม่ได้ ท่านสามารถสะบัดก้นจากไป อาศัยน้ำเต้าที่หว่างเอว ต้องไม่พ่ายแพ้เด็ดขาด"

เฮ้งเมี่ยกุน เล้าไต้คง และแพ้ฉิกเล็กล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เล้าไต้คงพลันกล่าวว่า

"เล่าเฮ้ง น้ำเต้าที่หว่างเอวท่านสมควรมอบต่อทั้งหมด ให้เก็บรักษาคนละวันจึงถูกต้อง"

แพ้ฉิกเล็กส่งเสียงสนับสนุน เฮ้งเมี่ยกุนกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"พวกท่านไฉนหลงเชื่อคำยุยงของเจ้าลูกเต่า พวกท่านไม่สามารถใช้ของวิเศษนี้ ดังนั้นให้เราเก็บรักษาชั่วคราว หรือเรายังจะยุบไว้?"

แพ้ฉิกเล็กแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"กลัวท่านยุบไว้จริง"

พลางสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ขึ้นมือออกกล่าวว่า

"ท่านจะมอบให้หรือไม่?"

เฮ้งเมี่ยกุนกลอกตาลบหนึ่ง พลันยิ้มออกมากล่าวว่า

"ตกลง เราจะมอบให้ แต่พวกเราเชื่อคเจ้าลูกเต่าที่กล่าววาจายุยงผู้นี้ก่อน พวกเราสามคนถือครองน้ำเต้าคนละใบ ดีหรือไม่?"

แพ้ฉิกเล็กถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ท่านลั่นปากต้องปฏิบัติตาม"

"เราไหนเลยไม่ปฏิบัติตามคำพูดมาก่อน?"

ทิชิ่วสอดคำขึ้น

"คราก่อนมันรับปากแน่ด้วยว่าจะยอมรับผิดต่อพยัคฆ์คำรามจันทร์

สุดท้ายพยัคฆ์คำรามจันทร์ดายในเงื้อมบือมัน”

เฮ้งเมี่ยกุนพลันดึงพัดเหล็กออกมา ก้านพัดปรากฏเข็มเงินเล่มหนึ่งดีดพุ่งออก แทงใส่ทิชิ่วอย่างหักโหม

ถังเค่งชักดาบตระเตรียมพร้อมด้วยด้านข้างแต่แรก พอเห็นเช่นนั้นควงดาบเข้าปิดป้องปะทะ

เสียงดิงดังหนึ่ง เข็มเงินแทงใส่ตัวดาบ

ถังเค่งฟันดาบตีโต้ เฮ้งเมี่ยกุนจัดเจนในการวางแผนอุบาย พลังฝีมือไม่สูงเยี่ยมเท่าใด บวกกับกลัวพวกเดียวกันลอบทำร้าย กลับถูกถังเค่งคุกคามมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

แพ้ฉิกเล็กเห็นเช่นนั้นพลันลงมือ ขยับกั้นหยั่นรูปปีกนก หวดใส่จุดเทียนเล้งบนขม่อมทิชิ่ว

ถังเค่งคอยสังเกตความปลอดภัยของทิชิ่ว แพ้ฉิกเล็กพอเคลื่อนไหวมันก็ผละจากศัตรูเบื้องหน้า ฟุ่งถอยกลับมาขวางดาบด้านกั้นหยั่นปีกนกเอาไว้

เฮ้งเมี่ยกุนฉวยโอกาสสะอึกตามติดมา ใช้เข็มในพัดเหล็กแทงใส่ท้ายทอยของถังเค่ง

พลันปรากฏมือคู่หนึ่งยื่นออกจากใต้ซอกแขนซ้ายขวาของถังเค่งฟาดใส่ชายโครงซ้ายขวาของเฮ้งเมี่ยกุนอย่างฉนัดฉนี่

นี่ย่อมเป็นมือของทิชิ่ว

เฮ้งเมี่ยกุนเข้าใจว่าจบสิ้นแล้ว แต่สองฝ่ามือนี้เพียงกระแทกมันเลือดลมพลุ่งพล่านเล็กน้อย ชั่วครู่ก็กลับคืนสู่สภาพเดิม สร้างความลิงโลดยิ่ง ร้องว่า

"ทิชั่วไม่มีพลังฝีมือแล้ว"

พลางเสือกเข็มบนพัดเหล็กออก แทงใส่หว่างคิ้วของทิชั่ว

ทิชั่วหงายร่างหลบเลี่ยง แต่พลังลมปราณยากรวมตัว ต้องล้มหงายลงบนเตียง

เฮ้งเมี่ยกุนแสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย ปักเข็มเงินลง คิดฆ่าทิชั่วกับมือจึงยอมเลิกรา

ทันใด เสียงโครมดราหนึ่ง กลางหลังมันถูกกระบองทองเหลืองหวดใส่

คนลงมือกลับเป็นเล้าไต้คง

กระบองนี้หวดกระดูกสันหลังมันหักเป็นหลายท่อน

เฮ้งเมี่ยกุนปลิวลิ่วออกไป ลอยออกนอกหน้าต่างก่อนที่จะลอยออกไป เล้าไต้คงก็ปลดน้ำเต้าข้างเอวมันลงมา

ทิชั่วพลันร้องว่า

"เล้าไต้คงช่วงชิงน้ำเต้าสามวิเศษไปแล้ว"

แพ้ฉิกเล็กกำลังรุกไล่ถังเด่ง พอฟังพลันผละจากถังเด่ง ฟุ่งปราดเข้าบา ร้องว่า

"เล้าไต้คง ท่านคิดฮุบไว้เพียงลำพัง?"

เล้าไต้คงกล่าวว่า

"ตกลง ให้ท่านใบหนึ่ง"

มันรั้งกระบองกลับ ตบมือใส่น้ำเต้าสุราสีแดงเข้มบอมเขียวปิดใบหนึ่ง

ประกายสีขาวสายหนึ่งพวยฟุ่งออกมาในบัดดล

แพ้ฉิกเล็กร้องเสียงพิกล ยกกั้นหยั่นปีกนกขึ้นขวางกัน แต่ลำคอเพิ่มรูๆ หนึ่ง

รูที่ถูกทะลวงทะลุรูหนึ่ง

เป็นรูโลหิต

มันด้านประกายสีขาวไว้ชัดๆ แต่ประกายสีขาวยังทะลวงทะลุคอหอยมันไป

มันหงายหน้าล้มลง ไม่ทันส่งเสียงแผดร้องออกมาแม้แต่น้อย

ผู้ที่ส่งเสียงแผดร้องคือเล้าได้คง

เล้าได้คงเปิดน้ำเต้าใบแรก แต่ไม่รู้จักวิธีใช้น้ำเต้าสามวิเศษ น้ำเต้าแตกระเบิดออก นิ้วกลาง นิ้วนาง นิ้วก้อยข้างขวาถูกระเบิดขาดไป

เง้งเมี่ยกุนที่ไม่กล้าเปิดน้ำเต้าสามวิเศษโดยพลการ เนื่องเพราะไม่สามารถควบคุมวิธีใช้ กลัวว่าจะทำร้ายถูกตัวเอง เล้าได้คงใช้โดยวู่วามตัวเองพลอยรับบาดเจ็บจริงๆ

ทิชิ่วพลันดีดตัวขึ้น สองมือคว้าจับกระบองทองเหลืองของเล้าได้คงไว้ ร้องว่า

"ลงมือ"

ดังเค่งควัดดาบฟันออก

เล้าได้คงแม้นิ้วขาด แต่ปฏิกิริยายังรวดเร็วยิ่ง ยามคับขันทิ้งกระบองทองเหลือง ฟุ่งปราดออกนอกหน้าต่าง

ได้ยินเสียงควับ เบื้องนอกปรากฏประกายสีเงินสายหนึ่งแหวกฟุ่งมา ฟุ่งใส่ท้องน้อย ยิ่งออกจากกระดูกสันหลัง หายลับกับความมืด

เล้าได้คงหายลับกับความมืด ร่างพอตกถึงพื้น เห็นเง้งเมี่ยกุนเอน

พิงอยู่ใต้หน้าต่าง ถลึงจ้องมองมัน

ในมือเฮ้งเมี่ยกุนยังถือพัดเหล็ก แต่เข็มเงินบนพัดเหล็กหายวับไปแล้ว

เล้าได้คงรู้สึกปวดแปลบที่ท้องอย่างรุนแรง คิดเข้าไปบดขยี้เฮ้งเมี่ยกุนแหลกลาญดามือ แต่ไม่อาจขยับเคลื่อนกายแม้สักก้าวเดียว

เฮ้งเมี่ยกุนยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า

"เจ้า...ลอบทำร้ายเรา เราลอบ...ทำร้ายเจ้า...ทั้งหมด..."

ทันใด หมอกควันกลุ่มใหญ่คลี่คลุมใส่ใบหน้าร่างกายของเฮ้งเมี่ยกุน ดั่งราวกับมือมารสีดำข้างหนึ่ง

เฮ้งเมี่ยกุนร่างสั่นกระตุกคราหนึ่ง ล้มลงโดยไร้เสียง

หมอกควันพวยพุ่งออกจากน้ำเต้าใบที่สองที่ข้างเอวเล้งได้คง มันคบน้ำเต้าใบที่สองแหลกไป

แต่ควันพิษในน้ำเต้าก็ห่อหุ้มใส่มัน คร่าชีวิตมันไปอย่างรวดเร็ว มิต้องถูกเข็มเงินอาบยาพิษของเฮ้งเมี่ยกุนเคี่ยวเข็ญทรมานอีก

หมอกควันไม่จางหาย ชั่วครู่ให้หลัง กลับซอนไซเข้ารูหู รูจมูก และช่องตาของเฮ้งเมี่ยกุนกับเล้าได้คง จวบกระทั่งสูญหายไป

ถังเด่งระบายลมยาวๆ จากปาก กล่าวว่า

"หมู่มารร้ายประหัตประหารกันเอง ช่วยให้เรื่องราวรวบรัดกว่าเดิม"

ทิชิ่วทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"น่าเสียดายคืนนี้มีเรื่องมากเกินไป"

"หมายความอย่างไร?"

"เนื่องเพราะคนหาเรื่องเพิ่งมาถึง"

เพิ่งขาดคำ นอกหน้าต่างบีคนปรบมือขานรับว่า

"ถูกต้อง ลมเฉื่อยฉิวจันทร์กระจ่าง ราตรีอำไพเช่นนี้ พวกเราไม่หาเรื่อง ผู้ใดมาหาเรื่อง?"

ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกเรามาคอแยหาเรื่อง กระทำเรื่องใหญ่ประการหนึ่ง"

ผู้คนสองคนปรากฏขึ้นที่นอกหน้าต่างโดยพร้อมเพรียง กลับเป็นชายหนุ่มหน้าตาประพิมพ์ประพายคลับคล้ายสองคน

.....

คนทั้งสองย่อมเป็นสององครักษ์ปัญญาวาสนา...ลี้หุยและลี้ฮก

ระหว่างทาง ทิชิ่วเผชิญการเคี่ยวกร้ำจากพวกมัน. ยามนี้ดูท่าต้องตกไปในเงื้อมมือพวกบันอีกครา

ลี้ฮกยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราโชคดีไม่น้อย"

ลี้หุยชูน้ำเต้าในมือ กล่าวว่า

"ทั้งยังได้รับของสิ่งนี้"

ที่มันถืออยู่ในมือ คือน้ำเต้าใบที่สามซึ่งเล้าได้คงยังไม่เปิดออก

สององครักษ์ปัญญาวาสนา ความจริงสังกัดบุ้นเจียง กู่เชียะเชี่ยวนำกำลังบุกนครล้างคำมั่น พวกมันไม่เข้าร่วม ปลีกตัวบาหาดณิกาที่หอจุ่ยฮวยเล้า พลันได้ยินเสียงต่อสู้ที่โรงเตี๊ยมอันสุน จึงนำพนักงานกรมเมือง

สิบกว่าคนรุดมา พอดีเห็นเฮ้งเมี่ยกุนและพวกทั้งสามถูกทิชั่วใช้ถ้อยคำกระตุ้นจนฆ่าฟันกันเอง

พวกมันทราบว่าพลังฝีมือทิชั่วยังไม่ฟื้นฟู ถังเด่งก็มิใช่คู่มือของพวกมัน คราครั้งนี้สามารถประกอบความดีความชอบ ย่อมลิงโลดยินดียิ่ง

ถังเด่งพลันขวางดาบอยู่เหนือออก กล่าวว่า

"ตั่วนั้ง (ได้เท้า) ทั้งสอง"

ลี้หุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"กลับเรียกตั่วนั้งแล้ว"

ลี้ฮกกล่าวเสริมขึ้น

"คาดว่าคงมีข้อขอร้องกระมัง?"

ถังเด่งรับคำ กล่าวว่า

"เราคิดขอร้องให้ท่านจับกุมเรา"

ลี้ฮกกล่าวว่า

"แม้ไม่ขอร้องก็ต้องจับกุม"

ถังเด่งกล่าวอีกว่า

"ทั้งยังขอร้องท่านปลดปล่อยทิยี่เอี้ย"

ลี้ฮกกล่าวว่า

"เจ้าเป็นตัวอะไร ไหนเลยแลกกับผู้แซ่ทิได้?"

ลี้หุยกล่าวว่า

"พวกเราพอใจจัดการผู้แซ่ทิอย่างไร ก็จัดการเช่นนั้น เจ้ายังมีข้อขอร้องอันใด?"

ถังเด่งตวาดว่า

"ขอร้องศีรษะมารดาท่าน"

ขาดคำ ขวางดาบฟันใส่ลำคอคนทั้งสอง

ได้ยินเสียงเช้ง สององครักษ์ปัญญาวาสนาสิบเท้าคนละครึ่งก้าว ชักกระบี่โดยพร้อมเพรียง

ท่าชักกระบี่ของพวกมันรวดเร็วดุจเดียวกัน ดังนั้นบังเกิดเสียงดังเพียงครั้งเดียว เห็นกระบี่ซ้ายของลี้หุยแทงทะลุแขนเสื้อข้างขวาของถังเค่งเข้าไป กระบี่ขวาของลี้ยกแทงทะลุแขนเสื้อข้างซ้ายของถังเค่ง เสียงติงเมื่อพบกันที่กระดูกสันหลัง ปลายกระบี่ไขว้สลับกันกดลง กดใส่ต้นคอของถังเค่ง

ถังเค่งรู้สึกปวดแปลบที่ต้นคอ ได้แต่ก้มศีรษะลง

ลี้ยกกล่าวว่า

"ก้มหัวยังไม่พอ ต้องคุกเข่าด้วย"

ถังเค่งกล่าวว่า

"ไม่คุกเข่า"

ลี้ยกสบดากับลี้หุยแวบหนึ่ง ทั้งสองพากันเพิ่มกำลังเล็กน้อย ต้นคอถังเค่งก็ถูกกรีดเป็นบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

ทันใด เสียงแอ็ดดังขึ้น ประตูห้องถูกผลักเปิดออก

ซึ่งความจริง ประตูบานนี้ไม่นับเป็นประตูอันใด เนื่องเพราะถูกเข้งเมี่ยกุนทะลวงทะลุเป็นช่อง ไม่ว่าผู้ใดก็สามารถก้าวข้ามเข้ามา แต่คนผู้นี้ยังคงใช้มือผลักประตู ค่อยเดินเข้ามา

คนผู้นี้ทะนุถนอมบานประตูที่ชำรุดเสียหาย ราวกับรักถนอมสัตว์เลี้ยงตัวโปรดก็ปาน

คนผู้นี้กลับเป็นเถ้าแก่โรงเตี๊ยมนั้น

มันถือตะเกียงน้ำมันส่องดูคราหนึ่ง กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงว่า

"ไม่ต้องลงมือแล้ว"

เสียงขาดคำ สภาพภายในวงพลันแปรเปลี่ยนไป

พริบตานั้น ที่ใต้เตียง บนหลังคา นอกหน้าต่าง ได้บันไดปรากฏผู้คนสิบกว่ายี่สิบคนแสดงตนขึ้น

คนเหล่านี้ล้วนมีฝีมือมิใช่ชั่ว เคลื่อนไหวประเปรียว พอแสดงตนขึ้น ก็ยื่อเข้าบาสยบสองครักษ์ปัญญาวาสนาและดังเด่งเอาไว้

ลี้หุยตื่นตระหนกยิ่ง คิดไม่ถึงในโรงเตี๊ยมเล็กๆ แห่งนี้ กลับมีผู้มีฝีมือมากมายปานนี้ ต้องตวาดว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมไม่แยแสสนใจมัน เรียกหาว่า

"เซี่ยวเสี่งจื้อ"

ชุ่มเสียงขานรับเสียงหนึ่งดังขึ้น กลับเป็นผู้รับใช้โรงเตี๊ยมนั้น

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมถามว่า

"ท่านผู้เฒ่าจะรุดมาจริงๆ ?"

ผู้รับใช้เซี่ยวเสี่งจื้อกล่าวว่า

"จะมาในบัดดล"

"สถานที่นี้..."

"จะใช้ในบัดดล"

ขณะที่มันตอบคำถามสองข้อนี้ สีหน้าท่าทีคล้ายเป็นคนควบคุม

สถานการณ์ก็ปาน

ลี้หุยพลันเห็นเถ้าแก่โรงเตี๊ยมถือกล้องยาเส้น ส่วนด้ามปลายแหลมอันหนึ่ง ดังนั้นฉุกคิดถึงบุคคลยากตอแยคนหนึ่ง ต้องร้องโพล่งว่า

"ท่านคือ...อุ้ยอะม้อ (ขนเปิดแซ่อุ้ย)"

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมสูบกล้องยาเส้นคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เราคืออุ้ยอะม้อ"

กล่าวจบ หันไปกล่าวกับทิชิ่วว่า

"ทิยี่เอี้ย อภัยที่ต้องลงมือต่อท่านด้วย"

พลางใช้กล้องยาเส้นจี้ใส่จุดเส้นของทิชิ่ว

ทิชิ่วไม่ดลันหลบ และไม่คิดหลบหลีก

เขาล่วงรู้ขีดความสามารถของตัวเองในตอนนี้เป็นอย่างดี คิดหลบหลีกการจู่โจมของคนธรรมดายังไม่ง่ายนัก อย่าว่าแต่คนผู้นี้คืออุ้ยอะม้อ

อุ้ยอะม้อมีชื่อเสียงเมื่อสามสิบปีก่อน เป็นโจรธัมมะที่ลือเลื่อง นอกจากเป็นโจรแล้ว ยังประกอบอาชีพทุกแขนง นับตั้งแต่หาบอุจจาระรดที่นา จวบกระทั่งขายดอกไม้ในตลาด สุดท้ายยังรับรจชการ ฟังว่าถูกขุนนางฉ้อราษฎร์บังหลวงสิบเจ็ดคนฟ้องร้องใส่ความว่ายักยอกเงินหลวง ดังนั้นไม่รับราชการ พานประพฤติเป็นโจร สี่ห้าปีมานี้ความจริงหลบเร้นไร้ร่องรอย

ยังมี ชาวยุทธจักรสิบกว่าขี่สิบคนนี้ ดูจากฝีมือและการแต่งกายของพวกมัน บ้างเป็นศิษย์สำนักมาตรฐาน บ้างเป็นชาวมิจฉาชีพ กลับชุมนุมกันในที่นี้ คล้ายคิดร่วมมือกันประกอบภารกิจประการหนึ่ง

...ท่านผู้เฒ่าจะรุดมา

ท่านผู้เฒ่าเป็นใคร?

ขณะครุ่นคิด ผู้คนสิบกว่าขี่สิบคนช่วยกันจัดสถานที่ ไม่นานก็ซ่อมแซมประดูหน้าต่างที่เสียหายกลับคืนสู่สภาพเดิม

สุดท้ายพวกมันเคลื่อนย้ายถังเค่งและสององครักษ์ปัญญาวาสนาจากไป เคลื่อนย้ายลงสู่ห้องใต้ดิน ซึ่งอยู่ใต้ห้องพัก ขณะจะลำเลียงทิชิ่วไปด้วย ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านผู้เฒ่ามาแล้ว"

ผู้มาเป็นคนร่างอ้วนผู้หนึ่ง

อุ้ยอะม้อพอพบหน้ามัน สีหน้าท่าทีเปลี่ยนเป็นนอบน้อม ประสานมือคารวะกล่าวว่า

"ซือเยีย (ศิษย์ผู้พี่)"

คนร่างอ้วนดูไปอายุน้อยกว่าอุ้ยอะม้อ ใบหน้าขาวอวบอ้วน ขนคิ้วจางเบาบาง ได้ยินมันกล่าวว่า

"เตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?"

อุ้ยอะม้อกล่าวว่า

"เตรียมพร้อมแล้ว ซือเยียแน่ใจว่าพวกมันจะพักที่นี้หรือ?"

"ผู้ที่จัดให้พวกมันพักที่นี้คือเราเอง"

"เพียงไม่ทราบพวกมันยามหลบหนี จะจดจำเส้นทางที่นี้ได้หรือไม่?"

คนร่างอ้วนถามว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า พวกมันเป็นผู้ใดนำทาง?"

"ขอเรียนถามซือเยีย"

"เจ้าพ่อครัวนั้น"

อุ้ยอะม้อสะท้านคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นอิ่วใจบี่?"

"เจ้าผู้นี้เป็นคู่อริกับพวกเราสิบกว่าปี คราครั้งนี้กลับร่วมงานกัน"

"อิ่วใจบี่ก็คุ้นครองเซ็กเสียวเซียงด้วย เส็กตั่วเนี้ยนับว่ามีหน้ามีตานัก"

"เส็กตั่วเนี้ยมีหนทางจริงๆ แม้แต่ฮักเลี้ยงเซี่ยวเอียว (ปีศาจน้อยแซ่ฮักเลี้ยง) ก็ถูกเชื้อเชิญมาด้วย"

อุ้ยอะม้อใช้ปลายแหลมของกล้องยาเส้นเกาท้ายทอย กล่าวว่า

"ฮักเลี้ยงเซี่ยวเอียวเป็นศัตรูด้านความรัก คราครั้งนี้กลับช่วยเหลือเซ็กแจ่จู้ (หัวหน้าค่ายแซ่เซ็ก) นับเป็นเรื่องประหลาดประการหนึ่ง"

"นี่ล้วนเป็นการชักนำของเส็กตั่วเนี้ยทั้งสิ้น"

...แม้แต่มันก็เป็นเส็กอั้งหลุยชักนำมาช่วยเหลือเซ็กเสียวเซียง

...มันเป็นหนึ่งในสามยอดฝีมือที่เส็กอั้งหลุยเชิญมา...ยอดพ่อค้าวาณิชกอโกยซ้วย

พลันได้ยินเสียงสุนัขหอนดังมาแต่ไกล สร้างความสยองขวัญแก่ผู้รับฟังอุ้ยอะม้อร้องว่า

"มาแล้ว"

กอโกยซ้วยกวาดมองทิชิ่วแวบหนึ่ง ถามว่า

"คนผู้นี้คือ..."

"เขาคือทิชิ่ว"

"อะไร ทิยี่เอี้ยในสี่ยอดมือปราบ?"

"ถูกแล้ว เพียงแต่เขารับบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจโคจรใช้พลัง เมื่อครู่

มีผู้คนขบวนหนึ่งมาฆ่าเขา และคร่ากุมเขา เรากลัวคลาดเรื่องสำคัญ ได้แต่ลงมือสยบพวกมัน”

กอโกยช้วยกล่าวด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า

“ทิชิ่วรับบาดเจ็บสาหัสปานนี้จริงๆ ?”

“หากทิยี่เอี้ยสามารถลงมือ เราไหนเลยจี้สกัดจุดของเขาได้”

ยามนั้น เสียงสุนัขหอนยิ่งมายิ่งเกรี้ยวกราด มิหนำซ้ำยิ่งใกล้เข้ามากว่าเดิม

อุ้ยอะม้อถามว่า

“ซือเยีย ตอนนี้ควรทำอย่างไร?”

กอโกยช้วยกล่าวว่า

“ซ่อนมันไว้ในตู้เสื้อผ้าแล้วค่อยว่ากล่าว สรุปแล้วอย่าได้ชักนำเซ็กเสียวเซียงมายังห้องหลังนี้”

เอ่ยถึงตอนนี้ ที่ชั้นล่างบังเกิดเสียงเคาะประตู คนผู้หนึ่งร้องเรียกว่า

“เถ้าแก่ เถ้าแก่”

ทิชิ่วฟังออกว่า นั่นเป็นซุ่มเสียงของเซ็กเสียวเซียง

...เซ็กเสียวเซียงมิใช่ถูกกักที่นครล้างคำมั่นห้วงเทวปันเมฆหรอก หรือ ไฉนปรากฏกายในที่นี้?

บทที่ ๘
เลือดล้างนคร

ปัญหานี้แม้แต่เช็กเสียวเซียงก็ไม่เข้าใจ

นี่คล้ายเป็นฝันร้ายตื่นหนึ่งประเดประดังเข้ามา เพิ่งตื่นจากฝันร้ายตื่นหนึ่ง ก็พลัดตกไปในความฝันที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าอีกฉากหนึ่ง

ฝันร้ายคล้ายไม่มีวันจบสิ้น

เขาไม่มีวันฟื้นตื่นมาได้

เช็กเสียวเซียงเพิ่งซ่อนตัวในนครล้างคำมั่น นครล้างคำมั่นก็เผชิญการบุกจู่โจม

กำลังสำคัญในการบุกนครล้างคำมั่นคือเทพมือปราบเล้าด็กฮง

เทพมือปราบเมื่อมาถึงริมห้วงเหวปันเมฆ ทำการพิสูจน์ว่าผู้คนที่พลิกร่วงจากสะพานเส้นลวด ร่วงหล่นลงสู่สระละลายกระดูก มิใช่

เชี่กเสียวเชียงและพวก

เทพมือปราบมีผู้ช่วยอันเข้มแข็งหกคน แต่ละคนล้วนมีความสามารถพิเศษเฉพาะ มีอยู่คนหนึ่งจัดเจนวิชาชลประทาน คนหนึ่งจัดเจนในการใช้พิษขจัดพิษ ดังนั้นทำลายพิษในสระละลายกระดูก ชักนำน้ำในคูน้ำไหลไปอีกทางหนึ่ง รอจนน้ำแห้งก่อน ก็ตรวจดูโครงกระดูกที่จมอยู่ก้นคูน้ำเที่ยวหนึ่ง

ในโครงกระดูกทั้งหมด ไม่มีคนแขนขาด แสดงว่าผู้ตายมิใช่เชี่กเสียวเชียง

ดังนั้นนายเฒ่าอูฐค่อมและแม่ทัพอีกานำลำลังทหารบุกนครล้างคำมั่น แต่ประสบความล้มเหลว เทพมือปราบจึงสั่งให้ผู้ช่วยอีกคนหนึ่งทำลายศูนย์กลไกภายในเมือง พร้อมกับทำลายประสิทธิภาพการทำงานของเครื่องจักรที่อาศัยพลังงานตามธรรมชาติทั้งหมด

หลังจากนั้นผู้ช่วยอีกคนหนึ่งฝังดินระเบิดตามจุดต่างๆ ในนคร พอจุดสายชนวน เสียงระเบิดดังติดต่อกัน ประตูนครพังทลายลงก่อน

แม้แต่พื้นพสุธายังสั่นไหว ดั่งราวกับกาลแตกดับของพิภพมาถึงแล้ว

กำลังทหารของทางการบุกเข้าสู่นครล้างคำมั่น ดั่งราวกับระลอกทลายทำนบ

ในที่สุด นครถูกตีแตกแล้ว

สตรีในนครล้างคำมั่นล้วนรอการตัดสินใจของเสี่กอั้งหลุย เสี่กอั้ง-หลุยหากให้พวกนางเสี่ยงชีวิต พวกนางจะต่อสู้จนตัวตาย

แต่เสี่กอั้งหลุยให้พวกนางไป

นับแต่นางทราบว่าเทพมือปราบมาถึง นางก็สังหรณ์ใจว่าไม่อาจรักษานครหลังนี้ไว้ได้

...ทั้งหมดปลอมเป็นบุรุษฝ่าออกไป ไม่ว่าอย่างไรต้องหาทางฝ่าออกไป วันหน้าหากมีวาสนา ค่อยก่อตั้งนครล้างคำมั่นขึ้นอีกหลังหนึ่ง

...ผู้ที่บุกนครเข้าใจว่า คนในนครล้วนเป็นสตรี หากปลอมเป็นบุรุษ อาจสามารถฉวยโอกาสที่ชุลมุนหลบหนีไปได้

ศิษย์สตรีทั้งหลายขบกรามกลั้นน้ำตา ปฏิบัติตามคำสั่งของนาง

เช็กเสียวเซียงพลันผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องไป เราจะไปเอง"

มันกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ผู้ที่พวกมันต้องการตัวคือเรา เราจะเดินออกไป นี่เป็นเรื่องส่วนตัวของเรา พวกท่านไม่ต้องไปแล้ว"

เสี่กอั้งหลุยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกเราหลอกลวงพวกมัน และฆ่าคนของพวกมัน พวกมันยังจะปล่อยปละละเว้นพวกเราหรือ ต่อให้วันนี้พวกมันไม่ตีนคร วันพรุ่งนี้ก็ต้องล้างนคร"

ซุ่มเสียงของนางยังเด็ดเดี่ยวกว่าเช็กเสียวเซียงอีก นางกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้ไม่มีหนทางอื่น และไม่มีวิธีเลือกอื่น วิธีการเพียงหนึ่งเดียวคือพวกเราแต่กตื่อหลบหนี หนีรอดได้คนหนึ่งนับเป็นคนหนึ่ง"

ลมพายุมกดิวเพ้งผุดลุกขึ้นร้องดังๆ ว่า

"พวกท่านไป เรารั้งท้าย"

ฉิ้งมึ่งแจ้แดกดันว่า

"ท่านรั้งท้าย ท่านต้านทานได้นานเท่าใด?"

บกคิ้วเพ้งกล่าวว่า

"พวกท่านเพราะให้ความคุ้มครองพวกเรา จึงประสบสภาพเช่นนี้ พวกเราหากไม่ทำอะไร ยังนับเป็นผู้คนได้หรือ?"

มันกล่าวอย่างจริงจัง ฉิ้งมิ่งแจ้คิดแดกดันอีกหลายคำ กลับไม่สามารถกล่าวจากปากได้

ชิบเปียงยี้ก็ผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงราบเรียบ

"เรากับบกเฮียรั้งท้ายด้วยกัน"

มันกับบกคิวเพ้งหนึ่งแข็งกร้าวหนึ่งนุ่มนวล หนึ่งเคลื่อนไหวหนึ่งสงบ แต่ล้วนแสดงออกซึ่งความเด็ดเดี่ยว

เส็กอั้งหลุยพลันกล่าวว่า

"ตกลง พวกท่านคิดใคร่ตายก็เป็นทัพหน้า พวกเรารั้งท้ายด้วยกัน"

พลางเคลื่อนกายครึ่งก้าว ยืนเคียงคู่กับเซ็กเสียวเซียง

ฉิ้งมิ่งแจ้ติดสอยห้อยตามเส็กอั้งหลุยตลอดมา ดังนั้นเข้าใจจิตเจตนาเส็กอั้งหลุยในบัดดล

...ผู้ที่บุกจู่โจมนคร มีเป้าหมายอยู่ที่เซ็กเสียวเซียง ลุ้ยก้วง เส็กอั้งหลุย บกคิ้วเพ้ง และชิมเปียงยี้ ขอเพียงพวกเขารั้งอยู่สู้ศึก หรือไปอีกทางหนึ่ง ยอดฝีมือที่บุกจู่โจมนครจะมุ่งไล่ล่าฆ่าพวกมัน ละเลยการเข่นฆ่าเจ้ม้วยทั้งหลาย

ดังนั้นฉิ้งมิ่งแจ้กล่าวว่า

"ตกลงตามนี้ ผู้ใดกล้าติดตามเราฝ่าออกไปเป็นระลอกแรก?"

...นางคิดฝ่าออกไปเป็นระลอกแรก มิใช่เป็นการหนีเอาชีวิตรอด หากแต่หันเหเป้าหมายของศัตรู ช่วยให้เจ้าม่วยทั้งหลายมีชีวิตรอดสืบไป

ชิมเปียงยี้จัดเจนในการใช้ความคิด ดังนั้นเข้าใจจิตเจตนาของฉิ้งมิ่งแจ้ในบัดดล กล่าวว่า

"เราจะไปกับท่าน"

เส็กอั้งหลุยกล่าวกับเซ็กเสียวเซียงว่า

"พวกเรารั้งอยู่ที่นี้คอยตรึงสถานการณ์"

...ขอเพียงทั้งสองรั้งอยู่ที่นี้ ศัตรูเบื้องนอกต้องรวมกำลังกันจัดการกับพวกเขา ละเลยต่อเหล่าศิษย์สตรีที่หนีเอาชีวิตรอด

นี่เป็นเรื่องที่เซ็กเสียวเซียงมุ่งมาดปรารถนา ดังนั้นกล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน ตั่วเนี้ย"

พลันบังเกิดเสียงระเบิดบึมใหญ่ สิ่งก่อสร้างด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือถูกถล่มทลาย สะเก็ดหินกระเซ็นซ่าน ชิมเปียงยี้พลันร้องว่า

"ก้วงกอ..."

ที่แท้ตำแหน่งนั้นเป็นห้องชั้นในซึ่งถังมิ่งชื้อประคองลุ้ยก้วงเข้าไปรักษาเยียวยา

เส็กอั้งหลุยก็ขบขับเขยื้อนริมฝีปาก เรียกในลำคอว่า

"มิ่งชื้อ..."

ยามนั้น ศัตรูเข่นฆ่าเข้ามาแล้ว

.....

เส็กอั้งหลุยเมื่อออกคำสั่งให้หนี ศิษย์สตรีของนครล้างคำ

มั่นก็ทะลวงฝ่าวงล้อมออกไปอย่างสุดกำลัง

แต่ในจำนวนนี้มีเศษหนึ่งส่วนสี่ที่เสียชีวิตในการต่อสู้ เศษหนึ่งส่วนสี่ที่ถูกคร่ากุม เศษหนึ่งส่วนสี่ปลอมเป็นบุรุษเล็ดลอดไป และอีกเศษหนึ่งส่วนสี่ที่ทะลวงฝ่าอย่างหักโหม

...หนีรอดไปได้จะเป็นอย่างไร ความจริงเป็นครอบครัวใหญ่อันอบอุ่น ตอนนี้กลับต้องหนีกระเซอะกระเซิงถึงสุดหล้า ตกเป็นเป้าตามล่าของทางการ

ขณะที่เหล่าศัตรูฮือเข้ามา เซ็กเสียวเซียงกับซิมเปียงยี้กำลังขุดกองหินที่ถล่มลงมา หวังช่วยลุ้ยก้วงและถังมิ่งซื้อที่ถูกฝังอยู่ภายใน

เซ็กเสียวเซียงหลงเหลือแขนข้างเดียว ดังนั้นขุดช้ากว่าซิมเปียงยี้

ซิมเปียงยี้ขุดจนนิ้วทั้งสิบซุ่มโชกไปด้วยโลหิต ทางหนึ่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"เป็นผู้ใดฝังดินระเบิดไว้?"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวอย่างเคียดแค้น

"บริวารของเทพมือปราบ มีอยู่สองคนที่เป็นมือระเบิด"

ซิมเปียงยี้หน้าเขียวคล้ำ กล่าวทีละคำ

"เทพมือปราบ"

เส็กอั้งหลุยกับฉิ้งมิ่งแจ้สบตากันวูบ พวกนางทราบว่าหากลุ้ยก้วงกับถังมิ่งซื้อถูกฝังอยู่ในกองซากปรักหักพัง ต่อให้ขุดหินดินขึ้นมาก็ไม่มีประโยชน์

ความผูกพันระหว่างเส็กอั้งหลุยกับถังมิ่งซื้อ หาด้อยกว่าความผูกพันที่เซ็กเสียวเซียงกับถังมิ่งซื้อมีต่อลุ้ยก้วงไม่ แต่ในห้วงคับขันสำคัญเช่น

นี้ บางครั้งสตรีกลับเยือกเย็นกว่าบุรุษอีก

เสือกอั้งหลุยพลันกล่าวว่า

"ไม่ต้องบุดแล้ว"

ซิมเปียงยี้ร่ำร้องราวคลุ้มคลั่งว่า

"ก้วงกอต้องไม่ตาย"

ลุ้ยก้วงยังไม่ตาย

ซิมเปียงยี้กับเชือกเสียวเซียงเหลียวหน้าไป กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ว่ากระไร?"

"เราให้ถังมิ่งชื้อนำลุ้ยก้วง ใช้ทางอุโมงค์หลบหนีไปก่อน เราเชิญผู้ช่วยมาหลายคน ล้วนอาศัยทางอุโมงค์เข้าออก"

ซิมเปียงยี้กล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นก็ประเสริฐ"

เสือกอั้งหลุยกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้ศัตรูเผชิญหน้า ยังคงรับมือศัตรูสำคัญกว่า หากพวกเราไม่ตาย ค่ำคืนสารทตงชิว (เพ็ญเดือนแปด) พบกันที่ลำน้ำเอ็กจุ้ย ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองน่ำอีเจ็ดสิบลี้"

ซิมเปียงยี้รับคำพุ่งโถมออกไป ฉิ้งมิ่งแจ้ผงกศีรษะต่อเสือกอั้งหลุยติดตามซิมเปียงยี้ไป

นางกับซิมเปียงยี้รับหน้าที่เป็นทัพหน้า ดึงดูดความสนใจของศัตรู ช่วยให้เจ้ม่วยทั้งหลายหนีรอดได้

เสือกอั้งหลุยทอดถอนใจ หันกายหมายจากไป เชือกเสียวเซียงฉุดรั้งนางเอาไว้ กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ก้วงกอไม่ทันหลบหนีออกไป ใช่หรือไม่?"

เส็กอั้งหลุยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ห้องศิลานี้ความจริงมีทางอุโมงค์ทอดผ่าน ตอนนี้ถูกเทพมือปราบระเบิดทำลาย มีแต่หนทางตายสายเดียว"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งชักกระบี่ออกมา ขีดเขียนตัวหนังสือประ-หลาดบนผนังหลายตัว

เซ็กเสียวเซียงกล่าวอย่างปวดร้าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนกล่าวเช่นนี้?"

"หากไม่กล่าวเช่นนี้ หรือจะมองดูพวกท่านเอาแต่ร่ำไห้ครำครวญโดยไม่คิดล้างแค้น"

เซ็กเสียวเซียงก่ำหมัดแนบแน่น กล่าวว่า

"ตั่วเนี้ย..."

ยามนั้น ศัตรูหนุ่นเนื่องเข้ามาดุจระลอกทลายทำนบ

ซิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้เข้าใจว่าต้องตายแน่นอน

ทั้งสองเข่นฆ่าศัตรูขบวนแล้วขบวนเล่า ตามใบหน้าเสื้อผ้า ร่างกายของพวกเขาล้วนแปดเปื้อนโลหิต จากนั้นตกไปในวงล้อมของกู่เซียะเชี้ยวและพวก

ระหว่างการประหัตประหาร ซิมเปียงยี้ถูกมีดบินของกู่เซียะเชี้ยวชัดใส่ชายโครง มันใช้กระดูกชายโครงหนีบมีดบินเอาไว้ พอขยับเคลื่อนไหว ปากแผลก็ปวดแปลบปางตาย

ฉิ้งมึ่งแจ้ก็มิใช่คู่มือของนายเฒ่าอูฐล่อมกับแม่ทัพอีกา

แต่ซิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้ล้วนไม่ตาย

เนื่องเพราะพลันปรากฏผู้คลุมหน้าสี่คนสอดมือเข้ามาช่วยเหลือ

คนทั้งสี่มีพลังฝีมือไม่สูงเยี่ยมนัก แต่บังเกิดประสิทธิผลที่แน่นอน บ้างชัดอาวุธลับ บ้างปล่อยม่านควัน บ้างโรยตะปู บ้างถึงกับใช้ผงพริกไทยก่อกวนจนกู่เชี่ยะเชี้ยววุ่นวาย ไม่สามารถจู่โจมสังหารซิมเปียงยี้ได้

ซิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้ถูกคุ้มครองออกจากห้วงเหวปันเมฆ มาถึงเส้นทางซึ่งทอดสู่เมืองน่ำอี แม้แต่พวกมันก็ไม่เข้าใจว่า หนีรอดจากห้วงความตายอย่างไร

ผู้คลุมหน้าทั้งสี่ก็ปลดผ้าคลุมหน้า แยกย้ายเป็นสี่ทิศทางจากไปค่อยสมทบรวมกัน วิ่งตะบึงเข้าสู่ดงไม้แถบหนึ่ง

ภายในดงไม้ นั่งบัญชาการด้วยเทพมือปราบเล้าตึกฮงและผู้ช่วยคนหนึ่ง

ผู้คลุมหน้าทั้งสี่ก็เป็นผู้ช่วยของเทพมือปราบ เรียกว่า ฮุ้นตั่ว (ที่หนึ่งแซ่ฮุ้น) น่ำซา (ที่สามแซ่น่ำ) เตียโหงว (ที่ห้าแซ่เตีย) และเลี่ยว-ลัก (ที่หกแซ่เลี่ยว)

ผู้ช่วยที่ข้างกายเทพมือปราบเรียกว่าลี้ยี่ (ที่สองแซ่ลี้)

ยามนั้นเทพมือปราบกำลังปล่อยว่าวกระดาษ

ว่าวกระดาษอย่างน้อยลอยไปไกลสามลี้ แต่ยังมีขนาดเท่าเด็กทารกคนหนึ่ง

นั่นคงเป็นว่าวกระดาษที่ใหญ่ยิ่ง

พวกมันไม่ได้ถามเทพมือปราบไฉนปล่อยว่าวกระดาษในที่นี้ พวกมันทราบว่านายเหนือกระทำเรื่องราวใดต้องมีเหตุผล

ฮุ้นตั่วกล่าวว่า

"เอี้ย (นายท่าน) จัดการเรียบร้อยแล้ว"

"พวกเจ้าช่วยผู้ใดออกมา?"

"เป็นชิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้"

...พวกมันไม่เพียงช่วยชิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้ ครากก่อนผู้ที่ช่วยทิชิ่วกับถังเค่งจากเงื้อมมือสององครักษ์ปัญญาวาสนากับทหารทั้งสิบกว่านายก็เป็นเทพมือปราบและพวกเอง

เทพมือปราบถามอีกว่า

"ลุ้ยก้วงเล่า?"

"มันกับถังยี่เนี้ย (สตรีที่สองแซ่ถัง) อาจประสบภัยแล้ว"

เทพมือปราบมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร แต่เอ็นเขียวบนหลังมือกระตุกคราหนึ่ง เพียงกล่าวว่า

"น่าเสียดาย"

ครั้งนี้ถึงคราเลี่ยวลักถามว่า

"จิวสี่ (ที่สี่แซ่จิว) เล่า?"

ลี้ยี่ตอบว่า

"มันอยู่ห่างไปสามลี้ คอยชักนำทิศทางของว่าว"

...เทพมือปราบไฉนปล่อยว่าวกระดาษ?

...มีสถานที่มากหลายไม่ปล่อย มันไฉนเลือกปล่อยว่าวในเวลาและสถานที่เช่นนี้?

.....

ชิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้แซ่อยู่ในท้องร่องของไร่ข้าวสาลี

เหนื่อยล้าจนสายตัวแทบขาด

แต่อาทิตย์สนธยาสีทองเฉิดฉาย ส่องต้องต้นข้าวสาลีเรื่อเหลืองดั่งทองคำ งามราวกับเป็นภาพวาดก็ปาน

ทั้งสองพลันพบว่าสถานที่นี้งามราวกับเป็นทิพยวิมาน

จนบัดนี้ทั้งสองค่อยพบว่าตัวเองหนีรอดออกมา

ทั้งสองผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้าแปดเปื้อนเศษหญ้าดินโคลน พลันสวมกอดกันอย่างลืมตัว

พวกมันอาบเลือดสู้ศึก ฝ่าห้วงความตายด้วยกัน ตอนนี้สวมกอดกัน เพียงบังเกิดความรู้สึกสนิทชิดใกล้ และสนิทสนมชนิดหนึ่ง

ทั้งสองสวมกอดกันด้วยน้ำใสใจจริง

แต่ความเหนื่อยล้าเกินไป ความอ้างว้างหลังการต่อสู้ครอบงำพวกมันโดยเร็ว พวกมันโอบกอดกัน ฟังเสียงเต้นของหัวใจกันและกัน บังเกิดความสงบอย่างบอกไม่ถูก

ความสงบที่คล้ายสายลม คล้ายต้นสาลีที่สั่นไหว

คล้ายกาลเวลาที่สงบนิ่ง

ฉิ้งมึ่งแจ้รู้สึกเปลือกตาเหนื่อยล้า ต้องนิทราภายใต้การลูบไล้ของสายลม อยู่ในวงแขนอันอบอุ่นของบุรุษ

ซึ่งความจริง ไม่เพียงฉิ้งมึ่งแจ้หลับไหล แม้แต่ชิมเปียงยี้ก็เคลิ้มหลับไป

มันคล้ายกระบี่ที่นักหลอมอาวุธ หลอมสร้างให้กับแม่ทัพใหญ่เล่มหนึ่ง ทั้งแหลมคม แข็งแกร่ง รวดเร็ว พ่อออกจากเตาหลอมก็กรำศึกไม่มีเวลาหยุดนิ่งมาก่อน

แต่การนิทราชั่วเวลาอันสั้น หลังการต่อสู้ชุลมุนนับเป็นการหลับอย่างสงบที่สุดในชีวิตของมัน

จวบกระทั่งถูกฝันร้ายปลุกตื่นขึ้นมา

มันฝันเห็นลุ้ยก้วง

ลุ้ยก้วงอาบเลือดไชมกาย ยื่นมือต่อมัน แต่มันคล้ายถูกจี้สกัดจุดไว้ ตลอดทั้งร่างไม่อาจเคลื่อนไหว มือของลุ้ยก้วงยื่นใกล้เข้ามาทุกขณะ กลับใช้ขนนกเส้นหนึ่งโบกใส่ใบหน้ามัน

มันสะดุ้งตื่นขึ้นมา

ชิมเปียงยี้แม้สะดุ้งตื่นขึ้นมา แต่การฝึกฝนนานปี ควบคุมกล้ามเนื้อตลอดทั้งร่างมันไม่เคลื่อนไหว เพียงลืมตาขึ้นเล็กน้อย

มันรู้สึกคันที่ใบหน้า

ที่แท้เป็นปอยผม

ฉิ้งมิ่งแจ้ผมเผ้าชุ่งเหยิง ถูกลมโชยพัดพลิ้วเฉียดผ่านปลายจมูกมัน

เดือนครึ่งดวงแขวนที่ขอบฟ้า ฉิ้งมิ่งแจ้หันหน้าหาจันทร์ เผยอริมฝีปากเล็กน้อย ดูไปคล้ายใบหน้าของเด็กทารก

ชิมเปียงยี้ดูไปดูไป ถึงกับชมดูจนเคลิบเคลิ้ม

ส่วนสัดของฉิ้งมิ่งแจ้ ที่ควรนูนก็นูน ที่ควรเว้าก็เว้า ที่ควรอวบอัดก็อวบอัด ที่ควรชูบเรียวก็ชูบเรียว โดยเฉพาะช่วงคอระหงของนางปรากฏแก่สายตาโดยสิ้นเชิง

แสงจันทร์ส่องต้องลำคอนาง เผยเห็นเส้นเลือดที่เต้นอยู่รอบๆ เส้นผมนางถูกลมโชยพัดยุ่งเหยิง คนก็หลับสนิทคล้ายกำลังฝันดี

นางความจริงเป็นสตรีเต็มสาวนางหนึ่ง ยามนี้กลับคล้ายเด็กทารก

นางหนึ่ง

ที่แนบชิดกับร่างซิมเปียงยี้ กลับเป็นเรือนร่างเลือดเนื้ออันอบอุ่น ซิมเปียงยี้พลันบังเกิดความรักเวทนา ถึงกับไม่อาจสะกดระงับได้

ซึ่งความจริง โดยสันดานดิบของมนุษยชาติ หลังจากลิ้มรสโลหิตหรือเหนื่อยล้าสิ้นเรี่ยวแรง จะสะกิดความต้องการตามธรรมชาติขึ้น

ซิมเปียงยี้นับเป็นคนหนุ่มที่รู้จักควบคุมตนเอง หลังจากที่มันเข้าดึกอสนีบาตสามปี ลุ้ยก้วงเคยให้คำวิจารณ์ไว้

...เปียงยี้สามารถอดกลั้นกว่าเรา มันสามารถอดกลั้นในสิ่งที่ผู้อื่นไม่สามารถอดกลั้น ผู้ที่จะกระทำการใหญ่ ต้องรู้จักอดกลั้น เปียงยี้สามารถเกาะกุมโอกาส ชาญฉลาดพอ บวกกับรู้จักอดกลั้น หากโชคดีพอต้องกระทำการใหญ่ได้

แต่ตอนนี้ซิมเปียงยี้สูญเสียการควบคุมตัวเอง ถึงกับพลุ่งพล่านขึ้นมา

มันน้อยครั้งจะใกล้ชิดกับสตรีอันใด ที่มันได้จากสตรี มักมิใช่ความสุขและควาบสุดยอด หากแต่เป็นความเจ็บปวดและการเคี่ยวกรำ

ดังนั้นขณะที่สตรีที่หวานเช่นนี้แอบอิงกับมันเคลิ้มหลับไป มันยิ่งคิดขมกลืน กลับยิ่งพลุ่งพล่าน

ซิมเปียงยี้อดประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากของฉิ้งมี่งแจ้มิได้

ฉิ้งมี่งแจ้ขยับเขยื้อนริมฝีปากสีแดงสดเล็กน้อย ควงตาคริ่งหรี่คริ่งลืม ยังไม่ตื่นขึ้นมา

ซิมเปียงยี้หลังจากจูบเบาๆ คราหนึ่ง อดจูบต่ออย่างร้อนแรงมิได้ทันใด ฉิ้งมี่งแจ้ผลักไสมันออก

ชิมเปียงยี้คล้ายถูกพิพากษาประหาร ตลอดทั้งร่างแข็งทื่อกับที่ ฉิ้งมึ่งแจ้ตบหน้าบันฉาดหนึ่ง ร่างพลิ้วออกไปคุจมัจฉาอันปราดเปรียว

นางยืนอยู่ได้แสงจันทร์กลางไร่ข้าวสาลี ตกแต่งเรือนผมที่ยุ่งเหยิงคล้ายไม่ได้เกิดเรื่องใดมาก่อน

แต่ชิบเปียงยี้ทราบว่าเกิดเรื่องอันใด

ความละอาย เสียใจ อับอาย อัปยศกัดกร่อนต่อมัน ถึงกับท้อแท้ยิ่งกว่าสู้แพ้อีก

ผ่านไปเนิ่นนาน ชิมเปียงยี้จึงกล่าว

"ฉิ้งโกวเนี้ย..."

ฉิงมึงแจกล่าวว่า

"เรียกข้าพเจ้าว่าซาเนี้ย"

...เส็กอั้งหลุย ถังมึ่งชื้อ และฉิ้งมึ่งแจ้ ร่วมกันดูแลนครล้างคำมั่นทุกผู้คนเรียกหาเส็กอั้งหลุยเป็นตั่วเนี้ย (สตรีที่หนึ่ง) เรียกถังมึ่งชื้อเป็นยี่เนี้ย (สตรีที่สอง) เรียกฉิ้งมึ่งแจ้เป็นซาเนี้ย (สตรีที่สาม)

ชิมเปียงยี้ปรารถนาใคร่ขุดหลุมฝังตัวเองลงไป กล่าวว่า

"ซาเนี้ย เมื่อคร่เรา..."

"เมื่อครู่อันใด?"

ชิมเปียงยี้ก้มหน้ามองดูปลายเท้าตัวเอง กล่าวว่า

"เมื่อครู่เรามิใช่คน"

มันยิ่งกล่าวยิ่งพลุ่งพล่าน ร่ำร้องว่า

"เราเลวชาติกว่าเดียรัจฉาน เราสมควรตาย"

มันยกมือตบตีตนเอง ตบจนเลือดกำเดาไหลออกมา
ฉิ้งมี่งแจ้พุ่งปราดเข้ามา คว้าจับสองมือมันไว้ ถามว่า
"ท่านทำอะไร?"
"เมื่อครู่เรา...เราไม่รักดี เราล่วงเกินท่าน"
ฉิ้งมี่งแจ้หัวร่อแล้ว
เสียงหัวร่อของนางสดใสหยาดเยิ้ม นางกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าให้ท่านล่วงเกิน ท่านค่อยล่วงเกินได้ ท่านไยต้องดำหนิตัวเอง?"
"ท่าน...หรือท่านไม่มีโทสะ?"
ฉิ้งมี่งแจ้ยิ้มพลางกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าไม่มีโทสะ ไม่มีโทสะแม้แต่น้อย ท่านจูบข้าพเจ้าคราหนึ่ง ข้าพเจ้าตบท่านฉาดหนึ่ง ต่างไม่ติดค้างกันและกัน"
นางกล่าวอีกว่า
"พวกเราเป็นบุตรธิดาบู๊ลิ้ม ท่านเป็นบุรุษ ท่านมีความบพลุ่งพล่านย่อมชอบด้วยเหตุผล นอกจากข้าพเจ้าขี้ริ้ว ท่านจึงไม่ชมชอบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขี้ริ้วนักหรือ?"
ชิมเปียงขี้รีบกล่าวว่า
"ไม่ขี้ริ้ว ไม่ขี้ริ้ว"
"อย่างนั้นท่านชมชอบข้าพเจ้าหรือไม่?"
"ชาเนี้ย ข้าพเจ้าชมชอบท่าน"
ขณะกล่าว ค่อยพบว่าตัวเองมีน้ำใจผูกพันต่อสตรีเบื้องหน้าอย่างลึกซึ้ง ดังนั้นน้ำเสียงเต็มไปด้วยความจริงใจ

ฉิ้งมี่งแจ้พอฟัง ดวงตาทอแววดื้นดันขึ้นวูบ จากนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ท่านไฉนชมชอบข้าพเจ้า?"

"เราชมชอบ...อยู่ร่วมกับท่าน เมื่ออยู่ร่วมกับท่าน เรามีความสุขยิ่ง"

พลันบังเกิดเสียงเช้ง ฉิ้งมี่งแจ้ชักกระบี่สั้นจากในแขนเสื้อ จ่อใส่ลำคอชิมเปียงขี้

ตาเรียวใสของฉิ้งมี่งแจ้ทอแววเยือกเย็น กล่าวว่า

"ห้ามไม่ให้ท่านชมชอบข้าพเจ้า"

ชิมเปียงขี้ร้องว่า

"ท่านสามารถไม่ชมชอบเรา แต่ไม่สามารถห้ามไม่ให้ผู้อื่นไม่ชมชอบท่าน"

"แต่ท่านไม่สามารถชมชอบข้าพเจ้า"

ชิมเปียงขี้ขบคิดเล็กน้อย ในที่สุดกล่าวอย่างนึกได้

"ที่แท้ท่านมีชายในดวงใจแต่แรก อย่างนั้นเรา..."

ฉิ้งมี่งแจ้พลันร่ำไห้ออกมา ขยี้เท้ากล่าวว่า

"มิใช่ จึงมิใช่..."

ชิมเปียงขี้ว้าวุ่นใจขึ้นมา สะอึกกายไปหนึ่งก้าว คิดปลอบโยนฉิ้งมี่งแจ้ ยามไม่ทันระวัง กลับถูกปลายกระบี่กรีดใส่ โลหิตไหลซึมออกมา ต้องร้องโอยคำหนึ่ง

ฉิ้งมี่งแจ้ความจริงยกมือปิดหน้าร่ำไห้ แต่จากร่องนิ้วพบว่าชิม-เปียงขี้รับบาดเจ็บที่ลำคอ ดังนั้นถามว่า

"ท่าน...ท่านเจ็บหรือไม่?"

ซิมเปียงยี้มองดูนางอย่างเลื่อนลอย กล่าวว่า

"ไม่เจ็บ"

ฉิ้งมิ่งแจ้พลันโน้มหน้าไป จูบปากแผลที่ลำคอของซิมเปียงยี้ ดูดกลืนโลหิตลงท้อง

เมื่อนางเงยหน้าขึ้น เห็นมุมปากนางประดับด้วยคราบโลหิต เป็นโลหิตของซิมเปียงยี้

ฉิ้งมิ่งแจ้กล่าวเป็นเชิงวิงวอนว่า

"ท่านสามารถครอบครองข้าพเจ้า โดยไม่ชมชอบข้าพเจ้าหรือไม่?"

ซิมเปียงยี้ร่ำร้องว่า

"ไม่สามารถ"

จากนั้นจูบริมฝีปากของนางโดยแรง

กลิ่นเลือดที่บีรสคาวเล็กน้อย ริมฝีปากที่นุ่มละมุน ทำให้ซิมเปียง-ยี้กอดรัดนางโดยแรง

พวกมันกอดจูบกันเป็นครั้งที่สอง

ฉิ้งมิ่งแจ้หลับตาลง ส่งเสียงที่ข้างหูซิมเปียงยี้ว่า

"ข้าพเจ้าไม่ใช่หญิงสาวบริสุทธิ์ ท่านหากต้องการข้าพเจ้า ท่านสามารถ..."

ซิมเปียงยี้กลับปล่อยนาง ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงฉาน

ฉิ้งมิ่งแจ้ค้อนมันวงหนึ่ง ใต้แสงจันทร์อำไพ นางยกมือปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกมา...

ซิมเปียงยี้เป็นบุรุษ

มันยังเป็นคนหนุ่มที่มีสุขภาพแข็งแรงยิ่ง

ฉิ้งมึ่งแจ้หอบหายใจเบาๆ ในเสียงด้นข้าวสาลีเสียดสีกัน ซุ่มเสียงนางอ่อนล้าจนผู้คนต้องหวั่นไหว

และโศกซึ้งจนเพียงพอกับการหลอมละลายความรักอันระอ่นของชิมเปียงยี้

.....

แสงอาทิตย์สาดส่องหล้า

ด้นข้าวสาลีเรื่อเหลืองดั่งทองคำ

ฉิ้งมึ่งแจ้เก็บเสื้อผ้าขึ้นมาสวมใส่ทีละชิ้น มองดูชิมเปียงยี้ที่ยังหลับไหล มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มคล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม

จากนั้นนางรวบผมขึ้น เผยเห็นช่วงคอที่ยาวระหง ปล่อยให้แสงอาทิตย์โลมไล้ช่วงคอนาง

ชิมเปียงยี้พลันดิ้นขึ้นมา

มันยื่นมือโอบวูบ ก็ไม่พบคนข้างเคียง

ในจิตใจของมัน คนข้างเคียงคือที่ฝากฝังความสุขของมัน ดังนั้นมันดันเดนดังเครียดขึ้นมา

ดีที่ฉิ้งมึ่งแจ้อยู่เบื้องหน้า ใช้แววตาที่คล้ายทารกซุกซนชนิดหนึ่งมองดูมัน กล่าวว่า

“ดูท่านคล้ายสุกรสกปรกตัวหนึ่ง”

ชิมเปียงยี้ยิ้มแล้ว พลิกตัวลุกขึ้นมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“สกปรกหรือ เมื่อคืนท่านหารังเกียจไม่”

ฉิ้งมี่งแจ้ตบตีเขาฉาดหนึ่ง กล่าวว่า

"หากยังกล่าวอีก ข้าพเจ้าจะเชือดสุกรสกปรกท่านปิ้งย่างรับ-ประทาน"

"วางแผนฆ่าสามีหรือ อย่างนั้นย่ำแย่แล้ว"

ฉิ้งมี่งแจ้หน้าเคร่งเครียดลงอีกครา ชั่วครู่จึงวิงวอนว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้"

"เราไฉนไม่อาจเรียกท่านเช่นนี้ ท่านเป็นภรรยาของเราแล้ว"

"ถือว่าเรื่องราวเมื่อคืนเป็นบุญวาสนา วันนี้ลืมเลือนสิ้น ได้หรือไม่?"

ชิมเปียงยี้หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวอย่างเคียดแค้น

"ท่าน...ท่านมีสัมพันธ์สวาทกับผู้คนชั่วคำคืนกับผู้คนมากน้อยเท่าใด ท่านทำงามหน้านัก"

ฉิ้งมี่งแจ้ขบริมฝีปาก กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านพอใจกล่าวอย่างไรก็กล่าวเช่นนั้น คิดด่าอย่างไรก็ด่าเช่นนั้น"

ชิมเปียงยี้คว้าไหล่นาง โยกคลอนโดยแรง ร่ำร้องว่า

"บอกต่อเรา เพราะเหตุใด อย่างน้อยให้เราทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?"

ฉิ้งมี่งแจ้ดิ้นหลุดจากเงื้อมมือ นางหันหลังให้ กล่าวว่า

"ถือว่าข้าพเจ้าเป็นสตรีร่านสวาทเถอะ"

ชิมเปียงยี้กระทืบเท้า ร้องว่า

"ตกลง เราไม่ขอพบสตรีเช่นท่านอีก"

มันแหวกต้นข้าวสาลี เดินเข้าสู่ส่วนลึกของต้นข้าวสาลีที่สูงเท่า

ศีรษะคน

ฉิ้งมึ่งแจ้อ้าปากหมายเรียกรั้ง กวักมือหมายเรียกหา แต่ไม่อาจส่งเสียงออกมา น้ำตาพลันทะลักจากเบ้า

ชิมเปียงยี้รู้สึกต้นข้าวสาลีรอบข้างสั่นไหวดังเกรียวกราว ชวนให้หงุดหงิดรำคาญ ไม่นุ่มนวลเช่นเมื่อคืนอีก ถึงกับคิดใช้ดาบฟันต้นข้าวสาลีแถบนี้กับมือ

ทันใด ได้ยินซุ่มเสียงผู้คนโต้ตอบกันดังมากระทบโสต ถึงกับสะกดชิมเปียงยี้ยืนตัวแข็งทื่อกับที่

ซุ่มเสียงนั้นโต้ตอบกันเบาๆ ว่า

"ผู้ใดว่ามีเสียงคน?"

"เมื่อครู่เราได้ยินชัดๆ ..."

"อย่าได้หวาดระแวงไปแล้ว คนทั้งสองนั้นยังไม่บา เจ้ากีขลาดกลัวปานนี้ รอสักครู่ตั่วตึงแก (พ่อบ้านใหญ่) ค้อนพวกมันมายังที่นี่ ท่านหากไม่กล้าลงมือ เราจะเชือดท่านเป็นชิ้นๆ"

ชิมเปียงยี้พลันพุ่งตัวออกไป

มันต้องเสาะพบฉิ้งมึ่งแจ้ ก่อนที่พวกมันจะพบเห็นนาง

มันพอเคลื่อนไหว คนเหล่านั้นก็รู้สึกตัว

แต่ชิมเปียงยี้ไม่สนใจแล้ว

มันต้องเสาะพบฉิ้งมึ่งแจ้ก่อน

...แต่ฉิ้งมึ่งแจ้อยู่ที่ใด?

ทันใด ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้บังเกิดเสียงอาวุธปะทะกันดังขึ้น

ชิมเปียงยี้พุ่งตัวไปโดยไม่ลังเล

เมื่อมันโถมถึง เสียงอาวุธก็สงบลง ต้นข้าวสาลีหลายราบไปแถบใหญ่ แสดงว่าผ่านการต่อสู้อย่างดุเดือด

บนพื้นนอนไว้ด้วยซากศพสามซาก โลหิตย้อมต้นข้าวสาลีจนแดงฉาน

ชิมเปียงยี้ใจเต้นระทึกขึ้น จากนั้นพบว่าฉิ้งมึ่งแจ้ไม่อยู่ในจำนวนนั้น

ผู้ตายเป็นคนทรยศของค่ายเทียมเมฆทั้งสามคน

ยามนั้นต้นข้าวสาลีทางด้านหลังสั่นไหววูบหนึ่ง

ชิมเปียงยี้สะอึกเข้าไปโดยไร้เสียง แหวกต้นข้าวสาลีออก เห็นเงาคนแดนวูบจริงๆ

คนผู้นั้นจู่โจมกระบี่

กระบี่ที่รวดเร็วขึ้น ชิมเปียงยี้รู้สึกสว่างวูบที่เบื้องหน้าสายตา กระบี่ก็บรรลุถึง

ชิมเปียงยี้หลับตาลง สองมือคำนวณตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะ ตะปบตรงวูบ

กระบี่บรรลุถึงคอหอย แต่มือที่ใช้กระบี่ถูกชิมเปียงยี้คว้าจับไว้

สภาวะกระบี่หยุดชั่งลง แต่คนผู้นั้นชักออกอีกกระบี่

ชิมเปียงยี้ก็กระทุ้งศอกออก

จากนั้นมันพบว่าข้อมือที่คว้าจับไว้นุ่มนิ่มราวไร้กระดูก บังเกิดความคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง ต้องหยุดมือไว้

คนผู้นั้นก็ชั่งกระบี่ที่สองเอาไว้

คนทั้งสองเพ่งตามอง พากันร้องโพล่งว่า

"เป็นท่าน"

"ชาเนี้ย"

ทั้งสองพอส่งเสียงร้อง ได้ยินเสียงดวาดดังจากทั่วสี่ทิศแปดทางว่า

"อยู่ที่นี้"

"อย่าให้มันหลบหนี"

พร้อมกับเสียงดัง บังเกิดเสียงแหวกต้นข้าวสาลี ศัตรูคุกคามเข้าใกล้มา

ชิมเปียงยี้ชิงกลิ้งตัวไป! เสียงแผดร้องคราหนึ่ง คนทรยศค่ายเทียมเมฆที่ล้อมเข้ามาคนหนึ่งถูกคนทั้งสองจู่โจมฆ่าทิ้ง

ชิมเปียงยี้กุมบือฉิ้งมึ่งแจ้ไว้ ลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"ชาเนี้ย เราเสาะหาท่านอย่างยากเย็นนัก..."

ฉิ้งมึ่งแจ้ดวงตาเปียกชื้น สีหน้าปรากฏเววดื้นตัน วางฝ่ามือลงบนหลังมือชิมเปียงยี้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็กำลังหาท่าน"

ชิมเปียงยี้รู้สึกหัวใจร้อนวูบ กล่าวว่า

"ชาเนี้ย ท่านก็ชมชอบเรา ไยต้อง..."

"อย่าได้กล่าวแล้ว ข้าพเจ้าคำนวณนับดู พวกมันมีทั้งสิ้นสิบห้าคน ถูกพวกเราฆ่าตายไปสี่คน คงเหลือสิบเอ็ดคน พวกเราไม่อาจปล่อยให้พวกมันมีชีวิตรอดกลับไปแม้สักคนเดียว"

ชิมเปียงยี้ตอนแรกงงงันวูบ จากนั้นเข้าใจในบัดดล ร้องคำว่า

"ใช่แล้ว"

...ขอเพียงมีคนรอดชีวิตกลับไปแม้สักคนเดียว จะชักนำทั้งหมดมายังที่นี้ สถานที่นี้ก็ไม่อาจซ่อนตัวอยู่ได้

...อึ้งกิมลิ้ง กู่เซี่ยะเชี้ยว หากทราบว่าพวกมันยังไม่ตาย ต้องส่งกำลังทหารออกตามล่า เมื่อถึงเวลา จะไม่มีวันสุขสงบได้

ซิมเปียงขี้กล่าวอีกว่า

"คิดฆ่าพวกมันไม่ยากนัก แต่คิดฆ่าสิ้นไม่ง่ายดาย หากพวกมันบังเกิดความตื่นกลัว ก็จะแตกฮือหลบหนีไป"

"นอกจากทำให้พวกมันเข้าใจว่า พวกมันเป็นฝ่ายชนะ จึงมีโอกาสแยกย้ายกู่โจม ประหารฆ่าสิ้น"

ซิมเปียงขี้นึกถึงคำโต้ตอบที่ได้ยินเมื่อครู่ กล่าวว่า

"ตกลง แต่ต้องทิ้งคนผู้หนึ่งไว้ เรามีเรื่องคิดเค้นถาม"

ฉิ้งมึ่งแจ้ผงกศีรษะ พลันยื่นมือโยกคลอนลำต้นข้าวสาลีต้นหนึ่งทันใด ปลายทวนแหลมคมด้ามหนึ่งแทงปราดมาถึง กลับเป็นทวนทองด้ามหนึ่ง

ฉิ้งมึ่งแจ้ผงะหงายตีลังกาออกไป ปากส่งเสียงกรีดร้องคำหนึ่ง

ซิมเปียงขี้ยื่นมือคว้าจับทวนทองเอาไว้ บิดทวนหักเป็นสองท่อน คนผู้นั้นยังเสือกแทงทวนหักครึ่งท่อนใส่ซิมเปียงขี้

ซิมเปียงขี้ครางหนักๆ ยกมือปิดหน้าถอยร่นไป

คนทรยศค่ายเทียมเมฆผู้หนึ่ง โอบล้อมเข้าทางด้านหลังของซิมเปียงขี้ แต่แล้วส่งเสียงแผดร้องคำหนึ่ง กลางหลังถูกกระบี่ล้มตายลง

ซิมเปียงขี้ฉวยโอกาสเร้นหายไปในดงข้าวสาลีแล้ว

คนผู้นั้นห่อปากเป็นสัญญาณ ชั่วพริบตาก็ปรากฏผู้คนสิบคนมาถึง

คนผู้นั้นถือทวนหักครึ่งท่อน ถามว่า

"ผู้อื่นเล่า?"

หนึ่งในจำนวนผู้มากล่าวอย่างขลาดเขลาว่า

"ที่มาได้ล้วนมาครบถ้วนแล้ว"

...ที่มาไม่ได้ ล้วนไปยังอีกภพหนึ่งแล้ว

คนทรยศค่ายเทียมเมฆผู้หนึ่งกล่าวอย่างหวาดหวั่นขวัญเสีย

"เม่งแจ่จู้ เราเห็นว่ามิสู้..."

...คนใช้ทวนทองกลับเป็นหัวหน้าค่ายที่หกที่แปรพักตร์เข้ากับกู่-เซียะเชี้ยว ฉายาทวนงูทองเม่งฮูอุ้ย

ทวนงูทองดัดบทว่า

"กลัวอะไร สตรีนั้นรับบาดเจ็บ บุรุษนั้นก็ถูกเราแทงใส่ รับรองไม่อาจรอดชีวิต รีบตรวจค้น"

คนทรยศค่ายเทียมเมฆจัดกำลังเป็นหน่วยเล็กๆ บ้างสองบ้างสามมุดเข้าดงข้าวสาลี หาทราบไม่ว่าพวกพ้องขาดหายไปคนหนึ่ง

ทวนงูทองก็ออกค้นหา

มันทราบว่าบุรุษสตรีคู่นี้เป็นศัตรูสำคัญของอึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะ-เชี้ยว หากสามารถคร่ากุมหรือฆ่าทิ้ง อึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวย่อมปีติยินดี ขอเพียงพวกมันปีติยินดี จะเป็นผลดีต่อตัวเอง

...ลองดามล่าบุรุษสตรีคู่นี้ ค่อยซุ่มสังหารบุรุษสตรีที่จะติดตามมา นับเป็นความดีความชอบไม่น้อย

...เล่าเก้า (อันดับเก้า) อิ้วเทียนเล้งเอาแต่จับกุมลมพายุมกลิ้วเพ้ง ปล่อยให้ตัวเองฮุบความดีความชอบใหญ่หลวงเพียงคนเดียว

นึกถึงคอนนี้ มันยังยินดีกว่าเก็บได้ง่วนเป้อ (เงินตรารูปลิ่ม) ทองคำ
อีก

ยามนั้น ในดงข้าวสาลีบังเกิดเสียงแผดร้องกระชั้นสั้นอีกสองครั้ง เสียงร้องพอดัง คล้ายถูกเชือดคอหอยขาดไป ไม่สามารถร้องออก
มาอีก

ทวนงูทองถือทวนเร่งรุดไป

มันพบเห็นคนตายสองคน

เป็นคนของค่ายเทียมเม่นสองคนทอดร่างเป็นซากศพในดงข้าว
สาลี

ทวนงูทองพลันบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น มันจะอย่างไร ผ่านศึกใหญ่น้อยนับร้อยครั้ง พอพบว่าผิดท่า ก็ตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง

ความคิดพอบังเกิด ในดงข้าวสาลีบังเกิดเสียงวัตถุล้มลงอีกครา

ทวนงูทองโลดแล่นไป พอดีเห็นศิษย์สองคนล้มลง อีกคนหนึ่งยืน
ตัวสั่นงันงก

ศิษย์ผู้นั้นพอเห็นทวนงูทอง ต้องกล่าวเสียงสั่นระรัว

"พวกมัน...ฆ่า..."

ทวนงูทองตัดสินใจประการหนึ่ง

...ดูท่าเรื่องราวไม่เป็นไปตามที่มันคาดการณ์ไว้

...หนีเถอะ!

ทวนงูทองห่อปากเป่าเป็นซุ่มเสียงประหลาดเสียงหนึ่ง นั่นเป็น
สัญญาณเรียกระดมคน

ศิษย์ค่ายเทียมเมฆรุดมาสมทบในบัดดล

ผู้บามีทั้งสิ้นสี่คน

สองคนเป็นศิษย์ทรยศค่ายเทียมเมฆ อีกสองคนเป็นชิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้

ชิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้ไม่มีท่าทีรับบาดเจ็บสาหัสแม้แต่น้อย

ศิษย์ค่ายเทียมเมฆที่ไม่ได้รุดบา ย่อมประสบชะตากรรมแล้ว

ทวนงูทองทราบในบัดดลว่าตัวเองหลงกลแล้ว

มันความจริงยังมีกำลังขวัญต่อสู้ แต่เมื่อพบว่าชิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่ง-แจ้ไม่ได้รับบาดเจ็บในเงื้อมมือมัน ก็บังเกิดความรู้สึกพลัดตกไปในหลุมพรางชนิดหนึ่ง ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้มันสูญเสียกำลังขวัญทั้งหมดไป

มันคำรามคำ "บุก" เสือกแทงทวนออกก่อน ไม่สนใจว่าแทงถูกหรือไม่ ก็ลากทวนจากไป.

คนทรยศค่ายเทียมเมฆทั้งสองเห็นหัวหน้าค่ายที่หกลงมือ ก็โถมเข้าหา

ชิมเปียงยี้ย่อยหมัดออก กลับย่อยใส่ปลายดาบ

ด้วดาบหักสะบั้นเป็นหลายท่อน

ชิมเปียงยี้ย่อยหมัดที่สองใส่หลังมือมัน

ช่วงแขนของคนผู้นั้นบังเกิดเสียงเพียะพะราวท่อนฟืนปริแตก กระดูกนิ้วของมันชนใส่กระดูกหมัด กระดูกหมัดชนใส่กระดูกข้อมือ กระดูกข้อมือชนใส่กระดูกข้อแขน กระดูกข้อแขนชนใส่กระดูกข้อศอก พริบตานั้นกระดูกแขนหักสลายสิ้น

ชิมเปียงยี้ไม่ให้มันเจ็บปวดทรมานเกินไป หมัดที่สามก็ปลิดชีวิตมัน

ฉิ้งมึ่งแจ้ใช้กระบี่คู่ไขว้หนีบดาบของคนทรยศค่ายเทียมเมฆอีกผู้หนึ่ง ดัดดาบหักเป็นสองท่อน

จากนั้นกระบี่คู่ขึ้นถึงลำคอมัน พอบิดไขว้ก็ตัดศีรษะมันหลุดจากบ่า

ทวนงูทองวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต คนทรยศค่ายเทียมเมฆอีกผู้หนึ่งพลิกหลบหนีตาม

ชิบเปียงยี้เกล่าวอย่างเร่งร้อน

"เราคร่ากุมผู้แซ่เม่ง"

เสียงขาดคำก็ขวางกันทวนงูทองเม่งฮูอุ้ยเอาไว้

ขณะเดียวกัน ฉิ้งมึ่งแจ้ก็ปลิดชีวิตคนทรยศค่ายเทียมเมฆที่หลงเหลือนั้น

คนผู้นั้นแผดร้องพลางล้มลง ในใจฉิ้งมึ่งแจ้พลันบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง

กระบี่เดียวปลิดชีวิตหนึ่ง ไม่แบ่งแยกศัตรูสหาย ไม่คำนึงว่าดีชั่ว จากคนเป็นกลับกลายเป็นซากศพที่ไร้ชีวิตซากหนึ่ง

...ชีวิตในยุทธจักร เหตุใดไร้ค่าถึงเพียงนี้ มิอาจไม่ใช้โลหิตชะล้างบุญคุณความแค้นส่วนตัว

...คนเหล่านี้ต่างไม่รู้จัก เพราะหวังความดีความชอบ มันคิดว่าเหนือสุดท้ายแล้วมัน มันตายแล้ว ทั้งสองฝ่ายยังคงไม่รู้จักกัน

...เพื่อการอยู่รอดของตนเอง เพียงชั่วขณะก็ปลิดชีวิตสิบห้าชีวิต การแลกมาเพื่อความอยู่รอดของตัวเองเช่นนี้ ใช่คู่ควรหรือไม่?"

แต่ฉิ้งมึ่งแจ้ไม่ครุ่นคิดสืบไป

เนื่องเพราะนางทวนนึกถึงนครล้างคำมั่น ห้วงเหวป่นเมฆ

เจ้บ่วยทั้งหลายเพื่อคุ้มครองเหล่าสหาย สุดท้ายถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้น

ประกายตาของฉิ้งมึ่งแจ้หล่อหลอมกับประกายกระบี่

นางจ่อกระบี่ใส่ทวนงูทองแด่ไกล

ชิมเปียงยี้พอขวางกันทวนงูทองไว้ ไม่ทันลงมือ ทวนงูทองก็สะบัดหน้าไป

มันเพียงสะบัดหน้า ไม่ได้จากไป ทวนคู่มือแทงข้อนออกจากด้านหลัง

ทวนทองแทงใส่ชายโครงชิมเปียงยี้ดุจสายฟ้า ชิมเปียงยี้พลันกระ-แทกศอกลงกับพื้น กลับกดทวนทองเอาไว้

ทวนงูทองทิ้งทวนในบัดดล ลอยตัวโถมจู่โจม โหมใส่ชิมเปียงยี้เจ็ดกระบวนท่า

ชิมเปียงยี้ปิดป้องครบเจ็ดกระบวนท่า ทวนงูทองถอนทวนไปอีกครา ดวงเป็นบุปผาทวนสามวง พริบตานั้นพู่แดงที่ปลายทวนสาดซัดใส่ชิมเปียงยี้ดุจห่าฝน

ชิมเปียงยี้เปลื้องเสื้อผ้าที่สวมใส่ออก คลี่แล้วม้วนงูบ ม้วนรับเข็มพู่แดงไว้จนหมดสิ้น

ทวนงูทองพอซัดเข็มในพู่ทองออกมา ก็หมุนตัวหลบหนี

แต่ฉิ้งมึ่งแจ้สกัดขวางหน้ามันเอาไว้

มันเสือกแทงทวนออกในบัดดล

ฉิ้งมึ่งแจ้ไขว้กระบี่คู่หนีบปลายทวนเอาไว้ พลันได้ยินเสียงดังเพียะปลายทวนหลุดจากด้าม พุ่งใส่ท้องน้อยฉิ้งมึ่งแจ้

ฉิ้งบึ่งแจ้กระโดดลอยตัว ตวัดเท้าเตะออก
ปลายเท้านางพอดีเตะใส่ปลายทวน
ปลายทวนพุ่งย้อนกลับ เสียงฉึกเมื่อแทงใส่แขนขวาทวนงูทอง
ทวนงูทองส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หมุนตัวพุ่งขวับไปยังดงข้าวสาลี
แต่ชิมเปียงขี้ยืนกอดอกดักรออยู่ก่อน
ทวนงูทองพลันคุกเข่าลง กล่าวว่า
"วิงวอนพวกท่าน อย่าได้ฆ่าเรา..."
...มีคนมากหลายเพื่อการอยู่รอด มักกระทำเรื่องที่ปรกติมันไม่ต้องการกระทำ
ทวนงูทองเป็นคนชนิดนี้
มันเป็นคนที่ไม่มีหลักการ เพียงคิดกระทำความดีความชอบ และยินยอมไม่เป็นผู้คน เพียงเพื่อมีชีวิตสืบไป
ดังนั้นชิมเปียงขี้ถามวาจามัน มันล้วนตอบตามความสัตย์ทุกประการ
"นครล้างคำมั่นเป็นอย่างไร?"
"ถูกล้างแล้ว"
"พวกเจ้ากำลังดักรอผู้ใด?"
"ลุ้ยก้วงกับถังมึ่งชื้อ"
สำหรับกับชิมเปียงขี้กับฉิ้งมึ่งแจ้ คำตอบนี้นับเป็นความปีติอย่างไม่คาดฝัน
ทวนงูทองก็ดูออก ดังนั้นฉวยโอกาสวิงวอนว่า
"ขอเพียงพวกท่านรับปากไม่ฆ่าเรา เราจะบอกต่อพวกท่านทั้งสิ้น"

ชิมเปียงยี้กล่าวว่า

"ตกลง แต่ขอเพียงเจ้ากล่าวโป้ปดคำเดียว เราจะไม่ให้เจ้ามีชีวิตต่อไปแม้ชั่วครู่ชั่วยาม"

ทวนงูทองย่อมไม่กล้ากล่าวโป้ปด มันกล่าวว่า

"นครล้างคำมั่นหลังจากถูกคีเดก อึ้งตั่วนั้งกับกู่ตั่วดึงแกสั่งพวกเราตรวจค้นโดยละเอียด จากนั้นเทพมือปราบออกดาบล่าเซ่ก่เสียวเซียงกับเสึกตั่วเนี้ย อิ้วเล่าเก้า (อันดับเก้าแซ่อิ้ว) กับแนเจียงกุน (แม่ทัพแซ่แน) ออกไล่ล่าเล่าสี่ (อันดับสี่) มกคิวเพ้ง เรากับชีอูเล่าเอี้ย (นายเฒ่าแซ่ชีอู) รื้อค้นกองซากปรักหักพัง เมื่อค้นถึงห้องศิลาที่ถล่มทลายหลังหนึ่ง พลันได้ยินซุ่มเสียงผิดปรกติดังจากภายใน..."

ฉงบงแจพลันกล่าวว่า

"ข้าก่อน ห้องศิลาที่ถล่มทลายหลังนั้นใช่มีเสาสีแดงเจ็ดต้นหรือไม่?"

"เสาสีแดง...มีอยู่หลายด้าน แต่เราไม่ทันนับดูว่ามีกี่ต้น..."

ฉิ้งบึ่งแจ้หันไปกล่าวกับชิมเปียงยี้ว่า

"เป็นห้องศิลาที่ยี่เนี้ยใช้รักษาบาดเจ็บให้กับลุ้ยก้วงจริงๆ"

จากนั้นเร่งรัดทวนงูทองว่า

"หลังจากนั้นเป็นอย่างไร รีบบอก"

ทวนงูทองรีบกล่าวต่อ

"พวกเราเคลื่อนย้ายก้อนหินที่สุมซ้อนออก เพิ่งขุดคุ้ยเป็นช่องลุ้ยก้วงกับถังยี่เนี้ยก็โถมออกมา ทำร้ายพวกเราสิบสี่สิบห้าคน จากนั้นถังยี่เนี้ยหยุดมือไว้ จ้องมองข้อความบนพื้นอย่างตะลึงลาน

ฉิ้งมึ่งแจ้กระซิบที่ข้างหูชิมเปียงยี้ว่า

"ตั่วเนี้ยใช้กระบี่สลักข้อความบนพื้น เป็นรหัสของนครล้างคำบั่น เรา มีแต่พวกเราจึงดูเข้าใจ เป็นคำนัดหมายยี่เนี้ยพบกันที่ริมลำน้ำเอ็กจุ้ย คืนสารทดงชิว เพื่อวางแผนล้างแค้น

ชิมเปียงยี้ก็ลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ตั่วเนี้ยเพียงแน่ใจว่ายี่เนี้ยถูกกักอยู่ภายใน หาได้เสียชีวิตไม่"

ฉิ้งมึ่งแจ้เหลียวหน้าไปยังทวนงูทอง ตวาดถามว่า

"พวกเจ้าไล่ล่ายี่เนี้ยมายังที่นี้ พร้อมกับขุดหลุมพรางดักรอทำร้ายพวกนางกระมัง?"

ทวนงูทองรีบโขกศีรษะกล่าวว่า

"ชาเนี้ย ผู้ต่ำต้อยเพียงทำตามคำสั่ง แม้ไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่ก็ไม่เป็นตัวของตัวเอง"

ชิมเปียงยี้ถามทีละคำว่า

"ผู้ที่ตามล่าก้วงกอกับยี่เนี้ยมีมากน้อยเท่าใด เป็นผู้ใดนำขบวน"

"คาดว่ามีร้อยกว่าคน นำโดยอึ่งตั่วนั้ง กู่ตั่วตึงแก และชิวเล่าเอี้ย"

ชิมเปียงยี้พลันประกบนิ้วจี้สกัดจุดหลับของทวนงูทอง จากนั้นถามฉิ้งมึ่งแจ้ว่า

"พวกเราใช่จะขุดหลุมพรางกับดักที่นี้ หรือออกจากดงข้าวสาลีไปเสาะหาก้วงกอ?"

ฉิ้งมึ่งแจ้ย้อนถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าที่นี้ห่างจากห้วงเหวปันเมฆเป็นระยะทางเท่า

ใด?"

"เราไม่ทราบ"

"ที่นี้เรียกว่าโหงวเต้งโคย (ชารห้าชั้น) ไร่ข้าวสาลีนี้เป็นของพวกเราเอง"

...คนของนครล้างคำมั่นก็ต้องรับประทาน ไร่ข้าวสาลีแถบนี้เป็นศิษย์สตรีของนครล้างคำมั่นปลูกขึ้น

ดังนั้นฉิ้งมึ่งแจ้คุ้นกับสถานที่นี้เป็นอย่างดี

ชิบเปียงยิ้ทราบว่า ฉิ้งมึ่งแจ้ยังมีคำพูดจะกล่าว ดังนั้นรอให้นางกล่าวต่อ

ฉิ้งมึ่งแจ้ชี้มือไปแต่ไกล กล่าวต่อ

"ที่นั้นมีกระท่อมมุงจากสามหลัง เป็นสถานที่พวกเราใช้พักผ่อน"

ชิมเปียงยิ้มองตามปลายนิ้วของนาง เห็นกระท่อมมุงจากสามหลังมีอยู่หลังหนึ่งยุบลงกว่าครึ่ง อีกหลังหนึ่งชำรุดทรุดโทรม มีแต่หลังกึ่งกลางที่ยังมีสภาพสมบูรณ์

ฉิ้งมึ่งแจ้กล่าวว่า

"พวกเราขุดอุโมงค์ที่ใต้กระท่อม มีความยาวประมาณครึ่งลี้ แต่ทางอโมงค์เพียงใช้กักคนเสบียง ดังนั้นไม่มีทางออก"

ชิมเปียงยิ้ตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"อย่างน้อยเมื่อถึงคราจำเป็น สามารถซ่อนตัวอยู่ที่นั้นก่อน"

"แต่หากศัตรูหาพวกเราไม่พบ ต้องออกค้นหา ปากทางเข้าอุโมงค์ไม่มิดชิดเท่าใด จะถูกพบเห็นได้ไดยง่าย"

"ความหมายของท่านคือ..."

ฉิ้งมึ่งแจ้มองดูซิมเปียงยี้อย่างจริงจัง กล่าวว่า

"คำพูดหลังจากนี้ ท่านพอได้ยินอาจไม่พอใจ เนื่องเพราะข้าพเจ้าเห็นแก่ตัวไป"

ซิมเปียงยี้กล่าวอย่างจริงจัง

"ท่านบอกว่าท่านเห็นแก่ตัว แต่เราก็เป็นคน เราก็เห็นแก่ตัว ท่านซุกงำคำพูดไว้ในใจไม่บอกออกมา เราไหนเลยทราบได้?"

"ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเราเมื่อหนีรอดได้ ไยต้องวิ่งไปหาที่ตายอีก..."

ประกายตาของซิมเปียงยี้เยียบเย็นลง

ดวงตาที่ร้อนระอุของมัน ยามนี้เปลี่ยนเป็นเยียบเย็นราวน้ำแข็ง

ดังนั้นฉิ้งมึ่งแจ้ไม่กล่าวสืบต่อ

บิดาซิมเปียงยี้กล่าวเสียงเย็นชา

"คำพูดที่ท่านกล่าวเมื่อครู่ ก็เป็นคำพูดที่เราคิดกล่าว!"

ฉิ้งมึ่งแจ้ใจหายวาบ ซิมเปียงยี้กล่าวช้า ๆ

"ก่อนนี้เราไม่มีความคิดเช่นนี้ เราอยู่เพื่อดีกอสนีบาต ยินยอมตายเพื่อก้วงกอ แต่ตอนนี้เรามีท่านแล้ว..."

มันซุกใบหน้ากับฝ่ามือทั้งสอง กล่าวอย่างรวดร้าวใจว่า

"เราควรทำอย่างไร?"

ฉิ้งมึ่งแจ้โอบศีรษะมันซุกกับทรวงอกตัวเอง กล่าวว่า

"ขอเพียงพวกเราไม่ออกไป กู่เซียะเชี้ยวและพวกจะไม่ทราบว่าเราอยู่ที่นี้"

"หากพวกเราไม่ออกไป ก้วงกอกับยี่เนี้ยจะมายังที่นี้..."

ฉิ้งมึ่งแจ้ครำ่ครวญว่า

"สวรรค์ไฉนลิขิตให้พวกเราหลบหนีถึงที่นี้?"

ชิมเปียงยี้พลันกุมมือนางไว้ กล่าวว่า

"สวรรค์เมื่อลิขิตให้พวกเราอยู่ที่นี้ พวกเราจะเผชิญหน้ากับความจริง"

มันกล่าวกับฉิ้งมึ่งแจ้ว่า

"ท่านทราบหรือไม่ หากไม่มีก้วงกอ ชิมเปียงยี้คงอดตายอยู่ข้างถนน ดุจสุนัขไร้เจ้าของตัวหนึ่ง ชิมเปียงยี้ในวันนี้ ล้วนเกิดจากการส่งเสริมของก้วงกอ ดังนั้นเราไม่อาจละทิ้งเขา"

ฉิ้งมึ่งแจ้ลูบคลำผมเผ้ามัน กล่าวว่า

"ท่านล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับตั่วเนี้ยและยี่เนี้ยหรือไม่?"

นางบอกต่อชิมเปียงยี้ว่า

"ตั่วเนี้ยอายุน้อยที่สุด ยี่เนี้ยอายุมากที่สุด นางดูแลข้าพเจ้าจนเติบใหญ่ มีอยู่ช่วงหนึ่งพวกเรายังไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ถูกขายเข้าซ่องคณิกา แม่เล้าโบยตีข้าพเจ้า นางก็ปกป้องข้าพเจ้า สุดท้ายนางต้องถูกโบยตีมีอยู่คืนหนึ่ง เฒ่าสูงอายุผู้หนึ่งดื่มสุราเมามายเรียกหาข้าพเจ้า นางยังรับแขกแทน นางรับความลำบากแทนข้าพเจ้ามาชั่วชีวิต ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจรับหน้าแทนนางสักครั้ง?"

ชิมเปียงยี้กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

"ใช่แล้ว เรื่องนี้พวกเราจะเสนอหน้าออกไป"

ฉิ้งมึ่งแจ้พลันหลั่งน้ำตา กล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้ารู้สึกกลัว"

"กลัวอันใด?"

ฉิ้งมี่งแจ้กล่าวว่า

"ก่อนนี้ข้าพเจ้าหากชมชอบบุรุษ และเขาก็ชมชอบข้าพเจ้า เขาจะต้องเสียชีวิตด้วยเหตุไม่คาดหมายโดยเร็ว"

นางกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"หมอดูทำนายว่า ข้าพเจ้ามีชะตาข่มสามี ดังนั้นบุรุษที่ชมชอบข้าพเจ้า ล้วนไม่มีชีวิตยืนยาว นอกจากข้าพเจ้าจะเผชิญกับบุรุษที่มีอาถรรพณ์รุนแรงกว่าข้าพเจ้า สามารถข่มข้าพเจ้าตอบ อย่างนั้นพวกเราต้องตายด้วยกัน"

นางสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงปฏิเสธท่าน ข้าพเจ้ากลัวจริงๆ"

ซิมเปียงยี้โอบกอดนาง ปลอบโยนว่า

"ไม่ต้องกลัว นี่เพียงแต่การเชื่อถืออย่างงมงาย..."

"แต่คำทำนายของหมอดูล้วนเป็นจริง ตอนนี้ที่พวกเราเผชิญหน้าก็..."

ซิมเปียงยี้พลันหัวร่ออย่างกล่าวว่า

"นับแต่โบราณกาล ผู้คนยากรอดจากความตาย ก่อนตายได้อยู่ร่วมกับโฉมสะคราญผู้รู้ใจ ก็พึงพอใจแล้ว"

บันกล่าวด้วยความอึกทึกว่า

"จะอย่างไรต้องตาย ไยไม่สู่ความตายอย่างอาจหาญ ช่วยเหลือก้วงกอกับยี่เนี้ย วันหน้าพวกเขาจะล้างแค้นให้กับพวกเราเอง"

ฉิ้งมี่งแจ้ก็ถูกความอึกทึกของซิมเปียงยี้กระตุ้นความคิดต่อสู้ขึ้น

กล่าวว่า

"ไม่แน่ว่าก้วงกอ ยี่เนี้ยและเราท่านสามารถพิสูจน์ความเป็นความตายกับเหล่าคนชั่วช้านั้นสักครา"

"ถูกต้อง"

ดังนั้นทั้งสองฝังซากศพคนเทรยศค่ายเทียมเมฆเอาไว้มิให้กู่เชียะ-เชี้ยวทราบล่วงหน้าว่ามีคนรุดมา

สำหรับทวนงูทองเม่งอู่อุ้ย ทั้งสองสยบจุดสำคัญของมัน ฝังมันไว้ในดิน โผล่พ้นแค่รูจมูก ใช้ด้นข้าวสาลีปิดบังไว้ สามวันให้หลังเหตุการณ์พ้นผ่าน มันก็จะฟื้นคืนสติมา ปล่อยให้มันดิ้นรนหลุดรอดเอง

สุดท้ายทั้งสองล้ำถอยเข้ากระท่อมมุงจาก รอรับลุ้ยก้วงกับถังมิ่งซื้อ ในใจเพียงหวังลุ้ยก้วงกับถังมิ่งซื้อรับบาดเจ็บไม่มากนัก

.....

เมื่อชิมเปียงยี้กับฉิ้งมิ่งแจ้สมทบกับถังมิ่งซื้อ ต้องบังเกิดความผิดหวังขึ้น

บทที่ 7
น้ำใจในยามยาก

ถังมิ่งซื่อประคองลุ้ยก้วงเข้าห้องชั้นใน ถอดเสื้อขนสัตว์ออก ตรวจดูปากแผลของมัน

ลุ้ยก้วงรับบาดแผลที่ทรวงอกและชายโครง ที่ทรวงอกเป็นรอยแผลมีด คมมีดทำร้ายถึงปอด ที่ห่างเอวเป็นรอยขวานจามจนเนื้อหนังเหวอะหวะ

นี่ล้วนเป็นการลงมือของก่เชียะเชี้ยว

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงล้มลงแต่แรก ถังมิ่งซื่อรู้สึกประหลาดใจที่ลุ้ยก้วงสามารถยืนหยัดอยู่ได้

...ช่างดูไม่ออกว่าคนหน้าซีดขาว ร่างกายแบบบางผู้นี้ กลับมีความอดทนที่เข้มแข็งถึงเพียงนี้

คนผู้นี้ดูไปคล้ายผู้นำที่มีอำนาจ แม้แต่ซิมเปียงยี้กับเซ็กเสียวเซียง

ล้วนให้ความเคารพยำเกรง แต่ในสายตาของถังมิ่งซื้อ กลับคล้ายเด็กดื้อรั้นที่ถูกเทอดทิ้ง ต้องการการดูแลจากผู้คน

...ช่างคลับคล้ายชอเกี่ยงอยู่บ้าง

นึกถึงตอนนี้ ถังมิ่งซื้อบังเกิดความรักถนอมขึ้น ยืดถือคนหน้าซูบเรียวซีดขาว ริมฝีปากเม้มสนิทผู้นี้เป็นนาลานชอเกี่ยง ดังนั้นยินยอมรักษาเขียวยาแก่ลุ้ยก้วงด้วยตัวเอง

ในนครล้างคำมั่น นางมีวิชาแพทย์ดีเลิศที่สุด เนื่องเพราะวิชาแพทย์ของนาง ไม่ได้เรียนจากห้วงเหวป่นเมฆ หากแต่เล่าเรียนจากนาลานชอเกี่ยงในระหว่างที่นางอยู่ในซ่องคณิกา

นาลานชอเกี่ยงเป็นปัญญาชนผู้เปรื่องปราดวิชาแพทย์และกาพย์กลอนโคลงฉันท์ของเขาได้รับการโจษขานร่วมกัน ขนานฉายาเป็นชิ้งจำไช้จื่อ (ปัญญาชนเข็มวิเศษ)

เข็มวิเศษหมายถึงกล่องเข็มกล่องหนึ่ง เขาสามารถใช้วิชาฝังเข็มกรุยจุด เพียงแตะชีพจรก็วิเคราะห์โรคออกได้ แม้แต่แพทย์หลวงยังต้องขอคำแนะนำจากเขา

แต่นาลานชอเกี่ยงไม่ยอมรับราชการ ซ่องเด้ทรงแต่งตั้งเขาเป็นขุนนาง เพื่อรักษาโรคให้กับเหล่าขุนนาง เขากลับซ่อนตัวในป่าเขา เพียงตรวจรักษาโรคให้กับชาวชนบทคนยากไร้

...คนมั่งมีศรีสุขเสพสุขพอแล้ว ถูกโรคภัยเลี่ยวกรำจะเป็นไร ต่อให้ป่วยตายก็หาเป็นไรไม่

...ครอบครัวคนยากไร้กลับแตกต่างไป พวกเขายากจนข้นแค้น ไม่อาจเจ็บไข้ได้ป่วย เราไม่รักษาพวกเขา ผู้ใดยอมรักษา?

นี่คือเหตุผลของเขา

ย่องเด้ยังเข้าพระทัยว่า นาลานชอเกี่ยงดำหนิดำแหน่งต้อยต่ำไป ทรงดำริชอบตามคำกราบทูลของมหาเสนาบดีโป้วจงจือ แต่งตั้งเขาเป็นผู้ดูแลการสอบดำแหน่งบัณฑิต จากนั้นโป้วจงจือใช้คนสนิทบุ้นเจียงเชิญเขาลงจากเขา

นาลานชอเกี่ยงเมื่อถึงนครหลวง ก็หมกตัวอยู่ในซ่องคณิกา ร่ำสุราแสร้งเป็นบ้าคลั่ง ทุกวันแต่งกลอนให้กับนางคณิกา ก่อเรื่องอื้อฉาวขึ้น ย่องเด้ทรงพิโรธ เลิกล้มพระทัยใช้สอยเขาอีกต่อไป

นาลานชอเกี่ยงพบกับถังมิ่งชื่อในซ่องคณิกา

ชื่อถังมิ่งชื่อ (ร้อยกรอง) เป็นเขาดั้งให้ เขาเห็นว่าสตรีนางนี้คล้ายบทร้อยกรองปลายราชวงศ์ถัง ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มงมงาย

นับแต่นั้นนาลานชอเกี่ยงไม่ไปซ่องคณิกาอื่น และ ไม่เสาะหานางคณิกาอื่น เพียงอยู่ร่วมกับนาง

ถังมิ่งชื่อก็ชื่นชมต่อสติปัญญาของนาลานชอเกี่ยงยิ่ง ความดื้อรั้นของเขา บางครั้งยังแข็งกว่าก้อนหิน แต่บางครั้งอ่อนแอดุจเด็กไร้ที่พึ่งโอบเอวนาง ซุกศีรษะกับทรวงอกนาง เฝ้ารำพึงรำพันต่อนาง

น่าเสียดายวันเวลาอันสุขสมกระชั้นสั้นเกินไป โป้วจงจือถวายบทกลอนของนาลานชอเกี่ยงบทหนึ่ง กล่าวหาเขาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ดังนั้นนาลานชอเกี่ยงถูกจับกุมคุมขังในคุกหลวง ชั่วเวลาเพียงสามวัน หลอดคอถูกไฟจี้จนใช้การไม่ได้ นิ้วเท้าทั้งสิบถูกตัดด้วน ดวงตาก็ถูกทำลายบอดไป เพียงเหลือมือทั้งคู่สำหรับลงนามรับสารภาพ

นาลานชอเกี่ยงล่วงรู้จิตเจตนาของพวกมัน ฉวยโอกาสที่พวกมัน

ไม่ระวัง ยื่นสองมือไปในเตาไฟ ปล่อยให้นิ้วทั้งสิบถูกเผาไหม้เกรียม ไม่สามารถจับพู่กันได้

ในที่สุดนาลานชอเกี่ยงถูกตัดสินให้รับทัณฑ์สุดโหด แล่เนื้อเถือหนังสามร้อยยี่สิบเจ็ดมีด แต่นาลานชอเกี่ยงถูกแล่ถึงมีดที่แปดสิบสาม ก็กัดลิ้นฆ่าตัวตาย

แต่ใบรับสารภาพยังคงมีการลงนาม เป็นบุ้นเจียงว่าจ้างนักศึกษาที่ชำนาญการปลอมลายมือผู้หนึ่ง ลงนามแทนนาลานชอเกี่ยง

เหตุการณ์ครั้งนี้ยังมีผู้หนึ่งหาทางช่วยเหลือนาลานชอเกี่ยง คือ จูก้วะชิงแซ

จูก้วะชิงแซไม่รู้จักนาลานชอเกี่ยง เพียงชื่นชมต่อปัญญาของเขา น่าเสียดายความผิดของนาลานชอเกี่ยงคือ “เหน็บแนมฮ่องเต้” นับว่าหนักหนานัก จูก้วะชิงแซต้องใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยอธิบายความหมายในบทกลอนจนกระจ่าง คลายความกริ้วของฮ่องเต้ แต่นาลานชอเกี่ยง “ยอมรับผิด” ถูก “ตัดสินประหาร” แล้ว

จูก้วะชิงแซได้แต่กระทืบเท้าทอดถอนใจ

ถังมิ่งชื่อก็เศร้าเสียใจจนแทบตายตาม

นางนำบทร้อยกรองที่เขามอบต่อนาง แต่งเป็นบทเพลง ร้องเพลงแล้วเพลงเล่า ทุกครั้งที่ร้องต้องหลั่งน้ำตา ผู้ฟังพลอยหลั่งน้ำตาด้วย

ถังมิ่งชื่อพอแรกพบลุ้ยก้วง ก็บังเกิดความรู้สึก “คล้ายเคยรู้จัก” มาก่อน

นางเปลื้องเสื้อผ้าของลุ้ยก้วงออก ค่อยทราบว่ามันไฉนสวมเสื้อขนสัตว์หนาเตอะเช่นนี้ ในใจต้องบังเกิดความเวทนากว่าเดิม

...นาลานชอเกี่ยงเนื่องเพราะสุขภาพร่างกายไม่ดี ไม่สามารถฝึกปรือวิชาบู๊ เขาศึกษาวิชาแพทย์ จุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือชนชาวโลกที่มีร่างกายอ่อนแอ

ถังมิ่งซื้อพอทายาให้กับลุ้ยก้วง ฉากนั้นใช้วิชาฝังเข็ม กรุยเลือดลมให้กับมัน

ลุ้ยก้วงพลันฟื้นคืนมา

มันพอฟื้นคืนมา พบว่าเสื้อผ้าบนร่างถูกปลดเปลื้องออก เผยเห็นร่างกายที่ผ่ายผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก

ที่น่าคืนตระหนกคือ คนข้างกายมิใช่ขุนพลคู่ใจซิมเปียงยี้ หากแต่เป็นสตรีแปลกหน้านางหนึ่ง

ลุ้ยก้วงหน้าซีดขาวกระโดดปราดขึ้น ทางหนึ่งดึงเสื้อผ้าปกปิดกาย ทางหนึ่งร้องว่า

"ท่าน...."

จากนั้นพบว่าอีกฝ่ายหนึ่งกำลังรักษาบาดแผลให้กับมัน

ถังมิ่งซื้อหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"ไฉนคล้ายกับโกวเนี้ยใหญ่นางหนึ่ง?"

"โกวเนี้ยใหญ่อันใด?"

"คูท่านหน้าแดงราวตั่วเสียวเจี๋ยะ บางครั้งซีดขาวราวโกวเนี้ยน้อย ยังไม่ยอมรับอีกหรือ?"

ลุ้ยก้วงขุ่นแค้นจนพูดไม่ออก

ถังมิ่งซื้อสั่งว่า

"ท่านนั่งลง"

"ท่านเรียกเรา?"

"ท่านนอนลงแต่โดยดี ไม่เช่นนั้นเราจะไม่รักษาบาดเจ็บให้กับท่าน"

ลุ้ยก้วงข่มเพลิงโทสะ กล่าวว่า

"ขอบคุณท่านที่รักษาบาดเจ็บแก่เรา อาการบาดเจ็บเพียงนี้ยังไม่ถึงตาย เราจะออกไปแล้ว"

ถังมิ่งชื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านออกไปในสภาพเสื้อผ้าไม่เรียบร้อย หากข้าพเจ้าร่ำร้องว่าท่านล่วงเกินเรา ผู้คนเบื้องนอกจะคาดคิดอย่างไร?"

"เรา...ล่วงเกินท่าน?"

ถังมิ่งชื้อยิ้มออกมากล่าวว่า

"เราเพียงล้อท่านเล่น ท่านไปเถอะ เราไม่รั้งท่านไว้"

ลุ้ยก้วงอดกล่าวมิได้

"ท่านไฉนเข้าใจว่าเราคิดหลีกหนีท่าน?"

"หากเราบอกตรงๆ ท่านไม่ถือสากระมัง?"

"ท่านบอก"

ถังมิ่งชื้อกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ในใจท่านสนใจเรา แต่ท่านวางตัวตลอดมา ไม่ว่าในใจคิดอะไร เปลือกนอกต้องแสร้งเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม ยามยกมือวางเท้า ต้องการเป็นแบบอย่างของอนุชนรุ่นหลัง หวังได้รับการยกย่องตลอดไป"

นางกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"การกระทำเช่นนี้ มิใช่ปวดร้าวนักหรือ หากแม้นเป็นเรา เราจึง

ไม่หลอกลวงตัวเอง ไม่สวมหน้ากากจอมปลอม นี่ไยต้องทำเช่นนี้?"

ลุ้ยก้วงเงียบงันชั่วขณะ ในที่สุดเดินออกไป

เมื่อถึงหน้าประตู มันพลันหยุดลง กล่าวว่า

"อาจบางทีท่านกล่าวถูกต้อง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าว

"แต่เราชมชอบท่านจริงๆ"

ถังมิ่งชื้อยิ้มแล้ว ยิ้มอย่างหยาดเยิ้มยิ่ง

ลุ้ยก้วงก็ยิ้มแล้ว ยิ้มอย่างเป็นมิตร กล่าวว่า

"แต่ว่าเราต้องออกไป ศัตรูเบื้องนอกประชิดใกล้ มีเรื่องมากหลายรอให้เรากระทำ"

ถังมิ่งชื้อหยีตาลง กล่าวว่า

"ท่านสมควรแก้ไขคำหนึ่ง"

"ท่านบอก"

"คำขึ้นต้น "แต่ว่า" ของท่าน สมควรเปลี่ยนเป็นคำ "เสียดาย" เราเห็นว่าจึงเป็นวาจาจากใจจริงของท่าน"

ลุ้ยก้วงจับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง"

ทั้งสองล้วนยิ้มแล้ว ลุ้ยก้วงขณะจะก้าวออกไป ประตูห้องพลันปริแตก ห้องศิลาสั่นไหว เกิดการระเบิดขึ้น

เสียงระเบิดหอดัง ถังมิ่งชื้อถึงกับแตกตื่นตะลึงลานกับที่

ยามนั้นได้เตียงศิลาบังเกิดเสียงครืนคราหนึ่ง แผ่นศิลาแยกออกปรากฏเป็นบันไดศิลาทอดลงไป

การระเบิดกระทบกระเทือนถูกกลไกที่ใช้เปิดอุโมงค์ ทำให้ถังมึ่ง-ซื้อฉุกคิดว่า ที่นี้มีทางอุโมงค์สายหนึ่ง

นางพุ่งตัวไปฉุดดึงลุ้ยก้วงกลิ้งลงสู่ทางอุโมงค์ด้วยกัน

แต่อีกฟากหนึ่งของอุโมงค์บังเกิดเสียงระเบิดดังมา

หลังจากนั้นห้องศิลาทั้งหลังถล่มทลายลง

ถังมึ่งซื้อกับลุ้ยก้วงถูกกักอยู่บนบันไดที่เชื่อมระหว่างห้องศิลากับทางอุโมงค์ เบื้องบนปรากฏก้อนหินถล่มลงมาไม่ขาดสาย อีกฟากหนึ่งของทางอุโมงค์ก็บังเกิดเสียงถล่มทลาย จากนั้นเป็นความเงียบสงัดงัน

พวกมันค่อยรู้สึกถึงความกดดันและความเงียบงันรอบข้าง ตลอดจนอาการปวดแปลบตามร่างกาย

บนร่างลุ้ยก้วงทับถมก้อนหินหลายก้อน ถังมึ่งซื้อก็ถูกเสาต้นหนึ่งทับใส่ ลุ้ยก้วงรวบรวมเรี่ยวแรงผลักก้อนหินขนาดย่อมบนร่างหลายก้อนค่อยเคลื่อนย้ายเสาหินที่ทับอยู่บนร่างถังมึ่งซื้อออก

ทั้งสองกุมมือแนบแน่น บังเกิดความรู้สึกพึ่งพากันและกัน ล้วนพลุ่งพล่านดิ้นตันขึ้นมา

ไม่ว่าฟ้าถล่มดินทลาย พสุธาเปลี่ยนสี แต่เภทภัยครั้งนี้เป็นทั้งสองร่วมฟันฝ่ากัน

ลุ้ยก้วงพยายามเคลื่อนย้ายสิ่งของที่กดทับร่างถังมึ่งซื้อออก แต่ก็เหน็ดเหนื่อยจนสิ้นเรี่ยวแรง ในที่สุดสิ้นสติไป

ผ่านไปเนิ่นนาน ทั้งสองถูกเสียงขุดคุ้ยปลุกตื่นขึ้นมา

ลุ้ยก้วงพอลืมตาขึ้น เห็นถังมึ่งซื้อจับจ้องมองมาด้วยความรักอาเวทนา บันไม่หลบสายตาของนาง กล่าวเบาๆ

"ขอบคุณท่านช่วยเรา"

หากมิใช่ถังมิ่งชื้อฉุดดึงมันลงสู่อุโมงค์ แรงระเบิดนั้นคงระเบิดมันร่างแหลกเละไป

ถังมิ่งชื้อสั่นศีรษะกล่าวเบาๆ

"มิใช่เราช่วยท่าน เป็นกลไกของนครล้างคำมั่นช่วยเหลือพวกเรา ตั่วเนี้ยติดตั้งกลไกมากหลายอยู่ในนคร น่าเสียดายถูกเหล่าโจรระเบิดทำลาย...โอ ไม่ทราบพวกนางเป็นไรแล้ว?"

"คล้ายมีคนพบเห็นพวกเรา"

"เพียงไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหาย?"

"คนที่ขุดดินในดอนนี้คล้ายเป็นเสียงบุรุษ"

ถังมิ่งชื้อใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"หากตั่วเนี้ยและซาเนี้ยประสบภัย...เราบากหน้ามีชีวิตจะมีความหมายใด?"

ลุ้ยก้วงกุมมือนางแนบแน่น เพียงถามว่า

"ท่านไม่คิดล้างแค้นให้กับพวกนางหรือ?"

ถังมิ่งชื้อขบริมฝีปาก ดวงตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

ลุ้ยก้วงกล่าวเสียงนุ่มนวล

"พวกเราฝ่าออกไป?"

ถังมิ่งชื้อมองดูมัน ผงกศีรษะรับ

ดังนั้นทั้งสองเฝ้ารอคอย

หากนครล้างคำมั่นถูกทำลาย เสี่กอั้งหลุยและพวกตายแล้ว พวกมันจะฝ่าออกไป สักวันหนึ่งต้องล้างแค้นให้กับพวกนาง

หากเสี่กอั้งหลุยและพวกยังไม่ตาย พวกมันจะฝ่าออกไปสมทบกับพวกนาง ร่วมต่อต้านศัตรูเข้มแข็ง

...คนมีชีวิตอยู่ด้วยความหวัง

พวกมันกุมมือกันแนบแน่น บังเกิดความหวังประการหนึ่ง

...อย่างน้อยต้องมีชีวิตเพื่ออีกฝ่ายหนึ่ง

หากคิดมีชีวิต ต้องฝ่าออกไป

ลุ้ยก้วงกับถังมึ่งซื้อซ่อนตัวอยู่ระหว่างซอกหิน ส่งเสียงประหลาดกระตุ้นความสงสัยอยากรู้ของผู้คนเบื้องบน มุ่งขุดคุ้ยทิศทางด้านนี้โดยเฉพาะ

รอจนแรงกดดันบนร่างลดทอนลง ทั้งสองก็โถมออกไปคุจพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง

ลุ้ยก้วงกับถังมึ่งซื้อพอลงมือ ก็ทำร้ายผู้คนแปดคน ขณะจะฝ่าไปถังมึ่งซื้อพลันพบว่าบนพื้นสลักข้อความไว้ ต้องงงงันวูบ ท่าร่างชะงักงันเล็กน้อย

ลุ้ยก้วงทำร้ายศัตรูอีกหกคน ค่อยถามว่า

"เรื่องอันใด?"

ถังมึ่งซื้อตาเป็นประกาย คิดกล่าวกระไรแต่แล้วกลับกลืนไว้เพียงกล่าวว่า

"พวกเราฝ่าวงล้อมออกไปแล้วค่อยว่ากล่าว"

แต่กู่เซียะเชี่ยวและอึ้งกิมลิ้งเร่งรุดมาแล้ว

ทั้งสองมีฝีมือสูงเยี่ยม กู่เซียะเชี่ยวสู้กับลุ้ยก้วง อึ้งกิมลิ้งสู้กับถังมึ่งซื้อ ผ่านกะทันหันไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ แต่กลางหลังลุ้ยก้วงถูกหวะ:ง

ทองแทงใส่ทวนหนึ่ง ถังมิ่งชื้อก็ถูกนายเฒ่าอูฐด่อมหวดใส่ไบ้เท้าหนึ่ง

ขามนั้น ผู้คนที่รายล้อมเข้ามา ยิ่งมายิ่งมากกว่าเดิม

ลุ้ยก้วงกับถังมิ่งชื้อล้วนอาบโลหิตโชมกาย

ลุ้ยก้วงพลันหยุดมือ ร้องบอกต่อถังมิ่งชื้อว่า

"เราจะฆ่าคนทรยศค่ายเทียมเมฆนั้น หิ้วศีรษะมันมาพบท่าน"

พลางชี้มือไปยังหัวหน้ากลุ่มคนหนึ่ง

กู่เซียะเชี้ยวและอึ้งกิมลิ้งล้วนเป็นคนฉลาดเฉลียว ทราบว่าลุ้ยก้วงมิใช่ชนชั้นธรรมดา การจู่โจมก่อนตายย่อมเกรี้ยวกราดยิ่ง จะอย่างไรคนทั้งสองไม่อาจหนีรอดได้ ยังคงหลีกเลี่ยงจากการปะทะ

กู่เซียะเชี้ยวกับอึ้งกิมลิ้งล้วนมีใจตรงกัน พากันถอยห่างไป

ลุ้ยก้วงกู่ร้องดังขาวนาน โถมจู่โจมเข้าหา หัวหน้ากลุ่มค่ายเทียมเมฆที่ทรยศนั้นเพียงคิดหลบหนี แต่ลุ้ยก้วงติดตามทัน ยื่นมือช่วงชิงดาบมาตัดศีรษะมันหลุดจากบ่า ระหว่างทางยังฆ่าคนอีกสามคน หิ้วศีรษะมาเถิงเบื้องหน้าถังมิ่งชื้อ กล่าวว่า

"เราฆ่าแล้ว"

ถังมิ่งชื้อขบคิดไม่เข้าใจว่า ลุ้ยก้วงไยต้องเปลืองเรี่ยวแรงฆ่าหัวหน้ากลุ่มเล็กๆ คนหนึ่ง ดังนั้นไม่ตอบคำ

ลุ้ยก้วงร้องอีกว่า

"เราจะฆ่าอีกคนหนึ่งให้ท่านดู"

พลางชี้มือไปยังทหารนายหนึ่ง ทหารนั้นแตกดื่นจากขวัญหนีดีฝ่อโบกมือร้องว่า

"อย่า...อย่าได้ฆ่าเรา"

ลุ้ยก้วงฉวยโอกาสที่มันร่ำร้อง กล่าวเบาๆ กับถังมิ่งชื้อว่า

"เราพอลอยตัวฆ่าคน ท่านก็ฝ่าวงล้อมอย่างสุดกำลัง ไม่ต้องสนใจเรา"

ถังมิ่งชื้อพลันเข้าใจจิตเจตนาของลุ้ยก้วงในบัดดล

...ลุ้ยก้วงไม่เสียดายกับการเปลืองเรี่ยวแรง ฆ่าคนที่ไม่มีความสำคัญจุดประสงค์เพื่อดึงดูดความสนใจของคนทั้งหมด เปิดโอกาสให้นางหนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพัง

ถังมิ่งชื้อพลันกล่าวเบาๆ

"ไม่ต้องลงมือแล้ว หมอบลง"

พลางหมอบร่างลงก่อน กดนิ้วใส่ส่วนที่จมลงในดินเล็กน้อย จากนั้นบิดวูบโดยแรง

ทันใด ในเสาหักที่ไม่โค่นล้มในห้องโถงบังเกิดเสียงดัง ห่าเกาทัณฑ์ระดมยิงออกมา

ผู้คนมากหลายไม่ทันระวัง ถูกอาวุธลับทำร้าย ในเสียงร้องโอดโอย มีคนบาดเจ็บล้มตายไปสิบกว่าคน

ที่นี่ความจริงเป็นสถานสำคัญของนครล้างคำมั่น ย่อมติดตั้งกลไกกับดัก แต่ส่วนใหญ่ถูกคนของเทพมือปราบทำลายไป อาวุธลับที่เหลือเปล่งอานุภาพไม่ถึงสามส่วน มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังสร้างความชุลมุนวุ่นวายไปทั่วบริเวณ

ถังมิ่งชื้อพลันฉุดดึงลุ้ยก้วงกลิ้งตัวออกไป

ทั้งสองฝ่าอย่างสุดกำลัง ไปที่ใดไม่มีผู้ใดด้านติด ในที่สุดทะลวงฝ่าวงล้อมออกไปได้

ตอนแรกทั้งสองหลบหนีไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ภายหลังถูกหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิ์ไกรนำคนทรยศค่ายเทียมเมฆสกัดขัดขวาง เปลี่ยนเป็นล่าถอยไปยังทิศตะวันออกเฉียงใต้ ยังคงถูกแม่ทัพอีกาโอบล้อมไว้ ดังนั้นเปลี่ยนเป็นขึ้นเหนือไป

ลุ้ยก้วงกับถังมึ่งซื่อปะทะกับกองทหารของนายเฒ่าอู๋ฐต่อมอีกระลอกหนึ่ง ล้วนรับบาดเจ็บหลายแห่ง แต่อาการไม่หนักหนามัก

ทั้งสองบุกซ้ายทะลวงขวา ยังคงหนีออกไปไม่ได้ รู้สึกวงล้อมหดเล็กลง ขอเพียงร่างแหรอบข้างรวบกระชับเข้า ทั้งสองต่อให้ติดปีกก็บินหนีไม่รอด

ยามนั้นบนทางภูเขาปรากฏเกี้ยวคันหนึ่งขึ้น คนแบกเกี้ยวทั้งสองมีฝีเท้าแคล่วคล่อง คล้ายมีฝีมือมิใช่ชั่ว ที่ข้างเกี้ยวยังติดตามด้วยคนแต่งกายเช่นเจ้าหน้าที่มือปราบสองคน

ลุ้ยก้วงกับถังมึ่งซื่อซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ข้างทาง ลุ้ยก้วงพอเห็นเกี้ยวคันนั้น แก้วตาพลันหดเล็กลง กล่าวว่า

"คนในเกี้ยวไม่ว่าเป็นศัตรูหรือสหาย ต้องเป็นชนชั้นยอดฝีมือ"

ถังมึ่งซื่อกล่าวเบาๆ

"ใช่เป็นเทพมือปราบหรือไม่?"

เห็นเกี้ยวเคลื่อนใกล้เข้ามา คนในเกี้ยวพลันยื่นพัดออกมาเล่มหนึ่ง เป็นพัดจีบสีขาวเล่มหนึ่ง

คนแบกเกี้ยวพลันหยุดเกี้ยวลง

เกี้ยวแบกหามอย่างรวดเร็ว แต่บอกหยุดก็หยุดไม่โคลงเคลงแม้แต่น้อย

เจ้าหน้าที่บือปราบทั้งสองก็หยุดตาม

คนในเกี้ยวกล่าวช้าๆ

"เบื้องนอกใช่เป็นวันร้อนอบอ้าวหรือไม่?"

มือปราบทางซ้ายตอบอย่างนอบน้อม

"ถูกแล้ว"

"พวกเจ้าวิ่งอยู่เบื้องนอก คงลำบากมากแล้ว?"

"ไม่ลำบาก"

"เรานั่งอยู่ในเกี้ยว พวกเจ้าเดินด้วยเท้า ในใจใช่ดำหนิเราหรือไม่?"

มือปราบทางซ้ายหน้าตาดุร้าย แต่ท่าทีเคารพนบนอบยิ่ง กล่าวว่า

"บริวารไหนเลยกล้าดำหนิชิงแซ เมื่อสามสิบปีก่อนชิงแซมุ่งทะเลทราย ตามล่ามหาโจรคักด็กฮู เจ็ดวันเจ็ดคืนไม่หยุดยั้งพักผ่อน ไม่ดื่มน้ำสักหยด ฝ่าเผ่าต่างๆ ในท้องทะเลทรายสิบสามแห่ง ในที่สุดคร่ากุมคักด็กฮูเอาไว้ ตอนนั้นพวกเรายังสวมกางเกงก้นปะอยู่"

มือปราบทางขวาหน้าตาคมคาย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังมี ชิงแซบ่ายหน้าสู่ดินแดนนั้นเข็งอันเหน็บหนาว ตามล่าแม่ทัพทรยศเบ็โซวชิ้ง ต่อสู้กับผู้แข็งข้อ สามพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปดคน คร่ากุมเบ็โซวชิ้งโดยไม่ทำร้ายผู้หนึ่งผู้ใด ตอนนั้นพวกเรายังอยู่ในวัยแบเบาะ"

คนในเกี้ยวกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หลังจากนั้นพวกเจ้ามีชื่อลือเลื่อง เด่นล้ำเหนืออาจารย์ เรากลับชราแล้ว"

ลุ้ยก้วงรับฟังจนสะท้านคราหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววปีติขึ้น กล่าวว่า

"เป็นเขา"

ถังมิ่งชื่อเบือนหน้ามา กล่าวคำ "ผู้ใด" จากนั้นอดร้องมิได้

"เป็นเขา"

คนในเกี้ยวกล่าวอีกว่า

"เบื้องนอกเมื่อร้อนอบอ้าวเพียงนี้ หากซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ ไยมิใช่รุ่มร้อนยิ่งกว่า?"

ลุ้ยก้วงพลันถระโดดปราดออกไป ประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลุ้ยก้วง น้อบพบจูกัวะชิงแซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ)"

มันรับบาดเจ็บหลายแห่ง ซุ่มเสียงยังกังวานดุจเดิม

คนในเกี้ยวกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"ท่านคือลุ้ยได้เยียบแห่งดึกอสนีบาตหรือ ไฉนอยู่ที่นี่?"

ถังมิ่งชื่อก็กระโดดออกไป ชี้มือไปยังเกี้ยวคันนั้น กล่าวว่า

"ท่านคือจูกัวะชิงแซ?"

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"ฟังว่านครล้างคำมั่นถูกปิดล้อม ท่านเป็นผู้ใดในสามวีรสตรีนครล้างคำมั่น?"

"ข้าพเจ้าถังมิ่งชื่อ นครล้างคำมั่นถกล้มล้างแล้ว"

คนในเกี้ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราดั้นด้นเป็นพันลี้ เพื่อคลายสถานการณ์ให้กับนครล้างคำมั่น"

"น่าเสียดาย ชิงแซมาสายก้าวหนึ่ง"

"เสี่ยงตัวเนียกับฉิ้งซาเนียเล่า พวกนางใช่หนีรอดได้หรือไม่?"

"พวกนาง...คาดว่าหนีรอดออกไปแล้ว"

"อย่างนั้นนับเป็นวาสนาในคราเคราะห์ พวกท่านใช่นัดพบกันในที่ใดหรือไม่?"

ถังมิ่งชื่อผงกศีรษะ คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"ตกลง ท่านนำพวกเราไป เราจะล้างมลทินให้กับท่าน"

ถังมิ่งชื่อกลอกตาแล้วกล่าว

"ชิงแซมีนามจรัสจ้าดั่งอาทิตย์ยามเที่ยง ใช่ปรากฏออกพบหน้าได้หรือไม่?"

คนในเกี้ยวหัวร่อพลางเลิกม่านเกี้ยวขึ้น เห็นคนหน้าซูบสดใสสายตาเจิดจ้าดั่งคบเพลิง ราศีสูงสง่าผู้หนึ่งนั่งแน่วนิ่งอยู่ภายในเกี้ยว

ถังมิ่งชื่อย่อกายคารวะ กล่าวว่า

"มลทินของนาลานชอเกี่ยงล้วนพึ่งพาชิงแซช่วยชะล้าง ผู้อาภัพสำนึกตื้นตันยิ่ง"

คนในเกี้ยว ทอดถอนใจกล่าวว่า

"สำนึกตื้นตันอันใด เล่าฮูเพียงกระทำเพื่อคุณธรรมน่าเสียดายไม่อาจแก้ไขเรื่องราวได้"

ถังมิ่งชื่อกล่าวอีกว่า

"คดีของนาลานชอเกี่ยง ผู้ที่รู้จักกับเขาพลอยถูกหมายหัว หากมิใช่ชิงแซใช้ทีเด็ดส่งม้าวิเศษไป เกรงว่าไม่อาจหนีรอดจากการกวาดล้างของทางการได้"

คนในเกี้ยวลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"นี่สมควรอยู่"

พลางสำรวจบองลุ้ยก้วงเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคล้ายบาดเจ็บไม่น้อย ลองเข้าบาให้เราตรวจดู"

ลุ้ยก้วงกล่าวคำ "รบกวน" พลางเดินเข้าไป ทางหนึ่งประสานมือต่อมือปราบทั้งสอง กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองใช่เป็นสองในสี่ขอดมือปราบหรือไม่?"

มือปราบหน้าตาคมคายการวะตอบ กล่าวว่า

"เราคือแนฮ้วย"

มือปราบหน้าตาดุร้ายกล่าวเสริมขึ้น

"เราคือตุยเมี่ย"

คนในเกี้ยวทางหนึ่งตรวจดูอาการบาดเจ็บบนร่างลุ้ยก้วง ทางหนึ่งกล่าวว่า

"เพียงไม่ทราบพวกท่านนัดพบที่ใด?"

ถังมึ่งซื้อพลันกล่าวว่า

"ท่านก็คิดไป?"

"แน่นอน เรื่องนี้เราขอยุ่งเกี่ยว ไม่ปล่อยให้ขุนนางโฉดอึ้งกิมลิ้งกำเริบเสิบสานได้"

ถังมึ่งซื้อยิ้มแล้ว ยิ้มอย่างหยาดเยิ้มยิ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเพียงปล่อยให้ขุนนางโฉดท่านประสบผลคนเดียวหรือ?"

ขาดคำพลันลงมือ

นางจ้วงแทงมีดใส่ทรวงอกคนในเกี้ยวดุจสายฟ้า

มือปราบนั้นทั้งสองความจริงลุ่มหลงต่อยิ้มเดียวของสตรีที่เคยเกลือกกลั้วในแดนโลกีย์ พลันหันประกายมีดวูบขึ้น คมมีดแทงใส่ตำแหน่งหัวใจของคนในเกี้ยว

คนในเกี้ยวพลันดีดกายไปด้านหลัง พร้อมกับฟาดฝ่ามือซ้ายออก

เกี้ยวด้านหลังถูกทะลวงทลาย คนในเกี้ยวพุ่งถอยออกไป ที่ปลายมีดปรากฏโลหิตหยดหนึ่งหยดหยาดลงมา

คนในเกี้ยวทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ หยุดยั้งยืนหยัดมั่น ยกมือขวากุมอก สีหน้าปรากฏแววดื่นเต้นสงสัยมากกว่าเจ็บปวดรวดร้าว

ผู้คนอีกคนหนึ่งปลิวลิ่วไปยังทิศทางด้านตรงข้ามกับคนในเกี้ยว เป็นลุ้ยก้วง

มันถูกฝ่ามือซ้ายของคนในเกี้ยวฟาดใส่ ปลิวลิ่วไปวาเศษ แต่คนในเกี้ยวถูกถังมึ่งซื้อแทงใส่ก่อน ดังนั้นฝ่ามือนี้หลงเหลือพลังเพียงสามส่วน

ถังมึ่งซื้อไม่ไล่ล่าตามคนในเกี้ยวไป พุ่งย้อนไปคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าลุ้ยก้วง

ลุ้ยก้วงรับบาดเจ็บสาหัสกว่าเดิม แต่คำพูดประโยคแรกที่กล่าวคือ

"ท่านไฉนทำร้ายจูกัวะชิงแซ?"

ถังมึ่งซื้อย้อนถามว่า

"จูกัวะชิงแซไฉนลอบทำร้ายท่าน?"

ลุ้ยก้วงไม่อาจตอบได้ ถังมึ่งซื้อจึงกล่าว

"เนื่องเพราะมันมิใช่จูกัวะชิงแซ"

คนแบกเกี้ยวทั้งสองดึงอาวุธออกจากไม้คานของเกี้ยว พุ่งปราดไปคุ้มครองคนในเกี้ยว มือปราบทั้งสองก็คาหน้ามา "ตุยเมี่ย" มือถือ

มนุษย์ทองเหลืองขาเดียวด้ามหนึ่ง “แนฮ้วย” ถือดาบเคียวเล่มหนึ่ง

ถังมิ่งซื้อมือถือมีดสั้น กล่าวว่า.

“พวกท่านข่อมไม่ใช่ตุยเมี่ยและแนฮ้วย”

มือปราบหน้าดาดุร้ายกล่าวว่า

“เราเรียกว่าลี้ซกชี้ บันเรียกว่าซูจื้อชิ่ว”

คนทั้งสองมีฉายาประหลาดยิ่ง ลี้ซกชี้ฉายาซอจื้อ (หวีแปรง) ซูจื้อชิ่วฉายาอิงเอ้าด๋วน (เชือดคอหอย)

ฉายาเชือดคอหอยอธิบายได้ง่ายกว่า เนื่องเพราะอาวุธของซูจื้อชิ่วเป็นดาบเคียว

หวีแปรงหมายความว่าลี้ซกชี้มีความสามารถในการทำงานอย่างยิ่งยวด

....ผมเผ้ายุ่งเหยิงใช้ของใดจัดก็ไม่ได้ผล ได้แต่ใช้หวีแปรงหวีไม่กี่ครั้งจะคืนสู่รูปเดิม

คนทั้งสองเป็นมือปราบ แท้ที่จริงเป็นเขี้ยวเล็บของมหาเสนาบดีโป๋วจงจือ คอยกำจัดผู้คนที่ขวางทางของโป๋วจงจือและพวก

ลุ้ยก้วงยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

“พวกท่านมาจับกุมเรา?”

ซูจื้อชิ่วกล่าวว่า

“ไม่เพียงจับกุมท่าน”

“หรือยังจะจับกุมทิชิ่ว”

ซูจื้อชิ่วกับลี้ซกชี้ยิ้มให้แก่กัน กล่าวว่า

“พวกเราไม่แน่ว่าจะแค้นทิชิ่วเพียงนี้ พวกเราเป็นคนอาชีพเดียว

กัน”

“เนื่องเพราะเป็นคนอาชีพเดียวกัน พวกท่านผู้ใดคร่ากุมบัน จะได้รับการบรรจุแทน”

ซูจื้อชิ่วทอดถอนชมเชยว่า

“ช่างชาญฉลาดนัก คล้ายกับเป็นพยาธิในท้องเรา”

ลี้ชกชี้กล่าวอย่างเฉื่อยชา

“ซึ่งความจริง เบื้องบนมีคำสั่งลงมา ผู้ใดคุมตัวทิชิ่วกลับนครหลวง ไม่ว่าจับเป็นหรือตาย ผู้นั้นจะเป็นซิ่งทิชิ่ว (มือเหล็กคนใหม่)”

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

“น่าเสียดายด้วยนิสัยใจคอของพวกท่าน ได้แค่เป็นละชิ่ว (มืออำมหิต) ไม่มีคุณสมบัติเป็นทิชิ่ว (มือเหล็ก)”

ซูจื้อชิ่วแทนที่จะมีโทสะ กลับยิ้มออกมา กล่าวว่า

“คำวิจารณ์อันประเสริฐ วันนี้เราสองจะให้ลุ้ยเล่ากอลิ้มชิมรสชาติมืออำมหิตของพวกเราสักครา”

“อาศัยพวกท่านทั้งสอง?”

“อาศัยพวกเราทั้งสอง ไม่แน่นักว่าจะจัดการพวกท่านทั้งสองได้ แต่เมื่อมีบุ้นตั่วนั้ง (ได้เท้าแซ่บุ้น) อยู่ด้วย ท่านแม้ดิดปีกก็ยากบินหนีไปได้”

ลุ้ยก้วงรั้งสายตากลับมาช้าๆ สบสายตากับคนในเกี้ยว กล่าวว่า

“บุ้นเจียงหรือ?”

คนในเกี้ยวรับคำ เรียกหาว่า

“ลุ้ยได้เฮียบ”

"ท่านปลอมเป็นจูกัวะชิงแซได้อย่างละม้ายเหมือน ที่แท้คำนวณแน่ว่าพวกเราซ่อนตัวในพงหญ้า ค่อยแสดงละครให้พวกเราชมดู"

บุ้นเจียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพียงไม่ทราบถังนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่ถัง) ดูออกได้อย่างไร?"

ถังมึ่งซื่อกล่าวว่า

"เราไม่เคยพบจูกัวะชิงแซ จูกัวะชิงแซไม่เคยยกม้าวิเศษแก่พวกเราบาก่อน"

"ที่แท้ยี่เนี้ยคำลังทดสอบเรา"

ลุ้ยก้วงกล่าวเสริมขึ้น

"ด้วยพลังฝีมือของพวกท่าน คิดฆ่าพวกเราไม่ยากนัก กลับใช้วิธีลอบทำร้าย นับเป็นที่ผิดหวังของผู้คนนัก"

บุ้นเจียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดังนั้นเรากลับถูกถังยี่เนี้ยลอบทำร้าย นับเป็นกรรมสนองทันตา"

ลุ้ยก้วงกล่าวคำ "ถูกต้อง" พลันค่อยหมัดใส่เกี้ยวคันนั้น

ตัวเกี้ยวแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ เศษไม้สาดพุ่งใส่บุ้นเจียง

บุ้นเจียงม้วนแขนเสื้อทั้งสอง กวาดเศษไม้เหล่านั้นร่วงหล่นลง

ลุ้ยก้วงพอลงมือ ก็คว้าแขนถังมึ่งซื่อพุ่งถอยไปอย่างเร่งร้อน

ทั้งสองเพิ่งลอยตัวขึ้น พลังแขนเสื้อสองสายก็แหวกจู่โจมมาถึง

ลุ้ยก้วงกับถังมึ่งซื่อหากคิดหลบเลี่ยง ก็ต้องเผชิญกับลี้ซกชี้กับซูจื้อชิ่ว หากวกกลับไปรับศึก ก็ต้องถูกบุ้นเจียงพัวพันไว้

ดังนั้นทั้งสองยอมรับพลังแขนเสื้อ ทยิบยืมพลังลอยลิ่วไปสามวา

ลี้ซกชี้กับซูจื้อชิ่วกู่ร้องดังขาวนาน ไล่ติดตามมาอย่างเร่งร้อน

ทันใด ในพงหญ้าปรากฏหอกยาวด้ามหนึ่งขึ้นปราดออกมา แทงใส่ท้องน้อยลี้ซกชี้ ทะลุออกกลางหลัง!

ลี้ซกชี้แผดร้องโหยหวน แต่มันจะอย่างไรเป็นบือดี หวดมนุษย์ทองเหลืองขาเดียวในมือลง กระแทกใส่กลางหลังเจ้าของหอกดังโครมใหญ่

ชูจื้อชิ่วก็ชะงักเท้า ฟันดาบเดียวกลับหลัง คมเดียวจมลึกไปในทรวงอกของคนผู้นั้น

คนผู้นั้นแผดร้องคำหนึ่ง สองตาเบิกโพลง ชูจื้อชิ่วกลับถูกขู่จนขวัญฝ่อ คลายมือจากการถือดาบเดียว ถอยปราดไปเจ็ดเชียะ คนผู้นั้นกลับเดินส่ายโงนเงนขึ้นมา

บุ้นเจียงโบกแขนเสื้อทั้งสอง ม้วนใส่ลำคอคนผู้นั้น คนผู้นั้นดิ้นรนหลายครา ในที่สุดสิ้นลมปราณ ล้มระทวยลงกับพื้น

บุ้นเจียงรั้งแขนเสื้อกลับ มองดูลี้ซกชี้บนพื้น คาดว่าไม่มีชีวิตรอดได้ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเจ้าชะล่าใจปานนี้ ดูท่าไม่อาจแทนที่สี่ยอดมือปราบได้"

ชูจื้อชิ่วมองดูเจ้าของหอกที่สูงตระหง่าน ยังหวาดหวั่นไม่คลาย กล่าวว่า

"คนผู้นี้คือ....."

"ลมพายุมกคิวเพ้ง"

"อะไร มันคือหัวหน้าที่สี่แห่งค่ายเทียบเมฆ?"

"มันเป็นหนึ่งในผู้ต้องหาสำคัญที่หลบหนี คิดไม่ถึงหมอบซุ่มอยู่ที่นี้ ปลดชีวิตของลี้ซกชี้ ช่วยให้ลุ้ยก้วงกับถังยี่เนี้ยหนีรอดได้"

ชูจื้อชิ่วกล่าวด้วยความเสียดายว่า

"ตราครั้งนี้คลี่แหฟ้ากางตาข่ายดิน ยังปล่อยให้บุรุษสตรีคู่นั้นหนีรอดได้ นับว่า...."

"พวกมันหนีไม่รอด...."

"ตั่วนั้งโปรดชี้แนะ"

บุ้นเจียงกล่าวว่า

"อึ้งตั่วนั้งกับกู่กงจื้อวางกำลังกับดัก ตระเตรียมจับตะพาบในไห พวกมันอย่างมากหลบหนีถึงธารห้าชั้น ไม่มีทางหลบหนีไปได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ท่าจู้ไจมของเราเมื่อครู่ ความจริงสามารถปลิดชีวิตพวกมันทั้งสองแต่ลุ้ยก้วงได้แต่จับเป็น ดังนั้น..."

ซูจื้อชิ่วทวนคำ "จับเป็น" บุ้นเจียงอธิบายว่า

"โป๋วไจเสียง (มหาเสนาบดีโป๋ว) ต้องการควบคุมตึกอสนีบาตแดนกังหนำ ไม่เพียงจัดการลุ้ยก้วงคนเดียว เจ้ายังไม่เข้าใจหรือ?"

"เราเข้าใจแล้ว"

บุ้นเจียงพลันยื่นมือออกกล่าวว่า.

"ดาบของเจ้า"

ซูจื้อชิ่วงงงันวูบ ไม่ทราบบุ้นเจียงมีจิตเจตนาใด แต่ยังคงประคองส่งดาบเดียวให้

บุ้นเจียงรับดาบเดียวไป ฟันใส่กลางหลังของซากศพมกคิวเพ้งหลายดาบ ค่อยคืนดาบเดียวให้ กล่าวว่า

"ใช้ได้แล้ว เช่นนี้มกคิวเพ้งถูกเจ้าฆ่าตาย มิต้องให้คนตายแบ่งความดีความชอบไป"

ซูจื้อซิ่วลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า
"ขอบคุณบุ้นตั่วนั้งส่งเสริบ"
บุ้นเจียงพึมพำว่า
"เรากลับไม่เข้าใจเรื่องหนึ่ง"

ซูจื้อซิ่วคิดถาม แต่ก็ไม่กล้า บุ้นเจียงบอกออกมาเองว่า

"ลุ้ยก้วงยกตนเป็นชาวธัมมะ ไม่มีเหตุผลที่ปล่อยให้มกดิวเพ้งโถมออกบาพลีชีวิต แต่มันมิเพียงไม่หวนกลับมาช่วยเหลือ กระทั่งฝีเท้ายังไม่หยุดยั้งลง"

มันยิ้มพลางกล่าวว่า
"เช่นนี้กลับคล้ายแบบฉบับของพวกเรานัก"

.....

ลุ้ยก้วงกับถังมึ่งซื้อหลบหนีสิบไป

อาการบาดเจ็บของพวกมันหนักหนากว่าเดิม
สีหน้าของลุ้ยก้วงยิ่งปั้นยากกว่าเดิม
ถังมึ่งซื้อออดกล่าวมิได้
"คนถลันออกมาด้านศัตรูเมื่อครู่เป็นใคร?"

ลุ้ยก้วงไม่ตอบคำ วิ่งเป็นระยะทางหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า
"บกดิวเพ้ง"
"ที่แท้เป็นมัน อย่างนั้นพวกเราไฉนปล่อยให้มันด้านศัตรูเพียงลำพัง?"
"กลับไปในตอนนี้ ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว"

ถังมิ่งชื้อขยี้เท้ากล่าวว่า

"แต่พวกเราไหนเลยทอดทิ้งเขาโดยไม่เหลียวแลได้?"

"เหลียวแลแล้วจะเป็นไร เพียงแต่ต้องตายร่วมกันเท่านั้น"

ถังมิ่งชื้อเบิกตากลมโต ร้องอย่างขุ่นแค้น

"ท่าน....."

คำพูดของนางไม่ทันกล่าวจากปาก ศัตรูที่ซุ่มซ่อนก็ลงมือ

ผู้ที่รุมล้อมพวกบันมีบริวารของกู่เซียะเชี้ยว กองทหารของอึ้งกิมลิ้ง ยังมีบุ้นเจียงโอบกระหนาบมาจากด้านหลัง

จุ้ยก้วงกับถังมิ่งชื้อกัดฟันสู้ศึก สู้พลางถอยพลาง ในที่สุดบรรลุถึงไร่ข้าวสาลีริมธารห้าชั้น

ทั้งสองพอบรรลุถึงไร่ข้าวสาลีแถบนี้ ก็เหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรง ไม่สามารถต่อสู้สืบไป

ถังมิ่งชื้อเป็นคนของนครล้างคำมั่น คุ้นกับสถานที่นี้เป็นอย่างดี รวบรวมสติสัมปชัญญะชั่ววูบ ประคองจุ้ยก้วงซึ่งหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยรินกระแทกประตูกระท่อมออก จากนั้นล้มฟุบลง

แต่นางไม่ได้ล้มลงกับพื้น

เนื่องเพราะฉิ้งมิ่งแจ้ประคองนางเอาไว้

ซิมเปียงยี้ก็ประคองจุ้ยก้วงไว้

จุ้ยก้วงเพียงกวาดมองซิมเปียงยี้แวบหนึ่ง เพียงแวบเดียวก็สิ้นสติไป

ตลอดรายทางมันใช้พลังจิตที่เหนือมนุษย์กล้ำกลืนฝืนยืนหยัดถึงที่นี้ ร่างกายของมันอ่อนแอกว่าคนธรรมดาอยู่แล้ว พอพบหน้าซิมเปียงยี้ ความยินดีที่ได้พบขุนพลคู่ใจหลังเภทภัย ทำให้มันสิ้นสติไป

ถังมิ่งซื่อเผยรอยยิ้มขึ้นวูบ กล่าวว่า

"พวกท่าน....."

ฉิ้งมิ่งแจ้ผงกศีรษะ ใช้ชุ่มเสียงที่สงบราบเรียบบอกต่อนางว่า

"ยี่เนี้ย ท่านมาถึงที่นี้ก็ปลอดภัยแล้ว เรื่องในที่นี้ปล่อยให้เป็นภาระของข้าพเจ้า เช่นเดียวกับที่ก่อนนี้ท่านคุ้มครองข้าพเจ้า"

ถังมิ่งซื่อกุมมือฉิ้งมิ่งแจ้แนบแน่น ไม่ทราบกล่าวกระไรดี ซึ่งความจริง นางไม่มีเรี่ยวแรงกล่าววาจาอีก

ฉิ้งมิ่งแจ้ตบหลังมือของนาง กล่าวเสียงอ่อนโยน

"ยี่เนี้ย ท่านพักผ่อนเถอะ อย่าได้กล่าววาจา"

กล่าวพลางมองดูซิมเปียงยี้ ซิมเปียงยี้ก็มองดูนาง ในดวงตาต่างทอแววอาลัยอาวรณ์และความเข้าใจ

ทั้งสองประคองถังมิ่งซื่อและลุ้ยก้าวลงสู่ห้องใต้ดิน

ห้องใต้ดินเบื้องล่างใช้เป็นที่กักตุนข้าวสาลี มีระบบถ่ายเทอากาศเป็นอย่างดี แต่ไม่มีทางออก

คนทั้งสองพอกทายาสมานแผลให้กับผู้บาดเจ็บ เพิ่งพอกทายาเสร็จสิ้น ซิมเปียงยี้พลันแนบใบหูกับพื้น สดับฟังชั่วขณะจึงกล่าว

"มาแล้ว"

ฉิ้งมิ่งแจ้กล่าวว่า

"พวกมันมาเร็วนัก"

"พวกมันติดตามก้วงกอกับยี่เนี้ยมาตลอดทาง ตอนนี้คิดสาวร่างเหแล้ว"

ฉิ้งมิ่งแจ้กล่าวอย่างครุ่นคิด

"ดูท่าพวกมันคิดคร่ากุมก้วงกอทั้งเป็น"

ซิมเปียงยี้กุมมือลุ้ยก้วง กล่าวทีละคำ

"ก้วงกอ หากปราศจากท่าน ก็ไม่มีซิมเปียงยี้ เราจะไม่ปล่อยให้เหล่าโจรร้ายประสบผลเด็ดขาด"

แต่ลุ้ยก้วงสลบไสลไป หาได้ยินไม่

ถังมึ่งซื้อยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน พลันลืมตาเล็กน้อย กล่าวว่า

"ว่ากระไร?"

ฉิ้งมึ่งแจ้ชิงกล่าวว่า

"ไม่มีใด ยี่เนี้ย ท่านรับปากข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง"

"อืมม์...."

"พวกท่านพักผ่อนก่อน ไม่ว่าเบื้องบนมีความเคลื่อนไหวอันใดล้วนอย่าได้ขึ้นไป และอย่าได้ส่งเสียง...ยังมี ดูแลตั่วเนี้ยแทนข้าพเจ้า"

ถังมึ่งซื้อรับฟังไม่เข้าใจ ฉิ้งมึ่งแจ้กล่าวอีกว่า

"พวกเราจะขึ้นไปเตรียมการ เพื่อกวาดล้างฝ่ายตรงข้ามให้สิ้นซาก พวกท่านอดออมกำลังไว้ รอสักครู่พวกเราจะลงมาหาท่าน หลบหนีออกไปด้วยกัน"

ถังมึ่งซื้อรู้สึกไม่ใคร่ถูกต้อง จนใจที่รับบาดเจ็บสาหัสเกินไป และเหนื่อยล้าเกินไป คิดเอ่ยปากกล่าววาจา ยังยากเย็น เพียงผงกศีรษะรับ

ฉิ้งมึ่งแจ้ผงกศีรษะต่อซิมเปียงยี้ ทั้งสองจูงมือกันขึ้นจากห้องใต้ดิน ปิดฝาปิดลง เคลื่อนย้ายข้าวของที่ไม่ติดไฟโดยง่ายสุมอยู่เบื้องบน

เมื่อสำเร็จเสร็จสิ้น ซิมเปียงยี้ค่อยกล่าวว่า

"ท่านคาดว่ามีศัตรูรายล้อมอยู่เบื้องนอกเท่าใด?"

"อย่างน้อยสามร้อยคน"

"ยังมีกู่เซียะเขี้ยว อึ้งกิมลิ้ง บุ้นเจียงและนายเฒ่าอู๋ค่อมเหล่าขอดฝีมือ..."

"ดังนั้นพวกเราไม่มีโอกาสรอดชีวิตแม้สักส่วนเดียว"

เอ่ยถึงตอนนี้ เบื้องนอกบังเกิดซุ่มเสียงหนักแน่นอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังว่า

"ลุ้ยก้วง ถังยี่เนี้ย กองทหารพวกเราล้อมเบื้องนอกไว้อย่างแน่นหนา พวกท่านอย่าได้คิดต่อสู้ขัดขืนอย่างโง่งมอีก ออกมาเถอะ"

ฉิ้งมึ่งแจ้กล่าวเสียงราบเรียบ

"พวกมันไม่ทราบว่าพวกเราอยู่ภายใน"

ซิบเปียงยี้กล่าวเสริมขึ้น

"คนกล่าววาจาคงเป็นบุ้นเจียง คนผู้นี้ง่าประกายมิดชิด ก่อนหน้านี้ฝ่ายธัมมะไม่ยืดถือมันเป็นศัตรูสำคัญ นับเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์"

ฉิ้งมึ่งแจ้ถามว่า

"ท่านคาดว่าพวกมันจะลงมืออย่างไร?"

"สืบหยั่งดูก่อน จากนั้นวางเพลิง"

เพิ่งขาดคำ กระท่อมมุงจากถูกทะลวงทลายพร้อมกันเจ็ดแห่ง

.....

เวลาใกล้พลบค่ำ

แสงคบไฟสาดสว่างไสว

ลมโชยพัดแรง เปลวไฟแล่บแปลบ นอกกระท่อมมุงจากล้อมไว้

ด้วยผู้คนหลายชั้น จัดกำลังเป็นระเบียบเรียบร้อย เงียบสงัดไร้ซุ่มเสียง
มีเพียงผู้คนที่อยู่แถวหน้าสุดหลายคนสนทนากันเบาๆ
พวกมันเพิ่งส่งมือดีเจ็ดคนเข้ากระท่อมบุงจากไป
คนทั้งเจ็ดคล้ายก้อนหินถมลงสู่ท้องทะเล ไปแล้วไปลับไม่กลับ
ออกมา
บุ้นเจี๋ยงกล่าวอย่างเฉื่อยชา
"ดูท่าพวกมั๋นทั้งสองยังมีความสามารถต่อสู้ขัดขืน"
นายเฒ่าอูฐค่อมเสนอแนะว่า
"พวกเราเข่นฆ่าเข้าไป มิใช่ทราบแล้วหรือ?"
กู่เชียะเชี้ยวกล่าวว่า
"พวกเราต้องการจับเป็น ลุ้ยก้วงเป็นคนยอมสู้ตายไม่ยอมจำนน"
อึ้งกิมลิ้งกล่าวว่า
"อย่างนั้นพวกเรา..."
บุ้นเจียงกล่าวเสริมขึ้น
"ใช้อัคคีจู่โจม"
อึ้งกิมลิ้งปรบมือสนับสนุนว่า
"ใช่แล้ว พวกมันพอออกมา แม้ติดปีกก็บินหนีไม่พ้น"
ดังนั้นบุ้นเจียงออกคำสั่งว่า
"วางเพลิง"
เหล่าทหารจุดคบไฟ โยนใส่กระท่อมบุงจาก
เปลวอัคคีลุกช่วงโชติ หากไม่ออกมา ต้องกลับกลายเป็นหมูย่าง
แล้ว

...แต่ยังคงไม่มีคนออกมา

...หรือว่าคนภายในเขินขอมถูกไฟคลอกตาย?

อัคคีโหมแรง บวกกับลมช่วยกระพือ แม้แต่ไร่ข้าวสาลีก็ลุกไหม้ขึ้นมา สุดที่บุ้นเจียงและพวกจะดับไฟลงได้

.....

ชิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้ตกอยู่ในทะเลเพลิง

ชิมเปียงยี้จับจ้องมองฉิ้งมึ่งแจ้ด้วยความรักอันลึกซึ้ง

ฉิ้งมึ่งแจ้ขบริมฝีปาก ปลดเปลื้องเสื้อผ้าบนร่างออกมาทีละชิ้น แสงไฟส่องต้องผิวกายนาง กลับนุ่มนวลดุจเปลวเทียน

ชิมเปียงยี้วางมือทั้งสอง ลงบนเนินเขาที่นุ่มนวลที่สุดของนาง

ฉิ้งมึ่งแจ้ส่งเสียงคราง หลับตาลง ลิ้นปลายลิ้นไปในปากของชิม-เปียงยี้ ลิ้นทั้งสองพันเพัวกัน มือของนางก็ยื่นออกปลดประดุมเสื้อของมัน

ชิมเปียงยี้พลันพลุ่งพล่านขึ้นมา

ชิมเปียงยี้กลับกลายเป็นเปลือยเปล่า โอบกอดฉิ้งมึ่งแจ้แนบแน่น

ฉิ้งมึ่งแจ้เงยหน้าขึ้น สองมือลูบคลำผมเผ้าที่ท้ายทอยของชิมเปียงยี้ ผิวกายของนางเกาะเต็มไปด้วย หยาดเหงื่อเม็ดเล็กๆ สะท้อนเป็นความงามอีกแบบหนึ่ง

ชิมเปียงยี้ฝังศีรษะกับทรวงอกของนาง

ทั้งสองลืมเลือนว่าตกอยู่ในทะเลเพลิง

เปลวไฟร้อนแรงเผาทำลายทุกสิ่ง และเพียงพอกับการหลอมละลายทุกสิ่ง

.....

ยังคงไม่มีคนออกมา

กู่เซียะเชี้ยว บุ้นเจียง และอึ้งกิมลิ้ง แทบไม่ขอมเชื่อว่ามีคนขอมตายไม่ขอมสยบจริงๆ

เปลวอัคคีกลืนกระท่อมมุงจากไว้ กระท่อมมุงจากกลับกลายเป็นมังกรอัคคีตัวหนึ่ง

ลบแรงหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน แทบลามเลียถูกทุกผู้คน กู่เซียะเชี้ยว และพวกต้องถอยห่างไปหลายสิบวา

ต่อให้เป็นอัคคีที่รุนแรงกว่านี้ ก็มีวันเผาหมดสิ้น

อย่างรวดเร็ว กระท่อมมุงจากและไร่ข้าวสาลีถูกเผาผลาญเป็นเถ้าถ่าน

บุ้นเจียง กู่เซียะเชี้ยว และอึ้งกิมลิ้ง เข้าไปตรวจดูโดยละเอียด พบเห็นซากโครงกระดูกของบุรุษสตรีคู่หนึ่งสวมกอดกัน กลับถูกคลอกตายทั้งเป็น ยังมีซากบุรุษอีกเจ็ดซาก แสดงว่าเป็นบริวารที่ส่งเข้าไปดูลาดเลาก่อนวางเพลิงทั้งเจ็ดคน

กู่เซียะเชี้ยวลูบคลำจมูกที่ถูกลุ้ยก้วงต่อยหัก ยื่นเท้าเตะใส่ซากโครงกระดูกที่ถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน กล่าวว่า

"เจ้ากลับตายอย่างลือสั่นนัก"

อึ้งกิมลิ้งระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"นับว่าตายแล้ว ก่อนตายยังฆ่าคนของพวกเราเจ็ดคน"...

มันหาทราบไม่ว่า ยังมีอีกคนหนึ่งตกตายตามกัน นั่นคือทวนงูทองเม่งฮูอุ้ย ซึ่งถูกฝังอยู่ในดิน กลับถูกอัคคีครั้งนี้คลอกตายทั้งเป็น

บุ้นเจียงกล่าวว่า

"เพียงไม่ทราบว่าซิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้หลบหนีไปยังที่ใด หากทิ้งไว้ย่อมเป็นชนวนเภทภัย"

กู่เซียะเชี้ยวกล่าวว่า

"ปัญหาเฉพาะหน้าคือรวมกำลังกำจัดม่าทิชิ่ว เซ็กเสียวเซียง และเส็กอั้งหลุย เทพบือปราบตามล่าเซ็กเสียวเซียง ย่อมกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ เพียงกลัวว่ามันจะคุมตัวผู้แซ่เซ็กกลับนครหลวง มิสู้ม่าทิ้งขจัดเภทภัยภายหลัง เราถึงกับระแวงสงสัยว่า ทิชิ่ว ซิมเปียงยี้ และฉิ้งมึ่งแจ้ เป็นเทพมือปราบปลดปล่อยไป"

บุ้นเจียงกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราไปสมทบกับเทพมือปราบเถอะ"

ดังนั้นมันสั่งถอนกำลัง เคลื่อนจากไปอย่างรวดเร็ว

ผ่านไปเนิ่นนาน ข้าวของเหนือห้องใต้ดินพลันเกิดการสั่นไหวก่อกวนจนเถ้าผงปลิวกระจาย

ในที่สุด ฝาปิดของห้องใต้ดินถูกดันเปิดออก เถ้าถ่านที่สุมอยู่เบื้องบนถูกกระแทกไปด้านข้าง คนผู้หนึ่งโผล่พ้นขึ้นมาช้าๆ

เป็นล้ยก้วง

มันปีนป่ายขึ้นมาอย่างยากเย็น ห้อยมือลงยังปากทางเข้าห้องใต้ดินฉุดดึงถังมึ่งชื้อขึ้นมา

ทั้งสองหน้าตาบอมแมม แต่ล้วนไม่สนใจ ในที่สุดเสาะพบซากโครงกระดูกของซิมเปียงยี้กับฉิ้งมึ่งแจ้ ดังนั้นคนทั้งสองคุกเข่าลง

ถังมึ่งชื้อหลั่งน้ำตาสองสาย กล่าวถามล้ยก้วงว่า

"เพราะเหตุใด?"

ลุ้ยก้วงไม่เคลื่อนไหว และไม่ตอบคำ

ซุ่มเสียงของถังมิ่งชื้อเริ่มพลุ่งพล่าน กล่าวว่า

"เหตุใดท่านไม่ให้เราขึ้นมาเข่นฆ่าโจรร้ายเหล่านั้น เหตุใดท่านปล่อยให้ซาม่วยกับเปียงยี้ตกตาย เหตุใดท่านไม่ช่วยเหลือมกคิวเพ้ง..."

ลุ้ยก้วงยังคงไม่ตอบคำ

ถังมิ่งชื้อดวัดมือดบหน้าลุ้ยก้วงฉาดหนึ่ง

มุมปากลุ้ยก้วงปรากฏโลหิดไหลซึมออกมา

ถังมิ่งชื้อพลันเปล่งเสียงร่ำไห้สนั่นหวั่นไหว

นางคร่ำครวญหวนไห้ ดังนั้นไม่ได้ยินเสียงร้องร่ำอยู่ในใจของลุ้ยก้วง

...ตอนที่พวกเราฟื้นคืนมา อัคคีก็ไหม้ผ่าน ซิมเปียงยี้กับฉิ้งมิ่งแจ้ล้วนถูกไฟคลอกตาย หากให้พวกมันตายอย่างมีคุณค่า พวกเราก็อย่าได้ออกไป

ถังมิ่งชื้อพลันผุดลุกขึ้น ร่ำไห้รำพันว่า

"เราจะไปแจ้งต่อตั่วเนี้ย"

ลุ้ยก้วงฉุดดึงนางเอาไว้

ถังมิ่งชื้อสูญเสียความเยือกเย็นที่เคยมี พลันดวัดมือกลับหลังลุ้ยก้วงรับบาดเจ็บสาหัสอยู่แล้ว ดังนั้นถูกดบกลิ้งตีลังกาไปทอดหนึ่งฟุบร่างบนกองเถ้าถ่าน

ถังมิ่งชื้อค่อยรู้สึกตัวว่าลงมือรุนแรงไป รีบสะอึกเข้าไปถามว่า

"ท่าน..."

ลุ้ยก้วงปาดคราบโลหิตที่มุมปาก กล่าวอย่างยากเย็นทีละคำ

"ท่านไม่อาจไป หากไม่ต้องการให้ผู้ที่ตายเพื่อพวกเราผิดหวัง พวกเราต้องกลับไปในห้องใต้ดินรักษาอาการบาดเจ็บของพวกเราก่อน"

ถังมิ่งซื้อผงกศีรษะรับด้วยน้ำตาคลอเบ้า

ลุ้ยก้วงหลับตาลงช้าๆ

พริบตานั้น มันถึงกับคิดฆ่าตัวเองนับร้อยครั้ง

มันคิดไม่ถึงตัวเองเป็นลูกผู้ชายชาตรี กลับต่ำทรามถึงเพียงนี้ ต้องให้พี่น้องตนเองสละชีวิตเข้าคุ้มครองมัน มันกลับคล้ายเต่าหดหัวทั้งไม่กล้าขัดขืน และไม่กล้าส่งเสียง

หากมิใช่เพราะสตรีคนรักที่ข้างกาย มันต้องไม่หลบซ่อนตัวเช่นนี้

นี่มิใช่เรื่องที่วีรบุรุษผู้กล้าคนหนึ่งพึงกระทำ

และมิใช่ความประพฤติของลูกผู้ชายคนหนึ่ง

แต่เป็นขั้นตอนหนึ่งของคนล้างแค้นผู้หนึ่ง!

ไม่ว่าผู้อื่นจะเข้าใจหรือไม่ ยอมอโหสิหรือไม่

แต่มันทราบว่า ต่อให้ผู้คนชนชาวโลกไม่ยอมเข้าใจ ต้องมีคนผู้หนึ่งที่เข้าใจ

...เป็นเช็กเสียวเซียง

เช็กเสียวเซียงยังแบกหนี้โลหิตหนักอึ้งกว่ามัน เช็กเสียวเซียงกลั้นกลืนฝืนอัปยศ เพียงเพื่อล้างแค้นชำระอาฆาตเท่านั้น

...เพียงไม่ทราบตอนนี้เช็กเสียวเซียงยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ สามารถหนีรอดจากการตามล่าของเทพมือปราบหรือไม่?

...หากเช็กเสียวเซียงตายแล้ว อย่างนั้นภาระล้างแค้นล้วนตก

อยู่บนบ่าของมัน

...เช็กเสียวเชียง ท่านต้องมีชีวิตอยู่ ท่านต้องหลบหนีออกไป

...สามารถมีชีวิตสืบไป จึงสามารถล้างแค้นได้

บทที่ 8
ปะทะเทพมือปราบ

เช็กเสียวเซียงแทบเข้าใจว่าตนเองไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป

การฆ่าฟันในนครล้างคำมั่น ภายใต้การบุกจู่โจมที่คล้ายระลอกคลื่นอันคลุ้มคลั่ง เขาแทบพังทลายลงแล้ว

ตลอดรายทางเผชิญอันตรายครั้งแล้วครั้งเล่า ถูกล้อมจู่โจมครั้งแล้วครั้งเล่า กระทบกระเทือนถึงผู้อื่นครั้งแล้วครั้งเล่า บังเกิดความผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า

...เมื่อไม่อาจหนีรอดจากชะตากรรม ไยต้องหนีอีก?

...เมื่อตัวเองไม่อาจรอดจากความตาย ไยต้องกระทบกระเทือนถึงผู้อื่น?

นึกถึงตอนนี้ เช็กเสียวเซียงบังเกิดความเสียใจ จนคิดชักกระบี่เชือดคอตาย

แต่แล้วมันเหลือบเห็นเส็กอั้งหลุย

เส็กอั้งหลุยที่อ้อนแอ้นอ่อนแอ ต่อสู้กับศัตรูที่ดุร้ายอำมหิต หลั่งเหงื่อชุ่มโชกทั้งเสื้อผ้า ทำให้ร่างกายที่อ่อนแอของนาง สร้างความเวทนาแก่ผู้พบเห็น ไม่อาจหักใจทำร้ายได้

เชี่กเสียวเชียงมองเพียงแวบเดียว ก็ตกลงใจว่า ต่อให้ตนเองต้องตายร้อยครั้งพันครา ก็ไม่อาจให้นางรับโทษทัณฑ์ได้

ดังนั้นเขาต้องช่วยเส็กอั้งหลุยออกมา

ไฟแห่งการต่อสู้ของเชี่กเสียวเชียงถูกจุดขึ้นใหม่

เมื่อเขาฟันฝ่าถึงข้างกายเส็กอั้งหลุย ศัตรูยิ่งมายิ่งมาก เขาไม่มีโอกาสเอ่ยปากกล่าววาจาแม้สักคำเดียว

เส็กอั้งหลุยไม่ได้เหลียวหน้ามอง แต่ก็รู้สึกได้ว่าเป็นเขา หันหลังชนกับแผ่นหลังของเขา นับแต่นั้นไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังอีก

คู่เชียะเชี่ยวและอึ้งกิมลิ้งพลันสอดแทรกเข้าสู่วงต่อสู้

ทั้งสองความจริงเป็นศัตรูเข้มแข็ง บวกกับศัตรูที่หนุนเนื่องมาดุจสายน้ำ เชี่กเสียวเชียงทราบว่า เขาไม่สามารถบรรลุความหวังคุ้มกรองเส็กอั้งหลุยจากไปได้

ขณะนั้น พลันปรากฏว่าวกระดาษขนาดใหญ่ตัวหนึ่งลอยเข้ามา

...ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ ปรากฏว่าวกระดาษลอยมาตัวหนึ่ง ไยมิใช่น่าประหลาดนัก?

ว่าวกระดาษเป็นสีขาว ผูกหางว่าวเลื่อๆ เส้นหนึ่ง พัดพลิ้วถึงเบื้องหน้าสายตาเชี่กเสียวเชียง บนหางว่าวมีตัวอักษรสองตัว

"เชิญขึ้น"

เชึกเสียวเชียงไม่มีเวลาขบคิดใคร่ครวญ ควักแขนเสึกอั้งหลุยพุ่งโฉบขึ้นบนว่าวกระดาษ

เพิ่งขึ้นสู่ว่าวกระดาษ ว่าวกระดาษถูกผู้คนกระตุกโดยแรง ชักดึงขึ้นสู่ท้องฟ้า

กู่เชียะเชี้ยวและพวกคิดยับยั้งก็ไม่ทันการณ์ ได้แต่สั่งให้ปล่อยเกา-ทัณฑ์

แต่ว่าวกระดาษลอยขึ้นไปอย่างรวดเร็ว แม้แต่เกาทัณฑ์ก็ยิงไม่ถึง ตกลงมาแต่กลางคัน ทำร้ายถูกพวกเดียวกัน

เชึกเสียวเชียงกับเสึกอั้งหลุยที่กลางอากาศรอดจากห้วงความตาย ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี

ยินดีที่สามารถอยู่ด้วยกัน

มีชีวิตอยู่ จะอย่างไรเป็นเรื่องดีงาม

ที่แตกตื่นคือ ว่าวกระดาษตัวนี้เป็นผู้ใดปล่อยขึ้นคิดลอยไปที่ใด ที่นั้นมีชะตากรรมอันใด?

ทั้งสองมองขากกลางอากาศ ชมดูศิษย์สตรีนครล้างคำมั่นที่ต่อสู้อาบเลือดอยู่เบื้องล่าง เสึกอั้งหลุยถึงกับคิดกระโดดลงไป

เชึกเสียวเชียงฉุดดึงนางเอาไว้

ว่าวกระดาษเอียงวูบ ดีที่ไม่พุ่งหัวลง ยังคงลอยต่อไป

ผ่านไปเนิ่นนาน เสึกอั้งหลุยค่อยใช้ซุ่มเสียงเผ่วทุ้มซึ่งไม่เคยเอื้อนเอ่ยมาก่อนชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

“ตอนนี้เราเป็นเช่นเดียวกับท่านแล้ว”

“ดั่วเนี้ย...”

เสือกอั๋งหลุยมองดูนครล้างคำมั่นที่ทอดไกลลิบลับออกไปทุกขณะ ซุ่มเสียงกีคล้ายดังมาจากที่ไกลโพ้นว่า

"ท่านคือเซ็กแจ่จู้ (หัวหน้าค่ายแซ่เซ็ก) ที่สูญเสียค่ายสูญเสียพี่น้อง เราคือเสือกตั่วเนี้ย (สตรีที่หนึ่งแซ่เสือก) ที่ไม่มีนครไม่มีบ้าน"

"เป็นเราสร้างความลำบากแก่ท่าน"

"ชาวยุทธจักรช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ลงเรือลำเดียวกัน หากบอกว่าผู้ใดสร้างความลำบากแก่ผู้ใด ก็ไม่นับเป็นชาวยุทธจักรที่แท้...อย่าว่าแต่เราท่าน"

เซ็กเสียวเซียงกุมมือเสือกอั๋งหลุยแนบแน่น ไม่ว่าที่รออยู่เบื้องหน้าเป็นอะไร ช่วงเวลานี้ช่างงามบงดนัก

เสือกอั๋งหลุยกลับมองดูสายป่านที่ควบคุมว่าวกระดาษตัวนี้

สายป่านเส็กละเอียดปานนั้น ขาวปานนั้น เมื่ออยู่กลางท้องนภาเมฆขาว หากไม่เพ่งพิจารณาแทบดูไม่ออก ดังนั้นแม้แต่ชนชั้นกู่เซียะเชี่ยวยังละเลยสายป่านเส้นนี้ ไม่ชิงตัดขาดไป

แต่สายป่านที่เส็กละเอียดนี้ กลับควบคุมชีวิตพวกเขาทั้งสองเอาไว้

...นี่เป็นสายป่านอันใด?

...เป็นผู้ใดบังคับสายป่านเส้นนี้

.....

เสือกอั๋งหลุยได้รับคำตอบโดยเร็ว

ว่าวกระดาษร่อนลงแล้ว

ผู้ที่ปล่อยสายป่านนี้เริ่มสาวสายป่านแล้ว

ว่าวกระดาษลอยเฉียงๆ เข้าดงไม้

เส็กอั้งหลุยจดจำออกว่า ซ้ายมือของดงไม้เป็นทนองโคลนเลนอันสกปรก ขวามือเป็นผาขาด กึ่งกลางมีพื้นที่แห้งสะอาดเพียงสิบกว่าวา

คนบังคับสายป่านแสดงว่าเลือกพื้นที่แห้งสะอาดแห่งนี้เป็นที่ทรงกาย

...คนผู้นี้คุ้นกับสภาพภูมิประเทศของห้วงเหวปนเมฆถึงเพียงนี้หรือเป็นคนในนครล้างคำมั่น?

มิใช่

ในนครล้างคำมั่นไม่มียอดฝีมือเช่นนี้

สายป่านอยู่ในมือคนผู้หนึ่ง

คนอยู่บนเสลี่ยง

เสลี่ยงอยู่บนไหล่บ่าของผู้คนสี่คน

ยังมีผู้คนอีกสองคนคอยควบคุมสายป่านที่ผูกว่าวกระดาษ ช่วยพวกเขาร่อนลงจากกลางอากาศอย่างมั่นคง

คนบนเสลี่ยงมีสีหน้าองอาจ ท่วงท่าองอาจ แม้แต่ท่านั่งก็องอาจยิ่ง นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วก้อยไว้เล็บยาว กำลังลูบคลำขวดยานัดถุใบหนึ่ง

เซ็กเสียวเชียงไม่เคยเห็นคนผู้นี้มาก่อน

เส็กอั้งหลุยพอเห็นผู้คนที่ข้างกายคนผู้นั้นทั้งหกคน พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป

ทั้งสองพลิ้วร่างลงสู่พื้น เซ็กเสียวเชียงขณะจะกล่าววาจา พลันพบว่ามือของเส็กอั้งหลุยที่ตนเองเกาะกุมไว้เปลี่ยนเป็นเย็นเฉียบ

เซ็กเสียวเชียงฉุกใจคิด ถามทีละคำ

"เทพมือปราบ เล้าต็กฮง?"

คนบนเสลี่ยงรับคำว่า

"เป็นเรา"

คนผู้นี้คือหนึ่งในสามสุดยอดมือปราบ ซึ่งมีวัยวุฒิสูงกว่าสี่ยอดมือปราบ...เทพมือปราบเล้าต็กฮงจริงๆ

เซ็กเสียวเซียงถามว่า

"ท่านไฉนช่วยเรา?"

"เนื่องเพราะเราคิดจับกุมท่าน"

เซ็กเสียวเซียงรู้สึกบรสุมโหมรุมเร้า ฝันร้ายไม่มีวันสิ้นสุด ต้องกล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่ปล่อยให้พวกมันฆ่าเรา?"

"เราเพียงคิดจับเป็นท่าน เราไม่อาจทนดูกู่เซียะเชี่ยวและพวกเคี่ยวเข็ญทรมานท่าน"

เส็กอั้งหลุยพลันถามว่า

"ท่านใช่เป็นคนใช้กำลังทำลายนครล้างคำมั่นหรือไม่?"

"น้องเราทั้งหกนี้มีความสามารถเช่นนี้"

เส็กอั้งหลุยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เล้าต็กฮง เรากับท่านไม่ขออยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน"

เทพมือปราบสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เส็กตั่วเนี้ย เราเลื่อมใสท่านเป็นวีรสตรีนางหนึ่ง เราไม่คิดจับกุมท่าน ท่านไปเถอะ"

"ท่านเข้าใจว่าตัวเองเป็นตัวอะไร กลับส่งคนล้มล้างนครของผู้

อื่น ท่านทราบหรือไม่ว่า มีผู้คนมากน้อยเท่าใดถูกท่านล้มล้างไป?"

เทพมือปราบยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"นั่นเป็นเรื่องอับจนปัญญา"

หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เชี่กเสียวเชียง ท่านเป็นคนชาญฉลาด ยังคงเลิกล้มความคิดต่อสู้ขัดขืน เรารับปากว่าจะไม่สร้างความลำบากแก่เสี่กตั่วเนี้ย"

ผู้ช่วยในสังกัดเทพมือปราบฮุ้นตั่วกล่าวว่า

"เพื่อเสี่กตั่วเนี้ย ท่านยอมสวามิภักดิ์เถอะ"

ลี้ยี่กล่าวว่า

"เล้าเอี้ย (นายแซ่เล้า) ช่วยพวกท่านออกมา เพียงคิดคุมตัวท่านกลับนครหลวงคนเดียว"

น่ำซากล่าวว่า

"เมื่อกลับถึงนครหลวง เล้าเอี้ยไม่แน่ว่าจะช่วยแก้ข้อหาให้กับท่าน"

จิวสี่กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ไม่รู้จักดีชั่ว พวกท่านหนีไม่รอดหรอก"

เตียโหงวกล่าวว่า

"ท่านลองนึกดู หากต้องตกไปในเงื้อมมือกู่เซียะเชี่ยวและพวกมิสู้ติดตามเล้าเอี้ยกลับไปประเสริฐกว่า"

เลี่ยวลักกล่าวว่า

"เชี่กแจ่จู้เชิญ"

คนเหล่านี้ติดตามเทพมือปราบนานปี ย่อมรู้จักกล่าววาจาใดในเวลา

ใด คำ "เชิญ" ของเสี่ยวลัก หมายความให้เซ็กเสียวเซียงรามือรับการจับกุม

เซ็กเสียวเซียงกับเสือกอั้งหลุยสบตากัน ทั้งสองล้วนเข้าใจแววตาของอีกฝ่ายหนึ่ง

แววตาของเซ็กเสียวเซียงคือ...ขอให้เขารั้งอยู่ แลกกับอิสระของเสือกตั่วเอี้ย

แววตาของเสือกอั้งหลุยคือ....ยินกรานไม่ยินยอม ขอร่วมเป็นร่วมตายกัน

เซ็กเสียวเซียงไม่ยืนกรานต่อไป

แววตาเสือกอั้งหลุยกลับกลายเป็นนุ่มละมุนดุจสายน้ำ คล้ายกับได้อยู่ร่วมกับชายคนรัก แม้ตายก็ยินยอมพร้อมใจ

ดังนั้นเซ็กเสียวเซียงประสานมือกล่าวว่า

"เชิญ"

คำ "เชิญ" ของเขา หมายความให้เชิญลงมือ

ผู้ช่วยทั้งหกเหลียวหน้ามองเทพมือปราบเป็นเชิงถามไถ่

เทพมือปราบทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เซ็กแจ่จู้ เรากระทำเพราะความจำเป็น หากท่านสามารถหนีรอดจากเงื้อมมือเราสามครั้ง เราจะไม่จับกุมท่านอีก เป็นอย่างไร?"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวอย่างจริงจัง

"บอกตามความสัตย์ สามารถหนีรอดจากเงื้อมมือเล้าปู้ชิ้ง (เทพมือปราบแซ่เล้า) หนึ่งครั้ง นับเป็นปาฏิหาริย์ไม่คาดฝันแล้ว"

ร้อยยกพันยอ มิสู้คำเยินยอ เทพมือปราบต้องยิ้มออกมา กล่าวว่า

"หวังว่าท่านมีข้อยกเว้น แต่เรายามลงมือ จะไม่ไว้ไมตรี"

ฮุ้นตั่วกล่าวว่า

"เอี้ย พื้นที่นี้สกปรก มิสู้มอบคนทั้งสองให้พวกเราจัดการเถอะ"

เทพมือปราบกล่าวว่า

"ด้านกลไกกับดัก ตลอดจนธาตุทั้งห้า พวกเจ้าทั้งหกยากพบคู่มือเปรียบติด แต่ด้านพลังฝีมือ เซ็กแจ่จู้กับเสือกเซี้ยจู้ (เจ้านครแซ่เสือก) สูงเยี่ยมกว่าพวกเจ้ามากนัก หากพวกเจ้าสู้แพ้ เราค่อยลงมือไยบิใช่เป็นวิธีเปลี่ยนหน้าชน?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"เซ็กแจ่จู้ เสือกตั่วเนี้ย พวกท่านเสื่อมสูญเรี่ยวแรงอักโข ยังคงบุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียงเถอะ"

เซ็กเสียวเซียงพลันชักกระบี่ กล่าวว่า

"พวกเราขอล่วงเกิน"

เขายกกระบี่ถึงระดับคิ้ว เพ่งตามองเทพมือปราบ ประกายตาที่คุกคามคน สะกดฮุ้นตั่วและพวกทั้งหกถอยกายไปหนึ่งก้าว

เซ็กเสียวเซียงสู้ศึกหลายวัน อาบเลือดรับบาดเจ็บ ทั้งยังแขนขาดข้างหนึ่ง ยังมีประกายตาเกรี้ยวกราดปานนี้ แม้แต่เทพมือปราบยังลอบชมเชยในใจ

แต่เปลือกนอกเทพมือปราบแย้มยิ้ม นั่งบนเสลี่ยง ราวไม่มีเรื่องราวใด

เซ็กเสียวเซียงพลันรั้งกระบี่กลับ กล่าวว่า

"เล้าปู้ชิ้ง ท่านเมื่อไม่ต้องการลงมือ ไยไม่ปล่อยปละละเว้นพวก

เราสักครา?"

เทพมือปราบขึ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เมื่อครู่ท่านตั้งท่าตระเตรียมจู่โจม แต่แล้วรั้งกระบี่กลับ จุดตุงจุ้ย อุนลิ่ว และโกยง่อข้างขวาทั้งสามแห่งล้วนเผยช่องโหว่ขึ้น?"

เซ็กเสียวเชียงใจหาขวาบ เขาแขนขาดข้างหนึ่ง ตอนรั้งกระบี่กลับ ย่อมเผยช่องโหว่เล็กน้อย แต่เพียงเป็นช่องว่างชั่ววูบ คิดไม่ถึงถูกเทพมือปราบพบเห็น

เทพมือปราบกล่าวอีกว่า

"หากเมื่อครู่เราเกาะกุมโอกาสชั่ววูบนั้น จู่โจมใส่ดำแหน่งจุดเส้นทั้งสามแห่ง ท่านจะเป็นอย่างไร?"

หน้าผากเซ็กเสียวเชียงปรากฏหยาดเหงื่อผุดขึ้น ยกกระบี่ช้าๆ จ่อจี้ใส่เทพมือปราบแต่ไกล

เทพมือปราบกล่าวว่า

"เช่นนี้จึงถูกต้อง อย่าได้เห็นเราปลอดโปร่งไม่นำพา เป็นเหตุให้ไม่อาจหักใจจู่โจมใส่เรา ไม่เช่นนั้นผู้ที่สำนึกเสียใจคือท่านเอง"

เซ็กเสียวเชียงรับคำดราหนึ่ง

ทันใด เสี่กอั้งหลุยขยับไหล่วูบ

ลูกดอกผูกเชือกที่ม้วนบนข้อมือนาง พลันพุ่งวาบออกไปดุจสายฟ้า

ลูกดอกไม่ได้พุ่งใส่เทพมือปราบ หากแต่พุ่งใส่เตียโหงว ซึ่งหามเสลี่ยงให้กับเทพมือปราบ

นี่คือกลยุทธ์ยิงคนยิงม้าก่อน

น่ำซา จิวสี่ เตียโหงา เลี่ยวลัก ทำหน้าที่หามเสลี่ยง ฮุ้นตั่วและลี้ยี่คุ้มครองอยู่สองฟากข้าง เสี่กอั้งหลุยพอซัดลูกดอกผูกเชือกออก ลี้ยี่ก็ถลันเข้าขวาง ใช้ป้ายเงินใบหนึ่งสกัดใส่

มิคาดลูกดอกผูกเชือกวกวูบ กลับพุ่งลอดหว่างขาลี้ยี่ไป ยังคงจู่โจมใส่หัวเข่าขวาของเตียโหงว

ฮุ้นตั่วตวาดก้อง ถลันจากด้านข้าง ตะปบใส่ลูกดอกผูกเชือกด้วยมือเปล่า

ลูกดอกผูกเชือกพลันหมุนวนหลายรอบ เลี่ดลอดนิ้วฝ่ามือของมันไป ยังคงพุ่งใส่เตียโหงวดุจเดิม

เตียโหงวพลันยกเท้าขวาขึ้นหลบเลี่ยง แต่ลูกดอกผูกเชือกคล้ายมีชีวิตเปลี่ยนเป็นพุ่งใส่เท้าซ้ายของเตียโหงว คล้ายกับความจริงพุ่งใส่เท้าซ้ายของบันแต่แรก

น่ำซา จิวสี่ และเลี่ยวลัก พลันละวางเสลี่ยงที่แบกบนไหล่บ่าโอบกระหนาบเข้ามาจากทางซ้ายขวาหลัง น่ำซาใช้หมัด จิวสี่ใช้ฝ่ามือ เลี่ยวลักใช้เท้า สกัดใส่ลูกดอกผูกเชือก

ลูกดอกผูกเชือกพลันสะท้านคราหนึ่ง พุ่งควับเปลี่ยนทิศทางซัดใส่เท้าขวาที่ยกขึ้นของเตียโหงว

เตียโหงวคร่างหนักๆ เท้าขวาตกลงกับพื้น ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดขาว แต่ยังแบกเสลี่ยงเอาไว้ โดยไม่ยอมปล่อยวางลง

น่ำซา จิวสี่ และเลี่ยวลักรีบพุ่งปราดกลับไปยังตำแหน่งเดิม ถลึงบองเสี่กอั้งหลุยอย่างขุ่นเคือง

เทพมือปราบยังคงนั่งบนเสลี่ยง ส่งเสียงทีละคำ

"เสือกตั่วเนี้ย ท่านไม่ควรทำร้ายเตียโหงว"

เสือกอั้งหลุยพอจู่โจมประสบผล ใบหน้าปรากฏแววเหนื่อยล้าขึ้น ปากกล่าวว่า

"ไฉนไม่อาจทำร้ายมัน พวกท่านคิดจับกุมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำร้ายคน"

"พวกเราได้รับราชโองการมาจับกุมพวกท่าน ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย พวกท่านไม่ราเมือรับการจับกุม ยังกล้าอาละวาดอีก?"

เสือกอั้งหลุยกล่าวด้วยทระนงว่า

"ข้าพเจ้าไม่สนใจท่านรับราชโองการอันใด กระทำตามกฎหมายอันใด หลักการของพวกเราชาวยุทธจักรคือ จะไม่ราเมือรับการจับกุมอย่างมากขอสู้ตาย"

พลางกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"ข้าพเจ้าสามารถบอกว่า ข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากสวรรค์ให้กระทำการ หากคิดพิชิดจิดใจคน สมควรมีเหตุผล"

เดราได้คางของเทพมือปราบสั่นพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชยกล่าวว่า

"ท่านว่าเราไร้เหตุผล?"

"บิใช่ ข้าพเจ้าเพียงไม่เคยเห็นคนนึกอ้างเหตุผลเข้าข้างตัวเองเช่นท่านมาก่อน"

เช็กเสียวเชียงพลันเข้าใจจิดเจตนาของนาง

จิดเจตนาของนางคิดกระตุ้นโทสะเทพมือปราบ

เทพมือปราบมีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด หากไม่กระตุ้นโทสะมัน

ค้องไม่มีโอกาสให้ฉกฉวย ต่อให้กระตุ้นโทสะมัน ก็ไม่แน่ว่าจะมีโอกาสให้ฉกฉวย

แต่อย่างน้อยไม่ถึงกับลึกล้ำสุดหยั่งคาดเพียงนี้

กล้ามเนื้อใบหน้าเทพมือปราบสั่นกระตุกคราหนึ่ง จากนั้นยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เส็กตั่วเนี้ย ท่านฟันดาบใส่เท้าตัวเอง จากนั้นไปเถอะ เราจะไม่จับกุมท่าน"

เส็กอั้งหลุยหน้าซีดขาว จากนั้นระดมคำพูดออกไปว่า

"เล้าต็กฮง ท่านเข้าใจว่าท่านให้ความยุติธรรมอย่างยิ่งหรือ ท่านให้ข้าพเจ้าฟันดาบใส่เท้าตัวเอง จากนั้นจากไป นับว่าให้ความเมตตาต่อข้าพเจ้ากระมัง ข้าพเจ้าบาดเจ็บแล้วบาดเจ็บอีก เมื่อพบกับอึ้งกิมลิ้งและพวก ไยมิใช่ต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง ท่านเพียงคิดรักษาชื่อเสียงดีงามแต่กระทำเรื่องชั่วร้าย"

เทพมือปราบพลันพลิ้วกายขึ้น

มันยื่นมือปราดออก ก็ดึงกระบี่จากกลางหลังเลี่ยวลักเล่มหนึ่ง

ประกายกระบี่เป็นสีคราม

ในที่สุด เทพมือปราบพิโรธแล้ว ลงมือแล้ว

จิตเจตนาของเส็กอั้งหลุย เพื่อคิดบีบบังคับเทพมือปราบผละจากเสลี่ยง ลงมือต่อนาง

ขอเพียงเทพมือปราบลงมือต่อนาง เช็กเสียวเชียงสามารถสังเกตแนวทางกระบี่ของมัน ลงมือสกัดขัดขวาง

นางเชื่อมั่นในไหวพริบปฏิภาณของเช็กเสียวเชียง

นางเชื่อว่าเช็กเสียวเซียงต้องค้นพบวิธีคลี่คลายทำลายทันเวลา

เทพมือปราบใช้ออกหนึ่งกระบี่

เส็กอั้งหลุยมือซ้ายใช้ลูกดอกผูกเชือก มือขวาถือกระบี่สั้น อย่างน้อยมีกระบวนท่าเก้าสิบหกชนิด แต่ไม่อาจใช้ออกแม้สักท่าเดียว

ยามคับขันเป็นตาย นางกลับใช้กระบวนท่าที่ไม่เคยนึกคิดมาก่อนท่าหนึ่ง จากนั้นถอยกายไปห้าก้าว

เทพมือปราบรั้งกระบี่กลับ พลิ้วถอยกลับไปบนเสลี่ยง กระบี่สอดคืนฝักที่กลางหลังของเลี่ยวลัก คล้ายไม่ได้ใช้กระบี่มาก่อน

กระบี่ของมันนี้ เช็กเสียวเซียงกลับไม่ทันลงมือ ถึงกับไม่ทันเห็นชัดตา

เส็กอั้งหลุยคิดกล่าววาจา สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป รู้สึกมีพลังกระบี่อันเกรี้ยวกราดสายหนึ่งคุกคามมา ต้องถอยร่นไปห้าก้าว พลังกระบี่กลับบรรลุถึงทรวงอกแล้ว

เทพมือปราบยังอยู่บนเสลี่ยง ไม่ได้ลงมือชัดๆ

เสียงเช้งคราหนึ่ง เช็กเสียวเซียงชักกระบี่

กระบี่ฟันใส่กลางอากาศ

พลังกระบี่ที่ซ่อนเร้นพลันถูกฟันขาดสะบั้น

เส็กอั้งหลุยหน้าซีดขาว ยกมือกุมอกหอบหายใจ เช็กเสียวเซียงรั้งกระบี่กลับ กล่าวเสียงกังวาน

"กระบี่ที่ 'ใช้ก่อนหลอกล่อ ใช้ทีหลังฆ่าคน' อันยอดเยี่ยม ท่านใช้กระบี่มิใช่กำลังสำคัญ ตอนรั้งกระบี่กลับ จึงแผ่พุ่งพลังกระบี่ที่แท้จริงออก"

เทพมือปราบยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิผิด ท่านสามารถพบเห็นกระบี่อ้าวฮวกเกี๋ยม (กระบี่คล้อยหลัง) ของเรา นับว่าไม่ง่ายนัก เส็กตั่วเนี้ยคิดค้นท่ากระบี่ทำลายกระบวนท่าเราก็ยอดเยี่ยมยิ่ง หากพวกท่านไม่ได้รับบาดเจ็บ ผนึกรวมกำลัง อาจสามารถต่อสู้กับเราสักครา"

ทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"น่าเสียดายพวกท่านรับบาดเจ็บ ทั้งรับบาดเจ็บสาหัส"

เช็กเสียวเซียงกล่าวเสียงเย็นชา

"คำพูดนี้ไยมิใช่เป็นวาจาไร้สาระ?"

"อ้อ?"

"ท่านหากเห็นแก่พวกเราบาดเจ็บ ก็อย่าได้คร่ากุมคน เมื่อคิดคร่ากุมคน ยังพร่ำพิไรอันใด?"

เทพมือปราบกล่าวคำ "ถูกต้อง" ยื่นมือคว้าวูบ ชักกระบี่สีแดงซึ่งสะพายอยู่กลางหลังเดียโหงวออกมา

เช็กเสียวเซียงกับเส็กอั้งหลุยสบตากันวูบ ตั้งท่าตระเตรียมลงมือ

เทพมือปราบโอบกระบี่กับอก เสื้อผ้าที่สวมใส่เบ่งพองราวใบเรือกินลมเต็มที่ บนเสลี่ยงบังเกิดเสียงครืนครั่นปานฟ้าร้อง คาดว่าเมื่อจู่โจมออก ต้องเป็นสภาพสะท้านฟ้าสะเทือนดิน

ทันใด เงาร่างสองสายแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา พุ่งปราดขึ้นจู่โจมใส่เทพมือปราบอย่างเร่งร้อน

เช็กเสียวเซียงแทงกระบี่ในระดับเสมออก แต่กระบี่นี้รวมแก่นแท้ของพลังฝีมือจนหมดสิ้น กระบี่เพิ่งยกขึ้น ตุ้นตั่วกับลี้ยี่ที่ยืนอยู่หน้า

เสลี่ยง ต้องถูกประกายกระบี่คุกคามจนหลับตาลง

พวกมันพอหลับตา กี๋รีบลืมขึ้น เมื่อลืมตาขึ้น เห็นเงาร่างสองสายพลิ้วเฉียงๆ ลงสู่พื้น พร้อมกับโลหิตพร่างพรมลงมาหลายหยด แดงฉานบาดตาราวดอกเหมยก็ปาน

ที่หว่างเอวเซ็กเสียวเซียงเพิ่มคราบโลหิตหย่อมหนึ่ง ลูกดอกผูกเชือกบนมือซ้ายของเสือกอั้งหลุยก็หลงเหลือเชือกครึ่งท่อน ลูกดอกนั้นหายวับไป

ที่แท้เทพมือปราบดระเตรียมใช้ฮวยลุ้ยเจ่กเกี่ยม (กระบี่ฟ้าร้อง) เซ็กเสียวเซียงกับเสือกอั้งหลุยกลับชิงกระตุ้นให้มันใช้ออกก่อน

เทพมือปราบทอดถอนใจกล่าวว่า

"รามือรับการจับกุมเถอะ"

เซ็กเสียวเซียงร้องดังๆ ว่า

"ไม่เด็ดขาด"

เสียงฟ้าร้องครืนครั่นดังขึ้นอีกครา ครั้งนี้มีสภาพเกรี้ยวกราดรุนแรงกว่าครั้งแรกอีก

เสือกอั้งหลุยพลันลอยตัวดีลังกาสิบเจ็ดสิบแปดตลบ สาดซัดอาวุธลับออกยี่สิบเจ็ดสาย พุ่งใส่น่าซา จิวสี่ เตียโหงวและเสี่ยวลักที่แบกเสลี่ยง

ฮุ้นดั่วกับลี้ยี่ดวาดก้อง ขณะจะต้านทานรับมือ พลันปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้น เซ็กเสียวเซียงจู่โจมกระบี่ออก

คนทั้งสองถูกพลังกระบี่อันกราดเกรี้ยวคุกคามล่าถอยไปด้านหลัง

ทันใด แสงอาทิตย์สาดลงวูบ คนผู้หนึ่งลอยตัวขึ้นตุจเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่ง แทงกระบี่ลงยังศีรษะของเซ็กเสียวเซียง

เช็กเสียวเซียงคำนวณได้แต่แรกว่า เทพบือปราบต้องลงมือในลอนนี้ รีบพลิกกระบี่ปิดป้อง ชั่วพริบตา ทั้งสองหักล้างกันเจ็ดกระบี่

ขณะเดียวกัน อาวุธลับของเสึกอั้งหลุยยี่สิบกว่าชนิดรวมตัวกันเป็นเส้นสาย สาดพ่งใส่จิวสี่

จิวสี่ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เลี่ยวลักรีบวางเสลี่ยงลง ทั้งสองผนึกกำลังค่อยทำลายอาวุธลับสายนั้นไปได้

เสึกอั้งหลุยฉกฉวยโอกาสถลันถึงเบื้องหน้าน่ำซา กางนิ้วทั้งสองทิ่มสกัดใส่ดวงตามัน

น่ำซาก้มศีรษะหลบเลี่ยง เสึกอั้งหลุยตวัดเท้าเตะออก ปลายรองเท้าปรากฏมีดปลายแหลมท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา

น่ำซาร้องเสียงพิกล หดตัวงูบหนึ่ง ถอยกรูดไปด้านหลัง

ยามนั้น เช็กเสียวเซียงพลันชัดกระบี่จากมือ เทพมือปราบจู่โจมถึงที่สุด ร่างต้องตกงูบลงบนเสลี่ยง

เสึกอั้งหลุยพลันสะอึกเข้าหาเตียโหงว ที่แบกเสลี่ยงไว้เพียงลำพังแทงกระบี่สั้นใส่มัน

เตียโหงวบาดเจ็บที่เท้าอยู่ก่อน ทั้งแบกเสลี่ยงไว้เพียงลำพัง ยากที่จะต้านรับกระบี่นี้ได้ แต่มันยอมหลั่งโลหิต ไม่ยอมละทิ้งเสลี่ยงไป

เทพมือปราบพอทิ้งตัวลงมา พบว่าเตียโหงวตกอยู่ในห้วงอันตราย ดังนั้นบังคับร่างลงมาอย่างเร่งร้อน จู่โจมกระบี่ใส่เสึกอั้งหลุย

แต่เสึกอั้งหลุยชิงพุ่งตัวออกไป พุ่งปราดไปสมทบกับเช็กเสียวเซียง

เช็กเสียวเซียงรับกระบี่สั้นจากมือนาง แทงใส่เทพมือปราบหนึ่งกระบี่

เทพมือปราบได้เด่วกกระบี่กลับมาป้องกันตัว เสียงดิงเมื่อปลายกระบี่ของเซ็กเสียวเดียงแทงใส่กระบี่ของเทพมือปราบ

เซ็กเสียวเซียงหยิบขึมพลังจากการแทงใส่ ดีดตัวออกไป

เทพมือปราบถูกพลังจากปลายกระบี่กดใส่ สองเท้าตกลงสู่พื้น มันความจริงยังสามารถดีโด้กลับไป แด่สองเท้าพอสัมผัสพื้น ด้องร้องเสียงพิกลออกมา

พื้นดินชั้นแฉะสกปรก มันทิ้งตัวลงโดยแรง โคลนเลนกระเซ็นขึ้นมาแปดเปื้อนถูกชายเสื้อด้านล่างของมัน

เทพมือปราบมีชีวิตอยู่ในเวียงวังตั้งแต่อายุสิบแปดปี ที่เหยียบย่ำเป็นอิฐเคลือบหยกขาว พื้นพรมหนานุ่ม ยามนี้พอเหยียบใส่โคลนเลนด้องร้องเสียงพิกล โผพุ่งกายกลับขึ้นไปบนเสลี่ยง

เซ็กเสียวเซียงฉกฉวยโอกาสพุ่งถอยถึงข้างกายเส็กอั้งหลุย ฝีเท้าพลันชวนเชคราหนึ่ง

เส็กอั้งหลุยประคองเขาเอาไว้

ไม่ว่าผู้ใดประกระบี่กับเทพมือปราบ ด่อให้ไชคดีไม่แพ้พ่ายดกตาย ก็ด้องสูญเสียพลังสมาธิและเรี่ยวแรงไม่น้อย

ทั้งสองเพียงหยุดยั้งเล็กน้อยก็พุ่งปราดออกไป

นี่เป็นห้วงคับขันเป็นตาย ไม่อนุญาตให้หอบหายใจคลอเคลียได้

ทั้งสองพุ่งปราดไปยังทิศทางของหนองโคลนเลน

ยามนั้น น่ำซา จิวสี่ และเสี่ยวลักกลับมาประจำหน้าที่แบกเสลี่ยง ร้องเรียกเป็นเสียงเดียวกันว่า

“เอี้ย”

เทพมือปราบมองดูคราบโคลนบนชายเสื้อ พลันดวาดก้อง ซัดกระบี่สีแดงในมือออก ไล่ตามเซ็กเสียวเซียงกับเสึกอั้งหลุยไป

เซ็กเสียวเซียงกับเสึกอั้งหลุยได้ยินเสียงพลังกระบี่แหวกฝ่าอากาศอย่างรุนแรง แต่ทั้งสองไม่ได้เหลียวหน้าไป

เนื่องเพราะกระบี่นี้เป็นเทพมือปราบซัดออกด้วยพิโรธ ทั้งสองไม่สามารถปิดป้องด้านรับได้ ยังคงวิ่งตะบึงไปเบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง

เงากระบี่สีแดงแลบแปลบแล้วหายวับ

กระบี่แดงพุ่งใส่อากาศ ลำหน้าพวกเขาไป ปักฉึกกับพื้นดิน ด้ามกระบี่ยังสั่นไหวดังอึงอล

เซ็กเสียวเซียงเมื่อพุ่งผ่านไป พลันพลิกข้อมือวูบ ถอนกระบี่บนพื้นขึ้นมา

เห็นบนกระบี่สลักอักษรโบราณสองตัว “ลิ้วเช้ง” (ไว้ไบตรี)

เทพมือปราบตวาดสั่งว่า

“ตาม”

ตุ้นตั่วกับลี้ยี่พุ่งปราดออกไป ติดตามเซ็กเสียวเซียงกับเสึกอั้งหลุยเข้าสู่หนองโคลนเลนแถบนั้น

น่ำชา จิวสี่ เตียโหงวและเลี่ยวลักไม่กล้าติดตามไปโดยพลการ

พวกมันไม่กลัวหนองโคลนเลน

แต่เทพมือปราบกลัวสกปรก

พวกมันกลัวว่าจะทำให้เทพมือปราบสกปรก

ที่ริมหนองโคลนเลน เทพมือปราบกล่าวว่า

“พวกบันหนีไม่รอดหรอก ภายใต้การติดตามของตุ้นตั่วกับลี้ยี่

พวกมันต้องออกจากหนองโคลนเลน พวกมันหนีรอดได้ครั้งหนึ่ง ต้องไม่อาจรอดพ้นเป็นครั้งที่สอง”

ขณะกล่าว ดวงตาปราศจากแววปีติยินดี กลับปรากฏแววกลัดกลุ้มอย่างเข้มข้น

.....

เช็กเสียวเชียงกับเส็กอั้งหลุยหมอบซุ่มอยู่ละแวกหนองโคลนเฉน จวบกระทั่งฟ้ามืดค่ำลง

เช็กเสียวเชียงกล่าวเบาๆ

“พวกเราออกไปเถอะ”

เส็กอั้งหลุยอยู่ข้างกายเขาตลอดเวลา ยามนั้นพลันบีบมือเขาคราหนึ่ง

เช็กเสียวเชียงเบือนหน้ามอง เห็นหน้าด้านข้างของเส็กอั้งหลุยซ่อนอยู่ในผมเผ้าดำขลับ แสงจันทร์ส่องต้องจมูกโด่งเป็นสันของนางแลดูนุ่มนวลยิ่ง

พริบตานั้นเช็กเสียวเชียงหวนนึกถึงความสัมพันธ์ที่ผ่านมา ต้องบังเกิดความสะทกสะท้าน กล่าวว่า

“เพียงหวังคนยั่งยืนนาน คลอเคียงข้างเป็นพันลี้ ครั้งนี้หากโชคดีไม่ตาย เราขินขอมถอนตัวเร้นกาย อยู่ร่วมกับท่านตลอดไป”

ขนตาเส็กอั้งหลุยเด้นระริกได้แสงจันทร์ กล่าวว่า

“คำพูดนี้เป็นความจริง?”

“ตั๋วเนี้ย เราไม่เคยหลอกท่านมาก่อน”

เสือกอั้งหลุยพลันแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"คำพูดที่ระรื่นหูเช่นนี้ ต่อให้หลอกข้าพเจ้าจะเป็นไร?"

"แต่ที่เรากล่าว ล้วนเป็นวาจาจากใจจริง"

"ต่อให้เป็นความจริง พวกเราสามารถหนีรอดจากเงื้อมมือเทพมือปราบหรือไม่ ยังเป็นปัญหาอยู่"

เช็กเสียวเชียงหนักอึ้งเคร่งเครียดขึ้นมา กล่าวว่า

"พลังฝีมือเทพมือปราบสูงเยี่ยมยิ่ง พวกเรามิใช่คู่มือของมันเด็ดขาด"

เสือกอั้งหลุยกล่าวว่า

"กระบี่บินดอนท้ายของมัน ความจริงสามารถปลิดชีวิตพวกเรา แต่มันต้องการคร่ากุมพวกเราทั้งเป็น ดังนั้นจงใจชัดกระบี่พลาดผิด"

"ตั่วเนี้ย พวกเราขอมีชีวิตด้วยกัน หากตายขอตายด้วยกัน"

เสือกอั้งหลุยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่สามารถเกลี้ยกล่อมท่านหลบหนีไปเพียงลำพังกระมัง?"

"สามารถ"

เสือกอั้งหลุยกลับรู้สึกเหนือความคาดหมาย เช็กเสียวเชียงกล่าวสืบต่อ

"ท่านหลบหนี เราอยู่รั้งท้ายในที่นี้"

เสือกอั้งหลุยกล่าวว่า

"แต่หากพวกเราหนีไปด้วยกัน ยากหนีรอดจากการตามล่าของเทพมือปราบได้"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"หนีไม่รอดก็หนีไม่รอด หากต้องตายในเงื้อมมือมัน ยังดีกว่าตายในเงื้อมมือของกู่เซียะเชี้ยวและพวกไว้"

เขากุมมือเสี่กอั้งหลุยไว้ กล่าวอย่างจริงจัง

"ตั่วเนี้ย ท่านไม่ต้องเกลี้ยกล่อมเราแล้ว ตอนนี้พวกเราอยู่ด้วยกัน ไม่ว่าเป็นหรือตาย ไม่ขอแยกจากกัน"

ทั้งสองนิ่งเงียบงันไป

เสี่กอั้งหลุยแอบอิงในอ้อมอกของเซ็กเสียวเซียง

ทั้งสองอยู่ในบริเวณหนองโคลนเลนอันทุรกันดาร แต่สีหน้าปรากฏแววสุขสงบ

เสี่กอั้งหลุยพลันขยับออกมา กล่าวว่า

"ทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าหิวแล้ว"

ทั้งสองหลบหนีด้วยกัน ความเจ็บปวดบนร่างกาย ภัยอันตรายที่รายล้อม ทำให้พวกเขาลืมเลือนความหิวโหย แต่เมื่อแอบอิงกัน จิตใจพอผ่อนคลาย ก็รู้สึกหิวโหยขึ้นมา

เซ็กเสียวเซียงขยับพลางกล่าวว่า

"เราก็เช่นกัน"

"น่าเสียดายที่นี้เป็นหนองโคลนเลน ไม่มีสมันหมูป่าอันใด ไม่เช่นนั้นสมควรรับประทานให้อิ่มหนำสักมื้อ"

เซ็กเสียวเซียงกะพริบตากล่าวว่า

"เราจะก่อไฟกองหนึ่งก่อน อาจบางทีสามารถปิ้งย่างแมลงเม่าสองตัว"

เขาถามอย่างยิ้มแย้ม
"ท่านรับประทานแมลงเม่าหรือไม่?"
เสือกอั้งหลุยหลับตาลงกล่าวว่า
"ข้าพเจ้ารับประทานเนื้อคน...เนื้อของท่าน"

เชือกเสียวเชียงมองดูเค้าใบหน้าที่สุขสงบของนางคล้ายเคลิบเคลิ้มงมงายแล้ว

.....

ขณะที่เชือกเสียวเชียงเหม่อมองดูเสือกอั้งหลุย ในความมืดก็มีผู้คนจ้องมองดูเขา

หนึ่งอยู่ในพื้นทราย
หนึ่งอยู่กลางไม้ผุ
เป็นฮุ้นตั่วกับลี้ยี่
ทั้งสองเป็นมือดีที่ฝึกวิชาอำพรางร่องรอย พวกมันสะกดรอยตามเชือกเสียวเชียงกับเสือกอั้งหลุย เฝ้าหาโอกาสลงมือ

ทันใด มีคนกระดุกขาหลังของลี้ยี่ พร้อมกันนั้นมือข้างหนึ่งวางลงบนหัวไหล่ฮุ้นตั่ว

ฮุ้นตั่วกับลี้ยี่ใจหายวาบ ขณะจะลงมือ ค่อยเห็นชัดดาว่า ผู้มาเป็นน่ำซากับจิวสี่

ฮุ้นตั่วกล่าวด้วยความบินดีว่า
"พวกท่านก็มาแล้ว"
มันแม้บินดี แต่ซุ่มเสียงเบาดุจฟองอากาศที่ผุดขึ้นจากหนอง

โคลนเลน

จิวสี่ปั้นหน้าเคร่งเครียด มองดูเชึกเสียวเซียงซึ่งก่อไฟอยู่ที่ไกลตากล่าวว่า

"เป็นไร ยังไม่ลงมือ?"

ลี้ยี่กล่าวว่า

"เล่าตั่ว (คนที่หนึ่ง) ห่วงหน้าพะวงหลัง ไม่กล้าลงมือ"

ตุ้นตั่วโต้แย้งว่า

"เอี้ยไม่สั่งพวกเราลงมือ เพียงให้พวกเราบีบบังคับผู้คนออกจากหนองโคลนเลน หากลงมือโดยผลีผลาม เกรงว่าไม่ถูกต้อง"

จิวสี่เหลียวหน้ามอง เห็นเชึกเสียวเซียงคุมกระบี่แทงถูกนกแร้งที่ค้างเรมบนค่าคบตัวหนึ่ง กำลังชักชวนเสึกอั้งหลุยถอนขนนกตระเตรียมปิ้งย่างรับประทาน

จิวสี่กล่าวว่า

"พวกมันไหนเลยมีท่าทีออกไป ต่อให้พวกเรารอได้ หรือท่านจะให้ท่านผู้เฒ่าเข้ามาจับกุมคนในสถานที่สกปรกเช่นนี้?"

ตุ้นตั่วก้มศีรษะลง นำซากล่าวเสริมขึ้น

"หากเล่าตั่วกริ่งเกรง มิสู้อยู่นิ่งเฉย ปล่อยให้พวกเราลงมือ หากมีข้อผิดพลาดอันใด ท่านสาบารถกลับไปรายงานต่อเอี้ยก่อน"

ตุ้นตั่วคอฟังจนเลือดลบพลุ่งพล่านกล่าวว่า

"นี่เป็นวาจาใด พวกเราลงมือโดยพร้อมเพรียง ไม่ว่าแพ้ชนะเป็นตาย ล้วนผูกพันด้วยกัน"

ลี้ยี่กับน่ำซากล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"ประเสริฐ"

อุ้นตั่วกอกล่าวอีกว่า

"แต่เราฟังว่า คนทั้งสองเป็นลูกผู้ชายกับวีรสตรีในยุทธจักร พวกเราเพียงคร่ากุมคน อย่าได้ฆ่าคน"

น่ำชารับคำ ลี้ยี่กับจิวสี่กลับสบตากันแวบหนึ่ง

.....

เช็กเสียวเซียงกับเส็กอั้งหลุยก็สบตากันแวบหนึ่ง

แววตาของพวกเขาล้วนอบอุ่นและหวานชื่น

พวกเขากำลังรับประทานเนื้อ

เนื้อนกย่าง

เส็กอั้งหลุยกล่าวว่า

"ที่แท้เนื้อนกในหนองโคลนเลนนี้ มีรสชาติดีถึงเพียงนี้"

"นกชนิดนี้มีกระดูกมากกว่าเนื้อ หนังเหี่ยวเกินไป รสชาติไม่สู้ดี"

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านคิดแย่งคว่ามดีความชอบว่า ท่านปิ้งได้น่ารับประทาน"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ไม่ เราคิดบอกว่าเครื่องหอมกับเกลือของท่านปรุงรสได้พอดี"

เขากล่าวอีกว่า

"เรากลับเลื่อมใสท่าน ระหว่างที่หลบหนียังพกนำเครื่องหอมติดตัว"

เส็กอั้งหลุยกล่าวว่า

"คนหลบหนีต้องรับประทาน มิหนำซ้ำต้องรับประทานอาหารดีเป็นพิเศษ ดังนั้นพวกเราควรจัดเตรียมของที่ช่วยเพิ่มรสอาหารไว้"

"ท่านจัดเตรียมตั้งแต่เมื่อใด?"

"ข้าพเจ้าฟังว่าค่ายเทียมเมฆถูกทำลาย ก็จัดเตรียมเครื่องหอมไว้"

เช็กเสียวเชียงดื้นดันใจยิ่ง เสือกอั้งหลุยพอทราบว่าค่ายเทียมเมฆล่มสลาย ก็คำนวณว่าเขาต้องมาขอความช่วยเหลือที่นครล้างคำมั่น แม้ทราบว่านครล้างคำมั่นต้องรับความกระทบกระเทือน ยังคงเสนอหน้าออกปกป้อง

ยามลำบากยากใจ เช็กเสียวเชียงเบือนสายตาไปยังกองไฟ

ไม้ฟืนที่นี้อับชื้น มิหนำซ้ำกิ่งไม้มีไม่มากนัก ดังนั้นไฟที่ก่อไม่ร้อนแรงเท่าใด

ทันใด เปลวไฟสว่างจ้าขึ้น

อัคคีพวยพุ่งใส่เสือกอั้งหลุย

หลังเปลวไฟมีเงาคน

เช็กเสียวเชียงใจหายวาบ ไม่ทันส่งเสียงร้องเตือน รีบคู้โจมกระบี่ออก

แต่ในดินเหลวปรากฏมือคู่หนึ่งยื่นปราดออกมา

มือทั้งคู่ตะปบคว้าใส่ข้อเท้าของเขาดุจสายฟ้า

เช็กเสียวเชียงไม่สนใจมากความ กระบี่แหวกฝ่าอากาศออกไป

สองคนในเปลวไฟ ความจริงแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา พุ่งใส่เสือกอั้งหลุย กระบี่พอแหวกฝ่าอากาศมาถึง ทั้งสองต้องชะงักร่างลงวูบหนึ่ง

เสือกอั้งหลุยชักเนื้อนกย่างในมือออก มือขวาชักกระบี่สั้น แทง

ไปในเปลวไฟ

อัคคีลุกช่วงโชติ แต่เงาคนในเปลวไฟสาบสูญไปราวปาฏิหาริย์ เส็กอั้งหลุยกลัวอัคคีลวกถูกใบหน้า รีบยกมือปิดหน้าล่าถอย นางเพิ่งล่าถอย "ไม้ผุ" ที่ด้านหลังครึ่งท่อน พลันเคลื่อนไหว นี่เป็นยุทธวิธีของจิวสี่

...ขอเพียงคร่ากุมเส็กอั้งหลุย เชี็กเสียวเซียงค้องยอมจำนน ดังนั้นพวกมันมุ่งคร่ากุมเส็กอั้งหลุยก่อน

เส็กอั้งหลุยพอล่าถอย สองมือของ "ไม้ผุ" ท่อนนั้นก็โอบรัดใส่เส็กอั้งหลุย

แต่เส็กอั้งหลุยแทงกระบี่สั้นผ่านซอกแขนออกไป

คนผู้นั้นร้องเสียงพิกล คลายมือถอยปราดไป

ผู้คนในเปลวไฟทั้งสองคืออุ้นตั่วกับจิวสี่ ทั้งสองเห็นลี้ยี่รับบาดเจ็บ รีบถลันเข้ามา คว้าจับสองไหล่ของเส็กอั้งหลุยไว้

เส็กอั้งหลุยดวัดสองเท้าเตะกราดออก คมมีดที่ปลายรองเท้าบรรลุถึงมุมหน้าผากของพวกมัน

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงร้องคำหนึ่ง คนผู้หนึ่งทลายดินขึ้นมาตลอดทั้งร่างเต็มไปด้วยคราบโคลนเลน ปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง เป็นน่ำซาเอง

น่ำซาคว้าจับสองเท้าของเชี็กเสียวเซียงไว้ เชี็กเสียวเซียงยามคับขันเกิดไหวพริบ ไม่สลัดดิ้นรน กลับทิ้งเท้าทั้งสองจมลึกลงในดินโคลน

สองเท้านี้ล้วนเหยียบถูกหัวไหล่ของน่ำซา บังเกิดเสียงกร็อบกร็อบ น่ำซาทราบว่าดนเองรับบาดเจ็บไม่น้อย ต้องร้องเสียงพิกล ทลาย

ดินออกมา

เช็กเสียวเชียงแม้ทำร้ายน้ำซา แต่ร่างท่อนล่างก็จมอยู่ในโคลนเลน พร้อมกันนั้น สองเท้าของเสือกอั๋งหลุยเตะพลาดผิด

อุ้นตั่วกับจิวสี่หดศีรษะไปในเสื้อผ้า หลบเลี่ยงจากเท้าของเสือกอั๋งหลุย ยื่นมือคว้าจับสองเท้าของนางเอาไว้

ลี้ยี่ฉกฉวยโอกาสโถมจู่โจมใส่นาง

พลันได้ยินเสียงกู่ดังขาวนาน เช็กเสียวเชียงมาถึงแล้ว

ลี้ยี่เร่งมือจู่โจม มันทราบว่าหากโค่นเสือกอั๋งหลุยไม่ได้ พี่น้องที่คว้าจับสองเท้าของนางต้องประสบภัย

ลี้ยี่จู่โจมออกสามกระบวนท่า เสือกอั๋งหลุยพลันตีโต้ออกกระบี่หนึ่ง

ลี้ยี่พลันพบว่า อุ้นตั่วและจิวสี่ที่คว้าจับสองเท้าของเสือกอั๋งหลุยล้วนล้มลงกับพื้น ส่งเสียงครวญครางออกมา

จากนั้นมันถูกเช็กเสียวเชียงฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ

มันลอยลิ่วไป เนิ่นนานค่อยร่วงลงสู่พื้น คราบโคลนเลนกระเซ็นซ่าน พอดีร่วงลงในหนองโคลนเลน ร่างจมหายลงไป

มันส่งเสียงร้องด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย เนื่องเพราะทรวงอกถูกฟาดใส่ เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน ไม่อาจใช้วิชาอำพรางร่องรอยได้

น้ำซารีบรุดไปช่วยเหลือมัน

เช็กเสียวเชียงวางมือลงบนหัวไหล่เสือกอั๋งหลุย ถามว่า

“ตั่วเนี้ย ใช่รับบาดเจ็บหรือไม่?”

เสือกอั๋งหลุยยกมือรวบผมเผ้า อีกมือหนึ่งแตะกับต้นแขนเช็กเสียว

เชียง อากัปกิริยานุ่มนวลห่วงใย ยังประเสริฐกว่าถ้อยคำใดๆ

ตุ้นตั่วกับจิวสี่ล้มลงกับพื้น สบตากันวูบหนึ่ง

แววตาของจิวสี่คือ ไม่ยินยอมพร้อมใจ ต้องการสู้ต่อ

แววตาของตุ้นตั่วคือล่าถอย

จิวสี่ขบกรามกรอด กลิ้งตัวเข้าไป ยื่นมือปลดหน้าไม้เจ็ดสีเล็กๆ ที่สะพายอยู่ด้านหลังตุ้นตั่วลงมา พร้อมกับล้วงกระสุนทองจากอกเสื้อตัวเองลูกหนึ่ง น้าวสายหน้าไม้ เล็งใส่คนทั้งสอง

ตุ้นตั่วยื่นมือแตะไหล่มัน ร้องทัดทานว่า

"ไม่ได้"

จิวสี่ไม่แยแสสนใจ ยิงกระสุนออกไป

เทพมือปราบมีผู้ช่วยหกคน คนทั้งหกฝึกวิชาแพทย์พยาบาลต่างหนอำพรางรอย ค่ายกลธาตุทั้งห้า แต่พลังฝีมือพื้นเพธรรมดา เทพมือปราบหรงว่าฝีมือพวกมันไม่จัดเจนพอ อาจพลาดท่าเสียทีแก่ยอดฝีมือดังนั้นมอบของวิเศษหกสิ่ง ให้พวกมันถือครองไว้

ของวิเศษทั้งหกสิ่ง แท้ที่จริงมีทั้งสิ้นสามสิบชนิด ต้องรวมของวิเศษสองสิ่งเข้าด้วยกัน จึงเปล่งอานุภาพของมันได้

ในคนทั้งหก เล้าตั่วสุขุมหนักแน่น ลี้ยี่แกร่งกร้าวชอบเอาชัยนี่เซามากด้วยไหวพริบ จิวสี่โหดเหี้ยมอำมหิต เตียโหงวอดทนกล้ำกลืนเตี่ยงลักชีคชาชื่อเสียง เทพมือปราบก็จัดแบ่งของวิเศษให้คนทั้งหกถือครอง ใช้นิสัยของพวกมันสะกดข่มกันเอง นอกจากถึงเวลาคับขันเป็นตาย จึงใช้อาวุธอันร้ายกาจเหล่านี้ได้

ตุ้นตั่วถือครองมิกม้อทั้งง้วยน่อ (หน้าไม้ดับอสูรยิงจันทร์) จิวสี่

ถือครองเจ่กอี้ชิ้งนี้ (กระสุนวิเศษ) สองสิ่งเมื่อรวมกัน พอยิงกระสุนออก กลับกลายเป็นร้อยพันกระสุน ผู้ใดถูกยิงใส่ ร่างกลับกลายเป็นง่อยเปลี้ย

ลี้ยี่ครอบครองโหวอู้เซี่ยเอ้ยจี่ (เกาทัณฑ์เทพ โหวอู้ยิงอาทิตย์) เลี่ยวลักครอบครองยิงอ้วงเฮาเทียนเกี่ย (คันฉายนภาไพศาล) ทั้งสองสิ่งใช้ผสมผสาน ได้อาทิตย์ร้อนแรง หนึ่งเกาทัณฑ์มุ่งสังหาร

น่ำซาได้แบ่งปันชิวยื่อตอ (ดาบมัจฉาแปลง) เตียโหงวได้แบ่งขุนอกปิด (พู่กันวสันต์ซ่อน) หนึ่งดาบหนึ่งพู่กันเมื่อใช้รวมกัน สามารถใช้ทำลายขอดค่ายกลศัสตราวุธทั้งแผ่นดิน

ยามนั้น จิวสี่น้าวหน้าไม้ดับอสูรยิงจันทร์ ยิงกระสุนวิเศษออกไปแล้ว

เซ็กเสียวเซียงพอได้ยินเสียงดวาดของฮุ้นตั่วก็ดิ้นตัวขึ้น พลันเห็นกระสุนทองลูกหนึ่งจรัสอยู่กลางฟ้า แตกเป็นลูกกระสุนเต็มฟ้า สาดพร่างพรมลงมา ทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดินไม่มีที่ให้ซ่อนกายได้

เส็กอั้งหลุยพลันชี้มือไป ดาข่ายฟ้าแน่นหนา แต่เจตนาของฟ้ายังเว้นน้ำใจ ในน้ำใจยังมีช่องโหว่ให้เล็ดลอด โอกาสชั่ววูบคล้ายเส้นสายใยเดียวยามอรุณราง

เซ็กเสียวเซียงกับเส็กอั้งหลุยคล้ายนกเทียบปีกได้เกาทัณฑ์คู่หนึ่ง พลันพุ่งปราดออกไป

ช่องว่างเพียงหนึ่งเดียวของกระสุนวิเศษนี้ คือที่ซึ่งยิงกระสุนออก เซ็กเสียวเซียงกับเส็กอั้งหลุย พุ่งตรงเข้าหาจิวสี่กับฮุ้นตั่ว

เนื่องเพราะฮุ้นตั่วขึ้นมือแตะไหล่จิวสี่ จิวสี่ต้องสะท้านครา หนึ่ง เป็นเหตุให้การผสมผสานระหว่างหน้าไม้ดับอสูรยิงจันทร์กับกระสุน

วิเศษเกิดช่องไหว่ขึ้น

เช็กเสียวเซียงกับเส็กอั้งหลุยฉกฉวยโอกาสนี้จู่โจมเข้าไป

เช็กเสียวเซียงจี้นิ้วฝ่าอากาศ สกัดใส่เจ็ดจุด

จิวสี่รู้สึกจุดอะก็กที่ระหว่างนิ้ว จุดตงซู่ที่ริมฝ่ามือจุดเก็กตี้ ชิบลิ่ว จีเกา ง่วกวนที่ข้อแขน และจุดโกยง่อบนหัวไหล่ทั้งเจ็ดแห่งชาวูบ โดยพร้อมเพรียง ตลอดทั้งร่างแข็งทื่อ แต่ยังสลับเท้าถอยปราดไป

เส็กอั้งหลุยเสือกกระบี่ตะลุยไล่ใส่

ฮุ้นตั่วพลันผลักไสจิวสี่ออกห่าง ปากตวาดว่า

“ถอยไป”

พร้อมกับใช้บรรทัดหยกด้านกระบี่ของเส็กอั้งหลุยไว้

เช็กเสียวเซียงยื่นมือช่วงชิงหน้าไม้ดับอสุรยิงจันทร์ของจิวสี่มาใช้สายหน้าไม้ฟันใส่ฮุ้นตั่ว

ฮุ้นตั่วบิดบรรทัดหยกเข้าด้านรับ พร้อมกับตะปบคว้าหน้าไม้เจ็ดสีคิดช่วงชิงกลับมา

นี่เป็นของวิเศษที่เทพมือปราบประทานให้ ฮุ้นตั่วไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมปล่อยให้ตกไปในเงื้อมมือผู้อื่น

การช่วงชิงครั้งนี้ไม่สามารถช่วงชิงกลับมา พลันรู้สึกปวดแปลบที่สีข้างด้านขวา กระบี่สั้นของเส็กอั้งหลุยทิ่มแทงเข้ามาจนมิดด้าม

ฮุ้นตั่วร้องเสียงพิกล คลายมือทั้งสองออก ร้องว่า

“ท่าน...”

เช็กเสียวเซียงก็ใจหาญวาบ ร้องเรียกว่า

“ตั่วเนี้ย”

เสือกอั๋งหลุยแค้นคนเหล่านี้ตามล่าไม่ลดละ ดังนั้นร้องว่า

"ฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น"

จิวสี่ถลันเข้ามา โอบอุ้มฮุ้นตั่วเอาไว้ ฮุ้นตั่วเปล่งเสียงออกจากลำคอว่า

"เรียกเอี้ย...ล้างแค้น...ให้กับเรา"

ขาดคำ สิ้นลมหายใจไป

เสือกอั๋งหลุยตวาดคำ "ฆ่า" แทงกระบี่ใส่จิวสี่

จิวสี่พลันวางซากศพฮุ้นตั่วลง หมุนตัววิ่งหลบหนี

ยามนั้น น่ำซาช่วยเหลือลี้ยี่ขึ้นจากหนองโคลนเลนเห็นจิวสี่หลบหนี พวกมันก็วิ่งตามไป ก่อนไปทิ้งถ้อยคำอันคับแค้นรันทดไว้ว่า

"เชือกเสียวเชียง เสือกอั๋งหลุย พวกท่านฆ่าเล่าตั่วพวกเรา พวกเราต้องล้างแค้นให้จงได้"

เสือกอั๋งหลุยขยับกายคิดหมายติดตามไป เชือกเสียวเชียงฉุดรั้งนางไว้สั่นศีรษะคราหนึ่ง

เสือกอั๋งหลุยถามว่า

"ไฉนไม่ตามไปเข่นฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น"

"พวกมันโทษไม่ถึงตาย"

"แต่ข้าพเจ้าฆ่าไปคนหนึ่งแล้ว"

เชือกเสียวเชียงมองดูซากศพฮุ้นตั่วบนพื้น กล่าวว่า

"นี่เป็นขุนพลคู่ใจของเทพมือปราบ มันต้องไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเรา"

"หากข้าพเจ้าปล่อยปละละเว้นพวกมัน พวกมันจะปล่อยปละ

ละเว้นพวกเราหรือ?"

"ตั่วเนี้ย เทพมือปราบเป็นคนน่ากลัวยิ่ง ที่ว่าน่ากลัวไม่เพียงเพราะมันมีฝีมือสูงเยี่ยม หากแต่มีผลสะท้อนในบ้านเมืองไม่น้อย คราครั้งนี้มันจับกุมพวกเรา ไม่ได้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง หากจับกุมพวกเราอย่างสุดกำลังโอกาสหนีเอาชีวิตรอดคงเลือนรางยิ่ง"

เสือกอั้งหลุยกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ข้าพเจ้าแค้นพวกมันทำลายขนครล้างคำมั่น. สร้างความลำบากแก่เจ้บ่วยทั้งหลาย ความแค้นยากสงบลงได้ ดังนั้นลงมือโดยไม่ไว้ไมตรี"

"ไม่ฆ่าล้วนฆ่าไปแล้ว ตอนนี้ไม่สนใจมากควาบ พวกเราฝ่าออกไปเถอะ"

เสือกอั้งหลุยงงงันวูบ กล่าวว่า

"ไม่หยุดยั้งรั้งรอต่อไปหรือ?"

"ไม่อาจเสียเวลาต่อไปแล้ว เทพมือปราบและพวกต้องบุกทะลวงเข้ามา"

"เทพมือปราบไม่กลัวความสกปรกหรือ?"

"นั่นเพียงเพราะมันมีนิสัยรักความสะอาด ตอนนี้มันสูญเสียขุนพลผู้ใจ ต้องไม่คำนึงมากความ"

เสือกอั้งหลุยพลันร้องโพล่งว่า

"มีคนมาแล้ว"

เซ็กเสียวเซียงเงี่ยหูฟัง จากนั้นกล่าวว่า

"อยู่ทางด้านทิศเหนือ"

"อย่างนั้นพวกเราล่าถอยลงใต้"

"ผู้มาด้านทิศเหนือฝีมือด้อยต่ำ พวกเราสามารถได้ยินเสียงฝีเท้าผู้บาด้านทิศใด้จึงเป็นเทพมือปราบ"

"พวกเราล่าถอยไปทางด้านทิศตะวันตก"

เซ็กเสียวเซียงฉุดดึงเสิกอั้งหลุยไว้ กล่าวว่า

"พวกเราไปทางด้านทิศตะวันออก"

"ทิศตะวันออกเป็นละแวกหนองโคลนเลน..."

"พวกเราจะข้ามหนองโคลนเลน ย้อนกลับเส้นทางเมื่อขามาค่อยรอดจากห้วงอันตรายได้"

"หากเทพมือปราบติดตามมา จะทำอย่างไร?"

"มันหากเห็นซากศพของบริวาร ย่อมต้องหยุดยั้งลง มิหน้ำซ้ำมันกลัวสกปรก ไม่กล้าติดตามเร็วเกินไป"

เสิกอั้งหลุยค่อยพบว่าหากยกทัพจับศึก ดำเนินกลยุทธ์จริงๆ ตนเองยังสู้เซ็กเสียวเซียงไม่ได้

พลันได้ยินเสียงร้องร่ำเสียงหนึ่งดังมาว่า

"เซ็กเสียวเซียง เสิกอั้งหลุย พวกท่านฆ่าฮุ้นตั่ว ต่อให้ไปถึงสุดขอบฟ้า เราก็ต้องตามจับพวกเจ้ามาดำเนินคดี"

นั่นเป็นซุ่มเสียงของเทพมือปราบ

บทที่ 9
หนีสุดขอบฟ้า

เช็กเสียวเชียงกับเสึกอั้งหลุยวิ่งเตลิดในความมืด ขอเพียงหนีได้ ขอเพียงยังมีลมหายใจ พวกเขาจะหนี

หนีเพื่อความอยู่รอด

อยู่รอดเพื่อล้างแค้น

พวกเขาไม่กลัวขวากหนาม ไม่กลัวสะดุดล้ม เพียงมีหลักการข้อหนึ่ง

...หนีไปยังสถานที่สกปรกที่สุด

ยิ่งมุ่งสู่สถานที่สกปรก ฝ่ายดิดตามยิ่งกริ่งเกรง เมื่อมีข้อกริ่งเกรง ความเคลื่อนไหวย่อบเชื่องช้าลง

ดังนั้นพวกเขาเหยียบย่ำโคลนเลน ฝ่าน้ำครำ พอพ้นจากบริเวณหนองโคลนเลน ค่อยวิ่งสู่ทิศทางหนึ่งอย่างสุดกำลัง

เป็นทิศตะวันตกเฉียงใต้

นี่เป็นความเห็นของเส็กอั้งหลุย

เซ็กเสียวเซียงไม่ได้ถามไถ่สาเหตุ เขาทราบว่ายามคับขันเช่นนี้ข้อเสนอของเส็กอั้งหลุยต้องมีคุณค่าความสำคัญแน่นอน

ยามนี้เซ็กเสียวเซียงกับเส็กอั้งหลุยคล้ายเกาทัณฑ์ยิงจนสุดล้า ภายใต้ความหวังอยู่ร่วมกัน หวังให้อีกฝ่ายหนึ่งมีชีวิต พวกเขาลืมอากาบาดเจ็บ ลืมความเจ็บปวด บุกฝ่าไปตลอดทาง

ในที่สุดพวกเขามาถึงเทาเทาก๊อ

.....

เทาเทาก๊อมิใช่ร้านน้ำชา

เทาเทาก๊อเป็นหมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่ง

ที่นี้ความจริงไม่มีชื่อ มีแต่ขุนเขา ท้องนา ต้นไม้ และที่ดิน ภายหลังมีคนแซ่เทาผู้หนึ่งมาลงหลักปักฐาน ทุกสิ่งค่อยเปลี่ยนไป

คนผู้นี้แซ่เทานามเซ็ง เป็นช่างปั้นดินเผาที่มีความสามารถ เนื่องเพราะพบว่าดินเหนียวที่นี้เหมาะกับการทำเครื่องดินเผา ดังนั้นนำลูกศิษย์ลูกหาและคนงานมาปั้นเครื่องดินเผาในที่นี้

ดังนั้นลำน้ำที่นี้เปลี่ยนเป็นขุ่นคลั่ก ไฟของเตาเผาร้อนแรง พวยพุ่งควันหนาทึบออกมา เหล่าคนงานหลั่งเหงื่อใต้แสงอาทิตย์

...มนุษยชาติเป็นสัตว์โลกที่ทำลายสิ่งแวดล้อมอันสวยงามที่สุด

เทาเซ็งปั้นเครื่องดินเผา มันก็เป็นเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป ชมชอบตั้งชื่อที่อยู่อาศัยของตัวเอง ดังนั้นตั้งชื่อเทาเทาก๊อ (ที่อยู่ช่างดินเผา

แซ่เทา)

ภายหลังผู้คนทราบว่า ดินเหนียวที่นี้เหมาะกับการทำเครื่องดินเผา ก็พากันมายังที่นี้ แย่งกันปั้นเครื่องดินเผา ดินเหนียวจึงถูกขุดไปจนหมดสิ้น

เทาเช็งก็มีวิธี มันพบว่าพื้นที่อีกแถบหนึ่งของที่นี้เหมาะกับการกสิกรรม ดังนั้นเริ่มเพาะเลี้ยงสัตว์

ไก่ เป็ด ห่าน ปลา สุนัข แมว สุกร วัว แพะ ทุกสิ่งที่เลี้ยงได้มันล้วนเพาะเลี้ยง

ผลของการเพาะเลี้ยงคือได้กำไร

ดังนั้นทุกผู้คนละทิ้งดินเผา เปลี่ยนเป็นมุ่งกสิกรรม เพาะสัตว์เลี้ยง

ดังนั้นเทาเทากือยิ่งสกปรกกว่าเดิม

สถานที่ความจริงใช้ปั้นเครื่องดินเผา มีอยู่หลายแห่งถูกละทิ้ง เตาเผา เศษเคลือบ ก้อนอิฐ คลุกเคล้ากับคันส่งน้ำ หญ้ารกร้าง ตอนนี้ถูกดัดแปลงเป็นสระอุจจาระ หนองน้ำปัสสาวะ เพื่อใช้รดที่นารดผัก บวกกับสัตว์เลี้ยงเที่ยวถ่ายอุจจาระเรี่ยราด เทาเทากือยิ่งสกปรกเลอะเทอะกว่าเดิม

หากแม้นหยุดที่จุดสำคัญของเทาเทากือ สูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง อย่างนั้นคงต้องยกมืออุดจมูก วิ่งไปไกลหลายสิบลี้ จึงกล้าสูดลมหายใจคำที่สองเข้าไป

คนของเทาเทากือกลับชาชินแล้ว

ผู้ที่อยู่ในตลาดปลาเค็ม จะสูดไม่ได้กลิ่นเหม็น คนที่มีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมอันสกปรกโสมมล้วนเป็นเช่นนี้

เช็กเสียวเซียงกับเส็กอั้งหลุยหลบหนีมายังที่นี้ ด้วยเจตนาเช่นนี้เอง

ลักษณะท่าที อาการบาดเจ็บ เค้าที่หล่อเหลางามงดของพวกเขาสะดุดตาเกินไป ผู้คนในเทาเทาก็อล้วนหยุดงาน มองดูบุรุษสตรีที่รับบาดเจ็บคู่นี้เดินเข้าสู่ที่อยู่อาศัยของพวกมัน

เป็ดไก่แพะสุกรทั้งหลายก็หยุดร้อง มีสุนัขสองตัวเข้ามาสูดดมพวกเขา อาจบางทีสูดได้กลิ่นคาวเลือด ดังนั้นสะบัดหางผละหนีไป

เส็กอั้งหลุยพลันเดินถึงหน้าบ้าน ซึ่งใช้กากดินเผาก่อกำแพงขึ้นกระทุ้งศอกใส่ ทะลวงกำแพงเป็นช่องใหญ่

จากนั้นนางใช้เครื่องดินเผาชิ้นหนึ่ง ขีดเขียนคำ “จุ้ย” (น้ำ) บนลำต้นไม้ข้างเคียงต้นหนึ่ง

ลำต้นไม้มีของเหลวสีขาวที่คล้ายยางไหลออกมา เส็กอั้งหลุยพอเขียนตัวหนังสือเสร็จ ก็ยกเท้าเตะใส่ลำต้นไม้สามเท้า จากนั้นยืนอยู่ด้านข้าง

เช็กเสี่ยวเชียงชมดูจนลืมตาค้าง

...นางกำลังทำอะไร?

กำแพงดินเผาพอถูกทะลวงเป็นช่อง เห็นภายในบ้านมีชายหนุ่มชนบทสวมหมวกเล้ย สามคนกำลังปั้นเครื่องดินเผา

ตอนนี้ผู้คนทั้งหมู่บ้านล้วนเปลี่ยนเป็นทำนาเลี้ยงสัตว์ คนทั้งสามยังทำเครื่องดินเผา นับว่าไม่ถูกกับกาลเทศะยิ่ง

ชายหนุ่มผู้หนึ่งพลันก้าวยาวๆ ออกมา กล่าวว่า

“ท่านทุบบ้านของเรา?”

เส็กอั้งหลุยรับคำ ชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า

“ชดใช้เงินมา”

"ชดใช้เท่าใด?"

"สองอีแปะ"

พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ราคาไม่เหมาะสม"

เห็นกลุ่มคนเปิดทางออกเป็นช่อง ชายกลางคนหน้าแด่งไร้หนวดเคราคูไปคล้ายพ่อค้าวาณิชที่สัตย์ซื่อผู้หนึ่งเดินเข้ามา

มันคือเทาเชิง ที่บุกเบิกเทาเทาถือเพียงลำพัง

เส็กอั้งหลุยถามว่า

"ท่านต้องการเท่าใด?"

เทาเชิงกล่าวว่า

"สามสิบตำลึง"

รอบบริเวณบังเกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย ต่อให้เครื่องดินเผานั้นเป็นโบราณวัตถุ เงินสามสิบตำลึงนั้นออกจะแพงเกินไปแล้ว

เส็กอั้งหลุยกลับไม่รีรอลังเล ล้วงตั๋วแล่กเงินมูลค่าสามสิบตำลึงฉบับหนึ่ง ส่งให้กับชายหนุ่มเจ้าของบ้าน

ชายหนุ่มนั้นอยู่ดีๆ ได้เงินรายนี้ ต้องตะลึงลานกับที่

เทาเชิงยิ้มเล็กน้อย เก็บชิ้นส่วนดินเผาบนพื้นชิ้นหนึ่ง เขียนอักษรใต้คำ "จุ้ย" (น้ำ) บนลำต้นไม้สามตัว

"ไหลขึ้นสูง"

เมื่อเป็นเช่นนี้ ถ้อยคำทั้งสี่รวมเป็นคำ "น้ำไหลขึ้นสูง"

คำพังเพยว่าไว้ "คนมองเบื้องสูง น้ำไหลลงต่ำ" คำ "น้ำไหลขึ้นสูง" นับว่าไม่ถูกต้อง

เสือกอั้งหลุยกลับกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เป็นท่านจริงๆ"

เทาเชิงรับคำ ผายมือกล่าวว่า

"เชิญ"

เสือกอั้งหลุยติดตามมันไป เชือกเสียวเชียงแม้มืนงงสงสัยราวถูกจับยัดไปในหมอกควันหนาทึบ แต่ก็ติดตามไป

เทาเชิงเมื่อไปถึงที่หนึ่ง จะหยุดเสือกน้อย บุรุษที่ย่อตัวอาบน้ำให้กับลูกน้อยที่มุมถนนผู้หนึ่งพลันลุกขึ้นติดตามมา เมื่อถึงมุมโค้งชายฉกรรจ์ที่กำลังฆ่าสุกรผู้หนึ่งรีบติดตามหลัง ไม่นานก็มีผู้ติดตามสิบเจ็ดสิบแปดคน

สีหน้าท่าทีของเทาเชิงตอนนี้ ไม่คล้ายเป็นพ่อค้าวาณิชในเมืองน้อย หากแต่เป็นผู้เหี้ยมหาญยุทธจักรที่เป็นที่ยอมรับของส่วนรวม

ที่ซึ่งพวกมันมุ่งไป ยิ่งมายิ่งสกปรก

ในที่สุดทั้งหมดมาถึงสถานที่ทำเครื่องดินเผา ซึ่งดัดแปลงเป็นเล้าสุกรคอกวัว ทั้งยังเลี้ยงเป็ดไก่ห่านไม่น้อย พอพบเห็นผู้คน วัวสุกรส่งเสียงร้อง เป็ดไก่ดีปีกพึ่บพั่บ ใต้เท้าทั้งหมดทั้งชื้นทั้งสกปรก

เทาเชิงพลันหยุดยั้งลง

มันหันกายมา ดวงตาทอประกายวาววับ จ้องจับบนร่างเชือกเสียวเชียง กล่าวว่า

"ช่างงามสง่านัก"

เชือกเสียวเชียงกล่าวว่า

"ท่านหมายถึงอาการบาดเจ็บบนร่างเรา?"

"เราหมายความว่าท่านรับบาดเจ็บทั่วร่าง ท่าทียังงามสง่านัก"

มันไม่ได้จับจ้องมองเช็กเสียวเซียงตรงๆ นับแต่สาวเท้าก้าวเดินก็ไม่ได้เหลียวหน้ากลับมา แต่กลางหลังคล้ายมีดวงตางอกเงย สังเกตเห็นอิริยาบถของเช็กเสียวเซียง

เส็กอั้งหลุยบังเกิดความดื้นดันต่อคนผู้นี้ เช็กเสียวเซียงประสบเคราะห์กรรม ต่อให้เป็นคนเข้มแข็งกว่านี้ ก็ต้องการกำลังใจ ยามนั้นนางกล่าวว่า

"ท่านคือเทาเซิง?"

"ในรัศมีหลายร้อยลี้นี้ มีแต่เราแซ่เทานามเซิง"

เส็กอั้งหลุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังทราบว่า กาลก่อนท่านไม่ได้เรียกว่าเทาเซิง หากแต่เรียกว่าเบ็กวงเม้ง ดอนที่ท่านใช้ชื่อเบ็กวงเม้ง ในยุทธจักรยังคงไม่มีผู้ใดกล้าใช้"

เบ็กวงเม้งเป็นชื่อธรรมดาสามัญ ขอเพียงไปยังนครหลวง ร้องเรียกชื่อเบ็กวงเม้ง อย่างน้อยมีผู้คนเจ็ดแปดคนขานรับ แต่คนผู้นี้เมื่อปรากฏขึ้นในยุทธจักร ก็ไม่มีผู้ใดกล้าใช้ชื่อนี้อีก

เทาเซิงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ยากนักที่ท่านล่วงรู้ชื่อของเรา"

เส็กอั้งหลุยกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"เมื่อสิบเจ็ดปีก่อน เบ็ตั่วนั้งได่เต้าขึ้นจากชาวยุทธจักร จวบกระทั่งได้รับอวยยศ ชาวธัมมะอธรรมล้วนยกย่อง"

เช็กเสียวเซียงกล่าวอย่างสำรวม

"ที่แท้เป็นซาซีเกาเมี่ย (สามศพเก้าชีวิต) เบ๊ดั่วนั้ง"

เทาเชิงกวาดมองเชิกเสียวเซียงแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านก็ได้ยินชื่อของเรา"

เชิกเสียวเซียงกล่าวว่า

"เมืองโชวจิวมีเก้าพี่น้องแซ่โชว ปรักปรำบ๊วยใต้เสียงนั้ง (คนใจบุญแซ่บ๊วย) วางแผนก่อการกบฏ ทำร้ายพวกเขาห้าพ่อลูกเสียชีวิตในคุก ยึดครองที่นาตระกูลบ๊วย และสะใภ้ตระกูลบ๊วย คดีนี้ไม่มีผู้ใดกล้าผุ่งเกี่ยว ท่านไม่อาจทนดูได้ เข่นฆ่าสังหารเก้าพี่น้องตระกูลโชวในค่ำคืนเดียว"

เอ่ยถึงตอนนี้ดาเป็นประกาย กล่าวสืบต่อ

"เก้าพี่น้องตระกูลโชวฝึกเก้าจื้อเลี้ยงฮ้วงดิ่ง (ค่ายกลเก้าลูกสัมพันธ์) พลังฝีมือและอาวุธลับได้รับถ่ายทอดจากข้งดออั๊กเกี่ยม (ดาบชั่วกระบี่โฉด) โชวชั่งซวง แต่ท่านจัดงานเลี้ยงในบ้าน ชักดาบโลดข้ามลานดึกไปลงมือ เมื่อขากลับมากับแกล้มยังไม่เย็นชืด"

เทาเชิงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ไฉนเรียกว่าสามศพเก้าชีวิต?"

"เนื่องเพราะเก้าพี่น้องตระกูลโชว มีอยู่สามคนเป็นผู้ด้องหาถูกหมายหัว อีกหกคนรับราชการ ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าดอแยพวกมัน ท่านฆ่าสามโจรหกขุนนาง แต่ไม่ทิ้งซากศพไว้ คาดว่าโยนลงน้ำไปเป็นอาหารเต่า"

"เราเพียงใช้ยาน้ำละลายซากศพ ละลายพวกมันเป็นน้ำเหลืองกองหนึ่ง แต่เก้าพี่น้องตระกูลโชวพอเสียชีวิต ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดว่าเป็นการลงมือของเรา..."

เสือกอั้งหลุยกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นคาบชั่วกระบี่โฉดโชวซั่งชวงอาศัยอำนาจของอึ้งกิมลิ้ง กล่าวหาท่านวางแผนกบฏ จับกุมท่านเข้าคุก หากมิใช่พี่น้องร่วมสาบาน ซึ่งท่านคบหาในยุทธจักรสองคนเสี่ยงตายช่วยเหลือท่านออกมา เกรงว่า..."

เทาเชิงกล่าวย้ำทีละคำ

"ดังนั้นกอไกยฮ้วยกับอุ้ยอะม้อมีบุญคุณชุบชีวิตเรา เราย้ายบ้านมาหลบภัยในที่นี้ เปลี่ยนชื่อเป็นเทาเชิง ขอเพียงพวกเขามีคำสั่ง เราถือเป็นหน้าที่ต้องปฏิบัติตาม"

มันเพ่งตามองหนุ่มสาวทั้งสอง กล่าวว่า

"พวกท่านกำลังต้องการความช่วยเหลือจากเรา?"

เช็กเสียวเชียงชิงกล่าวว่า

"พวกเราไม่ต้องการความช่วยเหลือจากท่าน...ตั่วเนี้ย พวกเราสมควรเดินทางต่อแล้ว"

เทาเชิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านสามารถไปที่ใดได้?"

"เราก็ไม่หวังอยู่รอด เราไม่ต้องการความช่วยเหลือจากผู้คน"

"ท่านคิดไปหาที่ตาย โดยไม่สนใจเสือกตั่วเนี้ยแล้ว?"

เช็กเสียวเชียงกล่าวกับเสือกอั้งหลุยว่า

"ตั่วเนี้ย ท่านรั้งอยู่ที่นี้ เป้าหมายของมันอยู่ที่เรา..."

เสือกอั้งหลุยตัดบทว่า

"ท่านลืมข้อตกลงของพวกเราแล้วหรือ ยามมีชีวิตอยู่ด้วยกัน แม้

ตายขอตายด้วยกัน”

เช็กเสียวเชียงก้มศีรษะลง

เสือกอั้งหลุยหันไปกล่าวกับเทาเชิงว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจเจตนาของเขา เขาเห็นท่านหลบภัยอยู่ที่นี้ ลงหลักปักฐาน ไม่ต้องการกระทบกระเทือนถึงท่าน”

เทาเชิงกล่าวว่า

“หากไม่มีท่านผู้เฒ่ากับอุ้ยขี่กอ (พี่รองแซ่อุ้ย) ก็ไม่มีเบี๊กวงเม้งกับเทาเชิง เรื่องของพวกเขาคือเรื่องของเรา เราไม่ได้ช่วยพวกท่าน หากแต่ช่วยเหลือพวกเขา”

มันให้ความเคารพกอโกยฮ้วยเป็นพิเศษ ดังนั้นเรียกหาเป็นท่านผู้เฒ่า

เช็กเสียวเชียงฝืนยิ้มกล่าวว่า

“แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านดิดค้างน้ำใจพวกเขา เรากลับดิดค้างน้ำใจท่าน”

เสือกอั้งหลุยกล่าวเสริมขึ้น

“กอโกยฮ้วย กลับดิดค้างน้ำใจข้าพเจ้า”

เทาเชิงหัวร่ออย่างห้าวหาญ กล่าวว่า

“ในยุทธจักรหากมิใช่ท่านดิดค้างน้ำใจเรา ก็เป็นเราดิดค้างน้ำใจท่าน พวกเรามีชีวิตอยู่โดยการดิดค้างน้ำใจชดใช้น้ำใจ”

เช็กเสียวเชียงถามว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า ผู้ที่ตามล่าพวกเราเป็นใคร?”

“เราเพียงได้รับคำสั่งกอตั๋วกอว่า เมื่อพบเห็นคนที่สลักอักษรบน

ลำต้นไม้ข้างสถานเผาดินเผา ให้ชักนำพวกเขาไปยังสถานที่สกปรกที่สุด คุ้มครองพวกเขาหลบหนี"

เช็กเสียวเซียงทอดถอนใจกล่าวว่า

"แต่ผู้ที่ตามล่าพวกเราไม่รวบรัดธรรมดา มันคือ..."

พลันปรากฏชาวชนบทผู้หนึ่งใช้วิชาตัวเบาโลดแล่นมากล่าวอย่างร้อนรน

"ชาเอี๊ย (นายที่สาม) มีคนแปลกหน้าสองคนหามเกี้ยวคันหนึ่งมาถึงปากทางเข้าเทาเทาคือ"

เทาเซ็งสั่งการว่า

"ใช้วิธีการทั้งหมดหน่วงเหนี่ยวมันไว้ หากหน่วงเหนี่ยวไม่ได้ ก็สกัดมันไว้"

ชาวชนบทนั้นรับคำ วิ่งปราดกลับไป เทาเซ็งซักถามเชิกเสียวเซียงว่า

"นั่นที่แท้เป็นใคร?"

พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นเรา!"

เทาเซ็งหันขวับไป ค่อยพบว่าด้านหลังไม่ทราบเพิ่มเกี้ยวคันหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด ม่านเกี้ยวปล่อยห้อยลง ตัวเกี้ยวไม่มีใดน่าประหลาดใจที่น่าประหลาดคือ เกี้ยวคันนี้ใช้ผู้คนสามคนแบกหาม

สองคนอยู่หน้า คนหนึ่งอยู่หลัง

เทาเซ็งยังมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร กล่าวว่า

"ท่านมิใช่อยู่ที่ปากทางเข้าหรอกหรือ?"

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"ปากทางเข้าเพียงเป็นการพรางตา"

เทาเชิงถามว่า

"ท่านคิดจับกุมคนทั้งสอง?"

คนในเกี้ยวย้อนถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เรวไฉนมีคนแบกเกี้ยวเพียงสามคน?"

เสือกอั้งหลุยชิงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะคนแบกเกี้ยวคนที่สี่ถูกข้าพเจ้าฆ่าทิ้ง"

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"มันแบกเกี้ยวให้กับเราแปดปีสิบปี ครั้งนี้มันตายแล้ว เราก็สมควรแบกโลงให้กับมัน"

เทาเชิงสอดคำขึ้น

"ท่านไยไม่ออกมากล่าววาจา ให้ทั้งหมดเห็นโฉมหน้าของท่าน?"

"เท้าของเราไม่เคยเหยียบสถานที่เช่นนี้มาก่อน เราเป็นใครท่านยังไม่ทราบหรือ?"

เทาเชิงพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน...เป็นท่าน"

"เป็นเรา เมื่อสิบสามปีก่อน เราเป็นคนจับกุมท่านเข้าคุกเอง"

เทาเชิงไม่อาจระงับขวัญอันแตกตื่นลง คล้ายถูกความประหวั่นพรั่นพรึงทำลายความคิดคำนึงทั้งหมดไป

เช็กเสียวเซียงกล่าวเสียงกังวาน

"เรื่องในที่นี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคนของเทาเทาก็อ เราเพียงผ่าน

ทางมา ตอนนี้มีเรื่องส่วนตัวกับเล้าตั่วนั้งท่านนี้คิดสะสางกัน พวกท่านเชิญเถอะ"

เทาเชิงพลันต่อยหมัดทั้งสองใส่อากาศ ร้องว่า

"ไม่ เราจะจับกุมท่านให้กับเล้าตั่วนั้ง"

ขวดคำ ยื่นมือคว้าค้อนเหล็กด้ามหนึ่ง กระแทกลงยังศีรษะเช็กเสียวเชียง

เช็กเสียวเชียงใจหายวาบ แต่เขามีปฏิกิริยารวดเร็ว พลันย่อตัวหลบเลี่ยงจากท่าจู่โจมนี้

เทาเชิงจู่โจมพลาดผิด ก็พุ่งร่างฝ่าอากาศ กวาดค้อนใส่เกี้ยวคันนั้น

ผู้คนที่ข้างกายเทาเชิงทั้งสิบเจ็ดสิบแปดคน ก็ชักอาวุธแทงใส่ผู้คนที่หามเกี้ยวทางด้านหน้าทั้งสอง

...ที่แท้เทาเชิงต่อยหมัดทั้งสองใส่อากาศ เป็นรหัสสัญญาณให้ลงมือ

เกี้ยวคันนั้นถูกค้อนกวาดทำลายยับเยิน

ก่อนที่เกี้ยวจะพังทลาย คนในเกี้ยวชิงพลิ้วปราดออกมา

คนบรรลุถึงหลังเกี้ยว

ที่หลังเกี้ยวเป็นน่ำซาทำหน้าที่แบกเพียงลำพัง

เทพมือปราบเล้าต็กฮงใช้ปลายเท้าแตะหัวไหล่น่ำซาเบาๆ ชักกระบี่สีคราม ที่สะพายอยู่กลางหลังมันออกมา

เทาเชิงพอดุกคามถึงหลังเกี้ยว เทพมือปราบก็ถลันไปหน้าเกี้ยว

ผู้คนที่โถมถึงหน้าเกี้ยวทั้งสิบเจ็ดคน พลันถูกจี้จุดล้มระทวยลงดุจดินเหลวกองหนึ่ง

คิดใช้กระบี่ทำร้ายคนไม่ยากนัก แต่ใช้กระบี่สยบจุดคนโดยไม่ทำร้ายคน ก็ไม่ง่ายแล้ว

ยามนั้นเซ็กเสียวเชียงกับเสือกอั้งหลุยล้วนหายวับไป

เทาเชิงพอบุกจู่โจม ก็ทิ้งคนสนิทไว้สองคน ชักนำเซ็กเสียวเชียงกับเสือกอั้งหลุยไป

เทพมือปราบยืนบนไหล่บ่าของลี้ยี่กับจิวสี่ กล่าวด้วยทระนงว่า

"ภารกิจของเราครั้งนี้มิใช่จับกุมท่าน ท่านไสหัวไป"

เทาเชิงคำรามก้อง ควงค้อนหวดกระหน่ำใส่

...กอโกยช้วยกับอุ้ยอะม้อมอบหน้าที่สำคัญให้ มันไม่อาจเป็นที่ผิดหวังได้

...ต่อให้สู้ไม่ได้ ก็ขอเสี่ยงสักครา

มันควงค้อนบุกเข้าไป พลันปรากฏประกายสีครามวูบคราหนึ่ง

มันรู้สึกมือเบาหวิว ค้อนเหล็กเหลือแต่ส่วนด้าม

ค้อนเหล็กถูกกระบี่เทพมือปราบฟันหักไป

เทาเชิงค่อยพบว่า ยามอยู่เบื้องหน้าเทพมือปราบ มันยังไม่อาจทานการจู่โจมเช่นเดียวกับเมื่อสิบสามปีก่อน

.....

เทาเชิงพอลงมือ เซ็กเสียวเชียงกับเสือกอั้งหลุยคิดลงมือช่วยเหลือ ก็ปรากฏผู้คนสองคนเข้ามาฉุดดึงพวกเขาไป คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกเรารีบไป เป้าหมายของศัตรูคือพวกท่าน"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกท่านไปแล้ว เทาเอี้ยสามารถรับสถานการณ์ได้"

ทั้งหมดบุกฝ่าไปยังสถานที่สกปรก ร่างกายแปดเปื้อนมอมแมม ระหว่างทางมีผู้คนอีกสี่ห้าคนรุดมาสมทบ

อาทิตย์เร้นหายไปในชั้นเมฆ ท้องฟ้ายิ่งมายิ่งมืดครึ้ม

พอลดเลี้ยวโค้ง มาถึงสถานที่เชือดวัวฆ่าสุกรแห่งหนึ่ง คนของเทาเทาถือที่นำหน้าสองคนล้วนล้มลง

พวกมันถูกอาวุธลับชัดใส่ ดูท่าไม่อาจมีชีวิตรอดได้

ผู้คนสองคนกระโดดออกจากลานฆ่าสัตว์ คนผู้หนึ่งตวาดว่า

"ผู้แซ่เซ็กสตรีแซ่เสีก พวกท่านหนีไม่รอดแล้ว"

พวกมันคือลี้ยี่กับจิวสี่

เสีกอั้งหลุยชมดูจนเกียดแค้นยิ่ง พุ่งปราดดุจเกาทัณฑ์ โถมใส่คนทั้งสอง

ยังมีผู้คนอีกสิบเอ็ดสิบสองคนยื่อออกมา กลุ้มรุมใส่ลี้ยี่กับจิวสี่

ลี้ยี่ด้านคนเหล่านั้นเอาไว้ จิวสี่สู้กับเสีกอั้งหลุยตัวต่อตัว

เซ็กเสียวเชียงสืบเท้าเข้าหาจิวสี่ กวาดฟาดฝ่ามือออก ปากตวาดว่า

"ไสหัวไป"

จิวสี่กรีดดาบฟันใส่นิ้วทั้งห้าของเซ็กเสียวเชียง

เซ็กเสียวเชียงสูญเสียแขนข้างหนึ่ง เห็นฝ่ายตรงข้ามใช้กระบวนท่าชั่วร้ายเช่นนี้ พลันดวัดเท้าขึ้น เตะดาบในมือจิวสี่ปลิวกระเด็น

พร้อมกันนั้นประกายสีขาวสามสายแหวกฝ่าอากาศ แยกย้ายปักใส่ชายโครง ท้องน้อยและกลางหลังของจิวสี่ ▲

จิวสี่ร่างบิดกระดุก ร้องครวญคร่ำครึ่งคำ ก็ล้มฟุบกับพื้นโคลนสิ้นใจตาย

พลันได้ยินเสียงกู่เกรี้ยวกราดดังมา กลับเป็นซุ่มเสียงของเทพมือปราบ

เห็นเตียโหงวกับเลี่ยวลักแบกยกเทพมือปราบวิ่งตะบึงมาถึง โดยมีน่ำซาตามติดอยู่ด้านหลัง

...เกี้ยวเมื่อพังทลาย สถานที่นี้ก็สกปรกโสมม เทพมือปราบไม่ยอมทิ้งเท้าเหยียบพื้น ดังนั้นยืนบนไหล่บ่าของเตียโหงวกับเลี่ยวลัก ให้คนทั้งสองแบกมันติดตามมา

ประกายสีขาวทั้งสามสายพลันถอนออกจากร่างจิวสี่ กลับไปในมือผู้คนสามคน

ประกายสีขาวทั้งสามจุดผูกติดกับโซ่เงินที่แทบมองไม่เห็นสามเส้น หลังจากชัดด้องจิวสี่ก็กลับไปในมือคนทั้งสาม

เป็นคนหนุ่มสวมหมวกเล้ยปิดบังใบหน้าสามคน

พวกมันกลับเป็นคนปั้นเครื่องดินเผา ที่เรียกค่าเสียหายจากเส็กอั้งหลุยทั้งสามคน

เลี่ยวลักร้องด้วยโทสะว่า

"เอี้ย พวกมันฆ่าสี่คอ..."

เทพมือปราบยกมือห้ามมิให้บันกล่าวต่อ ปากกล่าวว่า

"ประเสริฐ คนของยักเลี้องกงจื้อ (คุณชายแซ่ยักเลี้ยง) ก็มาแล้ว: เตี่ยซี (ตกกลอน) เกาง้วย (ตกจันทร์) กิมฮวง (สายลมทอง) พวกเจ้าไยค้องปกปิดอำพรางไป?"

คนหนุ่มทั้งสามพากันดันหมวกเล้ยหลุดจากศีรษะ เผยเห็นใบหน้าที่เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยวและจัดเจนสามใบ

คนแรกสุดกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเตียเตี่ยซี"

คนที่สองกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าซิมเกาง้วย"

คนที่สามกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเม่งกิมฮวง"

จากนั้นเตียเตี่ยซีกล่าวว่า

"ฮวยกังซาเกี๊ยก (สามนักสู้แดวันบุปผา) น้อมพบเล้าตั่วนั้ง"

ซิมเกาง้วยกล่าวว่า

"ผู้ที่ฆ่าบริวารของเล้าตั่วนั้งเป็นพวกเราทั้งสาม ผู้ที่คำนับเล้าตั่วนั้งก็เป็นพวกเราทั้งสาม"

เม่งกิมฮวงกล่าวว่า

"ดังนั้นการกระทำของพวกเรา ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับฮักเลี้ยงกงจื้อ"

เทพมือปราบเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง ย่อมเข้าใจจิตเจตนาของพวกมันทั้งสาม

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเป็นเจ้าน้อย สูงด้วยอำนาจราชศักดิ์สามนักสู้แดวันบุปผายื่นมือช่วยเช็กเสียวเซียงกับเส็กอั้งหลุย ย่อมได้รับการบงการจากฮักเลี้ยงชุนจุ้ย แต่พวกมันทั้งสามจงใจแยกพันธะจากฮักเลี้ยงชุนจุ้ย แสดงว่าไม่ต้องการให้นายเหนือเกิดการขัดแย้งกับมันอย่างเป็นทางการ

พวกมันเรียกร้องให้จัดการตามกฎระเบียบของบู๊ลิ้ม มิใช่ดำเนินการตามกฎหมาย

เทพมือปราบกล่าวว่า

"จิวสี่ฆ่าคนของเทาเทาถือโดยผลีผลามสองคน จากนั้นถูกพวกเจ้าฆ่าทิ้ง มันอยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ตามจับผู้ต้องหา คนทั้งสองช่วยเหลือผู้ต้องหาหลบหนี สมควรรับโทษทัณฑ์ เป็นอันยกเลิกกัน"

ลี้ยี่ร้องอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจว่า

"เอี้ย..."

เทพมือปราบไม่แยแสสนใจมัน กล่าวว่า

"เราไม่สืบสาวเรื่องนี้ แต่ผู้ต้องหาหลบหนีทั้งสองนี้ฆ่าคนของเราคนหนึ่ง เราต้องจับกุมพวกมันกลับไปดำเนินคดี พวกเจ้าก็ห้ามไม่ให้สอดมือยุ่งเกี่ยว"

สามนักสู้แคว้นบุปผาล้วนงงงันวูบ

พวกมันค่อยทราบว่าขิงแก่เผ็ดร้อนกว่า

พวกมันได้รับคำสั่งฮักเลี้ยงชุนจุ้ยมาคุ้มครองเช็กเสียวเชียงกับเสกอั้งหลุย ไหนเลยไม่สอดมือยุ่งเกี่ยวได้?

สามนักสู้แคว้นบุปผาสบตากันวูบ กล่าวว่า

"หากมีคนสอดมือยุ่งเกี่ยวเล่า?"

เทพมือปราบกล่าวโดยไม่ขบคิด

"ผู้คนในที่นี้ล้วนเป็นชาวยุทธจักร นี่เป็นเรื่องในยุทธจักร เราเข้าชนบทคล้อยตามธรรมเนียม ขอจัดการตามวิธีการยุทธจักร ผู้ใดเข้มแข็งผู้นั้นตัดสินใจ หากมีคนสอดมือยุ่งเกี่ยว จะฆ่าโดยไม่ละเว้น"

กล่าวจบคำ แว่วเสียงฟ้าร้องครืนครั่น ท้องฟ้ากลับกลายเป็นมืดครึ้ม

เดียเดี่ยซีกล่าวว่า

"เล้าตั่วนั้ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดเป็นศัตรูกับท่าน แต่พวกเราไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก"

เอ่ยถึงตอนนี้ น่ำซาพลันส่งเสียงอุทานอย่างแตกตื่นคำหนึ่ง

เทพมือปราบเหลียวหน้าไป เห็นเทาเชิงจ่อดาบกับกลางหลังน่ำซา สยบมันเอาไว้

เทาเทาก็อบีทางลัดและอุโบงค์บากหลาย เทาเชิงคุ้นเคยกับเทาเทาก็อบากที่สุด ดังนั้นลอบเร้นเข้ามาลงมือ

เทพมือปราบพอเหลียวหน้ามอง สามนักสู้แดวันบุปผาพากันลงมือ

พวกมันทั้งสามตวัดมือโดยพร้อมเพรียง กลางอากาศก็ก่อเกิดบุปผาขึ้นสามดอก

เป็นบุปผาขาว

ในสีสันอันเฉิดฉาย กลับซ่อนเร้นไว้ด้วยการฆ่าฟัน

บุปผาขาวสองดอกแยกย้ายจู่โจมโส่เตียโหงวกับเลี่ยวลัก ดอกหนึ่งบานใส่เทพมือปราบ

พวกมันเห็นว่า วิธีจัดการกับเทพมือปราบเพียงหนึ่งเดียวคือ โค่นผู้คนที่แบกมันทั้งสอง ให้มันสู้โดดเดี่ยวในสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นผลดีอย่างยิ่ง

ผู้คนมักเป็นเช่นนี้ ฐานที่สนับสนุนตนเองเมื่อโค่นล้มลง ต่อให้เป็นคนที่ร้ายกาจกว่านี้ ก็ไม่อาจร้ายกาจถึงที่ใดได้

เทพมือปราบเหลียวหน้าไปด้านหลัง แต่ลดมือทั้งสองลง ชักกระบี่

ที่สะพายอยู่กลางหลังเดียโหงวกับเลี่ยวลักออกมา

ประกายกระบี่หนึ่งดำหนึ่งขาวจำนวนสองสายวูบขึ้นเขียบุปผาขาวทั้งสองคอกพุ่งย้อนกลับไป พุ่งใส่ชิมเกาง้วยกับเดียเตี่ยซี

จากนั้นมันค่อยหงายร่าง ไขว้กระบี่ทั้งสอง เสียงติงเมื่อหนีบบุปผาขาวดอกหนึ่งไว้

นั่นเป็นดาบรูปกลีบบุปผาเล่มหนึ่ง ส่วนด้ามร้อยโซ่เงิน สายโซ่อยู่ในมือเม่งกิมฮวง

เม่งกิมฮวงบิดมือทั้งสอง ยืมพลังลอยตัว โผพุ่งขึ้นอย่างเร่งร้อน

มันพอพุ่งผ่านเบื้องบนศีรษะเทพมือปราบ ก็ตวัดโซ่เงินม้วนพันลำคอเทพมือปราบ

ทางด้านเดียเตี่ยซีกับชิมเกาง้วย พากันปัดป้ายบุปผาดาบแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวากระโดดปราดเข้ามา คนอยู่กลางอากาศก็ชักมีดฝ่าอากาศพุ่งใส่เทพมือปราบ

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือเทาเชิงสยบจุดน้ำซาเอาไว้ ควงดาบพุ่งปราดเข้ามา แทงใส่กลางหลังเทพมือปราบ

มันพุ่งถึงกลางคัน ก็ถูกฝนซัดต้องร่างไปน้อย

ฝนตกลงมาอย่างเร่งร้อน

เทพมือปราบที่ไม่ยอมแปดเปื้อนฝุ่นละอองแม้ธุลี ยามนี้ผมเผ้าเปียกชุ่มโชก คล้ายลิงคาไม่ขึ้น

เสียงครืนคราหนึ่ง สายวิชชุแลบผ่าน เผ่นฟ้าแผ่นดินขาวโพลนวูบหนึ่ง

.....

เทาเช็งพลันลอยลิ่วออกไป

บนร่างบันปรากฏโลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมา

มันบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างไม่เคยมีมาก่อน แม้แต่ตอนที่ถูกคุมขังในคุกรอประหาร มันก็ไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงปานนี้

มันไม่กลัวรับบาดเจ็บ ก่อนที่มันจะรับราชการ ก็ออกท่องยุทธจักรไหนเลยไม่เคยได้รับบาดเจ็บมาก่อน

เพียงแต่ครั้งนี้มันไม่ทราบว่าตัวเองรับบาดเจ็บอย่างไร ศัตรูทำร้ายมันอย่างไร ล้วนไม่อาจทราบได้

นี่ทำให้มันแทบพังทลาย สูญเสียความคิดต่อสู้ไป

ที่หลงเหลืออีกสามคน ก็มีสภาพไม่แตกต่างกัน

เม่งกิมฮวงความจริงพุ่งถึงด้านหลังเทพมือปราบ พลันถูกกระแสพลังสายหนึ่งสลัควูบ ต้องลอยลิ่วกลับมาอยู่เบื้องหน้าเทพมือปราบ

มันรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลังอย่างรุนแรง

พร้อมกันนั้นมันพบว่าพี่น้องร่วมสามานทั้งสองโซซัดโซเซล่าถอยไป

เตียเตี่ยซียกมือคุมอก ซิมเกาง้วยคุมต้นแขน

คนทั้งสี่ความจริงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่พริบตาที่ฟ้าแลบฟ้าร้องสถานการณ์พลันเปลี่ยนแปร คนทั้งสี่ล้วนรับบาดเจ็บ

เทพมือปราบลงจากไหล่บ่าของเตียโหงวกับเลี่ยวลักขีนอยู่บนพื้น

มันยืนอยู่กลางสายฝน

ทั้งสองฝ่ายเพียงประมือกันหนึ่งกระบวนท่า

เตียเตี่ยซี ซิมเกาง้วย เม่งกิมฮวงและเทาเช็งล้วนทุ่มเทอย่างสุดกำลัง แต่คนทั้งสี่ล้วนรับบาดเจ็บ

ในที่สุดเทพมือปราบเท้าแตะพื้น ยืนอยู่บนพื้นโคลนท่าทางทุลักทุเลอยู่บ้าง

เทาเชิงและพวกทั้งสี่สำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือของเทพมือปราบ ดังนั้นคนทั้งสี่รวมตัวกัน ยืนเป็นแถวเดียว ขวางอยู่เบื้องหน้าเชึกเสียวเชียงกับเสึกอั้งหลุย

เทาเชิงตวาดว่า

"ไป"

เสียงตวาดคครั้งนี้ตวาดต่อเชึกเสียวเชียงกับเสึกอั้งหลุย

พวกมันไม่ว่าได้รับคำสั่งจากกอโกยฮ้วย หรือได้รับบัญชาจากฮักเลี้ยงชุนจุ้ย สาบานต้องปฏิบัติหน้าที่ให้จงได้

เทาเชิงพอตวาดคำ "ไป" เทพมือปราบก็แยกกระบี่คู่ไปทางซ้ายขวาตระเตรียมลงมือ

มันปล่อยให้เชึกเสียวเชียงกับเสึกอั้งหลุยหนีรอดได้ครั้งหนึ่ง จะไม่ปล่อยให้ทั้งสองหนีรอดเป็นคำรบสองเด็ดขาด

เนื่องเพราะมันเคยรับปากว่า ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามหนีรอดจากเงื้อมมือมันสามครั้ง มันจะไม่ตามล่าอึก

มันพบว่าสองคนที่ตามล่านี้ สร้างความยุ่งยากแก่มันอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

มันไม่คิดดอแยควาบยุ่งยากมากกว่านี้

ขอเพียงเชึกเสียวเชียงกับเสึกอั้งหลุยหลบหนี มันจะลอยตัวติดตาม หากคนเหล่านี้ขัดขวาง มันจะฆ่าคนทั้งสี่แล้วค่อยว่ากล่าว

แค่เชึกเสียวเชียงกับเสึกอั้งหลุยไม่หนี

คนทั้งสองกลับสะอึกเข้ามา ยืนอยู่ในแนวเดียวกับเทาเชิงกับสามนักสู้แคว้นบุปผา

พวกเขาความจริงเป็นคนในแนวร่วมเดียวกัน

เซ็กเสียวเซียงกับเสึกอั้งหลุยทราบว่า นี่เป็นโอกาสหลบหนีของพวกเขา

คนทั้งสี่นี้ต้องเสี่ยงตายเข้าขัดขวางเทพมือปราบ ผลของการเสี่ยงตายเข้าขัดขวางคือตาย

เซ็กเสียวเซียงกับเสึกอั้งหลุยไม่อาจหักใจปล่อยให้พวกมันต้องตายเพราะพวกตน

พวกเขาก็เป็นคน มีโลหิตอุ่นระอุ

คนทรบบาดเจ็บหกคน

จิตใจที่หาญฮึกหกดวง

ผู้คนหกคน อาวุธหกชนิดรวมเป็นใจเดียว มุ่งสู่เทพมือปราบ

ชั่วชีวิตเทพมือปราบคร่ากุมผู้คนนับพันคน แต่ไม่เคยเผชิญกับจิตใจที่ไม่ระย่นย่อเช่นนี้มาก่อน

กระบี่ซ้ายขวาของมันประกบรวมกันเป็นกระบี่เดียว

ยามนั้นการศึกพลันปะทุขึ้น

เซ็กเสียวเซียงและพวกทั้งหกยังไม่ลงมือ ต้นเหตุของการศึกสืบเนื่องจากเพิงหลังคาของคอกวัวถล่มลงมา

ฝนตกหนักยิ่ง เพิงหลังคาขังน้ำไม่น้อย เพิงหญ้าฟางพอยุบลงมา สายน้ำ ใบไม้แห้งและสิ่งปฏิกูลล้วนโถมทับใส่เทพมือปราบ

เทพมือปราบอยู่ใกล้กับคอกวัว จุดประสงค์เพื่อบังลมฝนบาง

ส่วน

...หากปล่อยให้ลมฝนปะทะหน้า ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการสู้ศึก

เทพมือปราบเป็นยอดฝีมือในยอดฝีมือ ระหว่างการสู้ศึก ย่อมใส่ใจกับดินฟ้าอากาศ และทำเลสถานที่

แต่มันคิดไม่ถึงว่าษนเพิงหลังคามีคน

ไม่เพียงมีคน ทั้งยังมีผู้คนหกคน

สาบคนอยู่บนหลังคา สามคนอยู่ภายในคอก

พร้อมกับเพิงหญ้าฟางยุบลง คนทั้งหกแยกย้ายเป็นสามทิศทางจู่โจมใส่เทพมือปราบ เตียโหงวและเลี่ยวลัก

หยาดน้ำฝนกระเซ็นซ่าน ในน้ำฝนยังแฝงสิ่งปฏิกูลมากหลาย

เทพมือปราบทางหนึ่งถอยปราด ทางหนึ่งเสือกกระบี่ออก

ที่แทงสวนมาเป็นทวนพู่แดงเล่มหนึ่ง

พู่ทวนแดงราวโลหิต ปลายทวนแวววับในประกายสายฟ้า

พลังของทวนนี้ ยังรุนแรงกว่าสี่ยอดฝีมือเมื่อครู่ผนึกจู่โจมมากนัก

เทพมือปราบตวาดคำหนึ่ง

ประกายสีขาววูบขึ้น มันฟันปลายทวนหักในกระบี่เดียว

ปลายทวนหักไปท่อนหนึ่ง แต่สภาวะทวนยังไม่ลดทอน ยังคงแทงปราดมา

ประกายสีดำวูบคราหนึ่ง ยังเกรี้ยวกราดกว่าประกายสีขาวเมื่อครู่อีก

ประกายสีดำเกิดจากกระบี่ดำในมือซ้ายเทพมือปราบ

ปลายทวนถูกฟันหักไปอีกท่อนหนึ่ง แต่คันทวนยังคงปักใส่เทพมือปราบ

ใส่ทรวงอกเทพมือปราบ

คล้ายกับว่าหากไม่สามารถแทงถูกทรวงอกเทพมือปราบ กระบวนท่านี้จะไม่รั้งคืนกลับเด็ดขาด

กระบี่ขาวแทงออกอีกครา

ครั้งนี้ไม่ได้ฟันเฉียง หากแต่แทงตรง

กระบี่ทะลวงใส่หว่างกลางคันทวน คันทวนแตกแยกเป็นสองส่วน

คันทวนเมื่อถูกทำลาย มือที่ถือคันทวนเปลี่ยนเป็นใช้ดรรชนี เคาะนิ้วกลางใส่ทรวงอกเทพมือปราบ

ทรวงอกเทพมือปราบพลันเพิ่มของสิ่งหนึ่ง

เป็นโกร่งกระบี่ของกระบี่ดำ

นิ้วมือนี้เคาะใส่โกร่งกระบี่อย่างถนัดถนี่

เทพมือปราบอ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

คนผู้นั้นตวัดเท้าเตะตามติด เตะกระบี่ขาวหลุดจากมือเทพมือปราบ

เทพมือปราบรวบนิ้วทั้งห้า ตะปบคว้านิ้วกลางข้างนั้นไว้

พลันได้ยินเสียงตวาดคำ “ฟัน” ประกายดาบสายหนึ่งฟันลงดุจสายฟ้า

ยังรวดเร็วกว่าสายฟ้า

และเกรี้ยวกราดกว่าสายฟ้า

คนใช้ดาบเป็นยอดมนุษย์ผู้หนึ่ง

มันเปลือยร่างท่อนบน ตาเบิกโพลง จมูกบาน กล้ามเนื้อบนร่างแข็งแกร่งประดุจเหล็ก

ดาบของมันกลับแคบเรียว คล้ายเป็นของสตรี

มันพอฟันดาบออก ก็รั้งกลับมา ไม่ใช้ดาบอีก

ดาบนี้รวมพลังชั่วชีวิตของมัน ก่อนที่จะใช้ดาบ มันรับอาหารเจ ชำระกาย จุดธูปบนบาน พอใช้ดาบออก ต้องเสื่อมสูญเรี่ยวแรง ชั่วครู่ไม่อาจฟื้นฟูได้

อานุภาพของดาบนี้ เป็นที่คร่าชวัญวิญญาณจริงๆ

...ผลของดาบนี้จะเป็นอย่างไร?

ประกายดาบพอวูบขึ้น เทพมือปราบก็หดมือกลับไป

ดาบนี้ไม่ได้ฟันใส่ศีรษะมัน หากแต่มุ่งตัดมือมัน

ยอดมนุษย์ตั้งท่าเป็นเวลานาน เพียงเพื่อตัดแขนมันข้างหนึ่งเท่านั้น

ยอดมนุษย์สามารถมีโอกาสเช่นนี้ ล้วนสืบเนื่องจากการจู่โจมของคนใช้ทวนพู่แดง

เทพมือปราบหดมือล่าถอย ได้ประกายดาบปรากฏนิ้วสองนิ้วถูกฟันขาดลงมา

หนึ่งเป็นนิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายของเทพมือปราบ

หนึ่งเป็นนิ้วกลางของคนใช้ทวนพู่แดง

ดาบนี้ลอบจู่โจม วางแผนอย่างแยบยล เพียงทำร้ายเทพมือปราบกระอักโลหิตคำหนึ่ง ฟันนิ้วมือขาดไปนิ้วหนึ่ง

.....

เทพมือปราบถามว่า

"ก๊อนั้ง (ยอดมนุษย์) ล้อปั้วโก้ว?"

ยอดมนุษย์ไม่ตอบคำ

เทพมือปราบกวาดตาผ่านหน้ายอดมนุษย์ล้อปั้วโก้ว จ้องจับที่คนด้านตรงข้าม

มันทราบว่ายอดคนล้อปั้วโก้วมิใช่ศัตรูของมัน คนด้านตรงข้ามจึงใช่

คนด้านตรงข้ามยืนอยู่กลางสายฝน ทวนถูกผ่าแยกเป็นสองส่วน นิ้วกลางข้างซ้ายถูกฟันขาด แต่ดูไปยังสูงสง่า มากราศี และไม่น่าพา

เทพมือปราบกล่าวย้ำทีละคำ

"มันเมื่อเป็นยอดมนุษย์คาบเดียวล้อปั้วโก้ว ท่านย่อมเป็นจู้ขิ้นของมันฮักเลี้ยงชุนจุ้ยแล้ว"

เส็กอั้งหลุยพอเห็นคนผู้นี้ ต้องยิ้มด้วยความยินดีว่า

"ท่านมาแล้ว?"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยรับคำว่า

"เรามาแล้ว"

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านไม่มาเสียอีก"

"เราบอกแล้วว่า ท่านมีภัยเราจะมา เราย่อมต้องมา"

ขามนั้นมือดาบไวที่สาดพุ่งลงจากเพิงหลังคาทั้งสามก็สยบเตียโหงวและเลี่ยวลักเอาไว้

เทพมือปราบพลันกล่าวว่า

"ฮักเลี้ยงกงจื้อ"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวว่า

"เล้าปู้เท้า (มือปราบเซ่เล้า)"

เทพมือปราบกล่าวว่า

"ท่านเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้เพื่อช่วยเหลือสหาย แต่คนผู้นี้เป็นย่องเต้มีราชโองการให้คร่ากุม เราจำเป็นต้องปฏิบัติตาม ท่านหากแตะต้องตอแย ต่อให้ญาติอาวุโสบ้านท่านเสนอหน้า ก็ไม่อาจช่วยเหลือท่านได้ ท่านนิ้วขาดนิ้วหนึ่ง เราก็นิ้วขาดนิ้วหนึ่ง ต่างไม่ติดค้างกัน ท่านนำคนของท่านจากไป เราจะไม่สืบสาวอีก"

"เล้าปู้เท้า บิดาเรากับท่านคบหากันยี่สิบปี นับลำดับรุ่น เรานับเป็นหลานของท่าน..."

"ต่อให้เป็นบุตรชายก็ไม่มีประโยชน์"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยยืมพลางชักกระบี่ชาๆ กระบี่สะพายที่หว่างเอวฝักกระบี่ประดับด้วยอัญมณีมีค่า มันกล่าวว่า

"ตกลง อย่างนั้นเราไม่กล่าวมากความแล้ว"

"ใช่แล้ว การไว้ไมตรีของเราก็สิ้นสุดแต่เพียงนี้ ผู้ใดขัดขวางการคร่ากุมคนของเรา เราจะฆ่าผู้นั้น"

ขณะกล่าว สายฝนสาดซัดร่างทุกผู้คน แต่ไม่มีผู้ใดได้ยินเสียงฝน เพียงได้ยินซุ่มเสียงของมัน

เซ็กเสี่ยวเซียงย่อมเข้าใจจิตเจตนาของเทพมือปราบ

เทพมือปราบจะลงมืออย่างสุดกำลังแล้ว

สำหรับยักเลี้ยงชุนจุ้ย ฟังว่ามันเป็นคนคอยเอาใจเส็กอั้งหลุยที่สุด นับแต่ตนเองกับเส็กอั้งหลุยแยกทางกัน คนผู้นี้มีชาติตระกูลสูงส่ง เป็นคนหนุ่มที่มีอนาคตไกลในเชื้อพระวงศ์ทั้งหลาย

เซ็กเสียวเซียงพลันเดินออกไป กล่าวว่า

"กงจื้อ เรื่องนี้เราขอรับด้วยใจ เล้าปู้เท้ามาหาเรา กงจื้อยังคงปล่อยให้เราจัดการเองเถอะ"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากเราเป็นท่าน เราจะหุบปากลง ดอนนี้เรื่องราวไม่เพียงเป็นเรื่องของท่าน ยังพัวพันถึงเส็กตั่วเนี้ย เรื่องของตั่วเนี้ยเป็นเรื่องของเรา เรามิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว"

มันกล่าวเสียงเย็นชา

"ที่ท่านพึงกระทำตอนนี้คือ นำตั่วเนี้ยจากไป เช่นนี้พวกเราอาจหลั่งโลหิตน้อยลง มีคนตายลดน้อยลง"

เส็กอั้งหลุยกล่าวว่า

"พวกเราไยไม่ผนึกกำลังฆ่ามัน?"

เทพมือปราบหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ดกลง พวกท่านมาฆ่าเราเถอะ"

เทาเซ็งและพวก ฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ยอดบนุษย์ล้อปั้วโก้ว สามนักสู้แคว้นบุปผา และมือดาบไวทั้งสามคนล้วนรายล้อมเข้ามา กักเทพมือปราบเอาไว้

เทพมือปราบคนเดียว พกพากระบี่เล่มเดียว และมือที่รับบาดเจ็บยังยืนหยัดโดยไม่พรั่น

เซ็กเสียวเซียงพลันถลันวูบเข้าไป กระชิบที่ข้างหูเส็กอั้งหลุยประโยคหนึ่ง

สีหน้าเส็กอั้งหลุยปรากฏแววดิ้นเด้นสงสัยขึ้น

เทพมือปราบไม่ทราบว่าเขากล่าวว่ากระไร พลันตวาดว่า

"ผู้ใดลงมือก่อน เราจะฆ่าผู้นั้น"

ที่แล้วมามันเพียงคร่ากุมคน ไม่ฆ่าคนตามอำเภอใจ แต่สถานการณ์คืนนี้ไม่มีทางเลือกเป็นได้

คำพูดมันกล่าวจากปาก ก็มีคนชิงลงมือ

เป็นยอดมนุษย์ล้อปั้วโก้ว

ล้อปั้วโก้วเป็นทาสอันจงรักของฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ทั้งยังเป็นขุนพลคู่ใจของฮักเลี้ยงชุนจุ้ย คำพูดของเทพมือปราบไม่อาจมีประสิทธิภาพข่มขวัญกลับกระตุ้นความห้าวหาญของมันขึ้น

ยอดมนุษย์

ดาบเรียวยาว

ฝนสาดชัด

ประกายสายฟ้าวูบคราหนึ่ง ดาบเรียวยาวฟันฝ่าสายฝนเข้าไป

ขณะเดียวกัน ปรากฏอาวุธกว่าสิบชิ้นจู่โจมใส่เทพมือปราบโดยพร้อมเพรียง

เทพมือปราบไม่ถดถอย ย่อตัวโถมไปในเงาดาบประกายกระบี่และฉลันออกจากขบวนของศัตรู

หัวไหล่ของมันรับบาดแผลสายหนึ่ง โลหิตถูกน้ำฝนชะล้างไปโดยเร็ว แอ่งน้ำใต้เท้ามันกลับกลายเป็นสีคล้ำ

ชายฉกรรจ์สามคน มือดาบไวคนหนึ่งล้มลงกับพื้น พวกมันไม่เจ็บปวดทรมาน เนื่องเพราะก่อนที่จะล้มลง ก็จบชีวิตไปแล้ว

ยอดมนุษย์ล้อปั้วโก้วส่ายร่างโงนเงน ลำคอส่งเสียงครอกๆ คลาย

มือทิ้งดาบ หงายร่างล้มลงกับพื้น

เพียงกระบวนท่าเดียว เทพมือปราบปลิดชีวิตผู้คนห้าคน

สิบกว่าปีมานี้ มันน้อยครั้งจะเปิดฉากฆ่าฟันเช่นนี้ มันคิดแสวงหาข้อยุติ แต่ฝ่ายตรงข้ามผลักดันการจู่โจมระลอกสองออกแล้ว

คืนนี้คล้ายเป็นคืนฝนตกฆ่าคนจริงๆ

เทพมือปราบได้แต่จู่โจมกระบี่ออก

เม่งกิมฮวงตายได้คมกระบี่

ชายฉกรรจ์ห้าคนและมือดาบไวคนหนึ่งก็จบชีวิตไปด้วยกระบี่ดำในมือเทพมือปราบถูกกระแทกร่วงหล่นลงสู่พื้น มันถอยกายปราด ลี้ยี่รีบขึ้นส่งกระบี่สีเขียวให้เล่มหนึ่ง

เทพมือปราบพอรับกระบี่ ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็ลอยตัวคุมกระบี่แทงปราดใส่เทพมือปราบ

เทพมือปราบใช้กระบี่จู่โจมกระบี่ คุมคามฮักเลี้ยงชุนจุ้ยล่าถอยเดียเดี่ยซี ชิมเกาง้วยกับเทาเชิง ก็ผนึกกำลังฆ่าลี้ยี่

เทพมือปราบวกกระบี่กลับ กระบี่คล้ายมีชีวิต ฟันศีรษะเทาเชิงหลุดจากบ่า แต่ลี้ยี่ก็สิ้นใจตายไปแล้ว

นี่เป็นผลการต่อสู้รอบที่สอง!

...รอบที่สามจะเป็นสภาพอย่างไร?

ผู้ใดเป็นผู้ใดตาย ผู้ใดหลั่งโลหิต?

ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือในเทาเทาก็อสี่คนเห็นเทาเชิงถูกฆ่าตายล้วนตาแดงฉานด้วยสายเลือด เปิดฉากการจู่โจมระลอกสามขึ้น

เทพมือปราบควาดคำ “หาที่ตาย” กระบี่เขียวคล้ายมังกรท่องที่

ทลายอากาศออกไป

ประกายสีเขียวสะกิดเงาโลหิตฉีดกระจาย

ชายฉกรรจ์ถูกฆ่าตายสามคน ที่หลงเหลือคนหนึ่งสูญเสียความคิดต่อสู้ ยกมือปิดหน้าคุกเข่ากับพื้นที่เจิ่งนองด้วยน้ำ

ยังมีมือดาบไวคนหนึ่ง แผดร้องพลางนอนจมกองเลือด

กระบี่ในมือฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็ถูกกระแทกหัก

มันร้องคำ "ถอย" ไม่จู่โจมต่อเทพมือปราบ กลับใช้โกร่งกระบี่แทงใส่เตียโหงวซึ่งถูกสยบจุดไว้

เทพมือปราบถลันเข้าไป ขวางกระบี่ปิดป้อง ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยพลันรู้สึกร้อนวูบที่ทรวงอก คล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่

ที่แท้เทพมือปราบใช้กระบี่ที่เป็นรูปร่างปิดป้อง จากนั้นแผ่พุ่งพลังกระบี่ที่ไร้สภาพออก กระแทกทำร้ายถูกทรวงอกฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ด้องถอยปราดไปด้านหลัง

เทพมือปราบตะลุยไล่ ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็ชัดฝักกระบี่ประดับอัญมณีสวมสอดไปในกระบี่ของมัน

เทพมือปราบตวาดก้อง ฝักกระบี่ถูกกระแทกป่นสลายพร้อมกับกระบี่ ในสายฝนคล้ายดอกไม้ไฟกลุ่มหนึ่ง

ขามนั้นเทพมือปราบค่อยฉุกคิดขึ้น

...เชือกเสียวเชียงกับเส็กอั้งหลุยเล่า นอกจากการจู่โจมรอบแรกแล้ว ไฉนไม่เห็นพวกมันลงมือ?

เพิ่งงงงันวูบ ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็ใช้ท่าร่างปวยเจี้ยวเด้าลิ้ม (วิหคคืนพนา) โถมไปในเงามืด

แต่ซิมเกาง้วยก่อนจากไป ตวัดคาบฟันศีรษะของน่ำซาที่ถูกสยบไว้หลุดจากบ่า

เทพมือปราบเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวัดเท้าเตะดาบเรียวที่ตกอยู่บนพื้นขึ้น ชัดทะลวงใส่กลางหลังซิมเกาง้วน ทะลุออกทรวงอก

แต่ยักเลี้ยงชุนจุ้ย เดียเลี่ยซี และมือดาบไวที่หลงเหลืออยู่สามคน ล้วนหลบลี้หนีหน้าไป เพียงหลงเหลือชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งคุกเข่าอยู่กลางสายฝนอย่างตะลึงลาน

เทพมือปราบทอดถอนใจยาว แหงนหน้ารำพึงว่า

"เช็กเสียวเชียงเอยเช็กเสียวเชียง ยังคงถูกเจ้าหนีรอดไปอีกครั้ง"

มันกลับคิดไม่ถึงว่า เช็กเสียวเชียงกับเสึกอั้งหลุยจะผละหนีแต่กลางคัน ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าสกัดพวกเขาไม่ทันการณ์

เทพมือปราบเดินไปคบคลายจุดให้กับเดียโหงวและเลี่ยวลัก

พวกมันควาบจริงมาด้วยกันหกคน ตอนนี้ฮุ้นตั่วตายใต้กระบี่ของเสึกอั้งหลุย จิวสี่ถูกสามนักสู้แดวันบุปผาฆ่าทิ้ง ลี้ยี่กับน่ำซาก็เสียชีวิตระหว่างการต่อสู้ นับเป็นการสูญเสียที่สาหัสนัก

เมื่อครู่ระหว่างที่หักหาญผลาญชีวิต ไหนเลยยังมีบุคลิกภาพของยอดฝีมือ มีท่าทีของปรมาจารย์แห่งหนึ่ง เพียงแต่ฆ่าคน เพื่อมิให้ถูกคนฆ่า

หากมันไม่ทำร้ายคน เพียงทำให้ฝ่ายตรงข้ามรับบาดเจ็บ สูญเสียความสามารถในการสู้สืบต่อ ย่อมกระทำได้ แต่มันหากยั้งกระบี่ไว้ไม่ตรีรังแต่เพิ่มภัยอันตรายและความยุ่งยากให้กับตัวเอง

...เป็นสิ่งใดทำให้มันลงมือด้วยอำมหิตปานนี้?

...อาจบางทีเป็นฝนห่านี้ เป็นฝนอุบาทว์ห่านี้

...สภาพแวดล้อมที่สกปรกเลอะเทอะ เร่งเร้าให้มันรวบรัดเผด็จศึกถึงกับไม่เสียดายกับการฆ่าคน

...แต่เพราะกลัวความสกปรก ก็สามารถฆ่าคนหรือ?

เลี่ยวลักคลุมเสื้อคลุมให้กับมัน เช็ดคราบสกปรกทิ้ง เตียโหงวก็พันบาดแผลให้กับมัน

เตียโหงวกับเลี่ยวลักก็ลำบากใจ และหนักอึ้งเคร่งเครียดเช่นกัน

เทพมือปราบพลันกล่าวกับเตียโหงวว่า

"เจ้ารั้งอยู่ที่นี้ จัดการฝังซากศพพวกมัน"

จากนั้นกล่าวกับเลี่ยวลักว่า

"เจ้าตามเราไป"

เลี่ยวลักรับคำ เตียโหงวกลับกล่าวว่า

"เอ๊ย เราจะไปด้วย เราต้องประหารเซ็กเสียวเซียงที่เป็นตัวการร้ายกับมือ"

"เจ้ารับบาดเจ็บ ซากศพของพี่น้องเจ้าก็ไม่อาจทิ้งอยู่ที่นี้ หากพวกเรายังไม่กลับมา เจ้าก็กลับนครหลวงไปเถอะ"

"เอ๊ย หลายปีมานี้ พวกเราไหนเลยเคยแยกจากกันมาก่อน ขอให้ท่านทบทวนคำสั่ง พวกเราฝังซากศพกอกอทั้งสามค่อยออกเดินทาง"

เทพมือปราบทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เอาเถอะ จะอย่างไรพวกมันหนีไม่รอดหรอก"

ในชีวิตมันตามล่าคนโฉดชั่วไม่น้อย แต่ไม่เคยท้อแท้ระทดเช่นนี้มาก่อน คล้ายกับผู้ตามล่ากับผู้ถูกล่า ล้วนเป็นคนที่น่าเวทนา ถูกรวบอยู่ในม่านสายฝนดาช่ายฟ้านี้

บทที่ 10
ยากรอดจากชะตากรรม

ก่อนการต่อสู้ เซ็กเสียวเซียงกระซิบที่ข้างหูเสี่กอั้งหลุยว่า "การต่อสู้พอเริ่มขึ้น เราท่านจะไปในบัดดล"

นี่ไม่คล้ายเป็นคำพูดที่กล่าวจากเซ็กเสียวเซียง เสี่กอั้งหลุยต้องตะลึงลานกับที่

การต่อสู้พอเริ่มขึ้น ก็ดำเนินไปอย่างดุเดือด

เซ็กเสียวเซียงพอจู่โจมระลอกแรก ก็ฉุดลากเสี่กอั้งหลุยวิ่งหลบหนี

ในสภาพอันสับสน และมืดครึ้ม การประหัตประหารดำเนินไปอย่างเร่งเร้า แม้แต่เทพมือปราบก็ไม่ทันสนใจว่าเซ็กเสียวเซียงจะล่าถอยไปในความมืด

ทั้งสองวิ่งไปไกลโข มาถึงปากทางสามแพร่งแห่งหนึ่ง เสี่กอั้งหลุยพลันสลัดหลุดจากมือของเซ็กเสียวเซียง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้านำทาง"

ทั้งสองวิ่งเคียงป่าเคียงไหล่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เอ่ยปาก

ยามนั้นฝนค่อยอ่อนโทรมลง ที่ไกลตาปรากฏแสงไฟพุ่มหนึ่ง ที่ซึ่งมีมนุษยชาติพักอาศัย มักมีแสงสว่าง

คนชอบแสงสว่าง ไม่ชมชอบความมืด

น่าเสียดายความมืดมีอยู่ทุกแห่งหน มนุษยชาติได้แต่อยู่ร่วมกัน จุดโคมขึ้นอีกดวงสองดวง คงไว้ซึ่งแสงสว่างของพื้นที่แถบนี้

ในใจเสี่กอั้งหลุยปกคลุมด้วยเงาทะมึนชั้นหนึ่ง

เช็กเสียวเซียงขึ้นมือหมายฉุดดึงมือนาง กลับฉุดดึงไม่ถูก ได้ยินเสี่กอั้งหลุยกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ไม่ทราบพวกเขาเป็นไรแล้ว..."

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านขุ่นเคืองใจ ขุ่นเคืองที่เราหลบหนีมาแต่กลางคัน"

เสี่กอั้งหลุยเงยหน้าขึ้น คิดสังเกตสีหน้าคำนวณความในใจของเขา พบว่าสีหน้าของเขาปรากฏแววท้อแท้ระทดอย่างลึกล้ำ

นางใจสั่นสะท้าน กลับกุมมือเช็กเสียวเซียงไว้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านทำเช่นนี้เพราะความจำเป็น เทพมือปราบมีฝีมือสูงเยี่ยมเกินไป พวกเราทั้งยี่สิบกว่าคนแม้ผนึกกำลัง ก็มิใช่คู่มือด้วย ...แต่พวกเขาเสี่ยงตายเพื่อพวกเรา ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่คิดจากมา หากจะตายก็ขอตายด้วยกัน ตายอย่างสมใจ"

เช็กเสียวเซียงพลันกล่าวด้วยน้ำเสียงพลุ่งพล่านว่า

"นับแต่ค่ายเทียนเมฆประสบภัย เรื่องของเรากระทบกระเทือนถึง

ผู้คนไม่น้อย นับแต่ดีกอสุนีบาตแดนกังหนำ นครล้างคำมั่นห้วงเหวป่นเมฆ ดอนนี้ยังมีคนในเทาเทากือ และวังเจ้าตระกูลยักเลี้ยง พวกเขาล้วนพลีชีวิตเพื่อเรา หากเราตายไปหรือถูกคร่ากุมกลับนครหลวง จะให้ผู้ใดล้างแค้นให้กับผู้เสียสละเหล่านี้?"

เขาค่อยหมัดใส่อากาศอย่างเดียดแค้น

"เราได้คิดแล้ว ต่อให้มีคนตายมากกว่านี้ เราก็ต้องพลีชีวิตสืบไป ถึงแม้มีชีวิตอย่างอัปยศ ก็ต้องมีชีวิตสืบไป เพื่อล้างแค้นให้กับพวกเขา เราต้องฆ่าคู่เซียะเชี้ยว อึ้งกิบลิ้ง บุ้นเจียง นายเฆ่าอู่ฐค่อม แม่ทัพอีกาลี้ยกลี้หุย ปังล่วงโซ่ว คักล่วงโป้ว ซ่งล่วงจุ้ย ตลอดจนเจ้ามือปราบให้หมดสิ้น"

เส็กอั้งหลุยถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจจิตเจตนาของท่าน ข้าพเจ้าเฝ้าชักชวนท่านหลบหนี แต่ในสายตาข้าพเจ้า ท่านเป็นวีรบุรุษผู้หนึ่ง ยามนั้นเห็นท่านหนีหน้าแต่กลางคัน ในใจไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด...ข้าพเจ้าไม่ถูกต้องจริงๆ"

"มิใช่ ท่านมุ่งหวังให้เราเข้มแข็ง ตอนนี้เรากลับกลายเป็นเช่นนี้ ท่านก็ลำบากใจ เพื่อบรรลุถึงจุดหมาย เราจะบากหน้ามีชีวิตต่อไป เพื่อล่วงปณิธานต่อไป เรามิเพียงต้องมีชีวิตต่อไป ยังจะมีชีวิตอย่างสงบสันต์ให้ฝ่ายตรงข้ามเดียดแค้นใจ..."

เส็กอั้งหลุยกล่าวอย่างประหวั่นลนลานเล็กน้อยว่า

"ท่านเปลี่ยนไปแล้ว..."

ผู้คนมักเปลี่ยนไป แต่ผู้คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าตัวเองไม่เปลี่ยน ซึ่งความจริงสมควรเปลี่ยน เพียงแต่มีบ้างบางคนเปลี่ยนไปทีละน้อย

บางคนเปลี่ยนตั้งแต่หัวจรดท้าย บางคนเปลี่ยนที่รูปภายนอก บางคนเปลี่ยนที่จิตใจ บางคนเปลี่ยนเพราะเรื่องเล็กน้อย แต่ไม่เปลี่ยนจุดยืน บางคนไม่มีหลักการ มีแต่นิสัยที่ไม่เปลี่ยน

การเติบโตเป็นการเปลี่ยนชนิดหนึ่ง

การเจริญวัยก็เป็นการเปลี่ยนชนิดหนึ่ง

เคราะห์กรรมกับความสุข จะเป็นต้นเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลงน้อยคนที่สามารถทนการเคี่ยวกรำทรมาน หรือหลังจากที่เสพสุขวาสนายังไม่เปลี่ยนแปลง

เปลี่ยนแปลง ไม่มีใดไม่ดี บางครั้งมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง

คนพึ่งพาการเปลี่ยนแปลงที่ถูกกาลเทศะ จึงสามารถมีชีวิตต่อไปเป็นไปตามธรรมชาติดุจเดียวกับฤดูร้อนต้องโบกพัด ฤดูหนาวใส่เสื้อผ้า

เสี่ยวอั้งหลุยทราบดีว่าตนเองกับเซ็กเสี่ยวเซียงสมควรหลบหนี แต่นางเป็นธิดาบู๊ลิ้ม มีบ้างบางคนล่วงรู้ถึงคุณค่าของชีวิต รู้ซึ้งถึงวิธีการหลบหนี แต่เมื่อถึงคราคับขัน กลับยินยอมหลั่งโลหิต ปล่อยให้ศีรษะถูกปลิดปลงโดยไม่เสียดายชีวิต

นี่ที่แท้เป็นคนฉลาด หรือเป็นคนโง่เขลา?

อาจบางทีนี่ไม่สำคัญ ในยุทธจักร ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ วีรกรรมที่ได้รับการแซ่ซ้อง สรรเสริญ บักเกิดขึ้นเพราะการหลั่งโลหิตของคนเหล่านี้

เสี่ยวอั้งหลุยแม้ลำบากใจ แต่นางยังตกลงใจประการหนึ่ง

"ไปยังเมืองซีออึงติ่ง"

เนื่องเพราะหลบหนีแต่กลางคัน พวกเขาสามารถช่วงชิงเวลาที่จะ

ยืดระยะห่างจากเทพมือปราบได้

หากรู้จักเกาะกุมโอกาสนี้ ถึงกับสามารถสลัดหลุดจากการตามล่าของเทพมือปราบ

ในสายตาของเซ็กเสียวเซียง ซืออึงดิ่งเป็นเพียงศูนย์กลางซื้อขายเครื่องหนัง และเป็นสถานฆ่าสัตว์แห่งหนึ่ง ดังนั้นเซ็กเสียวเซียงถามว่า

"ไยต้องไปยังเมืองซืออึงดิ่ง?"

เสี่กอั้งหลุยกล่าวว่า

"เนื่องเพราะพวกเราทำความตกลงว่า กอโกยฮ้วยและพวกจะรอรับที่เมืองซืออึงดิ่ง ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็จะไปสมทบในที่นั้น"

พลางกล่าวเพิ่มเติมว่า

"ก่อนนี้ข้าพเจ้าเคยร่วมมือกับกอโกยฮ้วย อิ่วไจนี่และฮักเลี้ยงชุนจุ้ย มีการประสานงานเป็นอย่างดี น่าเสียดายที่พวกเราไม่เคยเผชิญกับคู่มือที่เที่ยงธรรม ดื้อรั้น เด็ดเดี่ยวและมีฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาดเช่นเทพมือปราบมาก่อน"

.....

ดังนั้นทั้งสองมาถึงเมืองซืออึงดิ่ง

พอเข้าสู่เมืองซืออึงดิ่ง ทั้งสองก็ได้ยินเสียงสุนัขหอน ที่แปลกประหลาดยิ่ง

เสี่กอั้งหลุยย่อมเข้าใจความหมายของเสียงสุนัขหอนนี้ ดังนั้นมุ่งไปตามเสียงสุนัขหอน สุดท้ายมาถึงโรงเตี๊ยมอันสุน

เสียงสุนัขหอนพลันขาดหาย

เสือกอั้งหลุยผงกศีรษะต่อเซ็กเสียวเซียง เซ็กเสียวเซียงยกมือเคาะประตู ร้องเรียกว่า

"เถ้าแก่ เถ้าแก่"

ประตูโรงเตี๊ยมเปิดออก

ชายกลางคนร่างอ้วนผู้หนึ่ง ชายชราสูงอายุผู้หนึ่ง ชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่หลังประตู

ชายหนุ่มถือตะเกียง แสงตะเกียงส่องต้องใบหน้า เซ็กเสียวเซียงกับเสือกอั้งหลุย

ชายกลางคนพอเห็นพวกเขา ก็กวาดตาสำรวจมองเซ็กเสียวเซียงเที่ยวหนึ่ง ค่อยปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า กล่าวว่า

"ตั๋วเนี้ย นี่คือเซ็กแจ่จู้ทำให้รักของปีศาจน้อยแซ่ฮักเลี้ยงต้องกลับกลายเป็นแค้นหรือ ตอนนี้บันมีสภาพเช่นนี้ เราในฐานะพ่อค้าวาณิช เห็นว่าท่านต้องขาดทุนแน่แล้ว"

เสือกอั้งหลุยหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"เถ้าแก่กอ ท่านจะให้พวกเราเข้าไปหรือไม่?"

ชายกลางคนร่างอ้วนคือกอไกยฮ้วย มันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โราเร่งรุดเดินทางมายังที่นี้ เร่งม้าจนม้าตายไปสี่ตัว เสียดสีจนกางเกงขาดไปสามตัว เมื่อครู่อยู่ที่ชั้นบนยังสยบมือดีสองสามคน มือปราบใหญ่คนหนึ่ง เพียงเพื่อรอต้อนรับท่าน ไม่ปล่อยให้พวกท่านเข้ามา จะให้ผู้ใดเข้ามา"

มันแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ทางหนึ่งกล่าวสืบต่อ

"ยังบี พวกท่านไม่เข้ามาจะไปที่ใด เบื้องหน้ารายงานมาว่า ผู้แซ่กู่

ขุนนางโฉดแซ่กิบ ยังมีเหล่าแม่ทัพอุฐก่อบอีกา ล้วนติดตามมา พวกท่านสามารถหลบหนีไปที่ใด”

เสือกอั้งหลุยกล่าวเสริมขึ้น

“ยังมีเทพมือปราบเล้าต๊กฮง ตามติดอยู่ด้านหลัง”

กอโกยช้วยยิ้มไม่ออกแล้ว พึมพำว่า

“เทาเชิงและพวกใช่...”

“ยังมีสามนักสู้แคว้นบุปผาและล้อป้วโก้ว คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา”

“ปีศาจน้อยแซ่ฮักเลี้ยงเล่า?”

“บันเป็นตายไม่ทราบชัด”

กอโกยช้วยทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

“เราไม่ควรรับปากช่วยเหลือท่านจริงๆ ”

“ดังนั้นข้าพเจ้าบอกความจริงต่อท่าน ท่านคิดเลิกล้มข้อตกลงยังทันท่วงที”

กอโกยช้วยขบคิดแล้วยิ้มออกมากล่าวว่า

“เราเป็นพ่อค้า พ่อค้าเน้นที่สายตา ปล่อยสายเบ็ดยาว เพื่อตกปลาใหญ่ เราเชื่อว่าดูคนไม่ผิด ขอเพียงเช็กเสียวเซียงกับเสือกอั้งหลุยยังมีชีวิตอยู่ ต้องก่อตั้งค่ายเทียมเมฆกับนครล้างคำบั่นขึ้นใหม่ เมื่อถึงเวลาย่อมไม่ลืมเลือนเรา”

เช็กเสียวเซียง กล่าวเสริมขึ้น

“นั่นย่อมแน่นอน”

กอโกยช้วยปั้นรอยยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"พวกท่านเชิญเข้ามาเถอะ พวกเราหลบซ่อนอยู่ที่นี้ หลบซ่อนได้ก็ประเสริฐสุด ไม่เช่นนั้นก็ยืดชัยภูมิ ต่อสู้กับเทพมือปราบ กู่เซียะเชี้ยวและพวกสักครา"

เช็กเสียวเซียงพลันประสานมือต่อชายชราสูงอายุ กล่าวว่า

"ท่านคงเป็นเถ้าแก่อุ้ย ซึ่งมีชื่อเสียงเคียงคู่กับเถ้าแก่กอ เฉกเช่นขงเบ้ง จิวยี่กระมัง?"

ชายชราสูงอายุคืออุ้ยอะม้อ มันกล่าวว่า

"มิใช่ขงเบ้งจิวยี่ หากแต่ต่างเป็นเดียรัจฉาน มันเป็นไกย (ไก่) เราเป็นอะ (เป็ด) มันทำฉารค้า เราคอยคิดบัญชี"

พลางชี้มือไปยังชายหนุ่มนั้น กล่าวอีกว่า

"พวกท่านอย่าได้ดูแคลนมัน มันคือชงชง (รบพุ่ง) อู้ช้วนเสิ่ง"

อู้ช้วนเสิ่งยังคงทำหน้าที่ถือโคม ชักนำหนุ่มสาวทั้งสองเข้าบา ค่อยหมุนตัวไปปิดประตูลงกลอน

เสี่กอั้งหลุยกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"ใช่แล้ว เมื่อครู่พวกท่านมิใช่บอกว่าสยบผู้คนหลายคนหรอกหรือพวกมันเป็น..."

ไม่ทันขาดคำ เบื้องนอกบังเกิดเสียงสุนัขหอนอีกครา ซุ่มเสียงเกรี้ยวกราดหวนโหยคล้ายเป็นเสียงสุนัขป่า

อู้ช้วนเสิ่งหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

"บาได้รวดเร็วนัก"

อุ้ยอะม้อสั่งการว่า

"รีบขึ้นชั้นบนไป"

อู้ช้วนเสิงนำเซ็กเสียวเซียงกับเสิกอั้งหลุยขึ้นบันไดไม้ เข้าสู่ห้องพักที่ทิชิ่วกับถังเค่งใช้รับมือสององครักษ์ปัญญาวาสนาหลังนั้น มองลอดผ้าม่านหน้าต่างไปยังท้องถนน

...ผู้มาเป็นใคร ไฉนมาเร็วปานนี้?

.....

ผู้มามิเพียงมีคนผู้หนึ่ง แต่เป็นทหารกองหนึ่ง

นอกจากพลทหารแล้ว ยังมีคนทรยศค่ายเทียนเมฆ คนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร มีจำนวนร่วมสามร้อยคน ถือคบไฟควบขับม้าเข้าสู่เมืองซืออึงติ่ง

คนนำขบวนคืออึ้งกิมลิ้ง ทำหน้าที่บัญชาการกองกำลังทั้งหมด

กองกำลังทั้งหมดแบ่งเป็นสามฝ่าย นายเฒ่าอู๋ฐค่อมควบคุมกองทหาร กอยวงเหลียงดูแลมือดีสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร กระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้งนำกำลังคนทรยศค่ายเทียนเมฆ

กู่เซียะเชี้ยวและแม่ทัพอีกาไม่อยู่ในจำนวนนี้

...พวกมันไปที่ใด?

ทั้งหมดเข้าสู่เมืองซืออึงติ่ง ก็ตรวจค้นทุกบ้านช่อง ผลการตรวจค้น พบเห็นเรื่องหนึ่ง

...ลี้ยกลี้หุยหายสาบสูญที่ตัวเมืองนี้

จากการสอบปากคำ พบว่าเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเตี๊ยมอันสุน

ทั้งหมดเคลื่อนกำลังมายังโรงเตี๊ยมอันสุน ล้อมสถานที่ไว้อย่าง

แน่นหนา

พลันบังเกิดเสียงดังแอ๊ด คนผู้หนึ่งเปิดประตูโรงเตี๊ยมเดินออกมาเผชิญหน้ากับกองทหารที่น้าวเกาทัณฑ์พาดสายโดยไม่สะทกสะท้าน

อึ้งกิมลิ้งพลันยกมือห้ามไม่ให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปล่อยเกาทัณฑ์ร้องถามว่า

"ผู้มาใช่เป็นเถ้าแก่กอหรือไม่?"

คนออกจากโรงเตี๊ยมคือกอโกยข้วยจริงๆ มันประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้มาใช่เป็นอึ้งตั่วนั้งหรือไม่ แสงไฟเหล่านี้บาดตาเกินไป เราไม่อาจเห็นโฉมหน้าท่านชัดตา"

อึ้งกิมลิ้งลงจากหลังม้า กล่าวว่า

"เราอยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ไม่ทราบว่าเถ้าแก่กอพักอยู่ที่นี้ ที่รบกวนยังหวังให้อภัย"

"ปฏิบัติหน้าที่อันใด?"

"ขอบอกตามความสัตย์ เราบาครั้งนี้เพื่อจับกุมผู้ต้องหาทางการ..."

"ใช่เป็นเชี๊กเสียวเชียงหรือไม่?"

อึ้งกิมลิ้งคิดไม่ถึงมันจะบอกออกมา งงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านก็ทราบ?"

"เราย่อมทราบ ทางการตามจับเชี๊กเสียวเชียงกับเสี๊กอั้งหลุยสองโจรทรยศ ปิดประกาศไปทุกแห่งหน ในแผ่นดินมีคนไม่ล่วงรู้น้อยกว่าน้อย"

"ท่านทราบก็ประเสริฐ เราคิดนำทหารห้าสิบนายเข้าไปตรวจค้น ยังหวังเถ้าแก่กอให้ความสะดวก"

กอโกยข้าวขกล่าวอย่างปลอดโปร่ง

"เราไม่มีปัญหา น่าเสียดายมีสหายผู้หนึ่งไม่รับปาก"

"ไม่ทราบเป็นสหายท่านใด เชิญมันออกมาพบหน้า"

พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังแว่วมาแต่ไกลว่า

"เป็นเรา!"

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้ากุบกับ ม้าสีเทาตัวหนึ่งควบขับมาจากความมืด แต่บนหลังม้าไม่มีคน

มือเกาทัณฑ์เล็งเป้าไปยังท้องม้า ใต้ท้องม้าก็ไม่มีคน

...ม้าที่ไม่มีคนนั่งโดยสาร ไหนเลยพูดได้?

...หรือว่าที่พูดจามิใช่คน หากแต่เป็นม้า?

ทันใด ม้าประหลาดแตกแยกออก คล้ายรูปหล่อปูนหินรูปหนึ่งถูกกระแทกแตกกระเบิด

ม้าปริแตกออก คนอยู่ภายในม้า

เป็นคนร่างผอมชูบผู้หนึ่ง แต่ท่วงท่าโสเขื่องโขยิ่ง

อึ้งกิมลิ้งรีบตวาดสั่งผู้ใต้บังคับบัญชามิให้ลงมือ เข้าไปโอบไหล่คนผอมชูบอย่างสนิทสนม กล่าวว่า

"อิ่วไต้ไต้วซือ (พ่อครัวใหญ่แซ่อิ่ว) ท่านมาแล้ว"

ในยุทธจักร ในบ้านเมือง มีอิ่วไต้ไต้วซือเพียงคนเดียว

เป็นอิ่วไจบี่ (รู้รสชาติแซ่อิ่ว)

คนผู้นี้ไม่มีลักษณะพิเศษอันใด ไม่มีคนล่วงรู้ระดับฝีมือมัน ไม่มีผู้

ใดทราบความประพฤติของมัน หนึ่งเดียวที่ทราบคือ ย่องเต้องค์ปัจจุบัน โปรดปรานเสวยอาหารที่มันปรุงขึ้น

อึ้งกิมลิ้งยังล่วงรู้มากกว่าผู้อื่นข้อหนึ่ง

...อิ่วใจบี่ไม่เพียงสามารถปรุงอาหารเป็นที่พอพระราชหฤทัยของย่องเต้ ยังเป็นคนสนิทของโป๋วไจเสี่ยง (มหาเสนาบดีแซ่โป๋ว)

เพียงสองประการนี้ อึ้งกิมลิ้งทราบว่า ไม่อาจล่วงเกินคนผู้นี้เด็ดขาด

อิ่วใจบี่กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ท่านคิดเข้าไปตรวจค้น?"

"นี่..."

"ก่อนที่ท่านจะเข้าไป ทางที่ดีดูจดหมายลับฉบับนี้ก่อน"

พลางล้วงจดหมายราชการออกมาฉบับหนึ่ง ยื่นส่งต่ออึ้งกิมลิ้ง

อึ้งกิมลิ้งพออ่านดู ที่หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดขึ้น กล่าวว่า

"เราไม่ทราบว่าโป๋วตั่วนั้งส่งผู้อื่นมารับช่วงเรื่องนี้..."

อิ่วใจบี่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกท่านทำงานหย่อนยาน เพียงจับกุมคนทรยศไม่กี่คนยังคว้าน้ำเหลว เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ไม่พอใจยิ่ง"

"ท่านแล้ว เพียงหวังอิ่วได้โต้วซือช่วยบอกกล่าวกับเสี่ยงเอี้ยสักหลายคำ"

"นี่..."

อึ้งกิมลิ้งสืบเท้าไปหนึ่งก้าว กล่าวเบาๆ

"ไค้ไต้วซือ ที่นอกเมืองหลวงด้านทิศใต้ ข้างเนินเล้งหงส์ปอมีดึกใหญ่หลังหนึ่ง ทิวทัศน์งามตระการ อบอุ่นสบายชั่วนาตาปี ครั้งหน้าท่านไปถึงนครหลวง ลองแวะไปชมดู ไม่ทราบได้ไต้วซือเห็นเป็นอย่างไร?"

อิ่วไจบี่ค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย กล่าวว่า

"พวกเรากลับนครหลวงไปแล้วค่อยว่ากล่าวกันเถอะ...ท่านยังจะตรวจค้นสถานที่นี้หรือไม่?"

อึ้งกิมลิ้งรีบกล่าวว่า

"เมื่อมีคำสั่งเสี่ยงเอี๊ย เรามีศีรษะกี่หัว ไหนเลยกล้าตรวจค้น เราจะทำตามคำสั่ง ถอยห่างไปสิบห้าลี้"

พลางประสานมือค่อกอโกยฮ้วย กล่าวว่า

"เถ้าแก่กอ ก่อนนี้มีที่ล่วงเกิน ยังหวังท่านอย่าได้ถือสา"

กล่าวจบ สั่งการให้ถอนกำลัง เพียงชั่วขณะ กองทหารก็ล่าถอยไปจนหมดสิ้น

กอโกยฮ้วยค่อยยิ้มออกมา กล่าวกับอิ่วไจบี่ว่า

"ชื่อเสียงของท่านยังใช้การได้"

อิ่วไจบี่โบกมือกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ที่ใช้การได้ที่สุดยังคงเป็นความสามารถในการปลอมลายมือและลอกเลียนตราประจำตำแหน่งของซือตี่ท่านอุ้ยอะม้อ"

ประตูโรงเตี๊ยมอันสุนเปิดอ้ากว้างออก อุ้ยอะม้อกับอู้ช้วนเส็งเดินออกมา อุ้ยอะม้อกล่าวว่า

"เราปลอมแปลงลายมือของโป้วจงจือ เพียงสามารถตบตาพวกมันชั่วขณะ ตอนนี้ควรทำอย่างไร?"

อิ่วไจบี่กล่าวว่า

"เราจะขอพบหน้าเสึกตั่วเนี้ย บรรลุถึงปณิธานที่หวังไว้ก่อน"

บันมองดูนิ้วเรียวยาวของด้วเอง กล่าวอีกว่า

"อาจบางทีเรามีอารมณ์ขึ้นมา จะปรุงอาหารให้ทั้งหมดรับประทาน สักมื้อ"

อู้ช้วนเสึงแทบกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี กล่าวว่า

"วิเศษแท้ สามารถลิ้มรสอาหารของอิ่วไต้โต้วซือ ต้องเป็นชนชั้นเชื้อพระวงศ์จึงบีลาภปาก"

อิ่วไจบี่ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเหล่าขุนนางเชื้อพระวงศ์ ผู้ใดรู้จักรับประทานตอนที่เราอยู่ในครัวหลวง เพียงจัดอาหารให้สวยงามลำค่าก็พอ ด้านรสชาติมีผู้ใดจำแนกออกได้?"

อู้ช้วนเสึงได้แต่รับคำ

.....

อิ่วไจบี่พบหน้าเสึกอั้งหลุยและเซ็กเสียวเซียง

คนของกอโกยช้วยพันบาดแผลให้กับเซ็กเสียวเซียงและเสึกอั้งหลุยเสร็จสิ้นแล้ว

อิ่วไจบี่พอพบหน้าเสึกอั้งหลุย ก็กล่าวว่า

"ท่านดิดค้างนำใจเราครั้งหนึ่ง"

เสึกอั้งหลุยกล่าวว่า

"พวกเรายังไม่รอดจากห้วงอันตราย"

อิ่วไจบี่กล่าวว่า

"เราทราบ เราไม่ได้ให้ท่านชดใช้น้ำใจเราในบัดดล"

มันยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้เราเพียงคิดเลี้ยงอาหารพวกท่าน ให้พวกท่านรับประทานจือบี่ม้วย (ข้าวต้มรสชาติ) ของเราอิ่วได้โค้วชือดู"

มันลงจากห้องพักชั้นบน เปิดประตูโรงเตี๊ยมออก

ผู้คนสองคนยืนอยู่หน้าประตู คล้ายยืนเป็นเวลานานแล้ว

คนผู้หนึ่งไว้ผมขาวสยาย หน้าตามอมแมม ประกายตาแวววาวสารรูปน่าสะพรึงกลัว อีกคนหนึ่งคล้ายกงจื้อสูงศักดิ์ แต่ตาซ้ายบอดไป ปิดแผ่นหนังสีดำไว้ บริเวณตั้งจมูกมีรอยแผลดาบสายหนึ่ง

อุ้ยอะม้อกับอู้ช้วนเสิ่งชมดูจนใจหายวาบ พวกมันวางกำลังอยู่เบื้องนอกไม่น้อย กลับไม่ทราบว่ามีผู้คนสองคนมาถึงหน้าประตู

อิ่วไจบี่กล่าวว่า

"คนผมขาวสยายเรียกว่าชิงปุกเชี่ยง ฉายาซาจับลักปี่ (สามสิบหกแขน) คนตาเดียวเรียกว่าโฮ้วชิกเกี่ยม ฉายาฮ้วยเอี้ยม (เกลือโลหิต)"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"การผัดผักเช่นเดียวกับการฆ่าคน ลงมือ ต้องรวดเร็ว แม่นยำ ชิงปุกเชี่ยงรวดเร็วพอแม่นยำพอ การผัดผักไม่อาจขาดเกลือ โฮ้วชิกเกี่ยมเป็นเกลือของเรา เมื่อตอนลงมือ คนผู้นี้ก็มีความสำคัญเช่นเดียวกับเกลือในอาหาร...พวกมันล้วนเป็นลูกมือของเรา"

กอโกยฮ้วยและพวกฟังถึงประโยคสุดท้าย ค่อยคลายใจลง

เช็กเสียวเซียง เส็กอั้งหลุย กอโกยฮ้วย อุ้ยอะม้อ อู้ช้วนเสิ่งและ

พวกรับประทานข้าวต้มรสชาติอย่างออกรสจริงๆ

เพิ่งรับประทานจนออกรส ก็ไม่มีให้รับประทานแล้ว รสชาตินี้ยังชวนให้ผู้คนแทบคลั่งใจตาย

โดยเฉพาะเช็กเสียวเชียงกับเสกอั้งหลุย เพิ่งรอดจากห้วงความตาย ไหนเลยมีโอกาสรับประทานอาหารโอชะเช่นนี้ ยิ่งรำลึกถึงไม่รู้ลืม

กอโกยช้วยพลันยกข้าวต้มที่เหลือชามเล็กๆ และกับที่ใช้รับประทานกับข้าวต้มขึ้น กล่าวกับอู้ช้วนเสิงว่า

"เจ้ายกอาหารนี้ไปให้กับทิยี่เอี้ย"

เช็กเสียวเชียงที่ด้านข้างรับฟังจนสงสัยใจยิ่ง ทวนคำว่า

"ทิยี่เอี้ย?"

"เป็นยอดมือปราบทิชิ่วทิยี่เอี้ย"

"อะไร เขาอยู่ที่นี้?"

"ท่านวางใจ เขาถูกสยบจุด ถูกกักอยู่ในตู้เสื้อผ้าของห้องพักพวกท่านหลังนั้น"

เช็กเสียวเชียงร้อนรุ่มใจขึ้นมา กล่าวว่า

"ทิยี่เอี้ยเป็นคนช่วยเหลือพวกเรา เราจะไปคลายจุดให้กับเขา..."

พลางผุดลุกขึ้นยืน แต่แล้วรู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง เสกอั้งหลุยรีบประคองเขา ก็รู้สึกศีรษะมึนงง

อิ่วไจบี่ส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ที่แท้ทิชิ่วเป็นพวกเดียวกัน อย่างนั้นพวกท่านรีบขึ้นไปเชิญมันลงมา"

กอโกยช้วยหน้าแปรเปลี่ยนไป

มันลอบโคจรพลัง แต่ไม่โคจรพลังยังพอทำเนา พอโคจรกำลังภายในจุดตังชั้งพลันปวดแปลบราวถูกบิด แขนขาอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

มันทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล เหลียวหน้าไปยังอุ้ยอะม้อ อุ้ยอะม้อก็หลั่งเหงื่อผุดพรายทั่วใบหน้า

อิ่วไจบี่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รสชาติของข้าวต้มรสชาติเป็นอย่างไร?"

กอโกยฮ้วยเบิกตากล่าวว่า

"ท่านวางยาใดในข้าวต้ม?"

"เราสาบานว่าไม่ได้ใช้ยาพิษ หากใช้ยาพิษ พวกท่านอาจจำแนกออกได้ ดังนั้นเพียงวางยาเจือจาง พวกท่านรับประทานลงไป เพียงไม่อาจใช้พลังฝืนหนึ่งชั่วยาม...เวลาหนึ่งชั่วยาม สำหรับกับพวกเราสมควรเพียงพอแล้ว"

"ท่านรับปากช่วยเหลือเส็กตั่วเนี้ย กลับลอบทำร้ายคน วันหน้าไหนเลยออกท่องยุทธจักรได้?"

อิ่วไจบี่กล่าวว่า

"ก่อนที่เราจะรับปากเส็กตั่วเนี้ย เรารับปากผู้อื่นก่อนว่าจะช่วยคร่ากมนาง เราที่รับปากนาง เพียงเป็นการใช้แผนซ้อนแผน ไม่นับเป็นการตระบัดสัตย์"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวกับเส็กอั้งหลุยว่า

"ท่านไม่อาจโทษว่าเรา เราต้องการตัวท่าน แต่จิตใจท่านทุ่มเทอยู่กับผู้แซ่เซ็ก อย่างนั้นเราช่วยเหลือท่านทำอะไร?"

เส็กอั้งหลุยไม่แยแสสนใจวาจามัน เพียงถามว่า

"เป็นผู้ใดบงการท่าน?"

ซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นเรา"

เช็กเสียวเชียงกับเสึกอั้งหลุยพอได้ยินซุ่มเสียงนี้ ล้วนใจหายวาบสำหรับกับพวกเขา ซุ่มเสียงนี้เป็นตัวแทนของฝันร้ายที่ไม่มีวันสิ้นสุด

นี่เป็นซุ่มเสียงของกู่เซียะเชี้ยว

ซุ่มเสียงเปล่งจากปากถงจื้อสูงศักดิ์ตาบอดนั้น

มันชี้มือไปยังคนผมขาวสยาย กล่าวว่า

"มันไม่ใช่สามสิบหกแขนชิงปุกเชี่ยง หากแต่เป็นแม่ทัพอีกาแนฮูยี้ดอนนี้คิดฆ่าพวกท่าน ไม่จำเป็นต้องมีสามสิบหกแขน ถึงกับไม่ต้องมีแขนเดียว บีนิ้วเดียวก็สามารถฆ่าพวกท่านจนหมดสิ้น"

มันชี้มือมาที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"เราก็มิใช่โง้วชิกเกี่ยม พวกท่านย่อมทราบว่าเราเป็นใคร"

มันย่อมเป็นพ่อบ้านใหญ่ค่ายเทียมเมฆกู่เซียะเชี้ยว

เช็กเสียวเชียงลอบทอดถอนใจด้วยความสิ้นหวัง ตลอดรายทางที่หนีเอาชีวิตรอด ไม่ทราบกระทบกระเทือนถึงสหายมากน้อยเท่าใด สูญเสียชีวิตผู้คนบากบายเพียงไหน สุดท้ายยังคงไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือกู่เซียะเชี้ยว

เขายินยอมตายอย่างงมงายไม่เข้าใจ ถึงกับตายโดยไร้ที่กลบฝังยังดีกว่าปล่อยให้กู่เซียะเชี้ยวกำเริบเสิบสาน

กู่เซียะเชี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อถึงขั้นนี้ ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เราไม่มีคำพูดจะกล่าว"

ก่เซียะเชี้ยวกล่าวว่า

"เราจะฆ่าพวกท่านทีละคน ค่อยไปฆ่าทิชิ่ว เป็นการตัดปัญหาทั้งบวล"

มันมองดูเสึกอั้งหลุย ยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

"อาจบางทีเราสมควรทิ้งตั่วเนี้ยท่านไว้ อิ่วได้โด้วซือหลงรักท่านตลอดมา"

เสึกอั้งหลุยไม่แยแสสนใจมัน เพียงถามอิ่วไจบี่ว่า

"มันให้ผลประโยชน์ใดแก่ท่าน?"

อิ่วไจบี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราหากร่วมมือกับกู่กงจื้อ โป่วไจเสี่ยงย่อมต้องสมนาคุณเราอย่างงดงาบ"

กอโกยฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชา

"ตั่วเนี้ย เราไม่ทราบว่าท่านนอกจากขอความช่วยเหลือจากเราและยักเลี้ยงชุนจุ้ย ยังชักชวนเดียรัจฉานนี้มาด้วย"

อิ่วไจบี่ดวัดมือวูบ กอโกยฮ้วยไม่สามารถต่อต้านขัดขืน ถูกตบโลหิดกบปาก ฟันกรามหักมาสองซี่

อู้ช้วนเสึงแผดเสียงด่าว่า

"หน้าด้านไร้ยางอาย"

อู่ไจบี่หันขวับไปกล่าวว่า

"เป็นผู้ใดบงการท่าน?"

ชุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นเรา"

เชี่กเสียวเชียงกับเส็กอั้งหลุยพอได้ยินชุ่มเสียงนี้ ล้วนใจหายวาบ สำหรับกับพวกเขา ชุ่มเสียงนี้เป็นตัวแทนของฝันร้ายที่ไม่มีวันสิ้นสุด

นี่เป็นชุ่มเสียงของกู่เซียะเชี้ยว

ชุ่มเสียงเปล่งจากปากกงจื้อสูงศักดิ์ตาบอดนั้น

มันชี้มือไปยังคนผมขาวสยาย กล่าวว่า

"มันไม่ใช่สามสิบหกแขนชิงปุกเชี่ยง หากแต่เป็นแม่ทัพอีกาแนฮูยี้ ตอนนี้คิดฆ่าพวกท่าน ไม่จำเป็นต้องมีสามสิบหกแขน ถึงกับไม่ต้องมีแขนเดียว มีนิ้วเดียวก็สามารถฆ่าพวกท่านจนหมดสิ้น"

มันชี้มือมาที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"เราก็มิใช่โง้วซิกเกี่ยม พวกท่านย่อมทราบว่าเราเป็นใคร"

มันย่อมเป็นพ่อบ้านใหญ่ค่ายเทียมเมฆกู่เซียะเชี้ยว

เชี่กเสียวเชียงลอบทอดถอนใจด้วยความสิ้นหวัง ตลอดรายทางที่หนีเอาชีวิตรอด ไม่ทราบกระทบกระเทือนถึงสหายมากน้อยเท่าใด สูญเสียชีวิตผู้คนมากมายเพียงไหน สุดท้ายยังคงไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือกู่เซียะเชี้ยว

เขายินยอมตายอย่างงมงายไม่เข้าใจ ถึงกับตายโดยไร้ที่กลบฝัง ยังดีกว่าปล่อยให้กู่เซียะเชี้ยวกำเริบเสิบสาน

กู่เซียะเชี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อถึงขั้นนี้ ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เราไม่มีคำพูดจะกล่าว"

กู่เซียะเชี้ยวกล่าวว่า

"เราจะฆ่าพวกท่านทีละคน ค่อยไปฆ่าทิชิ่ว เป็นการตัดปัญหาทั้งมวล"

มันมองดูเส็กอั้งหลุย ยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

"อาจบางทีเราสมควรทิ้งตั่วเนี้ยท่านไว้ อิ่วไต้โต้วซือหลงรักท่านตลอดมา"

เส็กอั้งหลุยไม่แยแสสนใจบัน เพียงถามอิ่วไจบี่ว่า

"มันให้ผลประโยชน์ใดแก่ท่าน?"

อิ่วไจบี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราหากร่วมมือกับกู่กงจื้อ โป้วไจเสี่ยงย่อมต้องสมนาคุณเราอย่างงดงาม"

กอโกยฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชา

"ตั่วเนี้ย เราไม่ทราบว่าท่านนอกจากขอความช่วยเหลือจากเราและฮักเลี้ยงซุนจุ้ย ยังชักชวนเดียรัจฉานนี้มาด้วย"

อิ่วไจบี่ตวัดบือวูบ กอโกยฮ้วยไม่สามารถต่อด้านขัดขืน ถูกตบโลหิตกบปาก ฟันกรามหักบาสองซี่

อู้ช้วนเสียงแผดเสียงด่าว่า

"หน้าด้านไร้ยางอาย"

อู่ไจบี่หันขวับไปกล่าวว่า

"เด็กน้อยเจ้าก็ปากมาก ใช่รำคาญในการมีชีวิตสืบไปหรือไม่?"

อู้ช้วนเสึงกระชากเสียงว่า

"หากมีความกล้าหาญ ก็ขจัดพิษบนร่างพวกเรา พวกเราพิสูจน์ความเป็นตายกันใหม่ คนเช่นท่านนับเป็น..."

อิ่วไจบี่ตัดบทว่า

"เรวความจริงเป็นพ่อครัว ไม่ใช่นักสู้ผู้กล้าอันใด"

พลางยื่นมือบิดลำคออู้ช้วนเสึง เสียงกร๊อบเมื่อบิดคอมันหักทั้งเป็น

คนผู้นี้ดูไปอ่อนแอไม่อาจต้านแรงลม แต่ฆ่าคนราวหั่นผัก สีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร กล่าวว่า

"ผู้ใดไม่ยินยอมพร้อมใจอีก?"

เซ็กเสียวเชียงร้องดังๆ ว่า

"พวกเรามีแต่ชีวิต เพียงแต่กลัวเจ้าไม่กล้ามาปลิดปลง"

อิ่วไจบี่เลิกคิ้วข้างหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคิดใคร่ตาย?"

กู่เซียะเชี้ยวกริ่งเกรงอิ่วไจบี่ลงมือจริงๆ ดังนั้นสอดคำขึ้น

"หากให้คนผู้นี้ตายอย่างง่ายดายเกินไป ถือว่ากรุณาต่อมัน"

"ตกลง เราจะฆ่าคนที่หลงเหลือ ยึดครองร่างกายของตั๋วเนี้ยจากนั้นคุมตัวมันกลับไป"

แบ่ทัพอีกากล่าวเสริมขึ้น

"เราจะไปเรียกกองทหารมา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"แต่ที่นอกโรงเตี๊ยมมีผู้คนสี่คนเฝ้ารักษา ปากทางเข้าหมู่บ้านยังมี

อีกสี่คน เมื่อครู่พวกเราฆ่าคนที่ปากหมู่บ้านสองคน ฆ่าคนที่ข้างโรงเตี๊ยมคนหนึ่ง ยังมีผู้คนอีกห้าคน”

กู่เซียะเชี้ยวกล่าวว่า

“ผู้คนทั้งห้านั้น รบกวนแนเจียงกุนจัดการด้วย”

แม่ทัพอีกาลบคราบปลอมแปลงโฉมบนใบหน้าออก กล่าวว่า

“คิดจัดการกับเศษสวะทั้งห้า ย่อมง่ายดายยิ่ง รอจนเราฆ่าพวกมันค่อยปล่อยพลุไฟเรียกกองทหารมา”

พลางแก้สายรัดเอวบนซากศพอู้ชั่วนเสิงออกมา พุ่งปราดออกจากประตูโรงเตี๊ยม

ก่อนที่พวกมันจะบุกโรงเตี๊ยมอันสุน ก็สำรวจสภาพทั้งหน้าหลังของที่นี่ ล่วงรู้การจัดวางกำลังเป็นอย่างดี จำได้ว่าที่ข้างสระอุจจาระหลังโรงเตี๊ยม มีบริวารของกอโกยช้วยผู้หนึ่งซุ่มอยู่ในบ่อ

แม่ทัพอีกาตัดกลงใจไปจัดการกับคนผู้นี้ก่อน

มันผูกสายรัดเอวกับหว่างเอว

มันทราบว่าสายรัดเอวนี้เป็นรหัสลับของกลุ่มกอโกยช้วย ยามอยู่ในความมืด สายรัดเอวจะสะท้อนประกายรำไร พวกบันพอพบเห็นจะยึดถือผู้มาเป็นพวกเดียวกัน

แต่ “พวกเดียวกัน” ผู้นี้ จะปลิดชีวิตพวกมัน

นึกถึงตอนนี้ แม่ทัพอีกาอดกระหยิ่มยิ้มย่องมิได้

ก่อนที่จะฆ่าคน แม่ทัพอีกามักบังเกิดความลิงโลดอย่างบอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง อย่าว่าแต่การฆ่าคนครั้งนี้ง่ายดายราวพลิกฝ่ามือ

แม่ทัพอีกาเห็นที่ปากบ่อมีเงาคนถลันวูบหนึ่งจริงๆ

คนผู้นั้นถลันวูบก็หายวับ

ไม่นานให้หลัง คนผู้นั้นโผล่ศีรษะขึ้นจากบ่อโบราณช้าๆ คราครั้งนี้ไม่หลกลับไปอีก คาดว่าคงพบเห็น "สายรัดเอว" เส้นนั้น

แม่ทัพอีกาเดินช้าๆ ไป แต่ไม่หันหน้าหาบ่อโบราณ แสร้งเป็นมองไม่เห็นพวกพ้องผู้นี้

คนผู้นั้นพลันร้องเรียกเบาๆ

"นี่ มาทางด้านนี้"

แม่ทัพอีกาแสร้งสอดส่ายสายตามอง ค่อยเสาะพบทิศทางต้นเสียงเดินช้าๆ เข้าไป

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ไฉนรอจนบัดนี้ค่อยมาเปลี่ยนเวร ในโรงเตี๊ยมเกิดเรื่องหรือ?"

...ที่แท้พวกมันตระเตรียมเปลี่ยนเวร นับว่ามันมาได้เวลาพอดี

แม่ทัพอีกาเดินเข้าไป คุกคามคนผู้นั้นเข้าสู่จุดอับ ตระเตรียมฟันคอหอยฝ่ายตรงข้าม มิให้ส่งเสียงร้องได้ คนก็จะหล่นตุมลงในบ่อจบชีวิตไป

พอดกลงใจ กีขึ้นมือข้างหนึ่ง แสร้งเป็นแตะฝ่ายตรงข้ามอย่างเป็นมิตร อีกมือหนึ่งลอบล้วงมีดสั้นออกมา ขอเพียงนิ้วมือข้างซ้ายบีบเค้นใส่กระดูกหัวไหล่ฝ่ายตรงข้าม มีดสั้นในมือขวาก็จะเชือดคอหอยขาดสะบั้น

ยามนั้นคนผู้นั้นพลันขยับตัวไปด้านข้างวูบหนึ่ง

คนผู้นั้นพอขยับตัว แม่ทัพอีกาก็ทิ้งมือพลาดผิดต้องถลาไปเบื้องหน้าอย่างเสียหลัก

ทันใด ที่ปากบ่อมีคนผู้หนึ่งโผล่พ้นออกมา ตวัดมือวูบในความมืดปรากฏบุปผาขาวดอกหนึ่งเบ่งบานออก

"บุปผา" ดอกนี้พอดีบานใส่ใบหน้าแม่ทัพอีกา

"แม่ทัพอีกาขามคับขันไม่ลนลาน ยกเท้าถีบขันใส่ขอบบ่อ ตลอดทั้งร่างพุ่งถอยไปด้านหลังอย่างเร่งร้อน

มันขณะจะอ้าปากส่งเสียงร้อง พลันปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งแทงเข้าปากมัน

เป็นทวนเงินเล่มหนึ่ง!

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ทวนเงินอยู่ในมือคนที่ข้างบ่อนั้น

...คนผู้นี้คล้ายกงจื้อสูงศักดิ์ แต่สีหน้าขะเยียบเย็นชา

แม่ทัพอีกามีความรู้สึกเพียงนี้เท่านั้น จากนั้นปลายทวนแทงเข้าลำคอมัน พู่ทวนสีแดงก็จุกอยู่ในลำคอมัน

คนผู้นั้นถอนทวนออก โลหิตพลันฉีดกระจาย ร่างแม่ทัพอีกาตกวูบลงจากกลางอากาศ มันพลันดวัดเท้าเตะแม่ทัพอีกาลงในบ่อโบราณ

ผู้คนที่หมอบซุ่มอยู่ในบ่อโบราณชิงกระโดดปราดออกมา

คนทั้งสองมิใช่ใครอื่น คือเจ้าน้อยฮักเลี้ยงชุนจุ้ย กับบริวารเดีย-เดียชี ซึ่งพ่ายแพ้แก่เทพมือปราบกลางสายฝน

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวว่า

"ฆ่าทิ้งคนหนึ่งแล้ว"

เดียเดียชีกล่าวว่า

"บริวารจะตามตัวจับอิดนึ้ง (บุรุษที่สิบเอ็ด) จับยี่นึ้ง (บุรุษที่สิบสอง) และจับซาม่วย (น้องสาวที่สิบสาม) มา"

มันพุ่งปราดไปยังดงไม้ที่ห่างไป ไม่นานก็กลับออกมาพร้อมกับหนึ่งสตรีสองบุรุษ จำนวนสามคน

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยถามว่า

"โท่วเก้า (สุนัขดิน) กับโท่วงู้ (วัวดิน)"

เตียเตี่ยซีกล่าวว่า

"พวกมันหมอบซุ่มอยู่ก่อนแล้ว"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวคำ "ประเสริฐ" เร้นกายไปยังโรงเตี๊ยมอันสุน

.....

ภายในโรงเตี๊ยม อิ่วไจบี่ฆ่าคนของกอโกยฮ้วยอีกสามคน ขณะจะฆ่าอุ้ยอะม้อ พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้นหลายครา

กู่เซียะเชี่ยวกับอิ่วไจบี่ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เสียงเคาะประตูนี้มิใช่รหัสที่กำหนดไว้

อิ่วไจบี่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เป็นวิญญาณอนาถาใดสืบเสาะมา?"

กู่เซียะเชี่ยวเดินไป ทาบฝ่ามือทั้งสองกับขุดแป๊ะหวยของเซียวเซียงกับกอโกยฮ้วย กล่าวว่า

"ได้โด้วซือไปเปิดประตู หากมีเหตุเปลี่ยนแปลง เราจะฆ่าตัวการร้ายทั้งสองนี้ก่อน"

อิ่วไจบี่แม้ไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่ได้แต่เดินไป กล่าวว่า

"เราจะขอดูว่าเป็นผู้ใดมาก่อกวน?"

กู่เซียะเชี่ยวบองดูเงาหลังของมัน ในใจลอบนับถือเลื่อมใส คนผู้นี้เดินออกไป ไม่เพียงด้านหน้าไร้ช่องโหว่ แม้แต่ด้านซ้ายขวาหลังก็ไม่มีจุดอ่อนให้จู่โจมได้

อิ่วไจบี่เปิดประตูไม้ออก ทุกส่วนของร่างกายล้วนอยู่ในสภาพตระเตรียมพร้อม

พริบตานั้น มันสามารถใช้กระบวนท่าสังหารยี่สิบเจ็ดชนิด ให้ฝ่ายตรงข้ามตายไปยี่สิบเจ็ดครั้ง

มันอาศัยฝีมือปรุงอาหารสร้างชื่อลือเลื่อง น้อยคนที่ล่วงรู้ระดับฝีมือของมัน ซึ่งความจริงมันฆ่าคนราวหั่นผัก เพียงแต่หั่นได้สวยงามกว่าปลอดโปร่งกว่าผู้อื่นอีก

มันเมื่อเปิดประตู ก็ตระเตรียมพรักพร้อมทุกด้าน

แต่มันคาดฝันไม่ถึงว่า คนหน้าประตูกลับเป็นกู่เซียะเชี้ยว!

...กู่เซียะเชี้ยวไฉนมาที่นอกประตู?

...กู่เซียะเชี้ยวไหนเลยมาเคาะประตูได้?

อิ่วไจบี่งงงันวูบ ท่าไม้ตายทั้งยี่สิบเจ็ดชนิดไม่ทันใช้ออก ทวนเงินประดับพู่แดงเล่มหนึ่งก็แทงปราดใส่หน้า

อิ่วไจบี่ขยับกายวูบ ปลายทวนก็แทงเฉียดผ่านลำคอไปอย่างหวุดหวิด

พร้อมกันนั้น ในโรงเตี๊ยมบังเกิดเสียงโครม โครมสองครา พื้นดินส่วนที่เซ็กเสียวเซียงยืนอยู่ปรากฏมือคู่หนึ่งยื่นออกมา แยกย้ายคว้าจับสองเท้าของมันไว้

กู่เซียะเชี้ยวดวาดก้อง โผพุ่งกายขึ้น

ผู้คนที่ชำแรกอยู่ในดินทั้งสองแม้ลงมือประสบผลแต่ก็ถูกกู่เซียะ-เชี้ยวฉุดลากลอยขึ้นสู่กลางอากาศ

คนทั้งสองหนึ่งเรียกว่าโท่วงู้ หนึ่งเรียกว่าโท่วเก้า ล้วนเป็นยอดฝีมือ

ชำแรกดิน พวกมันพอคว้าจับสองเท้ากู่เซียะเชี้ยว ความจริงคิดทำลายพิการ แต่กู่เซียะเชี้ยวลดสองมือลง หนึ่งมีดหนึ่งขวานฟันใส่ศีรษะพวกมันชิงปลิดชีวิตพวกมันไปก่อน

ขณะเดียวกัน กู่เซียะเชี้ยวรู้สึกปวดแปลบที่สองเท้า นิ้วมือของคนทั้งสองตะปบใส่กระดูกข้อเท้ามัน ทำร้ายมันบาดเจ็บไม่น้อย

กู่เซียะเชี้ยวทิ้งตัวลง ความคิดประการแรกคือฆ่า ฆ่าเช็กเสียวเซียงกับกอโกยข้วย มิให้ราตรียาวนานฝันยุ่งเหยิง

มันพอทิ้งตัวลงสู่พื้น ก็ปรากฏหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีโอบล้อมต่อมัน

คนทั้งสองฟันออกดาบหนึ่ง กลับปะทะดาบกันเอง เสียงเครั้งเมื่อประกายไฟแลบกระจาย เจิดจ้าจนกู่เซียะเชี้ยวลืมตาไม่ขึ้น

พริบตาที่มันหลับตาลง ดาบทั้งสองเล่มพอปะทะพ้นผ่าน ก็ปรากฏเข็มเงินเข็มทองสาดพุ่งออกมาหลายสิบเล่ม สาดพุ่งใส่กู่เซียะเชี้ยว

กู่เซียะเชี้ยวได้แต่ไบกแขนเสื้อ ม้วนเอาเข็มเล็กละเอียดไว้ในแขนเสื้อ

ทวนเงินพู่แดงที่แทงใส่อิ่วไจบี่ที่หน้าประตูโรงเดี๊ยม อยู่ในมือยักเลี้ยงชุนจุ้ย

อิ่วไจบี่ใช้มือเปล่าเข้าหาญหัก มิคาดยามนั้น "กู่เซียะเชี้ยว" นั้นพลันปรากฏกายขึ้นอีกครา

อิ่วไจบี่ใช้สายตาสำรวจสี่ทิศ หูสดับแปดทาง ทราบว่ากู่เซียะเชี้ยวยังสู้ศัตรูอยู่ในโรงเดี๊ยม ดังนั้นไม่หลงกล อาศัยหนึ่งด้านรับสอง ตรึงสถานการณ์เอาไว้

"กู่เซียะเชี้ยว" ผู้นี้คือจับอิดนึ้ง หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีที่กลุ้มจู่โจมใส่

กู่เซียะเชี้ยวตัวจริงคือจับยี่นึ้งกับจับชาม่วย

คนทั้งสามเป็นศิษย์ดินแดนแม้ว จัดเจนวิชาปลอมแปลงโฉมกับค่ายกลมายา จับอิดนึ้งพอปรากฏกาย ก็ปลอบเป็นกู่เซียะเชี้ยว อิ่วไจบี่ไม่ทันคาดคิด อดแตกตื่นตะลึงลานมิได้

อิ่วไจบี่ตวัดสองเท้าเตะกราด คุกคามจับอิดนึ้งล่าถอยพลันประกบสองมือ ช่วงชิงทวนเงินจากมือฮักเลี้ยงชุนจุ้ยมา แต่แล้วรู้สึกศีรษะมึนงง กำลังภายในไม่อาจผนึกรวมตัว มีอาการคล้ายรับประทานข้าวต้มรสชาติลงไป

อิ่วไจบี่ฉุกคิดว่าผิดท่า ตัวเองคงสูดควันสลบเข้าไป ดังนั้นฟาดฝ่ามือซ้ายใส่ฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยผลักสองมือเข้าปะทะมิคาดฝ่ามืออิ่วไจบี่นี้ไม่แฝงกำลัง กลับหยิบยืมพลังฝ่ามือนี้ลอยลิ่วออกนอกประตู

จุดประสงค์ของอิ่วไจบี่ คิดยืมพลังพาตัวหลบหนี

มันทราบว่าหากไม่รีบหนีอย่างสุดฝีเท้า ควันสลบที่สูดเข้าไปพอกำเริบ จะมีภาพเช่นเดียวกับเซ็กเสียวเซียงและกอโกยฮ้วย

ปฏิกิริยาของอิ่วไจบี่ ไม่อาจบอกว่าไม่รวดเร็ว พอพบว่าผิดท่าก็ล่าถอย มาตรแม้นล่าถอยรวดเร็ว แต่โชคไม่ดีนัก

ยามนั้นบุปผาดาบดอกหนึ่งบานที่เบื้องหน้ามัน เป็นเดียเดี่ยซีสอดดาบเข้าขัดขวาง

อิ่วไจบี่ขวางทวนเงินปัดป่ายบุปผาดาบ พู่แดงแผ่กระจาย พลันสูดได้กลิ่นหอมประหลาดชนิดหนึ่ง ค่อยเข้าใจในบัดดล

...ที่แท้ควันสลบซ่อนอยู่ในพู่แดงของปลายทวน

อิ่วไจบี่ตวาดด้วยโทสะ ซัดทวนเงินออก ถึงกับซัดทะลุอกเตียเตี่ยซีตรึงมันติดกับพื้น

รู้สึกมีกระแสลมแหวกพุ่งจากด้านหลัง อิ่วไจบี่เอี้ยวตัวไป แต่สติสัมปชัญญะเริ่มเลอะเลือน ถูกหมัดต่อยใส่ชายโครงกระดูกซี่โครงหักไปสาบซี่

พร้อมกันนั้น ยักเลี้ยงชุนจุ้ยประกบนิ้ว จี้สกัดจุดบนร่างอิ่วไจบี่เจ็ดแห่ง

ดังนั้นผลการต่อสู้ปรากฏว่า
อิ่วไจบี่ถูกสยบ
เตียเตี่ยซีเสียชีวิต
กู่เซียะเชี้ยวพลันดกลงใจประการหนึ่ง
...หนี!

อิ่วไจบี่ถูกคร่ากุม แม่ทัพอีกาที่ออกไปเมื่อครู่คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา ตัวเองรับบาดเจ็บ เท้าทั้งคู่หลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง หากรั้งอยู่สืบไป ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

กู่เซียะเชี้ยวพอตกลงใจก็เคลื่อนไหว ผละจากจับยี่นิ้งและจับซาม่วย ทะลวงออกจากประตูโรงเตียม

เส็กอั้งหลุยร้องว่า
"ฆ่ามัน"
...หากปล่อยให้กู่เซียะเชี้ยวหนีรอดได้ จะกระทบกระเทือนถึงตระกูลยักเลี้ยง

แต่ยักเลี้ยงชุนจุ้ยทราบว่า ปัญหาเฉพาะหน้ามิใช่เรื่องนี้

มันทราบว่าบิดาตัวเองกับโป้วจงจือกำลังวางแผนก่อการใหญ่ ต้องไม่กินแหนงแคลงใจเพราะเรื่องของตัวเอง

เรื่องสำคัญเฉพาะหน้าคือ หาทางช่วยเหลือเสี่ยวอั้งหลุยและพวก ดังนั้นมันยื่นนิ้วสองนิ้วออก จ่อกับเปลือกตาของอิ่วไจบี่ สร้างความแตกตื่นแก่อิ่วไจบี่จนร้องว่า

"อย่าได้ฆ่าเรา"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราความจริงไม่คิดฆ่าท่าน ฟังว่าฝีมือปรุงอาหารของท่าน ไม่ว่าผู้ใดได้ลิ้มลองสักครั้ง ต้องไม่ลืมเลือนเด็ดขาด"

"ท่านต้องการรับประทานอะไร เราจะปรุงให้..."

"แต่เราเกรงว่าท่านจะปฏิบัติต่อเรา เช่นเดียวกับที่กระทำต่อพวกมัน ผสมเกลือโลหิตอันใดลงไป..."

พลางใช้กำลังกดนิ้วมือลง อิ่วไจบี่รู้สึกเปลือกตาปวดแปลบสุดทนทาน รีบกล่าวว่า

"เราจะขจัดพิษให้กับพวกมัน แต่ว่า..."

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยพลันปักนิ้วใส่ดวงตามัน อิ่วไจบี่แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบหลับตาลง

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยจี้นิ้วถึงกลางคัน พลันพลิกข้อมือวูบเปลี่ยนเป็นคีบจับใบหูซ้ายของมัน พอบิดครานึ่ง ก็กระชากใบหูข้างนั้นหลุดติดมือมา

อิ่วไจบี่เจ็บปวดจนเผดร้องออกมา จนใจที่กระทั่งยกมือกุมใบหูยังไร้เรี่ยวแรง

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวอย่างปลอดโปร่ง

"ท่านหูขาดข้างหนึ่ง เราไม่จำเป็นต้องฆ่าท่าน ขอเพียงปล่อยให้ท่านหลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง ท่านจะจบชีวิตไปเอง"

อิ่วไจบี่ไหนเลยกล้าต่อรองเงื่อนไขอีก ได้แต่กล่าวว่า

"ยาขจัด...อยู่ในอกเสื้อเรา"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเลิกคิ้วกล่าวว่า

"นี่เป็นท่านรับสารภาพออกมาเอง เราไม่ได้รับปากท่านอันใด"

จับยี่นึ้งสะอึกเข้ามา ล้วงมือไปในอกเสื้ออิ่วไจบี่ ค้นได้ขวดยาผงเจ็ดแปดขวด อิ่วไจบี่อธิบายว่า

"ใช่ยาผงสีเขียวผสมกับสีขาว รับประทานลงไปเล็กน้อยก็พอ ...วิงวอนท่าน ห้ามโลหิตให้กับเราก่อนได้หรือไม่?"

"นี่ไม่เห็นจะไม่ได้ แต่ท่านรับประทานลงไปชุดหนึ่งก่อน แล้วค่อยว่ากล่าว"

มันกริ่งเกรงว่าอิ่วไจบี่บังเกิดความคิดแลกชีวิต ผสมยาพิษชนิดหนึ่ง ให้ทั้งหมดตกตายตามกัน

จับยี่นึ้งเข้าใจในบัดดล บีบจมูกอิ่วไจบี่ กรอกยาผงเข้าปากมัน

อิ่วไจบี่ยิ่งใหญ่บาชั่วชีวิต ก่อนที่จะฝึกวิทยายุทธ์ ก็มีวิชาปรุงอาหารลือเลื่อง ผู้ใดกล้าไม่คารวะต่อมัน หลังจากนั้นเหล่ายอดฝีมือไม่เสียดายกับการถ่ายทอดท่าไม้ตายครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง เพื่อแลกกับอาหารรสมือมัน ดังนั้นพลังฝีมือของมันยิ่งมายิ่งสูงเยี่ยม วันนี้กลับถูกเคี่ยวกรำเช่นนี้ นับเป็นครั้งแรกในชีวิตจริงๆ

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเห็นอิ่วไจบี่หลังจากรับประทานผงลงไปไม่มีอาการผิดปรกติใด ค่อยจี้จุดห้ามโลหิตที่หูขาดมัน ทางหนึ่งบอกใบ้ให้

จับอิดนึ้งและพวกป้อนยาขจัดแก่เช็กเสียวเซียงและพวก

กอโกยฮ้วยกระโดดปราดขึ้นก่อน ชี้หน้าอิ่วไจบี่กล่าวว่า

"คนต่ำช้าเช่นนี้อย่าได้อภัยละเว้น"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวว่า

"เราความคิดไม่คิดอภัยละเว้นมัน"

เส็กอั้งหลุยพลันกล่าวว่า

"คนผู้นี้ยังมีประโยชน์ อย่าเพิ่งฆ่ามัน"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยรับคำ ฟาดฝ่ามือออก ก็ฟาดอิ่วไจบี่หงายร่างล้มลงสิ้นสติสมประดีไป

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวว่า

"ฝ่ามือนี้ทำให้มันสลบไสลไปหนึ่งวันหนึ่งคืน คนผู้นี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ควรระมัดระวังให้มากไว้"

เส็กอั้งหลุยทอดถอนใจกล่าวว่า

"กงจื้อ ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงท่านจะ..."

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า.

"ตั่วเนี้ยเข้าใจว่าเราเป็นคนไร้สัจจะไร้คุณธรรม ใช่หรือไม่?"

เส็กอั้งหลุยไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า

"กู่เซียะเชี้ยวหลบหนีไป คงต้องยกกำลังย้อนกลับมา พวกเรารีบไปจากที่นี้"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ทิ่ยี่เอี้ยอยู่เบื้องบน เราจะขึ้นไปชมดู หากมิใช่เขายื่นมือช่วยด้วยธัมมะ พวกเราคงทอดร่างเป็นซากศพแต่แรก เขาประสบภัยก็สืบเนื่องจาก

ช่วยเหลือพวกเรา”

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยทวนคำ “ทิยี่เอี้ย” กล่าวว่า

“มันคือ....”

ไม่ทันขาดคำ บังเกิดซุ่มเสียงระคายหูดุจสุนัขป่าร่ำร้อง เป็นจังหวะสามยาวสองสั้นดังมา

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยขมวดคิ้ว เช็กเสียวเซียงกลับเป็นฝ่ายถามว่า

“เกิดเรื่องใด?”

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวเสียงทุ้มหนัก

“บาได้รวดเร็วนัก”

อุ้ยอะม้อถามว่า

“พวกเราจะสู้ศึกหรือล่าถอย?”

กอโกยฮ้วยกล่าวว่า

“นี่ไม่มีเวลาเลือกเฟ้นแล้ว”

ทั้งสองขณะสนทนาโต้ตอบกัน ยักเลี้ยงชุนจุ้ยก็เปิดประตูโรงเตี๊ยมก้าวยาวๆ ออกไป

บทที่ 11
ผู้ลึกลับในเกี๊ยว

จันทร์กระจ่างกลางหาว

ถนนยาวเยือกเย็น

เกี๊ยวคันหนึ่งจอดอยู่ที่ปากถนน ตัวเกี๊ยวยังคิดตั้งกงล้อไม้คู่หนึ่งผลักเคลื่อนมาเบื้องหน้าอย่างแช่มช้า

บ่านเกี๊ยวปล่อยห้อยลง ทั้งหน้าและหลังของเกี๊ยวมีเงาร่างชุดขาวอยู่หลายสาย ใต้แสงจันทร์ยามดึกสงัด เกี๊ยวคันนี้แฝงความลึ้ลับและกลิ่นอายฆ่าฟันชนิดหนึ่ง

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยขวางทวนอยู่เหนือออก เป็นสภาพคนเดียวเฝ้าด่านกองทัพยากทะลวงผ่าน

มันแม้ทราบว่าผู้มารุดมารวดเร็วยิ่ง แต่คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามสามารถฝ่าแนวป้องกันของมันบาได้โดยไม่เสียเลือดเนื้อเช่นนี้

แม้แต่มันยังระย่นย่อต่อกลิ่นอายฆ่าฟันนี้

ยามนั้นเช็กเสียวเซียงติดตามมาถึงข้างกายมัน

เช็กเสียวเซียงปรากฏกาย ตวัดกระบี่ ใช้กระบี่ไว้ไมตรีสีแดงชี้ หยิบฉวยจากเทพมือปราบ จ่อใส่เกี้ยวคันนั้นแต่ไกล

...ท่านคุกคามเราสู่จุดอับ เราจะให้ท่านตกตายก่อน

เกี้ยวคันนั้นพลันหยุดยั้งลง

รอบบริเวณเงียบสงบลง

เงียบสงบจนแทบได้ยินเสียงกะพริบตาของนกเค้าแมวในดงไม้ข้างทาง

เช็กเสียวเซียงพลันรู้สึกว่า ในความเงียบสงัด มีความกดดันอย่างไม่เคยมีมาก่อน

ได้ยินซุ่มเสียงเหนื่อยล้าเสียงหนึ่งดังจากภายในเกี้ยวว่า

"เป็นท่านหรือ?"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยสะบัดทวน คล้ายคิดอาศัยเสียงคมทวน ทำลายกลิ่นอายฆ่าฟันที่เงียบวังเวงนี้ ปากกล่าวว่า

"ยังมีเรา"

ภายในเกี้ยวบังเกิดซุ่มเสียงเหนื่อยล้าแต่ชัดเจนดังว่า

"เราเพียงจับกุมคน ผู้อื่นอย่าได้ขุ่งเกี่ยว"

กอโกยช้วยเดินออกไป ประกาศว่า

"ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ขุ่งเกี่ยว พวกเราล้วนเป็นคนที่ยืนอยู่แนวร่วมเดียวกัน"

คนในเกี้ยวกระแอมเบาๆ กล่าวว่า

"ที่แท้พวกท่านเพียรขัดขวางไม่ให้เราเข้ามาเพื่อปกป้องคุ้มครองมัน"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยตวาดว่า

"เหลวไหลไร้สาระ"

คนในเกี้ยวไม่กล่าววาจาอีก กงล้อไม้เริ่มหมุนเคลื่อนช้าๆ คุกคามมายังโรงเตี๊ยมอีกครา

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวกับเช็กเสียวเซียงว่า

"เทพมือปราบเมื่อติดตามมา คูท่าไม่อาจเลิกราโดยสันติ การต่อสู้พอเริ่มขึ้น ท่านรีบนำเส็กตั่วเนี้ยจากไป"

เช็กเสียวเซียงอดกล่าวมิได้

"เราล่วงหน้าหลบหนีครั้งหนึ่ง ท่านไม่ตำหนิเรา?"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยคิดไม่ถึงเช็กเสียวเซียงจะกล่าวเช่นนี้ งงงันวูบจึงกล่าว

"เราไม่ได้ช่วยท่าน และไม่ช่วยท่าน หากแต่ช่วยตั่วเนี้ย เพราะเพื่อตั่วเนี้ยจึงช่วยท่าน ดังนั้นหน้าที่ของท่านคือนำตั่วเนี้ยหลบหนี หน้าที่เราคือคุ้มครองท่านกับตั่วเนี้ยหลบหนีไป"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ประเสริฐ"

"ประเสริฐอันใด"

"คราครั้งนี้เทพมือปราบต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเรา เราก็ไม่ยอมปล่อยให้มันคร่ำกุม ยามใดที่ถูกจับกุม เราจะฆ่าตัวตาย ต้องรบกวนท่านดูแลตั่วเนี้ยแล้ว"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยหน้าแดงก่ำ ร้องว่า

"เหลวไหล"

เกี้ยวยังคงรุดหน้ามา ยักเลี้ยงชุนจุ้ยพลันลดทวนเงินในมือลงหวดใส่พื้นคราหนึ่ง

ทันใด เงาร่างสี่สายมาจากสี่ทิศทาง สาดพุ่งใส่เกี้ยวคันนั้น

คนทั้งสี่นี้มีท่าร่างรวดเร็วยิ่ง พอถึงกลางคันพลันเปลี่ยนแปร คนทางทิศตะวันออกหยุดร่างกลางอากาศ โผพุ่งกายขึ้น ทิ้งลงยังหลังคาเกี้ยว ดุจภูเขาไท้ชัวโถมทับ คนทางทิศตะวันตกบิดตัวกลางอากาศดุจมัจฉาอันปราดเปรียว เปลี่ยนเป็นชนใส่ข้างเกี้ยว คนทางทิศเหนือดกวูบลงอย่างเร่งร้อน กลิ้งตัวไปได้เกี้ยว คนด้านทิศใต้พลิกตัวหงายร่าง กระโดดปราดไปหลังเกี้ยว

พริบตานั้นคนทั้งสี่จู่โจมอาวุธโดยพร้อมเพรียง

อาวุธทั้งสี่ชนิดล้วนพิเศษพิสดาร ตอนที่ชักออกมาเพียงเป็นอาวุธสั้นดำมะเมื่อม เมื่อลอยอยู่กลางอากาศ พวกมันเคลื่อนไหวสองมือก็ประกอบเชื่อมต่ออาวุธสั้นเป็นอาวุธยาวด้ามหนึ่ง

ผู้คนสี่คน อาวุธยาวสี่ด้าม แหวกฝ่าอากาศดังแหลมเล็กระคายหู แทงใส่เกี้ยวโดยพร้อมเพรียง

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยหวดทวนใส่พื้น เป็นรหัสสัญญาณให้คนทั้งสี่ลงมือจู่โจม

มันรู้สึกพอใจยิ่ง สี่บ่าวทาสใหญ่นี้มิใช่คนที่มันชุบเลี้ยงไว้ หากแต่เป็นบ่าวทาสประจำตระกูลยักเลี้ยง ยักเลี้ยงชุนจุ้ยและบิดาขีดถือพวกมันเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน สี่บ่าวทาสใหญ่ย่อมยินยอมถวายชีวิตให้กับตระกูลยักเลี้ยง

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยก็จ่อทวนเงินใส่ม่านเกี้ยวแต่ไกล

ขอเพียงคนในเกี้ยวพุ่งปราดออกจากเกี้ยว เพื่อหลบเลี่ยงจากสภาวะจู่โจมของสี่บ่าวทาสใหญ่ ทวนเงินของมันก็จะโถมแทงใส่

ยามจัดการกับยอดฝีมือเช่นเทพมือปราบ ไม่อนุญาตให้มันมีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจได้

แต่เหตุการณ์หลังจากนั้น บิเพียงยักเลี้ยงชุนจุ้ยคาดคิดไม่ถึง แม้แต่เชี่กเสียวเชียงที่เคยประมือกับเทพมือปราบหลายครั้ง ก็รู้สึกเหนือความคาดหมายนัก

ม่านเกี้ยวเลิกขึ้นวูบหนึ่ง

บือที่ซีดขาวข้างหนึ่งขึ้นออกมาดุจแหวกหลิวป่าดบุปผา จากนั้นหดกลับไป

ประกายสีขาวเรียวยาวสายหนึ่ง ซัดใส่ส่วนด้ามของคีมคีบขนาดใหญ่ของบ่าวทาสคนหนึ่ง

บ่าวทาสนั้นแค่นเสียงด้วยความเจ็บปวด คีมคีบหลุดลอยจากมือ ประกายสีขาววกวูบ พุ่งใส่ซอกแขนข้างซ้ายของมัน ต้องตกเฉียงๆ ลงสู่พื้น

คีมคีบพอดีชนใส่ขวานใหญ่ของบ่าวทาสอีกคนหนึ่ง เสียงดังเมื่อประกายไฟแลบกระจาย เพลงขวานของบ่าวทาสนั้นย่อมจู่โจมพลาดเป้า

บ่าวทาสคนแรกคีดกลงหากรรไกรขนาดใหญ่ของบ่าวทาสอีกคนหนึ่ง บ่าวทาสนั้นรีบรั้งกระบวนท่า ประคองพวกพ้องเอาไว้

บ่าวทาสทั้งสองชวนเชเสียหลัก พอดีปิดสกัดสภาวะจู่โจมของตะไบขนาดใหญ่ของบ่าวทาสคนที่สี่ บ่าวทาสคนที่สี่มิอาจไม่หดรั้งตะไบ

กลับมา

บ่าวทาสคนแรกค่อยพบว่า ของที่ฝังกับจุดได้อ้วยที่ชายโครงข้างซ้ายของมันเป็นเหรียญอีแปะอันหนึ่ง

เหรียญอีแปะฝังกับจุดของมัน ไม่ได้บาดทำร้ายผิวกายมัน แต่ก็บังเกิดประสิทธิผล คลี่คลายสภาวะจู่โจมของสี่บ่าวทาสใหญ่ไป โดยไม่ทำร้ายผู้คนแม้สักคนเดียว!

สี่บ่าวทาสใหญ่จู่โจมล้มเหลว สบตาวูบหนึ่ง สลับเท้าเคลื่อนกายกวัดแกว่งอาวุธตระเตรียมจู่โจมเป็นคำรบสอง

คนในเกี้ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเพียงจับกุมผู้ต้องหา พวกท่านไยต้องทำเช่นนี้?"

ชุกเลยชุนจุยพลันตวาดว่า

"หยุดมือ"

มันพบว่าคนในเกี้ยวหากคิดฆ่าสี่บ่าวทาสใหญ่ ลำบากเพียงยกมือเท่านั้น ดังนั้นตวาดห้ามสี่บ่าวทาสไว้ ตัวเองแหวกพุ่งออกไป บังเกิดเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง

คนเป็นมนุษย์เลือดเนื้อ ไม่สามารถส่งเสียงเช่นนี้ หากแต่มันผนึกเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับทวนในมือ คล้ายกับแขนที่ทรงพลังข้างหนึ่ง ปล่อยเกาทัณฑ์ที่รุนแรงสุดเปรียบปานออกไป

ประกายในตัวมันผนึกรวมเป็นเพลงทวนอันกราดเกรี้ยว ไม่เพียงจะแทงทะลุเกี้ยวกับคนในเกี้ยว ถึงกับคล้ายกับจะทลายเนินเขาที่หลังเกี้ยวออกไป

ทวนยังไม่บรรลุถึง ม่านเกี้ยวก็ถูกกระโชกกระพือพลิ้ว

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยโฉมแทงทวนนี้ มิใช่คิดปลิดชีวิตเทพมือปราบในบัดดล เพียงคิดคุกคามเทพมือปราบออกมา

ม่านเกี้ยวถูกลมแรงกระโชกม้วนขึ้น ภายในเกี้ยวมืดทะมึน มีคนผู้หนึ่งสวมเสื้อยาวสีขาวนั่งอยู่ที่นั้น ยังไม่ทันเห็นโฉมหน้าชัดตา คนผู้นั้นก็ดวัดมือขึ้น

มือที่ซีดขาว

นิ้วมือซีดขาวยิ่งกว่า

นิ้วมือคีบจับมีดบินเล่มหนึ่ง

มีดบินขาวยิ่งกว่า

ขาวแวววาวราวหิมะ

มีดแหลมคม

ประกายมีดเรืองรองยิ่งกว่า

ประกายมีดชอนไชสายตายักเลี้ยงชุนจุ้ยจนพร่าพราย

มีดบินพุ่งวาบมาถึงระหว่างดวงตาทั้งสองของยักเลี้ยงชุนจุ้ยแล้ว

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกู่ร้องดังยาวนาน ไม่คำนึงถึงการทำร้ายคน ร่างที่พุ่งตรงเปลี่ยนเป็นทะยานขึ้นฟ้า

มีดบินชัดใส่อากาศธาตุ

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยอยู่เบื้องสูง สภาวะทวนเปลี่ยนเป็นทะลวงลงยังเบื้องล่าง

แต่มีดบินจู่โจมพลาดผิด กลับวกวูบกลางอากาศ พุ่งใส่ท้องน้อยยักเลี้ยงชุนจุ้ย

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยพุ่งจู่โจมอย่างเกรี้ยวกราด แต่ถูกมีดบินสะกดไว้

พอเปลี่ยนท่วงท่าเป็นคำรบสอง มืดบินก็ติดตามมาถึง ต้องตวาดก้องพลิกตัวกลางอากาศสามครั้งครา ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ

รู้สึกมีโทสะอัดอก ไม่มีที่ระบายออก ต้องเสือกแทงทวนใส่หินใหญ่ข้างทางก้อนหนึ่ง เสียงเปรียะเมื่อก้อนหินแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยรู้สึกเลือดลมโคจรพลุกพล่าน อวัยวะภายในอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก แทบกระอักโลหิตออกมา แต่มันมีนิสัยดื้อรั้น ฝืนใจกลั้นกลืนโลหิตเอาไว้

มิคาดมืดบินนั้นคล้ายมีคนควบคุมบังคับ ซัดพลาดผิดสองครายังวกอ้อมมาอีกเป็นคำรบสาม

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยพอพบเห็น คิดหลบเลี่ยงก็ไม่ทันการณ์

เสียงติงคราหนึ่ง เสื้อสีขาวพลิ้ววูบ เช็กเสียวเชียงทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้ายักเลี้ยงชุนจุ้ย

เขาแขนขาดข้างหนึ่ง ยังคุมกระบี่เข้ามา กระแทกมืดบินร่วงหล่นคนขวางอยู่หน้าทวนเงินของยักเลี้ยงชุนจุ้ย

คนสองคน สายตาสี่ข้างจ้องจับที่เกี้ยวคันนั้น

ม่านเกี้ยวปล่อยห้อยลงอีกครา

เช็กเสียวเชียงนับแต่ออกท่องเที่ยว ฟันฝ่าห้วงคับขันอันตรายไม่น้อย ทำลายค่ายกลขบวนทหารนับครั้งมิถ้วน แต่เกี้ยวคันนี้กลับคล้ายป้อมปราการอันแข็งแกร่ง ไม่มีช่องว่างจุดอ่อนให้จู่โจมทำลายได้

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงหวีดหวีดสองครั้ง คล้ายเป็นขอดมนุษย์ทรงพลังผู้หนึ่งกวัดแกว่งกระบองมหึมาสองด้ามบังเกิดเสียงดังขึ้น

เป็นอุ้ยอะม้อที่สูงอายุโบกสะบัดแขนเสื้อทั้งสองข้าง แขนเสื้อทั้ง

สองคล้ายใบเรือกินลมเต็มที่ ทางหนึ่งโบกแขนเสื้อ ทางหนึ่งก้าวยาวๆ เข้าหาเกี้ยว

เสียงลมทวีความรุนแรงขึ้น กลับกลายเป็นเสียงอื้ออึงคล้ายกับที่กวัดแกว่งมิใช่กระบองใหญ่ หากแต่เป็นต้นไม้ใหญ่สองต้น

ตลอดทั้งร่างของอุ้ยอะม้อกลืนหายไปในพลังแขนเสื้ออันแกร่งกร้าวโดยสิ้นเชิง

เมื่อมันเข้าใกล้เกี้ยวในรัศมีเจ็ดเชียะ พลังแขนเสื้อก็บังเกิดเสียงตงตง คล้ายกลองใหญ่สองใบย่ำกระหน่ำ

ตลอดทั้งร่างของอุ้ยอะม้อก็เบ่งพองขึ้น จากชายชราที่ซูบผอมเปลี่ยนเป็นอ้วนฉุดุจเดียวกับกอโกยฮ้วย

กอโกยฮ้วยทราบว่าเพื่อนคู่หูของมันผู้นี้ เกรึงพลังลมปราณเคี่ยง-ง้วนไต้จิวเทียนเสียวเอี้ยงซิงกง (ลมปรานสุริยันรอบจักรวาล) อันแกร่งกร้าวบริสุทธิ์ขึ้น ทำให้อาวุธลับของคนในเกี้ยวไม่สามารถทะลวงผ่านพลังลมปราณเข้าไปได้

มันคิดใช้ลมปราณอีดหนึ่งทำลายเกี้ยวปีศาจคันนี้

อุ้ยอะม้อคุกคามเข้าใกล้เกี้ยวไปทุกขณะ

ข้ามนันบุ๋านเกี้ยวเล็กวูบ

นิ้วมือขาวราวหยกขาวข้างหนึ่งจิ้ลงยังเบื้องล่าง บังเกิดเสียงชี่ดราหนึ่ง

จากนั้นนิ้วมือหดกลับไปในม่านเกี้ยวอย่างรวดเร็ว

กอโกยฮ้วยพลันร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ระวัง"

ปากส่งเสียงร้อง คนลอยตัวขึ้น คล้ายลูกหนังใบหนึ่งยิงขึ้นสู่ท้องฟ้า

ไม่มีผู้ใดบรรยายระดับความเร็วของมันได้

อุ้ยอะม้องงงันวูบ มันเห็นคนในเกี้ยวขึ้นนิ้วออกมา เข้าใจว่าคิดจู่โจมต่อมัน ขณะตั้งท่าตระเตรียมพร้อม นิ้วมือข้างนั้นพลันหดกลับไป

ทันใด รู้สึกปวดแปลบที่ส้นเท้า คล้ายเป็นเข็มเล็กละเอียดเล่มหนึ่งชำแรกเข้ามายังจุดไหลเท้งที่ส้นเท้า ผ่านจุดคนลุ้น ฝ่าจุดหู่เอี้ยงขึ้นมา

อุ้ยอะม้อรู้สึกปวดแปลบสุดทนทาน พลังลมปราณสุริยันรอบจักรวาลสลายแล้วรวมตัวใหม่ คิดสะกดมิให้เข็มเล่มนั้นชอนไชขึ้นมา

ม่านเกี้ยวเลิกวูบ มือข้างนั้นยื่นออกมาอีกครา

มือที่ขาวสะอาด

นิ้วมือที่เรียวยาว

มือที่สั่นเขวัญสะท้านวิญญาณ

มือข้างนั้นสะบัดนิ้วทั้งสอง ซัดวัตถุออกมาอีกสิ่งหนึ่ง

วัตถุนั้นเล็กละเอียด ทั้งรวดเร็วยิ่ง ทำให้ยอดฝีมือในบริเวณไม่อาจเห็นชัดตาว่านั่นเป็นอะไร

แต่มือข้างนี้อาศัยมีดบินเล่มเดียวทำลายทวนฉั้งซัวชิ้งจ้ยโต๊ะเมี่ยเชีย (ทวนปลิดชีวิตคัดขุนเขา) ของฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ใช้เหรียญอีแปะอันหนึ่งพิชิตสี่บ่าวทาสใหญ่ ต่อให้ที่ซัดออกมาเป็นผมเผ้าเส้นหนึ่ง ก็เพียงพอต่อการขู่ขวัญยอดฝีมือในบริเวณ

วัตถุนั้นพุ่งใส่ดำแหน่งหัวใจของอุ้ยอะม้อดุจประกายไฟ

อุ้ยอะม้อถ่ายเทลมปราณสุริยันรอบจักรวาลไปยังเท้าขวา สะกด

มิให้เข็มเล็กละเอียดจู่โจมขึ้นมาตามการไหลเวียนของโลหิต ดังนั้นไม่สามารถต้านทานอาวุธลับสายนั้นได้

ดีที่กอโกยฮ้วยดีดปราดมาถึง จากนั้นพุ่งถอยกลับไปถึงขอบฟ้าในมือคว้าอ้ยอะม้อติดมือไปด้วย

วัตถุนั้นพอชัดใส่อากาศธาตุ ก็พุ่งย้อนกลับไปในม่านเกี้ยว

...นี่เป็นอาวุธลับผีสางอันใด

กอโกยฮ้วยฉุดลากอุ้ยอะม้อออกมา ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เข็มดี่ชิมโต๊ะเมี่ยจ่า (เข็มใต้ดินคร่าชีวิต) ของกุ้ยชิ่วชิ้งโซ่ว (เฒ่าวิเศษมือปีศาจ)"

อุ้ยอะม้อใช้ลมปราณสะกดเข็มเล็กละเอียด สั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่...เข็มนี้...ไม่มีพิษ"

ทุกผู้คนค่อยทราบว่า เมื่อครู่คนในเกี้ยวดวัดมือชัดเข็มเล็กละเอียดออกเล่มหนึ่งพุ่งใส่พื้นดิน จากนั้นทะลวงขึ้นจากดิน ซอนไชไปในส้นเท้าของอุ้ยอะม้อ พลังข้อมือ ความสามารถของการชัดอาวุธลับนี้แยบยลถึงขีดสุดแล้ว

ในยุทธจักรผู้ที่สามารถใช้เข็มใต้ดินคร่าชีวิต ฆ่าคนที่อยู่ห่างร้อยก้าว คือเฒ่าวิเศษมือปีศาจไอ้เทาะซัว แต่เข็มของเฒ่าวิเศษมือปีศาจฉาบพิษร้าย พอสะกิดโลหิตหลั่งไหลด้องตาย กอโกยฮ้วยพอฟังอุ้ยอะม้อบอกว่าเข็มไม่มีพิษ ก็คลายใจลง แต่ก็ตื่นตระหนกกว่าเดิม

ที่คลายใจคือ อุ้ยอะม้อมีกำลังภายในลึกล้ำ หากเป็นเข็มธรรมดาแม้ชำแรกเข้าสู่ร่างยังไม่ถึงตาย ที่ตื่นตระหนกคือ ฝ่ายตรงข้ามหากมิใช่เฒ่าวิเศษมือปีศาจ เปลี่ยนเป็นเทพมือปราบที่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม กำลัง

ภายในกล้าแข็ง การต่อสู้ครั้งนี้ยากที่จะเอาชนะได้

ได้ยินคนในเกี้ยวกล่าวเสียงเย็นชา

"มันไม่ตายหรอก อาวุธลับของเราไม่เคยฉาบพิษบาก่อน"

กอโกยฮ้วยสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"น่าเสียดาย"

"น่าเสียดายอันใด?"

"ฝีมือเลิศล้ำเพียงนี้ กลับเป็นสุนัขรับใช้ของฮ่องเต้เมามัวขุนนางโฉดชั่ว"

คนในเกี้ยวกลับไม่มีโทสะ เพียงกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"คนที่เราต้องการตัวก่อกรรมทำเข็ญ สมควรถูกจับกุมเรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกท่าน"

"เฮอะ คิดยัดเยียดข้อหา ไหนเลยไร้ข้ออ้าง?"

คนในเกี้ยวก็แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ดูท่าโกยฮ้วยอะม้อ ชิ่วหึงชิมชื้อ (เลือดไก่ขนเป็ดมืออำมหิตใจการุณย์) กลับสุมหัวกับคนโฉดชั่ว เห็นสิ่งชั่วร้ายไม่กำจัดทิ้ง"

กอโกยฮ้วยพลันหัวร่อเสียงแหลมเล็ก ชั่วครู่จึงกล่าว

"เจ้าตัวที่ไม่อาจพบเห็นแสงตะวัน ไสหัวออกมาเถอะ"

เพิ่งขาดคำ บังเกิดเสียงฉึกกราหนึ่ง

ที่แท้ขณะที่กอโกยฮ้วยพูดจาโต้ตอบกับคนในเกี้ยว เสี่กอั้งหลุยก็เร้นกายเข้าใกล้เกี้ยวจากทางด้านหลัง กอโกยฮ้วยหัวร่อเสียงแหลมเล็กเพื่อกลบเสียงฝีเท้าที่เบาราวใบไม้ร่วงหล่นของเสี่กอั้งหลุยเอง

เสี่กอั้งหลุยประชิดใกล้ตัวเกี้ยว พลันจู่โจมกระบี่ออก

ปลายกระบี่จ้วงแทงเข้าไปภายในเกี๊ยว

เสียงโครมครวหนึ่ง เงาร่างสีขาวสายหนึ่งทะยานขึ้นจากหลังคาเกี๊ยว

กอโกยฮ้วยพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก เสียงกู่พอดัง คนก็บรรลุถึง

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่า คนร่างอ้วนฉุเช่นมัน กลับมีท่าร่างรวดเร็วสุดคาดคิดถึงเพียงนี้

ด้านวิชาตัวเบา "ความเร็ว" มิใช่เรื่องที่ยากบรรลุได้ การทำตัวเบาราวนางแอ่น พุ่งปราดคราเดียวไปไกลโข ยังสามารถรักษาท่วงท่าเอาไว้จึงเป็นสิ่งที่ยากบรรลุได้

พริบตาที่เงาร่างสีขาวถลันวูบ กอโกยฮ้วยก็บรรลุถึงด้านหลังของเงาร่างสีขาว จู่โจมท่าสังหารออกเจ็ดกระบวนท่า

แต่แล้วคนเบื้องหน้าพลันหายวับ รู้สึกเย็นวาบที่กลางหลังศัตรูบรรลุถึงด้านหลังมันแล้ว

วิชาตัวเบาของคนในเกี๊ยว ยังน่ากลัวกว่ามันสิบเท่า

กอโกยฮ้วยคาดคิดไม่ถึงว่า คนชุดขาวโผพุ่งขึ้นฟ้า เพื่อหลบหลีกจากกระบี่ที่ไร้เสียงของเส็กอั้งหลุย พอเผชิญการจู่โจมจากมัน ไฉนถลันวูบไปด้านหลังตนเองได้

คนชุดขาวเมื่อบรรลุถึงด้านหลังกอโกยฮ้วย กอโกยฮ้วยเท่ากับเปิดเผยช่องว่างแก่อีกฝ่ายหนึ่งจนหมดสิ้น

คนชุดขาวลงมือหรือไม่ กอโกยฮ้วยไม่ทราบ มันเพลันรู้สึกถึงพลังกระบี่

คนชุดขาวก็รู้สึกถึงพลังกระบี่

พลังกระบี่มาจากด้านหลัง

มังกรเก้าปรากฏเช็กเสียวเชียงพลันชักกระบี่ แทงใส่ด้านหลังของคนชุดขาว

คนชุดขาววกกายปราดร่างทิ้งตัวลง คนก็ดกลงภายในเกี้ยว

กระบี่ของเช็กเสียวเชียงนี้เปลี่ยนเป็นแทงใส่กลางหลังของกอไกยฮ้วย

เช็กเสียวเชียงใจหายวาบ กอไกยฮ้วยพลันเอี้ยวตัวปรบมือทั้งสองหนีบตัวกระบี่เอาไว้

ทั้งสองตกวูบลงอย่างเร่งร้อน

เกี้ยวจอดอยู่เบื้องล่าง

เกี้ยวไม่น่ากลัว แต่คนในเกี้ยวสามารถชัดอาวุธลับที่ยากระวังป้องกันออกไปทุกเมื่อ

เช็กเสียวเชียงตั้งท่าเป็นเวลานาน ค่อยแทงกระบี่นี้ออก ย่อมรุนแรงยิ่ง กอไกยฮ้วยเอี้ยวตัวปรบมือ ก็ทุ่มเทพลังฝีมือชั่วชีวิต ใช้ออกด้วยท่าบ้วนอุดเจ่กอิ้น (หนึ่งประทับหมื่นพุทธ) พลังของทั้งสองหักกลบลบล้างกันเอง ร่างก็ตกวูบลงมานับเป็นโอกาสให้คนในเกี้ยวฉกฉวยได้

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยพลันตวาดก้อง กระโดดปราดเข้ามา ใช้ทวนกวาดขวาง อาศัยดันทวนปัดร่างเช็กเสียวเชียงและกอไกยฮ้วยออกไป

เส็กอั้งหลุยที่แทงกระบี่พลาดผิด ก็ถอนกระบี่หมายล่าถอย กระบี่เพิ่งถอนออก คนชุดขาวก็ทิ้งตัวลงภายในเกี้ยว พลันปรากฏมุกเล็กๆ หลากสี ที่ละเอียดเท่ารูเข็ม ยิงออกจากรูกระบี่นั้นจำนวนสิบเจ็ดสิบแปดลูก

เสือกอั้งหลุยคิดหลบหลีกก็ไม่ทันการณ์ ดีที่อุ้ยอะม้อกระโดดลอยตัวเข้ามา โบกสะบัดแขนเสื้อทั้งสอง ปัดกระแทกมุกหลากสีร่วงหล่นทางหนึ่งคุ้มครองเสือกอั้งหลุยล่าถอย

ที่แท้อุ้ยอะม้อมีกำลังภายในลึกล้ำ สามารถกรีดเร้นเข็มเล็กละเอียดออกจากส้นเท้า ช่วยเหลือเสือกอั้งหลุยทันท่วงที

เหตุการณ์เหล่านี้อุบัติติดต่อกัน ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ คนในเกี้ยวไม่ได้เผยโฉมโดยตรง เพียงใช้อาวุธลับที่น่าตระหนก และตัวเบาอันเลิศล้ำสะกดสภาวะจู่โจมของเชือกเสียวเชียง เสือกอั้งหลุย กอโกยฮ้วย อุ้ยอะม้อ และฮักเลี้ยงชุนจุ้ยทั้งสาบครั้งคราว

เกี้ยวยังคงเป็นเกี้ยว

เชือกเสียวเชียงถามโพล่งว่า

"ท่านมิใช่เทพมือปราบ ท่านเป็นใคร?"

คนในเกี้ยวกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เรามิใช่เทพมือปราบ แต่เราก็มาจับกุมคน"

เชือกเสียวเชียงและพวกตั้งท้าส่งเสียงด่าดโดยพร้อมเพรียง ไม่ว่าผู้มาเป็นใคร ยังคงมาจับกุมคน พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่นอีก พวกเขาได้แต่ฆ่าผู้มา ฉวยโอกาสก่อนที่กองทหารของกู่เซียะเชี้ยวและพวกจะยกมาถึง ฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่งออกไป

คนทั้งห้าโถมออกไปโดยพร้อมเพรียง

ทวนเงิน กระบี่แดง พลังแขนเสื้อ กระบี่สั้นไร้เสียง ฝ่ามือที่อวบหนา

พวกเขาจะรวมกำลังคนทั้งห้า ทำลายเกี้ยวปีศาจคันนี้ในคราเดียว

....มีผู้ใดต้านทานการผนึกจู่โจมของยอดฝีมือทั้งห้านี้ได้?

เสียงหวีดดราหนึ่ง เงาร่างสีขาวโผพุ่งขึ้นไปยังชั้นบนของโรงเตี๊ยมอันสุน

คนชุดขาวเม็ดลอยตัวขึ้น สภาวะจู่โจมของคนทั้งห้ากีไม่อาจจู่โจมออกได้

เนื่องเพราะตอนนี้หากจู่โจมใส่เกี้ยว จะถูกศัตรูที่อยู่เบื้องสูงฉกฉวยทำร้ายได้

คนทั้งห้าล้วนเป็นยอดฝีมือที่มีไหวพริบปราดเปรียว ทราบว่าเมื่อใดสมควรรุก เมื่อใดสมควรรับ

คนชุดขาวมือหนึ่งเกาะราวระเบียง คนถูกราวระเบียงบดบัง ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา ปากกล่าวว่า

"หากเราคิดลงมือด้วยอำมหิต พวกท่านยังสามารถผนึกรวมกำลังหรือ?"

เสี่ยวอั้งหลุยพลันอุทานดังอา พบว่าบนมวยผมไม่ทราบฝังไว้ด้วยมุกเล็กๆ สีเขียวมรกตลูกหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด

เซ็กเสียวเซียงก็หน้าแปรเปลี่ยนไป

เขาพบเห็นเกาทัณฑ์แขนเสื้อสีทองกะทัดรัดดอกหนึ่ง ร้อยทะลุแขนเสื้อมัน

กอโกยช้อยก็ตาแดงฉานด้วยสายเลือด ชายเสื้อด้านล่างของมันปกเรียงรายด้วยตะปูวิบัติกระดูกขาวสี่ตัว

อาวุธลับเหล่านี้เป็นคนชุดขาวซัดออกในระหว่างที่เซ็กเสียวเซียงกับกอโกยช้อยดกลงสู่พื้น และเสี่ยวอั้งหลุยเพิ่งถอนกระบี่กลับ ยังไม่ได้รับ

การช่วยเหลือจากอุ้ยอะม้อ

คนทั้งห้าหากผนึกจู่โจม คนชุดขาวไม่สามารถต้านรับอยู่ภายในเกี้ยวได้ แต่คนชุดขาวหากลงมือด้วยอำมหิตตั้งแต่แรก พวกเขาไหนเลยผนึกกำลังได้?

คนทั้งห้าหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบจู่โจมต่อไป หรือไม่จู่โจม?

ควรรามือรับการจับกุม หรือต่อสู้ถึงที่สุด?

คนผู้นี้มีวิชาอาวุธลับและตัวเบาเลิศล้ำปานนี้ ที่แท้เป็นผู้ใด?

คนชุดขาวพลันเอ่ยปาก กล่าวกับฮักเลี้ยงซุนจุ้ยว่า

"ท่านคือซิ้งเชียเซียวป๋าอ้วง (เจ้าน้อยทวนวิเศษ) ฮักเลี้ยงซุนจุ้ย?"

เขากล่าวสืบต่อ

"วิชาแขนเสื้อทิเอ็กเง่งฮวง (ปีกเหล็กต้านลม) ของท่าน แฝงพลังเชี่ยวเอี้ยงซิ้งกง (ลมปราณสุริยัน) ย่อมเป็นอุ้ยอะม้อ อีกผู้หนึ่งใช้วิชาโกยเคี่ยงปุกลิ้วบ้วนฮุดชิ่ว (มือหมื่นพระไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง) ย่อมเป็นกอโกยฮ้วย"

เขากล่าวถึงผู้ใด ก็กวาดมองคนผู้นั้นแวบหนึ่ง ปากกล่าวอีกว่า

"ท่านใช้กระบี่คู่ดั่งความฝัน ตัวเบาราวปุยนุ่น เพลงกระบี่เลิศล้ำลงมืออำมหิต คนงามสะคราญ นอกจากเสี่กอั้งหลุยเสี่กตั่วเนี้ยแล้ว ไม่อาจเป็นผู้ใดอีก"

จากนั้นเขาเพ่งตาจ้องจับที่เซ็กเสียวเซียง กล่าวว่า

"ท่านใช้เพ็กเลาะเกี่ยมฮวบ (เพลงกระบี่นภาลัย) แฝงเคล็ดเจี้ยว-จิ๋วเก็งชั้งชิมฮวบ (เคล็ดวิชานกสิ้นเก่าทัณฑ์ซ่อน) ต้องมิใช่ตั๊กปี่เกียม (กระบี่แขนเดียว) จิวเชียเซี่ย หากแต่เป็นหัวหน้าค่ายเทียบเมฆ มังกรเก้า

ปรากฏเช็กเสียวเชียง”

ยอดฝีมือทั้งห้ารับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง

คนชุดขาวเพียงประมือกับพวกเขาไม่กี่กระบวนท่า ก็สามารถระบุชื่อฉายาของทั้งหมดได้จากแนววิชาฝีมือของแต่ละคน

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ คนชุดขาวไม่ได้ประกระบวนท่าโดยตรง หากแต่ดูจากกระบวนท่วงท่าที่พวกเขาหลบหลีกหรือปิดป้องอาวุธลับเปิดโปงศักดิ์ศรีของพวกเขา

คนชุดขาวถามย้ำว่า

“ท่านใช่เป็นเช็กเสียวเชียงหรือไม่?”

เช็กเสียวเชียงยืดกายกล่าวว่า

“ท่านคิดจับกุมเรา ไหนเลยไม่ทราบเราเป็นใคร”

“เราไม่ได้คิดจับกุมท่าน”

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนตะลึงลาน

คนชุดขาวกล่าวเสริมว่า

“ผู้ที่เราคิดจับกุมคือจิวเชียเชี่ย”

เช็กเสียวเชียงชี้มือมาที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

“ท่านเข้าใจว่าเราคือจิวเชียเชี่ย?”

“จิวเชียเชี่ยก็มีแขนเดียว ตอนที่มันหลบหนี เทียนเอี้ยเจ่งหงส์ (หนึ่งหงส์ขอบฟ้า) หุยโชยจี่ก็หนีตามมันมา เราติดตามมันมาตลอดทาง พอพบเห็นพวกท่าน จึงเกิดการเข้าใจผิดขึ้น”

เช็กเสียวเชียงกับเส็กอั้งหลุยล้วนระบายลมหายใจอย่างโล่งอก คนชุดขาวสามารถเปิดโปงศักดิ์ศรีพวกเขา พวกเขาก็คาดเดาศักดิ์ศรีของคน

ชุดขาวออกแล้ว

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"หากกระทั่งพี่ใหญ่ของสี่ยอดมือปราบบ้อเช้งกีมาจับกุมเรา ต่อให้เราติดปีกก็บินหนีไม่พ้น"

คนชุดขาวค่อยขยิ้มออกมากล่าวว่า

"เซ็กแจ่จู้กล่าวรุนแรงไป"

คนผู้นี้พอเผยอยิ้ม คล้ายฤดูหนาวพ้นผ่าน วสันตฤดูเยือนกราย บุปผาบานไสวก็ปาน

ชายหนุ่มชุดขาวนี้คือตั่วซือเฮียของสี่ยอดบือปราบมีชื่อเดิมว่าเซ้งไง้อื้อ ชาวยุทธจักรขนานฉายาเป็นบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ)

.....

บ้อเช้งประมือกับเหล่ายอดฝีมือ เป็นที่ทอดถอนชมเชยของทุกผู้คน

เขาสองเท้าพิการ ไม่สามารถฝึกพลังฝีมือ เพียงอาศัยมือพิสดารทั้งคู่ ใช้อาวุธลับอย่างแยบยล พร้อมกับประดิษฐ์เกี้ยวกลไก ใช้ต่อต้านศัตรูเข้มแข็ง

คนพิการร่างกายอ่อนแอเช่นนี้ กลับจัดอยู่อันดับแรกในสี่ยอดมือปราบ เซ็กเสียวเซียงแขนขาดยังไม่ทุเลา พอพบเห็นเขาถึงกับมีกำลังขวัญเพิ่มพูนกว่าเดิม

บ้อเช้งกล่าวถามว่า

"เซ็กแจ่จู้ไฉนหลบหนี เป็นผู้ใดตามล่าท่าน?"

เช็กเสียวเชียงทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เรื่องนี้กล่าวไปขัดยาวยิ่ง พร้อมกันนั้นท่านยังมีสหายผู้หนึ่งอยู่กับพวกเรา"

บ้อเช้งไม่รอฟังจบ พลันตวาดถามว่า

"ผู้ใด?"

ในเสียงตวาด เงาร่างสายหนึ่งโผพุ่งขึ้นบนหลังคาตึก

คนผู้นี้ปรากฏกายขึ้นอย่างกะทันหัน แม้แต่ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเหล่ายอดฝีมือล้วนไม่ทราบระแคะระคาย จวบกระทั่งบ้อเช้งตวาดถามทั้งหมดค่อยตื่นตัว

คนผู้นี้ปรากฏกายขึ้นบนหลังคา ที่ซึ่งพุ่งผ่านเป็นจุดที่จับอิดนึ้งจับยี่นึ้งและจับซาม่วยในสังกัดฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเฝ้ารักษาอยู่

เงาร่างสามชายยืออกมา ประกายดาบสามสายม้วนใส่ผู้มา

ได้ยินเสียงอุทานอย่างแตกตื่น ประกายดาบสามสายแหวกฟ้าอากาศ สาดพุ่งไปในม่านวิกาล

คนทั้งสามก็ถูกพลังพิสดารชนิดหนึ่งกระแทกกระเดิน ลอยลิ่วเข้าหาฮักเลี้ยงชุนจุ้ย กอโกยฮ้วยและอุ้ยอะม้อ

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยและพวกได้แต่รับคนเอาไว้

ผู้มาฉกฉวยโอกาสโถมใส่เช็กเสียวเชียง

เช็กเสียวเชียงตวาดก้อง เสือกแทงกระบี่ออก

กระบี่นี้ขนานนามไว้ไม่ตรี ความจริงเป็นสีแดง เช็กเสียวเชียงพอแผ่พุ่งกำลังภายในเข้าไป ตัวกระบี่กลับกลายเป็นสีแดงเพลิง แทงปราด

ใส่ผู้มา

ผู้มาขวางกระบี่ปิดป้อง กระบี่ในมือเป็นสีเขียวปัด ดั่งราวกับตาสุนัขป่าในดงไม้ยามวิกาล

กระบี่ทั้งคู่พอกระทบกัน ประกายแดงเพลิงสลัวลง ประกายสีเขียวแผ่กระจาย

เสี่กอั้งหลุยเห็นเช็กเสียวเซียงคับขันอันตราย ก็เสือกกระบี่คู่ใส่กลางหลังผู้มา

ผู้มาปาดกระบี่กลับ ประกายกระบี่สีแดงแผ่กระจาย เสี่กอั้งหลุยใช้กระบี่สั้น ได้แต่ล่าถอยหลบ

ผู้มาใช้กระบี่เขียวอย่างแคล่วคล่อง จ่อจี้ใส่คอหอยเช็กเสียวเซียง

กระบี่แดงหลุดจากมือเช็กเสียวเซียง ตกไปในมืออีกฝ่ายหนึ่งแล้วมันกลับใช้กระบี่ที่ช่วงชิงมาดุกคามเสี่กอั้งหลุยล่าถอย

พลันได้ยินซุ่มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ปล่อยมัน"

ผู้มางงงันวูบ รู้สึกมีมีดบินเล่มหนึ่งจ่อใส่กลางหลังมันห่างเพียงสามเชียะ

ระยะที่ประชิดใกล้เช่นนี้ มันใช่หลบรอดจากมีดบินได้หรือไม่?

อาวุธลับที่น่ากลัวเช่นนี้ มันใช่รับไว้ได้หรือไม่?

มันไม่ทราบ

มันไม่รั้งกระบี่กลับ ยังคงจ่อปลายกระบี่ใส่ลำคอเช็กเสียวเซียงพลางเหลียวหน้าไปช้าๆ

มันเพียงทราบว่า ทอดตาทั่วแผ่นดิน ผู้ที่มีฝีมืออาวุธลับเช่นนี้

ต้องมีไม่เกินสามคน

มันหวังว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นคนที่มันมุ่งหวังได้พบ

.....

ผู้มาร่างสูงใหญ่ บุคลิกสูงสง่า เสื้อผ้าบนร่างแปดเปื้อนคราบโลหิตและดินโคลน แต่ยังไม่อาจลดทอนสง่าราศีของมันไปได้

คนผู้นี้คือเทพมือปราบเล้าด็กฮง

เทพมือปราบเหลียวหน้าไปช้าๆ

บ้อเช้งที่จ่อมีดบินใส่กลางหลังมัน พอเห็นโฉมหน้ามันชัดตาต้องสะท้านคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"เป็นท่าน"

พลางกวักมือบังคับมีดบินกลับมา

เทพมือปราบจัดเป็นมือปราบอันดับหนึ่ง มีลำดับรุ่นสูงกว่าสี่ยอดมือปราบ ถึงกับสามารถนั่งเคียงบ่าเคียงไหล่กับจูก้วะชิงแซ สี่ยอดมือปราบมาทีหลัง ยังเด่นล้ำกว่า แต่กับมือปราบอาวุโสผู้นี้ ยังให้ความเคารพยกย่องอย่างยิ่ง

ในสี่ยอดมือปราบ บ้อเช้งกับตุยเมี่ยเคยพบหน้าเทพมือปราบครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะบ้อเช้งพบหน้าเทพมือปราบสามครั้ง ครั้งหนึ่งเป็นจูก้วะชิงแซจัดงานเลี้ยงต้อนรับเทพมือปราบกับเจ้ามือปราบ ครั้งหนึ่งเข้าร่วมประชุมกับแหล่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่ อีกครั้งหนึ่งพวกเขาร่วมมือกันสยบซาแซฉิกซัวะ (สามดาวเจ็ดอสูร) ที่เป็นภัยแก่แผ่นดิน

การร่วมมือกันทำลายคดีครั้งนั้น ทำให้บ้อเช้งกับเทพมือปราบบังเกิดความนิยมยกย่องกันและกัน

เทพมือปราบไม่เอ่ยปากชมเชยผู้คนโดยง่ายดาย แต่ครั้งนั้นอดออกปากมิได้

"เราเลื่อมใสท่าน"

ท่านปราศจากเท้า แต่ตัวบาของท่านเลิศกว่าผู้ใด ท่านร่างกายอ่อนแอแต่จิตใจท่านเข้มแข็งกว่าผู้ใด ท่านไม่อาจฝึกพลังฝีมือ แต่วิชาอาวุธลับยังเหนือล้ำกว่าตระกูลถังบณฑลเสฉวน ท่านความจริงไม่สามารถเป็นมือปราบแต่ก็ทำหน้าที่ได้ดีกว่าผู้ใด

เราหากเป็นท่าน เราคงทำไม่ได้ เราเลื่อมใสท่านจริงๆ"

นี่เป็นคำชมเชยอย่างสูงของเทพมือปราบ บ้อเช้งเพียงกล่าวว่า

"ชั่วชีวิตของเราเพียงฝึกจากท่าน"

นั่นเป็นเรื่องเมื่อห้าปีก่อน หลังจากนั้นพวกเขาไม่ได้พบกันอีก

เทพมือปราบก็กล่าวว่า

"เป็นท่าน"

เขาคาดคิดแต่แรกว่า วิชาอาวุธลับที่เลิศล้ำสุดยอดนี้ ต้องเป็นฝีมือของบ้อเช้ง ดังนั้นความแตกตื่นตระหนกของมันไม่เท่ากับบ้อเช้ง

บ้อเช้งประสานมือกล่าวว่า

"เล้าตั่วนั้ง (ได้เท้าแซ่เล้า)"

เทพมือปราบก็กล่าวว่า

"เช้งปู้เท้า (มือปราบแซ่เช้ง)"

บ้อเช้งมีชื่อเดิมว่าเช้งไง้อื้อ ชาวยุทธจักรกลับลืมเลือนไป

เทพมือปราบถามว่า

"ท่านไฉนอยู่ที่นี้ ท่านมิใช่ไปสางคดีที่วัดกิมอิ่นยีหรอกหรือ?"

"คดีนั้นเสร็จสิ้นแล้ว ซาซือตี๋ยังอยู่สะสางเรื่องหลังในที่นั้น เราตามล่าคนร้ายผู้หนึ่งถึงเมืองน่ำอี่ คนร้ายนั้นทำร้ายคน เราไปหานายแพทย์ในที่นั้น นายแพทย์นั้นแซ่พัว เมื่อสนทนากันค่อยทราบว่าขี่ซือตี๋เคยปรากฏกายที่เมืองซืออึงดิ่ง คล้ายกับรับบาดเจ็บ ดังนั้นรุดมาชมดู พอดีเผชิญเหตุการณ์นี้..."

ซาซือตี๋คือตุยเมี่ย ขี่ซือตี๋คือทิชิ่ว แพทย์แซ่พัวนั้นย่อมเป็นหมอวิเศษแซ่พัว ซึ่งถังเค่งเชิญมารักษาทิชิ่ว

บ้อเช้งจะอย่างไรสะสางคดีมานาน ทราบว่าควรแสดงจุดยืนของตนเองอย่างไร ขามนั้นอาศัยวาจาไม่กี่ประโยค ก็อธิบายว่าตนเองไฉนอยู่ที่นี้

เทพบือปราบส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านกับพวกมันไม่ใช่พวกเดียวกัน"

ความหมายในวาจาคือ หากพวกท่านเป็นพวกเดียวกันก็ยากจัดการได้แล้ว

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เช็กแจ่จู้มีคุณธรรมล้ำฟ้า ไม่ทราบทำผิดอันใด ต้องรบกวนให้เล้าตั่วนั้งบาจับกุมด้วยตนเอง?"

"นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา เช็กเสียวเซียงผู้นี้ เป็นฮ่องเต้มีราชโองการให้จับกุมตัว"

"อ้อ?"

เทพมือปราบกล่าวว่า

"ตามรายทางที่ผ่านมา มีผู้คนไม่น้อยให้การคุ้มครองมัน เราฉวยโอกาสที่พวกมันเผชิญหน้ากับท่าน ลอบเร้นเข้ามาสยบมันไว้ ตอนแรกไม่ทันเห็นชัดตาว่าเป็นท่าน นับว่าได้ประโยชน์จากเหตุการณ์นี้แล้ว"

"พวกมันก็ยึดถือเราเป็นเล้าตั่วนั้ง"

เทพมือปราบกล่าวอีกว่า

"เสือกตั่วเนี้ยกับฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็ขัดขืนการจับกุม ฆ่าผู้ติดตามของเราสี่คน เราต้องจับกุมพวกมันไปด้วย"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกระชากเสียงว่า

"ท่านลองทบทวนดูว่า กระบี่ในมือดื่มโลหิตของผู้คนวังเจ้าบากน้อยเท่าใด ทำร้ายชีวิตนักสู้ผู้กล้ามากมายเพียงไหน อย่างนั้นไม่ต้องชดใช้ชีวิตหรือ?"

"พวกท่านขัดขวางการจับกุม พวกเราอยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่สมควรฆ่าพวกมัน"

"ต่างเป็นชีวิตผู้คน ไม่มีใดสมควรไม่สมควร พวกท่านคิดฆ่าพวกเรา พวกเราก็ฆ่าพวกท่าน"

เทพมือปราบหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ผู้ฆ่าคนต้องตาย อื่นๆ เราไม่ยุ่งเกี่ยว เสือกตั่วเนี้ยฆ่าฮุ้นตั่ว ต้องชดใช้ชีวิต"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยยืดกายขวางอยู่เบื้องหน้าเสือกอั๊งหลุย กล่าวว่า

"ท่านฆ่าบริวารของเราหลายคน ต้องชดใช้ชีวิตก่อน"

เทพมือปราบยอบรับว่าฆ่าคนไม่น้อย คนเหล่านี้ส่วนใหญ่จงรักภักดี

ไม่กลัวตาย มันหลังจากลงมือ ก็นึกละอายแก่ใจ การตายของฮุ้นตั่ว เสึกอั้งหลุยสมควรชดใช้ชีวิต ส่วนผู้คนที่ฆ่าลี้ยี่ น่ำซาและจิวสี่ ล้วนเสียชีวิตในการต่อสู้ ไม่มีใดไม่ยุติธรรม

หวนนึกถึงเช็กเสียวเซียงกับเสึกอั้งหลุยไม่มีพฤติการณ์ชั่วร้าย กลับเป็นที่ยกย่อง ตนเองได้รับราชโองการมาจับกุมคน จนใจที่พวกเขาตกยากรับบาดเจ็บ มีความแค้นต้องล้าง มันพอมาถึงก็ทำลายูนครล้างคำมั่น ทำร้ายสตรีไร้ความผิดไม่น้อย เนื่องเพราะตามล่าคนทั้งสอง ยังเพาะความแค้นกับกอโกยฮ้วย อุ้ยอะม้อ และคนของตระกูลฮักเลี้ยง ข้อบาดหมางยิ่งมายิ่งลึก หาใช่เรื่องดีงามไม่

จะอย่างไรมันสยบเช็กเสียวเซียงไว้ได้ นับว่าคร่ากุมผู้ต้องหาหมายเลขหนึ่งเอาไว้ มิสู้คุมตัวกลับนครหลวงก่อน ถือว่าปฏิบัติหน้าที่สำเร็จลุล่วง อย่าว่าแต่ราชโองการซ่องเต้ไม่ได้ครอบคลุมถึงเสึกอั้งหลุยและพวก ตนเองไยต้องคุกคามคนถึงที่สุด

เทพมือปราบตกลงใจในบัดดล กล่าวว่า

"ตกลง เห็นแก่หน้าพวกท่าน หนี้บัญชีที่เสึกตั่วเนี้ยฆ่าฮุ้นตั่วจะจดไว้ชั่วคราว เช็กแจ่จู้ผู้นี้ต้องคร่ากุมกลับไป ผู้แซ่เล้าลงมือครั้งนี้ มีข้อขัดกับกฎระเบียบบู๊ลิ้ม วันหน้าค่อยกล่าวคำขออภัย"

ไม่รอดูปฏิกิริยาของทุกผู้คน กล่าวกับบ้อเช้งเบาๆ

"เราจะไปแล้ว ท่านด้านให้กับเราก่อน วันหน้าค่อยว่ากล่าวกัน"

กล่าวจบ เสือกแทงกระบี่ออก

เช็กเสียวเซียงเข้าใจว่าเทพมือปราบคิดฆ่าตนเอง มิคาดปลายกระบี่พอแทงถูกจุดของเขา กระบี่ที่แหลมคมคล้ายเปลี่ยนเป็นไม้ทื่อ เพียงปัด

สกัดจุดที่ลำคอหัวไหล่ของเขาห้าแห่ง

เชึกเสียวเชียงหงาขร่างล้มลง เทพมือปราบยื่นมือดะปบคว้าไว้ปากดวาดว่า

"โอกาสหน้าพบกันใหม่"

พลางสาดพุ่งร่างลงสู่พื้นอย่างเร่งร้อน

ยักเลี้ยงชุนจุ้ย กอโกยฮ้วย และพวกงงงันวูบ

จุดประสงค์ของพวกมัน อยู่ที่คุ้มครองเสึกอั้งหลุย เพื่อคุ้มครองเสึกอั้งหลุย พวกมันไม่เสียดายกับการเสี่ยงชีวิต แต่เทพมือปราบเพียงคร่ากุมเชึกเสียวเชียงไป โดยไม่ถือสาเสึกอั้งหลุย คนทั้งสองล้วนบังเกิดความยินดี

เทพมือปราบพอจากไป ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกับกอโกยฮ้วยไม่ทราบสมควรลงมือหรือไม่

พวกมันทราบดีว่า อาศัยพวกมันไม่กี่คนต่อให้ผนึกกำลัง ก็ไม่แน่ว่าจะสู้เทพมือปราบได้

แต่มีคนผู้หนึ่งไม่ได้ขบคิดถึงปัญหาข้อนี้

ไม่ขบคิดถึงความเป็นความตายตนเอง ไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง

คนผู้นี้คือเสึกอั้งหลุย

นางไหนเลยปล่อยให้เทพมือปราบคร่ากุมเชึกเสียวเชียงไปได้?

นางลงมืออย่างสุดกำลัง

เสึกอั้งหลุยความจริงสามารถขัดขวางเทพมือปราบไว้ แต่ปรากฏวัตถุสีดำสายหนึ่งซัดพุ่งมาถึง ซัดใส่จุดเถี่ยวฮ้วงที่เท้า ร่างชวนเชเสียหลักตราหนึ่ง

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยรีบประคองนางไว้ เสือกอั้งหลุยค่อยไม่ถึงกับล้มลง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เสือกอั้งหลุยไม่ทันขัดขวางเทพมือปราบได้

เทพมือปราบหนีบร่างคนผู้หนึ่งไว้ที่ซอกแขน ระดับความเร็วยังไม่ลดทอน คนไม่ทันตกถึงพื้น ก็กู่ร้องดังยาวนานคราหนึ่ง

ม้าเร็วสามตัวพุ่งทะยานออกจากมุมถนนในบัดดล

ม้าพ่วงพีทั้งสามตัวควบเคียงคู่ บนหลังม้าทางซ้ายขวานั่งไว้ด้วยเตียโหงวกับเลี่ยวลัก ม้ากึ่งกลางว่างเปล่า

เทพมือปราบทิ้งตัวลง ก็ทิ้งร่างลงบนหลังม้าตัวกึ่งกลาง

ม้าทั้งสามตัวควบตะบึงจากไป

ผู้คนที่กอโกยฮ้วยกับยักเลี้ยงชุนจุ้ยวางไว้คิดราย ล้อมเข้ามาขัดขวางแต่เตียโหงวและเลี่ยวลักชิงกวาดดาบฤกดามพวกมันถอยห่างไป

ม้าทั้งสามตัวควบขับจากไป เสือกตั่วเนี้ยยังไล่ติดตามไปอย่างไม่คิดชีวิต

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกับกอโกยฮ้วยได้แต่วิ่งติดตามไปเป็นเพื่อน

อุ้ยอะม้อกลับล่าถอยกลับมา

มันต้องดูแลรากฐานในที่นี้

ชาวยุทธจักรที่แท้จริงมิใช่เพียงคำนึงถึงเรื่องส่วนตัวของตนเองหากแต่ต้องนึกถึงผลประโยชน์และความปลอดภัยของพี่น้องทั้งหลาย

อุ้ยอะม้อใช้สายตาส่งเงาร่างของกอโกยฮ้วยและพวกจากไปไกลพลันเหลียวหน้ามา ทอดถอนใจยาวถามว่า

"ท่านไยต้องทำเช่นนี้?"

มันถามไถ่บ้อเช้ง น้ำเสียงของมันเต็มไปด้วยความผิดหวัง

อาวุธลับที่ซัดใส่จุดเถียวข้วงของเส็กอั้งหลุย เป็นการลงมือของบ้อเช้งเอง

บ้อเช้งไม่มีทางเลือกอื่นอีก

เทพมือปราบได้รับราชโองการให้มาจับกุมเซ็กเสียวเซียง เขาก็เป็นมือปราบ เขาไม่มีเหตุผลที่ไม่ช่วยเหลือพวกเดียวกัน ดังนั้นได้แต่ซัดอาวุธลับออกขัดขวางคน

บ้อเช้งก็ทราบว่า เขาทำเช่นนี้ นับเป็นการเพาะความแค้นกับชาวยุทธจักรเหล่านี้

อุ้ยอะม้อเห็นเขาไม่ตอบคำ ก็ล่วงรู้ความลำบากใจของเขา ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเซ็กแจ่จู้ไฉนมีสภาพเช่นนี้?"

บ้อเช้งสั่นศีรษะ เขาไปสะสางคดีที่วัดกิมอิ่นยีมณฑลเซียมไข ภายหลังฟังว่าทิชิ่วได้รับอันตราย จึงรีบรุดมายังที่นี้ หาล่วงรู้ชะตากรรมของค่ายเทียมเมฆกับนครล้างคำมั่นไม่

อุ้ยอะม้อบอกเล่าเรื่องราวต่อเขาโดยคร่าวๆ บ้อเช้งพอฟังจบถึงกับทั้งละอายทั้งเสียใจ

สี่ยอดมือปราบแม้รับราชการ แต่จูก๊วะชิงแซเฝ้าสอนสั่ง ให้ตระหนักถึงทุกข์ยากของราษฎร ปฏิบัติตามกฎระเบียบในยุทธจักร ค่ายเทียมเมฆถือเป็นโจรธัมมะ เนื่องเพราะเป็นที่ริษยาจึงถูกกวาดล้าง หัวหน้าค่ายเซ็กเสียวเซียงแขนขาดรับบาดเจ็บ ถูกคนทรยศตามล่า ตัวเองกลับมีส่วนในการคร่ากุมเขา โดยเหตุและผล นับว่าไม่ถูกต้อง

อุ้ยอะม้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเซ็กแจ่จู้ฝ่าด่านด่างๆ เข้าใจว่าสักวันหนึ่งสาบารถล้างแค้นได้ แต่แล้วยังไม่อาจรอดจากชะตากรรม"

บ้อเช้งเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"เทพมือปราบมิใช่คนเช่นนั้น ระหว่างทางต้องไม่สร้างความลำบากแก่เซ็กแจ่จู้"

"ต่อให้เทพมือปราบดีกว่านี้ จะมีประโยชน์ใด เซ็กเสียวเซียงไม่ตายในระหว่างทาง เมื่อถูกคุมตัวกลับถึงนครหลวง โป่วไจเสี่ยงยังจะปล่อยปละละเว้นเขาหรือ?"

บ้อเช้งนิ่งเงียบงันไป

ทันใด ที่ห่างไปบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน แว่วเสียงชายเสื้อปะทะลมเร่งร้อน ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยและกอโกยฮ้วยหนีบร่างเสี่กอั้งหลุยวิ่งดะบึงกลับมา

ที่แท้เสี่กอั้งหลุยและพวกไล่ตามเทพมือปราบไปลิ้เศษ พลันเห็นขบวนคนและม้าตาหน้ามา แสงคบไฟเจิดจ้าบาดตา คู่เซียะเชี้ยวเรียกระดมกองทหารของอึ้งกิมลิ้งมาถึง เทพมือปราบควบม้าฝ่าไปในกองทหาร ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยและกอโกยฮ้วยเห็นผิดท่า รีบหนีบร่างเสี่กอั้งหลุยลาถอยกลับมา

กอโกยฮ้วยพอกลับเข้าเมือง ก็ดำเนินการถอนกำลัง ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยถลับคอยเฝ้าเสี่กอั้งหลุย กริ่งเกรงนางโถมกลับไปในขบวนศัตรู เพื่อช่วยเหลือเซ็กเสียวเซียง

แต่เสี่กอั้งหลุยเยือกเย็นจนผิดธรรมดา ชี้หน้าบ้อเช้ง กล่าวข้ำทีละคำ

"ท่านทำร้ายเขา ข้าพเจ้าก็จะฆ่าพี่น้องของท่าน"

กล่าวจบ หงายร่างพุ่งถอยเข้าโรงเตี๊ยม โลดแล่นขึ้นสู่ชั้นบน

นางจำได้ว่าอุ้ยอะม้อและพวกบอกว่า ทิชิ่วถูกสยบจุดซ่อนอยู่ในตู้เสื้อผ้าของห้องพัก นางแค้นบ้อเช้งลงมือขัดขวางนาง เป็นเหตุให้ไม่สามารถช่วยเหลือเช็กเสียวเชียงจากเงื้อมมือเทพมือปราบ ดังนั้นคิดฆ่าทิชิ่วเพื่อระบายความแค้น

นางโถมเข้าห้องพัก ตวัดเท้าเตะประตูเสื้อผ้าออก พบว่าทิชิ่วขดตัวอยู่ในตู้เสื้อผ้าจริงๆ

เสือกอั้งหลุยดวาดว่า

"ตั่วซือเฮียท่านทำร้ายเช็กเสียวเชียง ท่านก็ไม่อาจโทษว่าข้าพเจ้าอำมหิตไป"

ขาดคำขบกรามกรอด เสือกแทงกระบี่สั้นใส่ตำแหน่งหัวใจของทิชิ่ว

บทที่ 12
สืบสาวราวเรื่อง

ทันใดเสียงฉาดดราหนึ่ง กระบี่ที่เส็กอั้งหลุยเสือกแทงออกถูกคนใช้สองมือประกบหนีบไว้

เส็กอั้งหลุยหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า

"เถ้าแก่กอ ท่านอย่าได้ขัดขวางข้าพเจ้า"

คนลงมือขัดขวางไม่ให้นางฆ่าทิชั่วคือกอโกยฮ้วย

กอโกยฮ้วยแม้ทลงรักเส็กอั้งหลุย แต่ยังมีความประมาณตน ดังนั้นยึดคุณธรรมเป็นหลัก ถือความงามเป็นรอง ไม่คล้อยตักเลี้ยงชุนจุ้ยที่หลงรักนางอย่างงมงาย ทราบว่าเส็กอั้งหลุยคิดฆ่าทิชั่วเพื่อระบายความแค้น จึงรุดมาขัดขวาง

กอโกยฮ้วยกล่าวว่า

"ตั่วเนี้ย ยามคับขันเช่นนี้ ไยต้องเพาะศัตรูมากความ?"

"ข้าพเจ้าไม่สนใจ บ้อเช้งทำร้ายเสียวเซียง ข้าพเจ้าฆ่าซือเยียดี่ของมันมีอันใดไม่ถูกต้อง?"

ยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันอื้ออึง ศัตรูบุกประชิดใกล้เข้ามา เสี่กอั้งหลุยกวาดตาไปยังด้านหลัง กอโกยฮ้วยตวาดว่า

"กู่เซียะเชี้ยว ท่านยังกล้ามาอีก?"

กอโกยฮ้วยใจหายวาบ รีบเอี้ยวตัวไป แต่ที่ด้านหลังไหนเลยมีคน

เสี่กอั้งหลุยหลังจากล่อให้กอโกยฮ้วยเหลียวหน้าไป ก็เสือกกระบี่ปักใส่ทิชิ่วอีกกรา

คราครั้งนี้กอโกยฮ้วยไม่ทันช่วยเหลือได้แล้ว

พลันได้ยินเสียงดัง หินกระสุนลูกหนึ่งกระแทกคบกระบี่เบนเบือน

จากนั้นเป็นเสียงเพียะ หินกระสุนกระแทกใส่ข้างเอวของทิชิ่ว ถึงกับกระแทกทิชิ่วกระดอนออกจากตู้เสื้อผ้า

ขณะเดียวกัน หินกระสุนอีกจำนวนหนึ่งซัดใส่ร่างทิชิ่ว

หน้าประตูปรากฏเงาสีขาวถลันวูบ บ้อเช้งติดตามมาถึงแล้ว

เสี่กอั้งหลุยขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก ร้องว่า

"ท่านมารับความตายก็ประเสริฐ คนต่ำช้าสามานย์ กลับเรียกขานเป็นสี่ยอดมือปราบ"

บ้อเช้งหามีโทสะไม่ เพียงกล่าวว่า

"พวกท่านเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ยังไม่รีบล่าถอย เสียเวลากับเราไยกัน"

เสี่กอั้งหลุยแผดด่าว่า

"พวกท่านเหล่าสัตว์เลือดเย็น เสแสร้งแกล้งทำท่าอันใด"

พลางเสือกแทงกระบี่ใส่บ้อเช้ง

นางลอยตัวจู่โจมใส่บ้อเช้ง อีกมือหนึ่งกลับตวัดไปด้านหลัง ชัดลูกดอกผูกเชือกใส่ทรวงอกทิชิ่ว

บ้อเช้งใช้มือข้างหนึ่งยืนพื้น ถลันหลบไปทางซ้ายสามเชียะเลี่ยงจากกระบี่นี้

ทิชิ่วก็ระบายลมจากปากคำหนึ่ง ขึ้นมือช้อนวูบ ตะปบลูกดอกผูกเชือกเอาไว้

...ทิชิ่วถูกอุ้ยอะม้อสยบจุดไว้ชัดๆ ไฉนเคลื่อนไหวได้?

- ที่แท้บ้อเช้งชัดหินกระสุนชุดที่สาม กระแทกคลายจุดให้กับทิชิ่ว ได้ยินทิชิ่วกล่าวว่า

"ตั่วซือเยีย ท่านมาแล้ว"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ยี่ซือตี่ อาการบาดเจ็บของท่านเป็นอย่างไร?"

"ไม่เป็นไร แต่คดีค่ายเทียมเมฆถูกกล่าวหา เชิกแจ่จู้เป็นนักสู้ผู้ห้าวหาญ ไฉนปล่อยให้ถูกพวกมันจับกุมไป?"

บ้อเช้งยอมรับว่า

"เรื่องนี้เราจัดการไม่เหมาะสม ตอนนี้ศัตรูเข้มแข็งใกล้เข้ามาคล้ายคิดคร่ากุมพวกท่านที่เหลือ มิสู้ล่าถอยไปก่อนค่อยหารือกันโดยละเอียด"

ทิชิ่วรับคำ กล่าวกับทุกผู้คนว่า

"เรื่องของเชิกแจ่จู้ เราสองซือเยียตี่ต้องหาทางช่วยเหลือ พวกท่านไม่ต้องรั้งอยู่ที่นี่รอรับการเชือดเฉือน ยังคงล่าถอยไปก่อนแล้วค่อย

ว่ากล่าว”

เสือกอั้งหลุยเห็นเซ็กเสียวเซียงถูกคร่ากุม ก็จิตใจว้าวุ่น เพียงคิดล้างแค้นถ่ายเดียว ยามนี้ค่อยสงบจิตใจลง หวนนึกถึงต่อให้ตนเองยอมเสี่ยงชีวิต ก็ไม่อาจแลกชีวิตกับเหล่ายอดฝีมือนี้ ดังนั้นกล่าวว่า

“พวกท่านล่าถอยไปก่อน เราจะตามเทพมือปราบไป”

ทิชิ่วโบกมือกล่าวว่า

“เทพมือปราบมีฝีมือสูงเยี่ยม ท่านดิดตามไปคนเดียว ต่อให้ตามทันจะทำอย่างไร มิสู้ล่าถอยไปทั้งสิ้น ค่อยรวมกำลังกันช่วยเซ็กแจ่จู้จึงเป็นวิธีอันประเสริฐ”

“แต่ว่าหากไม่ช่วยเสียวเซียง อาจจะ....”

นางกริ่งเกรงเซ็กเสียวเซียงตกไปในมือกู่เซียะเชี้ยวและพวกทั้งเกรงว่าเทพมือปราบเคลื่อนไหวรวดเร็ว ยากที่จะตามทัน

ทิชิ่วล่วงรู้ข้อกริ่งเกรงของนาง กล่าวว่า

“ท่านร้อนรุ่มไปจะมีประโยชน์ใด ในความเห็นเรา เทพมือปราบเป็นบุคคลอันเที่ยงธรรม ต้องไม่ส่งมอบเซ็กแจ่จู้แก่อึ้งกิมลิ้งและพวกที่ต่ำช้า...”

บ้อเชงพลันกล่าวว่า

“เสือกตั่วเนี้ย เซ็กแจ่จู้ถูกคร่ากุมเพราะสืบเนื่องจากเรา หากเซ็กแจ่จู้ไม่มีความผิดจริง เราจะรับหน้าที่กอบกู้แก้ไขเรื่องนี้เอง”

คำพูดของบ้อเช้งย่อมมีน้ำหนักเป็นพิเศษ เขามีตัวเบาสูงเยี่ยม ย่อมมั่นใจว่าสามารถติดตามเทพมือปราบทัน ดังนั้นเสือกอั้งหลุยกล่าวว่า

"เถ้าแก่ถอ ฮักเลี้ยงกงจื๊อ พวกเราจะล่าถอยอย่างไร?"

นางเมื่อถามเช่นนี้ แสดงว่าเพลิงโทสะสงบลงแล้ว ฮักเลี้ยงชุนจุ้ย และพวก ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก เริ่มหารือวิธีการล่าถอย

ทิชิ่วกล่าวว่า

"หากจะล่าถอย เรายังมีน้องแซ่ถังคนหนึ่ง ให้ล่าถอยไปด้วย"

อุ้ยอะม้อรับคำ ถามว่า

"ลี้หุยลี้ยกทั้งสอง ใช่จะฆ่าทิ้งหรือไม่?"

"ไม่ว่าอย่างไร น้ำเต้าสามวิเศษต้องทวงถามกลับมา มิให้เหล่าคนต่ำช้าใช้ทำร้ายคน

"เราจะจัดการตามนี้"

บ้อเช้งพลันถามว่า

"พวกท่านคร่ากุมสององครักษ์ปัญญาวาสนาไว้ได้หรือ?"

ทิชิ่วรับคำ บ้อเช้งจึงกล่าว

"ประเสริฐมาก อึ้งกิมลิ้งและพวกคงต้องจัดกำลังเป็นมั่นเหมาะค่อยบุกจู่โจมมา พวกเราไม่ควรบุกฝ่าอย่างหักโหม คนทั้งสองสามารถใช้เป็นประโยชน์"

ทุกผู้คนทราบว่าบ้อเช้งมากไหวพริบปัญญา รีบเรียนถามวิธีการจากเขา

บ้อเช้งสั่งให้เบิกตัวลี้หุยลี้ยกออกมา ใช้ผ้าคลุมหน้าพวกมัน บังคับพวกมันรับประทานยาเม็ดชนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"เราพอตวาดคำ 'ไสหัวไป' พวกท่านก็หลบหนีไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ หากหนีได้รวดเร็ว ไม่ถูกเราตามทันจะมีชีวิตรอดได้ มิหนำซ้ำ

พวกท่านรับประทานยาเม็ดซาซีดูเน่าอี้ (ยาเม็ดสามศพกร่อนสมอง) ของเราลงไป หากไม่วิ่งจนเหงื่อออก ให้ตัวยาระบายออกทางรูขุมขน พิษร้ายก็จะจู่โจมเข้าสมอง กลับกลายเป็นวิกลจริตเสียชีวิต”

ลี้หุยลี้ยกพอฟัง ล้วนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ หาทราบไม่ว่านี่เพียงเป็นคำข่มขู่ จุดประสงค์เพื่อหลอกให้พวกมันหลบหนีอย่างสุดชีวิต

บ้อเช้งให้อุ้ยอะม้อสั่งให้บริวารล่าถอยเข้าโรงเตี๊ยม รอคอยไม่นานกู่เซียะเชี้ยวกับอึ้งกิมลิ้งก็ยกกำลังทหารมาถึง

บ้อเช้งพลันตวาดคำ “ไสหัวไป” เสือกไสลี้หุยลี้ยกออกจากโรงเตี๊ยม ตนเองนำสี่ทารกกระบี่เงินทอง ซึ่งติดตามมากับตัวเกี๊ยวไล่ล่าตามไป

ลี้หุยลี้ยกคลุมหน้าวิ่งเตลิดหนี กู่เซียะเชี้ยวและพวกย่อมจดจำไม่ออก ยามกะทันหันไม่สามารถจำแนกศัตรูสหาย ดังนั้นหยุดทัพแต่กลางคัน

ลี้หุยลี้ยกวิ่งเตลิดโดยไม่จำแนกทิศทาง กลับปะทะกับกองทหารถูกเหล่าทหารโอบล้อมไว้ บ้อเช้งกับสี่ทารกกระบี่เงินทองชิงหลบวูบไปในมุมตึกแห่งหนึ่งซ่อนกายเอาไว้

เห็นกู่เซียะเชี้ยวกับอึ้งกิมลิ้งกระตุ้นม้าเข้ามาสั่งให้ลี้หุยลี้ยกปลดผ้าคลุมหน้า ค่อยทราบว่าเป็นพวกเดียวกัน

อึ้งกิมลิ้งลงจากหลังม้า ถามว่า

“พวกเจ้าไฉนอยู่ที่นี้”

ลี้หุยหน้าซีดเผือด กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

“พวกเราถูกฝ่ายตรงข้ามสยบไว้ บังคับให้รับประทานยาเม็ดสามซากกร่อนสมองอะไรนั่น...”

ลื้อกหน้านิ่วปานจะร่ำไห้ กล่าวว่า

"อึ้งตั่จนั้ง ยาพิษนี้มีวิธีขจัดรักษาหรือไม่?"

อึ้งกิมลิ้งตรวจดูสีหน้าพวกมัน พลิกเปลือกตาขึ้นดู ค่อยกล่าวว่า

"ยาเม็ดสามซากกร่อนสมองเป็นพิษพิสดารสำนักเทียนซัว ไม่ว่าผู้ใดรับประทานลงไป ครึ่งชั่วยามให้หลัง ตาขาวปรากฏจุดสีเทาหลายสิบจุด เอ็นหลังใบหูขึ้นโปน น้ำมูกน้ำลายไหลหลั่งโดยไม่อาจควบคุมระงับ พวกเจ้าไม่มีอาการเช่นนี้ ย่อมไม่ได้รับประทานยาเม็ดสามซากกร่อนสมองลงไป"

ลี้หุยตะกุกตะกักว่า

"แต่เราหลังจากรับประทานลงไป พบว่าร่างกายมีอาการไม่ถูกต้องจริงๆ ..."

"ที่ใดไม่ถูกต้อง?"

"นี่...ไม่อาจบอกได้"

"นี่เป็นปฏิกิริยาทางจิตใจ มีคนบอกต่อพวกเจ้าว่า พวกเจ้ารับประทานพิษพิสดารลงไป พวกเจ้าย่อมรู้สึกร่างกายผิดปรกติ แท้ที่จริงเป็นความรู้สึกหลอนทั้งสิ้น"

ลื้อกกล่าวอย่างเคยชิน

"ที่แท้พวกเราถูกหลอกลวงแล้ว"

อึ้งกิมลิ้งไม่กล่าวมากความ เหลียวหน้าไปยังชายฉกรรจ์ศีรษะใหญ่ไหล่บ่ากว้าง สองข้างแก้มไว้เคราครึ้มผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"อิ้วแจ่จู้ (หัวหน้าค่ายแซ่อิ้ว) ท่านกับคนของค่ายเทียมเมฆส่วนหนึ่งอยู่ที่นี้ ที่หลงเหลือตามเราบุกโรงเตี๊ยมอันสุน"

พลางพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า เคลื่อนกำลังทหารมุ่งหน้าต่อไป แต่ระหว่างที่เสียเวลาครู่หนึ่ง เสือกอั้งหลุยและพวกฉกฉวยโอกาสล่าถอยออกทางประตูหลังของโรงเตี๊ยมอันสุนแล้ว

ขบวนผู้คนที่ล่าถอยประกอบด้วยเสือกอั้งหลุย ทิชิ่ว ถังเค่ง กอโกยฮ้วย อุ้ยอะม้อ ฮักเลี้ยงซุนจุ้ย และคนของวังเจ้าฮักเลี้ยง

จุดหมายปลายทางของทั้งหมดอยู่ที่แชเทียนแจ่ (ค่ายฟ้าเขียว) ซึ่งอยู่ที่ชานเมืองน่ำอี่

คนทั้งหมดที่ล่าถอยไปได้ ล้วนเป็นแผนอุบายอันแยบยลของบ้อเช้ง

บ้อเช้งเห็นกองทหารเคลื่อนกำลังผ่านไป ในใจบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น กล่าวเบาๆ กับสี่ทารกกระบี่เงินทองว่า

"เราจะคร่ากุมคนเคราครึ้มนั้น"

สี่ทารกกระบี่เงินทองได้รับการฝึกอบรมจากบ้อเช้งตั้งแต่เล็ก ล่วงรู้นิสัยใจคอของจู้ยิ้น (นาย) เป็นอย่างดี เรียนรู้ถึงการผสานเสริมตั้งแต่แรก ดังนั้นผงกศีรษะตระเตรียมพร้อม

ชายฉกรรจ์เคราครึ้มที่รั้งอยู่คือหัวหน้าค่ายที่เก้าซึ่งแปรพักตร์เข้ากับกู่เซียะเชี้ยว ฉายากระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้ง

กระบองทรงพลังถูกสั่งให้รั้งอยู่ ก็แบ่งกำลังคนจากค่ายเทียมเมฆที่รั้งอยู่ด้วยไปซุ่มตามจุดต่างๆ สุดท้ายเพียงหลงเหลือผู้คนสามคนอยู่ข้างกาย

บ้อเช้งพลันผงกศีรษะเล็กน้อย งอนิ้วดีดก้อนหินก้อนหนึ่งไปยังมุมมืดแห่งหนึ่ง

กระบองทรงพลังดีดตัวในบัดดล โบกมือสั่งบริวารสองคนวิ่ง

ไปตรวจดู

ยามนั้น ทารกกิมเกี่ยม (กระบี่ทอง) และงิ้นเกี่ยม (กระบี่เงิน) พากันพุ่งตัวออกจากที่ซ่อน ใช้ฝีมืออันรวดเร็วจี้สกัดจุดของคนทั้งสองเอาไว้

ทารกตั้งเกี่ยม (กระบี่ทองเหลือง) ก็สาดพุ่งลงจากกำแพงตึกคุมกระบี่แทงใส่จุดสำคัญของบริวารค่ายเทียมเมฆที่หลงเหลือคนหนึ่ง

กระบองทรงพลังรู้สึกตัว ได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลม ผู้คนอีกคนหนึ่งกระโดดลงจากกำแพงตึก ทิ้งตัวลงที่ด้านหลังมัน

กระบองทรงพลังเอี้ยวตัวไป ตวัดกระบองหมายจู่โจม เห็นคนที่ด้านหลังเป็นเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง ต้องชะงักงันวูบ

เด็กหนุ่มผู้นี้คือทารกทิเกี่ยม (กระบี่เหล็ก)

พริบตาที่มันเอี้ยวตัวไป บ้อเช้งพลันดีดนิ้วทั้งห้า ชัดอาวุธลับออกสามสาย

กระบองทรงพลังคิดพลิกตัวกลับมา ก็สายเกินการณ์

ปฏิกิริยาของมันไม่อาจบอกว่าไม่รวดเร็ว ก้มกายหลบอาวุธลับเล่มหนึ่ง กลิ้งตัวหลบหลีกอาวุธลับอีกเล่มหนึ่ง ค่อยกระโดดปราดขึ้นอ้าปากหมายส่งเสียงร้อง รู้สึกทรวงอกชาวูบ ถูกอาวุธลับชัดใส่

อาวุธลับสายที่สี่ของบ้อเช้ง กลับชัดออกโดยไร้เสียง

ที่เขาตั้งใจชัดออก คืออาวุธลับสายที่สี่นี้เอง

จากนั้นทารกกิมเกี่ยมและงิ้นเกี่ยมเสาะหาไม้ไผ่สองลำช้อนร่างบ้อเช้งวิ่งตะบึงออกเดินทาง ทารกทิเกี่ยมและตั้งเกี่ยมหิ้วปีกกระบองทรงพลังติดตามไป

บ้อเช้งคิดคร่ากุมกระบองทรงพลังไป โดยมิให้ผู้คนล่วงรู้ว่า เป็นเขาคร่ากุมไป

วิชาตัวเบาของสี่ท่ารกกระบี่เงินทอง ยังเลิศกว่าพลังฝีมือ วิ่งตะบึงอยู่หนึ่งชั่วยาม ก็มาถึงหมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่ง

ยามนั้นชาวนาส่วนใหญ่เข้าสู่ไร่นา บ้อเช้งใช้ผ้าผืนหนึ่งคลุมหน้าไว้ค่อยคลายจุดใบ้ให้กับกระบองทรงพลัง

กระบองทรงพลังถลึงมองบ้อเช้ง ถามว่า

"ท่านคร่ากุมเรามาทำอะไร?"

"เราจะฆ่าท่าน"

"ท่านฆ่าเถอะ"

บ้อเช้งถามว่า

"ท่านไม่กลัวตาย?"

"เมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน กลัวตายจะเป็นไร?"

"ท่านพ่ายแพ้อย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ ใช่หรือไม่?"

"ใช้อาวุธลับลอบทำร้ายคน นับเป็นนักสู้อันใด?"

บ้อเช้งดีดนิ้วทั้งสอง ซัดหินก้อนหนึ่งกระแทกคลายจุดให้กับมัน กระบองทรงพลังกระโดดปราดขึ้น บ้อเช้งยื่นมือปัดกระบองทองเหลืองที่วางอยู่ข้างหัวเข่าให้ กระบองทรงพลังยื่นมือรับไว้ กวัดแกว่งดังหวือใหญ่

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เชิญลงมือ"

กระบองทรงพลังเห็นอีกฝ่ายหนึ่งร่างกายอ่อนแอ อดกล่าวมิได้

"ท่านลุกขึ้น"

มันคล้ายดูไม่ออกว่า บ้อเช้งเท้าพิการแล้ว

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เรานั่งอยู่ก็ได้"

"ท่านแสดงอาวุธ"

"เรามีอาวุธลับ"

กระบองทรงพลังเข้าใจว่า อีกฝ่ายหนึ่งดูแคลนมัน ดังนั้นคำรามว่า

"อย่างนั้นท่านตายเถอะ"

ขาดคำ หวดกระบองใส่ไหล่ซ้ายของบ้อเช้ง

กระบองนี้มุ่งใส่หัวไหล่อีกฝ่ายหนึ่ง โดยไม่ทำร้ายจุดสำคัญ เนื่องเพราะเห็นว่าอีกฝ่ายหนึ่งสยบมันไว้ ยังปลดปล่อยมัน ดังนั้นต้องการเปิดโอกาสให้บ้อเช้งต่อสู้อย่างยุติธรรม ไม่คิดจู่โจมสังหารในกระบองเดียว

กระแสลมที่เกิดจากกระบอง กระโชกชายเสื้อบ้อเช้งโชยพัดพลิ้ว

บ้อเช้งพลันลงมือ

เขารอจนกระบองใกล้บรรลุถึงหัวไหล่ ค่อยชักก้อนหินออก

ก้อนหินชักที่หลังบรรลุถึงก่อน ชักต้องขอศอกกระบองทรงพลัง

กระบองทรงพลังรู้สึกแขนซ้ายชาวูบ มือขวาสะท้านคราหนึ่ง กระบองทองเหลืองกระดอนขึ้นรวงปาฏิหาริย์ หวดใส่หน้าผากตนเอง

กระบองทรงพลังร้องโอยคราหนึ่ง แม้ไม่ได้กระแทกถูกส่วนสำคัญ แต่หน้าผากก็บวมปูด จากนั้นสองเท้าชาวูบ คุกเข่าลงกับพื้น

บ้อเช้งยังคงนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

"ไม่เป็นอย่างไร"

"ท่านไม่ยินยอมพร้อมใจ?"

"เรากลัวท่านถูกเราหวดตายในกระบองเดียว ดังนั้นยั้งมือไว้ไมตรี"

บ้อเช้งงอนิ้วดีดออก ใช้เศษหินสองก้อนกระแทกกลายจุดที่เท้าของกระบองทรงพลัง กล่าวว่า

"กระบองอยู่ในมือท่าน ครั้งนี้ท่านไม่ต้องไว้ไมตรีอีก"

กระบองทรงพลังผุดลุกขึ้น ขบคิดแล้วร้องว่า

"ตกลง"

ขาดคำหวดกระบองออก กระบองไม่บรรลุถึง คนก็ดีดกระดอนขึ้นเปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่ด้านหลังบ้อเช้ง

แต่ขณะที่มันลอยข้ามศีรษะบ้อเช้ง บ้อเช้งพลันตวัดมือวูบชัดทราขออกกำหนึ่ง

กระบองทรงพลังรู้สึกเบื้องหน้าสายตาบีดทะบึน ได้แต่เปลี่ยนจากรุกเป็นรับ ทิ้งเฉียงๆ ลงยังที่ห่างไปวาเศษ คิดรอจนผงทรายตกถึงพื้น ค่อยดูว่าฝ่ายตรงข้ามอยู่ทิศทางใด พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชาดังขึ้นที่ด้านหลัง ห่างไปไม่ถึงสองเชียะ

กระบองทรงพลังหันขวับไป ยกกระบองหมายหวดออก แต่แล้วชะงักค้างไว้

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ลงมือ ยังรออันใด?"

กระบองทรงพลังกระทืบเท้า ร้องว่า

"เรามิใช่คู่มือท่าน ท่านจะฆ่าก็ฆ่าเถอะ"

"ท่านคิดตาย?"

"ไม่คิด"

"เราจะถามท่านสักหลายคำ ท่านตอบตามความสัตย์เราสามารถไว้ชีวิตท่าน"

"เราไม่คิดตาย แต่เราสบควรตาย ท่านหากคิดฆ่าเรา เราถือว่ากรรมสนองทันตา"

บ้อเช้งรับฟังไม่เข้าใจ ทวนคำว่า

"กรรมสนองทันตา?"

"เราทรยศต่อพี่น้องทั้งหลาย เราควาบจริงสมควรตาย"

บ้อเช้งความจริงคิดถามเรื่องนี้ ดังนั้นใช้วิธีถอยอำพรางรุก กล่าวว่า

"ที่ท่านต้องการคือชื่อเสียงลาภยศ พวกมันคร่ำครึงมงาย เพียงคิดเป็นโจร ท่านย่อมล้างญาติด้วยคุณธรรบ"

กระบองทรงพลังร้องว่า

"ไม่ ครั้งกระโน้นเราถูกทางการบีบคั้นจนอับจนสิ้นหนทาง เป็นค่ายเทียมเมฆรับอปการะเราไว้ พวกมันยึดถือเราเป็นเช่นพี่น้อง ทั้งหมดมีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน พวกเราแม้เป็นโจร แต่ก็ปล้นคนรวยเจือจานคนยากไร้ ท่านดูเหล่าขุนนางโฉดสร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎรไปทุกหย่อมหญ้า หากเป็นขุนนางเช่นนี้ มิสู้เป็นโจรประเสริฐกว่า"

บ้อเช้งถามว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนผละจากความมืดสู่แสงสว่าง เข้าร่วมกับกอง

กำลังทางการ ล้มล้างค่ายเทียมเมฆ?"

กระบองทรงพลังกล่าวอย่างเดียดแค้น

"เราหลงเชื่อวาจาของกู่ได้ตึงแก (พ่อบ้านใหญ่แซ่กู่) ทั้งสิ้น"

"มันกล่าววาจาใด?"

กระบองทรงพลังดิ้นตัวขึ้นมา กล่าวว่า

"เราไยต้องบอกต่อท่าน ท่านเป็นใคร ต้องการทราบเรื่องเหล่านี้ทำอะไร?"

"ท่านไม่ต้องสนใจว่าเราเป็นใคร ท่านบอกออกมา อย่างมากเพียงแค่ตาย แต่หากไม่บอก ต้องตายในบัดดล ท่านความจริงละอายแก่ใจหากบอกออกมา ค่อยตายตาหลับ"

กระบองทรงพลังเบิกตากลมโต ถลึงมองบ้อเช้งชั่วขณะ จึงกล่าว

"มันบอกว่าทางการเกลี้ยกล่อมให้สวามิภักดิ์ ความจริงคิดใช้สอยหัวหน้าค่ายทั้งหลาย แต่เช็กแจ่จู้ (หัวหน้าค่ายแซ่เช็ก) กลับเล้าขี่แจ่จู้ (หัวหน้าค่ายที่สองแซ่เล้า) ดื้อดึงขืนกรานไม่ขินยอม ดังนั้นมันบอกต่อพวกเราว่า หากต้องอดอยากยากไร้ ประพฤติเป็นโจรร้าย มิสู้รับใช้บ้านเมือง พลีชีพเพื่อชาติประเสริฐกว่า..."

มันก้มศีรษะลง กล่าวว่า

"เราถูกบีบบังคับเป็นโจร ถูกทางการหมายหัว เราก็หวังว่าสักวันหนึ่งสามารถบีหน้ามีตา ได้กลับคืนสู่มาตุภูมิอย่างสมเกียรติ"

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ดังนั้นท่านขายเช็กเสียวเซียง?"

"เราไม่ทราบว่าพวกมันจะอำมหิตถึงเพียงนี้ ไม่ยั้งมือไว้ไมตรีแม้

แต่น้อย..."

"ท่านสามารถระงับยับยั้ง ส่งข่าวเตือนภัยอย่างน้อยก็ถอนตัวออกจากหลุมพรางฆ่าฟันกันเองเช่นนี้"

"ตอนนั้นเราตกอยู่ในเหตุการณ์ ทุกอากัปกิริยาตกอยู่ในการติดตามของแม่งเล่าลัก (อันดับหกแซ่แม่ง...หมายถึงทวนงูทอง) หากมีท่าทีผิดปรกติ เกรงว่ากู่ตั๋วตึงแกจะกำจัดเราไปก่อน เรา...เราสามารถทำอย่างไรได้?"

"ดูท่านห้าวหาญองอาจ มิคาดท่านขลาดเขลากลัวตายขายสหายหวังลาภยศ"

กระบองทรงพลังกล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"ท่านเห็นเราเปิดเผยห้าวหาญ ก็ไม่ขายสหายกระมัง ซึ่งความจริงคนเช่นพวกเราเมื่อเยาว์วัยขวัญอ่อนกว่าผู้ใด และกลัวตายกว่าผู้ใด เมื่อหักหลังผู้คน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมเชื่อ

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ตอนอยู่ในค่ายเทียมเมฆ ทุกผู้คนล้วนบอกว่า เรากับมกสี่แจ่จู้ (หัวหน้าค่ายที่สี่แซ่มก) สัตย์ซื่อถือมั่น อาจหาญเปี่ยมคุณธรรม ซึ่งความจริง ยามใดที่ถูกสวมตำแหน่งนี้ ก็มีอาจไม่เปิดเผยสัตย์ซื่อ องอาจถือคุณ-ธรรม บางครั้งคิดเห็นแก่ตัวบ้างก็ทำไม่ได้ เมื่อเผชิญอันตราย ได้แต่บุกฝ่าไป เรากับมกดิวเพ้งล้วนเป็นเช่นนี้ ไม่อาจหลุดพ้นจากแอกที่ไร้สภาพนี้ มกดิวเพ้งยังดีกว่าเรา มันเป็นคนสัตย์ซื่อองอาจจริง แต่เราเล่า?"

มันฝืนยิ้มกล่าวว่า

"หนึ่งนั้น นั่นไปไช่เราที่แท้จริง เราขลาดเขลา เห็นแก่ตัว หวังชื่อ

เสียงลาภยศ สอง ต่อให้เราทำดีกว่านี้ ก็ไม่สามารถเป็นผู้นำเช่นเชี่กแจ่จู้ รูปแบบของเราก็ไม่ประสบความสำเร็จเช่นมกคิวเพ้ง อย่างนั้นเรานับเป็นตัวอะไร?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"หนึ่งนั้นท่านยินยอมถูกกู่เซียะเชี้ยวชักนำ ทรยศต่อค่ายเทียมเมฆ หักหลังต่อเชี่กเสียวเชียง"

"หากเราทราบว่าผลสุดท้ายหนักหนาปานนี้ เราจะไม่กระทำเด็ดขาด แต่ภายหลังเราไม่เป็นตัวของตัวเอง ต่อให้ยอมวางมือ คราใดที่เชี่กแจ่จู้กอบกู้ฐานะคืนมา ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเรา ดังนั้นเราได้แต่กระทำถึงที่สุด"

บ้อเช้งกล่าวถามว่า

"ในความเห็นท่าน เชี่กเสียวเชียงสมควรถูกปลิดปลงหรือไม่?"

กระบองทรงพลังเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ซึ่งความจริง ในชีวิตเราเพียงเลื่อมใสเชี่กแจ่จู้คนเดียว เขาเป็นผู้นำ แต่เฝ้าห่วงใยทุกข์สุขของบริวาร นึกแทนพวกพ้องทุกด้าน ไม่ว่าเป็นพี่น้องระดับใดคิดขอความช่วยเหลือจากเขา เขาล้วนถือเป็นภาระ ทุ่มเทเวลาส่วนใหญ่อยู่กับผู้คนในค่ายเทียมเมฆ"

ทอดถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"เราทราบว่าบุคคลเช่นเขา หากเพียรพยายามเพื่อตัวเอง ไม่ว่าสู่ราชการหรือยุทธจักร ต้องร่ำรวยมากล้น มีชื่อเสียงเกียรติยศ"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้เขาเป็นศัตรูของพวกท่าน พวกท่านสูญเสียเขาไปแล้ว"

"พวกเรามิใช่ศัตรูของเขา พวกเราไม่มีคุณสมบัติเป็นศัตรูของเขา คู่เชียะเชี้ยวจึงเป็นศัตรูของเขา"

บ้อเช้งเงียบงันไม่ส่งเสียง

กระบองทรงพลังถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ท่านหากถามจบแล้ว ก็ฆ่าเราเถอะ"

บ้อเช้งพลันกล่าวว่า

"ท่านไปเถอะ"

กระบองทรงพลังสำรวจมองบ้อเช้ง กล่าวว่า

"ท่านคล้ายไม่ได้ลุกขึ้นยืนมาก่อน"

บ้อเช้งไม่กล่าววาจา กระบองทรงพลังกล่าวว่า

"เราทราบแล้วว่าท่านเป็นใคร วิชาอาวุธลับของท่านไร้ผู้ต่อต้านจริงๆ แต่เราจะยึดถือว่าเราไม่ทราบ"

ขณะที่มันกล่าวคำพูดนี้ ไม่มีท่าทีของคนหุนหันพลันแล่นอีก

มันจับจ้องมองบ้อเช้งอย่างลึกซึ้ง จากนั้นก้าวยาวๆ จากไป

กระบองทรงพลังหลังจากไปแล้ว สี่ทารกกระบี่เงินทองค่อยถลันวูบออกมา

พวกมันยืนอยู่ข้างกายบ้อเช้ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล่าววาจา

ปรกติบ้อเช้งจะหยอกล้อเล่นหัวกับพวกมัน แต่เมื่อบ้อเช้งใช้ความคิด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าส่งเสียงรบกวน

ผ่านไปเนิ่นนาน บ้อเช้งค่อยระบายลมยาวๆ จากปาก กล่าวว่า

"เราค่ำกุมคนผู้นี้ เพื่อคิดฟังจากปากคำมัน ช่วยให้เรามีการตัดสินใจที่ถูกต้อง"

เขาไม่ได้บอกว่า เขาตัดสินใจอย่างไร เพียงถามว่า

"พวกเจ้าสามารถบอกต่อเราหรือไม่ว่า หากคิดทำความเข้าใจคนผู้หนึ่งอย่างถ่องแท้ สมควรสอบถามปากคำของผู้ใด จึงเชื่อถือกว่า"

คำถามนี้สำหรับกับเด็กชายที่ยังไม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่นับว่าน่าสนใจยิ่ง

"สอบถามจากปากคำของสหาย ทุกถ้อยคำความเคลื่อนไหวของคนผู้หนึ่ง สหายของเขาย่อมทราบกระจ่างที่สุด"

"สอบถามจากปากคำของเครือญาติ คนผู้หนึ่งต่อให้รู้จักปกปิดกว่านี้ ก็ไม่อาจปิดบังนิสัยแท้จริงต่อเครือญาติได้"

"สอบถามจากปากคำของศัตรู ในสายตาของศัตรู สามารถสังเกตปมเด่นและจุดอ่อนของคนได้ชัดแจ้งที่สุด"

"สอบถามจากปากคำของคนที่ไม่รู้จัก คนเหล่านี้ไม่รู้จักมัน เพียงมีความทรงจำจากความประพฤติปฏิบัติของมัน ต้องออกความเห็นได้เที่ยงตรงที่สุด"

สี่ทารกกระบี่เงินทองต่างมีความเห็นของตน มิหนำซ้ำล้วนมีเหตุผลยิ่ง

บ้อเช้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราจะสอบถามจากครอบครัวผู้คนที่นี้"

แต่เขาไม่ต้องถามแล้ว

เขาเห็นผู้คนสามคนเดินเข้าสู่หมู่บ้านชนบทนี้ จากนั้นมุ่งบายังกระท่อมหลังใหญ่หลังหนึ่ง

จากอาภรณ์การแต่งกายของพวกมัน บ้อเช้งดูออกว่าคนทั้งสาม

เป็นศิษย์ค่ายเทียมเมฆ

บ้อเช้งต้องการดูว่า พวกมันเข้ากระท่อมไปทำอะไร?

.....

คนของค่ายเทียมเมฆทั้งสามตวัดเท้าเตะประตูเปิดออก บุกเข้าถระท่อมไป

ประตูกระท่อมถูกเตะล้มลง ภายในบ้านบังเกิดเสียงกรีดร้องของสตรีดังขึ้น ยังมีเสียงร้องไห้จ้าของทารก

สตรีสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบนางหนึ่งอุ้มทารกแนบกับอก ถามอย่างขลาดเขลาว่า

"นายท่าน...พวกท่านมาทำอะไร?"

ชายฉกรรจ์หน้าฝีดาษผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเราเป็นคนของค่ายเทียมเมฆ รีบไปตามตัวเฆ่าแซ่ฮั่งกลับมา ไม่เช่นนั้นเราจะฆ่าลูกชายเจ้า เชือดสุกรบ้านเจ้า ทั้งยังข่มขืนเจ้า"

สตรีนางนั้นแตกตื่นจนหน้าถอดสี รีบอุ้มทารกออกไป ไม่นานก็ชักนำผู้คนมาหลายคน

คนเหล่านี้ล้วนอยู่ในชุดชาวนา บนเสื้อผ้าเนื้อหยาบแปดเปื้อนคราบโคลน บนไหล่แบกจอบ หนึ่งในจำนวนนั้นอายุสูงวัย อีกสองคนเป็นชายกลางคน ยังมีคนหนุ่มอีกสามคน

ชายฉกรรจ์หน้าฝีดาษพอเห็นผู้มา ร้องว่า

"เฆ่าแซ่ฮั่ง เจ้ากลับมาได้ก็ดี หมู่บ้านอันลักต้องเช่นไหว้เป็นเงินห้าตำลึง สุกรเจ็ดตัว แพะหกตัว วัวสามตัว ใช่จัดเตรียมไว้แล้วหรือไม่?"

ชาวนาทั้งหลายหันไปมองหน้ากัน ชาวนากลางคนผู้หนึ่งร้องว่า

"ตอนแรกมิใช่บอกว่า เพียงต้องการสุกรห้าตัว วัวสองตัว หรอก หรือ ไฉนมีแพะหกตัว?"

ชายฉกรรจ์หน้าฝีดาษหัวร่อเสียงพิกลกล่าวว่า

"แพะหกตัวนับเป็นค่าพาหนะสำหรับพวกเรา พวกเราไปมาหลายเที่ยว พวกเจ้ายกแพะให้หกตัวย่อมสมควรอยู่"

ชายฉกรรจ์ตาโปนไตอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"หากทราบสถานการณ์ มีเป็ดไก่ห่านอันใด ก็จับมาอีกหลายตัว"

ชายฉกรรจ์จมูกบี้แบนอีกผู้หนึ่งยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

"ยังมี ในหมู่บ้านพวกเจ้ามีสตรีพอดูได้อันใด ก็นำมาให้กับพวกเรา"

ชาวนาหนุ่มเหล่านั้นไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ คนผู้หนึ่งขู่คำรามว่า

"พวกท่านเย้ยกฎหมาย ข่มเหงราษฎร ก่อนนี้ค่ายเทียบเบฆไม่เป็นเช่นนี้"

ชายฉกรรจ์จมูกบี้แบนบันดาลโทสะ ต่อยชาวนาหนุ่มนั้นล้มลง ทิ้งตัวนั่งทับบนหลังมัน ตวัดดาบขึ้นกล่าวว่า

"เราจะเชือดเจ้าก่อน ให้ผู้คนดูว่าผู้ที่ไม่เชื่อฟังวาจามีผลบั้นปลายอย่างไร..."

ขณะจะสะบัดดาบฟันลง ที่เบื้องหน้าพลันเพิ่มเด็กชายสองคน

เด็กชายทั้งสองถักเปียชี้ฟ้า ตากลมโตดำขลับ สองแก้มแดงเปล่งปลั่ง ท่าทางน่ารักยิ่ง

ชายฉกรรจ์จมูกบี้แบนงงงันวูบ ไม่ทราบทารกวิเศษคู่นี้ร่อนลงจากฟ้าตั้งแต่เมื่อใด ดังนั้นยกดาบค้างไว้ ไม่ได้ฟันลง.

เด็กชายทั้งสองเอียงคอมองดูมัน คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสามเลวร้ายเกินไปแล้ว ไฉนข่มเหงรังแกคนดี?"

ชายฉกรรจ์จมูกบี้แบนกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"เด็กน้อยไม่รู้ความไสหัวไป หาไม่เราจะฆ่าทิ้งในดาบเดียว"

เด็กชายทั้งสองกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราไม่กลัว ท่านฆ่าเถอะ"

ชายฉกรรจ์หน้าฝีดาษกับชายฉกรรจ์จมูกบี้แบนยื่นมืออวบใหญ่ออกคิดโยนเด็กชายทั้งสองออกไป

ขาบนั้น ประกายกระบี่วูบขึ้น

ประกายกระบี่ไม่เจิดจ้านัก แต่รวดเร็วยิ่ง

ชายฉกรรจ์หน้าฝีดาษและพวกทั้งสามขณะจะปิดป้อง กระบี่เหล็กของเด็กชายทางซ้ายก็ฟันใบหูขวาของชายฉกรรจ์หน้าฝีดาษ ตัดนิ้วมือข้างซ้ายของชายฉกรรจ์คาโปนโด กระบี่ทองเหลืองของเด็กชายทางขวาก็ทิ่มแทงตาซ้ายของชายฉกรรจ์จมูกบี้แบนบอดไป ค่อยตัดใบหูซ้ายของชายฉกรรจ์หน้าฝีดาษหลุดลงมา

จากนั้นกระบี่ทั้งสองเล่มไขว้สลับ พากันสอดคืนฝัก เด็กชายทั้งสองพากันตบมือ คล้ายกำลังตบฝุ่นละอองบนร่างกาย กล่าวว่า

"กงจื๊อเราบอกว่า พวกท่านมีโทษถึงประหาร แต่หากไม่ลงมือฆ่าพวกเรา จะได้รับการไว้ชีวิต"

"กงจื๊อเราให้พวกท่านบอกต่อกู่เซียะเชี้ยวว่า อย่าได้แอบอ้างชื่อ

ค่ายเทียมเมฆสร้างความชั่วร้าย ไม่เช่นนั้นจะได้รับโทษตามกฎหมาย"

ชาวนาเหล่านั้นคิดไม่ถึงเด็กชายน่ารักคู่นี้มีวิทยายุทธ์สูงเยี่ยมเพียงนี้ และลงมือด้วยอำมหิตเพียงนี้ ผู้เฒ่าแซ่ฮั่งอดถามมิได้

"กงจื้อพวกท่านที่แท้เป็นใคร?"

ทารกทิเกี่ยมย้อนถามว่า

"พวกท่านเคยได้ยินชื่อสี่ยอดบือปราบหรือไม่?"

ทารกตั้งเกี่ยมกล่าวเสริมขึ้น

"จู้ยิ้น (นาย) เราคือบ้อเช้งกงจื้อ"

ชาวนาเหล่านี้ ในชีวิตยากจะเข้าเมืองสักครั้ง นอกจากผู้เฒ่าแซ่ฮั่งที่เคยได้ยินชื่อเสียงสี่ยอดมือปราบมาบ้าง ที่หลงเหลือล้วนไม่ทราบว่าบ้อเช้งเป็นยอดคนท่านใด

แต่ชายฉกรรจ์ที่รับบาดเจ็บทั้งสามพอได้ยินคำ "บ้อเช้ง" กระทั่งเสียงครวญครางก็กลั้ำกลืนเอาไว้ ที่นิ้วขาดเก็บนิ้ว ที่ตาบอดยกมือปิดควงตา ที่หูขาดคุมใบหูเอาไว้ หลบลี้หนีหน้าไปจนหมดสิ้น

หลังจากนั้น พวกมันยังนึกโชคดีที่ไม่ได้เผชิญกับบ้อเช้ง หากบ้อเช้งลงมือด้วยตนเอง พวกมันคิดมีชีวิตรอดเกรงว่าเป็นเรื่องในชาติหน้า

ทารกทิเกี่ยมกับตั้งเกี่ยมแยกทางกับบ้อเช้งและซือเฮียทั้งสองในลักษณะนี้

พวกมันได้รับคำสั่งให้ไปส่งข่าวต่อเสือกอั้งเนี้ยและพวกที่ค่ายฟ้าเขียว

บ้อเช้งนับว่าเห็นเหตุการณ์กับตา

กระบองทรงพลังเป็นหนึ่งในเก้าหัวหน้าค่ายเทียมเมฆ ภายหลัง

ทรยศต่อเซ็กเสียวเซียง บ้อเช้งคร่ากุมบัน เพื่อสอบปากคำมันดูว่า เซ็ก-เสียวเซียงเป็นคนเยี่ยงไร ค่ายเทียมเมฆเป็นหน่วยงานเยี่ยงไร

ยามนี้จากพฤติการณ์ของคนทรยศค่ายเทียมแบมทั้งสาม สามารถมีข้อเปรียบเทียบกับค่ายเทียมเมฆเมื่อกาลก่อน

บ้อเช้งสั่งทิเกี่ยมกับตั้งเกี่ยมจัดการกับคนข่มเหงรังแกราษฎรทั้งสาม ตนเองกลับนำกิมเกี่ยมและงิ้นเกี่ยมออกเดินทาง

เขาตามเทพมือปราบไป

...เซ็กเสียวเซียงไม่ควรถูกจับกุม

เหล่าโจรร้ายใจอำมหิตพบหน้าบ้อเช้ง ล้วนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คล้ายมุสิกพบเหี้นแมว สามารถหนีเอาชีวิตรอดได้ นับเป็นโชคมหาศาล

แต่บ้อเช้งเพียงฆ่าคนที่สมควรฆ่า

เขาพบว่าเซ็กเสียวเซียงไม่สมควรทราบ

เขายังทราบว่า ขอเพียงเซ็กเสียวเซียงถูกคุมตัวกลับถึงนครหลวง ต้องจบชีวิตแน่นอน หากโป้วจงจือคิดฆ่าคน ไม่ว่าผู้ใดก็ปกป้องไม่ได้

ดังนั้นเขาคิดติดตามเทพมือปราบไป เกลี้ยกล่อมมันปลดปล่อย เซ็กเสียวเซียง

...เทพมือปราบจะรับปากหรือ? นี่ย่อมเป็นไปไม่ได้

...เขาสามารถตามเทพมือปราบทันหรือ?

บ้อเช้งไม่มีความมั่นใจ

เขาเพียงล่วงรู้ข้อหนึ่ง...เรื่องที่ควรกระทำต้องกระทำให้จงได้

มาตรว่าระหว่างเขากับเซ็กเสียวเซียงไม่มีการคบหาอันใด และไม่ต้องการเพาะศัตรูเช่นเทพมือปราบก็ตาม

บทที่ 13
ตามถึงสุดหล้า

การติดตามเทพมือปราบเป็นเรื่องลำบากกินแรง และยากมีผลลงเอยได้

เทพมือปราบมีชาติตระกูลสูงส่ง ความเป็นอยู่เลิศลอย ครั้งกระโน้นตอนออกท่องยุทธจักร ก็จัดบ่าวทาสติดตามโดยสารรถหอมหรูหรา วางตัวเป็นพิเศษ

คราครั้งนี้เทพมือปราบทุ่มเทความเพียรพยายามอย่างยากเย็นค่อยคร่ากุมเช็กเสียวเชียง แต่ต้องสูญเสียมือดีไปสี่คน ย่อมบังเกิดความตื่นตัว ปกปิดร่องรอยเอาไว้

บ้อเช้งไปตามเส้นทางซึ่งเทพมือปราบต้องผ่าน ติดตามเป็นระยะทางสองร้อยลี้ ยังไม่พบร่องรอยของเทพมือปราบและผู้ติดตามที่หลงเหลือทั้งสองแม้แต่เงา

เทพมือปราบจะอย่างไรเป็นมือปราบผู้อาวุโส หากมันคิดปกปิดร่องรอย นอกจากซาซือดี๋ตุยเบี่ยมาด้วยตนเอง เกรงว่ายากเสาะพบร่องรอยของมันได้

บ้อเช้งยังไม่ท้อแท้ ติดตามอีกสองร้อยลี้ ยังคงไม่พบผู้คน

บ้อเช้งอับจนปัญญา ได้แต่กระทำเรื่องหนึ่ง

เมื่อถึงกรมเมืองแห่งหนึ่ง บ้อเช้งจะให้ทารกกระบี่เงินทองแสดงเพ้งล่วงกวภ (หยกรักษาความสงบ)

หยกรักษาความสงบ เป็นแผ่นหยกพระราชทาน สี่ยอดมือปราบเคยติดตามจูก้วะซิงแซปราบปรามความไม่สงบเรียบร้อยให้กับแผ่นดิน ดังนั้นแต่ละคนล้วนถือครองหยกรักษาความสงบ ขอเพียงแสดงหยกรักษาความสงบออก เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและทหารทุกกรมกองต่างต้องให้ความร่วมมือ คอยอำนวยความสะดวกให้ เพียงแต่สี่ยอดมือปราบไม่คิดใช้อำนาจบาตรใหญ่ ดังนั้นน้อยครั้งจะใช้หยกรักษาความสงบ

ครั้งนี้บ้อเช้งแสดงหยกรักษาความสงบ เพียงเพื่อสอบถามเรื่องหนึ่ง

...ใช่พบเห็นร่องรอยเทพมือปราบหรือไม่?

ภายใต้หยกรักษาความสงบ ขุนนางตามสถานที่ใหญ่น้อยล้วนน้อมรับคำสั่ง โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่กรมเมืองได้ยินกิตติศัพท์สี่ยอดมือปราบมานาน ยามนี้บ้อเช้งมอบหมายหน้าที่ให้ ย่อมต้องออกสืบเสาะอย่างเต็มสติกำลัง แต่ตอนท้ายยังคงคว้าน้ำเหลว

...เทพมือปราบที่แท้ไปที่ใด?

...มันใช้วิธีปกปิดร่องรอยของตัวเองอย่างไร?

บ้อเช้งความจริงออกตามล่ากระบี่แขนเดียวจิวเชียเชี่ยกับชู้รักทุยโชยจี่ เมื่อเป็นเช่นนี้กลับฟักเรื่องราวเอาไว้ เดินทางแล้วเดินทางเล่ารอนแรมเป็นระยะทางห้าร้อยลี้ ใช้เวลาเดินทางกว่าเจ็ดวัน ยังคงไม่มีผลลัพธ์อันใด

...หรือว่าเทพมือปราบและพวกล้วนสาบสูญกับอากาศธาตุ?

วันนี้บ้อเช้งมาถึงเมืองน้อยนามโท่วแค (หลุมดิน) แห่งหนึ่ง เมืองน้อยนี้มีผู้คนเพียงห้าหกร้อยหลังคาเรือน มีอาชีพทำไร่ข้าวสาลีเป็นหลัก เจ้าหน้าที่ของที่นี้น้อยครั้งจะเข้าเมืองไปเปิดหูเปิดตา สี่ยอดมือปราบเป็นใคร เกรงว่าไม่เคยได้ยินมา เมื่อถามถึงเทพมือปราบกลับมีข่าวคราวของมัน

เป็นข่าวคราวที่เทพมือปราบเพิ่งเดินทางถึง บุกตีนครล้างคำมั่นออกตามล่าเส็กอั้งหลุยและพวก

ผู้คนละแวกนี้มีความปรารถนาดีต่อนครล้างคำมั่น ไม่เห็นด้วยกับการที่เทพมือปราบทำลายนครล้างคำมั่น แต่ตลอดรายทาง ผู้คนส่วนใหญ่กล้าโกรธแค้นไม่กล้ากล่าว ชาวเมืองโท่วแคค่อนข้างสัตย์ซื่อ บ้อเช้งเมื่อถามถึง ล้วนยินดีบอกเล่าให้ทราบ

เจ้าหน้าที่กรมเมืองผู้หนึ่งกล่าวว่า

"กงจื้อท่านนี้ ท่านถามถึงมือปราบคุมตัวผู้ต้องหา ผู้ต่ำต้อยไม่ทราบจริงๆ แต่กำลังทางการบุกตีตั้งแต่ค่ายเทียบเมฆถึงนครล้างคำมั่น ม้าของพวกเขาเหยียบย่ำที่นาของพวกเรา พวกเขารับประทานเสบียงของพวกเรา ฉุดคร่าสตรีพวกเราไป คดีเหล่านี้ต่อให้ร้องเรียนขึ้นไป เบื้องบนคงไม่พิจารณากระมัง?"

บ้อเช้งไม่สาบารถตอบได้

พนักงานอีกผู้หนึ่งกล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า

"ไร่ข้าวสาลีที่ธารโปียเต้งโดย ล้วนถูกเผาทำลาย มีซากศพอยู่หลายซาก ซากหนึ่งถูกฝังดิน โผล่พ้นแค่ศีรษะ องคาพยพบนใบหน้าถูกเผาไหม้เกรียม คนจุดไฟเผาเป็นเจ้าหน้าที่ ไฟที่ลุกไหม้พลอยลามใส่ไร่นาของพวกเราแถบหนึ่ง"

บ้อเช้งฉุกใจคิด ถามว่า

"ทราษหรือไม่ว่า คนที่ถูกฝังดินเป็นใคร?"

พนักงานนั้นตอบว่า

"พวกเราไหนเลยทราบ หน้าตามันถูกเผาไหม้เกรียม ต่อให้เป็นบิดามารดามันรุดมา ก็จดจำไม่ออก"

เจ้าหน้าที่สูงอายุผู้หนึ่งกล่าวเสริมขึ้น

"ที่ข้างซากศพของมันมีทวนทองที่ถูกเผาจนเปลี่ยนสีทิ้งอยู่ด้านหนึ่ง"

บ้อเช้งรีบถามว่า

"ทวนเล่มนั้นอยู่ที่ใด?"

เจ้าหน้าที่นั้นกล่าวว่า

"กงจื้อหากต้องการทวนทองด้ามนั้น ก็หยิบฉวยไป พวกเราที่นี่เปลี่ยวร้างคนยากไร้ ไม่มีของใดดารวะให้"

บ้อเช้งกล่าวอย่างจริงจัง

"ท่านทั้งหลาย ครั้งนี้เรามาสางคดี กองกำลังทางการกระทำการเข้ยกฎหมาย สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร เราจะรวบรวมหลักฐานราย

งานขึ้นไป ผู้ที่กระทำผิด ต้องได้รับการลงโทษ ขอท่านทั้งหลายขอย่าได้บีอกติต่อเจ้าหน้าที่บ้านเมืองทั้งหมด เราเป็นคนพิการ กับชื่อเสียงลาภยศได้ไปจะมีประโยชน์ใด ขอให้ท่านทั้งหลายให้การช่วยเหลือ เราจะสำนึกขอบคุณยิ่ง"

เจ้าหน้าที่ทั้งหลายเห็นบ้อเช้งบอกกล่าวตรงๆ กอปรกับพบว่าเขาเท้าพิการ ต้องบังเกิดความตื้นตัน ชักนำบ้อเช้งเข้าสู่ห้องทำงาน ส่งบอบทวนยาวให้

บ้อเช้งตรวจดูทวนทองด้ามนั้น เห็นตัวทวนแม้เปลี่ยนสี แต่มีส่วนผสมของทองคำจริงๆ ยังมี ปลายทวนหลุดจากคันทวน เพียงร้อยไว้ด้วยไซ่เล็กๆ แสดงว่าภายในมีกลไก คนใช้ทวนยิงปลายทวนออก คิดลอบทำร้ายศัตรู ยามรีบร้อนไม่ได้ดันปลายทวนกลับไปในคันทวนดังเดิม

บ้อเช้งพอตรวจดูเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายสามารถนำเราไปยังที่เกิดเหตุหรือไม่?"

เจ้าหน้าที่ทั้งหลายรับคำ นำบ้อเช้งและพวกออกเดินทาง ระหว่างทางทารกกิมเกี่ยมกระซิบถามว่า

"กงจื้อ ทวนด้ามนี้มีเลศนัยอันใด?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ทวนด้ามนี้ไม่มีใดพิเศษ เพียงแต่หากเราคาดเดาไม่ผิด เจ้าของทวนด้ามนี้เป็นหัวหน้าค่ายที่เจ็ดแห่งค่ายเทียมเมฆ เม่งอู่อุ้ย"

"ทวนงูทอง เม่งอู่อุ้ยหรือ ทวนทองของเม่งอู่อุ้ยไฉนปล่อยให้หลุดจากมือ?"

"ดังนั้นเราระแวงสงสัย ทวนงูทองเม่งอู่อุ้ยถูกไฟคลอกตาย

ไม่เช่นนั้นหลังจากที่อัคคีมอดดับ มันสามารถย้อนกลับมาค้นหาทวนทอง... ที่เกิดเหตุซึ่งทวนงูทองทิ้งชีวิตไว้ ย่อมสมควรรุดไปชมดู"

ดังนั้นพวกเขาไปยังธารโป๊ยเต้งโดย

.....

เวลาใกล้สนธยา

บ้อเช้งเชิญเจ้าหน้าที่ทั้งหลายกลับตัวเมืองไปก่อน ไล่ทารกกระบี่เงินทองไปจับกุ้งตกปลาที่ริมธาร ตัวเองนั่งครุ่นคิดอยู่กลางท้องทุ่งเพียงลำพัง

หากบอกว่าเป็นท้องทุ่ง บิสุ้บอกว่าเป็นท้องไร่ที่ถูกเผาไหม้เกรียมไปแถบใหญ่

อีกาฝูงหนึ่งบินโฉบผ่านไป อาจบางทีก่อนนี้พวกมันค้างแรมที่ไร่ข้าวสาลี บัดนี้ต้นข้าวสาลีถูกเผาผลาญหมดสิ้น มากาไม่มีที่อาศัย ได้แต่ร้องกากา

รอบบริเวณยังมีกลิ่นเหม็นไหม้ชนิดหนึ่ง ที่ซึ่งถูกไฟเผาผลาญล้วนมีกลิ่นอายเช่นนี้

ที่ดินแถบนี้คงต้องใช้เวลาอีกสามสี่ปี จึงสามารถหว่านเมล็ดพันธุ์ใหม่ บิน่าเล่าชาวบ้านแถบนี้ล้วนบังเกิดความเสียดาย

บ้อเช้งทอดถอนใจยาว

เขามองดูแสงสีสายัณห์ นกกาคืนรวงรัง และลำธารสะท้อนประกายสีทองอยู่ที่ไกลตา ในใจไม่มีเค้ามูลแม้แต่น้อย

ฟังว่าที่ดินมอดไหม้นี้ มีซากศพบุรุษสตรีสวมกอดกันเสียชีวิต

ภายหลังถูก “กองกำลังทางการ” บดขยี้เป็นผุยผง ไม่หลงเหลือแม้เถ้ากระดูก

แสดงแน่ชัด อึ้งกิมลิ้ง กู่เซียะเชี้ยว และพวก เคยล้อมจับผู้ต้องหาในที่นี้ เป็นเหตุให้สูญเสียทวนงูทองเม่งอู่อุ้ย แต่ในผู้ต้องหาก็ปรากฏหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีเสียชีวิตในที่นี้

...บุรุษสตรีคู่นี้เมื่อมิใช่เซ็กเสียวเซียงกับแส็กอั้งหลุย อย่างนั้นเป็นผู้ใด

ระหว่างนี้บ้อเช้งสามารถสืบสาวราวเรื่องได้ว่า หัวหน้าสาขาตีกอสนีบาตลุ้ยก้วง ขุนพลคู่ใจชิมเปียงยี้ ยังมีถังมึ่งซื้อกับฉิ้งมึ่งแจ้แห่งนครล้างคำมั่น ก็ถูกม้วนเข้าวังวนฆ่าฟันครั้งนี้

หากที่นี้เพียงเป็นสถานที่ปะทะระหว่างกองกำลังของกู่เซียะเชี้ยวกับคนของเส็กอั้งหลุย อย่างนั้นที่นี้ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เทพมือปราบคุมตัวเซ็กเสียวเซียงออกเดินทาง ตนเองคงมาเสียเที่ยวเปล่าแล้ว

นึกถึงตอนนี้ บ้อเช้งพลันบังเกิดความคิดประหลาดประการหนึ่งบนบานต่อบุรุษสตรีที่ถูกคลอกตายคู่นั้น

...หากพวกเขาเป็นสหายที่ให้ความช่วยเหลือเซ็กเสียวเซียงจริง ขอให้ดวงวิญญาณของพวกเขาดลบันดาลให้ตนเองสามารถเกาะกุมร่องรอยเบาะแส ช่วยเหลือเซ็กเสียวเซียงเป็นผลสำเร็จ

ทันใด บ้อเช้งรู้สึกปวดแปลบที่ขาอ่อน คล้ายถูกของใดกัดใส่ ตอนแรกเข้าใจว่าเป็นยุง พอยื่นมือบีบจับ ค่อยทราบว่าเป็นมดตัวหนึ่ง

บ้อเช้งนั่งบนรถเข็น มดไต่ขึ้นบาดามกงล้อ ไต่ขึ้นบาหลายตัว เป็นมดอัคคีหัวแดง เมื่อกัดคนจะเจ็บปวดเป็นพิเศษ

บ้อเช้งไม่ถือสา ถึงกับไม่บี้มดตัวนั้นตาย เพียงดีดนิ้วปัดมดตัวนั้นไป

นั่นเพียงเป็นมดเล็กๆ ตัวหนึ่ง

บนพื้นยังมีมดจำนวนมาก เคลื่อนเป็นขบวน คืบคลานไปยังกองเถ้าถ่าน

การขยับตัวของบ้อเช้ง สร้างความดื่นตัวแก่มดหลายตัวพากันหยุดนิ่งลง เชิดหัวตั้งขึ้น กระดิกหนวดทั้งสองเส้นคล้ายตั้งท่าเตรียมพู่ขวัญศัตรู

บ้อเช้งอดยิ้มมิได้

เขาพบว่ามดเหล่านี้ช่วยกันหามจิ้งจกที่ตายแล้วตัวหนึ่งไปยังรังมดเคลื่อนขบวนอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

มีแมลงสาบตัวหนึ่งถูกมดตัวหนึ่งกัดใส่ มันสลัดไม่หลุด ฝูงมดพากันยือเข้ามา ในที่สุดปราบมันเป็นผลสำเร็จ

บนตัวแมลงสาบเกาะเต็มไปด้วยมด มดตัวเล็กๆ ร่วมแรงร่วมใจกันชูหนวดยกขา ผลักดันตัวแมลงสาบที่มีขนาดใหญ่กว่ามากมาย ลากกลับไปยังรังมด

บ้อเช้งพลันบังเกิดความเลื่อมใสยิ่ง

เจ้าตัวเล็กๆ เหล่านี้มีความคิดต่อสู้รุนแรง มิหนำซ้ำสมัครสมานสามัคคียิ่งกว่ามนุษยชาติอีก

ในใจของเขานอกจากทอดถอนชมเชยแล้ว คล้ายยังมีความคิดอันใด แต่ไม่ได้ใช้ความคิดอย่างลึกซึ้ง

ที่ห่างไปแว่วเสียงหยอกล้อของทารกกระบี่เงินทองดังมา ฟังดูเป็น

ที่ปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

บ้อเช้งไล่ทารกกระบี่เงินทองไปเล่นที่ริมลำธาร เพราะไม่ต้องการให้เด็กเหล่านี้อึดอัดเกินไป นี่สมควรเป็นวัยที่พวกมันหยอกล้อสนุกสนาน แต่เขากลับสอนเพลงกระบี่ดุดัน เล่ห์กลที่ใช้จัดการกับผู้ใหญ่ ไหวพริบในการรับเหตุเปลี่ยนแปรแก่พวกมัน ทำให้จิตใจของเด็กเหล่านี้ต้องแบกภาระหนักอึ้งเกินไป

บ้อเช้งกำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เล็ก บีร่างกายพิการ เรื่องราวที่ง่ายดายสำหรับผู้อื่น ตนเองต้องใช้ความพยายามแปดเท่าสิบเท่าจึงบรรลุได้ เพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณของจูกัวะชิงแซ เขาประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย ช่วยแบ่งเบาความกังวลของจูกัวะชิงแซ ดังนั้นไม่เคยมีความสุขสนุกสนานในวัยหนุ่ม เขาย่อมไม่ต้องการให้ทารกกระบี่ทั้งสี่ซ้ำรอยของตนเอง

ทารกกระบี่ทั้งสี่ ความจริงเป็นเด็กที่ถูกลักพาตัว บ้อเช้งหลังจากทำลายคดี ช่วยพวกมันออกมา ก็ให้การเลี้ยงดูพวกมัน ถ่ายทอดวิทยายุทธ์ให้ บ้อเช้งสองเท้าพิการ ได้แต่ฝึกอาวุธลับ ไม่สามารถใช้เพลงกระบี่ ดังนั้นถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่คนทั้งสี่จนหมดสิ้น

ระหว่างเขากับสี่ทารกกระบี่ ไม่เพียงเป็นนายบ่าว หากแต่มีความผูกพันอย่างลึกซึ้ง เขาทราบว่าชีวิตของการกินเงินเดือนหลวงไม่แน่นอน วันเวลาแห่งการหลั่งเลือดเลียคมดาบ อาจมีภัยถึงแก่ชีวิตได้ทุกเมื่อ ดังนั้นเขาหวังว่าทารกกระบี่ทั้งสี่เมื่อเติบใหญ่ ให้ล่าถอยออกจากยุทธจักร เปลี่ยนเป็นรับราชการหรือเป็นพ่อค้า

เขาเองเล่า?

เขาเป็นคนพิการ ต้องประสบเคราะห์กรรม อยู่คู่กับความอ้างว้าง แต่เขาพานกลัวความอ้างว้าง กลัวไม่มีความสุข

หวนนึกถึงซือเฮียตี่ร่วมสำนักอีกสามคน ความจริงผจญภัยในยุทธจักร ตรึกตรึ้นแต่อ้างว้าง เปลี่ยนผันแต่โดดเดี่ยว ระหว่างนี้กลับมีการเปลี่ยนแปลง

แนข้วยกับซิบปุ้นอั้งเป็นคู่รักคู่วิวาท

ทิชิ่วกับเซี่ยวเตียงหนึ่งแข็งกร้าวหนึ่งนุ่มนวล เป็นคู่รักที่น่าอิจฉา

ตุยเมี่ยกับลี่ลี้รักแล้วร้างรา เฉกเช่นสุราราตรดลำไส้ทุกข์ ทุกข์ยิ่งถมทวี

ในจำนวนนี้มีแต่ตนเอง....

บ้อเช้งฝืนยิ้มอย่างอับจนปัญญา เขายากจะมีรักครา ใดที่มีรักสุดที่จะลบล้างได้ ความรักระหว่างเขากับกีเอี้ยวฮวยกลับกลายเป็นความแค้น ก่อเกิดเป็นแผลหัวใจแก่เขา

(ซินปุ้นอั้ง เซี่ยวเตียง ลี่ลี้และกีเอี่ยวฮวยเป็นสตรีที่มีบทบาทในสี่มือปราบพญายมตอนดาบฝันสลาย ศึกชโลบเลือด บุปผามหาภัยและชุมนุมยอดมือปราบ)

คนสมควรมีที่ฝากกาย บ้อเช้งมุ่งหวังว่าภายหน้าสี่ทารกกระบี่โชคดีกว่าเขา

นึกถึงตอนนี้ บ้อเช้งฉุกคิดอีกครา

ความคิดคำนึงของคนบางครั้งประหลาดยิ่ง กลับบังเกิดไหวพริบวูบหนึ่ง แต่ก็ยากจะไขว่คว้าได้ ปล่อยให้หลุดลอยไป

บ้อเช้งก็บังเกิดความประหลาดใจ นั่นเป็นเรื่องราวใด ยาม

นี้ปรากฏขึ้นเป็นคำรบสองแล้ว ปรกติต้องเป็นเรื่องสำคัญ จึงมีสภาพเช่นนี้ แต่ที่แท้เป็นความคิดอันใด

บ้อเช้งนึกทบทวนเรื่องราวเมื่อครู่ พยายามนึกถึงสิ่งที่มีส่วนต่อเนื่องกัน ปรกติคนผู้หนึ่งหากจะเรียกความทรงจำตัวเอง นี่เป็นวิธีที่ค่อนข้างได้ผลกว่า

....คนสมควรมีที่ฝากกาย เมื่อครู่เขานึกถึงตอนนี้ ก็บังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบผ่าน หรือความคิดนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับคำพูดนี้

บ้อเช้งเข้าใจในบัดดล

....มดนั่นเอง

เมื่อครู่เขามองดูขบวนมด ก็นึกถึงคำ "คนสมควรมีที่ฝากกาย" เนื่องเพราะฝูงมดมักกลับไปยังรังของมัน

นี่ความจริงไม่มีใดพิเศษพิสดาร แต่สถานที่ซึ่งถูกอัคคีเผาผลาญราบเรียบเป็นหน้ากลอง ไฉนมีรังมด?

....มดไฉนเลือกสร้างรังในที่ซึ่งผ่านการเผาผลาญของเทพอัคคี?

...รังของมดมักห่างจากที่หาอาหารไม่ไกล อย่าว่าแต่ที่ซึ่งผ่านการเผาผลาญจากอัคคี ยังมีจิ้งจกและแมลงสาบ

...โดยปรกติแล้ว ที่ซึ่งมดแมลงชุมนุมกันสมควรเป็นสถานที่กักตุนเสบียงอาหาร

...แต่ที่นี้ถูกอัคคีเผาผลาญวอดวายตั้งแต่แปดวันก่อน ไม่หลงเหลืออันใดทั้งสิ้น

...นี่เป็นเหตุผลอันใด?

บ้อเช้งเดินไปตามเส้นทางของฝูงมด เห็นท่ามกลางซากเถ้าถ่านมี

ขื่อไม้ที่ถูกเผาไหม้เกรียมอยู่หลายต้น แสดงว่าก่อนหน้านี้ที่นี้ปลูกสร้างบ้านหลังหนึ่ง

บ้านหลังนี้ถูกอัคคีเผาผลาญจนไม่หลงเหลืออะไรทั้งสิ้นแต่แรก แต่ฝูงมดกลับมุดลงไปในดินดำ

....หรือเบื้องล่างเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง?

บ้อเช้งดำเนินการเคลื่อนไหวในบัดดล

เขาคำนวณว่าก่อนหน้านี้ที่นี้เป็นไร่ข้าวสาลี บ้านเมื่อปลูกสร้างอยู่ที่นี้ จะกินพื้นที่เท่าใด จากเค้าโครงของขื่อไม้คำนวณตำแหน่งดั้งเดิมของบ้าน จากนั้นเสาะพบใจกลางสำคัญโดยเร็ว

ในสี่ยอดมือปราบ บ้อเช้งความจริงแตกฉานวิชาค่ายคูประตูกลและวิชาก่อสร้าง ดังนั้นคำนวณออกโดยเร็วว่า ที่นี้หากจะขุดอุโมงค์สายหนึ่ง โดยที่สามารถป้องกันอัคคีเผาผลาญ ทั้งหาแหล่งน้ำได้ ควรจัดสร้างอยู่ที่ใด

เขาเสาะพบสถานที่นั้นแล้ว

จากนั้นบ้อเช้งใช้วิธีการสาบชนิด รูปแบบห้าประการ ทำลายข้าวของที่ถูกเผาไหม้กองใหญ่ เลิกแผ่นเหล็กที่ถูกเผาผลาญ แต่ยังปิดสนิทแน่นแผ่นหนึ่งขึ้น

เพิ่งเลิกแผ่นเหล็กขึ้น ประกายดาบสายหนึ่งก็ฟาดฟันใส่หน้า

บ้อเช้งจัดเจนในการใช้อาวุธลับ ดังนั้นเชี่ยวชาญในการรับเหตุเปลี่ยนแปลง

ขณะที่เขาเลิกแผ่นเหล็ก ก็ลอบดีดตัวขึ้น แต่ความรวดเร็ว พิสดารรุนแรงของดาบนี้ ทำให้เขาไม่ทันรับเหตุเปลี่ยนแปลง ไม่ทันปิดป้อง

และไม่ทันถอยร่น

มือของเขายังกำแผ่นเหล็ก พลันกดลงยังเบื้องล่างครอบลงใส่พื้น

เสียงฉึกเมื่อดาบทะลุแผ่นเหล็กออกมา โผล่พ้นปลายดาบยาวเชียะเศษ

แผ่นเหล็กนี้หนาร่วมครึ่งนิ้ว หลังจากถูกอัคคีเผาผลาญ ยังรักษาเนื้อเหล็กเอาไว้ ดาบของคนที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ดิน กลับมีอานุภาพถึงเพียงนี้

ตัวดาบถูกหนีบอยู่ในแผ่นเหล็ก ปลายดาบห่างจากปลายจมูกของเขาไม่ถึงหนึ่งนิ้ว

บ้อเช้งทราบว่าตนเองผ่านห้วงความตายอย่างหวุดหวิด หากมิใช่สองมือของเขายังถือแผ่นเหล็กอยู่ ต้องไม่อาจหลบรอดจากดาบนี้เด็ดขาด

บ้อเช้งสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"พลังฝีมืออันยอดเยี่ยม"

เขาไม่ได้ชมว่าอาวุธลับรวดเร็ว เพลงดาบยอดเยี่ยม

หากคนผู้นี้แตกฉานเพลงดาบ ถนัดในการใช้อาวุธลับยามนี้เขาจะไม่มีปัญหากล่าววาจาอีกแม้สักคำเดียว

บ้อเช้งถามว่า

"ท่านเป็นใคร เราไม่ทราบว่าเบื้องล่างมีคน จึงล่วงเกินอย่างอุกอาจ โปรดปรากฏออกพบหน้า"

ที่เบื้องล่างไม่มีผู้คนตอบคำ

บ้อเช้งนั่งอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพัง ชุดขาวระพื้น ท่วงท่าสงบ

ปลอดโปร่งยิ่ง

ม่านพลบค่ำคลี่คลุมลงทีละน้อย บ้อเช้งกล่าวอีกว่า

"ปากทางออกของหลุมใต้ดินนี้ยากเปิดได้ แต่เราหากคิดจู่โจมทำลายไม่ยากนัก หากใช้ระเบิด ห้องใต้ดินทั้งหลังจะถล่มทลาย ท่านก็ไม่มีหนทางรอด สำหรับช่องระบายลมทั้งสี่มุม หากคิดปิดตายก็ไม่ยากเย็น ท่านก็ไม่คิดบีบบังคับเราทำเช่นนี้กระมัง?"

ผ่านไปเนิ่นนาน เพียงได้ยินเสียงอีการ่อนลงมายังกองเถ้าถ่าน หามีเสียงตอบไม่

บ้อเช้งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านไม่ยอมเชื่อวาจาเราจริงๆ ?"

พลันได้ยินที่ห่างไปบังเกิดเสียงตวาดคำหนึ่ง จากนั้นเป็นเสียงลมกระบี่สองสายแหวกฝ่าอากาศดังควับเคว้ยว บ้อเช้งหน้าแปรเปลี่ยนไป ลอบร้อง "ผิดท่า" ในใจ

ที่แท้ห้องใต้ดินนี้มีทางผ่านอื่นอีก คนในห้องฉวยโอกาสที่เขากล่าววาจา ลอบผละจากหลุมใต้ดิน กลับถูกทารกกระบี่เงินทองพบเห็น เกิดการต่อสู้ขึ้น

บ้อเช้งทราบว่า ศัตรูมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม กำลังภายในกล้าแข็ง ทารกกระบี่เงินทองมิใช่คู่มือด้วย ดังนั้นใช้สองมือกดพื้น ดีดตัวออกไป

ขณะที่เขาหันความสนใจจากแผ่นเหล็ก หมุนตัวหมายจากไป แผ่นเหล็กก็ถูกกระแทกเปิดออก

บ้อเช้งไม่ทันหมุนตัวกลับ หยิบยืมพลังกดพื้น ก้มศีรษะฟุ่งฝ่าออกไป

พลังดรรชนีสายหนึ่งแผวกฝ่าอากาศ ฟุ่งฝ่านเบื้องบนศีรษะไป

ผ้าโพกศีรษะของเขาพัดพลิ้วลงมา ผมเผ้าสยายลงประบ่า

บ้อเช้งยังไม่หมุนตัว

สองเท้าของเขาเคลื่อนไหวไม่สะดวก ที่ด้านหลังของเขาต้องเป็นศัตรูเข้มแข็งผู้หนึ่ง

เมื่อครู่หากเขาหมุนตัวกลับไปรับมือศัตรู ดรรชนีนั้นคงทะลุหน้าผากของเขาไปแต่แรก

ผู้คนที่ด้านหลังฉกฉวยโอกาสพุ่งตัวขึ้นมาแล้ว

คนผู้นั้นคล้ายคิดไม่ถึงว่า บ้อเช้งสามารถหลบรอดจากดรรชนีของมัน

บ้อเช้งร้อนรุ่มใจ

แต่เขาไม่หมุนตัวกลับไป หากเขาหมุนตัวไป อาจไม่มีวันพลิกฟื้นตัวได้

ที่เขาร้อนรุ่มคือห่วงใยกังวลความปลอดภัยของทารกกระบี่เงินทอง

ชั่วครู่ให้หลัง คนผู้นั้นกระแอมเบาๆ กล่าวว่า

“รวดเร็วยิ่ง”

บ้อเช้งถามว่า

“อาทิตย์ดกเร็วยิ่ง?”

“ทั้งสองครั้งท่านถลันหลบรวดเร็วยิ่ง”

“พลังดรรชนีของท่านก็รวดเร็วยิ่ง”

คนผู้นั้นส่งเสียงกระแอมไอ ไออยู่ชั่วขณะ จนหอบถี่เล็กน้อย กล่าวว่า

“เราไม่ทราบว่าเท้าของท่าน...”

บ้อเช้งรีบยืดเอวขึ้น

คนผู้นั้นหยุดเสียก็น้อยจึงกล่าวต่อ

"หากเราทราบ เราจะไม่ลอบทำร้ายท่าน"

มันกล่าวย้ำทีละคำว่า

"พวกเราสามารถต่อสู้พิสูจน์เป็นตายอย่างยุติธรรม"

บ้อเช้งกล่าวเสียงเครียดว่า

"ไม่มีใดไม่ยุติธรรม ท่านลอบทำร้ายเรา แต่ไม่สามารถฆ่าเรา"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ด้วยสภาพเมื่อครู่ เรายังไม่สามารถลงมือประสบผล พลังฝีมือเราเกรงว่าสู้ท่านไม่ได้ แต่เรามีเปรียบท่านสามประการ"

"ท่านมีเท้า เราไม่มีเท้า"

"เรายังอยู่ด้านหลังท่าน"

"ยังมีเล่า?"

คนผู้นั้นปรบมือคราหนึ่ง ที่เบื้องหน้าบ้อเช้งห่างไปวาเศษ ก็ปรากฏสตรีนางหนึ่งขึ้น

สตรีนางนั้นถือดาบเล่มหนึ่ง ขวางดาบพาดกับลำคอเด็กชายสองคน

เด็กชายทั้งสองย่อมเป็นทารกกระบี่เงินทอง

ดวงตาของทารกกระบี่เงินทอง ทอแววหวาดหวั่นอยู่บ้าง

พวกมันไม่ได้กลัวตาย หากแต่กลัวบ้อเช้งดำหนิ

สตรีที่คุมตัวพวกมัน มีขนคิ้วคล้ายมีดน้อยสีดำสองเล่ม ดวงตาแหลมดบดุจกระบี่สองสาย

มีดน้อยที่สวยซึ้ง

กระบี่ที่งามงด

ในม่านพลบค่ำ เค้าความองอาจของสตรีนางนี้เข้มข้นเป็นพิเศษ

บ้อเช้งไม่ดูแคลนสตรีนางนี้แม้แต่น้อย

นางสามารถสยบทารกกระบี่เงินทอง ย่อมมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม

เขาไม่ได้ระย่นย่อ แต่ต้องบังเกิดความพะวักพะวน

เขาปฏิบัติต่อสี่ทารกกระบี่เงินทองดุจพี่น้อง

คนที่ด้านหลังไม่เห็นสีหน้าของเขา แต่คล้ายล่วงรู้จิตใจที่เปราะบางของเขา ถามว่า

"นี่เป็นบริวารของท่าน?"

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"นี่หรือคือข้อบีเปรียบประการสามของท่าน?"

"ไม่ เราจะไม่ใช้พวกมันเป็นเครื่องข่มขู่ท่าน เพียงแต่พวกเรามีสองคน ท่านมีลำพังคนเดียว"

บ้อเช้งเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวทีละคำ

"เราคิดบอกต่อท่านประการหนึ่ง"

"ท่านบอก"

"ท่านไม่ได้มีเปรียบแม้สักประการเดียว"

เสียงขาดคำ ประกายเจิดจ้าสองสายพุ่งวาบออกไป แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง รวดเร็วจนปราศจากซุ่มเสียง

คนที่ด้านหลังทราบดีว่าบ้อเช้งต้องลงมือ มันระวังป้องกันแต่แรก

แต่ต่อให้มันระวังป้องกัน ยังคงไม่สามารถต้านรับอาวุธลับของบ้อเช้ง

ประกายเย็นเยียบพอวูบ บันก็โผพุ่งกายขึ้น
แต่อาวุธลับวกวูบกลางอากาศ พุ่งขึ้นมาจู่โจมใส่ทรวงอกมัน
มันงอนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือ ดีดใส่อาวุธลับดังเพียะ
ขณะที่มันงอนิ้วดีดออก ยังไม่ทราบว่าเป็นอาวุธลับอันใด เมื่อนิ้วมือกระทบถูกอาวุธลับ ค่อยทราบว่าเป็นมีดเล่มหนึ่ง

มีดเบาบางเล่มหนึ่ง

พลังนิ้วครั้งนี้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง พอจี้ดีดใส่อาวุธลับ อาวุธลับปลิวกระเด็น แต่แล้วเสาที่ถูกเผาไหม้เหนือศีรษะรวมทั้งสะเก็ดหินถล่มลงมา ถมทับใส่ศีรษะมัน

มันยกสองมือปัดป้อง พุ่งเฉียงๆ ออกไป พริบตานั้นค่อยทราบว่ามีดบินนี้แม้ถูกมันดีดพุ่งปลิวกระเด็น แต่ฝ่ายตรงข้ามคำนวณการเปลี่ยนแปลงทั้งหมด รวมทั้งพลังและทิศทางไว้อย่างละเอียด มีดบินพอพุ่งไปด้านข้าง ก็ตัดเสาที่ถูกเผาไหม้กับหินถล่มใส่มัน

ปลายเท้ามันพอแตะพื้น สายตายามกวาดมอง สภาพในบริเวณก็แปรเปลี่ยนไป

สตรีนางนั้นไม่ทันมีความเคลื่อนไหวใด บ้อเช้งก็ชักอาวุธลับอีกเล่มหนึ่ง กระแทกดาบในมือของนางร่วงหล่น พร้อมกับลอยตัวเข้าไปคุ้มครองทารกกระบี่เงินทอง ตบคลายจุดให้กับพวกมัน

คนผู้นั้นพอตกถึงพื้น บ้อเช้งก็พลิกสถานการณ์กลับคืนมา กล่าวกับมันว่า

"เราบอกแล้วว่าท่านไม่ได้มีเปรียบแม้สักประการเดียว"

ในที่สุดคนผู้นั้นเห็นโฉมหน้าบ้อเช้ง กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ท่านคือบ้อเช้ง บ้อเช้งในสี่ยอดมือปราบ"

ความพิการ อายุขัย อาวุธลับ วิชาตัวเบาเช่นนี้ ทอดตาทั่วยุทธจักรไม่อาจมีบุคคลที่สองอีก

บ้อเช้งก็กล่าวว่า

"หากมิใช่ท่านรับบาดเจ็บยังไม่ทุเลา อาวุธลับของเราไม่แน่ว่าจะสกัดลุ้ยตี้งจู้ (หัวหน้าดึกแซ่ลุ้ย) ท่านได้"

คนผู้นั้นสะท้านคราหนึ่ง ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ดูท่าในยุทธจักรมีคนหน้าตาอมโรค ร่างกายอ่อนแออยู่ไม่มากนัก"

"ในฤดูกาลและสถานที่เช่นนี้ ท่านห่อหุ้มร่างอยู่ในชุดขนสัตว์ หากมิใช่ลุ้ยก้วงลุ้ยตี้งจู้ ยังมีผู้ใดสามารถดีดนิ้วกระแทกอาวุธลับเราร่วงหล่น?"

ลุ้ยก้วงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านคำนวณแน่ว่าเรารับมีดบินของท่านได้ ดังนั้นหยิบยืมพลังดรรชนีของเรา ใช้มีดตัดโค่นเสา ยับยั้งการถาโถมของเรา หมายความว่าก่อนที่จะหมุนตัว ก็ล่วงรู้ว่าเราเป็นใคร"

"ก่อนที่จะหมุนตัว เราเพียงศาดคะเน ไม่อาจระบุมั่น"

"หากเรามิใช่ลุ้ยก้วง รับอาวุธลับของท่านไว้ไม่ได้เล่า."

"อย่างนั้นเราจะซัดอาวุธลับที่รวดเร็วกว่านี้ กระแทกมีดบินเล่มนั้นร่วงหล่น"

ลุ้ยก้วงทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านยังมีอาวุธลับรวดเร็วกว่านี้"

มันพึมพำว่า

"พวกมันส่งสี่ยอดมือปราบมาจริงๆ"

บ้อเช้งหันกายไป กล่าวว่า

"เรากำลังหาท่าน ท่านนี้เป็นผู้ดูแลนครล้างคำมั่นกระบัง"

สตรีนางนั้นเห็นชายหนุ่มเท้าพิการผู้นี้เพียงยกมือวางเท้า? ก็กระ–แทกมีดในมือนางร่วงหล่น ช่วงชิงทารกกระบี่เงินทองกลับไป ยังคงปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึง กล่าวว่า

"เราแซ่ถัง จัดอยู่อันดับสอง เรียกว่าถังมึ่งซื้อมือปราบใหญ่ ท่านคิดจับกุมคนก็เชิญตามสะดวก"

"เราไยต้องจับกุมท่าน"

"ท่านคิดจับกุมคน ไยต้องหาเหตุผล?"

นางยกข้อมือขึ้นจรดริมฝีปากช้าๆ ใช้ริมฝีปากสีแดงสดดูดโลหิตสีแดงสดบนข้อมือ

...เมื่อครู่บ้อเช้งชัดมีดบินพุ่งใส่ด้ามดาบ กระแทกดาบในมือนางร่วงหล่น ที่ง่ามมือมีโลหิตไหลซึมออกมา

บ้อเช้งมองดูท่าทีที่นางดูดปากแผล หัวใจหวั่นไหวเล็กน้อย คล้ายลมโชยบุปผาดอกหนึ่งร่วงหลุดจากขั้วก็ปาน

เขาไม่เคยเห็นประกายตาที่เกรี้ยวกราดแต่งามซึ้งปานนี้ ทำให้บ้อเช้งประหวัดนึกถึงเรื่องราวที่ไม่คิดประหวัดนึกถึงขึ้นมา

นึกถึงดวงตาก่อนตายของอสุรีกี่เอี๊ยวฮวยซึ่งถูกควันรม และถูกน้ำตาชะล้าง

ดังนั้นบ้อเช้งลืมตอบคำถามของถังมึ่งซื้อไป

ลุ้ยก้วงพลันส่งเสียงตวาดสะท้านฟ้าดินขึ้น

ลุ้ยก้วงชุบผอมซีดขาว ร่างถูกห่อหุ้มอยู่ในเสื้อขนสัตว์ชั่วนาตาปี ดูไปอ่อนแอไม่อาจต้านแรงลม แต่เสียงตวาดครั้งนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง แม้แต่บ้อเช้งยังสะท้านคราหนึ่ง ทารกกระบี่เงินทองต้องกระแทกนั่งลง

ลุ้ยก้วงลอยตัวโถมเข้ามา พร้อมกับชายเสื้อที่พัดพลิ้ว

บ้อเช้งหันขวับไป เขามีวิธีรับมือลุ้ยก้วงอย่างน้อยสิบเจ็บชนิด แต่เขาต้องทำความเข้าใจว่า ลุ้ยก้วงถาโถมเข้ามาด้วยจุดประสงค์ใด

...หนึ่งคือจู่โจมใส่ตนเอง

...หนึ่งคือบุกเข้ามาสมทบกับถังมิ่งซื้อ

ตอนนี้ตนเองยึดครองตำแหน่งที่ตัดทำลายการผนึกกำลังของลุ้ยก้วงกับถังมิ่งซื้อ ลุ้ยก้วงต้องการโถมเข้าบาคุ้มครองถังมิ่งซื้อหรือไม่?

พริบตาที่ลังเล เสื้อขนสัตว์ที่กลางอากาศก็หดกลับไป ลุ้ยก้วงไม่ได้เคลื่อนไหวแม้สักครึ่งก้าว ถังมิ่งซื้อกลับพุ่งปราดถึงข้างกายมัน

...ที่แท้ลุ้ยก้วงไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

...มันใช้เสื้อขนสัตว์เป็นเครื่องกำบัง ให้อีกฝ่ายหนึ่งเข้าใจว่ามันดำเนินการจู่โจม แท้ที่จริงเปิดโอกาสให้ถังมิ่งซื้อเร้นกายกลับมา

...นี่เป็นวิธีอุดหูขโมยกระดิ่ง หากบ้อเช้งเข้าใจไขว้เขวต่อเสื้อขนสัตว์ลงมือจู่โจม กลับเป็นโอกาสให้ลุ้ยก้วงฉกฉวยได้

ลุ้ยก้วงกับถังมิ่งซื้อสมทบกันแล้ว

ลุ้ยก้วงพลันบังเกิดความคิดประหลาดประการหนึ่ง คล้ายกับข่อเพียงพวกเขาสามารถสมทบกัน แม้ตายก็ไม่มีความเสียดายอันใด

มันทราบว่าคู่มือเบื้องหน้าเป็นหนึ่งในสิบบุคคลที่ยากรับมือที่สุด

มาดรว่าอีกฝ่ายหนึ่งทั้งเยาว์วัยทั้งพิการ และไม่รู้จักวิทยายุทธ์ก็ตาม

ลุ้ยก้วงกับถังมิ่งซื้อสบตากันอย่างลึกซึ้ง

ลุ้ยก้วงสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"สมาธิอันยอดเยี่ยม"

มันหมายถึงเรื่องที่บ้อเช้งดูข้อเท็จจริงออก ไม่ได้จู่โจมลงมือโดยพลการ

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เราไม่ได้ดูออก หากแต่เรายังไม่ได้ตกลงใจว่าจะรับมืออย่างไร"

"ตอนนี้นึกหาวิธีจัดการกับพวกเราได้แล้ว?"

"เราไม่คิดจัดการกับพวกท่าน"

ลุ้ยก้วงกับถังมิ่งซื้อล้วนงงงันวูบ

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"แต่กองทัพ ทหาร มือปราบ เจ้าหน้าที่กรมเมืองทั้งแผ่นดินล้วนตามจับพวกเรา"

"พวกมันเป็นพวกมัน เราคือเรา"

ลุ้ยก้วงกล่าวกับถังมิ่งซื้อว่า

"ตอนแรกเราได้ยินว่า ทิยี่ปู้เท้า (มือปราบที่สองแซ่ทิ) ยื่นมือช่วยเชิดเสียวเซียงและพวก ความจริงไม่ยอมเชื่อ ชาวยุทธจักรบอกว่าสี่ยอดมือปราบรับราชการ แต่ปฏิบัติตามกฎระเบียบบู๊ลิ้ม ความจริงก็ไม่ยอมเชื่อ แต่ตอนนี้..."

มันห่อตัวในเสื้อขนสัตว์ กล่าวเสริมว่า

"เรามิอาจไม่เชื่อ ที่แท้คนเหล่านั้นคือคนเหล่านั้น สี่ยอดมือปราบ

คือสี่ขอดมือปราบ”

บ้อเช้งกล่าวว่า

“ท่านต้องการทราบร่องรอยของสหายท่านหรือไม่?”

ลุ้ยก้วงและถังมิ่งซื้อไม่ตอบคำ แต่สีหน้าของพวกเขาเป็นความหมายเป็นอย่างดี

คนที่ถือสหายน้ำมิตร ไม่ว่าได้รับความกระทบกระเทือนอย่างไรจะไม่ลบเลือนความห่วงใยกังวลที่มีต่อสหาย

บ้อเช้งกล่าวว่า

“เช็กเสียวเซียงถูกเทพมือปราบจับกุมไป เส็กตั่วเนี้ยกับซักเลี้ยง-ชุนจุ้ยและพวกล่าถอยไปยังค่ายฟ้าเขียว ไม่มีอันตรายชั่วคราว”

ถังมิ่งซื้อขึ้มออกมา

นางเป็นสตรีที่มีเสน่ห์อย่างรุนแรง แต่เมื่อนางเบิกบานใจ กลับคล้ายทารกหญิงนางหนึ่ง

นางเบิกบานใจยิ่ง กล่าวกับบ้อเช้งว่า

“ตั่วเนี้ยปลอดภัยไร้เรื่องราว ท่านเป็นคนดีจริงๆ”

ลุ้ยก้วงกลับกระแอมไอออกมา

บันทางหนึ่งส่งเสียงไอ ทางหนึ่งห่อตัวในเสื้อขนสัตว์ คล้ายกับโลกภายนอกเหน็บหนาวเกินไป ทำให้บันทนทานไม่ได้ มันกล่าวว่า

“คิดไม่ถึงเช็กเสียวเซียงยังไม่รอดจากชะตากรรม”

บ้อเช้งกล่าวว่า

“เรามาครั้งนี้เพื่อเสาะหาคนผู้หนึ่ง”

ลุ้ยก้วงกับถังมิ่งซื้อไม่ได้ถาม พวกมันมิใช่ไม่ต้องการทราบ

หากแต่ไม่ทราบสมควรถามหรือไม่

...ชนชั้นบ้อเช้ง มีเรื่องบากหลายไม่สะดวกกับการให้บุคคลภายนอกล่วงรู้ได้

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เรามาหาเช็กเสียวเซียง"

ลุ้ยก้วงฟังใจหายวูบ กล่าวช้าๆ

"ท่านคิดจับตัวเช็กเสียวเซียง?"

"มันถูกเทพมือปราบจับกุมไป เพราะสืบเนื่องจากเรา"

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"มันเบื่อถูกจับกุม ท่านยังคิดเสาะหามันไยกัน?"

ถังบึ่งซื่อกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านใช่คิดดักฆ่ามัน ในระหว่างที่มันถูกคุมตัวไปหรือไม่?"

บ้อเช้งยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยุทธจักรร่ำลือว่าเช็กเสียวเซียงความจริงเป็นคนของตึกอสนีบาต ได้รับการสนับสนุนจากลุ้ยเล่าตั่ว แต่เมื่อมันปีกกล้าขาแข็ง ก็ละทิ้งตึกอสนีบาตไป หันหลังให้กับตระกูลลุ้ย ใช่มีเรื่องเช่นนั้นหรือไม่?"

ลุ้ยก้วงกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"ใช่"

"ท่านปล่อยให้มันทรยศท่าน ตอนนี้มันถูกคนหักหลัง มิใช่สมใจท่านหรอกหรือ มันถูกคนคร่ากุมเกี่ยวข้องใดกับพวกท่าน?"

ลุ้ยก้วงพลันกล่าวว่า

"ท่านดูท้องฟ้าด้านนั้น"

บ้อเช้งเหลียวหน้ามอง อาทิตย์สนธยาคล้ายลูกอัคคี ขอบฟ้าประจิบงามอย่างเฉิดฉาย ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยามสนธยาเป็นความงามช่วงสุดท้ายของดวงอาทิตย์"

ลุยก้วงกล่าวว่า

"แต่วันพรุ่งนี้ดวงอาทิตย์ยังคงลอยขึ้นใหม่..."

มันชี้มือไปยังพื้นที่รกร้าง กล่าวอีกว่า

"ตอนนี้ที่นี้เป็นพื้นที่ไหม้เกรียม แต่ฝนไปอีกสองสามเดือน จะเกิดยอดอ่อนขึ้น สองสามปีให้หลัง ยังคงมีต้นหญ้างอกงาม ท่านว่าดวงอาทิตย์ต้องให้พวกเราเรียกหา ที่นี้ใช่ต้องให้ผู้คนพลิกผืนแผ่นดินใหม่หรือไม่?"

บ้อเช้งเข้าใจความหมายในวาจาของลุ้ยก้วง แต่ไม่ส่งเสียง รอให้มันกล่าวต่อ

ลุ้ยก้วงกล่าวสืบต่อ

"คนที่มีพรสวรรค์ไม่ต้องปลูกฝัง เฉกเช่นประกายของดวงอาทิตย์ เมื่อลับโลกไประยะเวลาหนึ่ง ก็จะทอแสงขึ้นมาใหม่ เช่นดียวกับที่ดินที่อุดมสมบูรณ์ ย่อมต้องผลิดอกออกผล ผู้ที่มีพรสวรรค์ที่แท้จริง ย่อมสามารถพิชิตสภาพแวดล้อมอันเลวร้าย ขอเพียงบวกกับโชคเล็กน้อย ผสานกับโอกาส หรือมีความอดทนสักเล็กน้อย จะประสบความสำเร็จ ผู้ที่เข้าใจว่ามีพรสวรรค์แต่ไม่มีความสำเร็จ ไม่แน่ว่าจะมีพรสวรรค์จริงๆ"

บ้อเช้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"พรสวรรค์ของคนผู้หนึ่ง ครอบคลุมเงื่อนไขของการพิชิตอุปสรรคขวากหนาม และสร้างเสริมตนเองด้วย"

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"ดังนั้นพวกเราอย่าได้เข้าใจว่าตนเองปลูกฝังผู้ใด หวังให้พวกมันตอบแทน อย่าได้เข้าใจว่าพวกมันขาดท่านจะไปไม่รอด โลกนี้ไม่มีบุคคลใดที่ขาดผู้ใดแล้วไม่สามารถมีชีวิตสืบไปได้ พวกมันเพียงแต่ผ่านมือท่าน ไม่ว่าท่านสอนสั่งมัน หรือมันช่วยเหลือท่าน ล้วนเป็นการพึ่งพากันและกัน ไม่มีผู้ใดติดค้างผู้ใด"

ชนดิ้วมันเข้มข้นดุจม่านวิกาลที่ขอบฟ้าบูรพา ตลอดทั้งร่างก็ปกคลุมด้วยความหบองหม่นอย่างลึกซึ้ง ปากกล่าวว่า

"พวกมันไม่มีเรา ยังคงสามารถมีชีวิตสืบไป และประสบความสำเร็จ หากพวกมันจดจำบุญคุณน้ำใจช่วงนี้ก็ประ สริฐสุด หากจำไม่ได้ก็แล้วแต่มัน"

บ้อเช้งพลันถามว่า

"มันจำได้หรือไม่?"

"ผู้ใด?"

"เซ็กเสียวเซียง"

ลุ้ยก้วงพลันเงียบงันลง มองดูแสงสีสายัณห์ที่ขอบฟ้าประจิมค่อยกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง เซ็กเสียวเซียงเป็นคนดี บุญคุณน้ำใจผู้คนจำนวนมากเข้าใจว่ามันทรยศลืมพระคุณ แต่เราทราบว่าหากตึกอสนีบาตแดนดังหน้าประสบภัย มันก็จะเสี่ยงชีวิตเข้าช่วยเหลือ"

บ้อเช้งตาเป็นประกายกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านยื่นมือเข้าช่วยเหลือมัน โดยไม่คำนึงถึงทุกสรรพสิ่ง?"

ลุ้ยก้วงขมวดคิ้ว ถามเสียงหนักๆ

"ท่านคิดเสาะหามัน?"

"ใช่"

"ท่านเมื่อคร่ากุมคนให้กับเทพมือปราบ ไฉนขาดการติดต่อกับมันอีก?"

"ตอนที่เราช่วยเทพมือปราบคร่ากุมมัน ไม่ทราบว่ามันถูกตามจับด้วยเหตุใด"

ลุ้ยก้วงถามว่า

"ท่านยังไม่สืบสาวราวเรื่องให้กระจ่างชัด ก็จับกุมคน?"

"ใช่"

"ที่แท้สี่ยอดมือปราบก็ไม่มีข้อยกเว้น"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เราหวังให้ท่านทำความเข้าใจเรื่องหนึ่ง"

ลุ้ยก้วงเพียงกวาดมองบ้อเช้งแวบหนึ่ง บ้อเช้งกล่าวว่า

"เทพมือปราบเป็นผู้อาวุโสของเรา เขามีชื่อเสียงดีงามมาชั่วชีวิต เรากับเซ็กเสียวเซียงเพียงได้ยินแต่ชื่อ ไม่มีการคบหา ตอนนั้นเกิดการตะลุมบอนหมู่ เทพมือปราบคิดคร่ากุมเซ็กเสียวเซียง เราย่อมต้องยื่นมือช่วยเหลือ"

"อย่างนั้นท่านไฉนเสาะหามันอีก?"

"เราคิดสะสางคดีนี้"

หัวคิ้วของลุ้ยก้วงคลายออก กล่าวว่า

"เป็นเบื้องบนให้ท่านพลิกคดีให้กับเซ็กเสียวเซียง?"

"บิใช่"

"อย่างนั้นมีคนต้องการให้ท่านช่วยเหลือเช็กเสียวเชียง?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ยี่ซือตี่กับเช็กเสียวเชียงถูกอัธยาศัยใจคอ แต่มันล่วงรู้นิสัยใจคอเรา ไม่ได้ออกปากขอร้องเรา เสือกตั่วเนี้ยตำหนิเราขี้นมือช่วยเหลือเทพมือปราบ ไม่ขอมให้อภัยเรา สำหรับเรื่องของพวกท่าน เราไม่ทราบชัด"

"ท่านต้องการรับฟังเรื่องของพวกเราหรือไม่?"

"ขอเรียนถาม"

ลุ้ยก้วงกล่าวชัดถ้อยชัดคำว่า

"ราชวงศ์ซ้องไม่ต่อต้านศัตรูภายนอก เพียงปราบความไม่สงบภายใน บ้านเมืองเละเทะเหลวแหลก ขูดรีดเรียกเก็บภาษี ราษฎรได้รับความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า ต้องกินเปลือกไม้ประทังชีวิต ดังนั้นตามที่ต่างๆ ปรากฏพลังที่เกิดจากการรวมตัวของราษฎร ความจริงใช้ต่อต้านการรุกรานของทหารได้กิม แต่ผู้มีอำนาจของบ้านเมืองเอาแต่เจรจาสงบศึกย่องเต้ไม่มีพระทัยต่อสู้ ทรงกลัวการข่มขู่ของได้กิม มีรับสั่งให้ปราบกบฏภายใน ส่งมือดีออกกำจัดผู้นำมวลชน ค่ายเทียมเมฆคือหน่วยงานเช่นนี้ เช็กเสียวเชียงก็คือผู้นำเช่นนี้"

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ถามว่า

"ท่านเห็นว่าเรากล่าวเช่นนี้ นับเป็นกบฏต่อแผ่นดินหรือไม่?"

บ้อเช้งกล่าวเสียงราบเรียบ

"เราทราบว่าที่ท่านกล่าวเป็นความจริง"

"อาศัยคำพูดของท่านนี้ หากเข้าหูผู้มีอำนาจของบ้านเมือง จะ

มีโทษประหารเก้าชั่วโคตร”

“ท่านกล่าวต่อไป”

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

“ครั้งกระโน้นเซ็กเสียวเซียงให้การสนับสนุนผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่ง ฉาขามิกเจาะอ้วง (เจ้ามหาวินาศ) ชอเซียงเง็ก สามารถนำกำลังราษฎรสิบหมื่นคนต่อต้านทหารไต้กิม ต่อมาฮ่องเต้มีราชโองการให้ปลิดปลงเจ้ามหาวินาศชอเซียงเง็ก ขณะเดียวกัน ผู้มีอำนาจของบ้านเมืองก็ยึดถือค่ายเทียมเมฆเป็นเสี้ยนหนาม มิอาจไม่กำจัดทิ้ง”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันส่งเสียงไออย่างรุนแรง

ถังมิ่งชื้อกล่าวสืบต่อ

“แต่เซ็กเสียวเซียงเป็นผู้นำที่ได้รับการสนับสนุนจากราษฎรทั้งตั้งมั่นอยู่ในภูมิประเทศที่เหมาะกับการเฝ้ารักษา โป๋วจงจือแม้เคียดแค้นจับใจ ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้”

ลุ้ยก้วงกล่าวเสริมขึ้น

“ดังนั้นโป๋วจงจือหมายตาจุดอ่อนของเซ็กเสียวเซียง ซึ่งรักผู้มีความสามารถ ส่งบุตรบุญธรรมกู่เซียะเชี้ยวปะปนเข้าค่ายเทียมเมฆ เซ็กเสียวเซียงยกตำแหน่งอันสูงส่งให้กับกู่เซียะเชี้ยว กู่เซียะเชี้ยวบังคงทำลายค่ายเทียมเมฆ ไม่ยอมปล่อยปละละเว้นเซ็กเสียวเซียง” ●

บ้อเช้งกล่าวว่า

“บุคคลเช่นเซ็กเสียวเซียงถือกำเนิดในสถานการณ์เช่นนี้ ต้องไม่มีผลบั้นปลายที่ดี”

ลุ้ยก้วงเงียบงันชั่วขณะ จึงสรุปว่า

"ย่องเด้เมามัวกับขุนนางโฉดชั่วเห็นเช็กเสียวเชียงเป็นเป้าหมาย ต้องกำจัด ดังนั้นส่งเทพมือปราบ บุ้นเจียง อึ้งกิมลิ้ง กู่เชียะเชี้ยวทั้งหลายมาปราบปราม 'ผู้ก่อความไม่สงบ' ผู้นี้"

บ้อเช้งพลันกล่าวว่า

"ประหลาด"

"เป็นอย่างไร?"

"อึ้งกิมลิ้ง กู่เชียะเชี้ยว กับบุ้นเจียงล้วนเป็นขุนพลคู่ใจของโป๋วใจเสี่ยง อึ้งกิมลิ้งเป็นผู้ช่วยในวงราชการของมัน กู่เชียะเชี้ยวเป็นบุตรบุญธรรมของมัน สำหรับบุ้นเจียง ความจริงสิ้นอนาคตทางการเมือง เป็นโป๋วใจเสี่ยงฉุดดึงมันขึ้นมา คราครั้งนี้โป๋วจงจือใช้ขุนพลคู่ใจถึงสามคนมาสะสางคดีนี้ มีเจตนาลึกล้ำอันใด?"

ลุ้ยก้วงถามว่า

"อย่างนั้นเทพมือปราบได้รับราชโองการโดยตรง ให้มาจับกุมเช็กเสียวเชียงกระมัง?"

"ผู้ที่ได้รับราชโองการขึ้นเหนือไม่เพียงมันคนเดียว"

"ยังมีผู้ใด?"

"เก้าอิวซิ้งกุน (ผู้วิเศษเก้าเร้นลับ) แห่งภูเขาเชี้ยซัว"

"อะไร เป็นมัน?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"นายเฒ่าอู๋ค่อมกับแม่ทัพอีกาล้วนเป็นศิษย์ของคนผู้นี้ ครั้งกระโน้นพวกเราสี่ซือเฮียตี๋เคยประมือกับศิษย์ของมันเอกสองคนนามตั๊กโกวอุ้ยกับซุนปุกชอ พวกมันมีพลังฝีมือลี้ลับ ยากที่จะเอาชัยได้

วันเวลาที่ผ่านมา ผู้วิเศษเก้าเร้นลับกบดานเร้นกาย หลายวันนี้กลับนำศิษย์ลอบออกเดินทาง จูก้วะชิงแซ่ส่งนกพิราบสื่อสารถึงเรา ให้คอยติดตามเรื่องนี้ อาจบางทีมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีของเซ็กเสียวเชียง”

ลุ้ยก้วงทอดถอนใจกล่าวว่า

“เพียงจัดการกับเซ็กเสียวเชียงคนเดียว ไยต้องใช้ยอดฝีมือมากมายปานนี้?”

“ดังนั้นตัวเซ็กเสียวเชียงต้องมีความลับสำคัญอันใดมีคนคิดฆ่าบันให้จงได้ กับประการนี้เซ็กเสียวเชียงเองไม่แน่ว่าจะล่วงรู้”

ลุ้ยก้วงกล่าวเตือนสติว่า

“หากท่านเข้าร่วมเรื่องนี้ และจัดการโดยยุติธรรมเกรงว่าจะรับไว้ไม่ได้”

“ลุ้ยตั้งจู้คิดกระตุ้นเราหรือ?”

“เรามีเจตนาเช่นนี้จริงๆ หากเพราะเรื่องนี้ ท่านล่วงเกินเทพมือปราบกับโป๋วจงจือ เพาะความแค้นกับผู้วิเศษเก้าเร้นลับ อึ้งกิมลิ้งกู่เชียะเชี้ยว บุ้นเจียงและพวก ไยมิโซโง่เขลาอย่างยิ่ง?”

บ้อเช้งยิ้มแล้ว เขายามยิ้มงามสง่ายิ่ง แจ่มใสยิ่ง แม้แต่ถังมิ่งซื้อที่ด้านข้าง ชมดูจนเบิกบานใจขึ้นมา

บ้อเช้งเลิกคิ้วกล่าวว่า

“พวกมันสามารถทำอย่างไรได้ ชีวิตคนย่อมไม่อาจกระทำแต่เรื่องราวที่ไม่ล่วงเกินคนร่ำไป”

ลุ้ยก้วงกล่าวอย่างแช่มช้า

“เมื่อครู่ท่านมิใช่ถามเราไฉนเสี่ยงชีวิตเข้าช่วยเหลือเซ็กเสียวเชียง

หรอกหรือ?"

"อืมม์"

สุ้ยก้วงกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งมีบานะ ถือเป็นการสร้างสรรค์ หากยืนยันหลักการของตัวเอง ไม่แน่ว่าสามารถช่วยเหลือแผ่นดิน กอบกู้อาณาประชาราษฎร์พ้นจากทุกข์ภัย เซ็กเสียวเซียงเป็นคนเช่นนี้ มันกระทำทั้งที่ทราบว่าทำไม่ได้ คนเช่นนี้มักลงเอยด้วยโศกนาฏกรรม แต่ท่านเมื่อพบเห็น ย่อมไม่มุ่งหวังให้คนดีงามเรื่องดีงามเช่นนี้ต้องถูกทำลาย ต้องสูญสิ้นหวัง ใช่หรือไม่?"

ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"ผู้คนบอกว่าเซ็กเสียวเซียงทรยศต่อตระกูลลุ้ย เรากลับช่วยเหลือมัน ซึ่งความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ มันถือกระบี่สามเชียะออกไปยุ่งเกี่ยวเรื่องอยุติธรรม ถือเป็นการจรรโลงตระกูลลุ้ยเสริมชื่อเสียงของตึกอสนีบาต เรากลับถือเป็นความภูมิใจ"

บ้อเช้งตาทอแววนิยมเลื่อมใส กล่าวว่า

"ตึกอสนีบาตแคนกังหาใช่คาดคิดเช่นนี้ทุกคนหรือไม่?"

"ไม่แน่นัก"

"คนของตระกูลลุ้ย ใช่เป็นเช่นท่านทุกคนหรือไม่?"

"ไม่แน่นักเช่นกัน"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"น่าเสียดาย"

"น่าเสียดายอันใด?"

"หากทุกคนล้วนคาดคิดเช่นท่าน แผ่นดินไหนเลยไม่สงบสันติ?"

ลุ้ยก้วงสั่นศีรษะ กล่าวอย่างเหนื่อยล้า

"ที่น่าเสียดายไม่ใช่เรา แต่เป็นท่าน"

"อ้อ?"

"ท่านเพิ่งบอกว่า บุคคลเช่นเชิกเสียวเชียงถือกำเนิดในสถานการณ์เช่นนี้ ต้องไม่มีผลบั้นปลายที่ดี ที่โชคร้ายคือ ท่านเองก็เป็นคนชนิดนี้"

"เราเห็นว่าท่านจึงใช่"

ทั้งสองพากันยิ้มออกมา

บ้อเชิงกำพร้าตั้งแต่เล็ก ทั้งยังพิการ เพาะเป็นนิสัยยโสเย็นชาน้อยครั้งจะแย้มยิ้มหริงร่า ลุ้ยก้วงก็ถูกโรคปอดคุกคาม ก็น้อยครั้งจะยิ้มแย้มแจ่มใส ยามนี้ทั้งสองพบกันถ่ายทอดบอกแก่กัน กลับปลอดโปร่งโล่งใจขึ้นมา

ถังมิ่งชื่อติดตามลุ้ยก้วงระยะเวลาหนึ่ง น้อยครั้งจะเห็นเขายิ้มออก ทารกกระบี่เงินทองปรนนิบัติบ้อเชิงเป็นเวลานานก็ไม่ใคร่เห็นเขาแจ่มใส ยามนี้เห็นเช่นนั้น พลอยบังเกิดความยินดีขึ้นมา

ลุ้ยก้วงถามว่า

"ท่านเสาะพบร่องรอยของเทพมือปราบหรือไม่?"

บ้อเชิงกล่าวว่า

"ยังไม่"

"ไม่มีเบาะแสแม้แต่น้อย?"

บ้อเชิงตาทอประกายปัญญา กล่าวว่า

"ความจริงไม่มี"

"ตอนนี้เล่า?"

"ท่านบอกต่อเราแล้ว"

"เราบอกต่อท่าน?"

บ้อเช้งยิ้มพลางผงกศีรษะ กล่าวว่า

"คาบของท่านทำให้เราทราบว่า ใต้ดินมียอดฝีมือผู้หนึ่ง ดรรชนีของท่านกลับมีประโยชน์อย่างยิ่ง"

"ท่านหมายถึงดรรชนีที่เราขอให้ยี่เนี้ยดำดินไปคร่ากุมพี่น้องทั้งสองของท่านที่ริบลำธาร แบ่งแยกความสนใจของท่านฉวยโอกาสกระแทกเปิดฝาเหล็ก ลอบทำร้ายต่อท่านเทางด้านหลัง?"

บ้อเช้งผงกศีรษะถามว่า

"เราความจริงเฝ้าอยู่ที่ปากอุโมงค์ มีเปรียบด้านทำเลสถานที่ไฉนแทบเสียทีท่าน?"

"เนื่องเพราะท่านเข้าใจว่าเราอยู่ที่ริมธาร คิดไม่ถึงเรายังอยู่ใต้ฝาเหล็ก"

บ้อเช้งผงกศีรษะรับ กล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าเทพมือปราบคุมตัวเซ็กเสียวเซียงเดินทางกลับนครหลวง แท้ที่จริงมันอาจไม่ได้ไปจากที่นั้น"

เขากล่าวด้วยความกระดือรือร้นว่า

"บันดำนวณแน่ว่าอาจมีคนดักสกัดในระหว่างทาง มันไม่คิดทำร้ายคน และไม่ต้องการประมือกับสหายของเซ็กเสียวเซียง วิธีที่ดีที่สุดคือใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ปล่อยให้ศัตรูคว้าน้ำเหลวจากนั้นค่อยคุมตัวผู้คนกลับนครหลวง จึงปลอดภัยไร้เรื่องราว...เทพมือปราบจะ

อย่างไรเป็นจิ้งจอกเฒ่าตัวหนึ่ง”

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

“ดังนั้นท่านสืบสาวร่องรอยของเทพมือปราบได้แล้ว?”

“จนบัดนี้เราพบว่าทิศทางที่เราติดตามมานับว่าผิดพลาด”

“แต่เรายังติดค้างท่านหนึ่งดาบหนึ่งดรรชนี”

บ้อเช้งยิ้มพลางถามว่า

“พวกท่านไฉนอยู่ที่นี้”

“เพื่อรักษาบาดเจ็บ ตระเตรียมล้างแค้น”

บ้อเช้งสำรวจบองลุ้ยก้วงชั่วขณะ กล่าวว่า

“อาการบาดเจ็บต้องรักษา โรคเก่าก็ต้องรักษา”

“อาการบาดเจ็บหากไม่ทุเลา ไม่มีปัญญาสู้ศึกได้ ดังนั้นต้องรักษา โรคของเราไวยเรื้อรังมายี่สิบกว่าปี ยังไม่อาจคร่าชีวิตเรา เราจึงไม่สนใจมัน”

“หากคิดรักษาบาดเจ็บ ไขไม่กลับตีกอสนีบาตไป?”

ลุ้ยก้วงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“เรากระทำเรื่องนี้ ตีกอสนีบาตไม่แน่ว่าจะเห็นชอบด้วย นี่ล้วนเป็นเรื่องส่วนตัวของเรา”

“อย่างนั้นท่านรักษาบาดเจ็บของท่าน เราเสาะหาคนของเรา”

ถังมิ่งซื่อไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

“ก่อนหน้านี้พวกเราไม่ทราบว่าตั่วเนี้ยและพวกอยู่ที่ใด ได้แต่พักรักษาตัวในที่นี้ ตอนนี้พวกเราสมควรรุดไปสมทบที่ค่ายฟ้าเขียว”

ลุ้ยก้วงส่งเสียงสนับสนุน บ้อเช้งประสานมือกล่าวว่า

"อย่างนั้นโปรดฝากบอกต่อเสึกตั่วเนี้ย เรื่องของเซ็กเสียวเซียง เราไม่ว่าอย่างไรต้องมีคำว่ากล่าวกับนาง"

ลุ้ยก้วงจับจ้องมองเขาชั่วขณะ จึงกล่าว

"น่าเสียดายไม่มีสรา"

"ท่านคิดดื่มสุรา"

"ไม่ เพียงคิดคาระท่านจอกหนึ่ง เพื่อดิดเสริมการเดินทาง"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"สุรารอจนพวกเราพบหน้าวันใหม่ค่อยดื่ม ด้วยอาการบาดเจ็บและโรคของลุ้ยตึ้งจู้ ไม่ควรดื่มมากไป"

"รอให้วันหน้าเรื่องราวสงบลง ค่อยร่ำดื่มกับท่าน"

บ้อเช้งยิ้มพลางมองดูคนทั้งสองแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อถึงเวลา เราไหนเลยดื่มเพียงจอกเดียวเท่านั้น"

เขานั่งบนไม้ค่านหาม ให้ทารกกระบี่เงินทองหามจากไป

ถังมึ่งซื่อพลันกล่าวว่า

"ยุทธจักรร่ำลือว่าเขาอำมหิตไร้น้ำใจ นับว่าคำร่ำลือไม่พึงเชื่อถือ"

ลุ้ยก้วงกล่าวอย่างเลื่อนลอย

"ซึ่งความจริงจุดอ่อนของคนผู้นี้คือมากน้ำใจมากคุณธรรม เพียงแต่เปลือกนอกเย็นชากระด้างเท่านั้น"

ถังมึ่งซื่อพลันหมุนตัวมา จับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ท่านเล่า?"

"เรา?"

"ท่านไร้น้ำใจ หรือมากน้ำใจ?"

"เราไม่มีน้ำใจแล้ว"
ถังมิ่งชื้อก้มสายตาลง กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง
"เราทราบแต่แรกว่าท่านต้องกล่าวเช่นนี้"
"น้ำใจของเราล้วนบอบต่อท่าน ตัวเองมิใช่ไม่มีน้ำใจแล้วหรือ?"
ถังมิ่งชื้อแย้มยิ้มออกมา กำหมัดทุบใส่ทรวงอกของมัน กล่าวว่า
"ท่านก็รู้จักปากพล่อย"
"เนื่องเพราะท่านคิดไม่ถึงว่าเราจะกล่าวเช่นนี้"
ถังมิ่งชื้อยิ้มพลางทุบหมัดใส่เขาอีกครา
สตรีในห้วงรักงดงามที่สุด
ยามนี้ถังมิ่งชื้อแย้มยิ้มพริ้มพราย ยังงามผุดผาดกว่าอาทิตย์
สนธยาอีก

ลุ้ยก้วงชมดูจนเจ็บปวดใจ
มันยินยอมผ่านครึ่งชีวิตหลังอย่างเงียบสงบและสมัทสนมเช่นนี้
แต่มันทำไม่ได้
ลุ้ยก้วงยังมีเรื่องมากหลายต้องกระทำ
ต้องกอบกู้ตีกอสมีบาต
ต้องช่วยเหลือสหาย
ต้องลงมือล้างแค้น

.....

ยามสนธยาลับฟ้า บ้อเซ้งออกเดินทาง ทำการตามล่าที่ไร้น้ำใจแต่มีคุณธรรมของเขาสืบไป

จบเล่ม 1

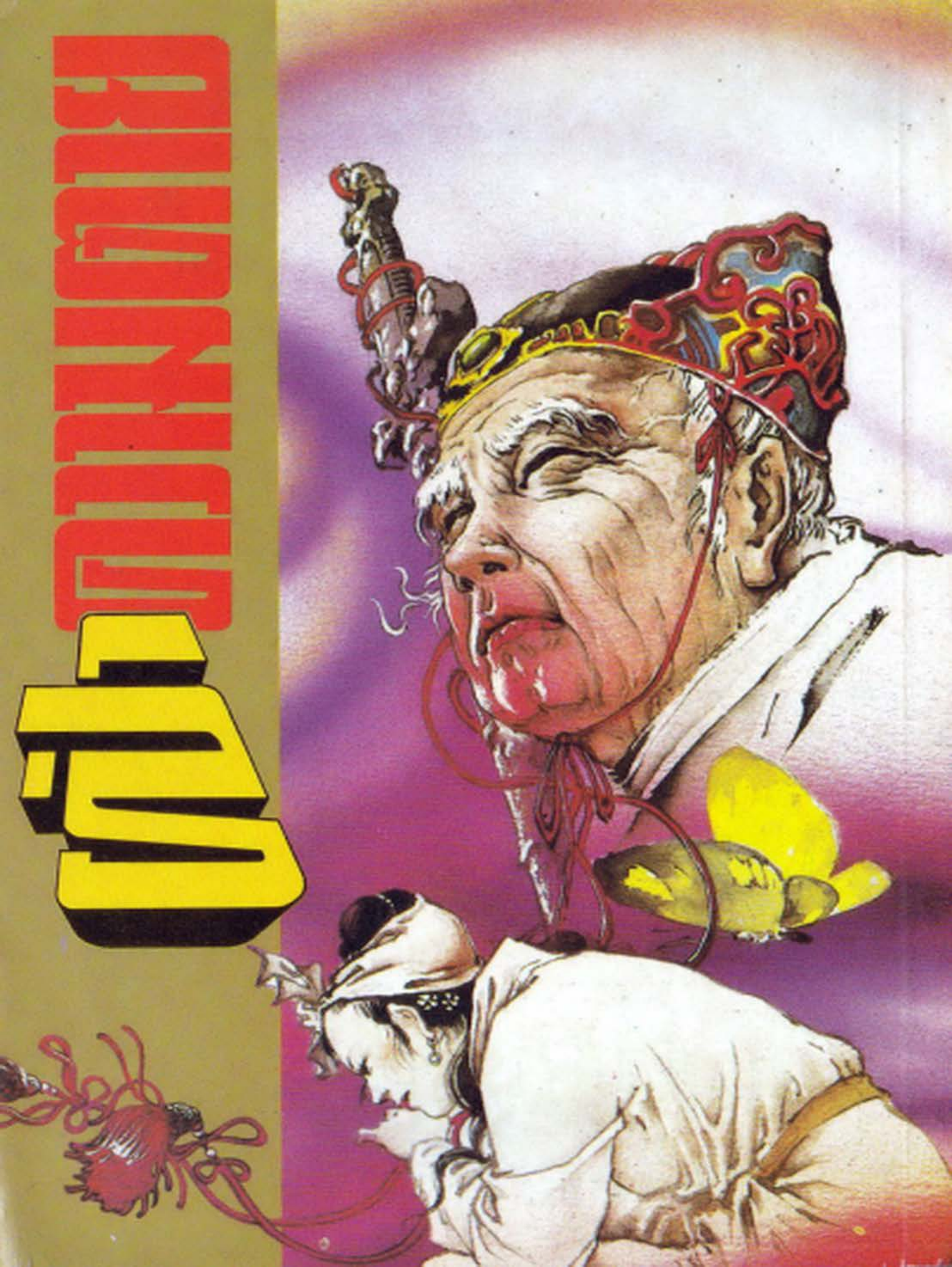
BLUE
BLUE

4 มือปราบพญายม ตอน
ฝ่า
ลมตาย
เล่มจบ
น.นพรัตน์

บทที่ 14
ศัตรูระลอกใหม่

เพราะความคิดล้างแค้น เช็กเสียวเซียงจึงมีชีวิตถึงบัดนี้

ล้างแค้นคือการจองล้างจองผลาญ ไม่มีวันเลิกร้าง แต่สำหรับกับผู้คนบางคน ไม่แน่ว่าไม่ใช่เรื่องดี มิหนำซ้ำยังเป็นด้นตดแห่งการมีชีวิตสืบไป

มีคนเอาศัยความคิดนี้บุกบั่นเขี้นไป อาศัยความตั้งใจที่น่าตระหนกและทำกิจกรรมที่ผู้คนทั่วไปไม่สามารถลล่วงได้

มีคนเอาศัยปณิธานนี้ อดทนในสิ่งที่ผู้คนไม่สามารถอดทนได้ เพียงเพราะฝ่าอันตราย ในที่สุดเดี่ยวเป็นบุคคลที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวผู้หนึ่ง

เช็กเสียวเซียงก็มีชีวิตสืบต่อมาเพราะเหตุนี้

หากไม่มีความตั้งใจอันแรงกล้านี้ เขาคงตายไปร้อยครั้ง ไม่ว่าเป็นผู้คนฆ่าเขา หรือว่าเขาฆ่าตัวเอง

แต่เขาต้องล้างแค้น ดังนั้นไม่อาจตาย

.....

ตอนแรกหลายวัน เช็กเสียวเซียงไม่ทราบเทพมือปราบคิดจัดการกับเขาอย่างไร

เทพมือปราบคร่ากุมเขา ปิดสกัดจุดของเขา ชักชวนเดียโหงวกับเสี่ยวลักออกเดินทางทั้งในยามราตรี แต่ไม่ได้เดินทางไกล เพียงบรรลุถึงเมืองน่ำอี่ที่ข้างเมืองซืออึงติ่ง เข้าสู่ที่ทำการกรมเมือง จากนั้นไม่เคลื่อนไหวอีก

ด้วยศักดิ์ฐานะของเทพมือปราบ เมื่อมาถึงเมืองน่ำอี่สมควรเป็นเรื่องใหญ่ประการหนึ่ง ขุนนางชั้นต้อยต่ำปิงตังเซ้งถึงกับแตกตื่นจนแทบคุกเข่าสามครั้งโขกศีรษะเก้าครา นำของดีภายในเมืองมาคารวะต่อเทพมือปราบจนหมดสิ้น

แต่เทพมือปราบเพียงให้มันเกระทำเรื่องหนึ่ง

อย่าได้เอิกเกริกไป

ขุนนางชั้นผู้น้อยปิงตังเซ้งได้แต่รับคำ เทพมือปราบขอที่พักที่สะอาดสะอ้านแห่งหนึ่ง ให้เดียโหงว เสี่ยวลักและเช็กเสียวเซียงมีเตียงนอนที่สะดวกสบาย นอกจากนั้นปฏิเสธงานเลี้ยงต้อนรับทั้งหมด

ปิงตังเซ้งเพียงเป็นขุนนางท้องถิ่นตัวเล็กๆ ดูแลการเก็บภาษีอากรอย่างมากช่วยติดตามคดีให้กับทางการ บุกเบิกที่นารกร้าง แก้ไขการชลประทาน ก่อสร้างเขื่อนคลิ่ง ซ่อมแซมสถานที่ชำรุดทรุดโทรม ยามนี้พบกับเทพมือปราบที่ทำลายแค่คดีใหญ่ มีสิทธิ์สะพายอาวุธหน้าพระพักตร์

ถึงกับมือไม้ปั่นป่วนจนลนลานจริงๆ

เทพมือปราบปิดสกัดจุดสำคัญของเซ็กเสียวเซียง ทำให้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้

หลังจากนั้นมันนำยาสมานแผลอย่างดีรักษาปากแผลของเขาถึงกับถ่ายทอดกำลังภายใน ช่วยให้เขาฟื้นฟูเรี่ยวแรง

นอกจากนี้ เทพมือปราบไม่กล่าวบากความอันใด

เซ็กเสียวเซียงไม่ทราบเทพมือปราบไฉนดีต่อตัวเองขึ้นมา มิหนำซ้ำรั้งอยู่ที่เมืองน่ำอี่ โดยไม่เดินทางต่อ

เขาบังเกิดความสงสัยอัดอก แต่เพียงถามเทพมือปราบครั้งหนึ่ง

เทพมือปราบขึ้มโดยไม่ตอบคำ

เซ็กเสียวเซียงไม่เอ่ยปากถามอีก

วันรุ่งขึ้นเขาเริ่มอดอาหาร

อดอาหารถึงวันที่สาม เทพมือปราบเข้ามาพบหน้าเซ็กเสียวเซียงถามว่า

"เช่นนี้ท่านหมายความอย่างไร?"

เซ็กเสียวเซียงย้อนถามว่า

"ท่านทำเช่นนี้หมายความอย่างไร?"

เขากล่าวสืบต่อ

"ท่านจับกุมเรา ทั้งไม่กลับนครหลวง และไม่ออกเดินทาง มิสู้ฆ่าเราให้สิ้นเรื่องราว"

เทพมือปราบกล่าวว่า

"เราไยต้องฆ่าท่าน?"

"ท่านไม่ฆ่า และไม่คุมตัวเราออกเดินทาง ดังนั้นเราสมควรถามท่าน ท่านที่แท้หมายความอย่างไร?"

"ไม่มีใค เราเพียงให้การคุ้มครองท่าน"

"คุ้มครองเรา?"

"ท่านไม่เข้าใจ?"

เซ็กเสียวเซียงหัวร่อด้วยความคับแค้นกล่าวว่า

"เพราะกวาดล้างค่ายเทียมเมฆอันน้อยนิด กองกำลังทุกสายในนครหลวงล้วนปฏิบัติการ ออกจะให้เกียรติผู้แซ่เซ็กไปแล้ว เราไม่เข้าใจตั้งแต่ต้น"

"อาศัยค่ายเทียมเมฆ ยังไม่ถึงกับเป็นภัยใหญ่หลวงไม่จำเป็นต้องทุ่มเทผู้คนมากมายปานนี้มาจับกุมท่าน ที่โชคร้ายคือ ท่านล่วงรู้เรื่องราวมากเกินไป คบหาสหายสับสนเกินไป"

"มิผิด เป็นเราดาบอดที่คบหาบุคคลเช่นกู่เซียะเชี้ยว สร้างความลำบากแก่ทั้งหมด"

"ไม่เพียงกู่เซียะเชี้ยว ยังมีชอเซียงเง็ก"

เซ็กเสียวเซียงสะท้านคราหนึ่ง ถามโพล่งว่า

"เจ้ามหาวินาศชอเซียงเง็ก?"

ขามนี้ทหารได้กิมคิดรุกรานแผ่นดินซ้อง ชาวยุทธจักรที่รักชาติรวบรวมกำลังขึ้นต่อต้าน แต่ย่องเต้เบามัวต้องการเจรจาสงบศึกกับได้กิม กลับยึดถือกองกำลังเหล่านั้นเป็นกบฏภายใน

ในจำนวนนี้มีกองกำลังที่กล้าแข็งกองหนึ่ง ผู้นำกองกำลังนั้นเรียกตัวเองเป็นเจ้ามหาวินาศชอเซียงเง็ก แต่ตอนท้ายย่องเต้มีราชโองการให้ล้ม

ล้างเจ้ามหาวินาศชอเซียงเง็กไป

เทพมือปราบผงกศีรษะรับ เช็กเสียวเซียงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับมัน?"

เทพมือปราบกล่าวว่า

"ย่อมมีส่วนเกี่ยวข้อง เนื่องเพราะชอเซียงเง็กล่วงรู้ความลับสำคัญของฮ่องเต้ มันก่อนตายเคยขึ้นสู่ค่ายเทียมเมฆ มิหนำซ้ำชอเซียง–เง็กชื่นชมในตัวท่าน อาจบอกความลับนี้ต่อท่าน"

มันกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"โป๋วจงจือส่งกู่เซียะเชี้ยวมาเป็นไส้ศึกที่ค่ายเทียมเมฆ สุดท้ายทราบจากปากคำของท่านว่า ชอเซียงเง็กเคยบอกเล่าเรื่องบางประการต่อท่าน ดังนั้นส่วนขุนพลบุ๋นอึ้งกิมลิ้ง ขุนพลบู๊ นายเฒ่าอูฐค่อมและแม่ทัพอีกามาล้อมจับท่าน ฮ่องเต้ก็ทรงทราบว่าท่านล่วงรู้ความลับ จึงบัญชาเราจับกุมท่านกลับนครหลวง"

เช็กเสียวเซียงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้...เฮอะ เฮอะ"

"คำเฮอะเฮอะของท่านหมายความอย่างไร?"

"เราความจริงไม่ทราบว่านั่นเป็นความลับประการหนึ่ง ฮ่องเต้เมามัวเมื่อก่อกวนเช่นนี้ เรากลับเข้าใจข้อเท็จจริงของเรื่องราว"

"ท่านความจริงไม่เชื่อความลับนั้น?"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เราสามารถบอกต่อท่านประการหนึ่ง"

"นั่นกลับไม่ต้อง เราไม่ต้องการล่วงรู้ความลับนั้น ผู้ที่ทราบเรื่อง

ราวบากเกินไปจะไม่มีความสุข”

“เราไม่ได้บอกความลับอันใด เพียงคิดบอกต่อท่านว่า ชอเซียงเง็ก แม้เป็นสหายของเรา แต่เราไม่เห็นด้วยกับวิธีการอันเด็ดขาด หวังครองความเป็นใหญ่ของมัน ระหว่างมันกับค่ายเทียบเมฆไม่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งอันใด”

“แต่ตอนที่มันหลบหนีจากการตามล่าของทางการ ค่ายเทียบเมฆยังคงให้ความคุ้มครองมัน”

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

“นั่นเป็นเรื่องของคุณธรรม พวกเราเพียงด้านทหารติดตามให้กับมันชั่วขณะหนึ่ง ไม่ได้ให้ความคุ้มครองอย่างสุดกำลัง”

“แต่ตอนที่ชอเชียงเง็กหลบหนีเข้าค่ายเทียบเมฆ ได้บอกเล่าเรื่องราวต่อท่าน ท่านเพียงแต่รับฟัง แต่ตอนนี้มิอาจไม่เชื่อแล้ว”

“หากคำบอกเล่าของมันไม่เป็นความจริง ทางการไยต้องส่งกำลังมามากมายปานนี้ เรากล้าไม่เชื่อหรือ?”

เทพมือปราบทอดถอนใจกล่าวว่า

“อย่างนั้นย่องเต้ทรงบัญชาเราคร่ากุมท่านกลับไป นับว่ามีเหตุผล”

“ท่านเมื่อคร่ากุมได้ ไยไม่กลับนครหลวง รั้งอยู่ที่นี้ทำอะไร?”

“เราเมื่อได้รับบัญชาให้คร่ากุมท่าน ก็ไม่อาจให้ท่านตกไปในเงื้อมมือผู้อื่นแต่กลางคัน หรือตาขอย่างงมงายไม่เข้าใจ มิหนำซ้ำเราไม่ได้เกรงกลัวอึ้งกิมลิ้งและกู่เซียะเชี้ยวอันใด”

“หรือยังมีบุคคลอันร้ายกาจกว่านี้อีก?”

เทพมือปราบผงกศีรษะรับ

เช็กเสียวเซียงพบว่าเทพมือปราบมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง อดถามมิได้

"เป็นผู้ใด?"

เทพมือปราบเท้าความว่า

"ครั้งกระโน้นหากมิใช่จูกัวะซิงแซเอาชัยคนผู้นี้อย่างหวุดหวิดหนึ่งกระบวนท่า แผ่นดินคงปั่นป่วนเป็นกลียุคตั้งแต่ยี่สิบปีก่อน..."

"เป็นผู้วิเศษเก้าเร้นลับ?"

เทพมือปราบผงกศีรษะรับ เช็กเสียวเซียงระงับสติแล้วกล่าว

"แต่ท่านได้รับราชโองการให้คร่ากุมเรา ผู้วิเศษเก้าเร้นลับแม้ป่าเถื่อนดุร้าย คงไม่กล้าขัดราชโองการกระมัง?"

"ปัญหาอยู่ที่มันอาจถือราชโองการ ให้ส่งมอบท่านแก่มัน นอกจากนั้นมันยังมีการไปมาหาสู่กับโป่วจงจือ ดังนั้นเราได้แต่หลบหน้ามัน"

"ท่านเมื่อทราบว่าผู้วิเศษเก้าเร้นลับก่อกรรมทำชั่ว สุมหัวกับโป่วจงจือ ไยไม่กราบทูลต่อฮ่องเต้ กลับปล่อยให้สถานการณ์สับสนต่อไป?"

เทพมือปราบทอดถอนใจกล่าวว่า

"มีเรื่องสี่ประการที่ท่านไม่ทราบ หนึ่ง ท่านไม่ทราบฮ่องเต้ทรงโปรดโป่วจงจือเพียงไหน สอง เราเคยติดค้างน้ำใจโป่วจงจือ ไม่ต้องการกระทำเรื่องทรยศต่อมัน สาม ฮ่องเต้มิใช่ผู้ที่สามารถกราบทูลเรื่องราวตรงๆ เราไม่ต้องการชักนำเภทภัยให้กับญาติมิตร สี่ ฮ่องเต้ตั้งพระทัยโกนเขุมกำลังของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ เพื่อคอยสะกดจูกัวะซิงแซกับเรา"

เช็กเสียวเซียงพลันหัวร่อดังๆ ออกมา กล่าวว่า

"เพราะเหตุนี้ท่านไม่กล้ากราบทูลตรงๆ ท่านนึกถึงน้ำใจส่วนตัว ไม่กล้าล่วงเกินคนต่ำช้า ท่านเห็นย่องเต้ทรงกระทำไม่ถูกต้อง แต่ไม่กล้ากอบกู้แก้ไข ที่แท้ท่านเป็นคนกลัวเกิดเรื่อง เพียงคิดเอาตัวรอดถ่ายเดียว"

เทพบือปราบหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าตัวเองสูงส่งนักหรือ หากท่านอยู่ในวงราชการเกรงว่าท่านยังกลอกกลิ้งกว่าเรา อยู่นิ่งเฉยกว่าเราอีก"

บันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกท่านอ้างตนเป็นนักสู้ผู้กล้า ไม่เสียดายกับการก่อความไม่สงบ จุดชนวนสงครามโดยอ้างถึงความสุขส่วนรวม สุดท้ายหลั่งโลหิตมากน้อยเท่าใด พลีชีวิตผู้คนมากมายเพียงไหน สามารถแลกมาซึ่งอะไร หากมีสักวันพวกท่านได้เป็นใหญ่ ยังคงถือชีวิตราษฎรเป็นผักปลา ไหนเลยเห็นอาณาประชาราษฎร์อยู่ในสายตา ผู้ที่กล่าววาจาน่าฟัง วาดอุดมการณ์สูงส่ง ไม่แน่ว่ากระทำการใหญ่ รับหน้าที่สำคัญได้"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง เราปกครองพี่น้องทั้งหลาย ดูไปทำให้พวกมันสามัคคีกลมเกลียว ผ่านชีวิตอันสำราญ ถือทุกข์สุขของราษฎรเป็นภาระสุดท้ายเพียงสร้างความลำบากแก่พวกมัน ทำร้ายชีวิตของพวกมัน"

เทพบือปราบงงงันวูบ คิดไม่ถึงเซ็กเสียวเซียงยอมรับในความผิดพลาด คาดว่าวันเวลาแห่งการหลบหนี พี่น้องข้างกายเซ็กเสียวเซียงบาดเจ็บล้มตายแทบหมดสิ้น ทั้งยังกระทบกระเทือนถึงนักสู้ผู้กล้าไม่น้อย ทำให้เขาได้คิดขึ้น

เทพมือปราบรู้สึกเสียใจที่ตนเองใช้ถ้อยคำรุนแรงไป ดังนั้นวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า

"เพราะหมู่มารร้ายเหล่านี้ พวกเราเคลื่อนไหวมิสู้สงบนิ่ง อย่าให้พวกมันสกัดไว้ได้"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร?"

เทพมือปราบรอให้เขากล่าวต่อ เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เพื่อล้างแค้น"

ขณะกล่าว พวกเขาไม่พลุ่งพล่านเท่าใด คล้ายกับคำนี้ติดตัวมาแต่กำเนิดก็ปาน

เทพมือปราบทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง เฝ้าจองเวรถึงเมื่อใดจึงเลิกรา ท่านไม่จำเป็นด้อง..."

เช็กเสียวเซียงดัดบทว่า

"ท่านไม่ได้ผ่านเภทภัยด้วยตนเอง ย่อมไม่ล่วงรู้ถึงความคับแค้น ต่อให้เราไม่ล้างแค้นส่วนตัว ญาติพี่น้องที่บ้านช่องพินาศคนล้มตายเพราะเรามีความผิดใด หากเราไม่ล้างแค้นให้ ยังนับเป็นผู้คนหรือ?"

เทพมือปราบไม่โต้เถียงด้วย เพียงกล่าวว่า

"อาจบางทีท่านมีพลังจิตเช่นนี้ จึงสามารถมีชีวิตสืบไป"

เช็กเสียวเซียงกล่าวอีกว่า

"ระหว่างพวกท่านเบื่อฆ่าฟันกันฮองเพราะเรา เราก็ยินดีที่มีชีวิตสืบไป ดอนนี้เราหิวแล้ว"

เทพมือปราบขึ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นคำพูดที่ดี"

ดังนั้นพวกเขายุติการสนทนาที่เป็นมิตรแต่เพียงนี้

เทพมือปราบสั่งเตียโหงวออกไปหาซื้ออาหาร เลี่ยวลักยังคงเฝ้าดูเช็กเสียวเชียงสืบไป

แต่เตียโหงวจากไปเนิ่นนานยังไม่กลับมา

เทพมือปราบล่วงรู้สมรรถนะของเตียโหงวเป็นอย่างดี

เตียโหงวปราดเปรียว เจนจัด ขวัญกล้าใจละเอียดอ่อน แม้วู่วามไปบ้าง แต่เมื่อเผชิญเรื่องสำคัญรู้จักอดกลั้น ระหว่างที่อยู่ในเบื้องน้อยนี้ต้องไม่เผชิญคู่มืออันใด

เทพมือปราบขณะรู้สึกประหลาดใจ เลี่ยวลักก็ขออนุญาตออกไปตามหาเตียโหงว

เทพมือปราบเห็นพ้องด้วย มันทำหน้าที่ "เฝ้าคุมเชิง" เช็กเสียว-เชียงด้วยตนเอง

ผ่านไปหนึ่งชั่วยาม เตียโหงวกับเลี่ยวลักค่อยกลับมา

เตียโหงวทำหน้าที่รายงานว่า

"บริวารออกไปครั้งนี้ พบเห็นเรื่องประหลาดบางประการ เมื่อวันก่อนบีหญิงสาวในเมืองน่ำอี่สิบเอ็ดนางหายสาบสูญไป จวบกระทั่งวันนี้ค่อยพบว่า หญิงสาวหน้าตางดงามทั้งสิบเอ็ดนางถูกเปลื้องเสื้อผ้า กลับกลายเป็นศพลอยอยู่บนแม่น้ำ"

เทพมือปราบไม่มีปฏิกิริยาใด เพียงเปิดฝาถ้วย จิบน้ำชาคำหนึ่ง เช็กเสียวเชียงนั่งอยู่ข้างเคียง พบว่ากล้ามเนื้อใบหน้ามันคล้ายสั่นกระตุกคราหนึ่ง

เตียโหงวกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"บริวารพอทราบข่าว ก็รุดไปยังสะพานชงเชียะ (สะพานนกยูง) ตรวจดูสภาพศพ พบว่าพวกนางถูกข่มขืนแล้วฆ่า คนร้ายใช้เสาะหงเจี้ย (ฝ่ามือหงส์ร่วง) กระแทกชีพจรขาดสะบั้นเสียชีวิต ค่อยโยนลงน้ำ"

เทพมือปราบไม่ทันกล่าววาจา เซ็กเสียวเซียงก็ร้องโพล่งด้วยความตะหนกว่า

"ฝ่ามือหงส์ร่วง?"

"เป็นฝ่ามือหงส์ร่วงที่ดึงดูดความบริสุทธิ์ของสตรียิ่งมาก พลังฝ่ามือยิ่งรุนแรง"

เทพมือปราบถามย้ำว่า

"เจ้าดูไม่ผิด"

เสี่ยวลักชิงกล่าวว่า

"โหงวกอดูไม่ผิด เนื่องเพราะอ้อเล้งเยี่ยว (กรงเล็บมังกรหลับ) ก็ปรากฏขึ้นแล้ว"

"อ้อ?"

"บริวารความจริงคิดออกไปตามหาโหงวกอ แต่ได้ยินเบื้องนอกยังเกิดความปั่นป่วน นักโทษในคุกล้วนถูกปลดปล่อยออกมาเที่ยวก่อความวุ่นวาย คนเฝ้ารักษาคุกถูกเข่นฆ่าสังหาร บริวารแวะไปตรวจดู พบว่าผู้คุมคุกถูกทะลวงใบหน้าเป็นรูห้ารู"

เทพมือปราบถามย้ำว่า

"เป็นตำแหน่งอิ่นตึ้ง (หว่างคิ้ว) สองตา ขิ้นตง (เหนือริบฝีปาก) และคอหอยทั้งห้า?"

เลี่ยวลักรับคำ เตียโหงวอดกล่าวมิได้

"คิดฝึกกรงเล็บมังกรหลับ หากมิใช่ตนเองรักษาความบริสุทธิ์เอาไว้ ก็ต้องเที่ยวทำลายทารกบริสุทธิ์ นับเป็นฝีมือที่โหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง"

เลี่ยวลักกล่าวอีกว่า

"เบื้องนอกเกิดเรื่องซ่ำซ้อน ปิงเล่าเอี้ย (นายเฒ่าแซ่ปิง) ทั้งเดกดิ้นทั้งเดือดดาล รายงานไปยังยักกุนสื่อ (ผู้บัญชาการทหารแซ่ยัก) ที่เมืองน่ำอี่ ขอให้ส่งกำลังทหารมาสืบสาวเรื่องนี้"

เทพมือปราบกล่าวว่า

"หากเป็นฝีมือของคนใช้ฝ่ามือหงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับจริงๆ ต่อให้ยักซุ่งไช้ส่งกำลังมามากกว่านี้ก็ไม่มีประโยชน์"

เตียโหงวกล่าวว่า

"พวกเราเบื่อประสบพบเหตุ สมควรสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยว"

เทพมือปราบเน้นเสียงว่า

"ไม่ได้"

"เอี้ย..."

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า คดีเหล่านี้ก่อหวอดขึ้นเพื่อผู้ใด?"

เตียโหงวงงงันวูบ เทพมือปราบกล่าวว่า

"พวกมันดักสกัดพวกเราบนเส้นทางกลับสู่นครหลวง แต่ไม่พบ ดังนั้นคาดเดาว่าพวกเรายังรั้งอยู่ละแวกนี้ จึงลงมือก่อการร้าย เพื่อกระตุ้นให้พวกเราปรากฏกาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่เซ็กแจ่จู้"

"พวกมันเป็นใคร?"

"ในยุทธจักร ผู้ที่สามารถใช้ฝ่ามือหงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับ

พร้อมกันมีไม่มากนัก หนึ่งในจำนวนนั้นคือผู้วิเศษเก้าเร้นลับ”

เตียโหงวกระซากเสียงว่า

“ผู้วิเศษเก้าเร้นลับใช้ฝีมือต่ำช้าเช่นนี้ ไม่กลัวผู้คนนำความขึ้นกราบทูลต่องเต้หรือ?”

“ตัวประหลาดเฒ่านี้กระทำการใด เพียงบรรลุถึงจุดหมายไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ อีกประการเรื่องนี้ไม่แน่ว่าต้องให้มันลงมือ เหล่าศิษย์ของมันก็สามารถกระทำแทน”

เสี่ยวลักกล่าวว่า

“เอ๊ะ พวกเราควรทำอย่างไร?”

เซ็กเสี่ยวเซียงพลันกล่าวว่า

“คุมตัวเราไป ส่งมอบต่อพวกมัน”

เทพมือปราบกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เมื่อครู่ท่านมิใช่บอกว่า จะมีชีวิตสืบไปเพื่อล้างแค้นหรอกหรือ?”

เซ็กเสี่ยวเซียงกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบหลังความท้อแท้ทอดถอนใจว่า

“มิผิด เราคิดล้างแค้นแทนญาติพี่น้อง แต่คิดไม่ถึงจะชักนำเภทภัยแก่ผู้ไร้ความผิด ที่กระทั่งพบหน้ายังไม่เคยพบหน้ามากบายปานนี้”

เทพมือปราบผุดลุกขึ้น เดินไปมาหลายก้าว กล่าวว่า

“ไม่ว่าเป็นผู้ใด พฤติการณ์เช่นนี้ฟ้าต้องไม่อำไหสิ”

จากนั้นมันหยุดยั้งลง กล่าวกับเซ็กเสี่ยวเซียงว่า

“ดังนั้นพวกเรายิ่งไม่อาจส่งมอบตัวท่านออกไป”

เซ็กเสี่ยวเซียงถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ท่านจะดีชั่วเป็นนักสู้ผู้กล้า ต่อให้พวกเราคิดส่งมอบท่านออกไปก็ไม่ส่งมอบให้กับคนต่ำช้าที่ฆ่านักสู้ผู้กล้า"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวคำ "ท่าน..." พลันรู้สึกลำคอตีบตัน ไม่อาจกล่าวสืบไป

.....

ดังนั้นเทพมือปราบนำเตียโหงว เลี่ยวลักและเซ็กเสียวเซียงออกจากบ้านรับรองของปิงตังเซ้ง

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับเมื่อคาดเดาได้ว่า พวกมันซ่อนตัวอยู่ละแวกนี้ พวกมันได้แต่ออกเดินทาง

แต่พวกมันไม่ได้ออกจากเมืองน่ำอี่ในบัดดล

ตัวเมืองนี้มีโรงเตี๊ยมสองแห่ง หนึ่งใหญ่หนึ่งเล็ก โรงเตี๊ยมใหญ่ค่อนข้างสะอาด โรงเตี๊ยมเล็กสกปรกยิ่ง ค่าที่พักของโรงเตี๊ยมใหญ่แพงกว่าโรงเตี๊ยมเล็กถึงสามเท่า ดังนั้นยังคงเป็นโรงเตี๊ยมใหญ่ทำกำไรมากกว่า

คนเป็นเช่นนี้ แม้แต่ที่ซุกหัวนอนยังต้องเลือกที่ดีกว่า สะอาดสะอ้านกว่า คิดรักษาหน้ามากกว่า เพราะเหตุนี้โรงเตี๊ยมยิ่งเปิดยิ่งสวยงามคนเพราะเพื่อมีปัจจัยช่วยรักษาหน้า วิธีการที่ใช้ยิ่งมายิ่งสกปรก

เทพมือปราบและพวกเข้าสู่โรงเตี๊ยมเล็กหลังนั้น

นี่ย่อมมิใช่นิสัยดั้งเดิมของเทพมือปราบ

มันความจริงเน้นการเสพสุข ชมชอบความสะดวกสบาย

พวกมันเดินเข้าทางประตูหน้า ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ก็หลบออกทางประตูหลัง

ระหว่างตอนขาเข้าและตอนกลับออกมา พลันแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน

เทพมือปราบกลับกลายเป็นพ่อค้าวาณิช เคราขาวห้าแฉกเปลี่ยนเป็นเคราครึ้มอยู่สองแก้ม ประกายตาที่แวววาวใช้แผ่นหนังสีเนื้อปิดเปลือกตาซ่อนคมไว้ สวมใส่ชุดแพรที่ทอจากในเมือง ส่วนท้องนูนออกมา

เซ็กเสียวเซียงกลับห่อหุ้มอยู่ในเสื้อกันหนาว ศีรษะใส่หมวกหนังคล้ายคนไข้ไม่สบาย กระทั่งเดินเหินยังไม่มีเรี่ยวแรงดูไปยิ่งสะดุดตา

เตียโหงว เสี่ยวลักสวมเสื้อนวมใส่กางเกงเขียว ศีรษะโพกผ้าเท้าสวมรองเท้าพันแข้ง

คนทั้งสี่ว่าจ้างรถม้าคันหนึ่ง เตียโหงวประคองเซ็กเสียวเซียงที่ปลอมเป็นคนไข้ขึ้นรถ เทพมือปราบก็พลิกตัวขึ้นไป ให้เสี่ยวลักทำหน้าที่ขับรถ ออกจากเมืองน่ำอี่

เมืองน่ำอี่มีพ่อค้าวาณิชไปๆ มาๆ ไม่น้อย. สภาพเช่นนี้คล้ายกับพ่อค้าวาณิชคนหนึ่ง นำบุตรหลานที่ไม่สบายเข้าเมืองใหญ่ไปขอรับการรักษา ไม่ว่าผู้ใดพบเห็นก็ไม่ระแวงสงสัย

การปลอมแปลงเหล่านี้ล้วนเป็นฝีมือของเตียโหงว สามารถตบตาของศัตรู

รถม้าควบขับไม่หยุดยั้ง ตอนแรกยังมีผู้คนสัญจรรถราแล่นสวนหนึ่งชั่วยามให้หลัง คนสัญจรค่อยบางตา เส้นทางทุรกันดารกว่าเดิม

เสี่ยวลักเป็นนักขับรถมือหนึ่ง ไม่ว่ารีบร้อนเดินทางหรือควบ

เหยาะย่าง ผู้คนในรถไม่รู้สึกกระทบกระเทือนแต่อย่างไร

เชี่กเสียวเซียงพลันประหวัดนึกถึงพี่น้องตนเอง หลวงจีนสุนัขป่าก้วงตงอิดมีความสามารถในการบงการสัตว์ป่า เทียมขงเบ้ง ง้วนเม้งเจี่ย จัดเจนในการดำเนินอุบาย ลมพาขุมกถิวเพ้งห้าวหาญชาญศึก แต่ก็มีพี่น้องบางคนทรยศหักหลัง เพียงหวังชื่อเสียงลาภยศ

เตียไหงวและพวกทั้งหกเข้าสังกัดเทพมือปราบ จัดอันดับตามลำดับก่อนหลัง เช่นเดียวกับสี่ยอดมือปราบเข้าสังกัดฐถัวะซิงแซ แต่สี่มือปราบมีชื่อเสียงเกริกไกร คนทั้งหกนี้เพียงเป็นผู้ติดตาม ไม่มีฉายาที่สวยงาม และไม่มีความชอบอันยิ่งใหญ่ แสดงว่าโชคชะตาของผู้คนแตกต่างกันถึงเพียงไหน

ยังมี การตัดสินใจชั่ววูบของคนผู้หนึ่ง เพียงพอกับการเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของมัน

...เสี่กอั้งหลุยหากไม่คุ้มครองเขา ตอนนี้นครล้างคำบั่นยังคงแข็งแกร่งดั่งปราการเหล็ก

...ลุ้ยก้วงหากไม่สนับสนุนเขา ตีกอสนีบาตแดนกังหนำก็ไม่ย่อยยับอัปรา

...พี่น้องค่ายเทียมเมฆหากไม่ติดตามเขา อาจบางทีไม่ประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้

"ถึงแล้ว"

ซุ่มเสียงหนึ่งปลุกเรียกเชี่กเสียวเซียงกลับคืนสู่สภาพความจริง

เมื่อเลิกม่านรถขึ้น เป็นเวลาอาทิตย์สนธยา ท่ามกลางต้นสนยืนต้นหลายต้น เผยเห็นมุมหนึ่งของศาลเจ้า

เช็กเสียวเซียงมองดูป้ายขวางเก่าคร่ำคร่า เห็นจารึกข้อความที่ถูกพงหญ้าไม้ไผแบงมุมบดบังจนแทบมองไม่เห็นว่า

"ชั่วชิ้งเบี่ย (ศาลเจ้าป่า)"

ศาลเจ้านี้ขาดการบูรณะซ่อมแซมนานปี เสี่ยวลักเลือกพื้นหินเขียวด้านข้างสะอาดแห่งหนึ่ง เสาะหาเบาะขาดสองใบ ใบหนึ่งให้เทพมือปราบพงหญ้า ตีกใบหนึ่งคิดส่งมอบต่อเช็กเสียวเซียง เช็กเสียวเซียงโบกมือกล่าวไม่

"ไม่ต้องแล้ว"

เตี่ยโหงวกับเสี่ยวลักช่วยกันก่อไฟ จัดแจงอุ่นสุรากับเสบียงกรัง

เสบียงกรังเป็นอาหารที่ชาวยุทธจักรกลัวรับประทานที่สุด และคุ้นเคยที่สุด

ระหว่างการเดินทาง มิใช่มีเหลาสุราร้านน้ำชาอยู่ทุกแห่งหน เฟิงไม่ต้องอดอยากอยู่กลางป่าร้าง ได้แต่พกพาเสบียงกรัง

แต่น้อยคนที่มีเสบียงกรังรสโอชะเช่นพวกมัน หลังจากผ่านการปรุงรสจากเสี่ยวลัก เสบียงกรังเหล่านี้ชวนให้ผู้คนน้ำลายสอยิ่งกว่าปลาตัวใหญ่เนื้อชิ้นโตอีก

เช็กเสียวเซียงอดชมมิได้

"ฝีมือปรุงอาหารของลักกอยอดเยี่ยมจริงๆ ดูท่าสมควรให้ยอดพ่อครัวเถี่ยไจบี่ลิ้มชิมดู"

ปากเอ่ยถึงอิ่วไจบี่ ในใจกลับประหวัดนึกถึงเสี่ยวอั้งหลุย

เขาบังคับตัวเองไม่ครุ่นคิดถึง ตอนนี้เขายากเอาตัวรอด ทุกประการดูเหมือนสิ้นหวัง หากนึกถึงเสี่ยวอั้งหลุยและเหล่าพี่น้อง รังแต่เพิ่มความเศร้า

เสียใจ ไม่มีส่วนช่วยตัวเองได้

เลี่ยวลักกล่าวถ่อมตน จากนั้นชักชวนเตียโหงวปัดกวาดพื้นที่สะอาดแห่งหนึ่ง ใช้เสื่อปูพื้น ทับด้วยผ้าคำมะหยี่ จัดหมอนใบน้อย คุ้ยเขี่ยกองไฟ ค่อยขออนุญาตต่อเทพมือปราบว่า

"เอี้ย บริวารกับเล่าโหงวขอออกไปดูลาดเลาด้านนอก"

เทพมือปราบนั่งขัดสมาธิ โดจรพลังอย่างเงียบงัน ปากกล่าวว่า

"ไปเถอะ ระมัดระวังตัวให้มากไว้"

เตียโหงวรับคำ แต่ทั้งสองยังไม่ไป

เทพมือปราบลืมตาเล็กน้อย ส่งเสียงดังอืมม์เป็นเชิงถาม

เลี่ยวลักกลอกตาไปยังที่ซึ่งเช็กเสียวเซียงนั่งอยู่แวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เอี้ยเองต้องถนอมตัว"

เทพมือปราบยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร เช็กแจ่จู้จะไม่ฉวยโอกาสไปจากที่นี้"

เช็กเสียวเซียงกล่าวเสริมขึ้น

"ต่อให้เราคิดหนี ใต้มือกฎหมายของเล้าตั่วนั้งก็หนีไม่รอด"

เทพมือปราบโบกมือกล่าวว่า

"ไปเถอะ"

ในใจรู้สึกประหลาดใจ บริวารที่ติดสอยห้อยตามตนเองนานปีคืนนี้ ไฉนเปลี่ยนเป็นพร่ำพิรี้พิไรขึ้นมา?

เตียโหงวกับเลี่ยวลักออกจากศาลเจ้า แยกย้ายไปดูลาดเลา

ไฟในศาลเจ้าอ่อนโทรมลงทีละน้อย

เนื่องเพราะไม่มีคนเติมฟืนไฟ ไม้ฟืนตอนแรกถูกเผาไหม้แทบหมด

สั้น

เช็กเสียวเซียงหลับตาลง คิดโคจรพลังพักผ่อนสักครา แต่พร้อมกับแสงไฟที่สลัวลง เงาคนที่ปรากฏขึ้นในความมืด กลับยิ่งบายิ่งบาก

เล้าฮวกกวง ง้วนเม้งเจี๋ย เกาเชียง...พี่น้องร่วมสาบานคนแล้วคนเล่าที่หลั่งโลหิต ศิษย์ค่ายเทียมเมฆคนแล้วคนเล่าที่ร้องร่ำคร่ำครวญ

ฤดท้ายเป็นสายตาอันละห้อยหวนของเสี่ยวอั้งหลุย

นางยื่นมือออกไขว่คว้าหาเขา

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น เงาคนที่พลุกพล่านไม่ทราบมีศัตรูมากน้อยเท่าใด

ในความมืดคล้ายมีพลังอันมหาศาลชนิดหนึ่ง บ้วนร่างนางเข้าไป

มือของเสี่ยวอั้งหลุยคล้ายบุปผาสีขาวที่ถูกพัดพาไปตามลมดอกหนึ่ง

"เสียวเซียง..."

นางร่ำร้องเรียกหาด้วยความละห้อยหวนโหย

ยามนั้น เสียงแผดร้องที่แทบไม่คล้ายเปล่งจากปากผู้คนเสียงหนึ่งกรีดทำลายม่านราตรีเป็นชั้นๆ ซอนไซเข้าหูเช็กเสียวเซียง

เช็กเสียวเซียงลืมตาขึ้น ก็มองเห็นสายตาที่กราดเกรี้ยวคู่หนึ่ง

เป็นประกายตาที่เขียวเรืองรองคู่หนึ่ง

นั่นเป็นประกายตาของเทพมือปราบ

ประกายตาของเทพมือปราบยังเกรี้ยวกราดกว่ากระบี่อีก

เช็กเสียวเซียงพอลืมตา เทพมือปราบก็ลืมตาขึ้น กล่าวราวล่วงรู้ความในใจของเขาว่า

"ท่านไม่สงบจิตใจโคจรพลัง อาการบาดเจ็บทั้งภายในและภายนอก

ยากทุเลาได้”

เซ็กเสียวเซียงกล่าวด้วยความละอายว่า

“เรา...”

“เราเข้าใจ”

เซ็กเสียวเซียงถามว่า

“เสียงแผดร้องนั้น...”

เทพมือปราบขมวดคิ้วกล่าวว่า

“อาจบางทีเซี่ยวโหงวกับเซี่ยวลักซุกซนเกินไป แสร้งส่งเสียงร้องปู่ขวัญ”

ปากกล่าวเช่นนั้น น้ำเสียงกลับไม่ใคร่ถูกต้อง

ยามนั้นไฟมอดดับแล้ว เหลือแต่เศษถ่านที่ลุกวาว เทพมือปราบกล่าวอีกว่า

“ผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ควรสงบจิตใจ จึงสามารถเกิดพลังเช่นเดียวกับผู้ศึกษาวิชาบุ๋นต้องรักษาความสงบไว้ ค่อยก่อเกิดปัญญา ท่านมีพรสวรรค์ กระบวนท่ามีแนวทางสร้างสรรค์ เพียงแต่พลังการฝึกปรือไม่พอเพียง พลังสมาธิก็ด้อยไปบ้าง”

เซ็กเสียวเซียงกล่าวตามความสัตย์ว่า

“ดังนั้นเรามิใช่คู่มือของท่าน”

“แต่วันหน้าเราไม่ทราบรับมือท่านได้หรือไม่?”

หัวคิ้วของเซ็กเสียวเซียงคลายออก จากนั้นกล่าวอย่างท้อแท้

“เรารับบาดเจ็บแขนขาด เกรงว่าไม่สามารถฟื้นฟูพลังฝีมือดุจเดิมได้”

"อย่าลืมว่าบ้อเช้งไม่สามารถฝึกวิชาบู๊ สองเท้าก็พิการ แต่ในที่สุดมันแป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ"

เช็กเสียวเชียงทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง อาการบาดเจ็บทางร่างกาย ผู้แซ่เช็กไม่จดจำใส่ใจเพียงแต่แผลหัวใจยากเยียวยาได้"

"ก่อนหน้านี้ท่านไม่เคยได้รับความทุกข์ยากเช่นนี้ ใช่หรือไม่?"

"เราถือกำเนิดจากตระกูลขุนนาง แต่ถูกฝ่ายกังฉินทำร้ายขอยู่กลางป่าเขาตั้งแต่เล็ก เมื่ออายุสิบสามปี ก็ออกท่องเที่ยวในยุทธจักร มีความทุกข์ยากใดที่ไม่เคยรับมา เพียงแต่ทุกวันนี้ผู้คนทรยศตีจาก คนพิการหัวใจท้อแท้ ชีวิตเฉกเช่นเนื้อบนเขียง ยังมีอันใดทุกข์ยากกว่านี้อีก?"

เทพมือปราบกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เราก็เคยผ่านช่วงเวลานี้ อาจบางทีไม่เลวร้ายเช่นท่าน แต่หากคิดผ่านช่วงเวลาที่ยากผ่านได้ วิธีที่ดีที่สุดคือ ถือว่ามันผ่านไปแล้ว อย่างนั้นจะไม่รู้สึกลำบากขันแค้นปานนั้น"

เช็กเสียวเชียงมองดูเทพมือปราบ ในที่สุดยิ้มแล้ว

"เราเข้าใจความหมายของท่าน เราจะทดลองดู"

เทพมือปราบกับเช็กเสียวเชียงพากันหลับตาลง

ขามนั้น เสียงแผดร้องที่เกรี้ยวกราดหวนโหยของเสียวลัก กระทบโสตเช็กเสียวเชียงอีกครา

เช็กเสียวเชียงพลันลืมตาขึ้น

ตาเขียวเรืองรองในความบืดคู่นั้นเร้นหายไปแล้ว

...เทพมือปราบเล่า?

...หรือว่าเทพมือปราบก็ไม่อยู่ในศาลเจ้า?

เสียงแผดร้องพอดัง เทพมือปราบก็พุ่งปราดออกจากศาลเจ้า

.....

เช็กเสียวเซียงพอเปิดเปลือกตาขึ้น พบว่าเทพมือปราบไม่อยู่ในศาลเจ้าแล้ว

แต่เขาบังเกิดความรู้สึกลี้ลับประการหนึ่ง

...ในศาลเจ้าไม่เพียงมีเขาคนเดียว

...ในความมืดต้องมีคน

...เป็นผู้ใด?

ยามนั้นกองเถ้าถ่านกลับลุกโชนขึ้น

ควันไฟหลายสายลอยขึ้น เถ้าถ่านที่หลงเหลือกลับกลายเป็นเปลวไฟ แสงไฟแม้ลุกโชน แต่ในศาลเจ้ากลับมืดครึ้มกว่าเดิม

เนื่องเพราะอัคคีครั้งนี้เป็นสีเขียวปัด

ควันไฟหลายสายสั่นไหว เปลงสีเขียวยิ่งหด เช็กเสียวเซียงคล้ายได้ยินเสียงคร่ำครวญหวนไห้ เสียงโซ่ตรวนครืดคราดดังจากใต้พื้นดิน

เช็กเสียวเซียงกลับเยือกเย็นลง

ยิ่งเผชิญอันตราย ยิ่งต้องเยือกเย็น

หวาดหวั่นพรั่นพรึงไป หามีส่วนช่วยต่อเรื่องราวไม่

ชาวยุทธจักรที่ผ่านอันตรายพ้นเคราะห์กรรม ล้วนมีพลังสมาธิเช่นนี้

เปลวสีเขียวยิ่งบายิ่งโชติช่วง ศาลเจ้าทั้งหลังกลับกลายเป็นสีเขียว

แต่ แม้แต่พระโพธิสัตว์ หยากไยไขแมลงมุบก็เคลือบไว้ด้วยสีเขียวชั้นหนึ่ง

กลุ่มควันเปลวอัคคีรวมตัวแล้วแตกกระจาย กลับกลายเป็นรูปสี่เสา เสาหนึ่งสี่ดอยขึ้น รวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ผนึกเป็นแผ่นสีเขียวเบาบางแผ่นหนึ่ง คล้ายแพรเบาบางผืนหนึ่ง คลี่คลุมอยู่เหนือเปลวสีเขียวสามเชียะ

เช็กเสียวเชียงมองดูเปลวสีเขียวที่ร้อยเปลี่ยนพันแปลง รู้สึกแสบเบ้าตา ต้องหลับตาลงช้าๆ

ภัยอันตรายอยู่เบื้องหน้า เขากลับไม่ดู?

ได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านคือเช็กเสียวเชียง?"

เช็กเสียวเชียงแม้หลับตาลง ความรู้สึกกลับประเปรียวแจ่มใสแม้ตอนลืมตา แต่ซุ่มเสียงนี้พอดัง กลับสั่นสะท้านจิตใจของเขา

ซุ่มเสียงนี้หากเป็นภูตคร่ำปีศาจครวญ ยังไม่อาจสร้างความแตกตื่นให้แก่เขาพริงแก่เขา แต่ซุ่มเสียงนี้กลับดังจากในลำคอเขา

คำถามเมื่อครู่ กลับคล้ายเป็นเขาถามไถ่

ซุ่มเสียงนั้นเป็นน้ำเสียงของเขาไม่ผิดเพี้ยน

...ที่แท้เป็นพลังอันใด ทำให้เขาถามไถ่ตัวเองประโยคหนึ่ง?

เช็กเสียวเชียงอดกล่าวมิได้

"ท่านเป็นใคร?"

ซุ่มเสียงนั้นคล้ายเปล่งจากลำคอของเขา ถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

หน้าผากเช็กเสียวเชียงปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย ร้องถามว่า

"ท่านที่แท้เป็นใคร?"

ซุ่มเสียงของเขายังคงถามว่า

"ท่านที่แท้เป็นใคร?"

เช็กเสียวเชียงพึมพำว่า

"เช็กเสียวเชียง เราคือเช็กเสียวเชียง..."

ซุ่มเสียงนั้นพลันแยกออกเป็นสองเสียง เสียงหนึ่งเป็นเสียงของเช็กเสียวเชียงดังว่า

"เราคือเช็กเสียวเชียง เราคือเช็กเสียวเชียง..."

ยังมีซุ่มเสียงที่อ่อนล้าคุจทารกใกล้สิ้นลมดังว่า

"ท่านคือเช็กเสียวเชียง ท่านคือเช็กเสียวเชียง..."

เช็กเสียวเชียงตวาดว่า

"ท่านเป็นใคร?"

ซุ่มเสียงนี้สั่นสะเทือนจนผงคลีบนเพดานศาลเจ้าร่วงพรูลงมา

ได้ยินเสียงสะท้อน "ท่านเป็นใคร" ดังขึ้น จากนั้นแยกออกเป็นสองเสียงว่า

"ท่านเป็นใคร"

"เราเป็นท่าน"

ได้ยินเสียงอึงอล กลับแยกเป็นสี่เสียงดังว่า

"ท่านเป็นใคร"

"เราเป็นท่าน"

"ท่านเป็นใครเราก็เป็นใคร"

"เราคือเช็กเสียวเชียง"

ซุ่มเสียงสะท้อนสะท้าน แยกเป็นแปดเสียงสิบหกเสียง กลบโสต

ประสาทของเซ็กเสียวเซียงจนหมดสิ้น

เซ็กเสียวเซียงพลันกู่ร้องดังยาวนาน

เปลวสีเขียวสั่นไหววูบหนึ่ง

นกกาค้างคาวในศาลเจ้าบินเตลิดวุ่นวาย

ศาลเจ้าป่าพลันเงียบสงบลงอีกครา

เพียงหลงเหลือเซ็กเสียวเซียงนั่งขัดสมาธิ เผชิญหน้ากับเปลวสีเขียว

แม้แต่ผมเผ้าขนคิ้วของเซ็กเสียวเซียง ก็กลับกลายเป็นสีเขียว

เซ็กเสียวเซียงปรับลมหายใจ สองตาทอประกายเขียบเย็นสุกใส จับจ้องมองเปลวสีเขียว กล่าวทีละคำ

"ผู้วิเศษเก้าเร้นลับ เสียทีที่ท่านเป็นผู้อาวุโสชาวบู๊ลิ้มลอบเล่นลวดลายเช่นนี้นับเป็นอย่างไรได้?"

ได้ยินซุ่มเสียงแผ่วเบาลี้ลับเสียงหนึ่งกล่าวว่า

"สายตาที่คมกล้านัก กลับรู้จักโต๊ะเพ็กฮ้วยอิม (เสียงสะท้อนคร่ำขวัญ) ของเราผู้เฒ่า"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวเสียงเย็นชา

"ยังมีเกาอุ้นกุ้ยฮ้วย (ไฟปีศาจโฉบวิญญาณ)"

ซุ่มเสียงลี้ลับพลันกลับกลายเป็นซุ่มเสียงออดอ้อนของสตรี กล่าวว่า

"สงบไม่สับสน ใช้สยบร้อยเปลี่ยนแปลง เซ็กแจ่จู้มีสภาพเช่นนี้ยังมีพลังสมาธิถึงระดับนี้"

"ชมเกินไป"

ซุ่มเสียงนั้นเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยือก ดั่งราวกับถ่ายทอดจากใต้พื้นดินว่า

"แต่พลังสมาธิยังไม่พอ เมื่ออยู่ในยุทธจักร ต้องพึ่งฝีมือแท้จริง"

ยามนั้นนอกศาลเจ้าสว่างวูบหนึ่ง ท้องฟ้าราตรีปรากฏบุปผาประหลาดแตกระเบิดออก กลับกลายเป็นดอกไม้สองต้นร่วงลับลงมา ได้ยินผู้วิเศษเก้าเร้นลับกล่าวว่า

"เทพมือปราบไปช่วยบริวารคู่ใจของมัน ต่อให้รวดเร็วกว่านี้ก็ไม่ทันกลับมาช่วยท่าน"

เสียงขาดคำ แพรเบาบางสีเขียวที่ถูกเปลวสีเขียวขับดันผืนนั้นพลันลอยขึ้น โฉบปราดเข้ามา

แพรสีเขียวดูไปเพียงเป็นความรู้สึกหลอนอันเกิดจากการเผาไหม้ของเปลวสีเขียว แต่แล้วแพรเขียวกลับพ้นห่างจากเปลวไฟ ครอบคลุมใส่เชึกเสียวเซียงดุจสัตว์สีเขียวตัวหนึ่ง

กลิ่นเหม็นเน่าสกปรกชนิดหนึ่งก็พลุ่งมากระทบจมูก

เชึกเสียวเซียงพลันชักกระบี่

ในตัวเขาไร้กระบี่ กระบี่อยู่ที่ใด?

กระบี่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อของแขนขาด

ประกายกระบี่วูบขึ้น พุ่งวาบดุจสายฟ้า ฟันแพรเขียวแยกออกเป็นสองส่วน

แพรเขียวนั้นพอถูกฟันแยกออก ก็บังเกิดเสียงแผดร้องแหบโหยสร้างความสยองขวัญแก่ผู้รับฟังจนสั่นสยิว

แพรเขียวแยกจากหนึ่งเป็นสอง กลับแยกซ้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา

หนึ่งบนหนึ่งล่าง ปาดใส่เช็กเสียวเชียง

ในชีวิตเช็กเสียวเชียงผ่านคลื่นลมไม่น้อย ประมือกับยอดฝีมือมากหลาย แต่คราครั้งนี้กลับเผชิญการจู่โจมจากแพรเขียวผืนหนึ่ง นับเป็นเรื่องที่ไม่เคยประสบมาก่อน

เช็กเสียวเชียงพลิกตัววูบหนึ่ง พุ่งฝ่าแพรเขียวทั้งสองผืนนั้นไปอย่างหวุดหวิด ประกายกระบี่วูบอีกครา ก็ฟันแพรเขียวทั้งสองผืนแยกเป็นสี่ส่วน

กระบี่ในมือของเช็กเสียวเชียง คือกระบี่มังกรเขียวเอง

กระบี่มังกรเขียวสูญหายไปเมื่อคอนประมือกับเทพมือปราบเป็นครั้งแรก เทพมือปราบเมื่อทราบว่าผู้วิเศษเก้าเร้นลับปรากฏตนขึ้นก็คืนกระบี่มังกรเขียวแก่เช็กเสียวเชียง เพื่อใช้รับเหตุแปรเปลี่ยน

แพรเขียวทั้งสี่ชิ้นพุ่งหวิดหวิวอยู่กลางอากาศ พลันประกบรวมกันเป็นชิ้นเดียวอย่างแนบเนียน ได้ยินเสียงหัวร่อเกี้ยกเกี้ยกประหลาดพิกล ปาดใส่เช็กเสียวเชียงดังหวีดใหญ่

แพรเขียวผืนนี้กลับคล้ายมีชีวิตถึปาน

เช็กเสียวเชียงพลันโผพุ่งกายขึ้น แพรเขียวฟันพลาดผิด ก็ตัดใส่เสาศาลเจ้า เสาทั้งต้นกลับถูกตัดขาดเป็นสองท่อน ศาลเจ้าที่ขาดการบูรณะซ่อมแซมสั่นไหวขึ้นมา

แพรเขียวคล้ายเป็นผู้คน หลังจากปาดฟัน ก็พุ่งชนใส่อย่างหักโหม

เช็กเสียวเชียงพลันถอยร่น

ที่ด้านหลังของเขาเป็นเปลวไฟ

เขากวาดเท้าออก เตะไม้ฟืนที่ลุกไหม้หลายท่อนใส่แพรเขียว

เช็กเสียวเซียงกลับคิดใช้อัคคีทำลายแพรเขียว

ไฟหลายกลุ่มพอพุ่งใส่แพรเขียว ก็เกิดการลุกไหม้หลายจุด แพรเขียวพลันแปรสภาพ คล้ายคนชุดเขียวผู้หนึ่งโบกแขนเสื้อโอบใส่ กลับคิดโอบเช็กเสียวเซียงไว้ในเปลวไฟ

เช็กเสียวเซียงได้แต่ถอยร่นอีกครา

เขาล่าถอยไปยังมุมศาลเจ้าสีทาทะมึนแถบหนึ่ง

เขาถอยปราดในตำแหน่งเจ็ดดาว โอบกระบี่คุ้มครองอก ขณะจะจัดการกับแพรเขียวผืนนั้น แผ่นฟ้าแผ่นดินพลันมืดมิดลง

ที่ซึ่งเขาล่าถอย มิใช่เป็นสถานที่ หากแต่เป็นชุดสีเทาตัวหนึ่ง

ชุดสีเทาโอบรัดเข้าหากัน

เช็กเสียวเซียงขณะจะดิ้นรน พลันสูดได้กลิ่นเหอมคล้ายกล้วยไม้ชนิดหนึ่ง ตลอดทั้งร่างคล้ายพลัดตกไปในหลุมพรางที่ไร้ขอบเขต เพียงรู้สึกศีรษะมึนงง สูญเสียความสามารถต่อสู้ขัดขืนโดยสิ้นเชิง

ชุดเทาคลี่คลุมใส่เขา ดั่งราวกับเป็นแหฟ้าดาข่ายดินปากหนึ่ง

ทันใด เช็กเสียวเซียงถูกซุ่มเสียงที่ดังปานฟ้าร้องปลุกตื่นจากภวังค์

เช็กเสียวเซียงรวบรวมเรี่ยวแรงดิ้นรน พลิกตัวถาโถมออกไป

เช็กเสียวเซียงหลบลี้ออกไปวาเศษ ค่อยหยุดยั้งลงรั้งกระบี่กลับมา

เห็นชุดสีเทาถูกฟันเป็นเศษผ้าเกลื่อนฟ้า บินเวียนว่อนอยู่ในศาลเจ้า

คนผู้หนึ่งถือกระบี่สีแดง ดวงตาเป็นประกาย เดราสามแฉกพลิ้วไสว คือเทพมือปราบเอง

ในผ้าสีเทาปลิวเวียนว่อน บังเกิดซุ่มเสียงเกรี้ยวกราดเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านไม่ได้ไป"

เทพบือปราบยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราความจริงไม่ได้จากไป"

"ท่านละทิ้งบริวารทั้งสองโดยไม่แยแส กลับมาช่วยชีวิตเด็กน้อย นี่?"

"เนื่องเพราะเราทราบว่าท่านต้องมาแน่นอน"

ชุ่มเสียงนั้นชะงักขาดหาย แพรเขียวที่หลงเหลือพลันสะท้าน บิดเบี้ยว แปรสภาพเป็นงูเขียวที่บิดกระดุกตัวหนึ่ง

เทพมือปราบกล่าวว่า

"ท่านถูกวิชาฮวงลุ้ยเจ่กเกี่ยม (กระบี่ฟ้าร้อง) ของเราจู่โจมใส่ เพียงพอให้ท่านทนทานรับได้แล้ว"

ในแพรเขียวที่บิดเบี้ยว บังเกิดชุ่มเสียงบัดเดี๋ยวชราภาพ บัดเดี๋ยวอ่อนเยาว์ดังว่า

"ท่าน...จิ้งจอกเฒ่าท่านลอบทำร้ายเรา ทำร้ายรูปเค้าของเรา..."

เทพมือปราบสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"มิผิด เราลอบทำร้ายท่าน"

มันชักกระบี่สีครามอีกเล่มหนึ่งจากกลางหลัง รวมกับกระบี่สีแดงในมือขวา ผสมผสานเป็นสีม่วง สีหน้าก็ปรากฏแววอำมหิตขึ้น กล่าวอีกว่า

"เรายังจะฆ่าท่าน"

ชุ่มเสียงนั้นกล่าวอย่างละห้อยหวนว่า

"เราทราบแต่แรกว่าท่านกับจูก๊วะชิงแซไม่ยอมรับเรา"

"ท่านไหนเลยยอมรับเรา?"

เสียงขาดคำ แพรเขียวแปรสภาพอีกครา กลับกลายเป็นควันเขียวสายหนึ่งพุ่งโฉบออกจากศาลเจ้า

เทพมือปราบกู่ร้องดังยาวนานคราหนึ่ง

บนพื้นข้างกระถางแตกชำรุด ความจริงปักไว้ด้วยกระบี่เล่มหนึ่ง

เสียงกู่พอดัง เทพมือปราบก็ใช้วิชาดูดวัตถุกลางอากาศบังคับกระบี่ลอยขึ้น ทลายประตูออกไป สกัดใส่ควันเขียวสายนั้น

ควันเขียวคล้ายมีชีวิต บิดไหวกลางอากาศ มุดไปหลังผ้าม่านเก่าคร่ำคร่า โฉบขึ้นไปบนแท่นบูชา

บนแท่นบูชาประดิษฐานด้วยเจ้าป่าซึ่งถูกหยากไย่ใยแมงมุมพันพัวยากจำแนกใบหน้าออกได้

เทพมือปราบตวาดคำ “หนีไปที่ใด?” กระบี่แดงครามประกบรวมกัน สาดพุ่งไปหลังผ้าม่าน จากนั้นแยกกระบี่ออกหนึ่งฟันใส่ส่วนหัวหนึ่งสกัดใส่ส่วนหางของควันเขียว

เช็กเสียวเชี่ยงผ่านการศึกไม่น้อย แต่ไม่เคยเห็นการต่อสู้ที่ประหลาดพิกลเช่นนี้มาก่อน รู้สึกสติเลอะเลือน แขนขาอ่อนล้า ยามกะทันหันไม่ทราบสอดมือเข้าช่วยเหลืออย่างไรดี

เห็นเทพมือปราบคุมกระบี่เข้าสกัดทั้งสองทาง ควันเขียวไม่มีทิศทางไป พร้อมกับการพุ่งตัวของเทพมือปราบ ผ้าม่านสีเหลืองเก่าคร่ำคร่าถูกโชยพัดพลิ้วขึ้น

เช็กเสียวเชี่ยงตาแหลมคม เห็นรูปปั้นของเจ้าป่าพลันกะพริบตาคราหนึ่ง

...รูปปั้นไหนเลยกะพริบตาได้?

ประกายตาคู่นั้นพลันกลับกลายเป็นชั่วร้ายอำมหิต

เจ้าป่าพลันเคลื่อนไหว ขยับสองมือ ในมือเพิ่มกระบองสั้นผูกสายโซ่ร้อยมีดสามคมด้ามหนึ่ง กวาดกระบองใส่หว่างเอวเทพมือปราบ

เช็กเสียวเชียงร้องเตือนว่า

"ระวัง"

เทพมือปราบพลันหยุดร่าง ไขว้กระบี่ทั้งคู่หนีบกระบองสั้นเอาไว้

ยามนั้น ผ้าม่านสีเหลืองม้วนตัว กวาดใส่เทพมือปราบราวพายุร้าย

เช็กเสียวเชียงยังรู้สึกถึงพลังไร้สภาพที่ก่อตัวดุจระลอกคลื่นข้างหูแว่วเสียงดังปานฟ้าร้อง สะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย

ได้ยินเสียงเพียะพะ เมื่อเพ่งตามองอีกคราผ้าม่านสีเหลืองที่ห่อหุ้มใส่เทพมือปราบล้วนขาดกระจุย

จากนั้นเสียงกู่เกรี้ยวกราดดังขึ้น คล้ายเป็นเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดก็ปาน

ยามนั้นรูปปั้นบนแท่นบูชา ตลอดจนควันเขียวสายนั้นล้วนสาบสูญไป คงเหลือเทพมือปราบคนเดียว

กระบี่แดงครามทั้งสองเล่มปักใส่พื้นเบื้องหน้า ตัวกระบี่ยังสั่นไหว ในมือมันกลับถือกระบี่สีเหลือง

เช็กเสียวเชียงเคยต่อสู้กับมันหลายครั้งครา ถึงกับทำลายกระบี่เขียว ดำ ขาวของมัน แต่ไม่เคยเห็นมันใช้กระบี่เหลืองสู้ศัตรูมาก่อน

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ท่าน..."

เทพมือปราบพลันเบิกตาขึ้น ตวาดว่า

"รีบถอย"

เพิ่งขาดคำ ในศาลเจ้าพลันบังเกิดเสียงกู่พิโรธ คล้ายปรากฏเกาทัณฑ์เก้าหมื่นอันน้าวสายสุดล้า ตระเตรียมยิงออกโดยพร้อมเพรียง

ได้ยินเสียงปึง ประตูศาลเจ้าถูกกระแทกทลาย เบื้องนอกไร้เดือนไร้ดาว มืดมิดเป็นแผ่นผืนปรากฏ "ม่านฟ้า" สีดำผืนหนึ่งคลี่คลุมลงมาอย่างเกรี้ยวกราด

เช็กเสียวเซียงไม่เห็นศัครู เพียงเห็นแต่ชุดสีดำชุดหนึ่ง
เขาถึงกับจำแนกไม่ออกว่า เป็นม่านฟ้าหรือเสื้อสีดำกันแน่
เงาสีดำครอบคลุมถึง แผ่นฟ้าแผ่นดินมืดหมดสิ้น
เทพมือปราบถลันวูบถึงเบื้องหน้าเช็กเสียวเซียง ย่อตัวลงวูบผลักสองมือออก

สองมือนี้พอผลักออก ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงแตกระเบิดอีกครา กลางอากาศสว่างวูบ เสียงกู่เกรี้ยวกราดก็ทวีความรุนแรงขึ้น แต่เคลื่อนห่างออกไป พลังลมทั่วศาลเจ้าก็กวาดผ่านไป

ดาวเดือนกระจ่างฟ้า

ศาลเจ้าป่าเงียบงัน

เทพมือปราบรั้งมือกลับช้าๆ ร่างส่ายโงนเงนไปมา เช็กเสียวเซียงคิดเข้ามาประคอง แต่ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง เห็นเทพมือปราบชวนเซคราหนึ่ง เกาะป้ายไม้แถวหนึ่งไว้ ยกแขนเสื้อเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก เหลียวหน้ามาถามว่า

"ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร?"

เช็กเสียวเซียงยังรู้สึกฟ้าหมุนดาวหมุนเวน เรื่องราวเมื่อครู่

เก้าเผ่าฝันร้ายตื่นหนึ่ง ต้องถามว่า

"นี่เป็นเรื่องราวใด?"

เทพมือปราบทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านถูกโหวกือคี่บ้อซิมเฮียง (ควันหอมผ่านบ้านช่องไร้ใจ) ผู้ทำร้าย ยังดีที่ท่านปรับพื้นฐานพลังฝีมือกล้าแข็ง ดังนั้นถูกพิษไม่มาก ยังพอแต่ยามกะทันหันยากฟื้นฟูได้ ต้องสงบจิตสำรวมใจ โคจรพลังกรุยเกิดผลลม รีดเร้นพิษออกมา เตียโหงวกับเสี่ยวลักเกรงว่าประสบภัย เราต้องออกไปสืบเสาะดู ตอนนี้ศัตรูจากไปไกล ในเวลาอันสั้นยากจะหวนกลับมาได้"

เซ็กเสียวเซียงทราบว่ามันห่วงใยกังวลบริวาร รีบกล่าวว่า

"เราไม่เป็นไร ท่านไปช่วยคนเถอะ"

เทพมือปราบขยี้เท้ากล่าวว่า

"เราไม่วางใจ พวกเรายังคงไปด้วยกัน"

พลางวางมือข้างหนึ่งลงบนหัวไหล่เซ็กเสียวเซียง กล่าวอีกว่า

"ท่านไม่ต้องออกกำลังวิ่งตะบึง เพียงเกร็งลมปราณขึ้นเท่านั้น"

จากนั้นประคองเซ็กเสียวเซียงโลดแล่นเดินทาง

บทที่ 15
อสูรลำพอง

เทพมือปราบพุ่งผ่านหญ้ารกร้างแถบหนึ่ง เมื่อมองผ่านใบหญ้าไป เห็นโขดหินระเกะกะ ถัดไปเป็นสายน้ำไหลรินหลั่งในความมืดคล้ายเสียงสวดพึมพำ ดูไปคล้ายผ้ายาวสีเทาพับหนึ่งวางอยู่ส่วนลึกของวิกาล

ที่ริมน้ำนอนไว้ด้วยซากศพซากหนึ่ง กลับเป็นเลี่ยวลัก

เลี่ยวลักถูกทะลวงอก กลางหลังปักไว้ด้วยสามง่ามเหล็ก สองตาเบิกโพลง ตายในสภาพสยดสยอง

เทพมือปราบปิดเปลือกตาให้กับเลี่ยวลัก กล่าวว่า

"เชี่ยวลัก เราทราบว่าเจ้าไม่อาจตายตาหลับ พวกเจ้าประสบภัย เราไม่ได้รุดมาช่วยเหลือ แต่เราล่วงรู้จุดประสงค์ของปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับมันคิดชักนำเรามา จะได้ฆ่าเชือกเสียวเชียง ดังนั้นเราไม่หลงกลเด็ดขาด"

เขากล่าวเสียงราบเรียบ

"เราแม้รุดมาไม่ทันท่วงที แต่เราต้องล้างแค้นให้กับพวกเจ้า"

เช็กเสียวเซียงถูกลมราตรีโชยพัด ก็มีสติแจ่มใสกว่าครึ่ง บวกกับระหว่างทางเลือดลมหมุนเวียน พิษที่หลงเหลือถูกขับออกจากร่าง ในใจทั้งละอายทั้งเสียใจ ทราบว่าเทพมือปราบไม่อาจหักใจทอดทิ้งเขา เป็นเหตุให้ไม่ทันช่วยเหลือบริวารทั้งสอง ดังนั้นได้แต่กล่าวว่า

"เตียโหงวไม่อยู่ที่นี้ มันอาจยังมีชีวิตอยู่"

เทพมือปราบพึมพำว่า

"ใช่แล้ว มันอาจยังมีชีวิตอยู่"

เช็กเสียวเซียงก้มศีรษะกล่าวว่า

"เราล้วนเป็นต้นเหตุ..."

"นี่ไม่เพียงสืบเนื่องจากท่าน เราคาดว่าปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับใช้ศิษย์ทั้งหลายดำเนินแผนล่อเสือออกจากถ้ำ เพื่อที่จะลงมือต่อท่าน ดังนั้นเราให้มันเข้าใจผิด คิดว่าเราจากไปแล้ว ฉกฉวยโอกาสจู่โจมทำร้ายมันในคราเดียว"

เช็กเสียวเซียงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มันที่แท้เป็นคนหรือปีศาจ ไฉนกลับกลายเป็นประกายสีเขียวสายหนึ่ง ประกายสีเขียวนั้นเป็นตัวอะไร?"

"ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับมีความสามารถเหนือคน เรียนรู้วิชาประหลาดพิกลมากหลาย สามารถเหินฟ้าชำแรกดิน แปลงเป็นธาตุทั้งห้าจู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้าม แพรสีเขียวนั้นเป็นหนึ่งในรูปเค้าที่มันผนึกขึ้น ขอเพียงทำลายประกายสีเขียวนั้น ก็สามารถทำร้ายมัน แต่เรายังคงชะล่าใจไป"

เช็กเสียวเชียงถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"เราลืมเลือนว่ามันยังมีศิษย์คนเล็กผู้หนึ่งเรียกว่าพาผา (ฟองฟ่อง)

"พาผา (ฟองฟ่อง)?"

"พาผาเป็นศิษย์ที่สืบทอดวิชาฝีมือจากปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับไม่น้อย กว่าศึกตอนแรกเป็นปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับแปลงเป็นแพรเขียว ตอนหลังให้ พาผาสามรอ่ยแทน มันแปลงเป็นชุดสีเทาครอบคลุมใส่ท่าน ท่านสูญเสีย ความสามารถต่อสู้ขัดขืน เพราะสูดควันหอมผ่านบ้านช่องไร้ใจของพาผา เข้าไป มันเข้าใจว่าเราจากไปไกล ไม่ทันรุดกลับมา จึงปรากฏกายหมาย ลงมือ ดังนั้นถูกท่าอสนีเดียวก้องฟ้าของเราทำร้าย"

กล่าวจบ อุ้มซากศพเลี่ยวลักขึ้นไปยังที่สูง เลือกพื้นดินที่อ่อนร่วน ลงมือขุดหลุม

เช็กเสียวเชียงทราบว่าเทพมือปราบคิดฝังซากศพเลี่ยวลัก

เช็กเสียวเชียงก็มีเจตนาเช่นนี้

เขาเห็นว่าผู้ช่วยของเทพมือปราบทั้งหก มีอยู่ห้าคนที่ประสบภัย เพราะเขาทางอ้อม

เขาไม่มีวิธีชดใช้ชีวิตคนเหล่านี้ แต่ตกลงใจว่าจะไม่ปล่อยให้ เลี่ยวลักทอดซากศพอยู่กลางป่าร้าง ดังนั้นช่วยขุดหลุมอีกแรงหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"ตอนอยู่ในศาลเจ้า ผ้าสีเขียวผืนนั้นซึ่งคือปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ ถูกท่านแทงใส่หนึ่งกระบี่ กลับกลายเป็นควันเขียวสายหนึ่ง ถูกท่านสกัดไว้ได้ชัดๆ ใฉน..."

เทพมือปราบกล่าวว่า

"ท่านถูกควันหอบผ่านบ้านช่องไร้ใจทำร้าย ภาพที่เห็นครึ่งหนึ่งเลอะเลือน ครึ่งหนึ่งเป็นภาพหลอน ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับถูกเราแทงใส่หนึ่งกระบี่จริง เราเข้าใจผิดคิดว่ามันแปลงเป็นควันเขียวคิดหลบหนี มิคาดควันเขียวสายนั้นเป็นศิษย์ของมันพาผาแปลงขึ้น ตัวมันเร้นกายอยู่ในผ้าม่านฉวยโอกาสที่เราจู่โจมใส่เจ้าป่า ซึ่งเป็นศิษย์อีกคนหนึ่งของมันนามเล้งโป้วฮือปลอมแปลงขึ้น ทำร้ายเราคราหนึ่ง"

ฝืนยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"หากมิใช่เราทำร้ายมันบาดเจ็บไม่น้อย บวกกับพลุไฟนั้นส่งข่าวแจ้งเหตุ ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับจึงไม่นำเล้งโป้วฮือและพาผาล่าถอยไป"

เช็กเสียวเชียงถามว่า

"พลุไฟแจ้งเหตุอันใด?"

"ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับคงมีศิษย์อื่นอีกดูลาดเลาอยู่เบื้องนอก พลุไฟสายแรกคงส่งข่าวต่อมันว่าเราบาถึงที่นี้ เร่งรัดให้ปีศาจเก้าเร้นลับลงมือ พลุไฟสายที่สองสมควรเป็นการเตือนภัย แต่ยังมีความหมายอื่นหรือไม่เราไม่อาจทราบได้ ก่อนที่จะล่าถอย มันยังโถมจู่โจมอย่างสุดกำลัง ปะทะฝ่ามือกันคราหนึ่ง แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจมีเปรียบได้"

"แต่พลุไฟส่งข่าวสายแรก ออกจะรายงานผิดพลาด ท่านความจริงไม่ได้ไปจากศาลเจ้า"

เทพมือปราบลงมือขุดหลุมไม่หยุดยั้ง ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราก็รู้สึกประหลาดใจ"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันก้มเอวลูบท้อง ส่งเสียงคราง หนักๆ คราหนึ่ง

เช็กเสียวเชียงทราบว่ามันรับบาดเจ็บไม่น้อย รีบกล่าวว่า

"ท่านเป็นอย่างไร?"

"เราไม่เป็นไร" .

ขณะกล่าวเบื้องบนศีรษะปรากฏควันพวยพุ่งขึ้น เมื่อเพ่งพิจารณาค่อยพบว่าเป็นสีดำจางๆ ชนิดหนึ่ง

เช็กเสียวเชียงลอบตื่นตระหนก รีบกล่าวว่า

"ฟ้าใกล้สว่างแล้ว เตียโหงวกอไม่ทราบกลับศาลเจ้าไปหาพวกเราหรือไม่ มิสู้ให้เราขุดหลุมฝังศพของเลี่ยวลักกอ เล้าตั่วนั้งกลับศาลเจ้าไปพักผ่อนก่อนเถอะ"

"ท่านเห็นเราเพียงขุดดิน ซึ่งความจริงเราอาศัยพลังสะท้อนจากการขุดดินรักษาอาการบอบช้ำภายใน เรารับบาดเจ็บที่ใด เบื้องบนศีรษะเราพวยพุ่งควันดำ เป็นการรักษาอาการบอบช้ำที่ใดโดยเฉพาะ"

เช็กเสียวเชียงค่อยเข้าใจในบัดดล เทพมือปราบคิดอาศัยการขุดดินปรับเลือดลมภายในกาย รักษาอาการบอบช้ำ ได้ยินเทพมือปราบกล่าวอีกว่า

"เตียโหงวหากสามารถกลับถึงศาลเจ้า ก็ต้องมาหาพวกเราถึงที่นี้เกรงว่ามัน..."

เช็กเสียวเชียงรีบกล่าวว่า

"เตียโหงวกอมีไหวพริบปราดเปรียว ขอเพียงไม่เผชิญกับปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ ยากที่จะมีผู้ใดทำร้ายมันได้"

"เราทราบว่าท่านปลอบโยนเรา เลี่ยวลักตายแล้ว มันความจริงถือครองคันฉายนภาไพศาล ตอนนี้กลับอันตรธานไป หรือนอกจากปีศาจเฒ่า

เก้าเร้นลับแล้ว ยังเผชิญศัตรูสำคัญอื่นอีก?"

เช็กเสียวเซียงฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ยุทธจักร่ำลือว่าท่านมอบของวิเศษแก่ผู้ช่วยทั้งหกรวมหกสิ่งทุกสิ่งล้วนเป็นอาวุธอันร้ายกาจ ไม่ทราบว่าเป็นความจริงหรือไม่?"

เทพมือปราบยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทราบชื่อของอาวุธทั้งหกสิ่งนั้นหรือไม่?"

"เป็นหน้าไม้อสูรดาบจันทร์ เกาทัณฑ์เทพไหวอู่ยิงอาทิตย์ ดาบมัจฉาแปลง พู่กันวสันต์ซ่อน กระสุนวิเศษและดันฉายนภาไพศาล"

"มิผิด พวกมันทั้งหกมีพลังฝีมือไม่สูงเขี่ยมนัก เรามอบของวิเศษทั้งหกสิ่งให้ เพื่อให้พวกมันใช้ผสมผสาน ต่อให้เผชิญยอดฝีมือ ยังสามารถจัดการได้"

"เตียโหงวก็ไม่ทราบเป็นดายร้ายดี ดันฉายนภาไพศาลของเสี่ยว-ลักกอดงตกไปในเงื้อมมือศัตรู อีกสามสิ่งไม่ทราบยังอยู่ที่เล้าตั่วนั้งหรือ?"

เทพมือปราบตาทอประกายพิสดาร กล่าวว่า

"กระสุนวิเศษถูกจิวสี่ใช้ไป ส่วนดาบมัจฉาแปลงกับเกาทัณฑ์ไหวอู่ยิงอาทิตย์ เป็นเสี่ยวลักเก็บกลับมาส่งต่อเรา หลังจากที่สี่ยี่กับน่ำซาเสียชีวิต ตอนนี้ยังอยู่ที่เรา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ท่านไฉนถามถึงอาวุธสามสิ่ง แทนที่จะบอกว่าเป็นสี่สิ่ง?"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นจิวสี่ยิงกระสุนวิเศษต่อเราคับเสือกตั่วเนี้ย ดังนั้นเสือกตั่วเนี้ยขีดหน้าไม้ดับอสูรยิงจันทร์ไป เรื่องนี้เราเห็นว่าสมควรบอก

กล่าวสักคำ"

เทพมือปราบโบกมือกล่าวว่า

"แล้วไปเถอะ หากเห็นของวิเศษทั้งหก รังแต่ครุ่นคิดถึงคน ในชีวิตเราใช้คระบี่หกเล่ม ประกอบด้วยอึ้งฮุ้น (เมฆเหลือง) อั้งฮวย (บุปผาแดง) เพ็กไห้ (ตะไคร่เขียว) น่ำเง็ก (หยกคราม) เฮ็กชัว (ภูผาดำ) แป๊ะจุ้ย (วารีขาว) ตอนนี้กระบี่ดำ ขาว ครวม ถูกทำลาย คงเหลือกระบี่เหลือง เขียว แดง ซึ่งความจริง ต่ำใต้มีเรื่องรวววัตถุใดที่จีรังยั่งยืนต่อให้เป็นกระบี่วิเศษก็ตาม"

เอ่ยถึงตอนนี้ ขุดหลุมลึกและกว้างพอแล้ว ดังนั้นมันถอนสามง่ามเหล็กที่กลางหลังเลี่ยวลักออกมา กล่าวเสียงราบเรียบ

"เลี่ยวลัก จากอาวุธและปากแผลบนร่างเจ้า เราทราบว่าผู้ที่ฆ่าเจ้าคือฮู้จิ้นปีกับทิจิบลี้ เราต้องล้างแค้นให้กับเจ้า เจ้านอนตาหลับเถอะ"

กล่าวจบ วางร่างเลี่ยวลักลงในหลุม จากนั้นเริ่มกอบดินกลบหลุม

เช็กเสียวเชียงช่วยกอบดินอยู่ด้านข้าง

เทพมือปราบไม่ได้ปริปากกล่าววาจา

สองมือและรองเท้าของมันแปดเปื้อนเต็มไปด้วยดินโคลน

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เช็กเสียวเชียงพลันพบว่าชายชราที่มั่งมีศรีสุขตลอดมาผู้นี้ เปลี่ยนเป็นโคตเดี่ยวไร้ที่พึ่ง อ้างว้างน่าเวทนา

เทพมือปราบกอบดินโดยแรง คล้ายสิ้นเลือนคราบโคลนบนร่างกาย ข้างกายก็ไม่มีคนปรนนิบัติรับใช้

เทพมือปราบพลันสะท้านครานึ่ง มองจากด้านข้างเคราขาวดอกเคาของมันสั่นสะท้านเล็กน้อย

เชี่กเสียวเชียงคิดเข้าไปประคองมัน

เทพมือปราบพลันรู้สึกตัว เปลี่ยนเป็นเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวขึ้นมา

ดินปรับราบเรียบแล้ว เทพมือปราบใช้สองมือกดดินหลายครา จากนั้นกล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับต้องไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเราระหว่างทาง คงเกิดเรื่องราวไม่สิ้นสุด"

เชี่กเสียวเชียงก้มศีรษะต่ำ กล่าวอย่างขากลำบากว่า

"เราเห็นว่า...ตั่วนั้ง"

เทพมือปราบตัดบทว่า

"เรียกเราว่าเล้าตี๊กฮง"

เชี่กเสียวเชียงหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เล้า"

เทพมือปราบกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"หากไม่รังเกียจ พวกเราก็คบหาเป็นสหาย เรียกเราว่าเล้าตี๊กฮง"

"ตอนนี้ไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"ตอนนี้ท่านกำลังคุมตัวเราออกเดินทาง หากเราเป็นสหายของท่าน ท่านยังสะดวกกับการคุมตัวเราหรือ?"

"สหายส่วนสหาย คุมตัวส่วนคุมตัว ขอเพียงท่านกระทำผิดกฎหมาย เรายังคงคร่ากุมท่าน"

เชี่กเสียวเชียงกล่าวว่า

"มิใช่ ขอเพียงเราคบหาผู้ใดเป็นสหาย เราจะให้ความคุ้มครองมัน

ต่อให้บันกระทำผิด เราก็จะปกป้องมัน นอกจากมันกระทำผิด ค่อยลงมือจัดการ”

“ดังนั้นเบื่อท่านประสบภัย มีคนจำนวนมากยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อท่าน”

เช็กเสียวเชียงผงกศีรษะกล่าวว่า

“พวกเราเป็นบุคคลที่แตกต่างกันสองคน”

“นั่นเพียงแต่แตกต่างที่นิสัยใจคอ ระหว่างคนต่อคน ไม่แน่นักว่าต้องมีนิสัยตรงกัน จึงคบหาเป็นสหาย ขอเพียงมีอุดมการณ์พ้องต้องกันก็จะคบหาเป็นผู้รู้ใจ”

“หากเรายึดถือท่านเป็นสหาย ต่อให้หลังจากจัดการกับปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ เราก็จะไม่คิดหนีอีก เนื่องเพราะการกระทำเช่นนี้เป็นการละเลยต่อน้ำมิตร ไม่เช่นนั้นขอเพียงมีโอกาส เราต้องหลบหนี เนื่องเพราะเราต้องล้างแค้นให้กับสหาย เรายังคงเรียกท่านเป็นผู้อาวุโสแซ่เล้าประเสริฐกว่า”

“ท่านยืนกรานเช่นนี้ เราก็ไม่เคี่ยวเข็ญบังคับ แต่ในสายตาเรายังคงยึดถือท่านเป็นสหาย”

ทั้งสองเงียบงันชั่วขณะ เทพมือปราบค่อยกล่าวว่า

“เบื่อครู่ท่านคิดกล่าวกระไร?”

“เราเห็นว่าปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับมุ่งมั่นฆ่าเรา ท่านไม่จำเป็นต้องสอดมือเข้ามา”

เทพมือปราบกล่าวว่า

“ท่านคาดเดาผิดแล้ว หากปีศาจเฒ่าเพียงคิดชักนำเราออกนอกศาล

เจ้า โดยไม่ฆ่าเลี่ยวลัก เราอาจเชื่อว่าเป้าหมายของมันเพียงต้องการชีวิตท่าน มันเมื่อออกคำสั่งฆ่าเลี่ยวลัก แสดงว่าโป่วจงจือไม่เพียงมีบัญชาให้ฆ่าท่าน ยังต้องการศีรษะของเรา เรากับมันเผชิญหน้ามานานปี ควรคิดบัญชีรวมยอดสักครา”

ยกมือลูบเคราแล้วกล่าวต่อ

“ตอนนี้ระหว่างเรากับท่านยืนอยู่บนแนวร่วมเดียวกัน ควรสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ รอจนโค่นศัตรูเข้มแข็ง ท่านค่อยหลบหนีของท่าน เราค่อยดำเนินการคุมตัวของเรา”

เซ็กเสียวเชียงทอดถอนใจยาวอย่างอับจนปัญญาพลันกล่าวว่า

“ท่านดู”

เทพมือปราบมองตามปลายนิ้วของเขา เห็นทิศทางเมื่อขามามืดทะมึนเป็นแผ่นผืน แต่หลังจากเพ่งมองชั่วขณะ ค่อยพบว่าแผ่นฟ้าดำมืดคล้ายมีประกายสีเหลืองสั่นไหววูบวาบเล็กน้อย

เทพมือปราบกล่าวอย่างสงสัยใจ

“เป็นแสงไฟ?”

“ตอนที่พวกเราจากมา ได้ดับไฟในศาลเจ้าไป”

พวกเขาตอนจากมา ได้เหยียบกองไฟดับหมดสิ้น เพื่อมิให้เกิดไฟป่าลุกลาม

เทพมือปราบฟังออก ถามว่า

“เป็นไฟจากศาลเจ้า?”

เซ็กเสียวเชียงผงกศีรษะ กล่าวว่า

“ในศาลเจ้ามีคน”

.....

ในศาลเจ้ามีคน

เป็นศัตรูหรือสหาย?
เทพมือปราบกับเชี่กเสียวเชียงล้วนไม่ได้หลบลี้
หากเป็นศัตรู แม้หลบก็หลบไม่พ้น
หากเป็นสหาย ไยจึงต้องหลบหน้า?
ดังนั้นพวกเขาพุ่งปราดเข้าหาแสงไฟ
แสงไฟโชติช่วงขึ้นทีละน้อย

เทพมือปราบกับเชี่กเสียวเชียงพอเข้าใกล้ประตูศาลเจ้า พลันแยกย้ายกระจายออก เชี่กเสียวเชียงใช้ท่วงท่าเจ็กเฮาชงเทียน (กระเรียนเดี่ยวโผพุ่งฟ้า) พุ่งโฉบขึ้นไปบนศาลเจ้า ใช้เท้าเกี่ยวชายคา ห้อยตัวลงมาอย่างปราดเปรียว

เทพมือปราบมือแตะกระบี่ ตวัดเท้าเตะประตูศาลเจ้าที่ปิดแง้มไว้เปิดออก

ทันใด ลูกไฟอันหนึ่งพุ่งสวนใส่หน้า

เทพมือปราบขยับกายคราหนึ่ง ประกายกระบี่วูบขึ้น ลูกไฟถูกฟันเป็นสองท่อน เปลวไฟร่วงหล่นลงสู่พื้น ลามเลียใส่เท้าของคนผู้นั้น
คนผู้นั้นเจ็บปวดจนส่งเสียงร้องออกมา ปากยังเรียกหาว่า
"เอี้ย..."

ซุ่มเสียงพลันขาดหาย ที่แท้กระบี่ของเชี่กเสียวเชียงพาดกับต้นคอของมัน

ตัวเชี่กเสียวเชียงทิ้งร่างลงที่ด้านหลังคนผู้นั้นโดยไร้เสียง

เทพมือปราบพอได้ยินเสียง รีบตวาดว่า

"ช้าก่อน"

ยามนั้นคนทั้งสามค่อยเห็นโฉมหน้ากันและกันโดยชัดตา พากันร้องว่า

"เป็นท่าน"

คนผู้นี้คือเตียโหงว

จมูกของเตียโหงวขาวไปแถบหนึ่ง

เป็นผ้าขาวผืนหนึ่งพันปากแผลที่จมูกไว้

เตียโหงวยังไม่ตาย

มันมือหนึ่งถือคันฉาวนภาไฟศาล อีกมือหนึ่งตระเตรียมล้วงพู่กันสั้นซ่อนออกมาเสียงชีวิตกับศัตรู แต่แล้วถูกสอบไว้

จากนั้นมันค่อยเห็นชัดตาว่า ผู้มาเป็นนายเหนือที่มันเฝ้าครุ่นคิดถึง

.....

เตียโหงวยังมีชีวิตอยู่

แต่แม้กระทั่งมันก็เข้าใจว่าตัวเองต้องตายแน่นอน

เตียโหงวกับเลี่ยวลักแยกข้ายออกจากศาลเจ้าไปตรวจดูลาดเลา จากนั้นเตียโหงวพลันได้ยินเสียงแผดร้องของเลี่ยวลักดังมากระทบโสต

เตียโหงวรีบรุดไปยังต้นเสียง

ดังนั้นมันเห็นเลี่ยวลักทอดร่างเป็นซากศพอยู่ริมลำน้ำ

มันเห็นอุ้นตั่ว ลี้ยี่ น่ำซา จิวสี่จากไปทีละคน ยามนี้ยังเหลือเลี่ยวลักตายอย่างสยดสยอง

มันตรวจดูสภาพการตายของเลี่ยวลัก ก็ทราบว่าฆาตกรเป็นใคร

เป็นจี้เทียนอ้วยตี่ (ขีดฟ้าแบ่งดิน) ฮู้จิ้นปีกับทิจิบลี้ (โคกกระสุนเหล็ก)

คนทั้งสองเป็นศิษย์ของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ

มันสาบานว่าต้องล้างแค้นให้กับเลี่ยวลักให้จงได้

เตียโหงวตรวจดูซากศพเลี่ยวลัก เพราะว่าคันฉายนภาไพศาลยังอยู่ที่ตัวมัน ขณะจะดึงคันฉายบานนั้นออกมา เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ

โคกกระสุนเหล็กสองลูกแยกข้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่างซัดพุ่งมาถึง

เตียโหงวหากยังคิดดึงคันฉายนภาไพศาลออกมา ต้องถูกโคกกระสุนเหล็กซัดใส่แน่นอน

เตียโหงวยังคงโน้บตัวไป ดึงคันฉายบานนั้นออกมาถืออยู่ในมือ

โคกกระสุนเหล็กบรรลุถึงเบื้องหน้าและทรวงอกแล้ว

มันหันคันฉายสาดส่องใส่โคกกระสุนเหล็กหนึ่งบนหนึ่งล่างทั้งสองลูกนั้น

ประสิทธิภาพของคันฉายนภาไพศาลคือ หากเผชิญการจู่โจมจากศัตรู ให้หันคันฉายเข้าใส่ สภาวะจู่โจมนั้นจะย้อนใส่ศัตรูเอง

ขามนี้เตียโหงวส่องคันฉายอย่างรีบร้อน ไม่อาจครอบคลุมเง่มุมได้โดยทั่วถึง การส่องครั้งนี้เพียงส่องถูกโคกกระสุนเหล็กที่พุ่งใส่หน้าผาก โคกกระสุนเหล็กที่ยิงใส่ทรวงอก เพียงส่องค้องครึ่งหนึ่ง

แต่คันฉายนภาไพศาลก็แสดงประสิทธิภาพพิสดารออกมา

โคกกระสุนเหล็กลูกที่พุ่งใส่หน้าผาก พลันพุ่งย้อนกลับไป ลูกที่พุ่งใส่ทรวงอกหยุดกลางอากาศ จากนั้นแตกระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ทิจิบลี้ชักอาวุธลับโดยไม่บอกกล่าว เข้าใจว่าต้องจู่โจมประสบผลมิคาดโคกกระสุนเหล็กพลันพุ่งย้อนกลับมา

ทิจิบลี้จะอย่างไรมีความสามารถเหนือธรรมดา รีบชักโคกกระสุนเหล็กออกอีกสองลูก ลูกหนึ่งสลายพลังของโคกกระสุนเหล็กลูกที่พุ่งย้อนกลับมา ลูกที่สองกระแทกโคกกระสุนเหล็กที่กลางอากาศปลิวกระเด็นใส่เตียโหงว

เมื่อเตียโหงวพบเห็น ต่อให้มีปฏิกิริยารวดเร็วปานใดก็ไม่อาจช่วยชีวิตตนเองได้

โคกกระสุนเหล็กพอสะกิดโลหิตพิษจู่โจมหัวใจ เมื่อชักออกได้แต่พบยมบาล

เตียโหงวเบิกตาจ้องมองโคกกระสุนเหล็กที่พุ่งกระเด็นมาโดยไม่กะพริบ พลันเห็นวัตถุเล็กๆ สิ่งหนึ่งพุ่งวาบมาถึง

วัตถุนั้นใช้ทีหลังบรรลุถึงก่อน พุ่งเข้าชนจากด้านข้าง เสียงดังเมื่อปรากฏสะเก็ดไฟแลบพุ่ง

โคกกระสุนเหล็กลูกนั้นถูกชนใส่ พุ่งไปยังทิศทางด้านตรงข้าม วัตถุนั้นก็สิ้นเรี่ยวแรง ตกวูบลงสู่พื้น

เตียโหงวรู้สึกชาวูบที่ปลายจมูก ต้องส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หงายร่างล้มลง

ได้ยินฮู้จิ้นปีร้องคำ “มาแล้ว” ตวัดมือชักพลุไฟดอกหนึ่งขึ้นฟ้า จากนั้นเตียโหงวก็สิ้นสติไป

เมื่อเตียโหงวฟื้นคืนสติมา พบว่าตัวเองอยู่ในศาลเจ้าร้าง จมูกปวดแปลบปลาบ พอยกมือลูบคลำ ที่แท้พันไว้ด้วยผ้าขาวผืนหนึ่ง

เตียโหงวคลำเปะปะ พบว่าที่ทรวงอกท้องน้อยตัวเองมีวัตถุเบาบางสิ่งหนึ่ง คล้ายเป็นแผ่นกระดาษ ในศาลเจ้ามืดครึ้มเลือนสลัว ขณะจะดิ้นรนลุกขึ้นจุดไฟ พลันปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งเข้ามาดุจค้างคาวราตรี โฉบผ่านร่างเตียโหงวไป

เตียโหงวยังไม่ฟื้นฟูสติสัมปชัญญะทั้งสิ้น รีบพลิกตัวหลบหลีกขามฉุกละหุกไม่อาจทรงตัวมั่น ล้มคว่ำลงกับพื้น

"ค้างคาวราตรี" นั้นเคลื่อนไหวรูบหนึ่งก็หาขวับ ในความมืดไม่อาจเห็นชัดดา แต่ก็ไม่ได้พุ่งสู่โจมใส่อีก

เตียโหงวพอดิ้นรนลุกขึ้นใหม่ กระดาษแผ่นนั้นก็อันตรธานไปแล้ว

มันก่อไฟกองหนึ่ง หวนนึกถึงเสี่ยวลักเสียชีวิต ในพี่น้องทั้งหกเพียงหลงเหลือตนเองคนเดียว สร้างความเศร้าเสียใจยิ่ง

ทันใด ประตูศาลเจ้าถูกเตะเปิดออก เตียโหงวเข้าใจว่าเป็นศัตรูบุกรุก คว้าฟืนไฟดุ้นหนึ่งทิ่มใส่

แต่ผู้มามิใช่ศัตรู หากแต่เป็นเทพมือปราบ

เตียโหงวบอกเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาช้าๆ

มันทราบเรื่องเพียงนี้เท่านั้น

มันถึงกับไม่เข้าใจว่าตัวเองกลับมายังศาลเจ้าร้างได้อย่างไร

เทพมือปราบดบไหล่มัน กล่าวว่า

"เจ้าปลอดภัยไร้เรื่องราว นับว่าประเสริฐสุด"

เตียโหงวหลั่งน้ำตากล่าวว่า

"แต่ลักตี้..."

"เราทราบ เราฝังศพมันแล้ว"

เตียโหงวหลั่งน้ำตารำพันว่า

"ยังจำได้ว่า ครั้งกระโน้นพวกเราคร่ำคุมเฮี่ยงเต๋าซิ้ง (เทพเรืองฤทธิ์) ลี้ซ่วยที่ภูเขาตงเตี้ยวซัว กรมกลาโหมนำความขึ้นกราบทูล ฮ่องเต้ทรงชื่นชมโสมนัส ปูนบำเหน็จรางวัลพวกเรา พวกเราต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ที่ตัวเองมีหน้ามีตา ล้วนเป็นท่านผู้เฒ่าสนับสนุน พวกเราหากไม่มีท่านผู้เฒ่า ไม่ทราบจะเป็นอย่างไร ท่านผู้เฒ่าสูญเสียพวกเรา คงเศร้าเสียใจยิ่ง และไม่สะดวกอย่างยิ่ง...มิคาดเพียงไม่กี่เดือน พวกเราเพียงหลงเหลือเราคนเดียว"

เตราใต้คางของเทพมือปราบสั่นพลิ้ว กล่าวว่า

"นี่ต้องตำหนิเรา สมควรวางมือถอนตัว ไม่ควรนำพวกเจ้าบาทำงานครั้งนี้ ตุ้นตั่วเคยตักเตือนเรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำตาผู้ชราอดไหลหลั่งมิได้ กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ซึ่งความจริง พวกเจ้าล้วนเคยตักเตือนเรา หากเราไม่คิดแสดงฝีมือก่อนที่จะประกาศล้างมือ พวกเจ้า...ไยต้องเป็นเช่นนี้?"

เตียโหงวก้มศีรษะกล่าวว่า

"เอี๊ย ล้วนเป็นพวกเราเกียจคร้าน มุ่งฝึกอวิชชา ละเลยวิชาฝีมือจึงประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้"

เทพมือปราบทอดถอนใจกล่าวว่า

"กระปุกเคลือบต้องแตกที่ปากบ่อ ชาวยุทธจักรมีผลบั้นปลายที่ดีสักกี่คน เราเห็นว่าเส้นทางปรภพไม่ห่างไกล พี่น้องทั้งหลายของเจ้าไม่

ต้องรอนานแล้ว”

เชึกเสียวเชียงรับฟังจนใจหายวูบ

เทพมือปราบสูญเสียผู้ช่วยหลายคน ยามนี้พบกับเตียโหงวที่รอดจากชะตากรรมเพียงลำพัง อดหดหู่ใจมิได้ ย่อมต้องระบายออก แต่ถ้อยคำของเทพมือปราบ์ออกจะเป็นลางอัปมงคล ศัตรูเข้มแข็งรายล้อมรอบไหนเลยสูญเสียความคิดต่อสู้ได้

เทพมือปราบร่ำไห้อยู่หลายเสียง พลันกล่าวว่า

“ท่านฟง มีคนมาแล้ว”

เชึกเสียวเชียงสะท้านคราหนึ่ง

เทพมือปราบแม้อยู่ในระหว่างเศร้าเสียใจ ยังคงมีหูตาปราดเปรียว ปฏิกิริยาว่องไว

เชึกเสียวเชียงทิ้งตัวลง แนบใบหูกับพื้น จากนั้นกล่าวว่า

“เป็นเสียงฝีเท้าของคนสี่คน”

“อืมม์”

“ยังแบกของหนักสิ่งหนึ่ง”

เทพมือปราบผงกศีรษะถามไถ่ตัวเองว่า

“มันฟื้นฟูรวดเร็วปานนี้?”

เชึกเสียวเชียงกล่าวอีกว่า

“มาถึงหน้าประตูแล้ว”

นั่นเนื่องเพราะคนแบกของหนักฝีเท้าเร็วขึ้น

ประตูศาลเจ้ายังคงปิดแง้มไว้

เบื้องนอกไม่มีปฏิกิริยาใด

เตียโหงวมือถือพู่กันวสันต์ซ่อน

เทพมือปราบขึ้นมือออก กุมข้อมือมันไว้ บอกใบ้ให้มันอย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ

ได้ยินเบื้องนอกบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"เทพมือปราบ เชิญออกมากล่าววาจา"

.....

ใต้แสงจันทร์ บนทางหลวง

ผู้คนสี่คนหามโลงใบหนึ่ง

คนทั้งสี่มีสภาพคล้ายศพเดินได้ ใบหน้าซีดขาว ซึมเซาไร้ความรู้สึก ยืนตัวแข็งทื่อ ทุกผู้คนยังสะพายถุงผ้าน้ำมันขนาดใหญ่อยู่บนหลังใบหนึ่งส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง ไม่ทราบบรรจุไว้ด้วยของใด

เทพมือปราบ เช็กเสียวเชียงและเตียโหงวเปิดประตูศาลเจ้า เดินตรงออกไป

ม้าเทียมรถที่อยู่ข้างศาลเจ้าแผดเสียงร้องคำหนึ่ง

คนทั้งสามเดินทวนลมไป

เทพมือปราบทางหนึ่งสาวเท้าก้าวเดิน ทางหนึ่งกล่าวเบาๆ กับเตียโหงวว่า

"คนแบกโลงทั้งสี่ล้วนรับประทานยาพิษอะปุกโล้วที่ละแวกภูเขาฮวงม้อเนี่ยแคนอุ้นหนำ สูญเสียสติสัมปชัญญะ อยู่ได้อาณัติผู้คน หากประมือกับพวกมัน ต่อให้ฆ่าพวกมันก็ไม่มีความหมาย ประการนี้มิอาจไม่ทราบ"

มันลดชุ่มเสียงจนแผ่วเบา ทางหนึ่งส่งคุ้นเกาทัณฑ์อันหนึ่ง กับเกาทัณฑ์ทองเลึกกะทัดรัดแก่เตียโหงวห้าดอก

ชุ่มเสียงนั้นพลันเปล่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งลำพอง กล่าวว่า

"เทพมือปราบ ท่านบาดเจ็บที่ซาเจียวผู้ ได้เอี้ยงผู้ เสียงผู้ นับว่าบาดเจ็บไม่น้อย"

เทพมือปราบชมเชยว่า

"ฟังเสียงจำแนกบาดเจ็บ ยอดเยี่ยมยิ่ง"

กล่าวจบชะงักเท้าลง

เชึกเสียวเซียงอยู่เบื้องซ้ายของมัน เตียโหงวอยู่เบื้องขวา พากันชะงักเท้าตาม

ชุ่มเสียงนั้นเปลี่ยนเป็นขุ่นมัวขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง มนุษย์ยาเหล่านี้ล้วนเป็นข้าทาสของเรา ฟังคำบัญชาจากเรา พวกมันล้วนไม่มีชีวิต ชีวิตของพวกมันเป็นของเรา"

เทพมือปราบกล่าวว่า

"ไม่มีชีวิตของผู้ใดที่เป็นของผู้อื่น"

"แต่ชีวิตของพวกมันล้วนเป็นของพวกเรา ท่านทราบหรือไม่ว่าพวกมันเป็นใคร บิดามารดาและญาติมิตรของพวกมันล้วนตายในเงื้อมมือเรา ที่หลงเหลือเราหาทางให้พวกมันรับประทานด้วยาอะปุกโล้วบุรุษให้เราใช้สอยบงการ สตรีปล่อยให้เราข่มขืนย่ำยี ท่านว่าสบใจหรือไม่?"

เตียโหงวรับฟังจนประหวั่นพรั่นใจ

เทพมือปราบพลันถามว่า

"ก่อนนี้มีชาวยุทธจักรผู้หนึ่งจัดสร้างมนุษย์ยาสำหรับใช้สอยภายหลังเป็นอย่างโร?"

คำถามนี้ถามต่อเช็กเสียวเชียง เช็กเสียวเชียงจึงกล่าว

"ภายหลังกีเอี้ยวฮวยที่ทำลายสติสัมปชัญญะผู้คนถูกบ้อเช้งในสี่ยอดมือปราบฆ่าทิ้ง เผาผลาญจนไม่หลงเหลือแม้โครงกระดูก"

"หมายความว่าผู้ใดก่อกรรม ต้องรับกรรมสนอง?"

"จะช้าเร็วต้องรับกรรมสนอง"

ชุ่มเสียงนั้นดังว่า

"เมื่อครู่พวกท่านเอ่ยถึงผู้ใด?"

เทพมือปราบกับเช็กเสียวเชียงไม่ทราบมันถามไถ่ด้วยเจตนาใด เตียโหงวชิงกล่าวว่า

"เป็นบ้อเช้งตั่วเฮีย"

"บ้อเช้งเช้งอื้อไง้?"

พลางส่งเสียงหัวร่อระคายหูราวผ่าฟืน ฝาโลงกระดอนขึ้นมาหมอกควันลอยคละคลุ้งในบัดดล

เทพมือปราบส่งเสียงทางลมปราณตักเตือนว่า

"ระวัง กลั้นลมหายใจไว้"

ภายในโลงปรากฏมือคู่หนึ่งยื่นออกมา

มือที่ขาวสวย ในม่านวิกาลดูไปขาวเป็นพิเศษ

มือขาวยื่นออกมาถึงข้อศอก ก็ไม่มีอีก

หลังจากนั้นเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือนสองกลุ่ม

มือขาดคู่นี้อยู่ในเงื้อมมือที่ซูบกร้งราวกรงเล็บปีศาจคู่หนึ่ง

เทพมือปราบกับเชึกเสียวเชียงค่อยทราบว่า มือขาวราวกับหยกที่ขึ้นออกจากภายในโลงทั้งคู่ ไม่ได้เป็นของคนในโลง

กรงเล็บปีศาจคู่นี้จึงเป็นของคนในโลง

มือขาวคู่นี้อยู่ในมือของกรงเล็บปีศาจ

มือขาวถูกผู้คนฟันขาดออกมาทั้งเป็น

เทพมือปราบหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านหมายความอย่างไร?"

ชุ่มเสียงประหลาดนั้นเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนกล่าวว่า

"ไม่ได้หมายความอย่างไร เพียงแต่ให้ท่านชมดูมือคู่หนึ่ง"

เทพมือปราบกับเชึกเสียวเชียงคล้ายถูกผู้คนต่อยใส่หมัดหนึ่ง

ชุ่มเสียงภายในโลงกล่าวอีกว่า

"วางใจ มือคู่นี้ไม่ใช่มือขาวผ่องของเล้าเอี๋ยงเซาะ ผู้เป็นบุตรีของเล้าตั่วนั้ง และไม่ใช่ข้อมือกลมกลึงของเสึกตั่วเนี้ย เพียงเป็นมือของพี่ใหญ่สี่ขอดบือปราบบ้อเช้ง!"

เทพมือปราบกับเชึกเสียวเชียงสะท้านครู่หนึ่ง

ชุ่มเสียงนั้นส่งเสียงหัวร่อดังพิกล กล่าวว่า

"หากไม่เชื่อโปรดดู"

พลางยกมือขึ้น กระดาษแผ่นหนึ่งก็ลอยมาบังเบื้องหน้าเทพมือปราบและพวกทั้งสาม

เทพมือปราบลดชุ่มเสียงแผ่วเบา กล่าวว่า

"ระวังแผนอุบาย อย่าได้ใช้มือกระทบถูก"

ทางหนึ่งร้องชมเชยว่า

"พลังลมปราณบ๊อเก็กฮ่ำเจ่กชี่ (พลังเอกะไร้ขอบเขต) อันยอดเยี่ยม พี่ท่านไม่เพียงฝึกปรืออวิชชา ยังแตกฉานวิชากำลังภายใน"

ภายในโลงบังเกิดเสียงหัวร่อดังว่า

"ได้รับคำชมเชยจากเทพมือปราบ ยังเลิศกว่าคำยกย่องของผู้คนนับหมื่น"

"แต่ท่านรับบาดเจ็บที่เทียนจง แกะยู้ ชิงเตียว สวมแห่ง เกรงว่ารับบาดเจ็บไม่น้อย"

ซุ่มเสียงภายในโลงพลันขาดหาย

คนในโลงสำแดงฝีมือ แต่กลับถูกเทพมือปราบเปิดโปงอาการบาดเจ็บของมัน

ซุ่มเสียงมันร้อยเปลี่ยนพันแปลง เทพมือปราบความจริงฟังไม่ออกว่ามันรับบาดเจ็บ แต่มันพอใช้พลังเอกะไพศาลส่งกระดาษมา เทพมือปราบก็ดูออกว่าพลังการฝึกปรือของมันรับความกระทบกระเทือน ดังนั้นดูอาการบาดเจ็บของมันออก

เตียโหงวชักพู่กันวสันต์ซ่อนออกมา ใช้พู่กันรองรับจดหมายไว้

พู่กันไม่เปลี่ยนสี

กระดาษไม่มีพิษ

ยามนั้น เตียโหงวพบว่าบนกระดาษเบาบางปรากฏพลังกล้าแข็งโถมทะลักใส่ ต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว เพิ่งถอยกายไปหนึ่งก้าว พลังลมปราณก็โถมกระแทกมาดุจทำนบทลาย ดีที่เชิกเสียวเชียงแตะมือลงบนหัวไหล่มันทันเวลา

การแตะครั้งนี้ช่วยยับยั้งพลังจู่โจมเอาไว้ ช่วยให้เตียโหงวหยุด

เท้าลง

เช็กเสียวเชียงค่อยทดมือกลับ ก่อนจะทดมือ ยังปาดนิ้วทั้งห้าใส่หัวไหล่บันดราหนึ่ง

การปาดครั้งนี้ ช่วยสลายอาการแน่นหน้าอกของเตียโห่งวไปเทพมือปราบพลันกล่าวว่า

"พลังลมปราณเอกะไร้ขอบเขตของท่านไม่กล้าแข็งพอ นี่ย่อมมิใช่พลังการฝึกปรืออ่อนด้อย หากแต่เกิดจากรับบาดเจ็บที่ปี้ผู้ ดูท่าท่านแปลงเป็นผ้าม่านกวาดใส่ เราโถมแทงกระบี่ใส่ จะอย่างไรลงมือประสบผล"

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"เช็กแจ่จู้กลับรับบาดเจ็บสารพัดสารพันเกลื่อนกลาดทั่วร่าง"

เทพมือปราบกับเช็กเสียวเชียงอาศัยแสงจันทร์สาดส่อง บองดูกระดาษที่ส่งมาแผ่นนั้น เห็นประทับตราดวงหนึ่ง

เช็กเสียวเชียงไม่คุ้นกับตราประทับนี้เท่าใด เทพมือปราบกลับหน้าแปรเปลี่ยนไป

"นี่เป็นตราหยกรักษาความสงบ ที่จูก้วะชิงแซมอบต่อบ้อเช้ง"

กรงเล็บปีศาจภายในโลงล้วงตราประทับอันหนึ่งออกกวัดแกว่งกล่าวว่า

"ตราประทับของมันอยู่ที่เรา คนยังมีชีวิตอยู่ได้หรือ?"

เทพมือปราบหวนนึกถึงความสามารถของบ้อเช้ง และความช่วยเหลือของเขา ต้องกระชากเสียงว่า

"ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ ท่านฆ่าบ้อเช้ง เรากับจูก้วะชิงแซไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

ขาดคำลอยตัวขึ้น กลางอากาศบังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้องติดต่อกัน ประกายสีเขียววูบคราหนึ่ง เทพมือปราบจู่โจมกระบี่ตะไคร่เขียวออก

ภายในโลงพลันปรากฏทวนเล่มหนึ่งขึ้นออกมา

ฟูทวนสีแดงแผ่กระจาย คมทวนแลบแปลบปลาบ พริบตานั้นไม่ทราบจู่โจมใส่เทพมือปราบที่กลางอากาศทั้งสิ้นกี่ทวน

เทพมือปราบท่องกลางอากาศ สะบัดกระบี่ปัดป้ายทวน แต่ก็ไม่สามารถจู่โจมเข้าโลงได้

ทั้งสองหนึ่งอยู่ในโลง หนึ่งอยู่กลางอากาศ หักหาญกันหกสิบเจ็ดกระบวนท่า เทพมือปราบอาศัยท่ากระบี่ปัดป้องทวน ยังคงลอยตัวอยู่กลางอากาศโดยไม่ร่วงหล่นลงมา

ซุ่มเสียงที่ดังปานฟ้าร้องยิ่งนายิ่งดัง

ประกายสีแดงวูบขึ้น ประกายรุ้งเขียวเจิดจ้ากว่าเดิม

คมทวนของทวนยาวถูกฟันร่วงหล่นลง

เทพมือปราบสองมือถือสองกระบี่ กดคุกคามลงหาโลง

ทันใด ภายในทวนปรากฏหนึ่งหอกหนึ่งง้าวขึ้นปราดออกมาแทงใส่เทพมือปราบดุจสายฟ้า

...แม่ทัพอีกาแนอยู่ขี้ความจริงจัดเจนในการใช้หอกง้าว แม่ทัพอีกาก็เป็นหนึ่งในเหล่าศิษย์ของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ

หอกง้าวความจริงเป็นอาวุธหนัก เปลืองกำลังอักโข แต่ผู้วิเศษเก้าเร้นลับใช้หอกง้าวโดยพร้อมเพรียง กระบวนท่าโอ่อ่าเปิดเผย ก่อกวนจนหินทรายคละคลุ้ง ทุกครั้งคราที่จู่โจม บังเกิดเป็นกระแสลมอันเกรี้ยว

กราด แม้แต่กระบวนท่าฟ้าร้องของเทพมือปราบก็ด้อยรัศมีลง

แต่เชึกเสี่ยวเชียงกับเตียโหงวพากันลงมือ

ทั้งสองคิดสยบมนุษย์ยาทั้งสี่ไว้ อย่างนั้นไม่ต้องวิตกว่าไม่สามารถบีบบังคับคนในโลงออกมา

ทั้งสองต้องการชมดูว่า จอมมารร้ายที่อาละวาดในยุทธจักรห้าสิบปีเป็นบุคคลเยี่ยงใด

ทั้งสองเพิ่งเคลื่อนไหว ก็ปรากฏผู้คนสี่คนกระโดดปราดออกมา

เตียโหงวขู่คำรามว่า

“เป็นพวกมันฆ่าลักตี๋”

ผู้มาคือขีดฟ้าแบ่งดินฮู้จิ้นปี กับทิจิบลี้

ยังมีอีกสองคน คนหนึ่งคล้ายเจ้าป่าเจ้าเขา ท่วงท่าเหี้ยมหาญดุร้าย แต่ดวงตาซึมเซาอยู่บ้าง

ยังมีอีกคนหนึ่งเป็นสตรี กลับใช้ตุ๊กตาน่ารักตัวหนึ่ง

นางยามแย้มยิ้ม คล้ายระลอกน้ำใต้สายลมชุนเทียน แต่สายน้ำสะอาดบริสุทธิ์ สตรีนางนี้กลับหยาดเยิ้มยวนยั่ว

คนทั้งสองเรียกว่าเล้งโป่วฮือกับเอ็งเล็กอ้อ

พวกมันล้วนเป็นศิษย์ของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ

...พาผาเล่า?

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับกำหนดกลยุทธ์ไว้ว่า

ให้ฮู้จินปีกับเล้งโป่วฮือพัวพันเชึกเสี่ยวเชียง ให้เอ็งเล็กอ้อกับทิจิบลี้จัดการกับเตียโหงว จากนั้นคนทั้งสี่ผนึกกำลังสยบเชึกเสี่ยวเชียง

ดังนั้นเอ็งเล็กอ้อกับทิจิบลี้ดาหน้าเข้าหาเตียโหงว

เตียโหงวพอเผชิญหน้าทิจิบลี้ ความแค้นพลันประดัง มือหนึ่งใช้พู่กันวสันต์ซ่อน มือหนึ่งล้วงคันฉายนภาไพศาลออกมา กลับรุกไล่ทิจิบลี้มือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

เอ็งเล็กอ้อพลันใช้ขลุ่ยเหล็ก เคาะใส่ด้านหลังของคันฉาย

นางถ่ายทอดพลังผ่านคันฉาย เสียงเพลิงเบื้อด้านหน้าของคันฉายแตกสลาย

คันฉายนภาไพศาลถูกทำลายแล้ว

เตียโหงวคำรามด้วยโทสะ ถือพู่กันจ้วงแทงใส่กลางหลังเอ็งเล็กอ้อ

เอ็งเล็กอ้อพลันตวัดมือ คลี่ผ้าเช็ดหน้าหลากสีออกผืนหนึ่ง

เตียโหงวพอเห็นผ้าเช็ดหน้า ทราบว่านางคิดใช้ควันสลบรีบรั้งพู่กันกลับ พุ่งปราดไปยังที่ซึ่งจัดวางโลงอยู่

ทิจิบลี้กับเอ็งเล็กอ้อชบดูจนงงงันวูบ ขณะจะไล่ติดตามเช็กเสียว-เชียงพลันจู่โจมใส่พวกมันหนึ่งกระบี่

เพียงหนึ่งกระบี่เท่านั้น

แต่คนทั้งสองล้วนรู้สึกว่า กระบี่นี้จู่โจมใส่ตัวเอง ดังนั้นรีบพุ่งถอยหลบเลี่ยง

มิเพียงพวกมันมีความรู้สึกเช่นนี้ แม้แต่ผู้จิ้นปีกับเล้งโป่วฮือก็ไม่มีข้อยกเว้น

กระบี่ของเช็กเสียวเชียงนี้ คล้ายฟันใส่พวกมันโดยเฉพาะ

พวกมันรีบปิดป้องตีโต้

พวกมันความจริงสู้พัวพันกับเช็กเสียวเชียง แต่ผ่านไปเจ็ดแปดกระบวนท่า ถูกชักนำเข้ามาขี่สิบกว่าก้าว กลับกลายเป็นเข้ามายังวงต่อสู้

ของเดียโหงวกับทิจิบลี้ เดียโหงวพอผละจากไป เช็กเสียวเชียงก็สอดกระบี่เข้ามาแทนที่

ดังนั้นเช็กเสียวเชียงใช้กระบี่มังกรเขียวเล่มหนึ่ง พัวพันผู้จิ้นปีและพวกทั้งสี่เอาไว้

เขาลงมือไม่มากนัก แต่ทุกกระบี่คล้ายจู่โจมใส่คนทั้งสี่โดยพร้อมเพรียง

กระบี่เดียวย่อมไม่สามารถจู่โจมใส่ผู้คนสี่คน แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถคาดเดาว่าเขาคิดจู่โจมใส่ผู้ใด คนทั้งสี่ได้แต่หาทางป้องกันตัว

เดียโหงวพอวิ่งเข้าใกล้โลง ไม่รอให้มนุษย์ยาทั้งสี่ลงมือ ก็ก้มกายปลดดันเกาทัณฑ์เทพโหวอู่ยิงอาทิตย์ ยิงออกหนึ่งเกาทัณฑ์

มนุษย์ยาผู้หนึ่งยื่นมือตะปบคว้าเกาทัณฑ์ แต่เกาทัณฑ์ทองยังคงข้อมือขวาของมันขาด ยิงใส่โลงใบนั้น

พลังของเกาทัณฑ์นี้กลับยิงทะลุโลงออกไป ภายในโลงบังเกิดเสียงแผดร้องคราหนึ่ง

พร้อมกันนั้นโลงเกิดเพลิงลุกไหม้ เสื้อผ้าสีดำชุดหนึ่งลอยขึ้นจากโลง

เทพมือปราบใช้กระบี่แดงเขียวทั้งคู่ โถมเข้าหาญหักกับชุดดำนั้นเป็นพัลวัน

เดียโหงวเห็นประกายหนึ่งแดงหนึ่งเขียวพุ่งฉวัดเฉวียนอยู่ท่ามกลางเงาดำนั้น ยามกะทันหันไม่กล้ายิงเกาทัณฑ์ที่สองออกโดยพลการ

มนุษย์ยาทั้งสี่ยังคงแบกโลงที่ลุกไหม้ ไม่รู้จักวางลง แม้แต่มนุษย์ยาที่มือขาด ก็ไม่มีปฏิกิริยาใด บริเวณข้อมือขาดปรากฏของเหลวคล้ายยางไม้

สีขาวหยดหยาดลงมา หามีคราบโลหิตไม่

เงาประกายพุ่งฉวัดเฉวียน ซุ่มเสียงดังปานฟ้าร้อง เตียโหงวเห็นโลหิตหลายหยด หยดหยาดลงบนศีรษะของบนุษย์ขาทั้งสี่

...สองคนที่กลางอากาศ ต้องมีคนหนึ่งหลั่งโลหิต

เตียโหงวร้อนรุ่มใจกว่าเดิม ตกลงใจปล่อยเกาทัณฑ์

เห็นเงาดำกลุ่มหนึ่งลอยขึ้นดุจพายุหมุน เตียโหงวดวาดก้องปล่อยเกาทัณฑ์ออกไป

เกาทัณฑ์รวดเร็วดั่งสายฟ้า

ทันใด ฟองโปร่งใสขนาดใหญ่ ลักษณะกลมใบหนึ่งผุดโผล่ขึ้นมา

เกาทัณฑ์ยิงใส่ฟองโปร่งใส แต่ไม่ทะลุออกมา

ยามนั้นมนุษย์ขาผู้หนึ่งพลันมีความเคลื่อนไหว ในมือถือปล้องไม้ไผ่อันหนึ่ง เป่าเป็นเสียงดังเร่งร้อน

บนุษย์ขาสองคนวางโลงที่ลุกไหม้ลง คลี่ถุงผ้าน้ำมันบนหลังออกเทใส่พื้นดิน

บนพื้นปรากฏของเหลวสีเขียวคราม ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้งไหลเทออกมา

ไม่ว่าของเหลวสกปรกนี้มีพิษหรือไม่ แต่เทพมือปราบชมดจมหน้าแปรเปลี่ยนไป

เทพมือปราบมีความเป็นอยู่เลิศหรู เมื่อเยาว์วัยตระกูลของมันถูกผู้คนปรักปรำ ถูกคุมขังในคุกหลวง เผชิญกับความสกปรกเลอะเทอะ ดังนั้นบังเกิดความหวาดกลัวต่อของสกปรกเป็นพิเศษ

ตลอดรายทางที่ผ่านมา มันพยายามสลัดหลุดจากเงาทะมึนที่ผ่านมา

คิดปลดแอกของจิตใจ แต่ของเหลวที่สกปรกนี้พอไหลออกมา กลับไม่ทราบรับมืออย่างไร

เทพมือปราบแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม กลับไม่มีปัญญาใช้ออกได้

เดียโหงวมีไหวพริบปราดเปรียว ร้องว่า

"เอี๊ย รถม้า"

เทพมือปราบค่อยได้คิด พุ่งถอยไปด้านหลัง ทิ้งตัวลงบนรถม้า

ชุดสีดำที่แบกฟองโปร่งใสนั้นบิดไหว คล้ายมีสิ่งมีชีวิตใดซ่อนอยู่ภายใน กำลังดิ้นรนด้วยความเจ็บปวด พร้อมกับส่งเสียงออกมาว่า

"เทพมือปราบ อุทกธารทิพย์ของเราไม่อาจลามใส่ท่าน เกาทัณฑ์อัคคีของท่านก็ยิงเราไม่ตาย พวกเราจะน้อมรอต้อนรับที่ฉากหินสนเหล็ก"

เทพมือปราบร้อง ตอบว่า

"คิดพิสูจน์ความเป็นตาย ก็ตัดสินในที่นี้ ไยต้องเปลืองเรื่องราวมากความ?"

ไขว้กระบี่คู่หมายจู่โจมออกอีกครา ชุดดำที่แบกฟองโปร่งใสนั้นชิงเคลื่อนถอยไป พร้อมกับชัดวัตถุสีดำมะเมื่อมออกมาสองสิ่ง พุ่งใส่กลางหลังบนุษย์ขาสองคน

มนุษย์ขาทั้งสองส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ก้มกายลงใช้มือกอบของเหลวสกปรกบนพื้นสาดใส่เทพมือปราบและพวก

คราครั้งนี้ไม่เพียงเทพมือปราบบังเกิดความตื่นตระหนก แม้แต่เซ็กเสียวเชียงก็ทุลักทุเลยิ่ง

เทพมือปราบตวาดว่า

"รีบเข้ารถ"

เช็กเสียวเซียงและเตียโหงวผละจากศัตรู พุ่งปราดขึ้นรถ เทพมือปราบหดตัวอยู่ในร่องรถ แม้ปรากฏน้ำสกปรกสาดกระเซ็นบา เพียงสาดใส่ประทุนรถ ไม่แปดเปื้อนถูกร่าง

แต่เช็กเสียวเซียงยื่นมือช่วงชิงคันเกาทัณฑ์เทพโหวอู๋ยิงอาทิตย์จาก เตียโหงว คนเพิ่งทิ้งตัวบนรถม้า ก็หมุนตัวยิงเกาทัณฑ์ด้วยมือเดียว

เกาทัณฑ์นี้ยิงทะลุอกมนุษย์ยาสองคน ยิงใส่ฟองโปร่งใสนั้น อานุภาพของเกาทัณฑ์นี้ ยังยิ่งกว่ายิงจากสองแขนของเตียโหงวอีก แต่ฟองโปร่งใสฉวยโอกาสชั่ววูบ หลบหนีเข้าดงไม้ เกาทัณฑ์ยิงอาทิตย์ดอกนั้นตัดโค่นต้นไม้หลายต้น สุดท้ายปักตรึงกับหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

เทพมือปราบตวาดว่า

"พวกเราตาม"

เตียโหงวกระตุกบังเหียน บังคับม้าเทียมรถทั้งสองตัวควบขับออกไป

ทิวทิศน์สองข้างทางเคลื่อนถอยไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว เทพมือปราบสูดลมหายใจเข้าปอด กล่าวว่า

"เราประมือกับปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ ความจริงไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจมีเปรียบผู้ใด แต่เกาทัณฑ์ของเซี่ยวโหงวยิงได้พอดี มันรับเกาทัณฑ์ของเจ้าก่อยถูกเราจู่โจมใส่คราหนึ่ง รับบาดเจ็บซ้ำสอง ตอนนี้นับเป็นโอกาสที่จะกำจัดมัน"

เตียโหงวฟังว่าตนเองกระทำความดีความชอบสร้างความยินดียิ่งทางหนึ่งควบขับรถ ทางหนึ่งร้องว่า

"ดีที่เช็กแซ่จู้สกัดคนทั้งสี่ไว้ ไม่เช่นนั้นเราก็ไม่อาจยิงเกาทัณฑ์

ออกได้”

เทพมือปราบพลันดวาดสั่งว่า
“หยุด”
รถม้าหยุดก็กในบัดดล

บทที่ 16
บาดเจ็บตามกัน

ที่นี้ด้านหนึ่งเป็นผนังผาลาดชันดุจขวานถาก ลักษณะคล้ายฉากหินตามธรรมชาติชั้นหนึ่ง อีกด้านหนึ่งเป็นด้นสนโบราณสูงเสียดฟ้า ห้อยย้อยด้วยเถาวัลย์ระย้า

ใต้แสงจันทร์ บนทางเปลี่ยวร้าง จอดไว้ด้วยเกี้ยวคันหนึ่ง ตั้งตระหง่านอยู่กลางทางเดิน

เทพมือปราบ เซ็กเสียวเซียง และเตียโหงว ล้วนรู้สึกมีพลังความเย็นคุกคามคน ระเหยออกจากส่วนลึกของเกี้ยว

คนทั้งสามล้วนสงบนิ่งลง

รถม้าและเกี้ยวตั้งประจันที่หว่างกลางผนังผากับสนโบราณ

ชั่วครู่ให้หลัง เทพมือปราบค่อยกล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ ในเวลาและสถานที่นี้ท่านยังเล่นลวดลาย

อีก?"

ภายในเกี๊ยวบังเกิดซุ่มเสียงเยาว์วัยและเจ็บปวดเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านเป็นใคร รีบเรียกคนที่เร้นกายเข้าดงสนหยุดเท้า ไม่เช่นนั้นเราจะไม่เกรงใจแล้ว"

เทพมือปราบรับฟังจนงงงันวูบ

เช็กเสียวเชียงที่คิดลอบเข้าทางดงสน เพื่อโอบกระหนาบใส่ฝ่ายตรงข้ามต้องชะงักร่างลง

คนในเกี๊ยวกลับล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของมัน

แต่ฟังจากคำย้อนถามนั้น หรือว่าคนในเกี๊ยวไม่ใช่ผู้วิเศษเก้าเร้นลับ?

ซุ่มเสียงของผู้วิเศษเก้าเร้นลับร้อยเปลี่ยนพันแปลง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบซุ่มเสียงใดเป็นซุ่มเสียงที่แท้จริงของมัน แต่ซุ่มเสียงเมื่อครู่กลับคุ้นหูนัก

คนในเกี๊ยวกล่าวอีกว่า

"คนในดงไม้ใช่มีแขนข้างเดียวหรือไม่?"

เช็กเสียวเชียงยามกะทันหันไม่ทราบสมควรตอบดี หรือไม่ดอบดี

เทพมือปราบแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านไยต้องถามมากความ?"

คนในเกี๊ยวกล่าวว่า

"เราไม่ได้ถามมากความ เพียงแต่จากฝีเท้าของมัน ฟังออกว่าร่างท่อนบนซีกซ้ายของมันว่างเปล่า ดังนั้นถามไถ่ดู"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"หากมันแขนเดียว ทั้งมีพลังฝีมือเช่นนี้ คงต้องเป็นเช็กแซ่จู้

หากมันเป็นเชือกเชือย ท่านคงเป็นเล้าปู้ชิ้ง (เทพมือปราบแซ่เล้า) แล้ว”

เทพมือปราบใจสั่นสะท้าน พลันฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง ร้องโพล่งว่า

“บ้อเช้ง”

คนในเกี้ยวก็ส่งเสียงร้องด้วยความดับแค้นว่า

“เล้าตั่วนั้ง”

เทพมือปราบอดถามมิได้

“ท่านใช่รับบาดเจ็บหรือไม่?”

“เฒ่าบัดซบเก้าเร้นลับใช้เล่ห์อุบาย เรา...”

เทพมือปราบเลิกม่านรถลงจากรถ ถามแต่ไกลว่า

“หลานเราใช่ออกจากเกี้ยวมาพบหน้าได้หรือไม่?”

บ้อเช้งเรียกหาว่า

“ทิเกี่ยม (กระบี่เหล็ก)”

ที่หลังเกี้ยวปรากฏเด็กชายเกล้าผมสองมวยผู้หนึ่งเดินช้าๆ ออกมา บ้อเช้งสั่งว่า

“มอบดราประจำตัวของเราต่อเล้าตั่วนั้ง”

เทพมือปราบกล่าวว่า

“บ้อเช้ง ท่าน...”

บ้อเช้งชิงกล่าวว่า

“เล้าตั่วนั้ง เราสองเท้าพิการแต่แรก ตอนนี้สองมือขาดด้วน มีชีวิตมิสู้ตาย ไม่ต้องการให้ผู้คนเห็น...สภาพของเรานี้ เพียงขอให้ตั่วนั้งนำดราหยกของเรามอบต่อจูก้วะซิงเซ บอกว่าบ้อเช้ง...เป็นที่ผิดหวังของท่านผู้เฒ่าแล้ว...”

ทารกกระบี่นั้นมุดเข้าเกี้ยว จากนั้นถลันออกมา มันร่างเตี้ยเล็ก แต่ความเคลื่อนไหวแข็งทื่อเล็กน้อย คาดว่าสืบเนื่องจากรับบาดเจ็บในมือถือของสิ่งหนึ่ง เดินก้มศีรษะมา

เตียโหงวกระโดดลงจากที่นั่งคนขับ กล่าวว่า

"เอี้ย ให้เรารับแทน"

เทพมือปราบผงกศีรษะกล่าวว่า

"ไปเถอะ"

เตียโหงวรับตราประทับจากมือทิเกี่ยม รู้สึกใจกลางฝ่ามือเย็นวาบ พอแบมือออกดู ตราประทับกลับกลายเป็นของเหลวที่เหนียวเหนอะกองหนึ่ง

เตียโหงวความจริงระวังป้องกันแต่แรก คำ "ไปเถอะ" ของเทพมือปราบ เท่ากับบอกใบ้ให้มันระวัง ไม่เช่นนั้นเทพมือปราบจะกล่าวคำ "ตกลง" แทน มันแม้ระวังป้องกันทิเกี่ยมจะลงมือ แต่คิดไม่ถึงตราประทับพอเปลี่ยนมือ พบความร้อนก็ละลาย ดูดติดกับใจกลางฝ่ามือของมัน

เตียโหงวรู้สึกตลอดทั้งร่างเย็นวาบ ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ ขณะจะเอ่ยปาก ลิ้นก็แข็งทื่อ ไม่สามารถส่งเสียงออกมาได้

ทิเกี่ยมพลันลงมือ

สองมือมันกดใส่ข้อศอกของเตียโหงว

เตียโหงวตลอดทั้งร่างแข็งทื่อไม่อาจเคลื่อนไหว ทิเกี่ยมพอกระทบถูกข้อศอกมัน ก็ดีดนิ้วออกหลายครา จากนั้นกดใส่กระดูกหัวเข่ามันอย่างรวดเร็ว

เทพมือปราบพลันกู่ร้องดังยาวนาน เสื้อผ้าบนร่างคล้ายใบเรือกินลมเต็มที่ ใช้กระบี่ตะไคร่เขียว ลอยตัวฟาดฟันทิเกี่ยม

ทิเกี่ยมสองดากลับกลายเป็นเขียวปัด!

เด็กชายคนหนึ่งอยู่ดีๆ เปลี่ยนเป็นตาเขียวปัดชั่วร้าย โครงกระดูกบนร่างก็ยืดใหญ่ขึ้น สองมือยังคงกดใส่หัวเข่าของเตียโหงว

ในห้วงดับขันเช่นนี้ ความเคลื่อนไหวของ “ทิเกี่ยม” นี้นับว่าขัดกับเหตุผลยิ่ง

เทพมือปราบฟาดฟันกระบี่มาถึง จากลูกตาของ “ทิเกี่ยม” พลันเห็นผ้าแดงผืนหนึ่งคลี่คลุมใส่ลำคอตนเองโดยไร้เสียง

เทพมือปราบเปลี่ยนลมหายใจกลางอากาศ โผพุ่งร่างพลิกตัวฟันกระบี่ใส่ผ้าแดง เท้าขวาเตะใส่หน้าผากของทิเกี่ยม

ผ้าแดงวกวูบ กลับม้วนใส่หว่างเอวของ “ทิเกี่ยม” ฉุดดึงมันกลับเข้าเกี้ยว

ผ้าแดงแม้หดกลับรวดเร็ว แต่พอถึงกลางคัน เชี่กเสียวเชียงก็ฟาดฟันกระบี่ลงหา

ได้ยินเทพมือปราบตวาดเตือนว่า

“ระวัง”

เห็นผ้าเขียวผืนหนึ่ง พุ่งวาบดุจอสรพิษพ้นจากถ้ำ กวาดใส่เชี่ก-เสียวเชียงโดยไร้เสียง

เชี่กเสียวเชียงหากคิดตัดผ้าแดง ลำตัวก็ต้องถูกผ้าเขียวตัดขาดเป็นสองท่อน

เชี่กเสียวเชียงตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว โผพุ่งขึ้นฟ้า ประกบร่างรวมกับ

กระบี่ สาดพุ่งใส่ผ้าเขียวนั้น

เขาตกลงใจคุมกระบี่บังกรเขียว ต่อต้านกับวัตถุที่คล้ายประกายคล้ายผ้าแพรผืนนี้

เทพมือปราบเห็นเช่นนั้น ไม่ลังเลอีกต่อไป น้าวคันเกาทัณฑ์ ยิงเกาทัณฑ์ทองอันเจิดจ้าออก

ภายในเกี้ยวพลันปรากฏเงาดำสายหนึ่งพลิ้วออกมา

เงาดำพอปรากฏ ผ้าแดงและเขียวทั้งสองผืนก็หดกลับไป เงาดำพลันประกบผ้าแดงและเขียวทั้งสองผืนเข้าหากัน ล้อมกักเกาทัณฑ์ทองเอาไว้

เทพมือปราบตวาดคำ “แตก” ได้ยินเสียงระเบิดคร่ำหนึ่ง ประกายสีทองแตกกระจายออกจากกองวัตถุสีดำ แดง เขียวนั้น

เสียงระเบิดพอดัง เกี้ยวก็เคลื่อนถอยไปอย่างเร่งร้อน

เทพมือปราบพาดเกาทัณฑ์ทองอีกดอกหนึ่ง ซึ่งเป็นดอกสุดท้าย แต่เนื่องเพราะเล็งเป้าไม่ได้ ชั่วพริบตาเกี้ยวก็เร้นหายไปในดงสน

เทพมือปราบกระทืบเท้ากล่าวว่า

“ถูกมันหนีรอดได้อีก”

เชิ๊กเสี่ยวเชียงกล่าวอย่างร้อนรน

“ไฉนไม่ตาม?”

พลันเห็นเตียโหงวเบิกตาค้าง สีหน้าเชื่องซึมเซา ต้องถามโพล่งว่า

“มัน...”

เทพมือปราบกล่าวว่า

“โอบอุ้มมันขึ้นรถม้าก่อน ปีศาจเฒ่าบาดเจ็บแล้วบาดเจ็บเล่า

หากไม่ฉวยโอกาสกำจัด เกรงว่าจะเป็นเภทภัย”

เชีกเสียวเชียงรวบร่างเตียโหงวขึ้น ลอยตัวขึ้นบนรถ กระตุ้นบังเหียนม้า ขับรถติดตามไป

เชีกเสียวเชียงทราบว่า ตนเองสามารถทุ่มเทวิชาตัวเบาติดตามเกี้ยวไป แต่อาการของเตียโหงวไม่ถูกต้อง กอปรกับเทพมือปราบกลัวของสกปรก ดังนั้นไม่สะดวกกับการทิ้งรถ

ติดตามระยะทางหนึ่ง ทางเดินแยกเป็นซ้ายขวากลางสามสาย

เชีกเสียวเชียงขับรถไปยังทางขวามือ ซึ่งมีร่องรอยเกี้ยวเคลื่อนผ่าน ได้ยินเทพมือปราบกายในรถกล่าวว่า

“ท่านแสร้งเป็นไม่เห็น ขับรถต่อไป”

เชีกเสียวเชียงพอฟัง แม้ยังกุมบังเหียนไว้ แต่ก็เพิ่มความสังเกตสนใจกว่าเดิม พลันพบว่าบนต้นสนขนาดหลายคนโอบต้นหนึ่ง มีวัตถุดำมะเมื่อมอยู่สิ่งหนึ่ง

เชีกเสียวเชียงเพ่งสายตามอง ต้นไม้แผ่กิ่งก้านสาขารกครึ้ม แต่ยังพอจำแนกออกว่านั่นเป็นเกี้ยวคันหนึ่ง

นี่นับว่าหวาดเสียวนัก หากตนเองไม่ทันสังเกต ขับรถผ่านไป คนในเกี้ยวจู่โจมลงจากเบื้องบน เกรงว่ายากระวังป้องกันไว้

พริบตาดุจประกายไฟ รถม้าแล่นผ่านได้ต้นสนขนาดใหญ่นั้นไปแล้ว

พลันเห็นประกายเจิดจ้าสายหนึ่งพุ่งวาบจากในรถม้า จู่โจมใส่เกี้ยวซึ่งซ่อนอยู่บนต้นไม้ พลังกระบี่แฝงคลื่นเสียงครืนครืนปานฟ้าร้องกลบสรรพเสียงในภูเขาไปโดยสิ้นเชิง

เชี่กเสียวเชียงลอบโห่ร้องชมเชยในใจ

เทพมือปราบยืมหอกสนองคืนผู้ใช้ ขณะที่ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจว่าตนเองขุดหลุมพราง กลับชิงจู่โจมโดยที่มันไม่ทันตั้งตัว

กระบี่นี้แสดงว่าเทพมือปราบจู่โจมอย่างสุดกำลัง เพียงหวังให้สำเร็จ มิยอมให้ล้มเหลว

กระบี่นี้แฝงกลิ่นอายฆ่าฟันเปี่ยมล้น

กลิ่นอายฆ่าฟันสะกดรถม้าที่กำลังควบตะบึงลง

ม้าร้องก้อง คนแผดร้องหวนโหย

คนผู้หนึ่งพลันพลัดร่วงลงจากกลางอากาศ

บนต้นไม้ปรากฏเงาสีขาววูบตราหนึ่ง จากนั้นบังเกิดเป็นเสียงคล้ายฝนตก ทั้งละเอียดทั้งเร่งร้อน

เงาร่างผอมเล็กนั้นร่วงลิ่วลงมา พอดีร่วงหล่นลงบนประทุนหลังคาของรถม้า ก่อยดีดกระดอนขึ้น ตกลงบนหลังม้าเทียมรถ

เชี่กเสียวเชียงยื่นมือเดียวออกรับไว้ เห็นเป็นเด็กชายเกล้าผมสองมวยคนหนึ่ง ทรวงอกแฉดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมใหญ่

เชี่กเสียวเชียงพอสัมผัสถูก ถึงกับใจสั่นสะท้าน

...นี่เป็นเด็กชายคนหนึ่ง

...เป็นโครงกระดูกของเด็ก ทั้งไม่ได้ผ่านการตกแต่งปลอมแปลงโฉม

...ในศิษย์ทั้งเก้าของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ มีแต่โห่วฮั่งซุน (ธาตุดิน) ซุนปุกเก่งเป็นคนแคระผู้หนึ่ง แต่ซุนปุกเก่งเป็นชายกลางคน เพียงแต่มีโครงกระดูกแคระแกร็น พาผาแม้จัดเจนในการปลอมแปลงโฉม ไม่อาจ

หยั่งคำนวณรูปลักษณะได้ ถึงกับแตกฉานวิชาช่อกระดูก แต่มิใช่เด็กทารกเดือดขาด

...แต่ว่าผู้ที่ถูกกระบี่ทะลวงอกร่วงหล่นลงบาเป็นเด็กชายคนหนึ่งชัดๆ !

นี่เป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา เมื่อเชียวเสียงเงยหน้าขึ้นใหม่เห็นเงาสีขาวนั้นกับเทพมือปราบปะทะสามครั้ง ผละจากสามครา เงาร่างทั้งสองล้วนส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

เชียวเสียงรู้สึกไม่ถูกต้อง ขณะจะร้องบอกให้หยุดมือ พลันได้ยินเทพมือปราบกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"ไฉน..."

เงาสีขาวนั้นก็ทอบหายใจกล่าวว่า

"เป็นท่าน"

ยามนั้น ส่วนลึกของดงสนปรากฏพลังลมดุจขุนเขาสองสายทะลักทลายมาถึง

แขนเสื้อเขียวข้างหนึ่งพุ่งฝ่ากิ่งไม้ดุจเกาทัณฑ์ ม้วนครอบคลุมใส่เงาสีขาว

แขนเสื้อแดงข้างหนึ่ง กล้ายอสรพิษเลื้อยคดเคี้ยวกวาดจู่โจมใส่เทพมือปราบ

พร้อมกันนั้นต้นสนใหญ่นั้นกิ่งหักใบร่วงหล่น กลับกลายเป็นต้นไม้โกร๋นต้นหนึ่ง

เชียวเสียงรีบบังคับรถหักหลบ

เกี้ยวคันนั้นพลันร่วงหล่นลงมาดังโครมใหญ่

เกี้ยวร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ กลับไม่เหลกสลาย แต่ก็แปรสภาพไป

ยามนั้นแสงจันทร์สาดทะลุกิ่งสนที่เหี่ยวโกร๋นลงมา เห็นแขนเสื้อเขียวม้วนเงาสีขาวไว้ แขนเสื้อแดงก็คลุมใส่เทพมือปราบ

ที่น่าประหลาดคือ แขนเสื้อแดงเขียวทั้งสองข้างล้วนดึงตึง คล้ายกับเจ้าของแขนเสื้อกำลังยืนประจันหน้ากับเทพมือปราบและเงาสีขาวนั้น

แขนเสื้อเขียวสั่นระรัว แขนเสื้อแดงพลิกพลุกพล่าน เป็นสภาพพิกลขัดตายิ่ง

เช็กเสียวเซียงทราบว่าผิดท่า ยามร้อนรุ่มรีบดึงพู่กันวสันต์ช่อนจากหว่างเอวเดียโหงว ชักกระบี่มังกรเขียวออกมา คุมกระบี่โผพุ่งกายเข้าหาแขนเสื้อเขียว

แขนเสื้อแดงเขียวทั้งสองข้างนั้นพลันหดกลับไป

เงาร่างสายหนึ่งกระโดดปราดขึ้น ชัดของสิ่งหนึ่งใส่หน้าเช็กเสียว-เซียง

เป็นฟองโปร่งใสใบหนึ่ง

ฟองที่คล้ายโปร่งใสและคล้ายไร้สภาพ ทั้งเหนียวเหนอะทั้งเบาหวิวใบหนึ่ง

เช็กเสียวเซียงยามกะทันหันไม่ทราบจะจัดการอย่างไรดี

...ใช่ สมควรใช้คนกระบี่หลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวจู่โจมใส่พาผา (ฟองฟ้อง) นี้หรือไม่?

...ก่อนหน้านี้เขาใช้คันเกาทัณฑ์เทพโหวอู่ยิงอาทิตย์ ยิงเกาทัณฑ์ทองออก ยังถูกฟองโปร่งใสนี้ห่อหุ้มไว้ คราครั้งนี้หากพาตัวคุมกระบี่พุ่งจู่

โจมใส่ ไยมิใช่พาตัวไปติดกับ?

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ฟองไปร่งใสกลับสะท้อนแสงสีเลื่อมพราย

ในแสงสีทุกสี ล้วนมีมายาภาพ ล้วนมีจินตนาการความฝัน

...ผู้ใดยินยอมทิ่มแทงทำลายภาพความฝันของตนเองกับมือ?

ฟองโปร่งใสลอยลิ่วบา

เชื้อเสียวเชียงแทงกระบี่ไปในฟองโปร่งใส

ฟองโปร่งใสแตกออก จากนั้นสมานตัวเข้าหากันอย่างประหลาด ห่อหุ้มกระบี่มังกรเขียวเอาไว้

...เชื้อเสียวเชียงที่ผนึกร่างรวมกับกระบี่เล่า?

...ใช่ถูกกลืนไปในฟองโปร่งใสด้วยหรือไม่?

ฟองโปร่งใสห่อหุ้มกระบี่มังกรเขียวไว้ พลังของกระบี่มังกรเขียวเร่งเร้าฟองโปร่งใสพองโตขึ้น

เชื้อเสียวเชียงพลันทิ้งกระบี่

วิชาคุมกระบี่เป็นการหล่อหลอมพลังสมาธิ กำลังภายในและกระบี่เข้าด้วยกัน จู่โจมออกอย่างสุดกำลัง ไม่เสียดายกับการที่หยกศิลาล้วนแหลกลาญ

เมื่อถึงเวลานั้น คนกับกระบี่รวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว คนคือกระบี่ กระบี่คือคน กระบี่อยู่ คนอยู่ กระบี่หัก คนล้มตาย จึงสามารถกระตุ้นความคมของกระบี่ และพลังซ่อนเร้นของคนถึงขีดสุดได้

แต่ยามใดที่กระบี่ถูกทำลาย คนก็ไม่อาจดำรงคงอยู่ได้

กระบี่มังกรเขียวของเชื้อเสียวเชียงถูกฟองโปร่งใสห่อหุ้มไว้ เห็น

แน่ชัดว่าตัวของเขาก็ต้องถูกกลืนเข้าไป เช็กเสียวเซียงกลับสามารถทิ้งกระบี่ทันเวลา

ความสามารถในการคุมกระบี่ของเขา ยังก้าวล้ำนำหน้าอีกขั้นหนึ่ง บรรลุถึงขั้นกระบี่ยังเป็นกระบี่ คนยังเป็นคน พลังของคนรวมกับความคมของกระบี่จู่โจมออก แต่เมื่อเผชิญอันตราย คนยังสามารถแยกจากกระบี่ได้

...กระบี่คือกระบี่ คนคือคน คนใช้กระบี่ทำลายศัตรู กระบี่หากสู้ไม่ได้ คนไยต้องล่มสลาย?

เช็กเสียวเซียงพอทิ้งกระบี่ ร่างก็ดกวูบลง

เขามีมือเพียงข้างเดียว

ขณะที่เขาทิ้งกระบี่ ก็ล้วงพู่กันวสันต์ซ่อนออกมา กรีดใส่ฟองอากาศแตกที่ยังไม่สมานตัวของรอยโปร่งใสนั้น

พู่กันวสันต์ซ่อน พอสะกิดใส่ ฟองโปร่งใสก็แตกออก กระบี่มังกรเขียวร่วงหล่นลงมา

เช็กเสียวเซียงกลับใช้พู่กันวสันต์ซ่อนผสานเสริม ทำลายฟองโปร่งใสที่ประหลาดล้ำใบนี้

ฟองโปร่งใสพอแตกออก ได้ยินซุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่งร้องครวญครำ ในเงาสนปรากฏเงาร่างผอมเล็กสายหนึ่งส่ายไหวคราหนึ่ง

เช็กเสียวเซียงพอทำลายฟองโปร่งใส ไม่ทันตกถึงพื้น บนยอดสาเหนือศีรษะพลันบังเกิดเสียงระเบิดคราหนึ่ง

เช็กเสียวเซียงเงยหน้าขึ้น เห็นเงาดำสายหนึ่งโฉบผ่านยอดไม้ไป สองฟากข้างลำตัวคล้ายมีปีกคู่หนึ่ง เป็นหนึ่งแดงหนึ่งเขียว แดงจนบาดตาเขียวจนสยบขวัญ

เงาร่างผอมเล็กนั้นก็ติดตามเงาดำสูงใหญ่ไป

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ปรากฏผู้คนสี่คนกระโดดลงจากต้นสนที่ปลูกในระดับแนวเดียวกันสี่ต้น

คนทั้งสี่กุกคามไปยังต้นสนขนาดใหญ่ที่ใบเหี่ยวโกร๋นต้นนั้น

บนกิ่งก้านของต้นสนขนาดใหญ่ นั่งไว้ด้วยผู้คนสองคน คนทั้งสองหนึ่งเป็นเทพมือปราบ อีกผู้หนึ่งกลับเป็นบ้อเช้ง

พี่ใหญ่ของสี่ยอดมือปราบบ้อเช้ง

.....

เชี่กเสียวเซียงใจสั้นสะท้าน

เขารู้สึกว่าตนเองกับเทพมือปราบกระทำเรื่องผิดพลาดที่ไม่อาจแก้ไขกลับกลายได้ แต่ในห้วงคับขันเช่นนี้ ไม่ทันขบคิดมากความ

เขายืดกายขวางอยู่ใต้ต้นสน

ไม่ว่าผู้ใดคิดเข้าใกล้ต้นสนขนาดใหญ่ ไม่ว่าเหินฟ้าดำดิน ต้องผ่านข้างตัวของเขาก่อน

ต้องถามกระบี่วิเศษในมือของเขาก่อน

เชี่กเสียวเซียงค่อยทราบว่า ผู้วิเศษเก้าเร้นลับแสร้งเป็นหลบหนีชักนำให้เทพมือปราบติดตาม ทำให้พวกตนเข้าใจผิดคิดว่าเกี้ยวของบ้อเช้งเป็นเกี้ยวของศัตรู ลงมือฆ่าทารกกระบี่ของบ้อเช้งคนหนึ่ง บ้อเช้งตีโต้ด้วยโทสะ ต่อสู้กับเทพมือปราบจนบาดเจ็บด้วยกัน ผู้วิเศษเก้าเร้นลับฉวยโอกาสจู่โจมสังหาร ทำร้ายทั้งสองบาดเจ็บสาหัส ไม่สามารถลงมือได้อีก

ส่วนผู้วิเศษเก้าเร้นลับเผชิญการตีโต้จากเทพมือปราบและบ้อเช้ง พลอยพลาดท่าเสียที หลบหนีไปพร้อมกับพาผา ซึ่งถูกกระบี่พู่กันของตนเองจู่โจมทำลาย โดยทิ้งศิษย์สี่คนไว้ เพื่อปลิดชีวิตเทพมือปราบ บ้อเช้ง และตนเอง

ศิษย์ทั้งสี่คือบนุษย์สูงใหญ่เล้งไป่วฮือ สตรีขวนขั่วเอ็งเล็กอ้อ ขีดฟ้าแบ่งดินฮู้จิ้นปี และมืออาวุธลับพิษทิจิบลี้

เช็กเสียวเชียงไม่ยอมตกไปในเงื้อมมือของมารร้ายทั้งสี่นี้ มิหนำซ้ำไม่ยอมให้ผู้ใดแคะต้องเทพมือปราบกับบ้อเช้งเด็ดขาด

...เทพมือปราบเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมืองซึ่งมาจับกุมเขา

...บ้อเช้งเป็นต้นเหตุให้เขาถูกจับกุม

แต่พวกเขาล้วนเป็นลูกผู้ชายชาตรี เช็กเสียวเชียงไม่อาจปล่อยให้พวกเขาตกไปในเงื้อมมือมารร้ายเหล่านี้

เช็กเสียวเชียงสามารถหลบหนี

ตอนนี้มารร้ายทั้งสี่คล้ายมีเป้าหมายอยู่ที่เทพมือปราบกับบ้อเช้ง หากเขาหลบหนี ฝ่ายตรงข้ามอย่างมากแบ่งกำลังสองคนมาติดตามเขา

สองคนจัดการได้ง่ายดายกว่าสี่คน

แต่เช็กเสียวเชียงไม่หลบหนีเด็ดขาด

เทพมือปราบ บ้อเช้ง เตียโหงวล้วนรับบาดเจ็บสาหัส เขาได้แต่ดริงสถานการณ์ไว้

ฮู้จิ้นปีและพวกทั้งสี่สบตากันวูบหนึ่ง

...คืนนี้สามารถฆ่าเทพมือปราบ บ้อเช้งกับเช็กเสียวเชียง ถือเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง มิหนำซ้ำเป็นข่าวสะท้านแผ่นดินประการหนึ่ง

แต่หากคิดฆ่าเทพมือปราบกับบ้อเช้ง ต้องกำจัดเซ็กเสียวเซียงที่เบื้องหน้าก่อน

เซ็กเสียวเซียงถือกระบี่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้ เป็นสภาพเฉกเช่นคนเดียวเฝ้าด่าน แม้ตายยังไม่พรั่น

เอ็งเล็กอ้อเห็นเซ็กเสียวเซียงแม้แขนขาดยังงามสง่า ในใจบังเกิดความนิยมชมชอบ ปรารถนาใคร่พิชิตเขาโดยมิต้องหลั่งโลหิต ดังนั้นหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"เซ็กแจ่จู้ ท่านดูซือแป้พวกเรา จัดการเทพมือปราบกับบ้อเช้งจนหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน ท่านไยต้องปกป้องพวกมัน มิสู้เข้าไปฆ่าพวกมันในกระบี่เดียว จากนั้นเข้าร่วมกับพวกเรา เราจะวิงวอนต่อซือแป้ให้กับท่าน ไม่แน่ว่าท่านผู้เฒ่าจะรับท่านเป็นเซี่ยวซือตี่ (ศิษย์ผู้น้องคนเล็ก)..."

เซ็กเสียวเซียงก้มศีรษะมองดูคมกระบี่ในมือ กล่าวว่า

"ซือแป้ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมนักหรือ มันหลบหนีไปอย่างทุกลักทุเลเกรงว่ารับบาดเจ็บไม่น้อยกว่าคนบนต้นไม้ทั้งสอง"

เอ็งเล็กอ้อเบะปากกล่าวว่า

"ท่านทราบอันใด เทพมือปราบกับบ้อเช้งถูกวิชาคงเกียบชิ้งกง (ลมปราณชั่วกัลป์) ของซือแป้เราทำร้าย พลังฝีมือยิ่งสูงเยี่ยมอาการบาดเจ็บยิ่งหนักหนา ยากที่จะฟื้นคืนมาได้ เดียโหงวถูกวิชาม่อฮุ้น-เนียบฮุ้น (เมฆาสะกดวิญญาณ) ของเซี่ยวซือม่วย เราสะกดไว้ ไม่มีวันฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ ดังนั้นไม่มีผู้ใดสนับสนุนท่านได้"

นางมีเค้าใบหน้าหมดจด แฝงแววไร้เดียงสา แต่ยามกล่าววาจากลับ

บิดเอวอ้อนแอ้น กล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ิมปานจะหยด

เซ็กเสียวเชียงกวาดมองนางแวบหนึ่ง เห็นเอ็งเล็กอ้อผิวพรรณขาวสะอาด กลับบันดาลให้ผู้คนบังเกิดความคิดชั่วร้ายคิดฉีกกระชากะสื้อผ้าของนาง ดูว่าเรือนร่างในร่มผ้าของนาง ใช่ขาวละเอียดอ่อนดุจเดียวกันหรือไม่

เซ็กเสียวเชียงทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งกำลังใช้อวิชาชั่วร้าย ดังนั้นไม่มองดูนาง เพียงเพ่งมองคมกระบี่

เขาถ่ายทอดพลังเข้าสู่ตัวกระบี่ ตัวกระบี่พลันเขียวเรืองขึ้นม

เอ็งเล็กอ้อหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ดูท่านไฉนไม่กล้ามองดูเรา?"

ผู้จิ้นปีนับว่ามีลำดับรุ่นสูงที่สุดในเหล่าศิษย์ทั้งสี่ดังนั้นกล่าวว่า

"เซ็กแซ่จู้ ท่านมีกำลังเพียงลำพัง พวกเรามีผู้คนสี่คน ยังคงอยู่ได้ต่อสู้ดิ้นรนแล้ว"

เซ็กเสียวเชียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อครู่เรายังคงใช้หนึ่งต้านรับสี่"

สีหน้าผู้จิ้นปีปรากฏแววอำมหิตขึ้น สืบเท้าไปหนึ่งก้าว กล่าวคำ "ประเสริฐ" จากนั้นตวาดว่า

"คนในเกี้ยวชำรุดไสหัวออกมา"

ไม่ทันขาดคำ ทิจิบลี่ที่ข้างกายก็ตวัดมือชัดประกายเจ็ดสายออกไป

อาวุธลับชัดใส่เกี้ยว กลับคล้ายก้อนกรวดถมลงสู่ทะเลลึก ไม่มีปฏิกิริยาใด

หลังจากนั้นปรากฏร่างเตี้ยเล็กสายหนึ่งถลันออกมา ดุจหมอกควัน

สายหนึ่ง

เป็นเด็กชายเกล้าผมสองมวยผู้หนึ่ง

เด็กชายผู้นี้มีหน้าตาหมดจด แต่น้ำตานองหน้า พอเห็นซากศพของเด็กชายที่ฟุบอย่บนรถม้า ต้องส่งเสียงสะอึกสะอื้นออกมา

เซ็กเสียวเซียงสำรวจมองมัน แน่ใจว่าเด็กชายนี้ไม่ได้ผ่านการปล่อมแปลงโฉม ดังนั้นกล่าวว่า

"เจ้าคือ....."

เด็กชายนั้นปาดคราบน้ำตา กล่าวกับเซ็กเสียวเซียงว่า

"เซ็กแจ่งู้ พวกเราเคยพบกันที่โรงเตี๊ยมอันสุนเมืองซีอิงติ่งตอนนั้นกงจื้อเราเข้าใจว่า ท่านเป็นมหาโจร ดังนั้นช่วยเหลือเล้าเอี๊ยคว่ากุมท่าน ภายหลังได้ยินเหล่านักสู้ผู้กล้าบอกเล่าวีรกรรมของท่าน ค่อยบังเกิดความเลื่อมใส อาสาชิงตัวท่านจากเงื้อมมือเล้าเอี๊ย มิคาดเล้าเอี๊ยพอลงมือก็ฆ่าพี่น้องเรา และทำร้ายกงจื้อ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องสะอึกสะอื้นไห้อีกครา

เซ็กเสียวเซียงบังเกิดความลำบากใจ ปลอบโยนว่า

"เจ้าอย่าได้ร้องไห้"

เอ็งเล็กออกลาวอย่างขมแขม

"มันกลัวด่างหาก"

เพิ่งขาดคำ ในมือเด็กชายเพิ่มกระบี่สั้นสีเงินเล่มหนึ่ง แทงปราดใส่ลำคอเอ็งเล็กอ้อ

กระบี่ในมือมันเป็นสีเงิน·มันย่อมเป็นงิ้นเกี๋ยม (กระบี่เงิน)·

เอ็งเล็กอ้อใจหายวาบ นางทราบว่าสี่ทารกกระบี่ของบ้อเช้งมีฝีมือ

มิใช่ชั่ว แต่คิดไม่ถึงมันลงมือรวดเร็วอำมหิตปานนี้ รีบถีบเท้าถอยปราดไปวาเศษ

งี่นเกี่ยมกระโดดตามติด กดนิ้วชี้ลง ปลายกระบี่หุ่งวาบออกจากตัวกระบี่ ยังคงมุ่งใส่ลำคอเอ็งเล็กอ้อ

พลันปรากฏโคกกระสุนเหล็กขนาดใหญ่ โคเท่ากำปั้นลูกหนึ่งซัดทีหลังบรรลุถึงก่อน กระแทกปลายกระบี่เบนเบือน

งี่มกี่ยมแทบไม่อาจกุมกระบี่มั่น รีบกระดุกสายโซ่ที่ร้อยปลายกระบี่บังคับกระบี่กลับมา เอ็งเล็กอ้อพลันส่งเสียงกู่เกรี้ยวกราดคราหนึ่ง

นางดึงผู่อี่เหล็กซึ่งความจริงใช้ประดับมวยผมออกมา ปล่อยให้ผมเผ้าสยายลงบนใบหน้า ใช้ผู่อี่เหล็กทิ่มสกัดใส่ศีรษะร่างกายของงี่นเกี่ยม

เช็กเสียวเซียงทราบว่า เอ็งเล็กอ้อบันดาลโทสะแล้ว ขณะจะเข้าไปช่วยเหลืองี่นเกี่ยม ตู้จิ้นปีพลันตวาดสั่งว่า

“บุก”

ทิจิบลี้ตวัดมือวูบ ชักประกายห้าสายไปในรถม้า

ภายในรถบังเกิดเสียงกรางคำหนึ่ง

เช็กเสียวเซียงเบิกตาแทบฉีกขาด ขู่คำรามว่า

“เดียโหงว”

ไม่ทันขาดคำ ตู้จิ้นปีโผพุ่งขึ้นบนต้นสนดุจดวันเบาบางสายหนึ่ง

เป้าหมายของมันคือเทพมือปราบกับป้อเช้ง

เล้งโป่วฮือกลับยืดอกขึ้น ร่างแบ่งพองโตกว่าเดิม กางแขนโอบใส่หว่างเอวเช็กเสียวเซียง

เช็กเสียวเซียงทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล ขบกรามแทงกระบี่ปราดออก

กระบี่แทงถูกทรวงอกเล้งโป่วฮือ คนกลับถูกเล้งโป่วฮือโอบใส่อย่างฉนัดฉนี่

เช็กเสียวเซียงพลันพบเห็นความจริงข้อหนึ่ง

กระบี่นี้คล้ายแทงใส่ผนังเหล็กกำแพงทองแดง

เมื่อเล้งโป่วฮือโอบใส่หว่างเอวเช็กเสียวเซียง ก่อนที่จะโอบรั้งคนเข้าไป เช็กเสียวเซียงก็แทงออกสามกระบี่

สามกระบี่นี้แทงใส่สะดือ หัวใจ คอหอย

นี่เป็นจุดอ่อนของยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มที่ฝึกวิชาคงกระพัน แต่ทั้งสามกระบี่นี้ล้วนล้มเหลว

เช็กเสียวเซียงค่อยทราบว่า เล้งโป่วฮือผู้นี้ฝึกปรือวิชากิมเจ็งเจ๋า (ระฆังทองคลุมกาย)

ในยุทธจักรมีวิชาคงกระพันชาตรี แบ่งเป็นจับชาให้เป๋าด้วยเลี่ยง (สิบสามพิทักษ์กร้าวแกร่ง) ทิโป่วชา (ภูษาเหล็ก) ท้งจื้อกง (พลังทารกบริสุทธิ์) กิมกังปุกไอว้ชิ้งกง (ลมปราณเทวราชคงกระพัน) และกิมเจ็งเจ๋า (ระฆังทองคลุมกาย) รวมห้าแขนง

ผู้ที่ฝึกวิชาฝีมือเหล่านี้ ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวงนัก พลังทารกบริสุทธิ์ต้องมีร่างกายบริสุทธิ์ ไม่เคยข้องแวะกับเพศตรงข้ามจึงฝึกสำเร็จได้ ลมปราณเทวราชคงกระพันเป็นแนวทางสถาบันสงฆ์ ภูษาเหล็กเป็นวิชาคงกระพันขั้นพื้นฐาน ไม่อาจต่อด้านความคมกล้าของกระบี่มังกรเขียว สิบสามพิทักษ์กร้าวแกร่งฝึกร่างกายแข็งแกร่งประดุจเหล็ก แต่ยังกลัวการจู่โจมจุดยามนี้เล้งโป่วฮือถูกกระบี่ที่มแทงจุดชีวิตยังไม่กลัวเกรง คงต้องฝึกวิชาระฆังทองคลุมกาย

ผู้ที่ฝึกวิชาระฆังทองคลุมกาย จะไม่ให้ผู้คนค้นพบทวารบรณะของมันได้

ก่อนที่เซ็กเสียวเซียงจะถูกเล้งโป้วฮือโอบไว้ ยังกระทำเรื่องหนึ่งเขาดึดนิ้วทั้งสอง ชัดกระบี่มังกรเขียว กลับกลายเป็นมังกรเขียวสายหนึ่ง พุ่งใส่ตู้จิ้นปี

ต่อให้เขาดิ้นหลุดจากวงแขนเล้งโป้วฮือไม่ได้ ก็ต้องขัดขวางตู้จิ้นปีเอาไว้

กระบี่พอชัดหลุดจากมือ เซ็กเสียวเซียงยังกิดดึงหู่กันวสันต์ซ่อนออกมา แต่เล้งโป้วฮือชิงโอบรัดมันไว้ กิดโอบรัดกระดูกทั่วร่างของเซ็กเสียวเซียงหักสลายสิ้น

เซ็กเสียวเซียงได้แต่โคจรพลังเจ่กง้วนชิ้งกง (ลมปราณ เอกะ) ต่อต้านการโอบรัดของเล้งโป้วฮือ

เขาพอชัดกระบี่ออก ทิจิบลี้ก็ลอยตัวไล่ติดตามไป ยื่นมือตะปบคว้ากระบี่ไว้ ปากกล่าวว่า

"กระบี่ที่ดี ขอบใจมากแล้ว"

พลางทิ้งตัวลงที่ข้างรถม้า ลูบคลำดูกระบี่มังกรเขียวด้วยความชื่นชม

ตู้จิ้นปีคิดไม่ถึงทิจิบลี้จะสอดมือเข้ามา ชิงกระบี่มังกรเขียวไป มันทราบว่า ซือเอียตี้ทั้งหลายหากได้ของวิเศษ จะไม่ยอมมอบให้กับผู้อื่นเด็ดขาด

มันขณะเจ็บแค้นใจ พลันพบเห็นเหตุแปรเปลี่ยนประการหนึ่ง

ในรถม้าพลันปรากฏเงาคนถลันวูบออกมา

...เตียโหงวถูกเชี่ยวชือม่วยพอผอสยบไว้ มีสภาพคล้ายคนปัญญาอ่อน จากนั้นทิจิบลี้ยังชัดอาวุธลับเข้าไป ย่อมต้องตายแน่นอน ในรถบ้านไฉนมีเงาคนถลันวูบออกมา?

เงาคนไม่เพียงมีคนเดียว หากแต่มีสองคน

เงาร่างสองสายแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา คนทางซ้ายทิ้งตัวลงที่ด้านหลังทิจิบลี้ คนทางขวาพุ่งปราดเข้าหาเอ็งเล็กอ้อ

ตู้จิ้นปีรีบร้องเตือนว่า

"ระวัง"

ทิจิบลี้หันควับไปด้วยความตระหนก พริบตาที่หมุนตัว มือขวาก็ล้วงโลกกระสุนเหล็กเจ็ดลูกดระเตรียมชัดออกไป

มันพอหมุนตัว เงาดำนั้นก็ลงมือ

คนผู้นั้น ใช้นิ้วชี้ข้างขวากดใส่หน้าผากมันคราหนึ่ง

ทิจิบลี้เพียงเห็นคนที่ด้านหลังสวมเสื้อขนสัตว์หนาเตอะ รูปร่างผอมเล็ก ใบหน้าซูบเรียวยะเยียบ ดวงตาเกรี้ยวกราดดุจสายฟ้า

มันรู้สึกเพียงนี้เท่านั้น

ร่างมันพลันปลิวลิ่วไปด้านหลังหนึ่งวาห้าเชียะ ร่วงฟาดลงยังส่วนลึกของดงสน

คนผู้นั้นยื่นมือซูบซีดข้างหนึ่งจากในเสื้อขนสัตว์ ชิงตะปบคว้ากระบี่มังกรเขียวเอาไว้ กล่าวกับตู้จิ้นปีว่า

"ท่านจะทะยานขึ้นต้นไม้ไปฆ่าคน หรือลงมาฆ่าเรา?"

ตู้จิ้นปีรู้สึกดวงตาคนผู้นี้คล้ายไฟปีศาจคู่หนึ่ง คล้ายกับบังเกิดความเย็นเยียบแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย

สตรีที่พุ่งปราดเข้าหาเอ็งเล็กอ้อ พลันตวัดดาบฟันใส่เอ็งเล็กอ้อจากทางด้านหลัง

เอ็งเล็กอ้อพลันดีนตัว หมุนควับกลับไป ขวางยู่อี่เหล็กด้านอยู่เหนืออก

เสียงดังคราหนึ่ง ประกายไฟแลบพุ่ง จากแสงสว่างของประกายไฟเอ็งเล็กอ้อเห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นสตรีสาวใบหน้าสวยชื้งเย็นชาใบหนึ่ง

นางฟันดาบที่สองตามติดออก

เอ็งเล็กอ้อกรีดร้องคำหนึ่ง งอนิ้วทั้งห้าตะกุยใส่ใบหน้านาง

สตรีสาวนั้นกลับไม่หลบหลีก ฟันดาบใส่ใบหน้าเอ็งเล็กอ้อ

นางไม่เสียดายกับการถูกทำลายโฉม ต้องฟันใบหน้าเอ็งเล็กอ้อแยกออกเป็นสองส่วนให้จงได้

เอ็งเล็กอ้อได้แต่ขวางยู่อี่เหล็กด้านปะทะอีกคราว

งื่นเกี่ยมหลังจากพักผ่อนหอบหายใจ ก็เสือกกระบี่แทงปราดมา

เอ็งเล็กอ้อว้าวุ่นใจขึ้นมา สายตาขามกวาดมอง เห็นทิจิบลื้นอนหงายแน่นิ่งอยู่ที่ห่างไป ผู้จิ้นเปียไม่ทราบไปที่ใด ดังนั้นกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก เสื้อผ้าพลันปริแตกออก

นางความขริง สวมชุดรัดกุมสีเขียวเข้มปักลายดอกไม้ ยามนี้พลันแตกแยกออก เผยเห็นร่างท่อนบนที่เปลือยเปล่าขาวละลาน พอหมุนตัวคราหนึ่ง ทั้งหน้าหลังปรากฏประกายเงียระไนวูบพร้อมเพรียง

งื่นเกี่ยมกับสตรีสาวนั้น ล้วนรู้สึกแสบเคืองตา งื่นเกี่ยมได้แต่ถอยปราดไป ทางหนึ่งควบกระบี่คุ้มครองกาย

ที่แท้เอ็งเล็กอ้อพอเปลือยร่างท่อนบน ที่ห่างอกกับกลางหลัง

ผูกกระจกเจียระไนด้านละบาน สะท้อนประกายลี้ลับเจ็ดสี สะท้อนประกายชวนละลาน แต่สตรีสาวนั้นกลับก้มศีรษะหลับตาลง สะบัดดาบควับควับควับ ฟันออกสามดาบ

เอ็งเล็กอ้อเผชิญกับสตรีที่เสี่ยงชีวิตนี้ ได้แต่พุ่งถอยจากวงต่อสู้ ยังรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง ถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง

สตรีสาวนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"จดจำไว้ เราคือถังยี่เนี้ย (สตรีที่สองแซ่ถัง)"

เอ็งเล็กอ้อจดจำไว้ แต่ไม่กล้าคอบคำ

นางเพียงคิดเอาตัวรอด

ยามนี้นางรับบาดเจ็บ ต่อให้คิดส่งเสียงร้อง ก็ไม่สามารถร้องออกมาได้

ขณะที่นางหลบหนี ข้างหูได้ยินเล้งโป้วฮือขู่คำรามคราหนึ่ง

แต่นางไม่หวนกลับไปช่วยเหลือ

ในสายตาของเหล่าศิษย์ผู้วิเศษเก้าเร้นลับ ไม่มีชีวิตของผู้ใดสำคัญกว่าชีวิตของตัวเอง

สำหรับกับเอ็งเล็กอ้อ ถึงกับไม่ยอมเสียสละแม้ปลายเล็บ เพื่อเล้งโป้วฮือ

เล้งเป้วฮือที่ส่งเสียงขู่คำราม เนื่องเพราะมันพบว่ามันไม่สามารถโอบรัดเซ็กเสียวเซียงตายคามือ

เซ็กเสียวเซียงพอพบว่ามีผู้คนหนุนเนื่องมา ก็คลายใจลง ทุ่มเทลมปราณเอกะตอบโต้ไป

เล้งโป้วฮือพบว่า ที่มันโอบอยู่เป็นเน่นตัวหนึ่ง

เม่นที่สามารถทำลายวิชาระฆังทองคลุมกายของมันได้

มันใช้กำลังครั้งแล้วครั้งเล่า ยังไม่สามารถทำลายแนวป้องกันของฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายตรงข้ามพอแผ่พุ่งกำลังภายในกระแทกสะท้อน มันต้องคลายมือออกทีละน้อย

พอคลายมือออก เช็กเสียวเชียงก็ชักพู่กันวสันต์ซ่อนออกมาแทงใส่หนังท้องของมัน

เล้งโป่วฮือต้องส่งเสียงคำรามออกมา ถอนตัวผละจากไป

เช็กเสียวเชียงไม่ได้ไล่ติดตาม

เนื่องเพราะเขาพบว่า แม้แต่พู่กันวสันต์ซ่อนยังไม่สามารถแทงทะลุหนังท้องเล้งโป่วฮือ เพียงทิ่มแทงมันปวดแปลบ ขู่ขวัญมันล่าถอยไป

วิชาระฆังทองคลุมกายของเล้งโป่วฮือ ฝึกปรือถึงขั้นศัตราวุธยากระคายเคืองจริงๆ

ยังมีอีกสาเหตุหนึ่งที่เช็กเสียวเชียงไม่ไล่ล่าตาม คือเขาพบเห็นลุ้ยก้วงกับถังมึ่งชื้อ

...พบกันหลังเคราะห์กรรม สามารถถ่ายทอดความห่วงใยกังวลแก่กัน ยังมีอันใดน่าหฤหรรษ์กว่านี้?

ลุ้ยก้วง ยังคงห่อตัวอยู่ในเสื้อขนสัตว์ ดูไปซูบผอมกว่ากาลก่อน ที่น่าประหลาดคือ ประกายเขียบเย็นในดวงตามันอ่อนจางลงมากนัก

เช็กเสียวเชียงเรียกว่า

"ก้วงกอ"

ลุ้ยก้วงผงกศีรษะรับ เช็กเสียวเชียงอดถามมิได้

"พวกท่านมาที่นี้ได้อย่างไร?"

นับแต่นครล้างคำมั่นถูกทำลาย ระหว่างพวกเขาก็ขาดการติดต่อ ไม่ล่วงรู้ข่าวคราวของกันและกัน

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"พวกเราพบกับบ้อเซ้งที่ธารโหงวเต้งโคย จากนั้นบังเอิญพบเห็นปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ นำเหล่าศิษย์มารังควานพวกท่าน จึงสะกดรอยตามพวกมัน ระหว่างทางกลับถูกพวกมันพบเห็น ไม่กล้าเข้าใกล้เกินไป เมื่อติดตามถึงที่นี้ พอดีประสบพบเหตุ"

เซ็กเสียวเซียงทราบว่า ในถ้อยคำไม่กี่ประโยคนี้ ต้องแฝงภัยอันตรายที่ไม่อาจบอกกล่าวหมดสิ้น ดังนั้นอดถามมิได้

"เปียงขี้เล่า?"

ลุ้ยก้วงไม่ตอบกำ

เซ็กเสียวเซียงใจหายวูบ

ทั้งสองหันหน้าเข้าหากัน นิ่งเงียบงันไร้เสียง

ถังมึ่งซื้อพลันกล่าวว่า

"เทพมือปราบกับบ้อเซ้ง ยังมีคนในรถม้าล้วนรับบาดเจ็บสาหัส ช่วยเหลือพวกเขาก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

นางกับลุ้ยก้วงลอบเร้นมาถึงเมื่อตอนที่ผู้วิเศษเก้าเร้นลับหลบหนี ดังนั้นพวกนางฉวยโอกาสที่เซ็กเสียวเซียงสกัดขัดขวางศัตรูทั้งสี่ลอบเร้นเข้ารถม้า ทิจิบลี้ใช้อาวุธลับจู่โจมสังหารเตียไหงว ก็ถูกลุ้ยก้วงใช้เสื้อขนสัตว์คลุมรับไว้ แสร้งเป็นถูกอาวุธลับ ส่งเสียงครางคำหนึ่ง เมื่อถึงยามคับขันค่อยลงมือปลิดปลงทิจิบลี้ ทำร้ายเอ็งเล็กอ้อ ผู่ขวัญฮู้จิ้นปีหลบหนี และให้เซ็กเสียวเซียงขับไล่เล้งโป้วยึดล่าถอย

ขามนั้นนางพอกล่าวจบ ก็ชักชวนลุ้ยก้วงไผพุ่งขึ้นบนต้นสน ดูอาการของเทพมือปราบกับบ้อเช้ง

เช็กเสียวเจียงมองดูเงาหลังทั้งสอง อดบังเกิดความสะทกสะท้านมิได้

...ตั๋วเนี้ย ท่านเป็นอย่างไร?

บทที่ 17
ขวากหนามทุกฝีก้าว

เช็กเสียวเซียงก็ลอยตัวขึ้นบนต้นไม้ ได้ยินงิ้นเกี๋ยมร้องเรียก "กงจื๊อ" ค่อยพบว่าสภาพการณ์หนักหนากว่าที่ตนเองคาดคิดไว้อีก

เทพมือปราบถูกมีดบินปักใส่ทรวงอกด้วนซ้ายขวา กับทรวงอกท้องน้อยสามเล่ม

มีดทั้งสามเล่มยังปักตรึงติดกับร่าง

ที่รูจมูกของมันก็มีคราบโลหิตสองสาย

บ้อเซ็งรับบาดแผลกระบี่ที่กลางหลังสายหนึ่ง โลหิตชโลมเสื้อผ้าสีขาวจนแดงฉาน

นอกจากนั้นบนร่างของเขา ไม่มีบาดแผลอื่นอีก

เช็กเสียวเซียง ลุยก้วงกับถังมึ่งซื้อล้วนฟุ่งปราดขึ้นมาบน

ต้นสน งี่นเกี่ยมต้องใช้มือเหนี่ยวกิ่งสนรายทาง พาตัวกระโดดขึ้นมา บ้อเช้งลืมคาช้าๆ กล่าวว่า

"พวกเราไม่อาจรั้งอยู่ที่นี้"

ถังมิ่งชื่อกล่าวว่า

"พวกเรากลับไปยังรถม้าแล้วค่อยว่ากล่าว"

เชี่กเสียวเชียงกล่าวอย่างลังเลว่า

"แต่ม้าเทียมรถมีเพียงสองตัว..."

ม้าทั้งสองตัว ต้องลากรถที่บรรทุกผู้คนเจ็ดคน เกรงว่าไม่สามารถเร่งรีบเดินทาง อย่าว่าแต่นี่เป็นทางภูเขา

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"พวกเราทิ้งม้าสองตัวอยู่เบื้องหน้า ขอเพียงอ้อมหุบเขาไปไม่ถึงครึ่งลี้ จะได้ม้าเทียมรถเพิ่มขึ้น"

เชี่กเสียวเชียงผงกศีรษะรับ ขึ้นมือหมายถอนมีดพอกทายาให้กับเทพมือปราบ เทพมือปราบพลันลืมตาขึ้น กดมือเชี่กเสียวเชียงไว้ กล่าวว่า

"ถอนไม่ได้"

เชี่กเสียวเชียงพอสบตากับเทพมือปราบ ต้องใจหายวูบ เนื่องเพราะดวงตาที่เคยทอประกายเยียบเย็น ยามนี้เปลี่ยนเป็นอ่อนล้าไร้ประกาย

เทพมือปราบกล่าวว่า

"หากไม่ถอนมีดออก เรายังสามารถเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง รอจนขึ้นรถม้าแล้วค่อยว่ากล่าว"

มันกล่าวเสริมว่า

"อาการบาดเจ็บสำคัญของเรา ไม่ได้เกิดจากมีดบินสามเล่มนี้"

คำพูดนี้กล่าวต่อบ้อเช้ง อาจบางทีแสดงออกซึ่งความถือดีของมัน อาจบางทีต้องการให้บ้อเช้งสบายใจกว่าเดิม

บ้อเช้งไม่กล่าวกระไร เพียงกล่าวซ้ำว่า

"พวกเราไม่อาจรั้งอยู่ที่นี้"

ถังมิ่งซื้อถามว่า

"พวกเราสมควรไปที่ใด?"

"ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับต้องย้อนกลับมา พวกเราควรไปยังชุมนุมชนเลือกดีกราบบ้านซ่องสักแห่งหนึ่งเป็นที่มั่น"

เทพมือปราบกล่าวว่า

"ไปยังตึกนายหัพรักษาเมืองอี้น้ำ ในรัศมีหลายสิบลี้นี้ มีแต่ที่นั้นเหมาะสมกว่า"

บ้อเช้งไม่มีความเห็นเป็นอื่น กล่าวกับงิ้นเกี่ยมว่า

"กิมขี้ (ทารกทอง)..."

งิ้นเกี่ยมน้ำตาคลอหน่วยแทบหยดหยาด

เทพมือปราบต้องก้มศีรษะลง

บ้อเช้งสูดลมหายใจคำหนึ่ง สั่งว่า

"งิ้นขี้ (ทารกเงิน) อย่าลืมนำมันไปด้วย"

เทพมือปราบพลันกล่าวว่า

"เรา..."

กล่าวเพียงคำเดียว ไม่สามารถกล่าวต่อ สีหน้าเปี่ยมแววละอาย

บ้อเช้งกล่าวเสียงแผ่วทุ้ม

"พวกเราออกเดินทางแล้วค่อยว่ากล่าว หากรั้งรอต่อไป เกรงว่า

ปีศาจเฒ่าจะย้อนกลับมาแล้ว”

เช็กเสียวเชียงพอฟัง ทราบว่าผู้วิเศษเก้าเร้นลับคล้ายรับบาดเจ็บไม่มากนัก จิตใจต้องวิตกกังวลขึ้นมา

เห็นเทพมือปราบยืดกายขึ้น เช็กเสียวเชียงรีบประคองมันไว้ พลิ้วลงจากต้นสน ขึ้นรถในบัดดล เทพมือปราบคล้ายใช้ลมปราณอืดนั้นไปจนหมดสิ้น พอขึ้นรถม้า ก็ไม่อาจเอ่ยปากกล่าววาจาได้

งิ้นเกี่ยมใช้สองมืออุ้มบ้อเชิงกระโดดลงจากต้นสน มันอายุเยาว์เรี่ยวแรงอ่อนด้วย ลุ้ยก้วงต้องช่วยประคองแต่กลางคัน

เช็กเสียวเชียงชมดูจนใจสั่นสะท้าน ดูท่าอาการบาดเจ็บของบ้อเชิงยังเลวร้ายกว่าเทพมือปราบอีก

คิดรับมือผู้วิเศษเก้าเร้นลับ นับเป็นภาระของตนเองกับลุ้ยก้วงและถังมิ่งชื่อแล้ว

บ้อเชิงกับงิ้นเกี่ยมขึ้นรถม้านั่งลง

บนหัวเข่างิ้นเกี่ยม ยังนอนแน่นิ่งด้วยทิเกี่ยมที่หาชีวิตไม่

ข้างกายเทพมือปราบก็นั่งไว้ด้วยผู้คน

เป็นเดียโหงวที่คล้ายคนปัญญาอ่อน

ม้าเทียมรถร้องก้อง เช็กเสียวเชียงบังคับรถควบขับออกเดินทาง

ลุ้ยก้วงกับถังมิ่งชื่อคุ้มครองอยู่สองฟากข้างรถม้า

ทิวทัศน์สองข้างทางเคลื่อนถอยไปด้านหลังอย่างเร่งร้อน

เทพมือปราบเงยหน้าขึ้น พอดีประสานสบกับตาคมวาวของบ้อเชิง

บ้อเชิงมองดูมัน กล่าวเสียงอ่อนล้า

“ชาวยุทธจักรบอกว่าเราโดดเดี่ยวไร้น้ำใจ เราก็ไม่มีคำตัดพ้ออันใด

เนื่องเพราะเรามีญาติ มีพี่น้อง มีสหาย”

เขากล่าวเสริมว่า

“ญาติของเราเพียงหนึ่งเดียว ท่านคือจูก้วะชิงแซ เป็นผู้ที่เราสำนึกบุญคุณช่วยชีวิต”

เขายกมือโอบไหล่ซูบเซียวของงี่นเกียม กล่าวอีกว่า

“เรามีพี่น้องบากหลาย ทั้ง ทิชิ่ว ตุยเบี่ย แนฮ้วย ยังมีเซี่ยวเฮียตี่ (น้องเขาว์วัย) อีกสี่คน ซึ่งคือ กิมยี้ งี่นยี้ ทิยี้ ตั้งยี้”

เขากล่าวย้ำทีละคำ

“แต่ตอนนี้กิมยี้ตายแล้ว มันถูกท่านฆ่าตาย”

เทพมือปราบผงกศีรษะรับ

เตียโหงวยังคงยิ้มอย่างโง่งม

เทพมือปราบรู้สึก [illegible]ปลบปลาบใจ กล่าวว่า

“เราเข้าใจความรู้สึกของท่าน ตลอดรายทางที่ผ่านมา เราสูญเสียผู้ช่วยไปห้าในหกคน เราเคยตั้งใจว่าต้องฆ่าเซ็กเสียวเซียงกับเส็กตั่ว-เนี้ย ล้างแค้นให้กับพวกมัน”

“ท่านเข้าใจก็ประเสริฐ”

“แต่เราไม่เข้าใจ ท่านไฉนมายังที่นี้?”

บ้อเช้งกล่าวว่า

“คราก่อนที่โรงเตี๊ยมอันสุนเมืองซืออึงดิ่ง เราไม่ล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุ เห็นท่านคร่ำกุมคน ก็ลงมือช่วยเหลือ เรื่องนี้เราสำนึกเสียใจยิ่ง”

“ดังนั้นท่านรุดมาช่วยเหลือเซ็กเสียวเซียง?”

“มิผิด เราเดินทางเสียเที่ยวเปล่า หาท่านไม่พบ กลับสืบทราบเรื่อง

ราวเกี่ยวกับเชึกเสียวเชียงมากหลาย เห็นสมควรร้องขอท่าน อย่าได้คุมตัวเชึกเสียวเชียงกลับนครหลวง ภายหลังเปะปะพบกับลุ้ยก้วงลุ้ยดิ้งจู้ค่อยฉุกคิดว่าท่านไม่ได้ไป หากแต่รั้งอยู่ที่เมืองชืออึงดิ่ง จึงติดตามมาท่านพอดีออกเดินทาง ดังนั้นตามหลังมา"

เทพมือปราบฉุกใจคิด กล่าวว่า

"เชี่ยวโหงวเคยบอกต่อเราว่า มันความจริงต้องถูกโคกกระสุนเหล็กทำร้าย แต่แล้วได้รับการช่วยเหลือ ถูกนำกลับมายังศาลเจ้าป่า คาดว่าเป็นท่านแล้ว"

ตอนนั้นเตียโหงวถูกโคกกระสุนเหล็กสะกิดปลายจมูก ถูกพิษเล็กน้อย ดังนั้นรักษาเขียวยามัน เราทราบว่าท่านกับเชึกแซ่จู้กำลังจะกลับมา จึงเขียนข้อความบนเศษกระดาษ ทิ้งอยู่บนร่างเตียโหงว จากนั้นปลีกตัวออกจากศาลเจ้าป่า"

"กระดาษอันใด?"

"ท่านไม่เห็นหรือ?"

"กระดาษนั้นเขียนว่าอะไร?"

บ้อเช้งแหงนหน้าทอดถอนใจยาว ลูบคลำผมเผ้าของกิมเกี่ยมกล่าวว่า

"นี่เป็นเจตนาของฟ้า และเป็นเราชะล่าใจ จึงต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้"

เทพมือปราบกล่าวอย่างร้อนรน

"ท่านเขียนข้อความลงบนกระดาษ เขียนว่าอย่างไร.."

งิ้นเกี่ยมที่ด้านข้างอดกล่าวมิได้

"กงจื้อเราเกรงว่าหากบ่งบอกต่อหน้า จะเกิดการขัดแย้งขึ้น จึงเขียนกระดาษข้อความ ขอให้ท่านปลดปล่อยเช็กแจ่จู้ ไม่ว่าท่านยินยอมหรือไม่รบกวนให้ไปพบที่ฉากหินดงสนเหล็ก เนื่องเพราะกลัวท่านไม่เชื่อถือจึงทิ้งตราประจำตัวของเขาไว้ มิคาด..."

เทพมือปราบค่อยเข้าใจในบัดดล กระทืบเท้ากล่าวว่า

"นี่...เรา..."

บ้อเช้งชิงกล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว นี่ต้องตำหนิเราละเลย คิดไม่ถึงปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับชิงเคลื่อนไหว หยิบฉวยกระดาษและตราประทับไป วางแผนชักนำท่านไปยังฉากหินดงสนเหล็ก ทำให้ท่านเข้าใจผิดคิดว่าเป็นศัตรู"

เทพมือปราบบังเกิดความกระทบกระเทือนใจ เป็นเหตุให้เลือดลมภายในกายวิ่งพลุกพล่าน [illegible]งเห็นเช่นนั้นรีบกล่าวว่า

"เล้าตั่วนั้ง รวมพลังที่จุดตังชั้ง คอยควบคุมลมปราณ ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ควรถนอมตัวไว้"

เทพมือปราบค่อยได้คิด สงบสติโดจรพลัง ชั่วครู่ค่อยสะกดเลือดลมไว้ได้ หัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า

"เราทราบแล้ว ท่านทิ้งจดหมายนัดพบเรา ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับมาถึงก่อนก้าวหนึ่ง หยิบกระดาษล่วงรู้ข้อความ จงใจจัดโลงและเกี้ยวขึ้นแสดงตราประทับของท่าน ทำให้เราขามร้อนรุ่มเดือดดาลกระทำความผิดพลาด เราเห็นบนต้นสนมีเกี้ยว จึงลงมือด้วยอำมหิต ดุมกระบี่ทลายเกี้ยวเข้าไปฆ่าสหายน้อยทำร้ายท่าน..."

งิ้นเกี่ยมกระชากเสียงว่า

"กงจื้อพอเห็นรถม้าของท่าน ก็คลายการป้องกัน หากพวกเรามีการระมัดระวัง ท่านไหนเลยทำร้ายกงจื้อ และฆ่ากิมกอกอได้?"

เทพมือปราบกล่าวด้วยความละอาย

"นั่นเป็นความวู่วามของเรา ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับซ่อนตัวอยู่ในโลงและเกี้ยว ยินยอมรับบาดเจ็บ ชักนำพวกเรามา เราพอเห็นเกี้ยวอยู่บนต้นสน เข้าใจว่ามันคิดซุ่มทำร้าย ดังนั้นลงมือโดยไม่บอกกล่าว กลับทำร้ายสหายน้อยนี้ถึงแก่ชีวิต เราต้องบีคำว่ากล่าวต่อกงจื้อท่าน"

งื่นเกี่ยมแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คนล้วนตายแล้ว ท่านสามารถบีคำว่ากล่าวอันใด?"

บ้อเช้งกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"งื่นยี้"

งื่นเกี่ยมค่อยสงบปากคำไว้ แต่สีหน้ายังคับแค้นรันทดไม่คลาย

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ตอนนั้นจันทร์ถูกบดบัง เราเห็นมีคนใช้กระบี่อย่างเกรี้ยวกราด ไม่ทันฉุกคิดว่าเป็นท่าน ดังนั้นลงมืออย่างสุดกำลัง"

เทพมือปราบทราบว่า บ้อเช้งช่วยกล่าวแก้ต่างให้กับมัน ดังนั้นกล่าวว่า

"แต่เรายังทำร้ายท่าน"

บ้อเช้งยิ้มอย่างทระนงกล่าวว่า

"ท่านก็ไม่ได้มีเปรียบกว่า"

เช็กเสียวเชียงพลันชะโงกศีรษะเข้ามาถามว่า

"ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับลงมือลอบทำร้ายหลังจากที่พวกท่านรับบาด

เจ็บแล้วหรือ?”

เขาตั้งใจฟังคำสนทนาของคนทั้งสอง หลังจากถามไถ่ ก็เอี้ยวตัวกลับไปขับรถต่อ

เทพมือปราบกล่าวว่า

“เรากับบ้อเช้งประมือกันสามกระบวนท่า ต่างรับบาดเจ็บจากกระบวนท่าของฝ่ายตรงข้าม พบว่าผิดท่า ขณะจะหยุดมือปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับก็สอดมือเข้ามา”

บ้อเช้งกล่าวเสริมขึ้น

“สภาวะจู่โจมส่วนใหญ่เป็นเล้าตั่วนั้งรับไว้ จากนั้นพวกเราผนึกกำลังตีโต้ เราฉวยโอกาสที่เล้าตั่วนั้งด้านสภาวะจู่โจมของมัน ค่อยฉวยโอกาสกำนัลสุนเง็กชิ้งจ่า (เข็มโคจรย้อนกลับ) ใส่มันสามเล่ม”

เทพมือปราบผงกศีรษะกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเข็มโคจรย้อนกลับ จึงสามารถยิงใส่ริมฝ่ามือ ปลายเล็บและแขนเสื้อของมัน ฟังว่าเข็มโคจรย้อนกลับจะจู่โจมใส่หัวใจตามการหมุนเวียนของโลหิต หากใช้กำลังภายในต่อต้าน จะทวนพลังลมปราณชอนไชเข้าสมองเสียชีวิต”

บ้อเช้งกล่าวว่า

“โดยทั่วไปเป็นเช่นนั้น แต่หากมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำสามารถรีดเร้นเข็มโคจรย้อนกลับออกมา ทอดดาทั่วแผ่นดินผู้ที่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำมีไม่กี่คน ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับพอดีเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“อาวุธลับของเราพานไม่ได้ฉาบพิษมาก่อน”

เทพมือปราบขบคิดอย่างเคลิบเคลิ้มชั่วขณะ ค่อยทอดถอนใจออกมา

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เล้าตั่วนั้ง..."

เทพมือปราบวางมือลงบนหลังมือบ้อเช้ง กล่าวว่า

"เรื่องถึงขั้นนี้ พวกเราผูกพันควาบเป็นตายร่วมกัน ยังเรียกขานตั่วนั้งอันใด หากท่านไม่รังเกียจเดียดฉันท์ ก็เรียกเราเป็นตั่วกอสักคำ"

บ้อเช้งไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"ซือแป๋เรายังเรียกท่านเป็นเล้าเฮีย เราไหนเลยละเมิดลำดับรุ่นได้?"

"มารยาทอันคร่ำครึ ควรที่จะยกเลิก"

"อย่างนั้นเราเรียกท่านเป็นเล้าปู่ชิ้ง (เทพมือปราบแซ่เล้า) เถอะ"

"นั่นแล้วแต่ท่าน"

พลางรอให้บ้อเช้งกล่าวสืบต่อ

บ้อเช้งกล่าวถามว่า

"ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับรับบาดเจ็บที่ใด?"

เทพมือปราบฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ครั้งแรกที่ศาลเจ้าป่า มันส่งคนฆ่าเลี่ยวลัก แต่ไม่สามารถคำนวณว่า เราซุ่มอยู่ในศาลเจ้า ขณะจะลงมือต่อเชิกแจ่จู้ เราทำร้ายมันหนึ่งกระบี่ แต่มันมีบริวารพวกมาก เราถูกคนจู่โจมใส่หว่างเอว ถือว่าเสมอกัน ครั้งที่สองทำศึกที่นอกศาลเจ้า มันแสดงหยกรักษาความสงบของท่าน ตัวเองซ่อนตัวอยู่ในโลง สุดท้ายยังคงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ดังนั้นชักนำเราไปยังทางฎเขาหว่างกลางผนังผาดงสน จัดหาเกี๊ยวที่คลับคล้ายของท่าน

คันหนึ่ง จากนั้นหลบหนี กระตุ้นเราไล่ดิดตามมา พลั้งมือทำร้ายท่าน และถูกมันลอบทำร้าย”

บ้อเช้งเลิกคิ้วกล่าวว่า

“อย่างนั้นอาการบาดเจ็บของท่าน”

“เราจบสิ้นแล้ว”

“สามมีดของเรา...”

“สามมีดของท่านทำร้ายเรา แต่เราก็กรีดใส่ท่านหนึ่งกระบี่ มิหนำซ้ำทำร้ายถูกเอ็นมือขวาท่าน ไม่เช่นนั้นท่านคงไม่ถูกพลังฝ่ามือชั่วกัลป์ของปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับกระแทกกระดูกข้อมือซ้ายหลุดจากข้อ”

บ้อเช้งกล่าวว่า

“เราความจริงไม่มีกำลังภายใน พลังลมปราณชั่วกัลป์ของปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับต้องเผชิญศัตรูเข้มแข็ง จึงเปล่งอานุภาพรุนแรง ฝ่ามือนั้นเพียงกระแทกแขนซ้ายเราไม่อาจใช้กำลังได้ ไม่สามารถทำร้ายเรา”

“ต้องอีกนานเท่าใดจึงทุเลาได้?”

“อย่างเร็วต้องรอถึงเช้าวันพรุ่งนี้ จึงสามารถขยับเคลื่อนไหวได้”

เทพมือปราบทอดถอนใจ ถามว่า

“มือขวาเล่า?”

“เมื่อครู่ตอนประมือบนต้นสน เราชัดมีดที่สามออก ท่านความจริงสามารถใช้กระบี่ฟ้าร้องฟันแขนเรา แต่แล้วเปลี่ยนเป็นใช้คาบสั้นฟันใส่ ไม่เช่นนั้นเรารับรองไม่อาจรักษาแขนข้างนี้ได้”

“ที่เราใช้เป็นคาบมัจฉาแปลง หากกระทบถูกส่วนใดของร่างกายจะชาด้านไร้เรี่ยวแรง อย่างน้อยต้องสามวันสามคืน ค่อยฟื้นคืนสู่สภาพ

เดิม”

บ้อเช้งกล่าวว่า

“ดาบมัจฉาแปลงเป็นหนึ่งในหกวิเศษของปู่ชิ้ง คืนนี้เรานับว่ารับทราบแล้ว”

“ซึ่งความจริง ดาบมัจฉาแปลงไม่ใช่ดาบ หากแต่เป็นปลา”

“เป็นปลา?”

เทพมือปราบกล่าวว่า

“นั่นเป็นปลาลำตัวขาวปลอดโปร่งใสในสระสวรรค์บนยอดเขาศักดิ์สิทธิ์แดนชมพูทวีป คนที่ว่าขน้ำพอกระทบถูกมัน ตลอดทั้งร่างจะชาด้าน กระดูกของปลาชนิดนี้โปร่งใส ตอนอยู่ในน้ำสามารถเห็นกระดูกสันหลังบัน แต่มีอายุสั้น เพียงสามเดือนก็ตาย หลังจากที่ตายแล้ว ฤทธิ์ชาจะเสื่อมคลาย กลายเป็นอาหารของปลาชนิดอื่น ปลาในมือเราตัวนี้ ฟังว่ามีอายุสามร้อยปี สุดท้ายกลืนมีดวิเศษเล่มหนึ่งในสระลงไป เป็นเหตุให้เสียชีวิต กระดูกสันหลังของมันกลืนเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับมีดวิเศษ กลายเป็นดาบมัจฉาแปลง ผู้ใดถูกดาบนี้กระทบใส่ ตำแหน่งส่วนนั้นจะชาด้านสามวันสามคืน ค่อยกลับคืนเป็นปกติ”

บ้อเช้งกล่าวว่า

“เนื่องเพราะปู่ชิ้งใช้ดาบมัจฉาแปลง แขนของเราข้างนี้ค่อยรักษาไว้ได้”

เทพมือปราบกล่าวว่า

“แต่ในห้วงคับขันเช่นนี้ สองมือท่านไม่อาจใช้กำลัง ส่วนเรา...”

เอ่ยถึงตอนนี้ คล้ายตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงชีวิดนี้ต้องจ่ายให้กับปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ"

บ้อเช้งทราบว่ามันรับบาดเจ็บสาหัส แต่คำนวณไม่ออกว่า หนักหนาปานใด เพียงกล่าวด้วยความห่วงใยว่า

"ลมปราณชั่วกัลป์ยิ่งเผชิญพลังกล้าแข็ง แรงกระแทกสะท้อนยิ่งรุนแรง เราเห็นกลางหลังท่านถูกประทับใส่หนึ่งฝ่ามือ"

เทพมือปราบชิงกล่าวว่า

"เราย่อมรับบาดเจ็บไม่น้อย แต่เราคร่ำเคร่งฝึกวิชาลุ้ยลี้ฮวงเกี้ย-ได้ฮวบ (วิชาอสุนีลมพายุ) มาสามสิบห้าปี ไม่ว่ารับบาดเจ็บสาหัสปานใดยังสะกดไว้ได้"

ซึ่งความจริง ผู้วิเศษเก้าเร้นลับพากเพียรวางแผน ไม่เสียดายกับการพาตัวเป็นเหยื่อล่อสามครั้งครา นอกจากกระแทกกระดูกข้อมือบ้อเช้งหลุดจากข้อ ยังฟาดใส่กลางหลังมันหนึ่งฝ่ามือ พลังฝ่ามือนี้ย่อมรุนแรงยิ่ง

พลังฝ่ามือนี้ใช้พลังลมปราณชั่วกัลป์ แต่ขณะปะทะพลังแขนเสื้อยังแฝงพลังฝ่ามือหงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับ วิชาฝีมือสองแขนงนี้หนึ่งฝึกโดยการดูดพลังความเย็นของสตรี หนึ่งดึงดูดพลังบริสุทธิ์ของทารกมุ่งทำลายลมปราณคุ้มครองกายโดยเฉพาะ ไม่ว่าขอดฝีมือใดถูกทำร้ายต้องรีบโคจรพลังคุ้มครองจุดชีพจรไว้ หลังจากนั้นนั่งกรรมฐานเป็นเวลาสามเดือน จึงสามารถขัดพลังความเย็นจากร่างได้

แต่ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ เทพมือปราบไหนเลยมีเวลานั่งกรรมฐานได้?

เทพมือปราบกริ่งเกรงบ้อเช้งดูออก ดังนั้นย้อนถามว่า

"ในความเห็นท่าน ด้วยพลังฝีมือของเทพมือปราบ หากคิดรีดเร้น

เข็มโคจรย้อนกลับทั้งสามเล่มออกมา ต้องใช้เวลานานเท่าใด?"

"อย่างเร็วหนึ่งวัน อย่างช้าสามวัน"

"เช่นนี้เป็นว่า เรา ท่าน ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับทั้งสามล้วนสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ชั่วคราว"

"น่าเสียดาย เกี้ยวของเราร่วงหล่นลงมาเสียหาย กระทั่งกลไกก็ใช้การไม่ได้"

เทพบือปราบระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ ยังมีศิษย์อีกห้าคน"

"ทิจิบลี้ถูกลุ้ยเล่าตั่วปลิดชีวิต เพียงหลงเหลือพาผา ฮู้จิ้นปี เล้ง-ไป่วฮือและเอ็งเล็กอ้อ"

"พาผาอยากตอแย ทั้งยังไม่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีของนาง"

"แต่อาวุธประจำตัวของนางถูกเช็กแจ่จู้ทำลายไป คนก็รับบาดเจ็บกลับเป็นฮู้จิ้นปีฝึกฝ่ามือหงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับด้วย มิอาจไม่ระวังป้องกัน".

"เอ็งเล็กอ้อผูกแทะนึ่งเนียบ ตุ้นเกี่ย (กระจกสะกดวิญญาณ) สามารถดูดรวมแสงสว่างสะท้อนเป็นพลัง นับเป็นอาวุธประหลาดชนิดหนึ่ง"

ทั้งสองกล่าวด้วยเสียงอันดังเป็นพิเศษ จุดประสงค์เพื่อให้เช็ก-เสียวเซียงได้ยิน

เมื่อได้ยินจึงสนใจ เมื่อสนใจค่อยป้องกัน

ยามนี้การต่อสู้ไม่ได้ผูกอยู่กับผู้วิเศษเก้าเร้นลับ และบ้อเช้ง เทพมือปราบ หากแต่ขึ้นอยู่กับผลแพ้ชนะระหว่างเช็กเสียวเซียง ลุ้ยก้วง ถังมิ่ง-

ซื้อกับเหล่าศิษย์ของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ อย่างน้อยในวันสองวันนี้สภาพการณ์จะเป็นเช่นนี้

บ้อเช้งเศร้าเสียใจต่อการตายของกิมเกี่ยม แต่เตียโหงวสีหน้าเชื่องซึมเซา อดกล่าวมิได้

"มันถูกพิษหรือ?"

เทพมือปราบสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ถูกพิษยังอาจเยียวยาได้ หากแต่เกรงว่ามันถูกสะกดจิตไว้ ผู้ผูกกระพรวนเป็นคนแก้กระพรวน นอกจากคร่ากุมปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับกับพาผาไว้ เค้นถามวิธีการคลี่คลาย ไม่เช่นนั้น..."

บ้อเช้งขณะจะกล่าววาจา พลันได้ยินเชี่กเสียวเซียงตวาดก้องรถม้าพลันหยุดยั้งลงแต่กลางคัน

รถม้าหยุดกึกอย่างกะทันหัน เตียโหงวกับซากศพของกิมเกี่ยมเทบกระดอนออกจากรถ เทพมือปราบต้องยื่นสองมือตะปบคว้าเอาไว้

บ้อเช้งชะโงกศีรษะออกนอกหน้าต่างรถ ถามว่า

"เรื่องอันใด?"

เชี่กเสียวเซียงกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ก้วงกอเข้าไปแล้ว"

บ้อเช้งกวาดตามอง เห็นบนทางเดินปักไว้ด้วยต้นไผ่หลายร้อยต้นทุกระยะหลายสิบต้นแขวนโคมริบหรี่ดุจแสงหิ่งห้อยดวงหนึ่ง ที่กึ่งกลางมีทางสายหนึ่งอนุญาตให้ผู้คนเข้าไป

บ้อเช้งร้องโพล่งว่า

"สุ้ยตี้งจู้เข้าค่ายกลไปแล้ว?"

"พวกเราพอมาถึงที่นี้ ก้วงกอบอกว่านี่อาจมีเลศนัย เขาจะเข้าไปชมดู จากนั้นเร่งรุดเข้าไป"

ถังมิ่งซื้อเข้ามาสมทบ ถามว่า

"นี่เป็นลวดลายอันใด?"

เทพมือปราบพึมพำว่า

"เป็นค่ายกล"

บ้อเช้งกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

"ค่ายกลนี้ต้องเป็นปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับก่อตั้งขึ้น"

เทพมือปราบกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"หรือว่าปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับรีดเร้นเข็มโคจรย้อนกลับออกมาแล้ว?"

บ้อเช้งขบคิดแล้วกล่าว

"ค่ายกลนี้เป็นปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับก่อตั้งขึ้นจริงๆ แต่อาจเป็นมันบงการศิษย์ก่อตั้งขึ้น เพื่อตัดหนทางไป ของพวกเรา"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันบังเกิดซุ่มเสียงประหลาดชนิดหนึ่งดังมากระทบโสต

ที่เชิกเสียวเชียงได้ยิน เป็นเสียงคร่ำครวญของเสือกอั้งหลุย

ที่บ้อเช้งได้ยิน เป็นเสียงปู่คำรามของทิชิ่ว

ที่เทพมือปราบได้ยิน เป็นเสียงแผดร้องของเลี่ยวลัก

ที่ถังมิ่งซื้อได้ยิน เป็นเสียงร้องขอความช่วยเหลือของลุ้ยก้วง

ที่งิ้นเกี่ยมได้ยิน กลับเป็นเสียงแผดร้องของกิมเกี่ยม

ซุ่มเสียงนี้กระทบโสดทุกผู้คน แต่ให้ความรู้สึกที่ผิดแผกแตก

ต่าง

ยามนั้นกล้ามเนื้อใบหน้าเดียโหงวสั่นกระตุกคราหนึ่ง แต่ไม่มีผู้ใดสนใจมัน

ทุกผู้คนล้วนถูกซุ่มเสียงประหลาดลี้ลับนั้นสะกดจนตะลึงลาน

งิ้นเกี่ยมมีพลังฝีมืออ่อนด้อย แต่มันทราบว่ากิมเกี่ยมตายแล้ว ไม่สามารถส่งเสียงร้องได้

ซุ่มเสียงนี้ดังจากค่ายกลป้าไผ่นั้น

ถังมิ่งชื้อดวัดดาบวูบ วิ่งตะบึงไปยังค่ายกลป่าไผ่ ปากกล่าวว่า

"เราจะขอดูว่านี่เป็นค่ายกลปีศาจอันใด"

บ้อเช้งรีบร้องว่า

"ขัดขวางนางไว้"

เช็กเสียวเชียงพุ่งปราดเข้าขวางหน้านาง ถังมิ่งชื้อห่วงใยกังวลความปลอดภัยของลุ้ยก้วง ยามร้อนรุ่มกลับฟันดาบใส่

เช็กเสียวเชียงได้แต่ถลันหลบเลี่ยง ถังมิ่งชื้อฉวยโอกาสกระโดดปราดเข้าพุ่มไม้ไผ่ ผมเผ้าด้านหลังกระพือพลิ้ว เผยเห็นต้นคอขาวผ่องราวสลักเสลาจากหยก

เทพมือปราบกระทืบเท้ากล่าวว่า

"เข้าไปเช่นนี้ จะมีประโยชน์ใด?"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ยี่เนี้ยเข้าไป อาจสามารถช่วยเหลือก้วงกออีกแรงหนึ่ง"

บ้อเช้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่มีประโยชน์ ค่ายกลเด็กล้อเก้าหังดิ่ง (ค่ายกลป่าไผ่เก้าจำกัด)

นี้ ไม่ว่าเข้าไปมากน้อยเท่าใด จะบังเกิดความรู้สึกคล้ายเข้าไปคนเดียว นอกจากทำลายค่ายกลไป ไม่เช่นนั้นต่อให้มีคนสามารถออกจากค่ายกลที่หลงเหลือยังยากรอดพ้นได้”

เซ็กเสียวเชียงชักกระบี่มังกรเขียวออกมากล่าวว่า

“พวกเราฟันต้นไผ่ไปตลอดทาง ดูว่าค่ายกลนี้จะเปล่งอานุภาพอันใดได้”

บ้อเช้งทัดทานว่า

“ฟันไม่ได้ บนต้นไผ่นี้ฉาบยาพิษ ใต้ต้นไม้ฝังดินระเบิด หากเกิดการระเบิดขึ้น ต่อให้คนนอกค่ายกลรอดพ้นปลอดภัย คนในค่ายกลก็ต้องประสบชะตากรรม”

เซ็กเสียวเชียงแคกดื่นตะลึงลาน บ้อเช้งหันไปกล่าวกับเทพมือปราบว่า

“ท่านเห็นเป็นอย่างไร?”

เทพมือปราบขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

“จุดประสงค์ของปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับคิดล้อมกักสังหารพวกเราคงต้องมีไม้ตายที่ร้ายกาจกว่านี้ เพื่อจัดการกับคนที่ยังไม่เข้าสู่ค่ายกล”

“อย่างนั้นเรื่องไม่อาจชักช้า ต้องทำลายค่ายกลในบัดดล”

เทพมือปราบเพ่งสมาธิใช้ความคิด กล่าวว่า

“ความลับของภูตเทพ ความพิสดารของฟ้าดิน หนึ่งจำกัดเก้าเปลี่ยนแปลง เก้าจำกัดแปดสิบเอ็ดเปลี่ยนแปลง นี่สมควรเป็นประตูแปดชั้นประกอบด้วยฮิว แซ เซีย โต่ง เก้ง ซี้ เกีย ไค พลิกแพลงเปลี่ยนแปรและสะกดข่มกัน ไฉนมีประตูชั้นที่เก้า”

บ้อเช้งพอได้รับการสะกิดชี้แนะ ก็เข้าใจโดยปรุโปร่งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว นี่มิใช่ประตูพิสดารสะกดข่มกัน หากแต่เป็นประตูอธรรมทางชั่วร้าย ประตูสุดท้ายจะเป็นอุปสรรคกีดขวาง"

เทพมือปราบตากระจ่างวูบ กล่าวด้วยความยินดีว่า

"กล่าวถูกต้อง"

บ้อเช้งเรียกหางิ้นเกี่ยมมาที่ข้างกาย สั่งว่า

"เจ้ายึดหลักลักเด็งซุ้งกะ (หกตะปู่ล่องหน) สอดแทรกคี้มึ้ง-โป๊ยข่วย (ประตูพิสดารแปดทิศ) พบสามให้ถอนหนึ่ง พบหกให้ฟันหนึ่ง พบเก้าให้ดับโคม"

งิ้นเกี่ยมชักกระบี่ออกมาถือมั่น รับคำว่า

"ทราบแล้ว"

"จดจำไว้ ค่ายกลนี้เกิดภาพหลอนได้โดยง่าย ดอนทำลายค่ายกลต้องไร้ความคิด ไร้เรื่องราว ไม่วอกแวก ไม่แชเชือน อย่าได้บังเกิดจิตขลาดเขลา มือไม่อาจกระทบถูกโคมไฟ เท้าไม่อาจแตะสัมผัสไม้ไผ่"

"ทราบแล้ว"

บ้อเช้งโบกมือกล่าวว่า

"รีบไปรีบกลับ"

งิ้นเกี่ยมถลันวูบเข้าค่ายกลไป

เทพมือปราบกล่าวเสริมว่า

"เช็กแจ่จู้ ที่นี้ต้องมีอุปสรรคขวากหนาม ยากที่จะผ่านได้ ต้องพึ่งพาท่าน..."

ไม่ทันขาดคำ เช็กเสียวเชียงพลันตวาดก้อง เสือกแทงกระบี่ปักใส่

พื้นดิน

ในพื้นดินซึ่งปรากฏนิ้วมือทั้งหยาบทั้งสั้นขึ้นออกมาสิบนิ้ว พลันหดกลับไปในดิน

เช็กเสียวเชียงพอถอนกระบี่กลับมา บนกระบี่ก็แปดเปื้อนคราบโลหิต

เห็นคนผู้หนึ่งตรางหนักๆ ยกมือกุมอก ไซซัดโซเซถอยไปหลายก้าว ถลึงบองเช็กเสียวเชียงอย่างอาฆาตแค้น กลับเป็นฮู้จิ้นปี

เช็กเสียวเชียงพลันหันขวับไป

เขาพบเห็นหญิงสาวใบหน้ากลมอ่อนหวานนางหนึ่ง

วัยสาวดุจดอกไม้แรกแย้ม ทำให้เรือนร่างนางเต็มไปด้วยแรงดึดสะท้อนและความนุ่มละมุน

หญิงสาวนั้นขมวดคิ้ว กล่าวเสียงละห้อย

"ท่านทำลายฟองฟ้องของเรา ทั้งยังทำร้ายเรา"

หญิงสาวนี้ดูไปคล้ายผลชิ่วท้อ ซึ่งทำจากแป้งหมี่ แต้มยอดสีแดง แต่ท่วงท่าของนางไม่หยาดเยิ้มยวนยั่ว กลับคล้ายดรุณีชนบทที่ราบเรียบธรรมดา

หญิงสาวเช่นนี้พอปรากฏกาย เทพมือปราบบ้อเช้งและเช็กเสียว-เชียงต่างเหลียวหน้ามองมาเป็นจุดเดียว

หญิงสาวนางนี้พอเอ่ยปาก ทุกผู้คนค่อยทราบว่า นางคือพาผา (ฟองฟ้อง)

หญิงสาวนางนี้คือผู้ที่คุ้มครองผู้วิเศษเก้าเร้นลับผู้เป็นซือแป๋จากเงื้อมมือเหล่าขอดฝีมือสามครั้งครา และเป็นผู้ที่ผู้วิเศษเก้าเร้นลับนำพาจาก

ไปในระหว่างการต่อสู้ทั้งสามครั้ง

...คิดไม่ถึงพาผากลับเป็นหญิงสาวอ่อนช้อยนางหนึ่ง
เช็กเสียวเชียงคล้ายกำลังเผชิญหน้ากับศัตรูสำคัญ
ลุ้ยก้วง ถังมิ่งชื่อตกอยู่ในค่ายกลพิสดารของศัตรู
งิ้นเกี่ยมกำลังลอบเร้นไปทำลายค่ายกล
ภายในรถมีบุคคลที่เคลื่อนไหวไม่ได้สามคน ต้องให้เขาคอยคุ้มครอง

เขาแม้ทำลายฟองฟ้องของพาผา แต่พาผาเมื่อกล้าปรากฏกาย ย่อมีแผนกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ

พาผาเบะปากกล่าวว่า

“เราไม่ยินยอม ท่านต้องชดใช้ฟองฟ้องแก่เรา”

เช็กเสียวเชียงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านเข้ามา เราจะคืนให้”

“...หากนางกล้าเข้ามา เขาจะกำนัลนางหนึ่งกระบี่”

...แต่นางดูไปเป็นหญิงสาวที่ไม่มีเรี่ยวแรงแม้เชือดไก่ เขาสามารถหักใจลงมือหรือ?

พาผากล่าวด้วยความยินดีว่า

“ตกลง ท่านอย่าได้คืนคำ”

พลางเดินเข้ามา ยื่นมือต่อเขา

เทพมือปราบฉุกคิดถึงสภาพที่เตียโหงวถูกสยบ ต้องตวาดว่า

“อย่าได้กระทบถูกมือของนาง”

เช็กเสียวเชียงต้องถอยกายไปอย่างลืมตัว

พาผาจี้นิ้วใส่อากาศคราหนึ่ง

ครรชนีนิ้กลับปราศจากพลัง ไม่ทราบลงมือด้วยเจตนาใด

ทันใด เตียโหงวทะลึ่งปราดลุกขึ้น สองมือกางนิ้วทั้งสิบ ตะปบใส่จุดจี้ตั้งและเล้งไท้ที่กลางหลังเช็กเสียวเชียง

เช็กเสียวเชียงมือถือกระบี่ แต่ตลอดทั้งร่างไม่อาจเคลื่อนไหวได้

พาผาก่ร้องเสียงแหลมเล็กคำหนึ่ง

เตียโหงวลอยตัวออกจากรถ ไอบอุ้มเช็กเสียวเชียงวิ่งตะบึงไปยังส่วนลึกของดงสน

เหตุแปรเปลี่ยนอุบัติอย่างกะทันหัน เทพมือปราบและบ้อเช้งล้วนไม่ทันตั้งตัว

เทพมือปราบตวาดว่า

“เตียโหงว”

เตียโหงวคล้ายไม่ได้ยิน วิ่งตะบึงเข้าดงไม้ไป

เทพมือปราบตาเขียวคล้ำ จัดแจงนั่งขัดสมาธิ

บ้อเช้งหน้าแปรเปลี่ยนไป ทัดทานว่า

“ทำไม่ได้”

พาผาแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน เดินเข้าใกล้รถม้า

ฮู้จิ้นปีกี่คุกคามเข้าหารถม้าจากอีกด้านหนึ่ง

บ้อเช้งสูดลมหายใจเข้า จากนั้นระบายออก กระทำติดต่อกันสามครั้ง สุดท้ายเลิกชายเสื้อ ขยับเคลื่อนกายออกจากรถ นั่งบนที่นั่งคนขับ เพ่งสายตาแน่วนิ่งมองไปยังคนทั้งสอง

พาผากลอกตาตลบหนึ่ง ทักทายต่อบ้อเช้งว่า

"ตั่วปู้เท้า (มือปราบใหญ่) ท่านสบาย?"

บ้อเช้งยิ้มพลางมองดูนาง

พาผาดึงกระบอกไม้ไผ่อันหนึ่งจากข้างเอวช้าๆ ยกกระบอกไม้ไผ่จ่อใส่บ้อเช้งอย่างระมัดระวัง ค่อยกล่าวว่า

"ฟังว่าเท้าของท่านพิการ มือของท่านตอนนี้ก็เคลื่อนไหวไม่สะดวก ใช่หรือไม่?"

บ้อเช้งไม่กล่าววาจา สีหน้าไร้ความรู้สึกใด

พาผาลอบประหวั่นพรั่นใจ บังเกิดความคิดรวบรัดเผด็จศึก ปากยังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิหนำซ้ำเกี๊ยววิเศษของท่านยังถูกทำลาย ท่านกลับกลายเป็นใช้การไม่ได้ ใช่หรือไม่?"

บ้อเช้งยังคงเย็นชาไร้เสียง

พาผาชะโงกศีรษะมองเข้ามาภายในรถแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ยังมีเทพมือปราบท่านนั้นถูกชือแป้เราใช้ลมปราณชั่วกัลป์ฟาดใส่ทั้งยังถูกฝ่ามือหงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับทำร้าย คาดว่าไม่ต่างกับคนพิการกระมัง?"

บ้อเช้งค่อยหน้าแปรเปลี่ยนไป

เขาค่อยทราบว่า เทพมือปราบไม่เพียงถูกพลังลมปราณชั่วกัลป์ฟาดใส่ ทั้งยังถูกฝ่ามือหงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับอันชั่วร้ายสุดยอดทำร้าย

พาผาชม้ายมองไปยังตู้จิ้นปี กล่าวว่า

"ตั่วซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนโต) ดูท่ามือปราบใหญ่ท่านนี้กับเทพมือ

ปราบท่านนั้นล้วนเป็นสินค้าอ่อนนอกแข็งใน ท่านยังไม่เข้าไปใกล้ชิดสนิทสนมกับพวกมันอีก”

ตู้จิ้นปีคล้ายขำเกรงต่อเชี่ยวชีอบ่วย (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิงคนเล็ก) ผู้นี้ยิ่ง ยกมือกุมอกรับคำว่า

“ทราบแล้ว”

เพิ่งขาดคำ ภายในรถบังเกิดเสียงปานฟ้าร้องดังขึ้น

บ้อเช้งเหลียวหน้ามอง เห็นเคราใต้คางเทพมือปราบสั่นพลิ้ว ทั้งที่ปราศจากลมโชย สองตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าที่ทรวงอกบังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้องติดต่อกันสี่ครั้ง

จากนั้นเป็นเสียงโครมใหญ่ ประทุนรถถูกกระแทกปลิวกระเด็น

เทพมือปราบเพียงกล่าวคำ “เราจะไปตามเช็กเสียวเชียง” คนก็คล้ายมังกรพิโรธพุ่งปราดออกนอกรถ

เทพมือปราบบาดเจ็บสาหัส ยังมีอานุภาพปานนี้ พาผาความจริงคิดลงมือ แต่แล้วเปลี่ยนเป็นตวาด สั่งต่อตู้จิ้นปีว่า

“สกัดไว้”

ตู้จิ้นปีลอยตัวขึ้นดุจนกเหยี่ยวเหินฟ้า มือซ้ายใช้ฝ่ามือหงส์ร่วงมือขวาใช้กรงเล็บมังกรหลับ สกัดจู่โจมใส่เทพมือปราบ

ตู้จิ้นปีมิใช่ไม่กลัว หากแต่เข้าใจว่าเทพมือปราบเพียงแสร้งขู่ขวัญไม่อาจทานการจู่โจม ดังนั้นคิดใช้ฝ่ามือหงส์ร่วงและกรงเล็บมังกรหลับปลิดชีวิตศัตรูกับมือ

กลางอากาศพลันบังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง ประกายสีเขียววูบแล้วหายวับ

เงาร่างสายหนึ่งลอยลิ่วไป อีกสายหนึ่งพุ่งปราดเข้าดงไม้ข้างทาง

เงาร่างที่ลอยลิ่วปะทะชนกับผนังผา ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ ทรวงอกถูกกระบี่ตะไคร่เขียวทะลวงทะลุตรึงติดกับผนังศิลา

คนผู้นี้คือตู้จิ้นปี

แต่เทพมือปราบคล้ายวิหคคืนรวงรัง ท่าร่างไม่หยุดยั้งชะงัก พุ่งปราดเข้าดงไม้ไป

ในดงไม้บังเกิดซุ่มเสียงคล้ายลมพายุไหมหอบเคลื่อนห่างไปอย่างรวดเร็ว

พาผาชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

กระบี่นี้หากชัดจู๋โจมใส่นาง ยังคงหลบไม่พ้น หากมิใช่นางเปลี่ยนความตั้งใจ ร้องบอกให้ตู้จินปีเข้าสกัดเทพมือปราบ ผู้ที่ถูกกระบี่ปักตรึงติดกับผนังผา เกรงว่าเป็นนาง

นางยักไหล่คราหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดีที่คนหาที่ตายมิใช่เรา"

จากนั้นกล่าวกับบ้อเช้งว่า

"คนอารมณ์ไม่ดีไปแล้ว คงเหลือคนอารมณ์ดีท่านคนเดียว คาดว่าคงเงียบเหงานัก"

บ้อเช้งจับจ้องมองนางอย่างเย็นชา ดวงตาทอแวววเย็นเยียบเสียดกระดูกชนิดหนึ่ง

พาผากวาดตาไปในดงไม้แวบหนึ่ง จ่อกระบอกไม้ไผ่ใส่บ้อเช้งแต่ไกล กล่าวว่า

"เทพมือปราบหลงเหลือลมหายใจอึดหนึ่ง กลับเหินจากไป ทิ้งมือปราบน้อยท่านที่บินไม่ได้ไว้ที่นี้ คิดไปก็ไปไม่รอด ใช่หรือไม่?"

บ้อเช้งกล่าวคำ "ใช่" พร้อมกับเสียงดัง พ่นวัตถุสิ่งหนึ่งออกจากปาก พุ่งใส่หน้าผากพาผาดุจสายฟ้า

พาผาขยับข้อมือ ยิงประกายสีเหลืองพร่าพรายสายหนึ่งออกจากกระบอกไม้ไผ่

บ้าเทียบรถทั้งสองตัวพลันร้องครวญคร่ำ ทรุดฮวบลงกับพื้นชากม้าหลอมละลายอย่างรวดเร็ว

พาผาคลายมือจากการยึดถือกระบอกไม้ไผ่ หงายร่างล้มลง

ทันใด เงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งทิ้งตัวลงมาดุจร่อนลงจากฟ้า

พร้อมกันนั้น ดงไม้ปรากฏเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งพลิ้วปราดออกมา

เป็นบุรุษสูงใหญ่เล้งโป่วฮือกับสตรียวนยั่วเอิงเล็กอ้อเคลื่อนไหวผสานเสริม

บ้อเช้งก้มศีรษะ ที่ด้นคอปรากฏเกาทัณฑ์กลไกสามดอกยิงออกจากด้นคอ ปักใส่ท้องน้อยของเล้งโป่วฮือ

เล้งโป่วฮือร้องเสียงพิกล พลิกตัวกลางอากาศ ทิ้งร่างลงยังที่ห่างไปวาเศษ

เกาทัณฑ์ทั้งสามดอกล้วนยิงถูกเป้าหมาย แต่มันฝึกวิชาระฆังทองคลุมกาย ปลายเกาทัณฑ์สะกิดโลหิตหลั่งไหล แต่ไม่ปักใส่เลือดเนื้อ

เอิงเล็กอ้อพลันชะงักร่างลง

เนื่องเพราะนางพบว่า เชียวชือม่วยซึ่งมีฝีมือลึกลับสุดหยั่ง

คาดล้มลงกับพื้น นิ่งเงียบงันไป ฉิกซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่เจ็ด) ก็ถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่สามดอก หากมิใช่มีร่างกายคงกระพัน ตอนนี้คงจบสิ้นชีวิตแล้ว

บ้อเช้งยังนั่งสงบบนที่นั่งคนขับ มาตรว่าตัวรถจะเอียงลาดลงพร้อมกับการตายของม้าก็ตาม

เอ็งเล็กอ้อสำนึกตัวว่าไม่มีร่างกายคงกระพันเช่นเล้งโป้วฮือและไม่มีความประเปรียวเช่น พาผา

นางไม่ทราบว่านักศึกษาพิการที่แลดูอ่อนแอไร้เรี่ยวแรงผู้นี้ ยังมีของวิเศษอันร้ายกาจอันใด

นางไม่คิดทดลอง

เนื่องเพราะนางไม่คิดตาย

บ้อเช้งจับจ้องมองนางอย่างเย็นชา

ท่าทีที่เย็นชาคล้ายสร้างความเย็นเยียบจับขั้วหัวใจแก่นาง

ประกายตานั้นคล้ายอาวุธลับที่ไร้สภาพชนิดหนึ่ง

บ้อเช้งถามว่า

"ท่านคิดทำอย่างไร?"

เอ็งเล็กอ้อมองดูพาผาบนพื้น เห็นหน้าผากนางปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี เหลียวดูเล้งโป้วฮือ ก็แตกดื่นตะลึงลานคล้ายถูกขู่จนขวัญหนีดีฝ่อ

เอ็งเล็กอ้อขบกรามขยี้เท้า ไม่ทันเอ่ยปากกล่าววาจา ได้ยินซุ่มเสียงเด็กชายเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกเขาออกมาแล้ว"

เอ็งเล็กอ้อไม่กล้าชักช้า ตวาดคำ "ไป" พลางพุ่งปราดจากไป

เล้งโป่วฮือปฏิบัติตามคำสั่งเอ็งเล็กอ้อตลอดมา งงงันวูบจึงทุ่มเทฝีเท้าติดตามไป กลืนหายไปในดงไม้

บ้อเช้งค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง

เนื่องเพราะมีแต่เขาเองที่ทราบว่า เอ็งเล็กอ้อกับเล้งโป่วฮือเพียงกระดิกนิ้ว ก็สามารถฆ่าเขาได้

มือของเขาเคลื่อนไหวไม่สะดวก ไม่อาจใช้อาวุธลับออกได้ ส่วนอาวุธลับที่ไม่ต้องลงมือก็สามารถยิงออก กลับใช้หมดสิ้นแล้ว

บ้อเช้งได้แต่แสร้งเป็นเยือกเย็น

หากเขาตรึงสถานการณ์ไว้ไม่ได้ เล้งโป่วฮือกับเอ็งเล็กอ้อต้องโอบล้อมจู่โจมใส่ เมื่อถึงเวลานั้นงิ้นเกี่ยม ลุ้ยก้วงและถังมิ่งชื่อต้องประสบภัยทั้งสิ้น

เขาใช้เกาทัณฑ์ที่ซ่อนอยู่ที่ต้นคอยิงใส่เล้งโป่วฮือ แต่เล้งโป่วฮือยังยืนหยัดอยู่ได้ไม่ล้มลง

ในปากของเขาอมกระสวยบินตัวหนึ่ง เนื่องเพราะเห็นว่าพาผาเป็นศัตรูตึงมือ ได้แต่พ่นใส่นางก่อน หากเล้งโป่วฮือกับเอ็งเล็กอ้อคุกคามเข้าใกล้อีก เขาก็ไม่สามารถรับมือได้

แต่พวกมันจะอย่างไรไม่กล้า

มิหนำซ้ำพวกมันพอฟังงิ้นเกี่ยมร้องคำ “พวกเขาออกมาแล้ว” กลับแตกตื่นจนเตลิดหนี

งิ้นเกี่ยมกระโดดโลดแล่นออกมา ถามว่า

“กงจื้อ คนร้ายทั้งสองไปแล้ว?”

บ้อเช้งขบพลางผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ลุ้ยดิ้งจู้กับถังยี่เนี้ยเล่า?"

"ข้าพเจ้าทำตามคำสั่งกงจื้อ แต่จนบัดนี้ยังไม่เห็นผู้คนออกมา"

พลันได้ยินเสียงระเบิดกึกก้อง คล้ายกระตุ้นถูกอสนีดินอันใด คนผู้หนึ่งปลิวกระเด็นขึ้นฟ้า ค่อยตกวูบลงมา

ผู้มาหน้าเขียวคล้ำ ร่างซูบผอม ห่อหุ้มอยู่ในเสื้อขนสัตว์ ผมเผ้าหนวดเคราถูกเผาหงิกงอไปหลายแห่ง แม้แต่เสื้อขนสัตว์ก็ไหม้เกรียมเป็นหย่อมๆ

เป็นลุ้ยก้วงเอง

ลุ้ยก้วงพอตกถึงพื้น ก็ถามว่า

"ยี่เนี้ยเล่า?"

ได้ยินเสียงเกรียวกราว เงาร่างสีแดงสดสายหนึ่งถลันออกจากค่ายกลดงไผ่ดุจมัจฉาอันปราดเปรียว

ชุดรัดกุมของนางเปียกชุ่มโชก ยิ่งขับเน้นเห็นถึงเรือนร่างอันเย้ายวน ผมเผ้าดำขลับของนางก็เปียกชุ่ม กอปรเป็นความงามผุดผาดที่ชวนสะท้านใจ

นางคือถังมิ่งชื้อ

ถังมิ่งชื้อแย้มยิ้มให้กับลุ้ยก้วง กล่าวว่า

"ท่านก็ออกมาแล้ว?"

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"เราพอเข้าสู่ป่าไผ่ เห็นบ่านพลบค่ำคลี่คลุม สายลมโหมหอบฟ้าแลบฟ้าร้อง ไฟปีศาจแลบแปลบ เราบุกซ้ายทะลวงขวา พานไม่พบทางออก ทั้งไม่พบศัตรู ยามร้อนรุ่มพลันเห็นภูเขาแยกไฟปริแตก ปรากฏ

เป็นถ้ำแห่งหนึ่ง เราบุกฝ่าเข้าไป กลับคล้ายถูกฟ้าผ่า ถูกกระแทกกระเด็นออกมา ค่อยทราบว่าป่าไผ่ยังคงเป็นป่าไผ่ หาได้เกิดอัคคีไม่”

ถังมิ่งซื้อกล่าวว่า

“เรากลับผิดแผกจากท่าน เราพอมุดเข้าไป เห็นหมู่เบญเปลี่ยนสีคลื่นโดเท่าภูเขา ร่างถูกกลืนอยู่ในน้ำ ไม่ว่าดิ้นรนอย่างไร ยังคงถูกระลอกสาดซัดไป เข้าใจว่าไม่มีหนทางรอด มิคาดสองเท้าพลันติดดิน”

ลุ้ยก้วงพึมพำว่า

“ที่แท้เพียงเป็นภาพหลอน นับเป็นสภาพค่ายกลอันร้ายกาจนัก”

ถังมิ่งซื้อกล่าวถามบ้อเช้งว่า

“สภาพทางด้านนี้เป็นอย่างไร?”

บ้อเช้งกล่าวว่า

“พวกท่านพอเข้าสู่ค่ายกล เรากับเล้าปู้ชิ้งก็หารือวิธีทำลายค่ายกล จากนั้นเราสั่งให้งื่นยี้เข้าไปดำเนินการ มิคาดเตียโหงวความจริงถูกพิษอะปุกโล้วกับวิชาคุณไสยสะกดทำร้ายสติสัมปชัญญะอยู่ในความควบคุมของพาผา มันพลันลงมือสยบจุดสำคัญที่กลางหลังของเซ็กแจ่จู้ไว้ โอบอุ้มไปยังดงสน ซึ่งคาดว่าเป็นที่กบดานของปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ ตอนนั้นสถานการณ์คับขัน เล้าปู้ชิ้งกลับใช้วิชาอสนีลมพายุ สะกดอาการบอบช้ำภายในไว้ ชักกระบี่ปลิดชีวิตฮู้จิ้นปี จากนั้นไล่ตามเตียโหงวไปอย่างสุดกำลัง”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“เราประจันหน้ากับพาผา ใช้อาวุธลับโค่นนางล้มลง เค้นถามถึงวิธีช่วยเหลือเตียโหงว มิคาดเอ็งเล็กอ้อกับเล้งไป่วฮือมาถึง คีที่งื่นยี้กลับออก

มา พวกมันทราบว่าพวกท่านกำลังจะออกจากค่ายกล ดังนั้นหลบลี้หนีหน้าไป"

ลุ้ยก้วงกวาดมองถังมิ่งชื้อแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเรากระทำผิดแล้ว กลับไม่คำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ ต้องให้กงจื้อขึ้นมือช่วยเหลือ"

บ้อเช้งรีบกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้ ตอนนี้ที่หนักหนาสาหัสกว่าคือ เล้าปู้ชิ้งมิเพียงถูกลมปราณชั่วกัลป์จู่โจม ทั้งยังถูกฝ่ามือหงส์ร่วง และกรงเล็บมังกรหลับทำร้าย หากยังต่อสู้กับผู้คน เกรงว่า..."

ลุ้ยก้วงไม่รอฟังจบ กล่าวว่า

"เราจะไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง"

กล่าวจบ ถลันวูบเข้าดงไม้ไป

ถังมิ่งชื้อเหลียวหน้าไปยังบ้อเช้ง ถามว่า

"เกรงว่าเป็นอย่างไร?"

บ้อเช้งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"สถานเบาต้องพิการ สถานหนักต้องประสบภัยไฟธาตุแตก..."

หยุดเล็กน้อยจึงสั่งต่องี่นเกี่ยมว่า

"เจ้าไปประคองสตรีนางนั้นขึ้น สยบจุดคี่ไฮ้ เกี่ยงลี้เจียงมิ้งของนางสามแห่ง หยิบฉวยกระบอกไม้ไผ่ในมือนางมา ในกระบอกไม้ไผ่บรรจุน้ำพิษ อย่าได้สัมผัสถูก"

งี่นเกี่ยมรับคำ ขณะจะเข้าไปสยบจุดของพาผา พาผาพอดีฟื้นคืนสติมา

ที่แท้พาผาถูกกระสวยบินของบ้อเช้งชัดใส่หน้าผาก สิ้นสติไปครู่หนึ่ง แต่ยังไม่เสียชีวิต เพียงแต่หลั่งโลหิตจากหน้าผาก สติสัมปชัญญะกลับกลายเป็นเลอะเลือน

อาวุธลับของบ้อเช้งทำให้สมองของนางได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง กลับกลายเป็นสูญเสียความทรงจำไป

แต่นางยังลอยตัวขึ้นตามสัญชาตญาณ ยกมือตบใส่จุดเบี่ยมิ้งของตัวเอง ตลอดทั้งร่างแปลงเป็นประกายสีเขียวสายหนึ่ง หมุนคว้างไปในดงไม้

งื่นเกี่ยมอุทานอย่างแตกตื่นคำหนึ่ง ถังมิ่งชื่อค่อยรู้สึกตัว ชักกระบี่คิดหมายติดตามไปก็ไม่ทันการณ์

บ้อเช้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"แล้วไปเถอะ ทารกหญิงนี้ชะตาไม่ถึงฆาต หวังว่านางสามารถกลับตัวกลับใจประพฤติดนใหม่"

หาทราบไม่ว่าภายภาคหน้ายุทธจักรปรากฏหญิงสาวหน้าตาอ่อนหวาน สูญเสียความทรงจำ หน้าผากมีรอยแผลเป็น ฝีมือประหลาดพิสดารลงมือด้วยอำมหิตขึ้นนางหนึ่ง ก่อหวอดสร้างเภทภัยไปทุกแห่งหน นี่ย่อมเป็นเรื่องราวในภายภาคหน้าแล้ว

บทที่ 18
เลือดหลั่งสุสานร้าง

สุสานร้าง
จันทร์เยียบเย็น
เสือสีดำตัวหนึ่งคลุมอยู่บนป้ายสุสานชำรุดก้อนหนึ่ง

ก่อนหน้านี้ ที่นี้เป็นหมู่บ้าน ภายหลังเกิดการสงคราม กลืนหมู่บ้านนี้ไป บวกกับเกิดอุทกภัย ขับชาวบ้านที่หลงเหลือไปจนหมดสิ้น ดังนั้นที่นี้กลับกลายเป็นสุสานอนาถา เป็นที่สุนัขป่าเพ่นพ่าน ไม่มีผู้ใดเหยียบย่างมายังที่นี้อีก

รอบบริเวณล้วนเป็นโคลนเลน สะสมเชื้อพิษ สุมซากศพโครงกระดูกเกลื่อนกลาด หากมิใช่ถูกแช่จนเน่าเปื่อย ก็ถูกสัตว์ป่าแทะกินขาดกะรุ่งกะริ่ง

ทุกที่ทางปรากฏประกายสีเขียวกะพริบวูบวาบดุจไฟปีศาจ ตามที่

ลาดต่ำขังเต็มไปด้วยน้ำตายที่สกปรก

ไม่ทราบเป็นสิ่งใดส่งเสียงร้องเบาๆ เป็นคนหรือสัตว์ หรือว่าภูตผี

ที่นี้นับเป็นนรกในแดนดิน

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับกลับเลือกกบดานอยู่ที่นี้

เนื่องเพราะมันทราบว่า เทพมือปราบไม่มายังที่นี้ พร้อมกันนั้นไม่กล้ามายังที่นี้

บันฤกเข็มโคจรย้อนกลับชัดใส่สามเล่บ ก่อนที่จะรีดเร้นเข็บออกมา ยังไม่คิดปะทะกับเทพมือปราบและบ้อเช้ง

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับย่ำกลองเล็กๆ สีดำใบหนึ่งเบาๆ

เสียงกลองดังเป็นจังหวะเดียว คล้ายเสียงเต้นของหัวใจคนใกล้ตาย

เสียงสุนัขป่าหอนที่ไกลตาพลันชะงักขาดหาย จากนั้นเสียงหนอนแมลงที่ข้างเคียงก็สงบลง

เมื่อสุนัขป่าที่ห่างไปหอนโหยอีกครา บริเวณสุสานร้างก็เพิ่มผู้คนสองคน

คนหนึ่งร่างแข็งทื่อ โอบอุ้มคนที่ไม่อาจเคลื่อนไหวคนหนึ่งวางลงช้าๆ จากนั้นยืนซึมเซาอยู่หน้าป้ายสุสานที่คลุมเสื้อสีดำก้อนนั้น

คนที่ร่างแข็งทื่อคือเตียโหงว

คนที่ไม่อาจเคลื่อนไหวย่อมเป็นเซ็กเสียวเซียง

.....

เซ็กเสียวเซียงถูกสยบจุด แต่ยังมีสติแจ่มใส

เตียโหงวแม้สามารถเคลื่อนไหว กลับสูญเสียความนึกคิดไป

เซ็กเสียวเซียงทราบว่าตนเองไม่มีทางรอดได้

เขาทราบว่าตนเองตกเข้ามาในเงื้อมมือผู้วิเศษเก้าเร้นลับ ยังเลวร้ายกว่าตกไปในเงื้อมมือเทพมือปราบ ถึงกับเลวร้ายกว่าตกไปในเงื้อมมือกู่เชียะเชี้ยวกับอึ้งกิมลิ้ง

เซ็กเสียวเซียงคิดฆ่าตัวตาย แต่กระทั่งเรี่ยวแรงฆ่าตัวตายก็ไม่มี

มิหนำซ้ำจากความล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า เขาเรียนรู้ถึงการอดทนถึงวินาทีสุดท้าย ยืนหยัดถึงวินาทีสุดท้าย มีชีวิตถึงวินาทีสุดท้าย

หากสามารถมีชีวิตสืบไป ต่อให้เสื่อมเสียหน้ากว่านี้ ปวดร้าวกว่านี้ ก็ต้องมีชีวิตอยู่ มีแต่มีชีวิตอยู่ จึงสามารถพลิกกลับกลายได้

เพื่อการมีชีวิตสืบไป เซ็กเสียวเซียงได้รับความลำบากไม่น้อย เผชิญความอัปยศไม่น้อย มิหนำซ้ำไม่ทราบมีความลำบากอีกเท่าใด ความคับแค้นอีกเพียงไหนรอคอยเขาอยู่

ตอนนี้เขาไม่อาจขยับเคลื่อนไหว แต่ที่เผชิญหน้าเป็นจอมมารร้ายผู้หนึ่ง

บ้อเช้ง เทพมือปราบ รวมทั้งตนเองต่อสู้กับบันหลายครั้งคราแต่กระทั่งรูปโฉมของปีศาจเฒ่าผู้นี้ยังไม่เคยเห็นมาก่อน

เซ็กเสียวเซียงกลับต้องการดูว่า ผู้วิเศษเก้าเร้นลับมีสารรูปอย่างไร

ไม่มีสารรูป

บนป้ายสุสานเป็นเสื้อสีดำ

ใต้ป้ายสุสานเป็นหลุมฝังศพ

ภายในหลุมมืดมิดไม่เห็นสิ่งใด

ข้างหลุมเป็นซากศพที่แขนขาขาดหาย กลับกลายเป็นเลือดเนื้อ

เลอะเลือนซากหนึ่ง

บริเวณสุสานอนาถานี้ อย่างน้อยมีซากศพ[illegible]ขาดแขนขาขาดเน่าเปื่อยเหมือนคลุ้งอยู่ยี่สิบสามสิบซาก

หน้าหลุมมีกลองใบหนึ่ง

กลองเป็นรูปสามเหลี่ยม ดำวาววับ ไม่ทราบจัดทำจากหนังอันใด

เสียงกลองดังครั้งแล้วครั้งเล่า หนักหน่วงและเชื่องช้า คล้ายจังหวะของความตาย

แต่ไม่เห็นคนข่ำกลอง

...หรือว่าเป็นมือที่ไร้สภาพข้างหนึ่ง?

...หรือว่าผู้วิเศษเก้าเร้นลับเป็นวิญญาณไร้ตัวตน?

เชิกเสียวเชียงคาดคำนวณว่า กลองใบนี้ใช้พลังข้ามอากาศย่ำเป็นเสียงดัง แต่ไม่เห็นคนแผ่พุ่งพลังแต่อย่างไร

พลันได้ยินซุ่มเสียงเยือกเย็นเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านมาแล้ว"

ซุ่มเสียงดังที่ข้างหูเอง

เชิกเสียวเชียงหากแตกตื่นไม่

ดอนอยู่ในศาลเจ้าป่า เขารับทราบวิชาโต๊ะเผ็กฮ้วยอิม (เสียงสะท้อนคร่าวญ) ของผู้วิเศษเก้าเร้นลับแล้ว ทราบว่าซุ่มเสียงของมันสาบารถดังได้ทุกที่ ดังนั้นเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อน

เพียงแต่ซุ่มเสียงนี้ใกล้ปานนี้นี้ คล้ายกล่าวที่เบื้องหน้าลายตา ถึงกับรู้สึกถึงพลังความเย็นที่พวยพุ่งจากปากของฝ่ายตรงข้าม

...หรือว่าผู้วิเศษเก้าเร้นลับสาบารถล่องหนหายตัวจริงๆ ?

เช็กเสียวเชียงอดจับจ้องมองหลุมฝังศพเบื้องหน้ามิได้

หลุมดำมืด

พื้นดินเหลือง

จันทร์ชีดเย็น

ซุ่มเสียงนั้นดังอีกว่า

"ท่านไม่เห็นเรา แต่เราเห็นท่าน"

เช็กเสียวเชียงไม่กล่าววาจา

ซุ่มเสียงนั้นดังอีกว่า

"เราเพียงสั่งคนสยบจุดท่าน ไม่ให้ท่านเคลื่อนไหว แต่ไม่ได้ปิดปากท่าน"

เช็กเสียวเชียงแค่น[illegible] ซุ่มเสียงนั้นกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องแค่น[illegible] จนบัดนี้ท่านไม่ตาย เพียงเพราะเราคิดถามท่านประโยคหนึ่ง"

เช็กเสียวเชียงยังคงไม่กล่าววาจา ซุ่มเสียงนั้นได้แต่กล่าวว่า

"ที่เราคิดถามคือ ย่องเต้องค์ปัจจุบันใช่มีความลับใดตกอยู่ในมือท่านหรือไม่?"

เช็กเสียวเชียงค่อยกล่าวว่า

"ที่แท้ก็เป็นเรื่องนี้"

"ยังมีผู้ใดมาด้วยเรื่องนี้?"

"ทางการส่งขุนพลมากมายปานนี้ โป๋วจงจือระดมยอดฝีมือฝ่ายอธรรมมามากมายเพียงนี้ มิใช่เพราะเรื่องนี้หรือ?"

"นั่นเป็นเรื่องอันใด?"

เซ็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"โป้วจงจือมิใช่สั่งท่านลงมือฆ่าหรอกหรือ ยังถามอันใด?"

"ตอนนี้ท่านตกอยู่ในเงื้อมมือเรา เราคิดฆ่าคิดถามไถ่ ล้วนแล้วแต่ความพอใจ ไม่แน่ว่าเราขามขินดีจะปลดปล่อยท่านไป"

เซ็กเสียวเชียงแค่นเสียงดังเฮอะออกมา ผู้วิเศษเก้าเร้นลับกล่าวว่า

"ท่านไม่บอก เรากลับมีวิธีทำให้ท่านบอกออกมา ขอเพียงเราผสมพิษอะปุกโล้วกับเก็กลักชิ้งจุ้ย (น้ำวิเศษสุขาวดี) ชำแรกเข้าทางใจกลางฝ่ามือท่าน ท่านจะมีสภาพเช่นเดียวกับผู้ป่วยของเทพมือปราบคนนี้เอง"

เซ็กเสียวเชียงบังเกิดความตื่นตระหนก สีหน้ายังเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปร กล่าวว่า

"ท่านวางยาต่อเรา เพียงเพิ่มมนุษย์ยาคนหนึ่ง ความลับในใจเราจะไม่มีวันบอกออกมา ท่านลงมือฆ่าเรา ความลับจะเป็นความลับตลอดไป หากเราบอกออกมา มิใช่กระตุ้นให้ท่านฆ่าเราหรอกหรือ?"

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับหัวร่ออย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"ท่านบอกออกมา จะเป็นประโยชน์แก่ท่าน หากท่านไม่บอก เราจะไม่วางยาและไม่ฆ่าท่าน เพียงแล่เนื้อของท่าน ตัดลิ้นควักดวงตาฟันแขนขา ดองท่านอยู่ในกองซากศพ จวบกระทั่งท่านบอกความจริงออกมา"

เอ่ยถึงตอนนี้ ชุ่มเสียงพลันเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ท่านไม่ควรมา"

เซ็กเสียวเชียงพลันพบว่าคำพูดนี้ไม่ได้กล่าวกับเขา

คำพูดนี้กล่าวด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่นอยู่บ้าง ถึงกับไม่คล้ายเป็นชุ่มเสียงของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ

ขามนั้น เสียงฟ้าร้องดังขึ้น ประกายสายฟ้าวูบคราหนึ่ง
ประกายกระบี่อันเจิดจ้าปกคลุมผู้มาเอาไว้
เพียงเห็นกระบี่ ไม่เห็นผู้คน
แต่เช็กเสียวเชียงจดจำกระบี่เล่มนี้ออก
เป็นกระบี่บุปผาแดง ซึ่งจารึกคำ “ลิ้วเช้ง” (ไว้ไมตรี) ของเทพมือปราบ

กระบี่มาแล้ว คนมาแล้ว
เช็กเสียวเชียงปีติยินดียิ่ง

กระบี่นี้แฝงพลังรุนแรงสุดเปรียบปาน เทงปราดใส่หลุมดำมะเมื่อม
ประกายกระบี่สีแด[illegible]วงไปในหลุม
มิคาดซากศพแขนขาขาดหายที่ข้างหลุมซากนั้นพลันทะลึ่งปราดขึ้น เสื้อสีดำตัวนั้นคลุมลงบนร่างมัน
ประกายกระบี่สีแดงพอจมลงในหลุม ก็ลอยขึ้นในบัดดล
ผู้วิเศษเก้าเร้นลับโบกเสื้อสีดำ ใช้แขนเสื้อเขียวม้วนใส่กระบี่แดงไว้
เทพมือปราบดวาดก้อง ชักกระบี่เหลืองออกมา
แขนเสื้อแดงคลี่วูบ ม้วนกระบี่เหลืองไว้อีกเล่มหนึ่ง
ทั้งสองดึงไปด้านหลัง บังเกิดเป็นซุ่บเสียงระคายหูชนิดหนึ่ง กระบี่แดงเหลืองยิ่งยืดยาว แขนเสื้อแดงเขียวกลับยิ่งมายิ่งแข็งกระด้าง
กระบี่เหล็กคล้ายแพรพรรณ
แขนเสื้ออ่อนนุ่มกลายเป็นเหล็ก

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับกับเทพมือปราบกลับหักล้างกำลังภายในกัน

เทพมือปราบรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ถูกลมปราณชั่วกัลป์จู่โจมใส่ทั้งถูกฝ่ามือหงส์ร่วงและกรงเล็บมังกรหลับลอบทำร้าย ด้วยอาการบาดเจ็บเช่นนี้ ความจริงไม่สามารถลงมือได้

แต่เทพมือปราบไล่ล่าคามเดียโหงว ผ่านสถานที่สกปรกโดยไม่แยแส เพราะไม่อาจทอดทิ้งเตียโหงวซึ่งฝึกอบรมมากับมือ อีกทั้งละเลยเช็ก-เสียวเซียงซึ่งเป็นทั้งผู้ต้องหาถูกคุมตัว และเป็นสหาย

มันใช้เคล็ดวิชาอสนีลมพาขุกระตุ้นพลังซ่อนเร้นภายในกาย จากนั้นใช้กำลังภายในเจ่กลุ้ยทีแอ๋เฮี้ยง (หมึงอสนีก้องฟ้า) ปะทะหาญหักกับผู้วิเศษเก้าเร้นลับ

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับใช้ลมปราณชั่วกัลป์โดยไม่อดออมรั้งยั้ง

เช็กเสียวเซียงรู้สึกตนเองคล้ายดกอยู่ท่ามกลางฟ้าแลบฟ้าร้องอยู่ในกลิ่นอายฆ่าฟันอย่างรุนแรง

ไม่ว่าการต่อสู้อันใด ต้องมีผลยุติ

ไม่ว่าเป็นการต่อสู้ที่บาดเจ็บทั้งสองฝ่าย หรือเป็นการเผด็จศึกโดยเด็ดขาด ล้วนมีผลยุติ

...คนไยมิใช่ต่อสู้เพื่อ "ผลยุติ" เหล่านี้?

ทันใด แขนเสื้อทั้งสองข้างดกหล่นลงสู่พื้น

กระบี่เหลืองแหลกสลาย กระบี่แดงตกลงในหลุมฝังศพ

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับที่ใช้เสื้อสีดำคลุมซากศพถอยกายปราดอย่างเร่งร้อน

เสื้อสีดำโชยพัดพลิ้วดุจค้างคาวตัวมหึมา

เทพมือปราบขณะจะตะลุยไล่ บริเวณสุสานร้างปรากฏซากศพเน่าเปื่อยสิบเจ็ดสิบแปดซากรายล้อมเข้าหาเทพมือปราบ

ซากศพ เนื้อเน่าเปื่อย น้ำเหลือง กลิ่นคละคลุ้ง ครอบคลุมใส่เทพมือปราบโดยพร้อมเพรียง

เหล่านี้ล้วนเป็นมนุษย์ยาของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ

ยามมีชีวิตเป็นศัตรูของมัน หลังจากสูญเสียสติสัมปชัญญะ ยังคงตกเป็นข้าทาสใช้สอยของมัน

เทพมือปราบถลันหลบหลีก แต่ตามร่างกายถูกน้ำเหลืองและตัวหนอนกระเซ็นใส่ไม่น้อย ซากศพบางซากยังตะกุยถูกร่างของเขา สุดท้ายชวนเซเสียหลัก พลัดตกไปในหลุบฝังศพแห่งหนึ่ง

ภายในหลุมปรากฏมือที่เน่าเปื่อยจนเห็นกระดูกคู่หนึ่งขึ้นออกมาตะปบใส่หัวไหล่มัน

เทพมือปราบกู่ร้องดังขาวนาน ชักดาบมัจฉาแปลงออกมา

ดาบพอกวาดผ่าน เหล่ามนุษย์ยาล้มระทวยลง

ดาบมัจฉาแปลงเพียงสยบคน ไม่ได้ฆ่าคน

ในความชุลมุนวุ่นวาย เทพมือปราบถูกฝ่ามือฟาดใส่กลางหลังฉาดหนึ่ง

ฝ่ามือนี้แทบกระแทกทำลายพลังลมปราณที่เทพมือปราบฝืนใจผนึกขึ้นแตกสลายไปสิ้น

เทพมือปราบลอยลิ่วไปตามพลังฝ่ามือ ปรากฏมนุษย์ยาเน่าเปื่อยที่หลงเหลือเจ็ดแปดซากไล่ติดตามไป

เทพมือปราบขามอยู่กลางอากาศ พลันปลดคันเกาทัณฑ์ยิงเกา-

ทัณฑ์ทองออก

เกาทัณฑ์ทองทะลุทรวงอกหลังไหล่ของมนุษย์ขาสองตน ยิงถูกเสื้อสีดำนั้น

เสื้อสีดำลุกไหม้ในบัดดล

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับร้องครวญคร่ำ เสื้อสีดำกระเพื่อมขึ้นลง ยังปรากฏประกายไฟเจ็ดจุดเผาไหม้เสื้อสีดำของมัน

ที่เทพมือปราบยิงออก คือเกาทัณฑ์เทพโหวอู้ยิงอาทิตย์

และเป็นเกาทัณฑ์ดอกสุดท้าย

เทพมือปราบตกถึงพื้น รู้สึกมึดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า เหล่ามนุษย์ขาก็โอบล้อมเข้ามา

เทพมือปราบปิดป้องการจู่โจมของมนุษย์ขา ทางหนึ่งฝ่าออกจากวงล้อม แต่ดันเกาทัณฑ์สีทองถูกช่วงชิงไปแล้ว

เทพมือปราบกระแทกมนุษย์ขาหลายตนปลิวกระเด็นไป รู้สึกอวัยวะภายในปวดแปลบ คล้ายถูกหมื่นมดกัดกร่อน ก็ปาน

เสื้อสีดำตัวนั้นยังลุกไหม้ พลันโฉบใส่พื้นดิน รวบเอากลองสามเหลี่ยมใบนั้นไป เสียงกลองเริ่มดังอีกครา

เดียโหงวพลันลืมตาขึ้น ฟาดฝ่ามือลงยังศีรษะเชือกเสียวเชียง

เสื้อสีดำกลับโฉบไปในหลุมดำมะเบื่อม ที่แท้ผู้วิเศษเก้าเร้นลับคิดใช้ดินดับไฟ

เทพมือปราบร้องเพ้ยคำหนึ่ง ดาบมัจฉาแปลงในมือพลันแตกสลายกลับกลายเป็นเศษโลหะสีเงิน แยกย้ายพุ่งใส่มนุษย์ขาหกตน

มนุษย์ขาเหล่านั้นพอถูกเศษดาบพุ่งใส่ ก็กลับกลายเป็นแข็งทื่อราว

รูปปั้น ล้มครืนลงกับพื้น

เทพมือปราบโถมปราดถึงบี้องหน้าเตียโหงว ตวัดเท้าเตะเซ็กเสียว-เชียงปลิวกระเด็น พร้อมกับยื่นมือดึงพู่กันวสันต์ซ่อนที่ข้างเอวเซ็กเสียว-เชียงออกมา

เตียโหงวพอฟาดฝ่ามือพลาดผิด กลับโถมจู่โจมใส่เทพมือปราบ

เทพมือปราบตวาดว่า

"เตียโหงว"

พลางสอดมือเข้าไป สะกดท่าฝ่ามือของเตียโหงวไว้ มิคาดบนพื้นดิน พลันปรากฏปลายกระบี่สีแดงท่อนหนึ่งทะลวงออกมา แทงทะลุข้อเท้าซ้ายของเทพมือปราบไป

เทพมือปราบเจ็บแปลบปลาบใจ ตรางหนักๆ คำหนึ่ง เตียโหงวฉกฉวยโอกาสจ้วงแทงมีดสั้นใส่ทรวงอกเทพมือปราบ

เสียงตรางหนักๆ ของเทพมือปราบ กลับกลายเป็นเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด

มันรวบรวมเรี่ยวแรงชั่วชีวิต ใช้พู่กันฟันปลายกระบี่ของกระบี่แดงหักสะบั้น ค่อยตวัดเท้าเตะเตียโหงวปลิวลิ่วไป

ได้ยินเสียงเกรียวกราว เงาร่างในชุดสีดำสายหนึ่งทลายดินออกมา มือซ้ายถือหอกมือขวาถือง้าว ร้องบอกว่า

"เล้าตึกฮง ท่านจบสิ้นแล้ว"

เทพมือปราบรู้สึกหน้ามืดวูบวาบ ดาวทองระยิบระยับพร่าพราย พลันกระทำเรื่องประการหนึ่ง

มันชักมีดสั้นที่ปักตรึงกับทรวงอกออกมา ท่ามกลางโลหิตฉีดกระจายร่างพุ่งตัวเข้าบา

มันจะพุ่งเทใช้พลังชีวิตอีดสุดท้ายออกมา

เทพมือปราบใช้พู่กันวสันต์ซ่อน ต่อสู้กับหนึ่งหอกหนึ่งง้าวคู่นั้น เห็นประกายอาวุธบัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวแตกกระจาย คนทั้งสองสัมผัสวูบกีผละจากกัน

ดาบง้าวคู่นั้นพลันหักสะบั้น หลงเหลือชิ้นส่วนไม่ถึงครึ่งเชียะอยู่ในมือผู้วิเศษเก้าเร้นลับ

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับคู่ร้องด้วยโทสะ ชักอาวุธรูปสวัสติกะปลายแหลมออกมาด้ามหนึ่ง ยังไม่ทันลงมือ พลันสะท้านคราหนึ่ง สองมือกุมศีรษะ ร่างสั่นระริกขึ้นมา •

ที่มันชักออกมา คืออิมเอี้ยงซาไช้โต๊ะ (สวัสติกะสามชั่วร้าย) แต่ยังไม่ทันใช้ออก กลับเจ็บปวดจนร่างสั่นกระตุก เสื้อสีดำสั่นพลิ้วตลอดเวลา

เทพมือปราบพลันเข้าใจในบัดดล แผดด่าว่า

"ปีศาจเฒ่า เข็มโคจรย้อนกลับของบ้อเช้งชอนไชเข้าสมองท่านแล้ว"

ขณะจะเสือกพู่กันลงมือ ฝีเท้าพลันชวนแซเสียหลัก กลับถูกผู้คนโอบเอวเอาไว้

ผู้ที่โอบรัดมันคือเตียโหงว

เทพมือปราบดิ้นไม่หลุด ต้องตวาดว่า

"เตียโหงว หยุดมือ"

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กสามครา

เตียโหงวยิ่งโอบรัดเทพมือปราบแนบแน่นกว่าเดิม ผู้วิเศษเก้าเร้นลับก็ถือสวัสดิกะสามชั่วร้ายโถมใส่เทพมือปราบ

เสียงฉับเมื่ออาวุธรูปสวัสดิกะหนีบพู่กันวสันต์ซ่อนเอาไว้

จากนั้นผู้วิเศษเก้าเร้นลับพุ่งวนอยู่กลางอากาศ พู่กันวสันต์ซ่อนถูกดัดบิดเบี้ยวผิดสารรูป ใช้การไม่ได้แล้ว

เทพมือปราบส่งเสียงร้องคำหนึ่งชุ่มเสียงคล้ายอสนีบาตยามแล้ง พร้อมกับดวัดสองแขนขึ้น เตียโหงวก็ผงะหงายไป

เทพมือปราบขึ้นมือออกคว้าจับอาวุธรูปสวัสดิกะไว้ขณะจะช่วงชิงมา ปลายแหลมด้านบนของอาวุธรูปสวัสดิกะ พลันปรากฏประกายเล็กเรียวสีขาวสายหนึ่งยิงออกมา

ประกายสีขาวพอดียิงใส่หน้าเทพมือปราบ

เทพมือปราบยกมือปิดหน้าล้มลง

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับหัวร่อเอิ๊ยก เอิ๊ยกอย่างคลุ้มคลั่ง

จันทร์เยียบเย็นดั่งคมเกียว พสุธาคล้ายเคลือบคลุมด้วยน้ำแข็งชั้นหนึ่ง

ไม่ว่าผู้ใดล้วนมีโชคและเคราะห์

เทพมือปราบรับบอบช้ำภายในสาหัส นับเป็นเคราะห์ของเขา ดังนั้นแม้ทราบว่า ในอาวุธสวัสดิกะซ่อนความชั่วร้าย ยังคงหลบไม่พ้น

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับถูกเข็มโคจรย้อนกลับยิงใส่ ก็นับเป็นคราเคราะห์

เนื่องเพราะมันเกรึงลมปราณอีดหนึ่งเข้าหาญหักกับเทพมือปราบ มิคาดเขีม เล่มหนึ่งชำแรกเข้าสมองเล่มหนึ่งทะลวงหัวใจ อีกเล่มหนึ่งถูกบังคับมาถึง เล็บนิ้วก้อย

ดังนั้นผู้วิเศษเก้าเร้นลับบังเกิดความเจ็บปวดสุดทนทาน

เทพมือปราบถูกประกายสีขาวพุ่งใส่หน้า หลังจากล้มลง ก็ไม่ลุกขึ้นอีก

ไม่ว่าผู้ใดล้มลงต้องคืบคลานลุกขึ้นมา

มีคนบอกว่า ล้มในที่ใดต้องลุกในที่นั้น

ถึงกับมีคนบอกว่า คนล้มลงเพื่อคืบคลานลุกขึ้น มิหนำซ้ำจะไม่ล้มลงเป็นครั้งที่สองอีก

แต่เทพมือปราบลุกไม่ขึ้นอีก

มันสูญเสียความสามารถในการดิ้นรนลุกขึ้นอีก

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับมองดูเทพมือปราบล้มลง พลันกดปุ่มบังคับอาวุธสวัสติกะ เสียงฉี่เมื่อยิงวัตถุคล้ายหมอกเหลืองสายหนึ่ง ครอบคลุมใส่เดียโหงว

เดียโหงวร้องเสียงพิกล ร่างกายเลือดเนื้อหลอมละลายทีละน้อย สีหน้าปรากฏแววเจ็บปวดถึงที่สุด

จากนั้นผู้วิเศษเก้าเร้นลับลดอาวุธรูปสวัสติกะลง หวดใส่ศีรษะเทพมือปราบบนพื้น

มันต้องกระแทกเทพมือปราบตายคามือจึงยอมเลิกรา

ทันใด ประกายสีเขียววูบขึ้น เชือกเสียวเชียงเสือกกระบี่จู่โจมออก

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับได้แต่ขวางอาวุธสวัสติกะปิดป้องไว้

เชึกเสียวเชียงที่สามารถชักกระบี่ลงมือ ล้วนสืบเนื่องจากเท้าที่เทพมือปราบเตะใส่

เท้านี้พอดีเตะใส่จุดคี่ไอ้ เทพมือปราบอาศัยเท้านี้ ถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างเชึกเสียวเชียง เชึกเสียวเชียงหยิบยืมพลังโคจรลมปราณทะลวงจุดชักกระบี่มังกรเขียว โถมเข้าช่วยชีวิตเทพมือปราบทันท่วงที

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับเจ็บสมองปวดหัวใจ สติสัมปชัญญะเริ่มเลอะเลือน แต่อาวุธรูปสวัสดิกะมีกลไกละเอียดถี่ยิบ กลับหนีบกระบี่มังกรเขียวเอาไว้เอง

เชึกเสียวเชียงกระชากดึงโดยแรง เสียงเพียะเมื่อโกร่งกระบี่หลวมหลุด ปรากฏผ้าแพรผืนหนึ่งร่วงหล่นลงมา

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นผ้าแพรเขียนเต็มไปด้วยอักษรโลหิตเกรอะกรัง

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับพลันร้องว่า

“อยู่ที่นี้เอง”

ความลับที่มันคิดบีบเค้นเชึกเสียวเชียงบอกออกมา แสดงว่าอยู่ในผ้าแพรนี้!

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับก้มกายหมายเก็บขึ้นมา

เชึกเสียวเชียงใช้มือข้างเดียวคว้าใส่อาวุธสวัสดิกะ

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับบิดอาวุธรูปสวัสดิกะ คิดบิดแขนของเชึกเสียว-เชียงหักไป

จุดประสงค์ของเชึกเสียวเชียงมิใช่คิดช่วงชิงอาวุธรูปสวัสดิกะ หากแต่กดใส่ปุ่มลับบนด้ามถือของอาวุธรูปสวัสดิกะคราหนึ่ง เสียงเชียะ

เมื่อปรากฏหมอกเหลืองกลุ่มหนึ่งพุ่งออกจากปลายแหลมด้านบนของอาวุธรูปสวัสติกะ ยิงใส่ส่วนใบหน้าหลังเสื้อสีดำของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ

ผู้วิเศษเก้าเร้นลับแผดร้องออกมาครึ่งเสียง ก็ชะงักขาดหายไป เชือกเสียวเชียงรีบหดมือกลับ ตะปบร่างเทพมือปราบถอยปราดไปสามวา ค่อยเหลียวหน้ากลับไป

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เสื้อสีดำสั่นกระเพื่อมราวตะแกรงร่อน ในเสื้อสีดำปรากฏควันสีขาวพวยพุ่งออกมา วัตถุภายในคล้ายยิ่งมายิ่งหดเล็ก ยิ่งมายิ่งห่อเหี่ยว เมื่อถึงตอนท้าย ควันขาวรวมตัวแน่นหนา เสื้อสีดำเริ่มเปื่อยสลายทีละน้อย

อาวุธรูปสวัสติกะร่วงหล่นลงบนพื้นดังดัง

ที่ยิงใส่ใบหน้าผู้วิเศษเก้าเร้นลับ คือ น้ำพิษที่มันใช้ยิงสังหารเดียโหงว มีพิษร้ายแรงยิ่ง ขอเพียงสะกิดถูกเลือดเนื้อร่างกาย ตลอดทั้งร่างจะละลายเป็นน้ำเหลืองกองหนึ่ง

เชือกเสียวเชียงมีสายตาแหลมคม ไหวพริบปราดเปรียว เมื่อครู่เสี่ยงตายเข้าต่อสู้ กดนิ้วใส่ปุ่มกลไก กลับใช้น้ำพิษของผู้วิเศษเก้าเร้นลับสังหารตัวเจ้าของเอง

ในที่สุดผู้วิเศษเก้าเร้นลับกลับกลายเป็นน้ำเหลืองกองหนึ่ง

แต่ยังคงไม่มีผู้ใดเห็นโฉมหน้าแท้จริงของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ

เชือกเสียวเชียงตะลึงลานชั่วขณะ พลันปรากฏเงาร่างสองสายพุ่งปราดเข้าหาเขาอย่างไม่คาดหมาย

พวกมันเป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี

บุรุษใช้กระบองสั้นร้อยสายโซ่ผูกมัดปลายแหลม หวดใส่ศีรษะ

เซ็กเสียวเซียง สตรีกลับพุ่งปราดไปยังผ้าแพรที่ตกอยู่บนพื้น

ยามคับขันจวนเจียน พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดวาดว่า

"รับมือ"

คนทั้งสองไม่ทันจ่โจมถกเซ็กเสียวเซียง มันก็กดนิ้วมือใส่กลางหลังคนทั้งสอง

ได้ยินเสียงเปรี๊ยะ กลางหลังสตรีนางนั้นคล้ายมีของใดแตกสลาย บุรุษนั้นถลาไปเบื้องหน้า กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ คนทั้งสองไม่กล้าหยุดยั้งรั้งรอสืบไป วิ่งเตลิดหนีไปจนไร้ร่องรอย

คนลงมือพลิ้วร่างลง มันร่างซูบผอม ห่อหุ้มอยู่ในเสื้อขนสัตว์หนาเตอะ กลับเป็นลุ้ยก้วง

เมื่อลุ้ยก้วงเร่งรุดถึง บุรุษสูงใหญ่เล้งโป่วฮือกับสตรียวนยั่วเอ็งเล็กอ้อคิดลอบทำร้ายต่อเซ็กเสียวเซียง ดังนั้นลงมือทำลายกระจกเจียระไนที่กลางหลังเอ็งเล็กอ้อ กระแทกทำร้ายเล้งโป่วฮือกระอักโลหิต

คนทั้งสองพบว่ามีศัตรูซุ่มซ่อนอยู่ด้านหลัง ซือแป๊ก็เสียชีวิต ไหนเลยกล้ารั้งอยู่สืบต่อ โลดแล่นหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต

ลุ้ยก้วงทราบว่าผ้าแพรนั้นต้องมีความลับสำคัญ กระทั่งดูก็ไม่กล้าดู ขัดกลับไปในโกร่งกระบี่ของเซ็กเสียวเซียง หมุนโกร่งกระบี่เข้าไปใหม่ส่งกระบี่ให้กับเซ็กเสียวเซียง

เซ็กเสียวเซียงมุ่งความสนใจทั้งหมดอยู่ที่เทพมือปราบ

เทพมือปราบลืมตาค้าง แววตาแดกซ่าน ตาขาวแดงก่ำ สีหน้าซีดขาวอมเขียว ทั้งแปดเปื้อนด้วยคราบโลหิตหย่อมหนึ่ง

เช็กเสียวเชียงหัวใจตกวูบลง

เขาทางหนึ่งห้ามโลหิตให้กับเทพมือปราบ ทางหนึ่งถอนหนามเหล็กกล้าสีม่วงคราม ซึ่งปักตรึงกับโหนกแก้มข้างซ้ายของมันออกมา

เทพมือปราบเบี่ยงศีรษะดราหนึ่ง กล่าวว่า

“อย่าลงมือ”

เช็กเสียวเชียงรีบหยุดมือลง เทพมือปราบถามว่า

“ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับเล่า?”

“ตายแล้ว”

เทพมือปราบไม่กล่าวกระไรอีก ชั่วครู่จึงกล่าว

“มันอยู่เหนือเราอยู่ได้ ต่างมีเส้นทางชีวิตของตัวเอง คิดไม่ถึงมันถูกกำหนดให้ตายเพราะเรา เราก็ถูกกำหนดให้ตายในเงื้อมมือมัน”

“ท่านอย่าได้กล่าวเช่นนี้ ท่านยังสามารถรักษาเยียวยา เราจะประคองท่านกลับไปสมทบกับบ้อเช้งและพวก จากนั้นขับรถกลับเข้าเมืองพักรักษาตัวอย่างสงบ”

เทพมือปราบยิ้มพลางกล่าวว่า

“เรารับบาดเจ็บย่อมทราบกระจ่างกว่าท่าน เราถูกซาอิมเจาะโหวซึ่ง (หนามมรณะสามเยียบเย็น) ซัดใส่โหนกแก้ม ไม่มีทางรอดชีวิต นอกจากนั้นอาการบอบช้ำภายในและพิษฝ่ามือตอนแรกล้วนกำเริบ ตอนนี้ชีพจรทั่วร่างเราล้วนขาดสะบั้น `ที่ไม่ตายในบัดดล เป็นเพราะหนามพิษอันนี้กลับสะกดฝ่ามือพิษของปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับเอาไว้ แต่รอจนพิษทั้งหลายหักกลบลบล้างกัน จะจู่โจมใส่หัวใจโดยพร้อมเพียง...ตอนนี้ไม่อาจถอนหนามพิษนี้ได้”

เช็กเสียวเชียงทราบว่า ที่เทพมือปราบกล่าวเป็นความสัตย์ ได้แต่รับคำว่า

"ทราบแล้ว"

เทพมือปราบฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราเป็นคนกลัวความสกปรก มาตรว่าเราถือกำเนิดจากตระกูลขุนนาง มีความเป็นอยู่เลิศหรู แต่การรักความสะอาดมิใช่นิสัยดั้งเดิมของเรา เราเมื่อเยาว์วัย ฐานะครอบครัวเคยตกต่ำถูกขุนนางกังฉินปรักปรำ ดีที่บ่าวทาสจงรักโอบอุ้มไปหลบซ่อนในเล้าสุกร ค่อยรอดชีวิตได้ ช่วงเวลานั้นอยู่ในสถานที่อันสกปรกโสโครก ผ่านวันคุจเป็นปี เห็นครอบครัวถูกทำร้าย ตัวเองก็ป่วยหนัก กลับกลายเป็นฝันร้าย สลักดราดรึงใจ ภายหลังแม้สาบารถกอบกู้วงศ์ตระกูล คืนสู่ฐานะคุจเดิม แต่ยามใดที่เห็นสถานที่สกปรกก็บังเกิดความหวาดกลัว คล้ายกับฝันร้ายหวนคืนมาใหม่..."

ยิ้มเย้ยเยาะตนเอง กล่าวสืบต่อ

"คิดไม่ถึงผ่านไปนานปี เราต้องเกลือกกลั้วในโคลนเลนสกปรกจบชีวิตในลักษณะนี้"

เช็กเสียวเชียงกล่าวด้วยความลำบากใจว่า

"ล้วนเป็นเราสร้างความลำบากแก่ท่าน..."

"เราไม่อาจทนทานวิธีการของปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับ ต่อให้เป้าหมายของมันมิใช่ท่าน เรายังคงสอดมือเข้ามา อย่าว่าแต่โป่วจงจือไม่เพียงต้องการชีวิตท่าน ยังต้องการศีรษะบนบ่าเรา นี่หาเกี่ยวข้องกับท่านไม่"

เช็กเสียวเชียงทราบว่า นี่เป็นเทพมือปราบกล่าวแก้ต่างให้กับเขา ไม่ต้องการให้เขาบังเกิดความเสียใจ

เทพมือปราบถล่าวอย่างยากลำบากว่า

"ท่านเคยคิดบ่งบอกความลับของย่องเค้องค์ปัจจุบันต่อเรา ตอนนั้นเรายังมีชีวิตอยู่ กริ่งเกรงชักนำเภทภัยใส่ตัว ดังนั้นไม่ต้องการฟัง ตอนนี้เราไม่รอดแล้ว ท่านสามารถบอกความลับต่อเรา พวกท่านถูกติดตามกวาดล้าง หากเป็นเช่นนี้ต่อไป มิใช่วิธีที่ดี ทวนึกหาทางพลิกสถานภาพให้กับตัวเอง"

"ท่านต้องการฟัง เราสามารถเรียนบอกทุกเมื่อ แต่ตอนนี้ท่านยังคงรักษาบาดเจ็บสำคัญกว่า"

"หากรีรอต่อไป เราก็ไม่ได้ยิน ไม่สามารถออกความเห็นแก่ท่านแล้ว"

เซ็กเสียวเซียงได้แต่กล่าวว่า

"ความลับของเราได้ยินมาจากเจ้ามหาวินาศชอเซียงเง็ก ชอเซียงเง็กก่อการกบฏล้มเหลว ทางการส่งมือดีออกตามล่า มันเคยซ่อนตัวอยู่ที่ค่ายเทียบเมฆระยะเวลาหนึ่ง มีอยู่วันหนึ่งกระซิบบอกต่อเราว่า มันกุมความลับของย่องเต้ไว้ หลักฐานสำคัญแบ่งเป็นสองส่วนฝากส่วนหนึ่งไว้ที่เรา..."

ขามนั้นลุ้ยก้วงหยิบตราประทับอันหนึ่งจากกองเม็ดเหลืองของผู้วิเศษเก้าเร้นลับอย่างระมัดระวัง ซึ่งคือหยกรักษาความสงบที่บ้อเซ้งทิ้งให้กับเทพมือปราบ แต่ถูกผู้วิเศษเก้าเร้นลับหยิบฉวยไป พอฟังพลันถามว่า

"เรื่องนี้เราสมควรรับฟังหรือ?"

เซ็กเสียวเซียงงงงันวูบ ไม่ทราบสมควรตอบอย่างไรเทพมือปราบกลับมีสติแจ่มใส กล่าวว่า

"เรื่องนี้ฟังก็ได้ ไม่ฟังก็ได้ แต่ด้วยสภาพในวันนี้ต่อให้ท่านไม่เล่า

ผู้อื่นก็เข้าใจว่าท่านล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุยังคงไม่ยอมปล่อยปละละเว้นท่าน อย่างนั้นมีผู้รู้เห็นอีกคนหนึ่ง ไม่เห็นจะไม่ได้"

ลุยก้วงกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"จะอย่างไรเราเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้แล้ว ไม่ฟังออกจะน่าเสียดายไป"

เชี่กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ความลับนี้รวบรัดยิ่ง อ่องเต้ปัจจุบันเดี่ยกิก (พระนามของอุยจงอ่องเต้ สมัยราชวงศ์ช้อง) ไม่ได้ขึ้นครองราชย์ตามราชโองการแต่งตั้งของอ่องเต้องค์ก่อน เรื่องนี้เป็นการช่วงชิงอำนาจในราชสำนัก ขอเชียงเง็กบอกว่าจูก้วะชิงเซหราบเรื่องนี้ โป่วจงจือก็เข้าใจอยู่หลายส่วน ผู้ที่ทราบกระจ่างที่สุดคือมหาเสนาบดีที่ถูกปลดจากตำแหน่งคนก่อนนามฉั่วเกีย"

เทพมือปราบกล่าวด้วยความตื่นเต้นตระหนกว่า

"ฉั่วเกียเป็นขุนนางกังฉินอันดับหนึ่ง บ้านเมืองที่ตกต่ำทรุดโทรมเพราะสืบเนื่องจากคนผู้นี้ แต่เดี่ยกิกเป็นไทเฮา ทรงแต่งตั้งให้ขึ้นครองราชย์ ถูกต้องตามราชประเพณีหรือความนี้ยังมีเบื้องหลังอื่นอีก?"

เชี่กเสียวเชียงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ฟังว่าไทจือ (มกุฎราชกุมาร) เสียชีวิตอย่างเร้นลับ ตำหนักจือสือตี้ง (ตำหนักข้อมูลเรื่องราว) เกิดการเปลี่ยนแปลง ไทเฮาเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เพียงครึ่งปีก็ทรงพระประชวรเสด็จสวรรคตอย่างประหลาด จากนั้นชาไทจือ (องค์ชายสาม) ลอบหนีออกจากวัง ดั้นด้นไปหาเผ่านีเจิน (แมนจู) ขอให้ช่วยยึดอำนาจกลับมา แต่ไปถึงกลางทางก็ถูกคนของฉั่วเกียกับโป่วจงจือสกัดสังหาร ขอเชียงเง็กเป็นองครักษ์

ขององค์ชายสาม และเป็นหนึ่งเดียวที่หนีรอดชีวิต ในตัวมันมีพระราชทัดถเลขาของไทเฮากับจดหมายโลหิตของไทจือ เปิดโปงความอกัตญญูของเตี่ยกิก ชอเชียงเง็กได้มอบจดหมายโลหิตของไทจือแก่เรา...”

เทพมือปราบสั่นศีรษะกล่าวว่า

“เตี่ยกิกทรงเชื่อแต่คำเท็จทูล ปล่อยให้ฉั่วเกียรวบอำนาจไป ไม่ว่าเชื้อพระวงศ์ ขุนนาง พ่อค้าวาณิช นักเลี้ยงสัตว์ทุกอาชีพสาขา ล้วนได้รับความกระทบกระเทือน ลุกฮือขึ้นก่อหวอด เพื่อระงับความไม่สงบ ฮ่องเต้ได้แต่ปลดมันออกจากตำแหน่งมหาเสนาบดี แต่ยังคงให้โป่วจงจือที่จงรักภักดีต่อมัน ดำรงตำแหน่งแทน แต่ตอนนี้บ้านเมืองเผชิญการรุกรานจากศัตรูภายนอก หากเกิดความไม่สงบภายใน ต้องไม่ใช่วาสนาของแผ่นดิน ต่อให้มีหลักฐานสำคัญจะมีประโยชน์ใด จะอย่างไรเหตุการณ์ผ่านไปแล้ว ยังคงถือความสงบเรียบร้อยสำคัญกว่า”

ลุ้ยก้วงรับฟังถึงตอนนี้ กล่าวว่า

“ดูท่าเตี่ยกิกตั้งพระทัยช่วงชิงหลักฐานกลับมาเพียงเพื่อต้องการรักษาชื่อเสียงส่วนพระองค์ ไม่ให้อนุชนรุ่นหลังก่นด่าประณาม”

เทพมือปราบผงกศีรษะ กล่าวเสริมขึ้น

“แต่โป่วจงจือต้องการหลักฐานนี้ เพื่อประจบเอาใจฉั่วเกีย จะได้ใช้เป็นเครื่องข่มขู่ฮ่องเต้...”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันปวดแปลบที่หัวใจตลอดทั้งร่างสั่นกระตุกคราหนึ่ง

ลุ้ยก้วงย่อกายอยู่ด้านหลังเทพมือปราบตั้งแต่แรก พลันกดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายกับจุดเมี่ยบึ้งของเทพมือปราบ ถ่ายทอดกำลังภายในสายหนึ่ง

เข้าไปช้าๆ เทพมือปราบหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"พวกมันมีเป้าหมายเดียวกัน แต่แผนอุบายผิดแผกแตกต่าง"

เชี่กเสียวเชียงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ตอนนี้เราถือครองหลักฐานส่วนนี้ แท้ที่จริงไม่มีประโยชน์อันใดมิหนำซ้ำคนไม่มีความผิด ผิดที่ครอบครองหยก วันใดที่ถือเผือกเผาลวกมือใบนี้ไว้ พวกมันต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเราแน่นอน"

"เรื่องนี้หากไม่คลี่คลาย ต่ำใต้แม้ไพศาล ล้วนไม่มีที่ให้ท่านทรงกาย เรากลับมีข้อเสนอประการหนึ่ง"

เชี่กเสียวเชียงทราบว่า หากเป็นยามปรกติ เทพมือปราบจงรักภักดีต่อชาติบ้านเมือง ต้องไม่เสนอวิธีการที่เป็นปฏิปักษ์ต่อบ้านเมืองออกมาตอนนี้เอ่ยปากเช่นนี้ แสดงว่าล่วงรู้ว่าไม่มีชีวิตยืนยาวแล้ว

เทพมือปราบกล่าวว่า

"พวกเราจะดำเนินแผนซ้อนแผน ใช้พิษงู่โจมพิษ"

ลุ้ยก้วง ตาทอประกายกล่าวว่า

"ปู้ชิ้งหมายความว่า..."

"ท่านเคลื่อนไหวตรงกันข้าม อย่าได้หลบหนีอีก กลับข่มขู่ต่อบ้านเมือง หากมันดิดดามรังควานท่าน ท่านก็เปิดเผยหลักฐานสู่สาธารณชน!"

เชี่กเสียวเชียงกับลุ้ยก้วงรับฟังจนใจหายวาบ

เทพมือปราบกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านแสดงหลักฐานชอกต้นสายปลายเหตุต่อญาติสหายของท่านสิบกว่าคน ให้พวกบันกระจายไปตามที่ต่างๆ วันใดที่ท่านถูกจับกุมฆ่าปิดปาก สหายชาวบู๊ลิ้มจะเปิดเผยเรื่องราวออกมา เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อง

เต้เมามัวมิเพียงไม่กล้าทำร้ายท่าน กลับส่งคนมาคุ้มครองท่าน กลัวว่าท่านจะถูกผู้คนทำร้ายกระทบกระเทือนถึงพระองค์ แม้แต่โป่วจงจือและฉั่วเกียก็ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ”

เช็กเสียวเชียงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ลุ้ยก้วงระบายลมยาวๆ จากปาก กล่าวว่า

“เรื่องนี้สมควรดำเนินการอย่างไร?”

“ให้บ้อเช้งดำเนินการ”

“บ้อเช้ง?”

เทพมือปราบกล่าวว่า

“บันมีคุณธรรมประจำใจ ทั้งเห็นใจพวกท่าน หากให้มันเสนอหน้าอาจประสบผล เรื่องนี้พวกท่านสมควรบอกกล่าวกับเขาตรงๆ และบอกว่าเป็นข้อเสนอของเรา”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“พวกท่านสมควรไปยังตึกที่พักของนายทัพฮัก บ้อเช้งกับฮักซุ่นไช้มีไมตรีคบหาอยู่บ้าง ด้านความปลอดภัยไม่เป็นปัญหา เมื่อบ้อเช้งรักษาสองแขนทุเลา ก็ออกเดินทาง ขอเพียงกลับไปพบกับจูก้วะชิงแซ แสดงหลักฐานเหล่านี้ นำความขึ้นกราบบังคมทูล เชื่อว่าจะระงับเหตุการณ์ลงได้”

เช็กเสียวเชียงกล่าวอย่างลังเล

“เรื่องนี้เราสร้างความกระทบกระเทือนแก่ผู้คนมากหลาย หากต้องรบกวนบ้อเช้งเยีย ทั้งยังอาจเอื้อมถึงจูก้วะชิงแซ ออกจะเกินเลยไป”

“นี่เป็นเรื่องของทางการ สมควรบอบให้พวกเขาจัดการ จูก้วะ-ชิงแซรู้จักหนักเบากว่าเรา ขอเพียงเขาล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุ ด้วยสติ

ปัญญาของเขา ต้องมีวิธีคลี่คลายแน่นอน”

ลุ้ยก้วงเห็นสีหน้าเทพมือปราบไม่ต่างกับคนตาย จึงกล่าว “พวกเรายังคงสมทบกับบ้อเช้งเฮีย ค่อยหารือโดยละเอียดเถอะ” ทางหนึ่งถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป ช่วยคุ้มครองลมปราณอันอ่อนล้าของเทพมือปราบ

เทพมือปราบกล่าวว่า

“เราหากสามารถยื่นหยัดถึงฉากหิน ยังจะบอกกล่าวในที่นี้หรือ ตอนนี้เราเฉกเช่นตะเกียงสิ้นแสง ซึ่งความจริงเราตายแล้วจะเป็นไร นี่เพียงเป็นความฝันดื่นหนึ่ง พวกท่านไม่ต้องเศร้าเสียใจแทนเรา คนต่อให้มีชีวิตอีกหลายสิบปี ยังไม่อาจรอดจากความตาย ตอนนี้ผู้ช่วยทั้งหกของเราล้วนล้มตายสิ้น เราสมควรไปสมทบกับพวกมันแล้ว”

เอ่ยถึงตอนนี้ อวัยวะภายในคล้ายถูกมีดเล่มจ้วงแทง เจ็บปวดจนไม่สามารถกล่าววาจาใดได้

เช็กเสียวเซียงรีบถ่ายทอดกำลังภายในเข้าทางจุดจี๋ตี้งของเทพมือปราบ เทพมือปราบเหลือกตาขึ้น กล่าวด้วยความเจ็บปวดว่า

“ถอนมีด”

เช็กเสียวเซียงงงงันวูบ ไม่ทราบมันหมายถึงอันใด

เทพมือปราบคิดยกมือถอนมีดที่ถูกเตียโหงวแทงใส่ แต่กระทั่งเรี่ยวแรงยกมือขึ้นยังไม่มี ต้องตวาดอีกครา

“ถอนมีด...ให้เรา”

เช็กเสียวเซียงทราบว่า เทพมือปราบคิดเร่งรัดความตายใส่ตัว แต่ก็ไม่อาจหักใจฆ่าเทพมือปราบกับมือ

ลุ้ยก้วงกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"หากเป็นเช่นนี้สืบไป รังแต่เพิ่มความเจ็บปวดแก่เขา"

เช็กเสียวเซียงยื่นมือแตะด้ามมีด แต่ไม่ถอนออกมา กล่าวด้วยความหวังร้ำไรว่า

"ไม่แน่ว่ายังมีหนทางช่วยเหลือ..."

ลุ้ยก้วงพลันผลักไสเช็กเสียวเซียงออกห่าง ยื่นมือถอนมีดออกจากทรวงอกเทพมือปราบ

โลหิดฉีดกระจายออกมา เทพมือปราบส่งเสียงร้องคำหนึ่ง จบชีวิดในบัดดล

ลุ้ยก้วงหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึก ถือมีดเดินเข้าหามนุษย์ขาที่ล้มลงนอนกับพื้น จ้วงแทงใส่คนละมีด

เช็กเสียวเซียงอดกล่าวมิได้

"ไยต้องฆ่าพวกมัน?"

ลุ้ยก้วงจ้วงแทงมีดไม่หยุดยั้ง ปากกล่าวว่า

"หากปล่อยให้พวกมันเป็นวิญญาณอนาถา ไยมิใช่ย่ำแย่ยิ่งกว่า?"

เช็กเสียวเซียงค่อยเข้าใจจิดเจตนาของลุ้ยก้วง เห็นร่างเตียโหงวละลายเป็นน้ำเหลืองกองหนึ่ง ดังนั้นเข้าไปเก็บอาวุธสวัสดิกะอันนั้นขึ้น หากมิใช่อาวุธอันนี้ คืนนี้ไม่แน่ว่าสามารถกำจัดผู้วิเศษเก้าเร้นลับได้ หวนนึกถึงเทพมือปราบนับว่าดั้นด้นเป็นพันลี้ เสียชีวิตเพราะตนเอง สร้างความลำบากใจกว่าเดิม

ลุ้ยก้วงแบกซากศพของเทพมือปราบขึ้น กล่าวกับเช็กเสียวเซียงว่า

"มา พวกเรายังมีเรื่องมากหลายต้องกระทำ"

เช็กเสียวเชียงกับลุ้ยก้วงตอนอยู่ในรถม้า ได้บ่งบอกต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวต่อบ้อเช้ง

บ้อเช้งเศร้าเสียใจต่อการตายของเทพมือปราบยิ่ง กล่าวว่า

"หากเราไม่มา ปีศาจเฒ่าเก้าเร้นลับไม่แน่นักว่าจะทำร้ายเล้าปู๋ชิ้งได้ ล้วนเป็นเราเป็นต้นเหตุ"

เช็กเสียวเชียงหลั่งน้ำตากล่าวว่า

"ไม่ เล้าเอี้ยออกจากนครหลวงเพราะเรื่องของเรา นับว่าเราเป็นต้นเหตุ"

ลุ้ยก้วงทางหนึ่งคืนหยกรักษาความสงบแก่บ้อเช้ง ทางหนึ่งกล่าวว่า

"พวกท่านไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องตำหนิตนเอง เล้าปู๋ชิ้งตายแล้ว กลับเป็นข้อเสนอก่อนตายของเขา ไม่ทราบดำเนินการได้หรือไม่?"

บ้อเช้งขมวดคิ้วไม่กล่าววาจา.

รถม้าแล่นตะบึงไปเบื้องหน้า

คราครั้งนี้เป็นงิ้นเกี่ยมกับถังมิ่งซื่อทำหน้าที่ขับรถม้าเทียมรถทั้งสองตัวถูกอาวุธลับของพาผาขิงตาย ถังมิ่งซื่อจึงนำม้าของนางกับลุ้ยก้วงลากเทียมรถแทน

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ดำเนินการไม่ได้ก็ไม่เป็นไร จะอย่างไรเร้าหลบหนีระยะเวลาหนึ่ง ไม่แน่ว่าหนีไม่รอด"

ลุ้ยก้วงเพ่งตามองบ้อเช้ง กล่าวว่า

"หากท่านไม่สามารถช่วยเหลือได้ ก็บอกกล่าวสักคำ"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ข้อเสนอของเล้าปู้ชิ้งดียิ่ง"

เช็กเสียวเซียงกับลุ้ยก้วงพอฟัง สีหน้าปรากฏแววยินดีขึ้น

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เราเพียงครุ่นคิด แผนนิ่งเฉยแทนเคลื่อนไหว ใช้ชั่วร้ายสยบชั่วร้ายนี้ มิสู้เสริมเป็นผลักเรือตามน้ำ ยืมดาบฆ่าคน"

เช็กเสียวเซียงกับลุ้ยก้วงล้วนไม่เข้าใจ บ้อเช้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ความลับอยู่ในมือท่าน ท่านสามารถเรียกร้องเงื่อนไข ท่านขอให้พวกมันอย่าได้ตามล่าท่าน นับเป็นคำร้องขอขั้นต่ำ ซึ่งความจริงท่านสามารถยื่นเงื่อนไข แลกกับการมีชีวิตอย่างสุขสงบ ชดเชยเภทภัยที่ผ่านมา"

เช็กเสียวเซียงพอเข้าใจอยู่หลายส่วน กล่าวว่า

"พวกเราคิดทำเช่นนี้ จะให้ผู้ใดถ่ายทอดแทน?"

"เราเอง"

"ท่าน?"

"ตอนนี้ปีศาจเฒ่าเก้าแร้นลับถูกกำจัด เราถือครองหยกรักษาความสงบ คาดว่าพวกมันไม่กล้าทำอย่างไร เราคิดขอกำลังจากนายทัพยักนำงื่นเกี่ยมเดินทางกลับนครหลวง รายงานต่อจูก๊วะชิงแซ อย่างเร็วสิบวัน อย่างช้าขี่สิบวัน คาดว่าคงทราบผลแล้ว"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"แต่นี่สร้างความไม่สะดวกแก่ท่าน"

"ขอเพียงกระทำอย่างแนบเนียน คาดว่าไม่มีปัญหา ท่านเสนอเงื่อนไขออกมา เราจะแสร้งเป็นคนกลางที่ไม่ต้องการให้เรื่องของฮ่องเต้รั่วไหลออกไป นำความขึ้นกราบบังคมทูล หาใช่พวกเดียวกับท่านไม่"

"อย่างนั้นก็ประเสริฐ"

บ้อเช้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรานับเป็นกบฏต่อบ้านเมืองด้วยกระมัง?"

หยุดเล็กน้อยจึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ต่อให้เป็นการกบฏ แด่กับฮ่องเต้เมามัวขุนนางโฉดชั่วเช่นนี้ เราจะกบฏสักครั้ง"

คนทั้งหมดควบขับรถม้า เร่งรุดถึงเมืองน่ำอี่

เมืองน่ำอี่ความจริงไม่ใช่จุดยุทธศาสตร์สำคัญ แต่เนื่องเพราะได้กิมรุกรานเข้าประเทศ ได้ซ้องเสียแผ่นดินแล้วแผ่นดินเล่า เมืองน่ำอี่จึงกลับกลายเป็นแนวหลังชายแดน มีความสำคัญขึ้นมา

สำหรับฮักซุ่นไช้ดำรงตำแหน่งนายทัพรักษาเมือง คนผู้นี้ไม่มีความสามารถพิเศษอันใด แต่กลับมีบุญวาสนา ทำศึกชนะได้กิมสองสามครา ดังนั้นได้รับเรียกขานเป็นฮักไต้เจียงกุน (แม่ทัพใหญ่แซ่ฮัก)

บ้อเช้งกับฮักซุ่นไช้ไม่มีการคบหาอันใด มันความจริงเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของแม่ทัพเตียเทียบอิด ในสังกัดฉั่วเกีย ภายหลังได้รับการสนับสนุนจากจูก้วะชิงแซ ดังนั้นถอนตัวจากฉั่วเกียและโป่วจงจือไม่ยอมมั่วสุมด้วย

บ้อเช้งและพวกมาถึงตีกนายทัพฮัก ส่งนามบัตรขอเข้าพบฮักซุ่นไช้

นายทัพยักเห็นบนนามบัตรเขียนคำ "อื้อไง้" รู้สึกชื่อนี้คุ้นเคยยิ่ง แต่นึกไม่ออกว่าเป็นใคร ดังนั้นกล่าวถามอั้งปั้งว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร?"

อั้งปั้งเป็นพี่ใหญ่ของแปดองครักษ์ แปดองครักษ์เป็นมือดีที่นายทัพยักชุบเลี้ยงไว้ อั้งปั้งพอได้รับการสอบถาม ก็รับนามบัตรไปอ่านดู พลันร้องโพล่งว่า

"เป็นบ้อเช้ง"

"อะไร บ้อเช้ง?"

"เป็นบ้อเช้งซึ่งจัดอยู่อันดับหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ"

นายทัพยักค่อยโบกมือกล่าวว่า

"รีบเชิญ ไม่ พวกเราจะออกไปน้อมต้อนรับเอง"

มันเคยได้รับการสนับสนุนจากจูก้วะชิงแซ พอฟังว่าบ้อเช้งซึ่งเป็นคนสนิทของจูก้วะชิงแซมาถึง ย่อมดื่นเต้นยินดียิ่ง

นายทัพยักชักนำบ้อเช้ง เช็กเสียวเซียง ลุ้ยก้วง ถังมิ่งซื่อและงิ้น-เกี่ยมทั้งห้าเข้าสู่ห้องโถงใหญ่

หลังจากสนทนาปราศรัยกันหลายคำ บ้อเช้งค่อยขอให้นายทัพยักเก็บศพเทพมือปราบกับกิมเกี่ยมให้ดี หลังจากเสร็จเรื่อง ค่อยนำซากศพกลับนครหลวงไป

นายทัพยักเห็นเทพมือปราบเล้าตีกฮงเสียชีวิต สร้างความตื่นตระ-หนกยิ่ง

เล้าตีกฮงดำรงตำแหน่งหัวหน้าราชองครักษ์ แต่ในยุทธจักรถูกเรียกขานเป็นเทพมือปราบ บุคคลสำคัญเช่นนี้กลับเสียชีวิตในสถานที่เล็กๆ

แห่งนี้ มันย่อมไม่อาจรอดพ้นจากความรับผิดชอบได้

บ้อเช้งกล่าวว่า

"การตายของเล้าปู้ชิ้ง เราสืบทราบว่าเป็นการบงการของขุนนางชั้นผู้ใหญ่อีกคนหนึ่ง เรื่องนี้ยังเกี่ยวพันถึงคดีใหญ่รายหนึ่ง เรากำลังจะกลับเมืองหลวงไปรายงาน"

นายทัพฮักค่อยทราบว่าบ้อเช้งคลี่คลายคดีได้แล้ว ค่อยคลายใจลง

บ้อเช้งกล่าวถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า คดีนี้หนักหนาสาหัสปานใด?"

...เทพมือปราบที่กระเด็นดังยังเสียชีวิต คดีนี้ย่อมใหญ่หลวงยิ่ง นี่เป็นความคิดของนายทัพฮัก

บ้อเช้งกล่าวว่า

"คดีนี้หากเปิดโปงออกมา จะเกี่ยวพันถึงผู้คนไม่น้อย คนเหล่านี้บ้างเป็นเชื้อพระวงศ์ บ้างเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ลองคิดดู หากทำลายคดีนี้ได้ ท่านพลอยมีความดีความชอบ ได้รับปูนบำเหน็จรางวัลด้วย"

นายทัพฮักรีบกล่าวว่า

"ได้ปู้เท้า (มือปราบใหญ่) โปรดชี้แนะ"

"ขอเพียงท่านนำทหารหาญในสังกัดคุ้มครองพวกเรากลับนครหลวง ก็จะมีความดีความชอบ"

นายทัพฮักยกมือตบอก กล่าวว่า

"ขอเพียงได้ปู้เท้าสั่งมา แม้บุกน้ำลุยไฟไม่ขอบ่ายเบี่ยง"

บ้อเช้งกล่าวคำ "ประเสริฐ" บอกเล่าแผนการกลับนครหลวงไปกราบทูลให้ทราบ แต่ปกปิดความลับที่เช็กเสียวเซียงถือครองอยู่เอาไว้

เพียงบอกว่าเมื่อถึงนครหลวง ตนเองสามารถเปิดเผยหลักฐานทำลายคดี หากนายทัพฮักร่วมคุ้มครองส่ง จะได้รับความดีความชอบ

นายทัพฮักย่อมยินดียิ่ง นอกจากคิดกระทำความดีความชอบยังถือเป็นเกียรติที่สามารถคุ้มครองส่งบ้อเช้งกลับนครหลวง ดังนั้นถามว่า

"ตั่วปู้เท้า ท่านคิดออกเดินทางเมื่อใด?"

"เช้าวันพรุ่งนี้"

ดังนั้นบ้อเช้งและพวกพักที่บ้านรับรองในตีกานายทัพฮัก

เช็กเสียวเชียงและพวกร่วมทางกับบ้อเช้ง นายทัพฮักย่อมให้การต้อนรับขับสู้ จัดสุราอาหารเลี้ยงต้อนรับ

.....

ค่ำคืนนั้น บ้อเช้งและพวกหารือแผนการเคลื่อนไหว

ลุ้ยก้วงถามว่า

"สองมือท่านจะทุเลาเป็นปกติในวันพรุ่งนี้หรือไม่?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"คาดว่าอีกวันสองวันก็จะทุเลาหายดี"

"พวกเราจะติดตามท่านกลับนครหลวง"

"ไม่ได้ พวกท่านถูกทางการประกาศนำจับ ไม่อาจเผยโฉมหากร่วมทางกับพวกเรา กลับแหวกหญ้าให้งูตื่น สร้างความตื่นตัวแก่โป่วจงจือและพวก ชิงสกัดฆ่าฟันในระหว่างทาง"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"แต่ท่านเดินทางกลับเช่นนี้ ออกจะเสี่ยงอันตราย พวกเรายังคง

ปลอมแปลงโฉมร่วมทางกับท่าน”

บ้อเช้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

“พวกท่านก็ไม่ได้อยู่นิ่งเฉย ยังมีเรื่องต้องกระทำ”

“เรื่องอันใด?”

“พวกท่านยังมีสหายกลุ่มหนึ่งอยู่ที่ค่ายฟ้าเขียว ไม่ทราบปลอดภัยดีหรือไม่ หากพวกท่านไปก่อนก้าวหนึ่ง ไม่แน่ว่าจะมีผลในการพลิกสภาพฟื้นจากความตาย”

เช็กเสียวเชียงอับจนถ้อยคำ

เขานึกถึงเส็กอั้งหลุยขึ้นมา

ลุ้ยก้วงเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

“ท่านคิดพึ่งพานายทัพยักกับเก้าองครักษ์อะไรนั่นคุ้มครองส่ง”

“พวกมันเป็นเจ้าหน้าที่ ระหว่างทางมีความสะดวกมากหลาย”

“แต่ระหว่างนี้ท่านยังไม่ทุเลาดุจเดิม สมควรให้ยี่เนี้ยคุ้มครองส่ง”

บ้อเช้งยังคงสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ยี่เนี้ยกับงิ้นยี้ยังมีหน้าที่อื่นอีก”

ลุ้ยก้วงมองดูเขา ไม่กล่าวกระไรอีก เพียงกล่าวว่า

“อย่างนั้นระหว่างทางระมัดระวัง ขอให้ท่านโชคดี”

บ้อเช้งก็กล่าวว่า

“พวกท่านก็เช่นกัน พวกเราความจริงไม่รู้จัก ถึงกับเป็นศัตรูกัน แต่ตอนนี้พวกเราอยู่ร่วมกันเพราะ คำ “คุณธรรม” เพราะเพื่อคำนี้ พวกเรายิ่งไม่อาจแพ้พ่าย หากพวกเราแพ้พ่าย มิใช่เสื่อมเสียชื่อเสียงสูญเสียชีวิต หากแต่ทำให้ชาวยุทธจักรสูญเสียความเชื่อมั่นที่มีต่อคำนี้”

เขากล่าวอย่างจริงจัง

"ดังนั้นพวกท่านรุดสู่ค่ายฟ้าเขียว ยี่เนี้ยกับงิ้นยี้มีหน้าที่สำคัญต้องกระทำ เราเดินทางกลับนครหลวง พวกเราล้วนไม่อาจพ่ายแพ้ พวกเราจะมีชีวิตอยู่เพื่อพบกันใหม่ พบกันในชัยชนะ"

หลังการหารือ ทั้งหมดแยกย้ายกลับห้องไปพักผ่อน

ค่ำคืนนี้ปรากฏละอองฝนพรำ

ละอองฝนพาใจหมองหม่น

ความเศร้าหมองของคนคล้ายสายฝน บางครั้งหนาหนัก บางครั้งเบาบางไม่แน่นอน

ถังมิ่งชื่ออยู่ในสวนดอกไม้

นางรอให้ลุ้ยก้วงออกจากห้องมาหานาง

พรุ่งนี้จะแยกทางกันแล้ว คืนนี้ไม่ล่ำลากัน วันหน้าจะระบายบอกต่อผู้ใด?

แต่ดาวเคลื่อนเดือนคล้อย ลุ้ยก้วงยังไม่ออกจากห้องมา

...ดัวที่น่าตาย หรือเขาลืมเลือนว่า พรุ่งนี้เป็นการพรากจาก?

...การพรากจากที่ไม่ทราบผลสุดท้ายเป็นตายร้ายดีประการใด

...หากยังไม่ออกมา ราตรีนี้จะผ่านพ้นไปแล้ว

ถังมิ่งชื่อพลันพุ่งผ่านไม้ดอก พลิ้วขึ้นบันไดศิลาตัดผ่านระเบียงคดเคี้ยว มาถึงหน้าห้องที่ลุ้ยก้วงกับเซ็กเสียวเซียงพักรวมกัน ขณะจะยกมือเคาะประตู ภายในห้องบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ไม่ว่าอย่างไร ท่านสมควรบอกต่อนางสักคำ"

คนกล่าววาจาคือเซ็กเสียวเซียง

ชั่วครู่ให้หลัง ยังไม่ได้ยินซุ่มเสียงตอบรับอันใด

เชี่กเสียวเชียงอดกล่าวมิได้

"ต่อให้เป็นคนตาบอด ก็ดูความรู้สึกที่ยี่เนี้ยมีต่อท่านออก พรุ่งนี้พวกท่านจะแยกย้ายออกทำงาน อย่างน้อยท่านสมควรบอกลานางสักคำ"

ลุ้ยก้วงพลันกล่าวว่า

"วันพรุ่งนี้ท่านคิดไปยังค่ายฟ้าเขียวจริงๆ ?"

"ค่ายฟ้าเขียวย่อมต้องไป แต่มิใช่วันพรุ่งนี้"

"ท่านคิดรอจนสองมือบ้อเช้งทุเลาหายดี?"

"อย่างน้อยต้องคุ้มครองส่งเขาสักวันสองวัน"

"เราก็มีเจตนาเช่นนี้ แต่บ้อเช้งขืนกรานมิให้พวกเราคุ้มครองส่ง พวกเราก็ไม่ต้องเปิดเผยร่องรอย เพียงคุ้มครองส่งอย่างลับๆ"

เชี่กเสียวเชียงรับคำ จากนั้นกล่าวว่า

"แต่ทางด้านยี่เนี้ย ท่านสมควรไปหานางสักครา"

ลุ้ยก้วงกล่าวด้วยซุ่มเสียงขุ่นข้องรำคาญว่า

"เราทราบดี เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านไม่ต้องกังวลใจแล้ว"

"เรื่องนี้ย่อมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา แต่ท่านกับยี่เนี้ยเป็นคู่อันเหมาะสม ท่านไยต้องแสร้งเป็นน้ำใจจืดจาง ทำตัวกระบิดกระบวน"

ลุ้ยก้วงพลันทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เรามิใช่น้ำใจจืดจาง หากแต่เรามีรักไม่ได้"

เชี่กเสียวเชียงใจหายวาบ ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"เรารับบาดเจ็บสิบเจ็ดสิบแปดชนิด มิหนำซ้ำในตัวเรามีเนื้อร้าย

ก้อนหนึ่ง ไม่อาจใช้กำลังภายในขับออกไป คราใดที่กำเริบ ต้องไม่มีหนทางรอดเด็ดขาด”

มันเหม่อมองดูละอองฝนนอกหน้าต่าง กล่าวอีกว่า

“หลายปีมานี้ เราขิ่งมาขิ่งไม่อาจสะกดการกำเริบของเนื้อร้ายดูท่าไม่มีชีวิตยืนยาว เราไหนเลยตอแยบาปรัก ทำร้ายขี่เนื้ยได้?”

กล่าวพลางส่งเสียงไอออกมา บันห่อหุ้มร่างอยู่ในเสื้อขนสัตว์กลับสั่นสะท้านดุจคนสวมเสื้อผ้าเบาบางกลางลมหนาว

เช็กเสียวเชียงกล่าวอย่างดื้นตระหนกว่า

“ก้วงกอ คำพูดนี้เป็นความจริง...”

ลุ้ยก้วงฝืนใจระงับเสียงไอ ยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า

“เราหลอกลวงท่านทำอะไร รอจนผ่านห้วงอันตราย เราพบกับนางใหม่ เราจะบอกต่อนางว่าท่านบากหน้าติดตามเราไยกัน เราหาชมชอบท่านไม่”

เช็กเสียวเชียงขณะจะกล่าววาจา ประตูห้องพลันถูกผลักเปิดออก สตรีนางหนึ่งน้ำตาคลอหน่วย ใช้ฟันขาวสะอาดขบฟันสีแดงสดโลดแล่นเข้ามา ตวัดมือตบหน้าลุ้ยก้วงฉาดหนึ่ง

ถังมึ่งซื้อปรากฏกายอย่างกะทันหัน ลุ้ยก้วงกลับลืมหลบหลีก อาจบางทีบันไม่คิดหลบหลีก

ถังมึ่งซื้อขยี้เท้า ร้องว่า

“ท่านว่าอะไร ลองบอกอีกเที่ยวหนึ่ง”

ลุ้ยก้วงยกมือลูบคลำแก้มที่ร้อนผะผ่าว ขามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาได้

ถังมิ่งชื้อกลับเดินเข้ามาโอบกอดบันไว้ ฟุบศีรษะกับหัวไหล่มัน ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"บอกต่อท่าน ไม่ว่าท่านทุบตีเรา ขับไล่เรา เราล้วนดิดตามท่าน ท่านไม่ต้องการอยู่ร่วมกับเรา คืนนี้เราพานจะอยู่ร่วมกับท่าน ดูว่าท่านสามารถทำอย่างไรเราได้?"

ลุ้ยก้วงคิดผลักไสถังมิ่งชื้อออก แต่ที่สัมผัสถูกเป็นเรือนร่างที่อบอุ่นนุ่มนิ่ม มองดูใบหน้าที่เนืองนองด้วยน้ำตาดั่งราวดอกส้มถูกฝนพรม ถึงกับเจ็บปวดใจชั่วครู่ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เช็กเสียวเซียงยกมือลูบจมูก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราขอตัวก่อน วันพรุ่งนี้พวกเราจะเคลื่อนไหวตามแผน"

ไม่แยแสสนใจปฏิกิริยาลุ้ยก้วง กระโดดปราดออกจากห้องไป

ลุ้ยก้วงมองดูถังมิ่ง [illegible]ด้วยความรักเวทนา ซักถามว่า

"พรุ่งนี้ท่านมีภารกิจอันใด?"

ถังมิ่งชื้อกลับกลายเป็นอ่อนหวานนุ่มนวล ต่างกับท่วงท่าอันองอาจในยามปรกติโดยสิ้นเชิง สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจบอกได้ แต่เราจะคิดถึงท่าน"

นางลูบคลำทรวงอกตนเอง จากนั้นวางมือลงบนทรวงอกที่ชุบผอมของลุ้ยก้วง กล่าวว่า

"ระหว่างทาง ท่านอย่าได้เกิดเรื่อง ไม่ว่าท่านไปที่ใดท่านล้วนอยู่ในจิตใจเรา เราเล่า ใช่อยู่ในจิตใจท่านหรือไม่?"

ความรู้สึกที่ซ่อนเร้นของลุ้ยก้วง พลันทะลักถ่ายเทออก ตลอดทั้งร่างร้อนผ่าวขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่านก็อย่าได้เกิดเรื่อง ไม่ว่าไปที่ใด เราล้วนคิดถึงท่าน"

ถังมิ่งชื้อแย้มยิ้มแล้ว นางค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านไฉนกล่าววาจาเช่นนั้น?"

ลุ้ยก้วงส่งเสียงเรียกหาที่คล้ายกับการทอดถอนใจว่า

"ขี่เนี้ย"

"อืบม์"

ในที่สุดลุ้ยก้วงถามคำถามที่ในใจเฝ้าคิดถามออกมาว่า

"ท่านไฉนดีต่อเราถึงเพียงนี้ ท่านใช่สมเพชเรา เห็นใจเราหรือไม่?"

ถังมิ่งชื้อพลันดิ้นหลุดจากอ้อมอกของมัน ยกมือดกแต่งเรือนผม กล่าวว่า

"เสือขนสัตว์ของท่านอบอุ่นยิ่ง เราคล่าวเช่นมีหมายความว่าเราได้รับความอบอุ่นจากตัวท่าน ได้รับการดูแลจากท่าน แต่ในโลกหานมีบ้างบางคนยึดถือตัวเองเป็นสัตว์เลือดเย็น ต่อให้คิดอบอุ่นก็อบอุ่นไม่ได้"

นางมองดูโคมแปดเหลี่ยมดวงเล็กๆ กะพริบตาใต้ดวงโคม กล่าวสืบต่อ

"เรามีอายุไม่น้อยแล้ว มิหนำซ้ำเคยคลุกคลีในซ่องคณิกา ย่อมผ่านพบผู้คนมากมายสุดคณานับ มิทั้งคนรารวยมหาเศรษฐี แต่กับชายหนุ่มที่ยากไร้แต่หล่อเหลา นักศึกษาคงแก่เรียนในจำนวนนี้ยังมีคนพิกลพิการมาแต่กำเนิด บ้างตาบอดบ้างแคระแกร็น เราเห็นเจ้าม่วยบางนางถึงกับมอบความนุ่มนวลต่อนักศึกษาตกยาก ดูแลคนพิกลพิการเป็นพิเศษ ตอนแรกเราเข้าใจว่าพวกนางกระทำด้วยใจกุศล ต้องบังเกิดความนิยมเลื่อมใส จากนั้นพบว่าคนน่าเวทนาเหล่านั้นพอมีที่พึ่ง ก็สูญเสียความคิดต่อสู้

ดิ้นรน ถึงกับเข้าใจว่าตนเองได้รับการเหลียวแลจากหญิงงาม แต่เมื่อพวกนางมีหลักแหล่ง ก็จะผละจากไป หาไม่หลังจากสร้างบุญกุศล เริ่มบังเกิดความเบื่อหน่าย ก็ดีดัวออกมา ล้วนแล้วแต่เป็นการสร้างรอยแผลในหัวใจของคนพิกลพิการทางร่างกายทั้งสิ้น”

“ตอนนั้นเราตั้งใจว่า หากเราจะทำความดีเราจะช่วยเหลือจากใจจริง ไม่ให้พวกมันหลงเข้าข้างตัวเอง หากแต่กระตุ้นให้พวกมันเข้มแข็งไว้ หลังจากนั้นเราพบกับนาลานชอเกี่ยง เขายากไร้แต่มีปณิธาน ไม่ต้องการให้ชนชาวโลกหยิบยื่นความเห็นใจแก่เขา นั่นจึงเป็นชายในฝันของเรา เนื่องเพราะเราเรียนรู้วิชาแพทย์จากเขา ปราดแรกที่เห็นท่าน เราก็ดูออกว่าท่านป่วยเป็นโรคร้ายเจ็ดแปดชนิด เช็กเสียวเชียงถูกฟันแขนขาด บนร่างรับบาดแผลสิบเจ็ดสิบแปดแห่ง แต่เพียงเป็นบาดแผลภายนอกท่านกลับป่วยเป็นโรคภายใน ซึ่งผู้อื่นมอง [illegible] แต่ท่านยังคงยโสเย็นชา ไม่ยอมให้ผู้อื่นกระทบกระทั่งถูก ท่านยืนอยู่ที่ใด กลับคล้ายปกป้องคุ้มครองทุกผู้คน เราพอพบเห็นก็คิดถอแยท่าน แต่อีกด้านหนึ่งกลับเคารพท่าน”

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ค่อยกล่าวว่า

“เราบอกกล่าวหมดสิ้นแล้ว เราอยู่ร่วมกับท่าน เป็นการฝากชีวิตแก่กันและกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ไม่มีผู้ใดเป็นคนอ่อนแอ ท่านเห็นว่าเราคล้ายเป็นคนใกล้ชิดท่านเพราะเห็นใจท่าน ท่านเห็นว่าตัวเองเป็นคนต้องการความเวทนาจากผู้คนหรือ?”

ลุ้ยก้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

“เปลือกนอกท่านไม่หยิบยื่นความเห็นใจ แท้ที่จริงทำให้ผู้คนไม่ต้องแสวงหาความเห็นใจอีก การกระทำของท่านดูไปไร้น้ำใจ แท้ที่จริง

มีน้ำใจยิ่งกว่าผู้ใด”

ถังมิ่งชี้ถใช้นิ้วมือกรีดหน้ามัน กล่าวว่า

“ท่านเปลี่ยนเป็นเจ้าชู้เล่นลิ้นตั้งแต่เมื่อใด?”

ลุ้ยก้วงโอบกอดนางไว้ เรือนร่างที่ทรงเสน่ห์บิดส่ายที่เบื้องหน้ามัน ทำให้มันอดหวั่นไหวใจมิได้ เพียงเรียกหาว่า

“ยี่เนี้ย...”

ทันใด ในเสียงฝนบังเกิดเสียงร้องสับสน ผู้คนหลายคนตวาดว่า

“มีคนร้าย”

“คร่ากุมไว้”

“หยุดมือ”

“เป็นพวกเดียวกัน”

คนกล่าววาจาตอนท้ายเป็นบ้อเช้ง

ลุ้ยก้วงกับถังมิ่งชื่อสบตากันวูบ พากันพุ่งปราดออกจากห้องโถมไปยังดึกหน้า

เมื่อบรรลุถึงดึกหน้า เห็นบ้อเช้ง เช็กเสียวเซียงและอั้งปั้งเหล่าองครักษ์ล้วนอยู่ที่นั้น อั้งปั้งและเหล่าองครักษ์กำลังรั้งอาวุธกลับมา

ยังมีเด็กชายท่าทางประเปรียวน่ารักสองคนจับกลุ่มอยู่กับงิ้นเกี่ยมสีหน้าล้วนปรากฏแววปีติยินดีต่อการได้พบกันหลังพรากจากเป็นเวลานาน

บ้อเช้งกล่าวว่า

“เด็กรับใช้ของเราทั้งสองบุกรุกดึกท่าน สร้างความแตกตื่นแก่พวกท่าน ต้องขออภัยด้วย”

ทุกผู้คนพอฟังค่อยทราบว่า เด็กชายทั้งสองคือทารกกระบี่ทิเกี่ยม

(กระบี่เหล็ก) และตั้งเกี่ยม (กระบี่ทองเหลือง)

เห็นทารกกระบี่ทั้งสอง เสื้อผ้าขาดวิ่น ริมฝีปากแห้งแตก หน้าผาก มีเหงื่อผุดพราย สีหน้าเปี่ยมแววร้อนรุ่ม คล้ายมีวาจาอัดอกคิดใคร่กล่าว

พวกมันยังไม่บอกเล่าเรื่องราวออกมา แต่บ้อเช้งและพวกล้วนคาดคิดออกว่า ค่ายฟ้าเขียวต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงอันเลวร้ายแล้ว

บทที่ 19
มรสุมลูกใหม่

ค่ายฟ้าเขียวตั้งอยู่ที่ก๊อเบ๊เกา (เขาปฏิเสธม้า) ทางตอนใต้ของแม่น้ำเอ็กจุ้ย

ที่นี้ตั้งอยู่ในภูมิประเทศหวาดเสียวอันตราย เหมาะกับการเฝ้ารักษาอึ้งกิมลิ้ง กู่เซียะเชี้ยวและพวกหากคิดดีด่านอย่างหักโหม ภายในสิบวันครึ่งเดือนไม่แน่ว่าจะดีได้

หัวหน้าค่ายฟ้าเขียวฉายากิบเตี่ยงเกี่ยม (กระบี่สายฟ้า) ฮึงเซ่งฮวง รับตำแหน่งแจ่จู้ (หัวหน้าค่าย) สืบต่อจากงักแป๊ (พ่อตา) ฉายาซาเจาะเจ่กเซียลุ้ย (หนึ่งอสนี สามสุดยอด) โง้วกังตง

ฮึงเซ่งฮวงกับบุตรีของโง้วกังตงนามโง้วไช่ฮุ้นเป็นเพื่อนเล่นที่เติบโตขึ้นมาด้วยกัน ย่อมแต่งงานเป็นสามีภรรยา แต่โง้วไช่ฮุ้นด่วนตายจากสร้างความเศร้าเสียใจแก่ฮึงเซ่งฮวงไม่มีกะใจดูแลเรื่องราว ทำให้ชื่อเสียง

ค่ายฟ้าเขียวตกต่ำลง

ไม่ว่าอย่างไร ค่ายฟ้าเขียวยังคงมีขุมกำลังที่ไม่อาจดูแคลนได้

ก่อนที่นครล้างคำมั่นจะล่มสลาย เส็กอั้งหลุยนัดพบเหล่าเจ้ม่วยที่ลำน้ำเอ็กจุ้ย ทั้งหมดล้วนทราบแน่แก่ใจว่าหมายถึงค่ายฟ้าเขียว

ด้วยไมตรีคบหาระหว่างค่ายฟ้าเขียวกับค่ายเทียบเมฆและนครล้างคำมั่น ยิ่งเซ่งฮวงย่อมไม่อาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ

เส็กอั้งหลุย ยักเลี้ยงชุนจุ้ย กอโกยฮ้วย อุ้ยอะม้อ ทิชิ่ว ถังเด่งและพวกได้รับการต้อนรับจากหัวหน้าค่ายฟ้าเขียวยิ่งเซ่งฮวงเป็นอย่างดี

ทั้งหมดนับว่ามีสถานที่พักผ่อนหอบหายใจ รักษาอาการบาดเจ็บที่ได้รับแล้ว

แต่ยอดพ่อครัวอิ่วไจบี่ กลับถูกล่ามโซ่พันธนาการอย่างแน่นหนา

อิ่วไจบี่ก็ถูกคุมตัวมายังค่ายฟ้าเขียว คนของค่ายฟ้าเขียวทราบว่ามันหักหลังสหาย ทำร้ายอู้ช้วนเสิง ล้วนชิงชังหยามเหยียดมัน จงใจกลั่นแกล้งมัน

อิ่วไจบี่มีฝีมือในการปรุงอาหารเป็นเยี่ยม ดื่มกินแต่ยอดอมฤตอาหารโอชะ ยามนี้มีแต่น้ำจืดชืดข้าวเม็ดหยาบ ความคับแค้นที่ได้รับเป็นที่คาดคำนวณได้

มันเฝ้าภาวนาให้กองทหารบุกดีค่ายฟ้าเขียวเด่นๆ ดังนั้นไม่ว่าทุกข์ยากปานใดล้วนกล้ำกลืนฝืนทน

เนื่องเพราะอิ่วไจบี่กลัวตาย

นับแต่โบราณกาลมา ไม่มีผู้ใดไม่กลัวตาย คนผู้หนึ่งอยู่ดีกินดี

มีผู้ใดยินยอมตาย มีแต่ผู้ที่มีชีวิตไม่สมปรารถนา ไม่อิสระเสรี หรือต้องการหลุดพ้นจากห้วงทุกข์ จึงแสวงหาความตาย

แต่อิ่วไจบี่ไม่เข้าใจว่า ตัวเองไฉนไม่ถูกปลิดปลง

มันสามารถเข้าใจโดยเร็ว

เส็กอั้งหลุยเคยแวะมายังห้องคุมขังสองครั้ง ครั้งหนึ่งให้อิ่วไจบี่บอกวิธีปรุงตัวยาทำลายพลังฝีมือ ซึ่งผสมในข้าวต้มรสชาติ อีกครั้งหนึ่งให้มันมอบยาพิษเชี่ยเง่งเซียง (แย้มยิ้มรับเซียน) ซึ่งมีสีสันสวยงาม ทั้งยังบีบบังคับให้มันบอกเคล็ดลับในการปรุงอาหารหลายชนิด ดูท่านี่เป็นประโยชน์ที่ ปล่อยมันทิ้งไว้โดยไม่ฆ่าฟัน

เพียงแต่การปล่อยทิ้งไว้เช่นนี้ จะช้าเร็วยังยากรอดจากความตาย

อิ่วไจบี่เฝ้านึกหาหนทางหลบหนี แต่จุดเส้นบนร่างสามแห่งถูกสยบ ทั้งยังล่ามโซ่ตรวนไว้เจ็ดชั้น เบื้องนอกจัดคนวันละสามผลัด ผลัดละเจ็ดคนคอยเฝ้าดูแล ดังนั้นมันสำนึกทราบว่าหนีไม่รอด

...หากหนีไม่รอด ถูกจับตัวกลับมา อาจกระตุ้นให้ฝ่ายตรงข้ามบัง-เกิดความคิดฆ่าฟันขึ้น

...ตายดีมิสู้อยู่อย่างอัปยศ

...ขอเพียงไม่ตาย ย่อมต้องมีโอกาส

อิ่วไจบี่พลันเข้าใจความรู้สึกของชีกเสียวเซียง เส็กอั้งหลุยและพวกที่กำลังหลบหนี

ผู้ที่มีสภาพความเป็นอยู่ไม่สงบ เพียงหวังปลอดภัยไร้เรื่องราว

ผู้ที่มีชีวิตอย่างสุขสงบ เพียงหวังมีชีวิตมากสีสัน คิดไต่เต้าสู้เบื้องสูง

หลังจากบรรลุความปรารถนา ยังมีความหวังที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม ความต้องการของคนล้วนไม่มีข้อยุติ

อิ่วไจบี่เริ่มสำนึกเสียใจที่ช่วยเหลือกู่เซียะเชี้ยว ทรยศต่อสหายร่วมแนว มันความจริงไม่ช่วยทั้งสองฝ่าย อาจบางทีมันลอบขุ่นแค้นเส็กอั้งหลุยทุ่มเทความรักต่อเซ็กเสียวเซียง อาจบางทีไม่พอใจที่เส็กอั้งหลุยยังชักชวนฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกับกอโกยช้วยมาด้วย ดังนั้นตัดใจทรยศต่อพวกเดียวกัน

...หากเส็กอั้งหลุยเพียงขอความช่วยเหลือจากมันคนเดียว มันจะช่วยเหลือหรือไม่?

หากเป็นเช่นนั้นจริง มันกลับยินยอมขายชีวิตให้กับนาง

ขณะที่อิ่วไจบี่หมกมุ่นครุ่นคิด พลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งถลันถึงหน้าประตูซี่กรงเหล็ก

อิ่วไจบี่ใจสั่นสะท้าน เข้าใจว่าต้องเผชิญทัณฑ์ทรมาน กลับเห็นผู้มาล้วงกุญแจออกมาพวงหนึ่ง ทดลองไขกับประตูซี่กรงดิดต่อกันหลายดอก ชั่วครู่ค่อยไขประตูเปิดออก

คนผู้นี้คุ้นตายิ่ง กลับเป็นยอดฝีมือที่มาสวามิภักดิ์ต่อค่ายฟ้าเขียวอยู่ในฐานะแขกของฮึงเซ่งฮวง เรียกว่าเจี่ยซาเซ่ง

เห็นเจี่ยซาเซ่งผลักประตูเข้ามา ถามว่า

“ท่านคิดมีชีวิตหรือไม่?”

อิ่วไจบี่กล่าวว่า

“มดปลวกยังรักชีวิต เจี่ยเฮียโปรดช่วยชีวิตเรา”

เจี่ยซาเซ่งพลันชักกระบี่ กดกับต้นคออิ่วไจบี่ กล่าวว่า

"หากเราช่วยเหลือท่าน ท่านจะตอบแทนบุญคุณหรือไม่?"

อิ่วไจบี่กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เจี่ยตั่วกอ หากได้การช่วยเหลือจากท่าน ผู้แซ่อิ่วขอจดจำไม่ลืมเลือน"

เจี่ยซาเช่งชิงกล่าวว่า

"เราไม่ได้แซ่เจี่ย หากแต่แซ่จิว ชาวยุทธจักรเรียกหาเราเป็นตีกปี่เกี่ยม (กระบี่แขนเดียว) จิวเชียเชี่ย"

อิ่วไจบี่ค่อยพบว่าแขนซ้ายมันแข็งทื่อ ที่แท้เป็นแขนเทียม พอได้ยินมันประกาศชื่อฉายาแท้จริง ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

คนผู้นี้มิใช่ใครอื่น หากแต่เป็นชาวอธรรมที่บ้อเช้งกำลังตามล่า เมื่อบ้อเช้งพบกับเซ็กเสียวเชียงที่แขนขาด จึงยึดถือเซ็กเสียวเชียงเป็นจิวเชียเชี่ย

ซึ่งความจริง จิวเชียเชี่ยไม่ฆ่าคนวางเพลิง เพียงแต่ขโมยปล้นชิงเป็นครั้งคราว แต่ชาวยุทธจักรขนานฉายามันเป็นตีกปี่ตั๊กเกี่ยม (กระบี่พิษแขนเดียว) เนื่องเพราะมันมีจิตใจคับแคบ มีความแค้นต้องล้าง แม้แต่เรื่องปลีกย่อยเล็กน้อย ก็ต้องผูกพยาบาท แก้แค้นด้วยวิธีการอันสยดสยอง

เมืองเชียงคูมีร้านเพรพรรณแห่งหนึ่ง เจ้าของร้านดูแคลนจิวเชียเชี่ย กล่าวเหน็บแนมหลายคำ จิวเชียเชี่ยก็ไม่อาละวาด รอถึงยามค่ำคืนกลับถือกระบี่บุกเข้าบ้านเจ้าของร้าน ข่มขืนภรรยามัน ทั้งยังบังคับเจ้าของร้านข่มขืนบุตรีตนเอง

เมืองติ่งกังมีสำนักคุ้มกันภัยเฮียวน้ำเปียเก๊ก ถูกจิวเชียเชี่ยปู่กรรโชกทรัพย์ เจ้าของสำนักคุ้มกันภัยกำเฮียวน้ำบีนิสัยแข็งกร้าว ไม่ยอมมอบของ

ขวัญคารวะให้ จิวเชียเชี่ยก็ไม่สู้ซึ่งหน้า กลับขโมยเครื่องบรรณาการจากตระกูลขุนนาง ป้ายความผิดไปยังตระกูลกำ เป็นเหตุให้กำเฮียวน้ำถูกประหารทั้งครอบครัว สำนักคุ้มกันภัยพลอยล่มสลาย

เรื่องนี้ล่วงรู้ถึงหูบ้อเช้ง ดังนั้นสืบคดีขโมยเครื่องราชบรรณาการจนกระจ่าง คืนความบริสุทธิ์ให้กับสำนักคุ้มกันภัยเฮียวน้ำ หลังจากนั้นพอทราบว่าจิวเชียเชี่ยอยู่ที่ใด ต้องออกไล่ล่ามัน

ชาวยุทธจักล้วนหยามเหยียดพฤติการณ์ลอบแว้งกัดของจิวเชียเชี่ย หากบอกว่ามันก็มีหลักการ อย่างนั้นคงเป็นเรื่องที่มันไม่นอกใจต่อเทียน-เอี้ยเจ่กหงส์ (หนึ่งหงส์ขอบฟ้า) หุยโชยจี่

จิวเชียเชี่ยที่แขนขาด เพราะสืบเนื่องจากหุยโชยจี่ สตรีนางนี้มีนิสัยมักมากกามคุณ หลังจากมั่วสวาทกับบุรุษ มักจะฆ่าปิดปาก มีอยู่ครั้งหนึ่งยั่วยวนบัณฑิตที่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ผู้หนึ่งมั่วสุมอยู่หลายวัน ก็ใช้ดาบฟันเลื่อยตัดศีรษะมัน บัณฑิตนั้นกลับเป็นสหายกับชิ้งเกี่ยม (เทพกระบี่) เชียวเหลียง เทพกระบี่จึงออกตามล่านาง จิวเชียเชี่ยหาญสู้ศึกแทน ถูกเทพกระบี่ฟันแขนซ้ายขาดสะบั้น หลังจากนั้น เทพกระบี่นัดต่อสู้กับได้มั่งปิง-กักเฮียว (เพิ่งดื่นจากความฝัน) ปิงกักเฮียว ไม่สามารถตามล่าคนทั้งสองอีก

(เทพกระบี่กับปิงกักเฮียวเป็นตัวละครในสี่มือปราบพญายมตอนบุปผามหาภัย)

แต่บ้อเช้งยังตามล่าพวกมันไม่เลิกรา คนทั้งสองยามร้อนรุ่มจึงขึ้นเขาเกาเก้าฮง ขอความคุ้มครองจากเลี่ยงมักเชี่ยงหยิน (ผู้วิเศษเลี่ยงมัก)ซึ่งเป็นญาติอาวุโสของจิวเชียเชี่ย เลี่ยงมักเชี่ยงหยินเกลี้ยกล่อมจิวเชียเชี่ย

ไปมอบตัวต่อบ้อเช้ง จิวเชียเชี่ยพานฆ่าเลี่ยงมักเชี่ยงหยิน รอจนศิษย์ของเลี่ยงมักเชียงหยินนามเจี่ยซาเซ่งกับเอี้ยเชี่ยวบุ้นกลับมา ก็ขุดหลุมพรางลอบฆ่าบุรุษสตรีคู่นี้ จากนั้นสวมรอยเป็นคนทั้งสอง สวามิภักดิ์ต่อค่ายฟ้าเขียว ยึงเซ่งฮวงไม่ทันระวัง กลับรับต้นดอเภทภัยทั้งสองนี้ไว้

หลังจากนั้นจิวเชียเชี่ยกับหุยโชยจี่เห็นทิชิ่ว เสือกอั้งหลุยและพวกขึ้นสู่ค่ายฟ้าเขียว ก็บังเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้น ตกลงร่วมมือกับกู่เชียะเชี้ยวและพวก ช่วยล้มล้างค่ายฟ้าเขียว เพื่อแลกกับอิสรภาพของตัวเอง

กระบี่พิษแขนเดียวจิวเชียเชี่ยเริ่มดำเนินแผนการชั่วร้ายของมันแล้ว

อิ่วไจบี่ไม่สนใจว่าคนผู้นี้เป็นคนดีหรือชั่วร้าย เพียงหวังรอดชีวิตเท่านั้น ดังนั้นกล่าวว่า

“น่ำได้เฮียบ ผู้แซ่อิ่วยินดีปฏิบัติตามท่านทุกประการ”

กระบี่พิษแขนเดียวกล่าวว่า

“คืนนี้ เรากับเพื่อนหญิงของเราจะเปิดประตูค่าย สร้างความปั่นป่วนภายใน ให้กองกำลังของอึ้งตั่วนั้งและกู่กงจื้อบุกเข้ามา เราต้องการกำลังคนร่วมสนับสนุน วันนี้ท่านสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเรา วันหน้าท่านจะได้รับการปูนบำเหน็จรางวัลด้วย”

อิ่วไจบี่รีบกล่าวว่า

“ตกลงตามนี้”

กระบี่พิษแขนเดียวทางหนึ่งใช้พวงกุญแจที่ช่วงชิงมาไขโซ่ตรวนให้กับอิ่วไจบี่ ทางหนึ่งกำชับว่า

“ในค่ายฟ้าเขียวมีมือดีไม่น้อย พวกเราจะจู่โจมโดยที่พวกมันมิทันตั้งตัว สามารถฆ่าคนหนึ่ง เท่ากับกำจัดศัตรูเข้มแข็งคนหนึ่ง ทราบหรือไม่?”

อิ่วไจบี่ได้แต่รับคำ กระบี่พิษแขนเดียวพลันกล่าวว่า

"มีคนมาแล้ว"

พลางสั่งอิ่วไจบี่นั่งกับที่ แสร้งเป็นถูกล่ามโซ่ดุจเดิม ตนเองหลบวูบไปหลังประตูซี่กรง

ได้ยินเสียงผลักเปิดประตูดุกดังแอ๊ด ชายหนุ่มจมูกใหญ่ ปากกว้างคนหนึ่งเดินเข้ามาอย่างระมัดระวัง อิ่วไจบี่มองปราดเดียวก็จดจำออกว่า ผู้มาเป็นหนึ่งในสี่บ่าวทาสใหญ่ของยักเลี้ยงชุนจุ้ย

ที่แท้ยักเลี้ยงชุนจุ้ยและกอโกยช้วยเห็นสมควรแบ่งเบาหน้าที่รักษาการณ์ให้กับค่ายฟ้าเขียว ดังนั้นสั่งให้พวกพ้องเข้าร่วมการตรวจตราตามที่ต่างๆ ภายในค่าย บ่าวทาสผู้นี้เดินผ่านที่นี้ เห็นคนเฝ้าดุกทั้งสี่ไม่ทราบไปที่ใด บังเกิดความระแวงสงสัย ดังนั้นผลักประตูเข้ามาชมดู

เห็นอิ่วไจบี่ยังถูกล่ามโซ่ดราดรวนไว้ ค่อยคลายใจลง ขณะจะจากไป พลันพบว่าบนพื้นทอทาบด้วยเงาร่างสายหนึ่ง สร้างความตื่นตัวแก่บ่าวทาสนั้น ชักดาบออกมาถือมั่น ตวาด ถามว่า

"เป็นผู้ใด?"

เงาร่างนั้นเดินออกมา กล่าวว่า

"เป็นเรา"

บ่าวทาสนั้นเห็นเป็นอาคันตุกะของค่ายฟ้าเขียวเจี่ยซาเซ่ง รีบกล่าวว่า

"ไม่ทราบว่าเป็นเจี่ยเอี้ย ขออภัยที่ล่วงเกิน"

กระบี่พิษแขนเดียวขึ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านคงประหลาดใจที่พี่น้องเฝ้าประตูทั้งสี่หายสาบสูญไปกระ

มัง?"

"ถูกแล้ว เรารู้สึกประหลาดใจ ดังนั้นเข้ามาชมดู"
กระบี่พิษแขนเดียวยกมือชูของสิ่งหนึ่งขึ้น กล่าวว่า
"เราพบเห็นของสิ่งหนึ่งแปดเปื้อนคราบโลหิต ท่านลองดูว่ามีเลศนัยใดหรือไม่?"

บ่าวทาสนั้นชะโงกหน้าเข้าบาชมดู พบว่าเป็นลูกดอกลูกหนึ่ง ไม่มีคราบโลหิตอันใด ขณะจะกล่าววาจา กระบี่พิษแขนเดียวก็ตวัดมือชัดลูกดอกออก

ประกายลูกดอกวูบคราหนึ่ง ก็ปักใส่ห้วไหล่บ่าวทาสนั้น จากนั้นกระบี่พิษแขนเดียวชักกระบี่แทงใส่ทรวงอกมัน ทางหนึ่งกล่าวว่า

"เจ้าเมื่อเสนอตัวมา เรามิอาจไปฆ่าเจ้า คนในที่นี้จะช้าเร็วต้องตายเจ้าไปก่อนก้าวหนึ่งเถอะ"

บ่าวทาสนั้นไม่ทันลงมือแม้สักครึ่งกระบวนท่า ก็จบชีวิตไปด้วยความคับแค้น กระบี่พิษแขนเดียวจัดซากศพมันอยู่ในท่านั่ง คล้ายคลึงกับอิ่วไจบี่ จากนั้นเปลื้องเสื้อผ้าของบ่าวทาสนั้นออก ให้อิ่วไจบี่สวมใส่แทน กล่าวว่า

"กองกำลังของอึ้งตั่วนั้งและพวกจะมาถึงยามสอง คนของพวกเราจะผูกผ้าดำที่ข้อมือซ้าย เราสองอยู่ที่นี้ทำหน้าที่กำจัดหน่วยยามรักษาการณ์ของค่าย เรายังมีบริวารหลายคนกระจายอยู่ตามที่ต่างๆ ให้คอยสังเกตผ้าดำที่ผูกข้อมือซ้ายให้ดี"

อิ่วไจบี่ได้แต่รับคำ ตั้งใจว่าต่อให้ฆ่าคนวางเพลิง ล้วนขอดิดสอยห้อยตามกระบี่พิษแขนเดียว หวังมีชีวิตรอดไปจากที่นี้

ม่านวิกาลคลี่คลุม ค่ายฟ้าเขียวดูไปเงียบสงบไร้เรื่องราว แท้ที่จริงเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในขึ้นแล้ว

หนึ่งหงส์ขอบฟ้าทุยโชยจี่ ซึ่งเป็นเพื่อนหญิงของกระบี่พิษเขนเดียว อาศัยเสน่ห์ความงาม ถอนหน่วยยามรักษาการณ์ค่ายฟ้าเขียวไปส่วนหนึ่ง เพื่อเปิดทางให้กองกำลังของอึ้งกิมลิ้งบุกเข้ามา

กระบี่พิษเขนเดียวกับอิ่วไจบี่ก็ร่วมมือกันฆ่าคนในสี่ป่าวทาสใหญ่อีกคนหนึ่ง ขณะจะลงมือสืบต่อ ทุยโชยจี่พลันใช้คนส่งข่าวมาว่า อาจมีรายงานด่วนเข้าค่าย ให้มันคอยสกัดไว้

กระบี่พิษเขนเดียวรู้สึกเรื่องราวหนักหนาสาหัส ขอเพียงอึงเซ่งฮวงทราบข่าว จะเพิ่มการระวังป้องกัน ดังนั้นกล่าวว่า

"อึงแจ่จู้กลับมีน้ำใจต่อเรา เราความจริงไม่คิดฆ่ามัน แต่เรื่องถึงขั้นนี้ ไม่ฆ่ามันก็ไม่ได้ อิ่วได้ซือ (พ่อครัวแซ่อิ่ว) ท่านคิดประกอบความดีความชอบหรือไม่?"

อิ่วไจบี่พลาดพลั้งถูกคร่ากุบ ย่อมคิดทำความชอบลบล้างความผิด จึงกล่าว

"ชีวิตเราเป็นท่านช่วยเหลือ ย่อมต้องปฏิบัติตามคำสั่งท่าน"

"ไม่กล้ารับ พวกเราร่วมมือกันปฏิบัติการ ไปยังห้องนอนของอึง-เซ่งฮวง ฆ่าเพื่อขจัดเภทภัยภายหลัง"

อิ่วไจบี่ขณะจะรับคำ พลันบังเกิดเสียงกระพือปีกอย่างแผ่วเบาแหวกฝ่าอากาศดังขึ้น

กระบี่พิษแขนเดียวตวัดมือ ซัดประกายสีขาวสายหนึ่งขึ้นฟ้า ปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงมา พอดีตกลงบนหลังคาของอิงอุ้นเชี่ย (ห้องข้างควันเมฆ)

ห้องข้างควันเมฆเป็นบ้านพักรับรองอาคันตุกะของค่ายฟ้าเขียว

กระบี่พิษแขนเดียวยืดคอมองดูกล่าวว่า

"เป็นนกพิราบสื่อสาร ถูกเราซัดร่วงหล่นลงมา รายงานด่วนที่ว่าถูกเราสกัดไว้สายหนึ่งแล้ว"

อิ่วไจบี่กล่าวว่า

"นกพิราบสื่อสารนั้นต้องเก็บกลับมา"

"ใช่แล้ว ท่านคอยติดตามหลังเรา ถือเป็นบริวารเรา อย่าให้ผู้คนพบเห็น"

มันเร้นกายถึงหน้าระเบียงของห้องข้างควันเมฆ เหลียวมองรอบกายไร้ผู้คน ค่อยกระโดดขึ้นบนหลังคา

เห็นนกพิราบสื่อสารเปื้อนเลือดตัวหนึ่ง ตกตายอยู่ที่ห่างไป กระบี่พิษแขนเดียวเก็บซากนกขึ้นมา เห็นบนขานกผูกจดหมายลับจริงๆ ขณะจะลงจากหลังคา พลันได้ยินซุ่มเสียงอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังว่า

"เจี่ยเฮียยังไม่พักผ่อน?"

กระบี่พิษแขนเดียวใจหายวาบ หันควับไปตามเสียง เห็นคนผู้หนึ่งยืนมือไพล่หลังบนกระเบื้องหลังคาที่ห่างไป กลับเป็นทิชิ่ว

ทิชิ่ว ยังอยู่ในระหว่างพักรักษาตัว แต่นับเป็นศัตรูที่ยากดอแยที่สุด มิหนำซ้ำอิ่วไจบี่รออยู่เบื้องล่าง อาจถูกทิชิ่วพบเห็นได้

กระบี่พิษแขนเดียวลอบตื่นตระหนก สีหน้ายังระงับเป็นปรกติ

ขี้มพลางกล่าวว่า

"ทิยี่เอี้ย (นายที่สองแซ่ทิ) ขึ้นมารับลมหรือ?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เจี่ยเฮียมีกำลังข้อมือกล้าแข็งนัก เราได้ยินเสียงอาวุธลับแหวกฝ่าอากาศ เข้าใจว่าเกิดเรื่อง ดังนั้นขึ้นมาชมดู"

กระบี่พิษแขนเดียวดื่นตระหนกกว่าเดิม มันเพียงชัดหินกระสุนใส่นกพิราบสื่อสาร ก็ถูกทิชิ่วพบเห็น ขึ้นมาตรวจตราดู หากโต้ตอบไม่เหมาะสม เกรงว่าจะเกิดเรื่องยุ่งยาก ดังนั้นกล่าวว่า

"เราได้รับคำสั่งแจ่จู้ให้ตรวจเวรยาม เห็นมีนกเค้าแมวบินผ่านจึงชัดร่วงลงมา คิดไม่ถึงจะรบกวนทิยี่เอี้ย"

"รบกวนอันใด เราความจริงยังไม่นอน นึกประหลาดใจที่ผู้ใดมีกำลังข้อเข้มแข็งปานนี้ พอออกจากห้อง ก็เห็นวัตถุสิ่งหนึ่งร่วงลงจากฟ้าที่แท้เป็นฝีมือของเจี่ยเฮีย นับเป็นที่เลื่อมใสนัก"

"ยี่เอี้ยหัวร่อเยาะแล้ว"

ทิชิ่วกวาดมองไปยังเบื้องล่างแวบหนึ่ง ถามว่า

"พี่ท่านที่เบื้องล่างเป็นใคร?"

กระบี่พิษแขนเดียวก้มลงมอง เห็นเงารางสายหนึ่งสวมหมวกกำมะหยี่หลุบต่ำ ยืนอยู่ในเงามืดของต้นไม้ ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา ทราบว่าอิ่วไจบี่มีไหวพริบปราดเปรียว พอเห็นผิดท่าก็ปกปิดรูปโฉมไว้ จึงกล่าว

"นั่นเป็นบ่าวทาสของฮักเลี้ยงกงจื้อ คืนนี้ออกตรวจตราเวรยามกับเรา"

"เจี่ยเฮียลำบากมากแล้ว"

"หามิได้..."

"เมื่อไม่มีเรื่องใด เราก็ไม่รบกวนการปฏิบัติหน้าที่ของท่าน"

กระบี่พิษแขนเดียวรีบกล่าวว่า

"ทิยี่เอ้ยยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ยังคงพักผ่อนแต่หัวค่ำเถอะ"

ทิชิ่วกล่าวขอบคุณที่กังวลใจ ไม่ใช้วิชาตัวเบา เพียงเดินลงจากชายคาดึก กระโดดลงจากกำแพงล้อม ค่อยผลักประตูเข้าห้องไป

กระบี่พิษแขนเดียวลงจากหลังคาห้อง กล่าวกับอิ่วไจบี่ว่า

"หวาดเสียวนัก แทบถูกมันพบเห็น"

อิ่วไจบี่กล่าวว่า

"คนผู้นี้ยากดอแย ยังคงปล่อยให้กองกำลังใหญ่จัดการ"

"มันรับบาดเจ็บทั่วร่าง เราสองผนึกกำลังกลับไม่กลัวมัน แต่มันมีไหวพริบปราดเปรียว หากจัดการไม่ได้ สร้างความแตกตื่นแก่คนในค่าย ความเพียรพยายามทั้งมวลก็ล้มเหลวแล้ว"

อิ่วไจบี่รับคำ กระบี่พิษแขนเดียวชักชวนว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราไปกำจัดผู้แซ่ฮึงก่อน ให้พวกมันกลับกลายเป็นมังกรไร้หัว"

สถานที่อยู่ของฮึงเซ่งฮวงเรียกว่าเซ่งฮวงฮึง (ตึกเหินลม)

ค่ายฟ้าเขียวเฝ้ารักษาคลังเสบียง คลังเก็บเงิน บ้านเรือนคนในครอบครัว ตลอดจนเส้นทางสำคัญต่างๆ อย่างเข้มงวด แต่ตึกที่พักของแจ่จู้กลับไม่รักษาการณ์อย่างเข้มงวดเท่าใด เนื่องเพราะฮึงเซ่งฮวงมีความประพฤติเปิดเผย ไม่กระทำเรื่องละอายต่อมโนธรรม เพียงกลัวศัตรูบุกค่าย

ฟ้าเขียว ไม่กลัวตนเองถูกลอบทำร้าย

ดังนั้นกระบี่พิษแขนเดียวกับอิ่วไจบี่ตอบรหัสต่อหน่วยยามตามรายทางอย่างถูกต้อง มาถึงหน้าประตูดึกเหินลมโดยเร็ว

ดึกเหินลมความจริงจัดบริวารสี่คนเฝ้ารักษา แต่ยึงเซ่งฮวงไม่ยอมให้พี่น้องอดตาหลับขับตานอนเพราะตนเอง จึงไล่พวกมันไปพักผ่อนแต่หัวค่ำ กระบี่พิษแขนเดียวกับอิ่วไจบี่สามารถย่องฝีเท้าเข้าตึก เห็นยึงเซ่งฮวงล้มตัวนอนอยู่บนเตียงทั้งเสื้อผ้าเอง

กระบี่พิษแขนเดียวขณะจะลงมือ บนม่านมุ้งพลันบังเกิดเสียงกระดิ่งสดใสดังขึ้น

พวกมันเข้าใจว่าเหยียบถูกกลไก เห็นยึงเซ่งฮวงเปิดเปลือกตาลุกขึ้นนั่ง กระบี่พิษแขนเดียวกับอิ่วไจบี่หนึ่งมุดเข้าใต้เตียง หนึ่งซ่อนตัวอยู่หลังเสาไม้ที่ใช้แขวนเสื้อผ้าอย่างว่องไว

ยึงเซ่งฮวงลืมตาตื่นขึ้นมา คล้ายเห็นวัตถุใดเคลื่อนไหววูบวาบ แต่สัญญาณภัยรบกวนสมาธิของมันยิ่งกว่า ดังนั้นก้มกายลงเปิดไม้กระดานปูพื้นที่หน้าเตียงแผ่นหนึ่งออก

ที่เบื้องล่างปรากฏชายฉกรรจ์สวมเสื้อสีทึบผู้หนึ่งมุดขึ้นมาหมอบกราบต่อยึงเซ่งฮวง

ยึงเซ่งฮวงรีบถามว่า

“เจ็กก่วงซัง เรื่องใดรีบร้อนปานนี้?”

“ทางแนวหน้ารายงานด่วน มีกองทหารโอบล้อมมาทางซ้ายขวาห่างจากค่ายไม่ถึงห้าลี้”

“ว่ากระไร ศัตรูคุกคามเข้าใกล้ปานนี้ พวกเจ้าจนบัดนี้ค่อย

รายงาน?"

"พวกเราอย่างน้อยรายงานมาสิบเจ็ดสาย เราเป็นสายสุดท้าย..."

ฮึงเซ่งฮวงหน้าแปรเปลี่ยนไป พึมพำว่า

"มีไส้ศึก..."

ขณะจะออกคำสั่ง พลันปรากฏเงาร่างสองสายโถมออกมาอย่างเร่งร้อน

หนึ่งมาจากหลังเสาที่ใช้แขวนเสื้อผ้า หนึ่งมุดออกจากใต้เตียง ใช้กระบี่กับกรงเล็บคู่ คู่โจมใส่ฮึงเซ่งฮวงโดยพร้อมเพรียง

ฮึงเซ่งฮวงฉายากระบี่ไว แต่กระบี่ไม่อยู่ในมือ คิดปิดป้องต้านรับก็ทำไม่ได้

ทันใด คนผู้หนึ่งทลายหน้าต่างเข้ามา ต่อยหมัดทั้งสองออก เสียงโครมโครมเมื่อกระแทกคนลอบทำร้ายทั้งสองถอยกายไปด้านหลัง

คนสอดมือเข้ามากลับเป็นทิชิ่ว

ทิชิ่วทางหนึ่งต่อยหมัดสะกดกระบี่พิษแขนเดียวกับอิ่วไจบี่ไว้ทางหนึ่งร้องบอกว่า

"ฮึงแจ่จู้รีบออกคำสั่งให้รักษาการณ์ คนทั้งสองนี้ปล่อยให้เราจัดการเอง"

ที่ด้านหลังของทิชิ่ว ยังปรากฏคนผู้หนึ่งติดตามมา กลับเป็นถังเด่ง ถังเด่งร่ำร้องว่า

"ฮึงแจ่จู้ เราปลุกเสึกตั่วเนี้ย ฮักเลี้ยงกงจื้อ กอเล่าปั้ง และพวกตื่นขึ้นมาแล้ว กำลังรอคำสั่งจากท่าน"

ที่แท้ทิชิ่วในห้องข้างความจริงพักผ่อนแล้ว พลันได้ยินเสียงอาวุธ

ลับแหวกฝ่าอากาศ จากนั้นของสิ่งหนึ่งร่วงลงบนกระเบื้องหลังคา จึงขึ้นไปตรวจดู เห็นเป็นเจี่ยซาเซ่ง ความจริงคลายความสงสัย แต่แล้วพบว่าของที่อีกฝ่ายหนึ่งถืออยู่ในมือบ๊ไช่นกเค้าแมว หากแต่เป็นนกพิราบสื่อสาร ดังนั้นสะกิดความสงสัยอีกครา แต่ก็ไม่เปิดเผยออกมา เมื่อกลับเข้าห้องข้าง ก็ปลุกถังเด่งซึ่งนอนด้วยกันตื่นขึ้นมา

ทิชิ่วบอกเล่าสิ่งที่ตนเองพบเห็นต่อถังเด่ง พร้อมกับตั้งข้อสังเกตว่าเจี่ยซาเซ่งมีผู้ติดตามคนหนึ่ง ดูจากรูปร่างคล้ายเป็นอิ่วไจบี่ ซึ่งถูกคุมขังอยู่ในคุก ดังนั้นคิดสะกดรอยตามไปชมดู ให้ถังเด่งไปปลุกเรียกเสี่กอั้งหลุยและพวกตื่นขึ้นมา จากนั้นไปสมทบที่ตึกเหินลม

ทิชิ่วติดตามถึงตึกเหินลม ยึงเซ่งฮวงพอดีถูกลอบทำร้าย ดังนั้นทลายหน้าต่างเข้าไป ต่อยหมัดคุกคามคนทั้งสองล่าถอย พอเพ่งตามอง ค่อยพบว่าหนึ่งในสองเป็นอิ่วไจบี่จริงๆ

ยึงเซ่งฮวงตวาดด้วยโทสะว่า

"ผู้แซ่เจี่ย เจ้าหมายความบอย่างไร?"

กระบี่พิษแขนเดียวแม้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ แต่ร่องรอยถูกเปิดเผยอดว้าวุ่นใจมิได้ ถูกพลังหมัดของทิชิ่วคุกคามถึงมุมห้อง รีบร้องว่า

"ยึงแจ่จู้ นี่เป็นการเข้าใจผิด..."

ยึงเซ่งฮวงปลดกระบี่ไร้ฝักซึ่งแขวนบนผนังหน้าเตียงลงมา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าปลดปล่อยอิ่วไจบี่ ลอบทำร้ายเรา หรือยังเข้าใจผิดด้วย?"

พลางจู่โจมกระบี่เป็นประกายสีเงินสายหนึ่ง พุ่งใส่คอหอยกระบี่พิษแขนเดียว

กระบี่พิษแขนเดียวพลิกข้อมือ ยกกระบี่คุ้มครองคอหอย เสียงดิง เมื่อปลายกระบี่ของกระบี่แคบเรียวของฮึงเซ่งฮวง แทงถูกตัวกระบี่ของมัน

กระบี่พิษแขนเดียวพลิกกระบี่วูบ กดกระบี่ของฮึงเซ่งฮวงเอาไว้ ฮึงเซ่งฮวงพลันเลิกคิ้วตวาดว่า

"ที่แท้เจ้าคือกระบี่พิษแขนเดียว"

พลางเปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้าย แทงปราดออกอีกครา

ฮึงเซ่งฮวงแตกฉานเพลงกระบี่ ดังนั้นรู้จักคุ้นเคยกับมือกระบี่และเพลงกระบี่ในบู๊ลิ้มเป็นอย่างดี จากท่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้าม สามารถคำนวณออกว่าฝ่ายตรงข้ามคือกระบี่พิษแขนเดียวจิวเซียเซี่ย

ฮึงเซ่งฮวงใช้กระบี่ซ้ายแทงใส่ทรวงอกด้านซ้ายของมัน กระบี่พิษแขนเดียวไม่ทันหลบเลี่ยง พลันบิดตัวเบี่ยงกาย ยกแขนซ้ายขึ้นด้าน กระบี่ของฮึงเซ่งฮวงพอดีแทงใส่ศอกซ้ายของมัน

กระบี่พิษแขนเดียวยังยืนหยัดไม่ล้มลง วกกระบี่แทงสวนใส่คอหอยฮึงเซ่งฮวง

ฮึงเซ่งฮวงค่อยฉุกคิดว่า คนผู้นี้ฉายากระบี่พิษแขนเดียว แขนซ้ายมันย่อมเป็นแขนปลอม ดังนั้นถอนกระบี่ถอยปราดไป

มิคาดกระบี่ของมันคล้ายถูกหนีบอยู่ในแขนปลอม กลับถอนไม่ออก พริบตาที่ชักช้า กระบี่ของกระบี่พิษแขนเดียวก็บรรลุถึงเบื้องหน้า

ฮึงเซ่งฮวงมีปฏิกิริยารวดเร็ว แทนที่จะถอนกระบี่กลับเสือกส่งไปเบื้องหน้า กระบี่แทงทะลุข้อศอกของกระบี่พิษแขนเดียวออกไป มุ่งใส่สีข้างซ้ายของมัน

ความแตกตื่นของกระบี่พิษแขนเดียวครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก รีบวก

กระบี่กลับมาป้องกันตัว ทิชั่วที่ด้านข้างพลันกล่าวว่า

"ยึงแจ่จู้ โปรดคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ ป้องกันค่ายสำคัญกว่า"

ยึงเซ่งฮวงเกร็งกำลังใส่ข้อมือ ลดข้อมือกดวูบ ใช้คมกระบี่กระแทกแขนปลอมข้างนั้นปริแตก รั้งกระบี่กลับมาประสานมือกล่าวกับทิชั่วว่า

"เดียรัจฉานนี้มิอาจไม่ฆ่าทิ้ง ขอมอบต่อยี่เอ้ยแล้ว"

จากนั้นนำชายฉกรรจ์เจ็กก่วงซังนั้นออกจากห้องไป

กระบี่พิษแขนเดียวหมุนตัวหมายหลบหนี กลับเห็นทิชั่วจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา อิ่วไจบี่ก็ล้มลงกับพื้น มือซ้ายคล้ายถูกบิดกระดูกหลุดจากข้อ เท้าทั้งคู่ก็ลุกไม่ขึ้น

กระบี่พิษแขนเดียวใจหายวาบ มันประมือกับยึงเซ่งฮวงไม่กี่กระบวนท่า อิ่วไจบี่ก็ถูกทิชั่วซึ่งยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บโค่นล้มลง ดูท่าขอดฝีมือในสี่ยอดมือปราบผู้นี้มิใช่มือชั้นธรรมดาจริงๆ

กระบี่พิษแขนเดียวดูจากท่วงท่าและตำแหน่งที่ทิชั่วยืนอยู่ ทราบว่าหากมันบุกฝ่าโดยพลการ รังแต่พ่ายแพ้อย่างอเนจอนาถกว่าเดิม ดังนั้นกลับยิ้มออกมากล่าวว่า

"ทิยี่เอ้ย พวกเราเฉกเช่นน้ำคลองกับน้ำบ่อ ไม่ก้าวก่ายกัน ท่านปลดปล่อยเราสักครั้ง เป็นอย่างไร?"

ทิชั่วกล่าวว่า

"ตั่วซือเฮียคล้ายกำลังตามล่าท่าน ท่านไม่อาจไปได้"

"ต่างเป็นชาวยุทธจักร ยี่เอ้ยไยไม่ไว้หน้าสักครั้ง"

ทิชั่วกล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้คล้ายมีผู้อาวุโสชาวบู๊ลิ้มไม่น้อยไว้หน้าท่าน เมื่อถึง

ดอนท้ายพวกเขาล้วนไม่อาจรอดจากการแว้งกัดของท่าน”

“นั่นเป็นผู้อื่นใส่ความ เรามีบุญคุณต้องตอบแทน ไม่เคยมีใจเป็นอื่น”

“ค่ายฟ้าเขียวก็มีบุญคุณต่อท่าน พฤติการณ์ของท่านดอนนี้นับเป็นการตอบแทนหรือ?”

กระบี่พิษแขนเดียวรีบกล่าวว่า

“เราถูกคนต่ำช้าขุยง หลงงมงายไปชั่วขณะ ทั้งได้รับคำสั่งจากอึ้งกิมลิ้ง ให้ทำความชอบไถ่ถอนความผิด จึงกระทำเรื่องราวที่น่าละอายเช่นนี้”

อิ่วไจบี่ถูกสยบจุด ไม่สามารถลงมืออีก แต่พอฟังกระบี่พิษแขนเดียวกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าคิดผลักไสความผิดทั้งหมดต่อตัวเอง รีบร้องว่า

“เป็นท่านบีบบังคับเราหลบหนีออกมา ยังฆ่าคนของฮักเลี้ยงกงจื้อหาใช่เราขุยงไม่ ยี่เอี้ยโปรดพิจารณาด้วยปราดเปรื่อง”

ทิชิ่วหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า

“กระบี่พิษแขนเดียว ท่านกระทำได้วิเศษนัก”

กระบี่พิษแขนเดียวโบกมือร้องว่า

“เรา...”

พลันปรากฏประกายสีหม่นวูบคราหนึ่ง วัตถุสิ่งหนึ่งฯชัดพุ่งถึงเบื้องหน้าทิชิ่ว

ทิชิ่วยกมือขึ้น รับอาวุธลับนั้นเอาไว้

กระบี่พิษแขนเดียวขยับกายวูบ ไม่ถาโถมออกไป กลับแทงกระบี่ใส่ถังเค่งอย่างเร่งร้อน

จุดประสงค์ของมันไม่คิดฆ่าถังเค่ง เพียงคิดสยบถังเค่งเอาไว้หาทางถ่วงเวลา จวบกระทั่งกองทหารบุกเข้ามาแล้วค่อยว่ากล่าว

กระบี่นี้ดั้งท่าเป็นเวลานาน ถังเค่งไม่ทันระวัง คิดด้านรับก็รับไว้ไม่ได้

พลันได้ยินเสียงดัง อาวุธลับชิ้นหนึ่งซัดใส่ปลายกระบี่ของกระบี่พิษแขนเดียว ประกายกระบี่ถูกกระแทกเฉลบวูบ กระบี่แทบหลุดจากมือ ถังเค่งฉกฉวยโอกาสพลิกตัวไปด้านหลัง อาวุธลับนั้นก็ร่วงหล่นลงที่มุมห้อง

อาวุธลับที่กระแทกปลายกระบี่ของกระบี่พิษแขนเดียวเบนเบือนเป็นอาวุธลับที่มันซัดออกเมื่อครู่เอง

กระบี่พิษแขนเดียวกลับขมแล้ว

อาวุธลับนี้เรียกว่า ซึ่งอุ้ย (ตัวเม่น) บนลูกกลมที่คล้ายลูกบัวเหล็กทั่วไป มีหนามขาวสั้นไม่เท่ากันสามร้อยแปดสิบสี่อัน ล้วนฉาบพิษพิสดารไว้ ไม่ว่าผู้ใดถูกสะกิดผิวหนังปริแตกเล็กน้อย พิษร้ายจะจู่โจมเข้าสู่ร่าง

กระบี่พิษแขนเดียวแสร้งเป็นวิงวอนขอไมตรีต่อทิชั่ว ฉวยโอกาสสวมใส่ถุงมือ เนื่องเพราะมันมีแขนเดียว ต้องเสียเวลาสวมใส่ถุงมืออยู่บ้าง พอสวมใส่ก็ซัดอาวุธลับออกในบัดดล

อาวุธลับชั่วร้ายนี้ เป็นมันได้จากยอดฝีมือตระกูลถัง ซึ่งถูกมันลอบทำร้ายผู้หนึ่ง มีเพียงสองลูก แม้แต่มันเองก็ไม่มียาขจัด หลังจากที่ใช้ออกต้องเก็บกลับมา พิษของอาวุธลับนี้ ลูกหนึ่งใช้ได้สิบครั้ง พิษที่ฉาบไว้ยังไม่เสื่อมคลาย

กระบี่พิษแขนเดียวเห็นทิชั่วใช้มือเปล่ารับอาวุธลับ จากนั้นซัด

อาวุธลับกลับมา คาดว่าต้องสะกิดถูกผิวฝ่ามือ ดังนั้นคลายใจลง พลิกตัวทะลวงหน้าด่างออกไป ปากกล่าวว่า

"ผู้แซ่ทิ คอยระวังฝ่ามือของท่านเถอะ เราไม่น้อมสนองแล้ว"

ที่เบื้องนอกวิกาลเยียบเย็น มันสดลมหายใจคำหนึ่ง พลันพบว่าแสงจันทร์สลัวลง ต้นคอถูกผู้คนคว้าจับไว้

มันรู้สึกลมหายใจแทบขาดห้วง แขนขาล้วนไร้เรี่ยวแรง ได้ยินซุ่มเสียงทิชิ่วดังว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราถูกพิษหรือ ฝ่ามือของเราร้อยพิษยากกลั้กรายหรือท่านไม่เคยได้ยินมาก่อน?"

พลางคลายมือจากการคร่าคุมมัน

กระบี่พิษแขนเดียวทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งไม่คิดฉวยโอกาสนี้สยบมัน แต่ยิ่งเป็นเช่นนี้ มันยิ่งแตกตื่นลนลาน

ยามนั้น ที่นอกค่ายปรากฏแสงไฟลุกช่วงโชติจับขอบฟ้า แว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา

ทิชิ่วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ผู้แซ่จิว ท่านชักศึกเข้าบ้านได้วิเศษนัก"

กระบี่พิษแขนเดียวพลันคุกเข่าลง วงวอนว่า

"ขี่เอ้ย ผู้ใดก็ไม่ทำผิด ท่านโปรดอภัยละเว้น"

"อย่างนั้นรีบหยุดความเคลื่อนไหวสร้างความไม่สงบภายในของบริวารท่าน อาจสามารถลบล้างความผิดได้"

"พวกมันพอเคลื่อนไหว เรา...เราก็ไม่สามารถหยุดยั้งได้"

ทิชิ่วลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"ท่านลุกขึ้นแล้วค่อยว่ากล่าว"

พลางยื่นมือออก หมายฉุดดึงมันขึ้นมา

ทันใด ข้อมือของกระบี่พิษแขนเดียวปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งวาบออก มุ่งใส่คอหอยของทิชั่ว

คราครั้งนี้ลงมือในระยะประชิดใกล้ ทั้งใช้ออกด้วยฝีมืออันชั่วร้าย ทิชั่วคิดใช้มือปัดป้ายก็ไม่ทันการณ์ ยามร้อนรุ่มร้องเพ้ยคำหนึ่ง พ่นพลังสายหนึ่งจากปาก

ทิชั่วแผ่พุ่งพลังลมปราณออกทางปาก พอดีพ่นถูกอาวุธลับ อาวุธลับนั้นพุ่งย้อนกลับใส่ทรวงอกกระบี่พิษแขนเดียว

กระบี่พิษแขนเดียวแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบยกแขนปิดป้องอาวุธลับแม้ไม่ชัดใส่ทรวงอก กลับปักใส่หลังมือ

กระบี่พิษแขนเดียวร้องเสียงพิกล ไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง แม้แต่ศัตรูที่เบื้องหน้าก็ไม่สนใจ ใช้นิ้วคีบกระบี่ วกกระบี่หมายแล่อาวุธลับบนหลังมือออกมา

มันมีเพียงมือเดียว ต่อให้เคลื่อนไหวอย่างไร ก็ไม่สามารถใช้กระบี่กวาดอาวุธลับบนหลังมือลงมา

เมื่อถึงตอนท้าย บันใช้ปากคาบด้ามกระบี่ ใช้ปลายกระบี่เขี่ยวูบค่อยเขี่ยอาวุธลับบนหลังมือออกมา ที่ปากแผลเพียงปรากฏรูเล็กๆ หลายรู ที่ไหลออกจากหลังมือเป็นเลือดสีคล้ำ

กระบี่พิษแขนเดียวดวงตาทอแววแตกตื่นพรั่นพรึง คล้ายกับอาวุธลับบนหลังมือยังไม่ถอนออกมา ใช้ปากคาบกระบี่กรีดใส่หลังมือเป็นรอยแผลโลหิตสามสี่สาย แต่โลหิตที่ไหลออกจากปากแผล ยังคงเป็น

โลหิตสีคล้ำ

กระบี่พิษแขนเดียวร้องเสียงพิกล ตลอดทั้งร่างสั่นระริกขึ้นมา พยายามล้วงมือไปในอกเสื้อ ล้วงกล่องออกมาหลายใบ เปิดกล่องทีละใบ ยัดยาเม็ดเจ็ดแปดเม็ดเข้าปาก ขบเคี้ยวจนแหลกละเอียด คิดพอกบนหลังมือแต่เนื่องเพราะหลงเหลือแขนข้างเดียว กอปรกับแดกดื่นพรั่นพรึงเกินไป ความเคลื่อนไหวรวบง่ายเหล่านี้กลับทำไม่ได้

ทิชิ่วเห็นเช่นนั้น คิดเข้าไปพอกยาพันบาดแผลให้กับมัน พอยื่นมือแตะสัมผัส พบว่ากล้ามเนื้อข้อมือมันร้อนลวกพองขึ้น อดดื่นตระหนกมิได้

...อาวุธลับนี้มีพิษชั่วร้ายนัก หากซัดถูกเขา ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดกาดคิด

โลหิตที่ไหลจากหลังมือกระบี่พิษแขนเดียวยิ่งมายิ่งน้อย ยิ่งไหลยิ่งข้นคล้ำ แฝงกลิ่นคาวชนิดหนึ่ง พลันดิ้นหลุดจากเงื้อมมือทิชิ่วราวคลุ้มคลั่ง ล้วงกล่องแพรจากอกเสื้อใบหนึ่ง ภายในกล่องมียาเม็ดสุกใสอยู่สามเม็ด มันกลืนกินลงไปจนหมดสิ้น จากนั้นเหลือกตาทั้งสองขึ้น

ทิชิ่วรีบกล่าวว่า

"เราจะหาน้ำมาให้ท่าน"

ถังเด่งกล่าวว่า

"เราไปเอง"

กระบี่พิษแขนเดียวริมฝีปากเขียวคล้ำ มุมปากมีโลหิตไหลซึม พลันกล่าวเสียงแหบโหยว่า

"รีบ...รีบฟันแขนเราลงมา"

ทิชิ่วก็ทราบว่า หากคิดขจัดพิษนี้ ต้องตัดสินใจฟันแขนทิ้ง แต่

กระบี่พิษแขนเดียวหลงเหลือเพียงแขนเดียว ไหนเลยฟันลงมาได้ ขณะจะกล่าวปลอบโยน กระบี่พิษแขนเดียวพลันแผดเสียงร้องออกมา กระโดดปราดขึ้นไปวาเศษ ค่อยล้มฟาดลงกับพื้น

ทิชิ่วเพ่งตามอง เห็นปากของกระบี่พิษแขนเดียวมีน้ำลายแตกฟองแล้ว

ทิชิ่วรีบทาบฝ่ามือกับจุดชิ้งเต๋าของมัน คิดใช้กำลังภายในสะกดพิษให้กับมัน แต่ฝ่ามือพอทาบใส่ รู้สึกร้อนจนลวกมือ เลือดลบภายในกายกระบี่พิษแขนเดียววิ่งพลุกพล่าน ไม่สามารถรวมรั้งเข้าด้วยกันได้

พลันได้ยินซุ่มเสียงอย่างแผ่วเบาราวปุยนุ่นเสียงหนึ่งกระทบโสตทิชิ่วเงยหน้าขึ้น เห็นหญิงสาวสะคราญโฉมนางหนึ่งพลิ้วปราดมา ใช้สายตาที่คมดุจกระหนกมองดูกระบี่พิษแขนเดียวที่ดิ้นรนอยู่บนพื้น

นางคือเสี่กอั้งหลุยเอง

เสี่กอั้งหลุยกล่าวว่า

“กองทหารล้อมค่ายไว้ ค่ายด้านหน้าถูกตีแตก ฮึงแจ่จู้ขอให้ท่านไปหารือด่วนที่เชี้ยวเฮี้ยดึ้ง (ตึกสายรุ้ง)”

เอ่ยถึงตอนนี้ เห็นกระบี่พิษแขนเดียวร่างสั่นระริกคล้ายถูกแช่อยู่ในหล่มน้ำแข็ง สองตากลับแดงฉานด้วยสายเลือด หลั่งเหงื่อไม่หยุดยั้ง ต้องถามโพล่งว่า

“มันเป็นไรแล้ว?”

ทิชิ่วชี้มือไปยังอาวุธลับตัวเม่นบนพื้น กล่าวว่า

“มันซัดอาวุธลับนี้ใส่เรา ตัวเองกลับประสบภัย ถูกอาวุธลับปักใส่หลังมือ กลับกลายเป็นเช่นนี้”

เสือกอั้งหลุยก้มลงมองดูโดยละเอียด กล่าวว่า

"นี่เป็นอาวุธลับตัวเม่นของตระกูลถัง มณฑลเสฉวน จัดสร้างโดยอดีตหัวหน้าตึกลงทัณฑ์ของตระกูลถัง ฉายาจับเก้าเล่าเอี๋ย (นายเฒ่าที่สิบเก้า) ถังทิจือ ฟังว่าตกทอดเข้ามาในยุทธจักรเพียงสามลูก..."

ทิชิ่วชี้มือเข้าไปภายในห้อง กล่าวว่า

"ทางด้านนั้นยังมีอีกลูกหนึ่ง"

เสือกอั้งหลุยแลบลิ้นด้วยความตระหนก กล่าวว่า

"คนที่โฉดชั่วนัก กลับพกพาอาวุธลับตัวเม่นถึงสองลูก มิหนำซ้ำซัดออกทั้งสองลูก คล้ายกับมีความแค้นลึกล้ำอันใด"

กระบี่พิษแขนเดียวคำรามเสียงพิกลอีกครา ดิ้นรนลุกขึ้นยืน ใช้ปากคาบด้ามกระบี่ ตัดฟันแขนตัวเองลงมา ฟันอยู่หลายครา บนแขนรับบาดแผลโลหิตหลายสาย แต่ไม่สามารถฟันแขนขาดลงมา

ทิชิ่วขึ้นมือช่วงชิงกระบี่มา ขณะจะฟันแขนมัน มิให้พิษลุกลาม กลับเห็นกระบี่พิษแขนเดียวหน้าม่วงคล้ำ เอ็นลำคอขึ้นโปน ดังนั้นฉีกกระชากปกเสื้อของมันออก ค่อยพบว่าทรวงอกมันมีรอยเลือดเป็นจ้ำๆ บ้างโตเท่าฝ่ามือ บ้างมีขนาดเท่าเมล็ดถั่วเขียว

ทิชิ่วทอดถอนใจยาว ทราบว่าพิษกระจายเข้าสู่ร่างไม่มีทางแก้ไขได้ กระบี่นี้ไม่สามารถฟันลงไป

กระบี่พิษแขนเดียวพลันโถมเข้ามาราวเสียสติ ท่าร่างรวดเร็วกว่าตอนปรกติอีก ทิชิ่วไม่คิดทิ่มแทงทำร้ายมัน ได้แต่ทิ้งกระบี่ถอยปราดไป

กระบี่พิษแขนเดียวช่วงชิงกระบี่ไป ร่างพลันสั่นกระตุก จากนั้น

ตลอดทั้งร่างสั่นระริกอีกครา

อิ่วใจบี่บนพื้นกริ่งเกรงตกไปในเงื้อมมือเสือกอั้งหลุยและพวกใหม่พอเห็นเช่นนั้น รีบร้องว่า

"จิวได้เฮียบ จุดที่เท้าเราถูกปิดสกัด รีบมาดบคลาย..."

กระบี่พิษแขนเดียวแสยะยิ้ม โซซัดโซเซเข้าไปตวัดกระบี่ฟันลงกลับฟันศีรษะอิ่วใจบี่หลุดไปครึ่งแถบ มันสมองและหยาดโลหิตสาดกระจาย

ทุกผู้คนชมดูจนใจหายวาบ

กระบี่พิษแขนเดียวเสือกกระบี่แทงใส่ถังเด่งอีกผู้หนึ่ง

ถังเด่งต่อให้ขวัญกล้าแข็งกว่านี้ ก็ไม่กล้าประมือกับคนเสียสติเช่นนี้ รีบหมุนตัววิ่งหนี กระบี่พิษแขนเดียวเปลี่ยนเป็นฟันกระบี่ใส่เสือกอั้งหลุย

เสือกอั้งหลุยความจริงล้วงผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่ง เก็บอาวุธลับตัวเม่นขึ้นมาชมดู พอเห็นเช่นนั้นพลันตวัดมือซัดอาวุธลับตัวเม่นปักใส่หน้าผากกระบี่พิษแขนเดียว

กระบี่พิษแขนเดียวส่ายโงนเงนคราหนึ่ง จากนั้นชะงักค้างไว้

ทิชิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่าน..."

เสือกอั้งหลุยกล่าวว่า

"หากไม่ฆ่าทิ้ง มันกลับเจ็บปวดทรมาน"

สีหน้ากระบี่พิษแขนเดียวปรากฏรอยยิ้มประหลาดพิกลขึ้น ปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น ยกมือหมายลูบคลำหน้าผาก แต่แล้วร่าง

ล้มลงแต่กลางคัน ร่างทับบนกระบี่ ปรากฏโลหิตกระเซ็นออกมา โลหิตนั้นกีเป็นสีคล้ำ

ทิชั่วเดินเข้าไป ขึ้นมือรอที่ริมจมูกของมัน ค่อยพบว่ากระบี่พิษแขนเดียวสิ้นใจตายแล้ว

เสีกอั้งหลุยกล่าวเสียงเย็นชา

"คนผู้นี้ก่อนตายยังอาละวาดอย่างดุร้าย ฆ่าแม้สหายตัวเองไม่มีใดน่าเสียดาย ค่ายฟ้าเขียวทั้งหลังได้รับความกระทบกระเทือนเพราะมัน พวกเรายังคงรุดไปหารือที่ตึกสายรุ้ง"

กระบี่พิษแขนเดียวและอิ่วใจบี่แม้ร่องรอยถูกพบเห็นในที่สุดตกตายตามกัน แต่คนของกระบี่พิษแขนเดียวออกปฏิบัติการ ขวกกับหนึ่งหงส์ขอบฟ้าหุยโชยจี่โยกย้ายหน่วยซุ่มต่างๆ ของค่าย ทั้งยังลอบฆ่ารองหัวหน้าค่ายชิดึ้งอิด ดังนั้นค่ายฟ้าเขียวถูกตีแตกโดยเร็ว

กองทหารที่ยกมาครั้งนี้ มีทั้งกองกำลังของอึ้งกิมลิ้ง กำลังหนุนของบุ้นเจียง ศิษย์ทรยศค่ายเทียมเมฆของกู่เชียะเชี้ยว เปาเปียวของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร มีจำนวนหลายพันคน .

ค่ายเทียมเมฆมีกำลังสี่ห้าร้อยคน แต่บางส่วนไม่อยู่ในค่าย ส่วนหนึ่งถูกกระบี่พิษแขนเดียวและหุยโชยจี่ฆ่าทิ้งหรือล่อลวงให้ทรยศที่หลงเหลือรับศึกอย่างรีบร้อน ถูกเหล่าทหารฆ่าตายไปร้อยกว่าคน

อึงเซ่งฮวงยังคิดสู้ตาย อักเลี้ยงชุนจุ้ยกับกอโกยช้วยเห็นผิดท่ารีบฉุดลากอึงเซ่งฮวงล่าถอยกลับเข้าตึกสายรุ้ง

ทิชั่วกับเสีกอั้งหลุยพอดีรุดถึง เห็นอึงเซ่งฮวงผมยุ่งสยายอาบโลหิต กีทราบว่าการศึกครั้งนี้พวกตนเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

ทิชิ่วจะอย่างไรยังรับราชการ ไม่สะดวกกับการปะทะกับฝ่ายทหารโดยเปิดเผย ดังนั้นฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวว่า

"จากสภาพเบื้องหน้า ไม่ควรสู้พัวพัน คำพังเพยว่าไว้ เหลือขุนเขาแมกไม้ ไม่กลัวไร้ฟืนไฟ ฮึงแจ่จู้ยังคงล่าถอยเถอะ"

ฮึงเซ่งฮวงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"จักแป๋ (พ่อตา) ทิ้งรากฐานนี้แก่เรา เราไหนเลยหักใจปล่อยให้มันถูกทำลายในเงื้อมมือเรา ไม่ได้ เราขอเสี่ยงกับทหารอีกครั้งแล้วค่อยว่ากล่าว"

กอโกยฮ้วยกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ฮึงแจ่จู้ เภทภัยครั้งนี้สืบเนื่องจากพวกเรา ท่านตระเตรียมเสี่ยงชีวิต พวกเราไม่คิดต่อสู้ ยังนับเป็นผู้คนหรือ แต่ตอนนี้หากไม่ถอนกำลังศัตรูมีกำลังพวกมาก รังแต่ทำให้พี่น้องทั้งหลายจบสิ้นชีวิต มิสู้ล่าถอยออกจากค่าย รักษาขุมกำลังไว้วันหน้าค่อยพลิกสถานการณ์ใหม่"

ฮึงเซ่งฮวงนับแต่สูญเสียภรรยายิ่มไช่อุ้น ไม่เคยตกลงใจเรื่องสำคัญมาก่อน ยามนี้ฟังคำเกลี้ยกล่อมของฮักเลี้ยงชุนจุ้ยและกอโกยฮ้วยต้องลังเลยากตกลงใจ

เสี่กอั้งหลุยมีสายตากระจ่างแจ่มใส กล่าวว่า

"ฮึงแจ่จู้ ท่านอย่าได้ลังเลอีกแล้ว หากไช่อุ้นโกวเนี้ยยังมีชีวิตอยู่ข้าพเจ้าคาดว่านางก็ต้องเกลี้ยกล่อมท่านเช่นนี้"

คำพูดนี้ได้ผล ฮึงเซ่งฮวงงงงันวูบจึงกล่าว

"ที่น่าแค้นคือ เรากระทั่งสถานที่ซึ่งเคยใช้ชีวิตร่วมกับไช่อุ้นแห่งนี้ยังรักษาไว้ไม่ได้"

จากนั้นออกคำสั่งให้ถอนกำลังในบัดดล

ค่ายฟ้าเขียวมีอาชีพเลี้ยงม้าเป็นหลัก ดังนั้นเลือกม้าดีนับร้อยตัว นำเด็ก สตรี คนชราภายในค่ายล่าถอยหมดสิ้น ทิ้งกำลังสำคัญหนึ่งร้อยคน คอยรั้งท้าย

เสี่กอั้งหลุย กอโกยฮ้วยและฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเห็นว่า พวกตนชักนำเภทภัยให้กับค่ายฟ้าเขียว ดังนั้นขออนุญาตยึงเซ่งฮวง คอยต้านทหารติดตาม

ทิชิ่วเห็นว่าการรั้งท้ายแม้สำคัญ แต่ต้องมียอดฝีมือเบิกทางและคุ้มกันครอบครัวคนในค่าย ดังนั้นจัดกำลังดังนี้ ตนเองเป็นกองหน้า เสี่กอั้งหลุยคุ้มครองครอบครัวคนในค่าย กอโกยฮ้วย ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกับอุ้ยอะม้อคอยด้านทหารติดตาม ยึงเซ่งฮวงคุมกำลังส่วนใหญ่ ข้ามลำน้ำเอ็กจุ้ย จากนั้นจมเรือขึ้นฝั่ง ไปหลบภัยที่โป๊ยเซียนไท้ (แท่นแปดเซียน)

แท่นแปดเซียนเป็นสถานที่อยู่ของกุ้ยอ้วงซิ้งโช่ว (ผู้เฒ่าภูตบดี) ไท้เทาะซัว ซึ่งเป็นญาติอาวุโสของฮักเลี้ยงชุนจุ้ย

กองทหารอันกล้าแข็งติดตามถึงลำน้ำเอ็กจุ้ย ก็ถูกสายน้ำขวางกั้นไว้ ดังนั้นอึ้งกิมลิ้งสั่งกรมเมืองท้องที่รีบต่อเรือ ตระเตรียมข้ามลำน้ำตะลุยไล่ไป

บุ้นเจียงกลับปลอมแปลงโฉม นำบริวารคู่ใจชูจื่อชิ่วข้ามลำน้ำเอ็กจุ้ยไป ภายในแปดวันสิบวันยากจะกวาดล้างได้ ระหว่างการต่อสู้เห็นทารกกระบี่ทิเกี่ยมตั้งเกี่ยม ซึ่งเป็นเด็กรับใช้ของบ้อเช้งอยู่ในกลุ่มคนด้วย คาดว่าบ้อเช้งกับทิชิ่วต้องอยู่ละแวกใกล้เคียง ไม่ทราบไฉนไม่ลงมือไม่เผยโฉม ขอเพียงตนเองคร่ากุมทารกกระบี่คนใดคนหนึ่งก็สามารถคุมตัว

กลับนครหลวง ส่งมอบต่อโป่วจงจือ ใช้เป็นหลักฐานกล่าวหาบ้อเช้งเข้าร่วมกับฝ่ายกบฏ ทำร้ายทหารบ้านเมือง นับเป็นแผนกำจัดฝ่ายตรงข้ามอันประเสริฐ

บุ้นเจียงเพราะเหตุครั้งนี้ ผลที่ได้รับแม้แต่มันเองก็คาดฝันไม่ถึงมาก่อน!

บทที่ 20
บุกบั่นฝ่าทางน้อย

ยิงเซ่งฮวงพอตั้งหลักได้ ก็จัดกำลังที่หลงเหลืออยู่ร้อยกว่าคนใหม่ กอโกยอ้วยเสนอให้สลายกำลังเป็นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อย เพื่อที่ฝ่ายทหารไม่สามารถติดตามได้ แต่ทิชิ่วไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"หากปราศจากเด็กสตรีและคนชรา แผนนี้อาจดำเนินการได้ แต่ตอนนี้ต้องดูแลความปลอดภัยของครอบครัวคนในค่าย สมควรรวมกำลังคุ้มครองคนในครอบครัวฝ่าวงล้อมข้ามลำน้ำเอ็กจุ้ยไป"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเป็นทายาทขุนศึก ย่อมเชี่ยวชาญการรบทัพจับศึก พอฟังกล่าวว่า

"ทิยี่เอี้ยกล่าวถูกต้อง ศัตรูมีกำลังพวกมาก ตอนนี้ควรรวมกำลังทุ่มเทฝ่าวงล้อม ไม่อาจแยกย้ายหาทางออกเอง"

กอโกยอ้วยเป็นชาวมิจฉาชีพ ไม่ถนัดในการพิชัยสงคราม ย่อมขอมรับความเห็นของยักเลี้ยงชุนจุ้ย

ดังนั้นทิชิ่วกับถังเค่งเบิกทาง บริวารของยักเลี้ยงชุนจุ้ยคุ้มครองปีกซ้าย ศิษย์ค่ายฟ้าเขียวเอ้งก่วงซังดูแลปีกขวา ยักเลี้ยงชุนจุ้ย กอโกยอ้วยกับอุ้ยอะม้อรั้งท้าย พอฝ่าออกจากเขาปฏิเสธม้าก็มุ่งสู่บรรพตเขี้ยวเอี้ยซัว (บรรพตล้อมเงา) คิดอ้อมผนังเขาล้อมเงา ค่อยข้ามลำน้ำเอ็กจุ้ย ขึ้นสู่เท่นแปดเซียน

มิคาดกำลังสำคัญของฝ่ายทหารไม่ได้อยู่ที่เขาปฏิเสธม้า รอจนคนของค่ายฟ้าเขียวคิดข้ามบรรพตล้อมเงา ค่อยล้อมบริเวณไหล่เขาไว้อย่างแน่นหนา คิดกำจัดทั้งหมดให้สิ้นซาก

ค่ายฟ้าเขียวรวมกำลังบุกฝ่าไปยังหลังเขาสามครั้งสามครา ฝ่ายทหารแม้มีพวกมาก แทบด้านไว้ไม่ได้ อึ้งกิมลิ้งกำลังนำทหารบุกตีภูเขาหน้า ทำการล้อมบรรพตทั้งลูก พอได้รับรายงานรีบส่งกู่เซียะเชี้ยวนำกำลังไปสมทบกับฝ่ายของปุ้นเจียงที่หลังเขา

ยึงเช่งฮวงจิตใจว้าวุ่น เมื่อบุกทะลวงเป็นคำรบสี่ กลับอ้อมไปอีกทาง คิดฝ่าทางน้อยที่ทอดข้ามหุบเหวไป

แต่บนทางน้อยที่ทอดข้ามหุบเหวก็มีกำลังทหารเฝ้ารักษา

ลี้หุย ลี้ยกและกระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้งล้วนเป็นกำลังสำคัญที่เฝ้าทางน้อยเอาไว้

พวกมันนำกำลังร้อยกว่าคน จัดตั้งขบวนมือเกาทัณฑ์คอยดักรอทางน้อยคับแคบจำกัด กว้างเพียงอนุญาตให้ผู้คนสองคนผ่านไป เหล่าผู้กล้าทะลวงฝ่าสองครั้งครา ล้วนถูกห่าเกาทัณฑ์ยิงล่าถอยกลับมา

ยืงเซ่งฮวงชมดูจนขุ่นแค้นแน่นอก ชักกระบี่ร้องว่า
"เราฝ่าเอง"
ทิชิ่วขวางกันบันไว้ กล่าวว่า
"ท่านเป็นผู้นำกองกำลัง ไม่อาจเกิดเรื่องได้ ให้เราไปเอง"
"ท่านเป็นเจ้าหน้าที่ หากแม้นเผยโฉมก็ยากจะแก้ตัวได้"
ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจัง
"เนื่องเพราะเรารับราชการ ตอนนี้หากไม่เสนอหน้าเพื่อคุณธรรม จึงรานต่อพระมหากรุณาธิคุณ"
ขาดคำ บุกขึ้นสู่ทางน้อยอย่างหักโหม
พริบตานั้น ปรากฏเกาทัณฑ์ระดมยิงมาดุจฝูงตั๊กแตนโฉบลง
ทิชิ่วสูดลมหายใจลึกๆ เขาฟื้นฟูพลังฝีมือมาเจ็ดแปดส่วน พอเกริ่งกำลังบุกฝ่าไป ก็ก่อเกิดเป็นกระแสลมเร่งร้อน เกาทัณฑ์ทั้งหมดพอยิงถึงเบื้องหน้าเขา ก็ถูกกระแทกร่วงหล่นลง
ทิชิ่วโถมถึงปากทาง เหล่าทหารก็รายล้อมเข้ามา
ทิชิ่วตวาดคำหนึ่ง สองมือถอนต้นไม้ริมหน้าผาต้นหนึ่ง กวาดจู่โจมดั่งกระบองใหญ่ ต้นไม้กวาดไปที่ใด ไม่มีผู้ใดด่านติดได้
ลหุยตวาดว่า
"รีบคร่ากุมคนผู้นี้ นี่เป็นผู้ต้องหาสำคัญ"
บันไม่ตวาดยังพอทำเนา พอส่งเสียงตวาด เหล่าทหารล่วงรู้แต่แรกว่า ทิชิ่วกับบ้อเช้งอยู่ในกองกำลังฝ่ายตรงข้าม พวกมันบ้างเลื่อมใสเป็นการส่วนตัว บ้างบังเกิดความระย่นย่อ กลัวเผชิญกับสองยอดมือปราบนี้ที่สุดดังนั้นถูกทิชิ่วทำร้ายไปสิบเอ็ดสิบสองคน ยังมีผู้คนอีกสี่ห้าคนถูก

กระแทกร่วงหล่นลงจากหน้าผา ที่หลงเหลือกลับเปิดทางให้ผ่าน

ทิชิ่วจู่โจมโหมรุก ทางหนึ่งร้องบอกให้ยืงเซ่งฮวงนำกำลังข้ามทางน้อยมา

ลี้ยกเห็นเช่นนั้นตวาดว่า

"ผู้เซ่ทิ เสียทีที่เจ้าเป็นมือปราบที่ทรงแด่งดั้ง กลับทำร้ายเจ้าหน้าที่ ยังไม่รามือรับความตายอีก?"

ทิชิ่วหัวร่ออย่างเดือดดาล จู่โจมใส่ลี้หุย ลี้ยกด้วยมือเปล่าหมัดเปลือย

ลี้หุย ลี้ยกสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือทิชิ่ว เห็นทิชิ่วโถมเข้ามา ก็ถอยปราดไปอย่างเร่งร้อน

พวกมันพอล่าถอย เหล่าทหารยิ่งไม่มีกะใจต่อสู้ ยืงเซ่งฮวงและพวกฉกฉวยโอกาสข้ามทางน้อยมากว่าครึ่ง เปลี่ยนเป็นเฝ้าปากทางไว้ให้ผู้คนด้านหลังติดตามมา

ซึ่งความจริงเจตนาของทิชิ่วเพียงคิดบู่ขวัญลี้หุย ลี้ยก พวกมันพอล่าถอย เหล่าทหารย่อมสูญเสียความคิดต่อสู้ คนของค่ายฟ้าเขียวสามารถฉวยโอกาสข้ามเส้นทางอันตรายมา

ขอเพียงสามารถช่วงชิงปากทางเอาไว้ ก็ไม่กลัวการลอบทำร้ายแล้ว

ทิชิ่วยึดปากทางไว้ แต่คนของค่ายฟ้าเขียวมีจำนวนหลายร้อยคน หากคิดผ่านทางน้อยโดยปลอดภัย อย่างน้อยต้องใช้เวลาหนึ่งชั่วยาม การช่วงชิงเวลานับว่ามีความสำคัญยิ่ง

เหล่าทหารรีบส่งข่าวต่อกองกลาง บุ้นเจียงและอึ้งกิมลิ้งไม่แน่ใจว่า

ค่ายฟ้าเขียวจะใช้ทางน้อยทั้งสิ้น ทางหนึ่งส่งกำลังไปหนุนเนื่อง ทางหนึ่งสั่งการให้กำลังที่อยู่เบื้องหน้าคอยสกัดคนของค่ายฟ้าเขียวเอาไว้

สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร ภายใต้การนำของกอฮวงเหลียงพอดีอยู่ละแวกใกล้เคียง ดังนั้นนำกำลังเข้าสกัดอย่างรวดเร็ว

ถังเค่งบุกฝ่าหลายครา กลับถูกดาบใหญ่ของกอฮวงเหลียงสะกดไว้ไม่สามารถผ่านไปได้

ถังเค่งบันดาลโทสะ ร้องดังๆ ว่า

"เล่าเก๊กจู้ (หัวหน้าสำนักผู้เฒ่า)"

กอฮวงเหลียง พอได้ยินเสียงร้อง ต้องงงงันวูบ เห็นตามเสื้อผ้าร่างกายของบันล้วนมีคราบโลหิตของ "ศัตรู"

ถังเค่งร้องดังๆ ว่า

"ปรกติท่านสอนพวกเราประกอบวีรกรรมผดุงคุณธรรม อย่าได้เสื่อมเสียชื่อเสียงสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร ตอนนี้กลับช่วยกระพือความชั่วร้าย ทำร้ายนักสู้ผู้กล้า หมายความว่าอย่างไร?"

กอฮวงเหลียงกระชากเสียงว่า

"เหลวไหล หากมิใช่เจ้าเข้าร่วมกับกองโจร คนในครอบครัวเราไหนเลยถูกกรมเมืองควบคุมตัวไว้ นี่ล้วนเป็นเภทภัยที่เจ้าก่อไว้ทั้งสิ้น"

ถังเค่งใจหายวาบ กล่าวว่า

"ฮูหยินกับเชี่ยวชิมล้วนถูกควบคุมตัวแล้ว?"

กอฮวงเหลียงผงกศีรษะด้วยความคับแค้น ถังเค่งพลันกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านใช่จะถอนตัวไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่?"

"เจ้าคิดตาย?"

"เราไม่คิดตาย แต่เรายิ่งไม่ต้องการให้ฮูหยินและเชี่ยวชิมได้รับความลำบากเพราะเรา"

"ต่อให้เจ้าตาย พวกมันยังคงไม่ปลดปล่อยคน นอกจากเจ้าปล่อยให้เราคร่ากุมกลับไป พวกมันจึงยินยอมเชื่อความจงรักภักดีของเรา"

ถังเด่งความจริงคิดขวางดาบเชือดคอตาย พอฟังก่อยทอดถอนใจยาว โยนดาบทิ้งลงกับพื้น กล่าวว่า

"เล่าเก๊กจู้ ขอเพียงฮูหยินกับเชี่ยวชิมไม่รับความลำบาก ท่านคิดจัดการเราอย่างไรก็ทำเช่นนั้น"

กอฮวงเหลียงจับจ้องมองถังเด่งชั่วขณะ ค่อยกล่าวคำ "ประเสริฐ" รงดาบกลับมา รองบอกต่อผู้ชวยนามยงเชงวา

"พอเถอะ"

ย่งเช้งงงงันวูบ กล่าวว่า

"เก๊กจู้..."

กอฮวงเหลียงโบกมือกล่าวว่า

"ผู้อื่นมีคุณธรรม พวกเราไม่อาจไร้คุณธรรม พวกเรากลับไปสลายสำนัก แยกย้ายจากไปเถอะ"

ย่งเช้งรับคำด้วยความยินดี ถ่ายทอดคำสั่งไป ให้คนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรยุติการลงมือ

ลี้หุยกับลี้ยกโอบล้อมเข้ามา ลี้หุยถามว่า

"กอเก๊กจู้ ท่านวางมือแต่กลางคัน หมายความว่าอย่างไร?"

กอฮวงเหลียงกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ไม่ได้หมายความอย่างไร เพียงแต่เราไม่คิดทำศึกที่ไร้คุณธรรมเช่นนี้อีก"

ลี้ยกหยีตาลง เบี่ยงกายผายมือกล่าวว่า

"กอเก็กจู้เมื่อตกลงใจ พวกเราก็ไม่กล้าเหนี่ยวรั้งท่านเชิญเถอะ"

ท่าทีนี้เหนือความคาดหมายกอฮวงเหลียงนัก ประสานมือกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองยอมปลดปล่อยเล่าฮู เราสำนึกดื้นดันยิ่ง แต่เราไม่ได้มาคนเดียว ไม่ทราบท่านทั้งสองยอมปลดปล่อยคนในสำนักเราด้วยหรือไม่?"

ลี้หุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ไม่เห็นจะไม่ได้ อึ้งตั่วนั้งคาดคิดแต่แรกว่ารั้งพวกท่านไม่ได้ ดังนั้นสั่งว่า หากพวกท่านคิดไป ก็ไม่เหนี่ยวรั้งไว้"

ลี้ยกกล่าวเสริมขึ้น

"หากล่าถอยไปยังเส้นทางเมื่อขามา จะสร้างความแตกตื่นแก่เหล่าทหาร ยังคงล่าถอยไปยังทางลัดก้นหุบเหว จึงไม่สะดุดตาเกินไป"

กอฮวงเหลียงเห็นริมหน้าผามีทางคับแคบสำหรับสัตว์ป่าเดินผ่าน ข้างทางมีโขดหินแหลมคมระเกะระกะ แม้ยากผ่านได้ แต่ยังไม่เป็นอุปสรรคต่อพวกมัน อย่าว่าแต่นี่เป็นการถอนทัพแต่กลางกัน ย่อมไม่อาจส่าขอาดๆ ล่าถอย ดังนั้นกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราจะใช้ทางคับแคบสายนั้น"

พลางนำผู้คนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรทั้งยี่สิบกว่าคน ล่าถอยไปยังทางคับแคบริมหน้าผา

ถังเค่งถูกทหารหลายนายพัวพันไว้ พอเห็นเช่นนั้นได้แต่ร้อง

บอกว่า

"เล่าเก็กจู้..."

กอฮวงเหลียงเหลียวหน้ามาแวบหนึ่ง ส่งเสียงแต่ไกลว่า

"เจ้าดูนอมตัว"

ถังเค่งสะบัดดาบโหมฟาดฟัน แต่ทหารห้าหกนายนั้นสู้พัวพันไม่เลิกรา พลันปรากฏทหารนายหนึ่งถูกฟันล้มลง คนผู้หนึ่งโฉมเข้ามาหันหลังชนกับมัน กวัดแกว่งขวานคู่หาญสู้เหล่าทหาร

ถังเค่งเหลียวหน้ามอง เห็นเป็นศิษย์ผู้น้องของกอฮวงเหลียง นามย่งเซ้ง ต้องร้องด้วยความยินดีว่า

"ยี่เจ่ก (อารอง)"

ย่งเซ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกเราสู้ให้สมใจ วันเวลาที่ผ่านมา ไม่อาจเคลื่อนไหวอย่างสมใจได้"

ทั้งสองผนึกกำลังฆ่าทหารอีกนายหนึ่ง พลันเห็นลี้หุยกับลี้ฮกส่งทหารจำนวนหนึ่งซุ่มอยู่ริมหน้าผา ตัวเองดึงสายชนวนที่ซ่อนอยู่ในกองใบไม้แห้งออกมา จ่อชุดไฟกับสายชนวนแล้ว

ถังเค่งดีดตระหนกยิ่ง ร้องว่า

"ทำไม่ได้"

ย่งเซ้งก็ดีดตัว ร้องเดือนว่า

"ซือเฮียระวัง..."

ไม่ทันขาดคำ เสียงระเบิดพลันดังสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลายที่แท้เส้นทางคับแคบริมหน้าผาฝังดินระเบิดสุมเชื้อเพลิงไว้ พอจุด

สายชนวน ก็เกิดการระเบิดลุกไหม้ขึ้นมา

นี้เป็นแผนของอึ้งกิมลิ้ง ป้องกันว่าคนของค่ายฟ้าเขียวข้ามทางน้อยที่ทอดข้ามหุบเหว หลังจากนั้นอาจใช้ทางคับแคบริมหน้าผา เมื่อถึงเวลาฝ่ายทหารจะจุดสายชนวน อย่างน้อยสามารถระเบิดทำลายผู้คนส่วนหนึ่ง คิดไม่ถึงกลับใช้จัดการกับคนของสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

การระเบิดครั้งนี้ระเบิดทำร้ายผู้คนสิบกว่าคน ล้วนพลัดตกลงจากหน้าผา ไม่หลงเหลือแม้โครงกระดูก

ยามนั้นอัคคีแผ่ลุกลาม ผู้คนสี่ห้าคนตกอยู่ในทะเลเพลิง ลากพาเปลวไฟร่วงหล่นลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง

คนของสำนักคุ้มกันภัยที่หลงเหลือคิดกลับขึ้นบนหน้าผา แต่ลี้หุยลี้ยกออกคำสั่งคำเดียว เหล่าทหารระดมยิงเกาทัณฑ์ใส่ สังหารเป่าเปียวที่หลงเหลือจนหมดสิ้น

ถังเค่งกับย่งเซ้งคิดโถมเข้าไปช่วยเหลือ แต่ถูกเหล่าทหารหนุนเนื่องเข้ามาพัวพันไว้ เพียงเห็นกอยวงเหลียงหลั่งโลหิตโชมกายกระโดดปราดขึ้นมา

บนร่างมันปักไว้ด้วยเกาทัณฑ์สามสี่ดอก ถูกไฟลวกทำร้ายหลายแห่ง โลหิตย้อมเสื้อสีขาวจนแดงฉาน ผมเผ้าหนวดเคราลุกชี้ชัน

ลี้หุย ลี้ยกพลันรายล้อมเข้าไป

ย่งเซ้งทราบว่าย่ำแย่ แต่มันไม่สามารถโถมเข้าไปได้

เหล่าทหารคล้ายสุนัขหิวโหยที่น่าชังฝูงหนึ่ง ไล่รุมทึ้งมัน

จากนั้นมันเห็นภาพเหตุการณ์หนึ่งอุบัติขึ้น

ลี้หุยแทงกระบี่ใส่สีข้างซ้าย ลี้ยกแทงกระบี่ใส่สีข้างขวากอยวงเหลียง

กอฮวงเหลียงไม่หลบหลีกและไม่ล่าถอย

เบื่อกระบี่ของลี้หุยแทงถูกบัน ดาบของมันก็เฉียดผ่านร่างลี้หุยไป กระบี่ของลี้ฮกไม่ทันแทงถึงร่างมัน ประกายดาบของมันก็วูบผ่านหน้าลี้ฮกไป

จากนั้นคนทั้งสามพลัดร่วงลงจากหน้าผาโดยพร้อมเพรียง

ได้หน้าผาเป็นหุบเหวลึกล้ำไม่เห็นก้น

ต้นคอของลี้หุยปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา

ลี้ฮกยกมือกุมอก กลางหลังสั่นกระตุก

มันสองพี่น้องล้วนหันหลังให้กับถังเก่งและย่งเซ้ง ไม่อาจเห็นสีหน้าพวกมันได้

ที่ทรวงอกท้องน้อยกอฮวงเหลียงปักไว้ด้วยกระบี่สองเล่ม

เป็นกระบี่ของลี้หุยกับลี้ฮก

สีหน้ากอฮวงเหลียงปรากฏแววคล้ายขยิ้ม คล้ายไม่เชิงยิ้ม คล้ายเดือดดาลชนิดหนึ่ง

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยหนึ่ง ชายหนุ่มยอดฝีมือสองคนต่างจบสิ้นชีวิตโดยพร้อมเพรียง

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ถังเก่งพอเห็นกอฮวงเหลียงตกตายต่ำตาพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง

...ยอดชายชาตรีกวนปวยโต่วหลังจากเสียชีวิต โบตั๋นอสุระเต็ง-เชียงอีก็ไม่คิดมีชีวิตต่อไป

...สำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรเมื่อล่มสลาย กอฮวงเหลียงก็ไม่ขอมีชีวิตสืบไป

ก่อนตายมันยังจู่โจมสังหารลี้หุยกับลี้ฮก ล้างแค้นให้กับพี่น้องทั้งหลาย

ความชุลมุนวุ่นวายครั้งนี้ คนของค่ายฟ้าเขียวล้วนข้ามทางน้อยไปได้

กำลังสำคัญของค่ายฟ้าเขียวแม้สามารถฝ่าวงล้อม แต่กองหลังยังเผชิญการติดตามจากอึ้งกิมลิ้งและพวก

ก่อนที่คนของค่ายฟ้าเขียวทั้งหมดจะข้ามทางน้อยไป ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกอโกยอ้วย อุ้ยอะม้อและพวกล้วนเฝ้าที่บั่นไม่ยอมล่าถอย

เหล่าทหารหนุนเนื่องมาดุจสายน้ำ

กอโกยอ้วยร่างอ้วน คมอ้วนกลัวร้อน มันหลั่งเหงื่อโชมกายแต่ไม่มีเวลาปาดเช็ด

อย่าได้เห็นมันร่างอ้วนฉุ แต่อากัปกิริยาปราดเปรียวดุจลิงค่างรวดเร็วดั่งเหยี่ยวร้าย บุกซ้ายทะลวงขวา ปลิดปลงทหารไปไม่น้อย

อุ้ยอะม้อร่างผอมซูบ ดังนั้นเคลื่อนไหวแคล่วคล่องยิ่งกว่า สภาวะจู่โจม ก็หนักหน่วงดุดัน ขับไล่ฝ่ายตรงข้ามถอยไปหลายครา

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ร่ายรำทวนปลิดชีวิตดัดขุนเขาสะกดการจู่โจมของศัตรูเจ็ดครั้งครา จากนั้นทะลวงแทงทวนปลิดปลงศัตรูเข้มแข็งไปสิบกว่าคน

พลันเห็นคนผู้หนึ่งสะอึกกายเข้ามา ด้วยท่าร่างรวดเร็วดุจสายลม ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยดีนตัวขึ้น ย่อกายเสือกแทงทวนใส่จุดอุ้นไท้ที่ร่างท่อนกลางของผู้มา

คนผู้นั้นพลันชักดาบดวัดแขนเสื้อ

ดาบสั้น ดาบดี ดาบรวดเร็ว

มันใช้ดาบสะกดคมทวน ดวัดแขนเสื้อบดบังสายดาฮักเลี้ยงชุนจุ้ย พลันเหยียดเท้าเตะใส่ทรวงอกฮักเลี้ยงชุนจุ้ย

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยทราบว่าเผชิญศัตรูเข้มแข็ง เสียงเชียะเมื่อทวนในมือแยกออกเป็นสองด้าม

มันถอนตัวล่าถอย เท้าของฝ่ายตรงข้ามก็เตะพลาดผิด เพิ่งทรงกายมั่น ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็ดีโต้ใส่อย่างดุดัน ทวนทั้งสองด้ามคล้ายบังกรคู่อาละวาดสมุทร ซ้ายจู่โจมซอกแขนขวา ขวาแทงใส่สีข้างซ้าย จี้บนกวาดล่าง ยิ่งใช้ยิ่งรวดเร็ว ยิ่งลงมือยิ่งดุดัน

คนผู้นั้นกวัดแกว่ง ดาบทองเกล็ดปลาในมือ ต้านรับดิดต่อกันสิบสามทวน ทั้งสองค่อยเผชิญหน้ากันตรงๆ

ผู้มากลับเป็นอึ้งกิมลิ้ง

อึ้งกิมลิ้งความจริงคิดสยบฮักเลี้ยงชุนจุ้ย กระดุ้นกำลังขวัญของเหล่าทหาร มิคาดพอโถมเข้ามาลงมือ ค่อยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามดึงมือยิ่ง ดังนั้นร่ายรำเพลงดาบเข้าหาญหักอย่างเด็มที่

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยใช้ทวนคู่ อึ้งกิมลิ้งใช้ดาบเดียว แด่ทวนคู่ไปถึงที่ใดดาบของมันก็มุ่งไปที่นั้น คอยสะกดทวนคู่ของฮักเลี้ยงชุนจุ้ยไว้

เสียงติ๊กคราหนึ่ง ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยประกบทวนคู่รวมเป็นทวนเดียวอีกครา

ทวนมีด้ามเดียว แด่มีคมทวนทั้งสองด้าน

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยร่ายทวนขึ้นมา ยิ่งร่ายกระแสลมยิ่งรุนแรง แม้แด่อึ้งกิมลิ้งก็ไม่สามารถฝ่าเข้ามาในรัศมีทวน

เหล่าทหารยิ่งแตกฮือถอยร่นไป

ยักเลี้ยงซุนจุ้ยกวาดมองอย่างเร่งร้อน เห็นกอโกยฮ้วยต่อสู้กับหุยโชยจี่ อุ้ยอะม้อก็หักหาญกับนายเฒ่าฮูฐก่อม

หากมิใช่หุยโชยจี่เป็นไส้ศึกภายใน ค่ายฟ้าเขียวไม่แน่ว่าจะถูกกองทหารจู่โจมแตกพ่ายในคราเดียว

นางชักนำกองทหารบุกตีค่ายฟ้าเขียวเป็นผลสำเร็จ ขณะกระหยิ่มยิ้มย่อง พลันพบว่ากระบี่พิษแขนเดียวผู้เป็นชู้รัก ร่างบวมฉุ นอนตายอยู่หน้าตึกเหินลม

เมื่อเป็นเช่นนี้ ชัยชนะทั้งหมดล้วนกลับกลายเป็นไร้ความหมาย หุยโชยจี่แปรความคับแคบ ทั้งหมดกลายเป็นเพลิงอาฆาตดุ้งใจว่าต้องเข่นฆ่าคนของค่ายฟ้าเขียวให้หมดสิ้น เป็นการล้างแค้นให้กับกระบี่พิษแขนเดียว กลับเห็นกอโกยฮ้วยและพวกทำหน้าที่รั้งท้าย ดังนั้นโถมเข้ามาลงมือ

ยักเลี้ยงซุนจุ้ยเห็นเช่นนั้น ขณะจะเร่งมือจู่โจม พลันได้ยินอึ้งกิมลิ้งตวาดว่า

"ชิง"

จากนั้นตัวเองหมอบร่างลง

มือเกาทัณฑ์ทรายลอมรอบระดมยิงเกาทัณฑ์เข้ามา ยักเลี้ยงซุนจุ้ยใจหายวาบ ร่ายรำทวนดั่งพายุร้าย ปัดกระแทกห่าเกาทัณฑ์พ้นห่างไป ปากร้องบอกว่า

"กอเล่าปั้ง (เถ้าแก่กอ) พวกท่านล่าถอยไปก่อน เราจะตามไปภายหลัง"

กอโกยฮ้วยและอุ้ยอะม้อเห็นคนของค่ายฟ้าเขียวข้ามทางน้อยไป

แล้ว ก็ไม่สู้พัวพันสืบต่อ แสร้งจู่โจมหลอกล่อ จากนั้นถอยปราดไป

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยรอจนพวกพ้องล่าถอยผ่านข้างกาย ก็หมุนตัวตามไปอีกคนหนึ่ง

นายเฒ่าอูฐค่อมคิดกระทำความดีความชอบ ดังนั้นถืออาวุธไล่ติดตามมา

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยความจริงหมุนตัวไปช้าๆ กลับแทงทวนข้อนกลับใช้ออกด้วยวิชาฮ้วยเบ๊เชีย (ทวนกลับม้า)

ประกายทวนวูบคราหนึ่ง ก็แทงถูกคอหอยนายเฒ่าอูฐค่อม นายเฒ่าอูฐค่อมส่งเสียงร้องคำหนึ่ง คลายมือทิ้งอาวุธ ยกมือกุมคอหอยไว้

ทหารข้างเคียงรีบสะอึกเข้าไปประคองมัน เห็นโลหิตไหลหลั่งออกจากซอกนิ้วของนายเฒ่าอูฐค่อบ ดูท่าไม่อาจมีชีวิตรอดได้

พลันได้ยินเสียงตวาดคราหนึ่ง เหล่าทหารเบี่ยงตัวเปิดทาง บุ้นเจียงโบกแขนเสื้อ ไล่ติดตามยักเลี้ยงชุนจุ้ยและพวกมา

คนผู้นี้มีตัวเบาสูงเยี่ยบ มาตรว่าเคลื่อนไหวชักช้ากว่าก้าวหนึ่ง แต่ก็ติดตามถึงด้านหลังยักเลี้ยงชุนจุ้ยและพวก

อุ้ยอะบ้ออยู่ในระหว่างการล่าถอย พลันได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมไล่หลัง ดังนั้นหมุนตัวกลับไป ใช้วิชาทีชิ่วเง่งฮวง (แขนเสื้อเหล็กด้านลม) โบกแขนเสื้อครอบคลุมใส่บุ้นเจียง คิดขับยั้งมันเอาไว้

บุ้นเจียงเล่าเรียนวิชาฝีมืออย่างกว้างขวาง พอเห็นเช่นนั้นใช้ออกด้วยวิชาตังไอ้จุ้ยอุ้นชิ่วกง (แขนเสื้อเมฆวารีทะเลตังไอ้) ใช้แขนเสื้อพัวพันแขนเสื้อไว้

ทั้งสองพอปะทะ บุ้นเจียงพลันใช้วิชาชั่วร้าย กรีดมีดสั้นที่ซ่อน

อยู่ในแขนเสื้อ ทำร้ายถูกนิ้วกลางของอุ้ยอะม้อ

อุ้ยอะม้อนิ้วมือปวดแปลบ สมาธิวอกแวก บุ้นเจียงฉกฉวยโอกาสใช้กำลังภายในอันกล้าแข็ง กระแทกกระดูกข้อต่อข้อที่หนึ่งของนิ้วกลางอุ้ยอะม้อหักสะบั้น จากนั้นกระแทกกระดูกนิ้วมือข้อที่สองและสามหักไปกระดูกนิ้วมือทั้งสามข้อพอหักหมดสิ้น พลังลมปราณของอุ้ยอะม้อก็แตกซ่าน บุ้นเจียงกดกระแทกกำลังภายในใส่ ใช้นิ้วหักกระแทกกระดูกข้อมือหัก ใช้กระดูกข้อมือกระแทกกระดูกแขนหัก ใช้กระดูกแขนกระแทกกระดูกไหล่หัก ใช้กระดูกไหล่กระแทกกระดูกไหปลาร้าหัก ใช้กระ-ดูกไหปลาร้ากระแทกกระดูกสีข้างหัก ค่อยใช้กระดูกสีข้างทะลวงใส่หัวใจ อุ้ยอะม้อไม่ทันแผดร้องออกมาก็สิ้นใจตาย

บุ้นเจียงจู่โจมสังหารอุ้ยอะม้อ เป็นการล้างแค้นแทนนายเฒ่าอูฐค่อมที่ถูกยักเลี้ยงชุนจุ้ยฆ่าทิ้ง ขณะกระหยิ่มยิ้มย่อง มิคาดอุ้ยอะม้อก่อนตายยังตอบโต้ ตวัดเท้าเตะใส่มัน

บุ้นเจียงเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ใช้มือซ้ายปิดป้อง ดิดคว้าจับเท้าข้างนั้นไว้ มิคาดคว้าไม่ถูก ทรวงอกกลับถูกฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ

ที่อุ้ยอะม้อใช้ออกเป็นวิชาหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา ดูเผินๆ คล้ายใช้เท้า แท้ที่จริงฟาดฝ่ามือออก สามารถฟาดถูกทรวงอกบุ้นเจียง เพียงแต่อุ้ยอะม้อเฉกเช่นเกาทัณฑ์ยิงจนสุดล้าฝ่ามือนี้เพียงกระแทกมันเลือดลมพลุ่งพล่านเท่านั้น

กอโกยช้วยและยักเลี้ยงชุนจุ้ยเหลียวหน้ามอง เห็นอุ้ยอะม้อล้มระทวยลง คล้ายกับร่างไม่มีโครงกระดูกหลงเหลืออีก สร้างความเจ็บปวดใจจนส่งเสียงร้องว่า

"อะม้อ..."

"อุ้ยเฮีย..."

ขณะจะโถมเข้าเสี่ยงชีวิตกับบุ้นเจียง พลันได้ยินเสียกอั้งหลุยร้องเรียกว่า

"พวกท่านรีบมา"

ในเสียงร้อง บังเกิดเสียง ฉี่ ฉี่ มีคนจ่อไฟจุดกับสายชนวนแล้ว

ที่แท้คนของค่ายฟ้าเขียวพอข้ามทางน้อยไป ก็ทิ้งดินระเบิดไว้บนทางน้อย ตระเตรียมระเบิดทางน้อย มิให้ฝ่ายทหารดิดตามมา

เห็นเสียกอั้งหลุยเฝ้าอยู่กลางทางน้อย คนทำหน้าที่จุดสายชนวนคือศิษย์ค่ายฟ้าเขียวนามเง็กก่วงซัง

สายชนวนยาวห้าวา พอจ่อชุดไฟใส่ สะเก็ดไฟก็แลบเลียดุจงูคดเคี้ยวตัวหนึ่ง

กอโกยช้วยกับยักเลี้ยงชุนจุ้ยเห็นเช่นนั้น ไม่คำนึงถึงการลงมือพุ่งปราดไปยังทางน้อยยอย่างเร่งร้อน

อึ้งกิมลิ้งร้องดังๆ ว่า

"พวกมันคิดระเบิดทางน้อย รีบขัดขวาง"

คำพูดนี้รองบอกต่อบุ้นเจียง

ซึ่งความจริงมิต้องให้มันร้องบอก บุ้นเจียงก็ดิดตามกอโกยช้วยกับยักเลี้ยงชุนจุ้ยไป ห่างกันเพียงสองเชียะ

ถัดไปอีกเจ็ดแปดเชียะ เป็นอึ้งกิมลิ้งกับหุยโชยจี่ไล่ล่าตามมา

ที่ด้านหลังคนทั้งสาม เป็นกองทหารนับร้อยนับพัน เข่นฆ่าเข้ามาโดยพร้อมเพรียง

...ไม่อาจให้ฝ่ายทหารเหยียบย่างทางน้อยเด็ดขาด

...ทหารติดตามเหล่านี้ หากตามกองกำลังเหล่านักสู้ทัน เกรงว่าค่ายฟ้าเขียวไม่อาจรักษาฐานกำลังไว้ได้

กอโกยช้วยกับยักเลี้ยงชุนจุ้ยฉุกคิดถึงข้อนี้ เส็กอั้งหลุยก็นึกถึงเช่นกัน

ยามนั้นดินระเบิดใกล้ระเบิดแล้ว

ทางน้อยหากถูกระเบิดทำลาย ศัตรูข้ามมาไม่ได้ แต่พวกตนก็ข้ามมาไม่ได้เช่นกัน

...กอโกยช้วยกับยักเลี้ยงชุนจุ้ยสามารถข้ามทางน้อยทันท่วงทีหรือไม่?

เส็กอั้งหลุยยืนอยู่ช่วงกลางของทางน้อยหน้าผุดผาดซีดขาว พลันปลดหน้าไม้เจ็ดสีที่สะพายบนหัวไหล่ลงมา

หน้าไม้นี้คือหน้าไม้ดับอสุรยิงจันทร์

นี่เป็นหนึ่งในหกของวิเศษของเทพมือปราบเป็นเส็กอั้งหลุยช่วงชิงจากอุ้นตั่ว ความจริงใช้คู่กับกระสุนวิเศษ แต่ยามนี้นางกลับล้วงลูกดอกผูกเส้นเชือกออกมา

เส็กอั้งหลุยพาดลูกดอกกับหน้าไม้ เล็งเป้าแล้วยิงลูกดอกออกไป

ลูกดอกนี้ยิงใส่บุ้นเจียง

บุ้นเจียงกำลังไล่ติดตามยักเลี้ยงชุนจุ้ย เห็นแน่ชัดว่าจะตามทันลูกดอกผูกเส้นเชือกก็ยิงถึงเบื้องหน้า

หากมิใช่บุ้นเจียงมีความสามารถเหนือธรรมดา ลูกดอกนี้จะคร่าชีวิตมันจริงๆ

คนของค่ายฟ้าเขียวชมดูจนโห่ร้องชมเชยออกมา เหล่าทหารกลับส่งเสียงอุทานด้วยความตระหนก

บุ้นเจียงก้มกายลง ทรวงอกแทบแตะพื้น ลูกดอกนั้นก็พุ่งผ่านเบื้องบนศีรษะไป

เส็กอั้งหลุยร้องบอกต่อฮักเลี้ยงชุนจุ้ยว่า

"คว้าไว้"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยหนีบทวนไว้ที่ซอกแขน ยกมือขวาขึ้นคะปบถูกเส้นเชือกที่ผูกลูกดอก

เส็กอั้งหลุยกระดุกมือวูบ ก็ฉุดร่างฮักเลี้ยงชุนจุ้ยลอยขึ้น ดกลงยังช่วงหน้าของทางน้อย

บุ้นเจียงก็เร่งฝีเท้า พุ่งปราดเข้าใกล้ทางน้อย ห่างจากดินระเบิดเพียงสองเชียะ

มันโบกแขนเสื้อ ใช้แขนเสื้อเมฆวารีทะเลดังไฮ้ออกอีกครา คิดดับไฟบนสายชนวน

...ดินระเบิดหากไม่ระเบิด เหล่าทหารก็จะบุกยึดทางน้อยไว้

...คนของค่ายฟ้าเขียวแม้สามารถยันเหล่าทหารไว้ แต่กองทหารที่หลังเขาจะดีดลบหลัง สุดท้ายต้องกวาดล้างโจรร้ายเหล่านี้จนหมดสิ้น

เส็กอั้งหลุยใช้เส้นเชือกฉุดดึงฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ข้ามทางน้อย บุ้นเจียงกลับคิดดับไฟบนสายชนวน

ความสำเร็จหรือล้มเหลวของความเคลื่อนไหวนี้ เกี่ยวพันถึงการดงอยู่หรือล่มสลายของคนทั้งหมด

กอโกยอ้วยอยู่ที่ปากทาง

มันความจริงถือดีในตัวเบา ทำหน้าที่รั้งท้าย เข้าใจว่าก่อนเกิดการระเบิด สามารถโลดแล่นกลับไปยังช่วงกลางของทางน้อย

มันความจริงวิตกกังวลว่า ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยข้ามไปไม่ได้ เมื่อฮักเลี้ยงชุนจุ้ยข้ามไปได้ ก็ลังเล ว่าตัวเองไม่แน่ว่าจะข้ามไปได้

แต่ในช่วงเวลานี้ มันไม่มีเวลาเลือกเฟ้นได้

มันโถมใส่บุ้นเจียง โบกแขนเสื้อหลวมกว้างจู่โจมใส่บุ้นเจียงอย่างดุดัน

บุ้นเจียง คิดดับไฟบนสายชนวน กอโกยอ้วยกลับสกัดมันไว้

บุ้นเจียงมิอาจไม่รับศึก

ทั้งสองหักล้างกันสี่กระบวนเพลงแปดท่วงท่า อึ้งกิมลิ้งและพวกก็ดาหน้าเข้ามาสมทบ

กอโกยอ้วยยืนหยัดอยู่ริมหน้าผา ฝ่ามือทั้งสองกับแขนเสื้อทั้งสองก่อเกิดเป็นแหฟ้าดาข่ายดิน ไม่ขอบล่าถอยแม้สักครึ่งก้าว

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเหลียวหน้ามอง ถึงกับตาแดงฉานด้วยสายเลือด ขยับทวนคิดกลับไปช่วยเหลือกอโกยอ้วยขับไล่ศัตรู เส็กอั้งหลุยชิงฉุดรั้งมันไว้

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยร้อนรุ่มใจยิ่ง คิดสลัดหลุด พลันได้ยินบุ้นเจียงส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกว่า

"ไม่ทันการณ์แล้ว รีบถอย"

พลางนำกำลังถอยห่างไปวาเศษ

เส็กอั้งหลุยพลันร้องดังๆ ว่า

"กอเล่าปั้ง ชั่วชีวิตนี้เราติดค้างน้ำใจท่าน"

เห็นกอโกยฮ้วยส่ายร่างโงนเงน แสดงว่าได้รับบาดเจ็บ ปากยังส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ตั่วเนี้ย ท่านไม่ได้ลำเอียง ท่านไม่เหลียวแลปีศาจน้อยแซ่ฮักเลี้ยงแต่เพียงเดียว ท่านยังห่วงใยเรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ บังเกิดเสียงบึม ดินระเบิดเกิดการระเบิดแล้ว

พริบตานั้นฟ้าสะท้านดินสะเทือน หินใหญ่น้อยกระเด็นเซ็นซ่าน

เมื่อผงคลีค่อยสงบลง ทางน้อยถูกระเบิดขาดไปช่องใหญ่ กอโกย-ฮ้วยกลับอันตรธานไปแล้ว

เสือกอั้งหลุย ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยและเงือกก่วงซ้งล้วนหมอบอยู่ช่วงกลางของทางน้อย รอยแยกอยู่ห่างไปไม่กี่เชียะ

บุ้นเจียง อึ้งกิมลิ้งและพวกที่ฝั่งตรงข้ามก็ถูกเศษหินดินโคลนครอบคลุมใส่ร่าง กำลังขยับดิ้นรนช้าๆ

พวกมันอยู่ห่างปานนี้ ยังได้รับผลกระทบกระเทือนกอโกยฮ้วยเฝ้าอยู่บนทางน้อย ไหนเลยรอดชีวิตได้

เหล่าทหารที่ฝั่งตรงข้ามส่งเสียงดวาดดังสับสน แต่ล้วนไม่มีประ-โยชน์ พวกมันไม่สามารถข้ามมาได้

รอยแยกบนทางน้อยอย่างน้อยกว้างเจ็ดแปดวา

เกาทัณฑ์ของพวกมันไม่อาจยิงข้ามมา ต่อให้ยิงข้ามได้ ก็สูญเสียอานุภาพการทำลายล้าง

พวกมันได้แต่ยกกำลังอ้อมไปยังภูเขาหน้า พลิกข้ามผนังผา จึงสมทบกับกองกำลังที่หลังเขาได้

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยมือหนึ่งถือทวนยันกายไว้ มือหนึ่งเกาะไหล่เสือกอั้ง-

หลุยลุกขึ้นยืน

เสือกอั้งหลุยหน้าซีดขาวกว่าเดิม เพียงกล่าวเบาๆ คำหนึ่ง

"ข้าพเจ้าทำร้ายเขา"

หากมิใช่เพราะเสือกอั้งหลุย กอโกยช้วยที่คลุกคลีบนเส้นทางมิจฉาชีพ รู้จักแต่หาผลประโยชน์ ไหนเลยต้องหลบหนีถึงสุดขอบฟ้า สุดท้ายทิ้งชีวิตไว้ที่นี้

คนทั้งสามประคับประคองกันและกัน เดินผ่านทางน้อยกลับไปยังหลังเขา

ขณะจะผ่านทางน้อย พลันปรากฏเงาคนถลันวูบคล้ายกับจะชนใส่เสือกอั้งหลุย

คนผู้นี้อยู่ในเครื่องแบบของค่ายฟ้าเขียว คล้ายคิดรายงานอันใด แต่แล้วชวนเชเสียหลัก ถลาเข้าหาเสือกอั้งหลุย

เสือกอั้งหลุยกำลังเศร้าเสียใจ ยักเลี้ยงชุนจุ้ยก็กำลังลำบากใจ ยามกะทันหันไม่ได้ระวังป้องกัน

ดีที่ข้างกายพวกเขายังมีเงือกก่วงซัง

และเป็นคราเคราะห์ของเงือกก่วงซัง

เงือกก่วงซังมีจุดเด่นประการหนึ่ง

มันทำงานฉับไว มีความทรงจำเป็นเยี่ยม ดังนั้นได้เลื่อนเป็นคนสนิทของยึงเซ่งฮวง เมื่อกองทหารยกมาถึงมีแต่มันรายงานด่วนต่อยึงเซ่งฮวงถึงห้องนอน

ความแม่นยำของความทรงจำมัน สามารถจดจำชื่อแซ่รูปโฉมตลอดจนลักษณะพิเศษของพี่น้องค่ายฟ้าเขียวทุกคน

ดังนั้นมันพบว่า ภายในค่ายไม่มีคนผู้นี้

...คนผู้นี้เป็นใคร?

...หากเป็นคนของนครล้างคำมั่นหรือบ่าวทาสตระกูลยักเลี้ยง ไฉนแต่งเครื่องแบบของศิษย์ค่ายฟ้าเขียว?

เง็กก่วงซังเบื่อระแวงสงสัย ก็ยืดกายขวางกันอยู่เบื้องหน้าเสี่กอั้งหลุย

คนผู้นี้พอพุ่งชนใส่ ในมือก็เพิ่มมีดสั้นเล่มหนึ่ง จ้วงแทงใส่ทรวงอกเสี่กอั้งหลุย

เง็กก่วงซังเบื่อขวางกัน คมมีดก็แทงใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน

เง็กก่วงซังส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ตวัดเท้าเตะออก คนผู้นั้นชิงคลายมือทิ้งมีดถลันหลบเลี่ยง

เสี่กอั้งหลุยรีบประคองเง็กก่วงซังไว้ ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็เสือกแทงทวนออก

คนผู้นั้นถอยปราดอย่างรวดร้อน ฝ่าด่านสามชั้นล่าถอยไปในกองทหารที่หลังเขา

มันก่อนลงมือ ก็คำนวณหนทางถอยไว้ก่อน

เหล่าทหารที่หลังเขาคิดขัดขวาง นายทัพผู้หนึ่งตวาดห้ามว่า

“อย่าได้ลงมือ เป็นกู่กงจื้อ”

คนผู้นี้กลับเป็นกู่เชียะเชี้ยว

มันปลอมเป็นศิษย์ค่ายฟ้าเขียว ปะปนอยู่ในกองกำลังใหญ่ ในใจก็บังเกิดจิตกริ่งเกรง โดยเฉพาะคู่มือเช่นทิชิ่ว มันไม่อาจต้านรับได้ ดังนั้นรีรอไม่กล้าลงมือภายหลังเห็นทางน้อยถูกระเบิดขาด ทราบว่ายากจะกวาด

ล้างค่ายฟ้าเขียวได้ จึงตกลงใจทิ่มแทงสังหารศัตรูคนหนึ่งค่อยล่าถอยเข้ากองทหารที่หลังเขา คาดว่าค่ายฟ้าเขียวไม่อาจทำอย่างไรมันได้

เป้าหมายสำคัญของมัน คือเส็กอั้งหลุย

เนื่องเพราะมันทราบว่า เส็กอั้งหลุยหากมีชีวิตอยู่ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมัน ไม่ว่าเชิกเสียวเซียงหรือเส็กอั้งหลุย ล้วนผูกความแค้นกับมันอย่างลึกล้ำ ไม่มีวันคลี่คลายได้

คิดไม่ถึงมีดประทุษร้ายของมันครั้งนี้ ยังไม่อาจปลิดชีวิตเส็กอั้งหลุยได้

เส็กอั้งหลุยประคองเง็กก่วงซังไว้ เห็นชีวิตหนุ่มฉกรรจ์ของมันห่อเหี่ยวลงโดยเร็ว ริมฝีปากก็กลับกลายเป็นซีดขาว กล่าวว่า

"มันไม่ใช่...คนของค่ายฟ้าเขียว มันมิใช่..."

เส็กอั้งหลุยข่มความเศร้าสลด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าทราบ"

เง็กก่วงซังคิดลืมตาขึ้น จนใจที่เปลือกตาหนักอึ้งลืมไม่ขึ้น เพียงกล่าวว่า

"มันเป็นใคร...มันทำร้ายเรา..."

"ข้าพเจ้าทราบว่ามันเป็นใคร ข้าพเจ้าจะล้างแค้นให้กับท่าน"

เง็กก่วงซังค่อยสงบลง

สงบโดยตลอดกาล

.....

ฮึงเซ่งฮวงนำศิษย์หลายสิบคน และเด็กสตรีคนชรา

นับร้อยข้ามลำน้ำเอ็กจุ้ยรออยู่ริมธาร ในที่สุดเส็กอั้งหลุย ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยนำกำลังที่หลงเหลือมาสมทบ

ทั้งหมดจมเรือทำลายแพ จัดกำลังใหม่ พบว่ามีชายฉกรรจ์ร้อยกว่าคน ในจำนวนนี้มีอยู่สามส่วนที่รับบาดเจ็บ

คนทั้งหมดอยู่ฝั่งตรงข้าม เห็นแสงไฟลุกช่วงโชติจับขอบฟ้า ทราบว่าฝ่ายทหารจุดไฟเผาทำลายค่ายฟ้าเขียวแล้ว

เห็นรากฐานที่พากเพียรเพาะสร้างมานานปี ถูกเผาทำลายวอดวาย ทุกผู้คนอดสะท้อนมิได้ พร้อมกับบังเกิดความเคียดขึ้งอาฆาตจับใจ

กอโกยฮ้วยสละชีวิต ซากสังหารถูกระเบิดแหลกลาญเป็นผุยผง มันกับอุ้ยอะม้อทยอยเสียชีวิต สร้างความเศร้าเสียใจแก่เส็กอั้งหลุยที่สุด

เส็กอั้งหลุยเป็นคนชาญฉลาด ไหนเลยไม่ล่วงรู้ความในใจที่กอโกยฮ้วยมีต่อนาง กอโกยฮ้วยนับว่าเสียชีวิตเพราะนางอย่างแท้จริง

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็ลำบากใจ มันกับกอโกยฮ้วยปะทะคารมเสียดสีกันตลอดมา มีสภาพเฉกเช่นน้ำกับไฟ กอโกยฮ้วยพอเสียชีวิต ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกลับบังเกิดความเศร้าเสียใจโดยไร้สาเหตุ และอ้างว้างโดยไร้เหตุผล

อาจบางทีมันกับกอโกยฮ้วยล้วนอยู่ในห้วงความรักที่สิ้นหวัง ดังนั้นฝากชีวิตแก่กันและกัน รู้ใจอย่างลึกซึ้ง พวกมันไม่คล้ายอิ่วไจบี่ที่ไม่ถือหลักการ ไม่เลือกวิธีที่ใช้ แม้ทราบว่าสิ้นหวัง แต่ยังทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อความรักอันงมงายนี้

...แค่สุดท้ายจะเป็นอย่างไร?

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยไม่กล้าครุ่นคิด

มันรู้สึกตนเองยิ่งสิ้นหวังและเหลวไหลกว่าเดิม แต่ส่วนลึกของจิตใจ กลับบังเกิดความมุ่งหวังอันร้อนแรงชนิดหนึ่ง

คนของกอโกยช้วยกับอุ้ยอะม้อก็พลีชีวิตไปห้าคน ผู้คนที่หลงเหลือสิบกว่าคนไม่มีทิศทางไป ดังนั้นดิดสอยห้อยตามเส็กอั้งหลุยชั่วคราว

สี่บ่าวทาสใหญ่ของยักเลี้ยงชุนจุ้ย ถูกกระบี่พิษแขนเดียวลอบสังหาร ไปสองคนคงเหลืออยู่สองคน รวมทั้งจับอิดนึ้ง (บุรุษที่สิบเอ็ด) กับจับซาม่วย (น้องสาวที่สิบสาม)

เบื๊อดอนข้ามลำน้ำ ฮึงเซ่งฮวงสั่งให้ละทิ้งม้า ขามนี้เหลียวมองรอบข้าง ไม่ทราบไปยังทิศทางใดดี

ยักเลี้ยงชุนจุ้ย กล่าวว่า

"พวกเราไปยังโป๊ยเซียนติ่ง (เมืองแปดเซียน) หารือกับไฮ้แป๊ะแปะ (ลุงแซ่ไฮ้) ดูว่ามีที่ให้พวกเราพักพิงหรือไม่?"

ทิชิ่วกล่าวอย่างกรุ่นคิด

"ไฮ้เหลา (ผู้เฒ่าแซ่ไฮ้) ล้างมือน่านปี ตอนนี้ให้เขาล่วงเกินฝ่ายทหาร เกรงว่าไม่ถูกต้อง"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวว่า

"ทิยี่กอไม่ต้องกังวล ไฮ้แป๊ะแปะเคยได้รับบุญคุณจากตระกูลเรา มันความจริงเป็นโจรคุ้นกับพื้นที่ละแวกนี้ หากให้ความคุ้มครอง ย่อมมีสถานที่อันปลอดภัย"

ฮึงเซ่งฮวงใคร่ครวญสถานการณ์ กล่าวว่า

"ฝ่ายทหารหากคิดข้ามลำน้ำ ต้องใช้เวลาสองสามวันจึงต่อเรือได้ แต่พวกเรานำคนในครอบครัวออกวิ่งเพ่นพ่าน เกรงว่าไม่อาจหนีรอด

จากการล้อมจับของพวกมัน หากผู้เฒ่าภูตบดีไม่สะดวกกับการเสนอหน้า ขอเพียงเสนอแนะที่ซ่อนตัวแก่พวกเราก็พอ”

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวว่า

“อย่างนั้นเรากับตั่วเนี้ยจะไปหารือกับไอ้เป๊ะแปะดู”

ทุกผู้คนเห็นว่าทิชั่วเป็นยอดมือปราบ ไม่ควรเสนอหน้า ยิ่งเซ่งฮวงปกครองพี่น้องค่ายฟ้าเขียว ก็ไม่สะดวกกับการเสี่ยงอันตราย ดังนั้นเห็นพ้องด้วย ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกับเสี่ยกอั้งหลุยปลอมแปลงโฉม นำจับอิดนึ้งกับม่าวทาสคนหนึ่งร่วมทาง ปลอมเป็นสามีภรรยาออกท่องเที่ยวปะปนเข้าเมืองมุ่งสู่ตึกตระกูลไอ้

ทั้งสองบรรลุถึงปากตรอก ก็ลงจากหลังม้า จัดแจงเสื้อผ้า เดินเข้าไปส่งนามบัตรแสดงความจำนงขอเข้าพบผู้เฒ่าภูตบดีไอ้เทาะชัว

คนเฝ้าประตูถือนามบัตรเข้าไปรายงาน ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกับเสี่ยกอั้งหลุยสบตากันวูบ ใจกลางฝ่ามือปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

...หากไอ้เทาะชัวมีการติดต่อกับโป๋วจงจือ หรือได้รับแจ้งจากกองกำลังที่กวาดล้างเหล่าโจร ฉีกหน้าอย่างกะทันหัน สภาพการณ์ของพวกเขานับว่าอันตรายยิ่ง

ขณะร้อนรุ่มใจ ไอ้เทาะชัวกับชายชราอีกผู้หนึ่งก็ออกจากประตูตึกมาต้อนรับด้วยตนเอง หัวร่ออย่างห้าวหาญกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นยักเลี้ยงกงจื้อมาแล้ว อภัยที่มาต้อนรับสาย”

มันยึดถือเสี่ยกอั้งหลุยเป็นภรรยาของยักเลี้ยงชุนจุ้ย พร่ำบอกว่าเป็นคู่สร้างคู่สม ดั่งกิ่งทองใบหยก ยักเลี้ยงชุนจุ้ยถึงกับบังเกิดความกระอักกระอ่วน กลับเป็นเสี่ยกอั้งหลุยที่วางตัวเป็นปกติดุจเดิม

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยรู้สึกไอ้เทาะชัวยังมีความห้าวหาญดุจเดิม ควรแก่การไว้วางใจ ดังนั้นบ่งบอกเจตนาการมาโดยคร่าวๆ ขอสถานที่หลบภัยชั่วคราว ตลอดจนเสบียงอาหารประทังหิว

เส็กอั้งหลุยรีบกล่าวเสริมว่า หากตระกูลไอ้ไม่สะดวกก็ไม่เป็นไร พวกนางเข้าใจดี จะรีบผละจากแท่นแปดเซียน เพียงขอให้ไอ้เทาะชัวปกปิดเป็นความลับไว้ อย่าได้เปิดเผยร่องรอยพวกนางออกไป

ไอ้เทาะชัวพอฟังจบ ต้องครุ่นคิดเป็นเวลานาน เมื่อเงยหน้าขึ้นรอยย่นบนใบหน้าคล้ายเพิ่มมากกว่าเดิม ปากกล่าวว่า

"ฮักเลี้ยงกงจื้อ เส็กตั่วเนี้ย ยกบุญคุณแม่ทัพผู้เฒ่าไม่กล่าวถึง เพียงเห็นแก่คุณธรรมของสหายร่วมแนว ค่ายฟ้าเขียวที่อยู่ข้างเคียงมีภัย ตามเหตุผลเราไม่ควรนิ่งดูดาย เพียงแต่เราอายุสูงวัยต่างกับกาลก่อน..."

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเข้าใจความรู้สึกของมัน

เนื่องเพราะบิดามันฮักเลี้ยงลักอั้วก็มีความรู้สึกเช่นนี้

...วีรบุรุษกลัวความชรา ผู้กล้ากลัวโรคภัยรุมเร้า แม่ทัพกลัวอิ่มหนำสำราญ ยามใดที่มีภรรยามีครอบครัว มีบุตรธิดา ปณิธานก็ไม่เหมือนกาลก่อนแล้ว

...มิใช่ไม่มีกำลังวังชา หากแต่มีข้อกริ่งเกรง

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยขณะจะจากไป ไอ้เทาะชัวกลับขวางกันมันไว้ กล่าวว่า

"เพียงแต่มีเรื่องบางประการพึงกระทำ จะได้มีความทรงจำอันภาคภูมิ ยังมีเรื่องบางประการ หลังจากกระทำแล้ว ค่อยตายตาหลับได้"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยยิ้มแล้ว ยิ้มพลางเหลียวหน้าไปยังเส็กอั้งหลุย

แววตาของมันคล้ายบอกต่อเส็กอั้งหลุยว่า มันไม่ได้ดูผิด ไช้แป๊ะแปะผู้นี้ยังคงมีน้ำใจระอุอุ่น

ไช้เทาะซัวกล่าวอีกว่า

"ท่านรอสักครู่ เราจะหารือกับเล่ายี่เล่าซา (อันดับสองและสาม) ผลเป็นอย่างไรเราจะบอกต่อท่าน"

ชายชราท่าทางหยิ่งยโส สงบปากคำอยู่ด้านข้างตลอดเวลา พลันกล่าวว่า

"เราก็เห็นว่าพวกเราสมควรหารือสักครา แต่ไม่ว่าผลการหารือเป็นอย่างไร เรื่องของยักเลี้ยงกงจื้อเท่ากับเป็นเรื่องของพวกเราเทียนตี่สี่โซ่ว (สี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้ง)"

จากนั้น กล่าวกับไช้เทาะซัวว่า

"พวกเราไปหาเล่าซา (อันดับสาม) กัน"

จากนั้นคนทั้งสองเดินเข้าสู่ห้องโถงชั้นใน

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยอธิบายว่า

"ไช้แป๊ะแปะความจริงสาบานเป็นพี่น้องกับยอดฝีมืออีกสามท่าน ขนานฉายาเทียนตี่สี่เสี้ยว (สี่ฉกรรจ์ฟ้าทอดทิ้ง) ที่ใช้ชื่อฟ้าทอดทิ้ง เนื่องเพราะไช้แป๊ะแปะมีสภาพความเป็นอยู่อย่างทุกข์เข็ญ ดังนั้นเรียกว่าฟ้าทอดทิ้ง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"พวกมันสาบานเป็นพี่น้อง จัดลำดับตามอายุขัย เล้าตัวอุ้นอายุมากที่สุด ดังนั้นเป็นพี่ใหญ่ ไง้วซังเจ่กเป็นเล่ายี่ ปาซาตี้เป็นเล่าซา ไช้แป๊ะแปะเป็นเล่าสี่ แต่หากนับวิทยายุทธ์ ควรนับย้อนกลับมา พวกมันพออายุมาก

เข้า สี่ฉกรรจ์ก็กลับกลายเป็นสี่เฒ่า”

เส็กอั้งหลุยกล่าวว่า

“ฟ้าทอดทิ้งคนไม่ทอดทิ้ง คนหากไม่ทอดทิ้ง ย่อมมีที่ยืนหยัดทรงกาย”

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวว่า

“ชายชราเงียบขรึมเมื่อครู่คือโง้วซังเจ่ก คำพูดของมันมีน้ำหนักยิ่ง”

ในที่สุดไฮ้เทาะชัวกลับออกมา ที่ข้างกายนอกจากโง้วซังเจ่กที่ท่าทางหยิ่งยโสแล้ว ยังมีชายชราเค้าหน้าเมตตาการุณย์ผู้หนึ่ง ซึ่งคือเล่าซา (อันดับสาม) ปาซาคี้

ไฮ้เทาะชัวความจริงกลัวได้รับความกระทบกระเทือน แต่เห็นว่าแม่ทัพยักเลี้ยงกุมอำนาจสำคัญ ทั้งไปมาหาสู่กับจูกัวะชิงแซ จะช้าเร็วต้องระงับคดีนี้ หากตนเองไม่ช่วยเหลือ วันหน้าจะแบกหน้าไปพบยักเลี้ยงลักอั้วได้อย่างไร

ปาซาคี้กลับคัดค้าน เห็นว่าไม่ควรชักนำเภทภัยใส่ตัว บิหนำซ้ำเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับโป่วจงจือและฉั่วเกีย ไม่อาจดอแยเด็ดขาด

แต่โง้วซังเจ่กเสนอให้ช่วยเหลือ ด้วยคุณธรรมบู๊ลิ้ม สมควรยื่นมือช่วยเหลือ ไม่เช่นนั้นก็ต้องจัดหาม้าเร็วกับเสบียงกรัง ให้ยักเลี้ยงชนจ้ยและคนของค่ายฟ้าเขียวหลบหนีไปไกลแสนไกล

ใจจริงของไฮ้เทาะชัว ไม่ต้องการให้ยักเลี้ยงชุนจุ้ยจากไปในลักษณะนี้ ในที่สุดตกลงยกถ้ำปี่ง้ำดั่ง (ถ้ำหินลับ) ซึ่งอยู่ละแวกคุ้งน้ำเชิงโคยกั่ง (ธารน้ำใส) ลำน้ำเอ็กจุ้ย ให้ทั้งหมดซ่อนตัวอยู่ระยะหนึ่ง รอจนกองทหารผ่านไปแล้วค่อยว่ากล่าว

ถ้ำหินลับความจริงเป็นรังของสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้ง ในระหว่างที่เป็นโจรตั้งอยู่ในทำเลเร้นลับ ครั้งกระโน้นทางการเคยยกกำลังปราบปราม ล้วนประสบความล้มเหลว

ไอ้เทาะซัวบ่งบอกว่า จะจัดหาเสบียงอาหารให้ปาซาคี้ลอบลำเลียงส่ง นอกจากนั้นโง้วซังเจ่กจะจัดวางยามบนเส้นทางทอดสู่ถ้ำหินลับ หากมีความเคลื่อนไหวใด จะรีบส่งข่าวให้

คนของค่ายฟ้าเขียวเมื่อมีที่ซ่อนตัวชั่วคราว ทิชิ่วก็สั่งให้ทารกกระบี่ทิเกี่ยมทิเกี่ยมควบม้า เดินทางสู่เมืองน่ำอี่ แจ้งต่อตั่วซือเฮียบ้อเช้ง

ทิชิ่วไม่ทราบตั่วซือเฮียยังอยู่ที่เมืองน่ำอี่หรือไม่ แต่บ้อเช้งออกเสาะหาเซ็กเสียวเซียงที่เมืองซีออึงติ่ง ไม่ว่าไปยังที่ใด จะทิ้งรหัสให้ทารกกระบี่ทั้งสองติดตามไป

ทิชิ่วที่ส่งทารกกระบี่ทิเกี่ยมตั้งเกี่ยมไป หนึ่งนั้นไม่ต้องการให้ทารกกระบี่ทั้งสองรับความลำบากร่วมกับทั้งหมด นอกจากนั้นในการต่อสู้ที่ผ่านมา ทารกกระบี่ทั้งสองไม่ได้เผยโฉม หากใช้พวกมันไป จะไม่เป็นที่สนใจของผู้คน

ทิชิ่วเห็นว่าการรั้งอยู่ที่แท่นแปดเซียน ดูไปมีที่พักพิง มีเวลาพักรักษาตัว แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ในใจมีลางสังหรณ์อันอัปมงคลชนิดหนึ่ง

...ที่แท้เป็นลางอันใด ทิชิ่วไม่อาจบอกได้

บทที่ 21
อาวุธลับสยบขวัญ

ทารกกระบี่ทิเกี่ยมตั้งเกี่ยมซ่อนกระบี่สั้นไว้ในแขนเสื้อปลอมเป็นเด็กข้างเคียงออกมาท่องเที่ยว ให้บ่าวทาสของฮักเลี้ยงชุนจุ้ยผู้หนึ่งนำทาง อ้อมทางสู่เมืองน่ำอี่ มิคาดเพิ่งออกเดินทางก็ถูกบุ้นเจียงกับบริวารนามซูจื่อชิ่วพบเห็น

บุ้นเจี่ยงกับซูจื่อชิ่วก็ปลอมแปลงโฉม ข้ามลำน้ำเอ็กจุ้ยมาก่อนความจริงคิดสืบเสาะร่องรอยของเส็กอั้งหลุยและพวก พลันพบเห็นหนึ่งฉกรรจ์สองเยาว์วัยควบม้าออกเดินทางอย่างรีบร้อน

บุ้นเจียงฉุกใจคิดขึ้น

...หากติดตามคนทั้งสาม อาจทราบว่าเส็กอั้งหลุย ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยและพวกซ่อนตัวอยู่ที่ใด

ดังนั้นบุ้นเจียงกับซูจื่อชิ่วติดตามไปในบัดดล

ติดตามมาเป็นระยะทางร้อยลี้ บุ้นเจียงพบว่าไม่ถูกต้อง ...เหล่าโจรค่ายเทียบเบฆม้องไม่หลบหนีไกลปานนี้ บุ้นเจียงแทบเข้าใจว่าตัวเองกาดเดาผิดแล้ว มันฉวยโอกาสที่หนึ่งฉกรรจ์สองเขาว์วัยรับประทานอาหารที่ห้องโถงโรงเตี๊ยม สั่งซูจื่อชิ่วลอบเข้าห้องพัก รื้อค้นห่อผ้าพวกมัน ในที่สุดพบเห็นอาวุธของพวกมัน

เป็นกระบี่เหล็กเล่มหนึ่ง กระบี่ทองเหลืองเล่มหนึ่ง และขวานยาวที่สามารถเชื่อมต่อกันเล่มหนึ่ง

บุ้นเจียงพอได้รับรายงาน ทราบว่านั่นเป็นอาวุธของทารกกระบี่สังกัดบ้อเช้ง และอาวุธขวานใหญ่ของบ่าวทาสในสังกัดตระกูลฮักเลี้ยง

บุ้นเจียงเมื่อพบเห็นร่องรอยของทิเกี่ยมดั้งเกี่ยม ก็คิดฉวยโอกาสฟ้องร้องว่า สี่ยอดมือปราบสมคบกับเหล่าโจร ดังนั้นตกลงใจติดตามทารกกระบี่ทั้งสองไป ไม่แน่ว่าจะหาพบบ้อเช้ง

การติดตามครั้งนี้ ติดตามถึงเมืองน่ำอี่

บุ้นเจียงเห็นหนึ่งบ่าวทาสสองทารกกระบี่บุกเข้าตึกนายทัพฮักไป

บุ้นเจียงกับซูจื่อชิ่วข้ามกำแพงตึกไปซุ่มดู พบว่าบ้อเช้ง เซ็กเสียว เซียง ลุ้ยก้วงกับถึงมิ่งซื่อล้วนอยู่ภายในห้อง

การติดตามของบุ้นเจียง นับว่าไม่สูญเปล่า แต่มันกลับลอบฉุดดึงซูจื่อชิ่วจากมา เสาะหาโรงเตี๊ยมเล็กๆ ที่อยู่ข้างเดียงแห่งหนึ่งพักพำนัก

ซูจื่อชิ่วย่อมไม่เข้าใจ

บุ้นเจียงกล่าวว่า

"ผู้ต้องหาสำคัญทั้งสี่ล้วนเสาะพบ แต่พวกเราไม่อาจเคลื่อนไหว

โดยพลการ”

“พวกเราสามารถแจ้งให้เจ้าหน้าที่กรมเมืองล้อมจับพวกมัน”

“ไม่มีประโยชน์ ผู้คนประดานั้นไม่อาจทำอย่างไรได้ อย่าว่าแต่นายทัพยักซุ่งไช้ให้การหนุนหลังบ้อเช้ง”

ชูจื่อชิ่วถามว่า

“อย่างนั้นพวกเราควรทำอย่างไร?”

“ยังไม่ทำอันใดทั้งสิ้น...เจ้าพบเห็นเรื่องหนึ่งหรือไม่?”

“เรื่องอันใด?”

“บ้อเช้งคล้ายเคลื่อนไหวไม่ได้”

“มันหากเคลื่อนไหวไม่ได้ พวกเราก็สะดวกสบายกว่าเดิม”

บุ้นเจียงกล่าวว่า

“สองทารกกระบี่มารายงานเรื่องที่ค่ายฟ้าเขียวถูกปิดล้อม เชียกเสียวเชียงย่อมต้องไปช่วยเหลือ ที่หลงเหลือก็จัดการได้ง่ายดายกว่าเดิม”

“หากบ้อเช้ง เชียกเสียวเชียง ลุ้ยก้วงและถังมึ่งซื้อล้วนจบชีวิตในเงื้อมมือตั่วนั้ง ความดีความชอบนี้...”

“ความดีความชอบนี้ ย่อมแบ่งปันให้กับเจ้า”

“ขอบพระคุณตั่วนั้งส่งเสริม”

บุ้นเจียงพักโรงเตี๊ยม เมื่อมองจากหน้าต่างห้องพักลงไป สามารถเห็นความเคลื่อนไหวในตึกนายทัพยัก

มิคาดยามนั้นพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนมาถึง บุรุษสตรีคู่หนึ่งเข้าพักโรงเตี๊ยม

บุ้นเจียงพอพบเห็นคนทั้งสอง สร้างความยินดียิ่ง

...พวกมันปรากฏกายในที่นี้ คาดว่าผู้วิเศษเก้าเร้นลับก็อยู่ละแวกใกล้เคียง สามารถจัดการกับบ้อเช้งและพวกในคราเดียว

...คนทั้งสองนี้คือบุรุษสูงใหญ่เล้งโป่วฮือ กับสตรียวนยั่วเอ็งเล็กอ้อ

ผัคนทั้งสองฝ่ายพอพบกัน บุ้นเจียงก่อยทราบว่า ผู้วิเศษเก้าเร้นลับฆ่าเทพมือปราบ และทำร้ายบ้อเช้งบาดเจ็บสาหัส ตอนนี้บ้อเช้งสูญเสียความสามารถในการลงมือชั่วคราว

แต่เล้งโป่วฮือและเอ็งเล็กอ้อไม่บอกว่าซือแป้มันเสียชีวิตแล้ว เพียงบอกว่าผู้วิเศษเก้าเร้นลับรับบาดเจ็บ ไม่สามารถคร่าทุมเช็กเสียวเชียงและพวกได้

เอ็งเล็กอ้อยังบอกต่อบุ้นเจียงว่า หนังสือโลหิตซึ่งมีความสำคัญใหญ่หลวง ซุกซ่อนอยู่ในโกร่งกระบี่ของกระบี่เช็กเสียวเชียง

บุ้นเจียงพอฟัง ก็วางแผนปลิดชีวะเช็กเสียวเชียงช่วงชิงจดหมายโลหิต ฉกฉวยโอกาสฆ่าบ้อเช้ง พร้อมกับขอความร่วมมือจากพวกมันทั้งสอง

เอ็งเล็กอ้อทราบว่าตนเองสูญเสียซือแป้ ต้องพึ่งพาบุคคลเช่นบุ้นเจียงย่อมไม่ปฏิเสธคำร้องขอของบุ้นเจียง

วันที่สอง บุ้นเจียงสั่งซูจื่อชิ่วปลอมแปลงโฉม ไปสืบดูที่ละแวกตึกนายทัพยัก พบว่าเช็กเสียวเชียง ลุ้ยก้วงและบ่าวทาสที่ใช้ขวานใหญ่นั้นล้วนหายสาบสูญไป

บุ้นเจียงรีบสืบเสาะใหม่ ครั้งนี้คิดสินบนให้กับคนงานในตึกนายทัพยักผู้หนึ่ง ค่อยทราบว่าเช็กเสียวเชียงกับลุ้ยก้วงจากไปตั้งแต่เมื่อคืน

พวกเขาคงทราบว่าค่ายฟ้าเขียวถูกตีแตก ดังนั้นรีบรุดไปทั้งในยาม

ราตรี

บุ้นเจียงนับว่าพลาดโอกาสกำจัดฆ่าเซ็กเสียวเซียง ช่วงชิงจดหมายโลหิตไปอย่างน่าเสียดาย

แต่ที่นี้ยังมีบ้อเช้งกับถังมิ่งซื้อ ยังคงฆ่าทิ้งแล้วค่อยว่ากล่าวบุ้นเจียงกำหนดแผนการเคลื่อนไหวในบัดดล

.....

เวลายามจี่ (สิบนาฬิกา) นายทัพยักษุ่งใช้นำกำลังออกจากเมืองน่ำอี่เหยียบย่างสู่ทางหลวง

ผู้ที่ร่วมทางประกอบด้วยบ้อเช้ง ถังมิ่งซื้อ สามทารกกระบี่ และเจ็ดในแปดองครักษ์ของนายทัพยัก

นายทัพยักมีแปดองครักษ์ คราครั้งนี้นำพาองครักษ์เจ็ดคนร่วมทางเพียงทิ้งคนผู้หนึ่งไว้เฝ้ารักษาดึกนายทัพ

จากลักษณะการแต่งกายของทั้งหมด แสดงว่าคิดเดินทางไกล

บ้อเช้งนั่งบนหลังม้า เขาไม่มีเรี่ยวแรงขับขี่ม้า งี่นเกี่ยมคอยถือบังเหียนม้าแทน

นายทัพยักความจริงคิดจัดเกี้ยวโดยสารให้ แต่บ้อเช้งกลัวว่าเสียเวลาการเดินทาง ดังนั้นดอบปฏิเสธ เมื่อเป็นเช่นนี้ นายทัพยักก็ไม่สะดวกกับการนั่งเกี้ยว ได้แต่ตากแดดลมบนหลังม้า

ทั้งหมดออกเดินทางสิบกว่าลี้ บ้อเช้งกล่าวกับถังมิ่งซื้อซึ่งควบม้าเคียงคู่ว่า

"ยี่เนี้ย ท่านทราบจุดมุ่งหมายที่พวกเราเดินทางสู่นครหลวงหรือ

ไม่?”

ถังมิ่งชื้อยกมือดกแต่งเรือนผม ขิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านคิดพลิกสถานะจากรับเป็นรุก กลับนครหลวงไปฟ้องร้องแหล่าขนนางโฉด”

บ้อเช้งผงกศีรษะกล่าวว่า

“เราร่างหนังสือกราบทูลไว้แล้ว ท่านควบขับม้าเร็วสามารถเร่งรุดเดินทาง ดั่วเนี้ยกับยักเลี้ยงกงจื้อ ตลอดจนยึงแจ่จู้ล้วนตกอยู่ในห้วงคับขัน ท่านมิสู้นำทิบี้ (ทารกเหล็ก) กับตั้งขี้ (ทารกทองเหลือง) ล่วงหน้าไปยังนครหลวง ติดต่อกับจูกัวะชิงเซ หาทางกราบทูลก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว”

ถังมิ่งชื้อขบคิดแล้วสั่นศีรษะ

บ้อเช้งกล่าวอย่างสงสัยใจ

“ท่านไม่ยินยอม?”

ถังมิ่งชื้อกล่าวว่า

“เราล่วงรู้จิตเจตนาของท่าน ท่านคิดทำตัวเองเป็นเป้าหมายสำคัญให้เราล่วงหน้าไปก่อน หากเกิดเรื่องขึ้น เรายังมีชีวิตรอด ท่านกลับต้องตาย”

นางเพ่งตาสุกใสจับจ้องมองบ้อเช้ง ถามเสียงราบเรียบ

“ใช่หรือไม่?”

บ้อเช้งหลบสายตาของนาง กล่าวว่า

“เราคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ จดหมายของเราต้องส่งถึงจูกัวะชิงแซ หนังสือกราบทูลฉบับนี้ต้องถวายต่อฮ่องเต้”

“ดังนั้นเราจะคุ้มครองท่านไป”

"ท่านสามารถไปแทนเรา อย่างนั้นจะถึงเร็วกว่า"

"แต่มือของท่านไม่อาจใช้กำลังได้ หากเราจากไป ท่านจะตกอยู่ในห้วงอันตรายกว่าเดิม"

"เราไม่ต้องการความคุ้มครองจากผู้คนมาก่อน"

"เราไม่ได้คุ้มครองท่าน พวกเราอยู่ด้วยกันจะปลอดภัยยิ่งเรา เราเท่ากับคุ้มครองตัวเอง"

บ้อเช้งกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"ท่านไม่ไปจริงๆ ?"

"หากท่านคิดเสาะหาคนไป ทางที่ดีเสาะหานายทัพฮักก"

"เรายังไม่ไว้วางใจมันโดยสนิทใจ"

ถังมิ่งซื้อยิ้มแล้ว นางยามแย้มยิ้ม แววตายิ่งงดงามกว่าเดิม ปากกล่าวว่า

"ท่านทางที่ดีอย่าได้ไว้วางใจเรา"

บ้อเช้งพอฟัง พลันฉุกคิดถึงอสุรีกีเอี้ยวฮวย หัวใจพลันปวดแปลบราวถูกเข็มทิ่มแทง

นายทัพฮักพลันกระตุ้นม้าเข้ามา กล่าวด้วยความกระดือรือร้นว่า

"เราคดล้ายได้ยินท่านทั้งสอง เอ่ยถึงเรา?"

ถังมิ่งซื้อแย้มยิ้มอย่างผุดผาดกว่าเดิม บ้อเช้งรีบกล่าวว่า

"พวกเราล้วนบอกว่าสร้างความลำบากแก่แม่ทัพท่านแล้ว"

นายทัพฮักเพียงมีศักดิ์เป็นนายทัพ บ้อเช้งจงใจยกยอมันเป็นแม่ทัพสร้างความลิงโลดยินดีแก่นายทัพฮักจนหัวใจพองโต กล่าวว่า

"อีกเจ็ดแปดลี้จะถึงเมืองซืออึงดิ่ง ที่นั้นมีขุนนางชั้นผู้น้อยนาม

ปิงตังเช้ง ครั้งก่อนเทพมือปราบแวะไป มันกลับไม่แจ้งต่อเรา ครั้งนี้ตั่วปู้เท้า (มือปราบใหญ่) ผ่านทางไป ก็ไม่ต้องสนใจมันแล้ว”

มันสามารถคุ้มครองยอดฝีมือเช่นบ้อเช้งกลับนครหลวง รู้สึกมีหน้ามีตา คิดสร้างความอิจฉาริษยาแก่ปิงตังเช้งซึ่งเป็นคู่แข่ง

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

“พวกเราหากไม่ต้องรบกวนผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องย่อมไม่รบกวน”

นายทัพยักรับคำ กระตุ้นม้าไปยังเบื้องหน้า ถ่ายทอดคำสั่งแก่ผู้ติดตาม

บ้อเช้งกับงิ้นเกี่ยมโดยสารม้าตัวเดียว ทิเกี่ยมตั้งเกี่ยมโดยสารม้าอีกตัวหนึ่ง นอกจากนี้มีคนงานแบกหาม และเจ็ดในแปดองครักษ์ของนายทัพยัก คนทั้งเจ็ดจัดคนสองคนเบิกทางสองคนรั้งท้าย สองคนคุ้มครองนายทัพยัก อีกคนหนึ่งคอย “ดูแล” บ้อเช้ง ถังมิ่งชื่อกับทารกกระบี่ทั้งสาม

ยามกลางวันแสกๆ มีผู้คนพวกมาก นายทัพยักและพวกไม่เห็นว่ามีอันใดต้องระมัดระวัง

แต่บ้อเช้งยังระมัดระวัง

...การระวังมิใช่ช่วยให้ไม่เกิดเหตุไม่คาดหมาย แต่การระวังสามารถหลีกเลี่ยงเหตุไม่คาดหมาย หรือทำให้เหตุไม่คาดหมายเกิดขึ้นอย่างไม่เหนือความคาดหมาย

...มีเหตุไม่คาดหมายเกิดขึ้นหรือ?

ในชีวิตทุกผู้คนล้วนเกิดเหตุไม่คาดหมายอยู่บ้าง บ้างมากบ้างน้อย บ้างใหญ่บ้างเล็ก บ้างไม่กระทบกระเทือนอันใด บ้างยากแก้ไขกลับกลาย

หากเหตุไม่คาดหมายสามารถป้องกันล่วงหน้า ถือไม่เรียกว่าเหตุไม่

น้อยสามารถฆ่าคนสี่คน ผลการลงมือเช่นนี้ พวกมันไม่ใคร่พอใจนัก

ยังดีที่พวกมันพราบว่า ผู้คนที่หลงเหลือยากจะรอดชีวิตได้

พวกมันมีความเชื่อมั่นเช่นนี้

บ้อเช้งพอส่งเสี่ยงร้องเตือน คนทั้งหมดก็รวมตัวกัน

หัวหน้าองครักษ์ อั้งปังคุ้มครองนายทัพยักล่าถอย อื้อได้มิ้นกับเนี่ยยี่เชียงคอยรั้งท้าย ลิ้มเกาะทั้งเกลือกกลิ้งทั้งคืบคลานกลับเข้ามาในขบวน

สามทารกกระบี่กระโดดลงสู่พื้นโดยพร้อมเพรียง กระบี่เงิน เหล็กทองเหลืองล้วนชักจากฝัก

ถังมิ่งซื้อก็ชักดาบ

เป็นดาบคู่

นางพกพาดาบเพิ่มอีกเล่มหนึ่ง เป็นหนึ่งยาวหนึ่งสั้น

ดาบยาวใช้ปลิดชีวิต ดาบสั้นตระเตรียมเสี่ยงชีวิตกับศัตรู

บ้อเช้งกลับสูดลมหายใจช้าๆ ลึกและยาวนาน

...การสูดลมหายใจเป็นการช่องเสพชนิดหนึ่ง เพียงแต่คนมีชีวิตไม่ได้ใส่ใจเป็นพิเศษ

...โดยเฉพาะเวลาที่อากาศดี สูดลมหายใจเข้าไปอีกหลายคำ มีแต่คนมีชีวิตจึงสามารถช่องเสพเช่นนี้ได้

บ้อเช้งใคร่ครวญสถานการณ์เบื้องหน้า

ศัตรูคล้ายมีไม่มากนักมีเพียงสี่คน สองคนขวางหน้า สองคนสกัดท้าย

แต่คนทั้งสี่ล้วนเป็นศัตรูดึงมือ

ปิงดังเซ้ง ครั้งก่อนเทพมือปราบแวะไป บันกลับไม่แจ้งต่อเรา ครั้งนี้ดั่วปู้เท้า (มือปราบใหญ่) ผ่านทางไป ถีไม่ต้องสนใจมันแล้ว”

มันสามารถคุ้มครองยอดฝีมือเช่นบ้อเช้งกลับนครหลวง รู้สึกมีหน้ามีตา คิดสร้างความอิจฉาริษยาแก่ปิงดังเซ้งซึ่งเป็นก่แข่ง

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

“พวกเราหากไม่ต้องรบกวนผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องย่อมไม่รบกวน”

นายทัพยักรับคำ กระตุ้นม้าไปยังเบื้องหน้า ถ่ายทอดคำสั่งแก่ผู้ติดตาม

บ้อเช้งกับงิ้นเกี่ยมโดยสารม้าตัวเดียว ทิเกี่ยมตั้งเกี่ยมโดยสารม้าอีกตัวหนึ่ง นอกจากนี้มีคนงานแบกหาม และเจ็ดในแปดองครักษ์ของนายทัพยัก คนทั้งเจ็ดจัดคนสองคนเบิกทางสองคนรั้งท้าย สองคนคุ้มครองนายทัพยัก อีกคนหนึ่งคอย “ดูแล” บ้อเช้ง ถังมิ่งชื่อกับทารกกระบี่ทั้งสาม

ยามกลางวันแสกๆ มีผู้คนพวกมาก นายทัพยักและพวกไม่เห็นว่ามีอันใดต้องระมัดระวัง

แต่บ้อเช้งยังระมัดระวัง

...การระวังมิใช่ช่วยให้ไม่เกิดเหตุไม่คาดหมาย แต่การระวังสามารถหลีกเลี่ยงเหตุไม่คาดหมาย หรือทำให้เหตุไม่คาดหมายเกิดขึ้นอย่างไม่เหนือความคาดหมาย

...มีเหตุไม่คาดหมายเกิดขึ้นหรือ?

ในชีวิตทุกผู้คนล้วนเกิดเหตุไม่คาดหมายอยู่บ้าง บ้างมากบ้างน้อย บ้างใหญ่บ้างเล็ก บ้างไม่กระทบกระเทือนอันใด บ้างยากแก้ไขกลับกลาย

หากเหตุไม่คาดหมายสามารถป้องกันล่วงหน้า ก็ไม่เรียกว่าเหตุไม่

คาดหมายแล้ว

เหตุไม่คาดหมายเฉกเช่นกับโชคชะตา ล้วนยากหลบรอดได้

ต่อให้ท่านสามารถหลีกเลี่ยงมัน เปลี่ยนแปลงมัน ต่อด้านมัน นั่นเพียงเป็นส่วนหนึ่งของ “ชะตา”

ท่านไม่สามารถล้ำชะตาได้ ในโชคชะตาได้กำหนด “ปฏิกิริยา” ทั้งหลายของท่านไว้แต่แรกแล้ว

องครักษ์ที่รั้งท้ายขบวนเรียกว่าลิ้มเกาะกับเหง่ยปึก

ลิ้มเกาะไม่เชื่อโชคชะตา แต่กลัวผีสาง

ดังนั้นมันหวาดระแวงต่างๆ นานา

มันเห็นต้นหญ้าสั่นไหว แต่ไม่เห็นว่าเกิดจากลมโชย

แม้เป็นยามกลางวัน ลิ้มเกาะยังอกสั่นขวัญแขวน สะอึกเข้าใกล้เหง่ยปึก กล่าวว่า

“เราเห็นว่าไม่ถูกต้อง”

เหง่ยปึกยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านนึกหวาดระแวงกลัวผีสาง นับว่าไม่ถูกต้องจริงๆ”

“โลกนี้มีผีสางจริงๆ ท่านไม่เชื่อ?”

“เราไม่เคยเห็น ดังนั้นไม่เชื่อ...”

ทันใด วัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งวาบออกจากพงหญ้าข้างทาง เหง่ยปึกคิดหลบก็หลบไม่พ้น หน้าผากด้านซ้ายถูกอาวุธลับชัดทำร้าย

เหง่ยปึกส่งเสียงร้องคำหนึ่ง โลหิตไหลอาบหน้า พลัดตกลงจากหลัง

ม้า

ขณะเดียวกัน เงาร่างสายหนึ่งโถมใส่ลิ้มเกาะ ดั่งราวกับเป็นเจดีย์เหล็กครึ่งหลัง

ลิ้มเกาะระมัดระวังอยู่ก่อน พอเห็นผิดท่า รีบเกลือกถลิ้งลงจากหลังม้า ม้าตัวนั้นถูกคนผู้นั้นกดทับใส่ ต้องแผดเสียงร้องออกมา เท้าทั้งสี่หักหมดสิ้น

เหตุแปรเปลี่ยนพออุบัติ ผู้คนเบื้องหน้าพากันหยุดม้าเหลียวหน้ามา บ้อเช้งร้องเตือนว่า

“ระวัง”

ซุ่มเสียงเพิ่งเปล่งจากปาก แขนเสื้อข้างหนึ่งก็ม้วนใส่ลำคอองครักษ์จังป้อซวงที่ทำหน้าที่เบิกทาง

จังป้อซวงชักดาบหมายตัดแขนเสื้อ แขนเสื้ออีกข้างหนึ่งก็มัดพันสองมือมันไว้

จังป้อซินผู้น้องคิดเข้าไปช่วยเหลือ พลันปรากฏประกายอาวุธวูบขึ้น ดาบเกียวเล่มหนึ่งพุ่งผ่านไป ด้นคอจังป้อซินถูกคมเดียวกรีดทำร้าย โลหิตฉีดกระจาย คนก็พลัดตกลงจากหลังม้า

แขนเสื้อคู่นั้นรั้งกลับไป เจ้าของแขนเสื้อเป็นคนสุภาพอ่อนโยนอย่างยิ่ง

ข้างกายมันยังมีชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง กำลังรั้งดาบเดียวกลับไป

พวกมันและบุรุษสตรีที่ลงมือก่อนทั้งสองพอปรากฏกายก็ฆ่าผู้คนไปสามคน

พวกมันความจริงคำนวณว่า เมื่อคู่โจมลงมืออย่างกะทันหัน อย่าง

น้อยสามารถฆ่าคนสี่คน ผลการลงมือเช่นนี้ พวกมันไม่ใคร่พอใจนัก

ยังดีที่พวกมันทราบว่า ผู้คนที่หลงเหลือยากจะรอดชีวิตได้

พวกมันมีความเชื่อมั่นเช่นนี้

บ้อเช้งพอส่งเสียงร้องเตือน คนทั้งหมดก็รวมตัวกัน

หัวหน้าองครักษ์ อั้งปังคุ้มครองนายทัพยักล่าถอย อื้อได้มิ้นกับเนี่ยยี่เชียงคอยรั้งท้าย ลิ้มเ.าะทั้งเกลือกกลิ้งทั้งคืบคลานกลับเข้ามาในขบวน

สามทารกกระบี่กระโดดลงสู่พื้นโดยพร้อมเพรียง กระบี่เงิน เหล็กทองเหลืองล้วนชักจากฝัก

ถังมิ่งชื้อก็ชักดาบ

เป็นดาบคู่

นางพกพาดาบเพิ่มอีกเล่มหนึ่ง เป็นหนึ่งยาวหนึ่งสั้น

ดาบยาวใช้ปลิดชีวิต ดาบสั้นตระเตรียมเสี่ยงชีวิตกับศัตรู

บ้อเช้งกลับสูดลมหายใจช้าๆ ลึกและยาวนาน

...การสูดลมหายใจเป็นการช่องเสพชนิดหนึ่ง เพียงแต่คนมีชีวิตไม่ได้ใส่ใจเป็นพิเศษ

...โดยเฉพาะเวลาที่อากาศดี สูดลมหายใจเข้าไปอีกหลายคำ มีแต่คนมีชีวิตจึงสามารถช่องเสพเช่นนี้ได้

บ้อเช้งใคร่ครวญสถานการณ์เบื้องหน้า

ศัตรูคล้ายมีไม่มากนักมีเพียงสี่คน สองคนขวางหน้า สองคนสกัดท้าย

แต่คนทั้งสี่ล้วนเป็นศัตรูดึงมือ

พวกมันคือบุ้นเจียง ซูจื่อชิ่ว เล้งโป่วฮือกับเอ็งเล็กอ้อ

ในคนทั้งสี่ ผู้ที่น่ากลัวที่สุดคือบุ้นเจียง

คนผู้นี้เป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ ฝึกวิชากำลังภายในทั้งอ่อนและแข็ง มีปัญญาความคิด รู้จักยืดได้หดได้ ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ปากปราศรัยใจเชือดคอ

เล้งโป่วฮือกับเอ็งเล็กอ้อล้วนรับบาดเจ็บ แต่สุนัขป่าที่รับบาดเจ็บคล้ายสุนัขป่าที่หิวโหย ยากจัดการยิ่งกว่าสุนัขป่าธรรมดาอีก

ซูจื่อชิ่วฉายาเชือดคอหอย เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของบุ้นเจียง

คนทั้งสี่นี้แม้ยากดอแย แต่บ้อเช้งมั่นใจว่าหากตนเองไม่รับบาดเจ็บต่อให้คนทั้งสี่ฮือเข้ามาโดยพร้อมเพรียง เขายังจัดการได้

จนใจที่ตอนนี้เขาอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

...สองมือของเขาแม้เคลื่อนไหวได้ แต่ไม่อาจใช้กำลังดามใจปรารถนา

...เมื่อปราศจากพลัง อาวุธลับก็คล้ายงูที่ไร้เขี้ยวพิษ สูญเสียอำนาจการทำลายล้างได้

...หมัดที่เบาราวขนนก ไหนเลยทำร้ายผู้คนได้?

...ตนเองไม่สามารถลงมือ ถังมิ่งชื่อสามทารกกระบี่ ยังมีนายทัพยักและสี่องครักษ์ที่หลงเหลือ สามารถรับมือศัตรูเข้มแข็ง ที่พอเข้ามาก็ลงมือด้วยอำมหิตทั้งสี่หรือไม่?

มาดว่าบ้อเช้งระวังป้องกันอยู่ก่อน ยังคงมีจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียด

บุ้นเจียงส่งเสียงกระแอม กล่าวกับนายทัพยักว่า

"เราเป็นเจ้าหน้าที่ เราได้รับคำสั่งโป่วไจเสี่ยง ให้มากวาดล้าง

โจรร้าย พวกเจ้าหากช่วยเหลือเรา จะได้รับการปูนบำเหน็จรางวัล”

นายทัพยักชี้หน้ากระชากเสียงว่า

“เราก็เป็นเจ้าหน้าที่ ท่านฆ่าคนของเรา ต้องชดใช้ชีวิตบา”

บุ้นเจียงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เจ้ากล้าขัดคำสั่งเบื้องบน?”

นายทัพยักปลุกปลอบกำลังขวัญ ชี้มือไปยังบ้อเช้งร้องดังๆ ว่า

“เขาก็เป็นเจ้าหน้าที่ จูกัวะชิงแซใช้เขามาสอบสวนขุนนางกังฉินที่ใช้อำนาจโดยพลการ ต่อให้ท่านเป็นเจ้าหน้าที่ ก็เป็นเจ้าหน้าที่ที่ต้องถูกปลดรับการสอบสวน”

บ้อเช้งคิดไม่ถึงนายทัพยักกลับกล่าวเช่นนี้

ดูท่าความเป็นอยู่อันเลิศหรู ไม่ได้ทำให้คนผู้นี้กลับกลายเป็นคนขลาดเขลา

บุ้นเจียงขึ้มแล้ว ขึ้มพลางกล่าวว่า

“ประเสริฐ มีความเข้มแข็ง ผู้ที่มีความเข้มแข็งเหล่านี้ย่อมไม่อาจละเว้นแม้สักคนเดียว...ล้วนฆ่าให้กับเรา”

เล้งโป้วฮือถาโถมออกไปก่อน สามทารกกระบี่ก็ดาหน้าเข้าปะทะ

เล้งโป้วฮือรูปร่างสูงใหญ่ พลังฝ่ามือหนักหน่วงดั่งขุนเขา แต่เนื่องเพราะกำขำเกินไป เมื่อจัดการกับเด็กชายที่มีท่าร่างแคล่วคล่อง เพลงกระบี่ปราดเปรียวสามคน กลับไม่สะดวกอย่างยิ่ง

เอ็งเล็กอ้อพุ่งปราดเข้าหาบ้อเช้ง

นางนอกจากคิดล้างแค้นแทนชื่อแป้ การที่สามารถฆ่าบ้อเช้งกับมือนับเป็นเรื่องสะท้านบู๊ลิ้ม นางย่อมไม่พลาดโอกาสเช่นนี้

เอ็งเล็กอ้อเพิ่งสะอึกเข้าใกล้บ้อเช้ง ถังมึ่งชื้อก็ร่ายรำดาบคู่เข้าสกัด

เอ็งเล็กอ้อกับถังมึ่งชื้อเคยประมือกัน นางสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือถังมึ่งชื้อ

ยามนั้น ดาบเดียวของซูจื่อชิ่วแหวกฝ่าอากาศดังหวีดหวิวม้วนใส่ถังมึ่งชื้อ

เอ็งเล็กอ้อค่อยคลายใจ ใช้ผู่อี่เหล็กออกอย่างดุดัน

...ระหว่างสองค่อหนึ่ง ต้องฆ่าถังมึ่งชื้อให้จงได้

ซูจื่อชิ่วโถมเข้าไปลงมือ ย่อมเป็นความประสงค์ของบุ้นเจียง

มันให้ซูจื่อชิ่วช่วยเอ็งเล็กอ้ออีกแรงหนึ่ง ไม่เพียงคิดฆ่าถังมึ่งชื้อประการสำคัญยังเปิดโอกาสให้เอ็งเล็กอ้อมีช่องทางฆ่าบ้อเช้ง

...มันเองเล่า?

มันกลับไม่ร้อนรุ่ม

มันดูจากสภาพการณ์ ทราบว่าบ้อเช้งไม่มีเรี่ยวแรงลงมือ มันได้ชัยแน่แล้ว

ซึ่งก็หมายความว่าคนเหล่านี้ต้องตายแน่แล้ว

บุ้นเจียงล้วงเด็กจื้อ (ขลุ่ยไม้ไผ่ที่ใช้เป่าขวาง) ออกมาเลาหนึ่ง

นี่จึงเป็นอาวุธพิเศษเฉพาะของมัน

บุ้นเจียงขวางขลุ่ยอยู่เหนือริมฝีปาก เป่าเป็นคลื่นเสียงเร่งร้อนสามครั้ง

คลื่นเสียงแต่ละครั้งล้วนสั่นสะท้านบ้อเช้งคราหนึ่ง

เสียงขลุ่ยไม้ไผ่ทั้งสามคราพอดัง กล้ามเนื้อบนใบหน้าบ้อเช้งพลันสั่นกระตุก ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดขาวอมเขียว

...เขาสูญเสียพลังฝีมือจริงๆ

แม้แต่นายทัพฮัก ซึ่งมีพื้นฐานพลังฝีมืออยู่เล็กน้อย พอฟังเสียงขลุ่ยทั้งสามครั้ง เพียงรู้สึกระคายหูไม่มีอาการหนักหนาสาหัสเท่าบ้อเช้ง

นี่เนื่องเพราะบ้อเช้งไม่มีกำลังภายใน พลังที่มีอยู่ก็ถูกดาบมัจฉาแปลงของเทพมือปราบกรีดทำลายไป ดังนั้นยิ่งอ่อนแอกว่าเดิม

บุ้นเจียงเมื่อพิสูจน์ยืนยันข้อนี้ ยิ่งคลายใจกว่าเดิม

ตอนนี้มันสามารถจัดการกับนายทัพฮักและผู้ติดตามทั้งสี่อย่างวางใจแล้ว

มันยังจ่อขลุ่ยไม้ไผ่อยู่เหนือริมฝีปาก

บ้อเช้งล้วงมือไปในอกเสื้ออย่างยากเย็น

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า นิ้วมือของเขากำลังสั่นระริก

บุ้นเจียงต้องหยุดชะงักลง

...เขาคิดล้วงอะไร?

...อาวุธลับ?

อย่างลำบากยากเย็น บ้อเช้งค่อยล้วงเชียว (ขลุ่ยที่ใช้เป่าตรงคล้ายกับปี่) เลาหนึ่งจากอกเสื้อ

บุ้นเจียงยิ้มแล้ว

...บ้อเช้งทนทานเสียงขลุ่ยไม้ไผ่ของมันไม่ได้ ได้แต่คิดใช้เสียงขลุ่ยเข้าสะกด

...นี่ไม่มีประโยชน์ ต่อให้เขานำม้าล่อมาใบหนึ่ง ก็สะกดเสียงขลุ่ยไม้ไผ่ของบันไม่ได้

บุ้นเจียงยังคิดทดลองดู จ่อริมฝีปากที่ข้างรูขลุ่ยเป่าเป็นเสียง

ดังสามครั้งคราวมเป็นคลื่นเดียว แหวกพุ่งออกไปดุจอาวุธลับชนิดหนึ่ง

บ้อเช้งล้วงขลุ่ยหยกออกมา เป่าเป็นท่วงทำนองระริ้นหูโศกซึ้ง แต่เสียงขลุ่ยไม้ไผ่พอแหวกฝ่าอากาศ คลื่นเสียงขลุ่ยคล้ายถูกตัดขาดสะดุดไปสามครั้งครา

สามครั้งพอพ้นผ่าน มุมปากบ้อเช้งปรากฏโลหิดไหลซึม ต้องยกแขนเสื้อขาวสะอาดขึ้นปาดเช็ด

บุ้นเจียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เช้งปู้เท้า (มือปราบแซ่เช้ง) วิชาขลุ่ยของท่านด่อให้สามารถบังคับให้หงส์ร่ายรำมังกรคู่รับ ก็ไม่มีประโยชน์ ขลุ่ยไม้ไผ่ของเราใช้ฆ่าคนโดยเฉพาะ"

บ้อเช้งไม่แยแสสนใจมัน ยังคงก้มศีรษะเป่าขลุ่ยตอนแรกซุ่มเสียงราบเรียบธรรมดา จากนั้นระเรื่อยเฉื่อยฉิว คล้ายนกน้อยบินผ่าน เมฆคล้อยลอยเคลื่อน ทำให้ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้กันสูญเสียความหาญฮึกไปชั่วขณะ

บุ้นเจียงค่อยบังเกิดความตื่นตระหนก เป่าขลุ่ยไม้ไผ่อย่างเร่งร้อนหลายคราว

เสียงขลุ่ยไม้ไผ่เหล่านี้เกรี้ยวกราดดุจขวดเงินแตกระเบิด ม้าเหล็กโลดแล่นจากแหล่ง แต่บ้อเช้งจมอยู่ในดนตรีการ ชายเสื้อพัดพลิ้วหลายคราหาได้ถูกโค่นล้มลงไม่

บุ้นเจียงหัวร่ออย่างเคียดแค้น กล่าวว่า

"เราจะขอดูว่า เจ้าสามารถเป่าต่อไปอย่างไร"

...บ้อเช้งแม้ไม่มีเรี่ยวแรงใช้อาวุธลับ กลับยังมีไม้ตายเช่นนี้

...หากปล่อยให้เขาเป่าต่อไป เกรงว่าจะทำลายความคิดต่อสู้ของผู้

คนฝ่ายตนไปจนหมดสิ้น

บุ้นเจียงทราบว่าไม่อาจรอต่อไป

บ้อเช้งแม้ไม่สาบารถใช้อาวุธลับ แต่เสียงขลุ่ยของเขาเฉกเช่นอาวุธลับที่ไร้สภาพ ถึงกับไม่สามารถต่อต้านได้

มันตกลงใจว่าจะฆ่าบ้อเช้งกับมือ

มันดวัดขลุ่ยไม้ไผ่ บังเกิดเสียงแหลมเล็กขึ้น องครักษ์อั้งปั้งอื้อได้มิ้น เนี่ยยี่เชียงและลิ้บเกาะพากันยือเข้ามาดิดหมายสกัดมันไว้

ถังมิ่งชื้อชมดูจนร้อนรุ่มใจยิ่ง

นางทราบว่าคนทั้งสี่นี้มิใช่คู่มือของบุ้นเจียงเด็ดขาด

นางเพียงเหลียวหน้าไปแวบหนึ่ง พบว่าลิ้มเกาะตายแล้ว

หน้าผากมันถูกขลุ่ยไม้ไผ่ทะลวงเป็นรูใหญ่ โลหิตไหลหลั่งออกมา

อื้อได้มิ้นร่ายรำทวนแป๊ะละเชีย (ทวนเทียนขาว) ใช้กระบวนท่าของเพลงกระบี่ กระบองและทวน เนี่ยยี่เชียงใช้แส้เจ็ดท่อน ยืดหดได้ตามใจปรารถนา อั้งปั้งฟาดฝ่ามือทุ่มเทใช้พลัง แต่บุ้นเจียงไม่เห็นคนเหล่านี้อยู่ในสายตา

แขนเสื้อมันโบกพลิ้ว คล้ายใบเรือที่กินลมเต็มที่ และคล้ายกำแพงพลังสองชั้น ไม่ว่าผู้ใดก็จู่โจมเข้าไปไม่ได้

ผู้อื่นจู่โจมเข้าไปไม่ได้ แต่มันสามารถจู่โจมคนตามใจนึก ขลุ่ยไม้ไผ่พอใช้ออก ต้องมีผู้คนล้มตาย

เพลงกระบองโหงวนึ้งโป๊ยข่วยกุ้ง (กระบองแปดทิศของโหงวนึ้ง) จัดอยู่อันดับหนึ่งในมณฑลชานตุง นอกจากขวัญอ่อนไปบ้างนิสัยดื้อดึงไปบ้างแล้ว นับเป็นมือดีในตึกนายทัพฮัก

แต่มือดีผู้นี้กลับถูกทำลายในเงื้อมมือบุ้นเจียง

ขลุ่ยไม้ไผ่ของมันทะลวงฝ่าการจู่โจมของคนทั้งสี่ จู่โจมใส่ลิ้มเกาะปลิดชีวิตลิ้มเกาะ

นายทัพฮักเห็นบริวารคู่ใจล้มตายไปอีกคนหนึ่ง ย่อมทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล ระหว่างนี้มันขลาดเขลากลัวเกิดเรื่อง หากไม่ต้องเสี่ยงชีวิตย่อมไม่เสี่ยงชีวิต แต่เห็นสองพี่น้องตระกูลจัง เหง่ยปักและลิ้มเกาะทยอยเสียชีวิต กลับกระตุ้นคุณธรรมประจำใจของมันขึ้น ร่ายรำดาบใหญ่เข้าสู่วงต่อสู้

บุ้นเจียงย่อมไม่กลัว

ต่อให้นายทัพฮักเข้ามาอีกห้าคน มันก็ไม่กลัว มันที่ถูกพันพันไว้ประการสำคัญสืบเนื่องจากฝ่ามือเลือดเนื้อและกำลังภายในอันกล้าแข็งของอั้งปั้ง

...ในคนเหล่านี้ คนผู้นี้จึงเป็นศัตรูดึงมือ

แต่อั้งปั้งทราบแน่แก่ใจว่า อาศัยพวกตนมิใช่คู่มือบุ้นเจียงเด็ดขาด

...หากสู้สืบไป ฝ่ายตนต้องพ่ายแพ้แน่นอน

คนล้วนรักตัวกลัวตาย ต่างมุ่งหวังว่ามีสุขร่วมเสพมีภัยร่วมด้าน อั้งปั้งถือกำเนิดจากโจรมิจฉาชีพ ถูกทางการกวาดล้าง พวกพ้องล้มตายหมดสิ้น คงเหลือมันออกร่อนเร่แต่ผู้เดียว หากมิใช่ได้รับการแต่งตั้งจากนายทัพฮัก อาจยังต้องระหกระเหินสืบต่อ

นายทัพฮักมีบุญคุณต่อบัน ดังนั้นมันจงรักภักดีต่อนายทัพฮัก แต่คนเมื่อถึงคราคับขันเป็นตาย คุณธรรมธัมมะใช่มีความสำคัญถึงเพียงนั้นหรือไม่?

...ผู้อื่นสัตย์ซื่อถือคุณธรรม ฝากชื่อไว้ในประวัติศาสตร์ หรือพลีชีพบูชาธรรม ได้รับการโจษขานตลอดกาล แต่มันเองเสี่ยงชีวิตให้กับผู้คนที่แสวงหาคืออะไร

...คนตายก็ตายแล้ว ไม่ว่าชื่อเสียงลาภยศ ศักดิ์ตำแหน่งอันใดล้วนจบสิ้นแล้ว

...มันกับบุ้นเจียงความจริงไม่มีบุญคุณความแค้นต่อกัน ยามนี้เสี่ยงชีวิตเพื่อนายทัพฮัก ใช่คู่ควรหรือไม่

อั้งปั้งเห็นบุ้นเจียงคลี่คลายสภาวะจู่โจมของพวกมันปลิดปลงสังหารลิ้มเกาะโดยง่ายดาย ด้องใจหายวูบ

...ลิ้มเกาะถูกฆ่า บ้อเช้งไม่สามารถขัดขวาง ดูท่าบ้อเช้งสูญเสียความสามารถในการสู้ศึกจริงๆ หน้าที่ในการรับมือล้วนตกอยู่ที่พวกมัน

...ในคนทั้งหมด นับตัวเองมีฝีมือกล้าแข็งที่สุด ดังนั้นรับภาระหนักหนาที่สุด

...ภาระของการเสี่ยงชีวิต

...ภาระยิ่งหนักหนา ภัยอันตรายยิ่งใหญ่หลวง

ยามนั้นบุ้นเจียงเอ่ยปากแล้ว

ระหว่างการต่อสู้ ซุ่มเสียงมันยังคงปลอดโปร่งราวกับสนทนาอยู่ในบ้านว่า

"เจ้าคือเจี้ยโด้ยเคี้ยงคุน (มือใต้จักรวาล) อั้งปั้งใช่หรือไม่ เรากำลังใช้คน เจ้าฆ่าผู้แซ่ฮักกับเศษสวะทั้งสองนี้ให้กับเรา เราจะรับเจ้าไว้เอง"

ก่อนหน้านี้อั้งปั้งก็เคยครุ่นคิด เมื่อตัวเองต้องเลือกระหว่างความเป็นความตาย เผชิญหน้ากับหนทางรอดและผลประโยชน์ ตลอดจนความ

ก้าวหน้าของชีวิต มันใช่จะทรยศต่อนายเดิบหรือไม่?

ตอนนี้มันกำลังเผชิญกับการเลือกเฟ้น

นายทัพยักหาทราบไม่ว่าอั้งปั้งตกอยู่ในห้วงความขัดแย้งทางจิตใจ

คำพูดที่บุ้นเจียงกล่าวกับอั้งปั้ง มันแสร้งเป็นหูทวนลมไม่ได้ยิน

มันไว้วางใจบริวารของมันตลอดมา

ดังนั้นมันเห็นว่าคำพูดของบุ้นเจียงไม่บังเกิดผลต่อบริวารของมัน

มันไม่เชื่อว่าบริวารของมันจะทรยศหักหลังมัน

นายทัพยักร่ายรำดาบใหญ่ฟันใส่บุ้นเจียง ตัวมันยืนอยู่ข้างกาย อั้งปั้ง สู้เคียงบ่าเคียงไหล่ ไม่ระแวดระวังแม้แต่น้อย

ซึ่งความจริง ความไม่ระแวงเป็นความสุขชนิดหนึ่ง

...คนผู้หนึ่งมักหวาดระแวงว่ามีคนทรยศต่อท่าน นับเป็นเรื่องปวดร้าวอย่างยิ่ง

นายทัพยักไต่เต้าจากพลทหารเป็นนายทัพอย่างเหลือเชื่อ ระหว่างการช่วงชิงอำนาจภายในวัง ได้ที่พึ่งโดยไม่ลำบากยากเย็น จากนั้นถูกโยกย้ายมายังสถานที่อยู่ห่างไกลพระเนตรพระกรรณ ทั้งยังทำสงครามเอาชัยทหารได้กิมอย่างเลอะเทอะวุ่นวาย ทุกประการล้วนพึ่งพาโชควาสนาทั้งสิ้น

...คนผู้หนึ่งฉลาดปราดเปรื่องมาแต่กำเนิดหรือมีปัญญาเลิศล้ำเกินคนยังสู้คนโชคดีมาแต่กำเนิดไม่ได้

...คนโชคดีไม่ต้องมีสติปัญญา แต่สามารถประสบความสำเร็จยิ่งกว่าผู้ที่มีปัญญาเป็นเลิศ

นายทัพยักไม่อาจบอกว่าประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง แต่อย่างน้อย

โชคดีเป็นพิเศษ ไม่ต้องหวั่นวิตกกังวล และไม่ต้องตรากตรำลำบากอันใด

...แต่คนผู้หนึ่งไหนเลยโชคดีไปชั่วชีวิตได้?

นี่เฉกเช่นกับการพนัน ท่านสามารถพึ่งพาดวงมือ ชนะเปดดาสิบดา แต่ไม่อาจพึ่งพามันชนะไปชั่วชีวิต

นายทัพยักไว้วางใจอั้งปั้งตลอดเวลา

...การเดิมพันของมันครั้งนี้เป็นแพ้หรือชนะ

...ไม่ว่าแพ้หรือชนะ มันล้วนจ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิต

...หากอั้งปั้งไม่ลงมือ บุ้นเจียงก็ไม่ปล่อยปละละเว้นมัน

แต่มีบ้างบางคนยินยอมตายในเงื้อมมือศัตรู บางคนยินยอมฆ่าตัวตาย แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมตายในเงื้อมมือของสหายและบริวารที่ทรยศหักหลังตนเอง

ดังนั้นเช็กเสียวเซียงหลบหนีถึงสุดขอบฟ้า ไม่ต้องการให้กู่เซียะ-เชี้ยวสมมาดปรารถนา

นายทัพยักร่ายรำดาบใหญ่ กลับทิ่มแทงมากกว่าฟาดฟัน

สามารถใช้ดาบใหญ่เป็นทิ่มแทง มิหนำซ้ำใช้อย่างแคล่วคล่องปานนี้ ต่อให้เป็นยอดฝีมือจ้ำเบ๊ดี้ง (ตีกประหารม้า) แคว้นกวนตัง ก็ไม่แน่ว่าจะกระทำได้

ดูจากการลงมือของนายทัพยัก แสดงว่าชีวิตกรำศึกที่แล้วมากับความเป็นอยู่อันเสิศหรูในระหว่างนี้ มันหาได้ละทิ้งวิทยายุทธ์ไปไม่

แต่นายทัพยักเพิ่งสะบัดดาบ อั้งปั้งพลันพุ่งตัวเข้าประชิดใกล้ ใช้มือเปล่าคว้าจับต้นแขนมัน อีกมือหนึ่งช่วงชิงดาบใหญ่ไป ฟันดาบใส่ศีรษะมัน!

บุ้นเจียงร้องชมเชยว่า

"ประเสริฐ"

นายทัพยักไว้วางใจอั้งปั้ง แต่เนี่ยยี่เชียงกับอื้อได้มิ้นจึงไม่โดยส่วนตัวแล้ว อื้อได้มิ้นยังเลื่อมใสอั้งปั้ง เนี่ยยี่เชียงกลับระแวดระวังอยู่ตลอดเวลา

...เมื่อทำงานกับนายคนเดียวกัน คิดคบหาอย่างจริงใจ ไว้วางใจกันและกัน ไหนเลยง่ายดายนัก

อั้งปั้งพอช่วงชิงดาบของนายทัพยักมา แส้เจ็ดท่อนของเนี่ยยี่เชียงก็แหวกพุ่งใส่กลางหลังอั้งปั้งอย่างเร่งร้อน

อั้งปั้งฟันดาบใส่นายทัพยักเพียงฟันหลอกล่อ แต่ฟันใส่บุ้นเจียงอย่างดุดันสุดกำลัง

บุ้นเจียงคล้ายทราบว่า อั้งปั้งต้องเคลื่อนไหวเช่นนี้ มันใช้แขนเสื้อข้างซ้ายครอบคลุมดาบของอั้งปั้ง แขนเสื้อข้างขวาม้วนใส่แส้เจ็ดท่อนของเนี่ยยี่เชียง เสือกส่งไปเบื้องหน้า

แส้เจ็ดท่อนพลันเร่งเร็วขึ้น กลับกลายเป็นแส้เจ็ดเส้น แทงใส่จุดสำคัญที่กลางหลังอั้งปั้งเจ็ดแห่ง

อั้งปั้งไม่หลบหลีก เพียงกระทำเรื่องหนึ่ง

มันโถมออกไปตามสภาวะ สวมกอดบุ้นเจียงเอาไว้

บุ้นเจียงคิดไม่ถึงอั้งปั้งกลับเสี่ยงชีวิตจริงๆ หากอั้งปั้งจู่โจมใส่ส่วนใดบนร่างกายมัน มันล้วนมีวิธีปิดป้อง แต่อั้งปั้งกลับโถมตัวเข้ามา โอบกอดมันเอาไว้

อั้งปั้งขู่คำรามว่า

"รีบด่วนด้วย"

พร้อมกันนั้น แส้เจ็ดท่อนของเนี่ยยี่เชียงก็แทงใส่กระดูกสันหลังของมัน

อาการปวดแปลบอย่างรุนแรงแล่นปราดใส่ไขสันหลัง ทำให้มันทราบว่านี่เป็นความรู้สึกวูบสุดท้ายของมัน

ความเจ็บปวดนี้เป็นมันเลือกเฟ้นเอง

ระหว่างการทรยศสหายหวังอยู่รอด กับการพลีชีพบูชาธรรม ในที่สุดมันเลือกวิธีที่ให้ความสงบทางใจ

มันรู้สึกสุขสงบยิ่ง

มันพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว

มันเพียงหวังพวกพ้องของมันสามารถเกาะกุมโอกาสที่มันแลกมาด้วยชีวิตนี้

แต่เนี่ยยี่เชียงกับอื้อได้มิ้นไม่อาจนับเป็นมือดี

อื้อได้มิ้นปฏิกิริยาเฉื่อยช้าเกินไป เห็นอั้งปั้งจู่โจมใส่นายทัพฮักต้องใจหายวาบ จากนั้นพบว่าอั้งปั้งโถมใส่บุ้นเจียง ก็ใจหายวาบอีกครา

...ผู้ที่มักตระหนกตกใจ เกรงว่ายามคับขันไม่อาจรับหน้าที่สำคัญอันใด

โอกาสพ้นผ่านในบัดดล รอจนอื้อได้มิ้นระงับสติ แส้เจ็ดท่อนก็แทงใส่กลางหลังอั้งปั้งแล้ว

ปฏิกิริยาของเนี่ยยี่เชียงกลับรวดเร็วเกินไป

...ผู้ที่ฝึกวิชาบู๊ล้วนทราบว่า คนที่มีปฏิกิริยารวดเร็วเกินไป กับเฉื่อยช้าเกินไปล้วนมีจุดอ่อน

คนที่ปฏิกิริยาเฉื่อยช้าเกินไป ผู้อื่นต่อยท่านหมัดหนึ่ง ท่านนึกไม่ออกว่าจะใช้กระบวนท่าใดปิดป้อง ก็ถูกโค่นลงแล้ว

คนที่มีปฏิกิริยารวดเร็วเกินไป กลับเป็นตรงกันข้าม ผู้อื่นขยับไหล่วูบ ท่านเข้าใจว่ามันคิดใช้ท่าแม่โล้วชุกกะ (พยัคฆ์ออกจากกรง) ก็ปิดป้องอย่างสุดกำลัง แต่ฝ่ายตรงข้ามพอยื่นเท้าออก ก็เกี่ยวท่านล้มลง

ปฏิกิริยาที่แท้จริงต้องไม่เลวไม่ช้า เหมาะสมทันเวลาถึงกับสามารถชิงสยบศัตรู นี่จึงเป็นปฏิกิริยาที่ถูกต้องของชนชั้นยอดฝีมือ

เนี่ยยี่เชียงพบว่า อั้งปั้งจู่โจมใส่นายทัพฮัก ก็เข้าใจว่ามันคิดขายนายหวังลาภยศ ดังนั้นลงมืออย่างดุดัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ มันกลับถูกบุ้นเจียงใช้เป็นเครื่องมือ บังคับแส้เจ็ดท่อนพุ่งใส่กล้ามเนื้อกลางหลังของพวกพ้องตัวเอง

ในความชุลมุน กลับเป็นนายทัพฮักมีปฏิกิริยาถูกต้องที่สุด

พลังฝีมือของมันไม่สูงเยี่ยม แต่มันไว้วางใจอั้งปั้ง

อั้งปั้งช่วงชิงดาบของมัน มันก็ปล่อยให้อั้งปั้งช่วงชิง

อั้งปั้งฟันใส่มันดาบหนึ่ง มันก็ไม่หลบเลี่ยง

ดาบนั้นเปลี่ยนเป็นฟันใส่บุ้นเจียง มันก็ไม่แตกตื่นตระหนกอันใด

เนื่องเพราะมันทราบว่าอั้งปั้งต้องทำเช่นนี้

นายทัพฮักโถมเข้าใกล้บุ้นเจียง น่าเสียดายในมือมันไม่มีดาบใหญ่

มันล้วงมีดสั้นจากอกเสื้อ จ้วงแทงมีดใส่บุ้นเจียง

พริบตานั้น อั้งปั้งโอบกอดบุ้นเจียงไว้ เนี่ยยี่เชียงกับอื้อได้มิ้นล้วนมือไม้ปั่นป่วนอยู่เบื้องหน้าบุ้นเจียง มีแต่นายทัพฮักที่โถมใส่บุ้นเจียง

...หากพริบตาดุจประกายไฟนี้ ไม่สามารถสยบบุ้นเจียงได้ มิเพียง

อั้งปั้งต้องพลีชีวิตสูญเปล่า ผู้คนในบริเวณเกรงว่าไม่มีผู้ใดรอดชีวิตได้

.....

อั้งปั้งพลันถูกบุ้นเจียงกระแทกปลิวลิ่วออกไป

เมื่อมันร่วงฟาดลงยังที่ห่างไปวาเศษ บนร่างมันไม่มีกระดูกท่อนใดไม่หักสลาย

บุ้นเจียงกลับใช้พลังได้อุ้ยท้อซู่ (สากองคุลีมาน) ของสำนักเสียวลิ้มกระแทกอั้งปั้งปลิวกระเด็นไป

มีดสั้นนายทัพยักจ้วงแทงมาแล้ว

มันเบี่ยงตัวทันเวลา คมมีดแทงใส่ไหล่ซ้ายมัน หมัดขวาของมันก็ต่อยใส่ใบหน้านายทัพยัก

นี่ก็เป็นยอดวิชาอีกแขนงหนึ่งของสำนักเสียวลิ้ม เรียกว่ากิมกังคุ้ง (หมัดวชิระ)

หากหมัดนี้ต่อยใส่ใบหน้านายทัพยัก ก็คล้ายกับทุ่มหินใหญ่ก้อนหนึ่งใส่ไข่ไก่ฟองหนึ่ง

ในห้วงคับขันเป็นตาย พลันเกิดเรื่องประการหนึ่งขึ้น

อาวุธลับเล่มหนึ่งพุ่งผ่านร่างเนี่ยยี่เชียง เฉียดผ่านข้างกายอื้อไต้มิ้น ทั้งเฉียดผ่านข้างแก้มของนายทัพยักอย่างหวุดหวิด ยิงใส่จุดอิ่นติ้งที่หว่างคิ้วของบุ้นเจียง

บุ้นเจียงรีบบิดศีรษะหลบเลี่ยง

อาวุธลับชัดใส่ตาซ้ายมัน โลหิตฉีดกระจายในบัดดล

บุ้นเจียงเพียงเห็นม่านสายตาด้านซ้ายกลับกลายเป็นแดงฉานไปทั้ง

แถบ

บุ้นเจียงคำรามก้อง หมัดของมันเพียงด่อยใส่ไหล่ขวาของ นายทัพฮัก

นายทัพฮักลอยลิ่วไปตามพลังหมัด

บุ้นเจียงค่อยพบว่าโลกชีถขวาของตัวเองแดงฉานไปทั้งแถบ ตาข้างซ้ายกลับดำมืด มองไม่เห็นอันใด

มันทราบว่าตาซ้ายของตัวเองบอดแล้ว!

โลหิตจากตาซ้ายกระเซ็นใส่ด้านขวา ดังนั้นดูไปล้วนเป็นโลหิตเนืองนอง

บุ้นเจียงทั้งแตกดื่นทั้งเดือดดาล ทั้งเจ็บปวดทั้งร้อนรุ่ม

คนผู้หนึ่งสูญเสียดวงตาข้างหนึ่ง ย่อมทั้งเจ็บปวดทั้งเดือดดาล แต่ที่มันแตกดื่นร้อนรุ่มคือ ผู้ที่ใช้อาวุธลับชัดดวงตามันบอดไปข้างหนึ่ง กลับเป็นบุคคลที่มันเข้าใจว่าไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว ไม่เป็นผลคุกคามอันใด...บ้อเช้งนั่นเอง

อาวุธลับเป็นบ้อเช้งยิงออกมา

อาวุธลับยิงออกจากขลุ่ยหยกในมือบ้อเช้ง

นายทัพฮักปลิวลิ่วไป ชั่วครู่ยังลุกไม่ขึ้น

แต่เนี่ยยี่เชียงกับอื้อได้มิ้นล้วนไม่เข้าไปประคอง

ในห้วงคับขันเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า หากไม่ฆ่าบุ้นเจียง มิเพียงอั้งปั้งด้องดายเปล่า มิหนำซ้ำผู้ที่เป็นศัตรูกับบุ้นเจียง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีชีวิตรอดสืบไป

ดังนั้นพวกมันล้วนเสี่ยงชีวิต เกาะกุมโอกาสชั่วครูบนี้จู่โจมสังหาร

บุ้นเจียงให้จงได้

แส้เจ็ดท่อนของเนี่ยยี่เชียงหลุดลอยจากมือ อื้อได้มิ้นก็โยนตาขอหกบรรจบแก่มันด้ามหนึ่ง เนี่ยยี่เชียงก็ยืดกายโถมจู่โจม ผสานกับทวนเทียนขาวของอื้อได้มิ้น ระดมโหมใส่บุ้นเจียง

พวกมันกำลังเสี่ยงชีวิตจริงๆ

เนื่องเพราะพวกมันทราบว่า มีแต่เสี่ยงชีวิตจึงรักษาชีวิตไว้ได้

น่าเสียดายพลังฝีมือพวกมันด้อยกว่าบุ้นเจียงมากนัก

บุ้นเจียงตาบอดข้างหนึ่ง เจ็บปวดจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโชมกาย

ความเจ็บปวดยังมิใช่อุปสรรคสำคัญที่สุดของมัน

โลหิตที่เนืองนองหน้าจึงใช่ทำให้ดวงตาอีกข้างหนึ่งของมันเลอะเลือนพร่ามัว ไม่อาจเห็นชัดตาได้

นี่เฉกเช่นกับเช็กเสียวเชียงสูญเสียแขนข้างหนึ่ง มิเพียงไม่สะดวกเพราะเสียแขนข้างหนึ่ง หากแต่เป็นผลกระทบกระเทือนของดุลการทรงตัว

คนผู้หนึ่งเมื่อสูญเสียดวงตาข้างหนึ่งอย่างกะทันหัน ดวงตาอีกข้างหนึ่งยามกะพริบ ก็บังเกิดความเจ็บแปลบจับใจ

บุ้นเจียงแทบเท่ากับสูญเสียดวงตาไปหนึ่งข้างครึ่ง

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

...บ้อเช้งกลับสามารถใช้อาวุธลับ

...เขาเมื่อยิงอาวุธลับเล่มแรกออกได้ ก็สามารถยิงอาวุธลับเล่มที่สองตามติดออก

บุ้นเจียงแม้เจ็บปวด แต่ยังไม่ลนลาน

ด้วยพลังฝีมือของมัน คิดต้านรับการผนึกจู่โจมของเนี่ยยี่เชียงกับอื้อได้มิ้นยังเหลือเฟือเกินพอ

ที่บันกลัวเพียงเป็นอาวุธลับของบ้อเช้ง

บ้อเช้งพอลงมือ ก็ยิงบุ้นเจียงตาบอดไปข้างหนึ่ง นี่เท่ากับทำลายความเชื่อมั่น ทำลายพลังสมาธิของมันไป ทำให้มันสำนึกตัวว่าคำนวณผิดพลาด บังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงขีดสุด

มันหวาดวิตกว่าบ้อเช้งยังจะยิงอาวุธลับใส่มัน

มันสำนึกเสียใจที่ตัวเองคำนวณบ้อเช้งต่ำทรามไป รวมทั้งเชื่อคำพูดของเล้งโป่วฮือกับเอ็งเล็กอ้อเกินไป เข้าใจว่าบ้อเช้งสูญเสียความสามารถในการใช้อาวุธลับแล้ว

ตอนนี้เรื่องที่มันคิดกระทำกลับมิใช่รีบร้อนโค่นเนี่ยยี่เชียงกับอื้อได้มิ้น หากแต่ให้พวกมันมีชีวิตอยู่เพื่อจู่โจมต่อตัวเองสืบไป

มีแต่คนมีชีวิต จึงสามารถเป็นเกราะกำบังของมัน

บุ้นเจียงไม่มั่นใจว่าสามารถหลบรอดจากอาวุธลับของบ้อเช้งอย่างน้อยสามารถทำให้บ้อเช้งไม่กล้าใช้อาวุธลับออกโดยพลการ

มันทางหนึ่งใช้แขนเสื้อเมฆวารีด้านการโถมจู่โจมของเนี่ยยี่เชียงกับอื้อได้มิ้น ทางหนึ่งข่มความเจ็บปวด ถอนเหล็กสามเหลี่ยมชิ้นเล็กๆ ซึ่งฝังอยู่ที่ขอบตาออกมา

...เหล็กเหลี่ยมไม่มีพิษจริงๆ

หากแม้นมีพิษ มันจะไม่สู้พัวพันสืบไป หากแต่โถมใส่บ้อเช้งคร่ากุมเขาทั้งเป็น บีบบังคับบ้อเช้งมอบยาขจัดออกมา บนเหล็กเหลี่ยมเมื่อไม่มีพิษ มันจะพยายามอยู่ห่างจากบ้อเช้ง

หวนนึกถึงคราครั้งนี้ต่อให้หนีรอดได้ วันหน้าตาบอดข้างหนึ่ง ใบหน้าก็ทิ้งรอยแผลเป็น เกรงว่าเป็นผลกระทบกระเทือนต่อการเลื่อนตำแหน่ง สร้างความเจ็บปวดใจยิ่งกว่าความเจ็บปวดบนร่างกายอีก

แต่มันยังรับศึกด้วยความเยือกเย็น ไม่สับสนวุ่นวายแม้แต่น้อย

คนผู้หนึ่งตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ยังไม่ว้าวุ่นใจ นับเป็นคนเหนือคนผู้หนึ่ง

บุ้นเจียงความจริงใช่ มันตกต่ำมาหลายครั้ง ยังสามารถพลิกสถานะขึ้นมาใหม่ มันไม่เชื่อว่าคราครั้งนี้จะจบสิ้นในที่นี้

มันแม้รับบาดเจ็บ แต่หนึ่งเดียวที่กริ่งเกรง ยังคงเป็นอาวุธลับของบ้อเช้ง

...บ้อเช้งกลับฉวยโอกาสที่ชุลมุนเมื่อครู่ ยิงอาวุธลับทำร้ายมัน แทบคร่าชีวิตของมัน

...ชายหนุ่มผู้นี้กลับเยือกเย็นถึงเพียงนี้

.....

บ้อเช้งรักษาความเยือกเย็นไว้ได้จริงๆ

บ้อเช้งก็ไม่มีเรี่ยวแรงชักอาวุธลับได้จริงๆ

เมื่อครู่เขาเพียงกดปุ่มกลไกบนเลาขลุ่ย ยิงดาวเย็นจุดหนึ่งพุ่งใส่จุดอื่นตื้งที่หว่างคิ้วของบุ้นเจียง

แต่บุ้นเจียงหลบหลีกรวดเร็ว ดังนั้นเพียงตาบอดไปข้างหนึ่ง

เขาเฝ้ารอโอกาสตลอดเวลา แต่บุ้นเจียงมีปฏิกิริยารวดเร็ว กอปรกับร้อนรุ่มใคร่ช่วยเหลือนายทัพยัก ดังนั้นไม่สามารถปลิดชีวิตบุ้นเจียง

ในคราเดียว

เมื่อเป็นเช่นนี้ บุ้นเจียงต้องดิ้นตัวกว่าเดิม

...จิ้งจอกเผ่าที่มีเขี้ยวเสือกรงเล็บราชสีห์ตัวนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ยากจะฆ่ามันได้ อย่าว่าแต่ตัวนายพรานเองสูญเสียความสามารถในการล่าเหยื่อไป

ในเลาขลุ่ยมีกลไกที่ละเอียดอ่อนเจ็ดสิบแปดชิ้น มิหนำซ้ำไม่กระทบกระเทือนถึงสำเนียงในตอนเป่าขลุ่ย แต่เนื่องเพราะละเอียดอ่อนเกินไป ดังนั้นสามารถยิงอาวุธลับเพียงสามเล่ม

บ้อเช้งยิงอาวุธลับออกเล่มหนึ่งแล้ว

อาวุธลับเล่มที่หนึ่งจู่โจมถูกเป้าหมายได้โดยง่าย เนื่องเพราะบุ้นเจียงไม่ได้ระวังป้องกันมาก่อน

อาวุธลับเล่มที่หนึ่งฆ่ามันไม่ได้ อาวุธลับหลังจากนี้ก็ยากที่จะทำร้ายมันได้

ยังดีที่บุ้นเจียงรับบาดเจ็บ มิหนำซ้ำรับบาดเจ็บไม่น้อย

บ้อเช้งเพียงหลงเหลืออาวุธลับอยู่สองเล่ม ศัตรูมีจำนวนสี่คน เขาไม่อาจพลาดพลั้งซ้ำสองอีก

บ้อเช้งแม้ไม่มีเรี่ยวแรงใช้อาวุธลับ แต่มืออาวุธลับผู้หนึ่ง พลังข้อมือเป็นเรื่องรองลงไป ระดับความเร็วและความพลิกแพลง สามารถชดเชยด้วยระบบกลไก ประการสำคัญคือความแม่นยำในการเกาะกุมโอกาส หากคิดยิงสังหารศัตรูในระยะไกล ต้องมีการคำนวณที่ฉับไวและแม่นยำ

บ้อเช้งเมื่ออายุแปดขวบ ก็ขังตัวเองอยู่ในห้องมืด กั้นด้วยผนังกระดาษหลายสิบชั้น บนกระดาษเพียงเจาะรูเล็กๆ เท่าเส้นผม จุดธูป

ดอกหนึ่งแต่ไกล อาศัยหนึ่งจุดแดงนี้ เขาสามารถชัดทะลุกระดาษหลายสิบชั้นดับไฟจุดนั้น เมื่ออายุสิบเอ็ดปี สามารถชัดอาวุธลับถูกลูกหนอนในพุ่มบุปผากลางใบหนาที่ห่างไปสามวาตัวหนึ่งร่วงหล่น โดยไม่กระทบถูกใบไม้กลีบดอก ทั้งสามารถชัดมีดบินเด็ดปีกแมลงวันที่บินอยู่กลางอากาศ เมื่อแมลงวันตกถึงพื้น นอกจากสองปีกถูกตัดทิ้งแล้ว ยังมีชีวิตอยู่ได้

ผู้คนจำนวนมากไม่กล้าเข้าใกล้คนใช้อาวุธลับ เข้าใจว่าคนใช้อาวุธลับต้องมีจิตใจชั่วร้าย ซึ่งความจริงคำกล่าวเช่นนี้ไม่ถูกต้อง คนที่ใช้อาวุธมีทั้งคนดีกับคนชั่ว เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่ก็มีคนดีกับคนชั่ว

บ้อเช้งใช้อาวุธลับในวิถีทางอันเที่ยงธรรม ดังนั้นชาวยุทธจักรเห็นว่าเขาเป็นบุคคลที่สืบต่อจากตระกูลถังมณฑลเสฉวน ที่ผลักดันอาวุธลับเป็น “อาวุธกระจ่าง”

ไม่ว่าฝึกสิ่งใด หากคิดสำเร็จเป็นปรมาจารย์ ต่างต้องมีพรสวรรค์ ผู้ที่พากเพียรพยายามแต่ไม่มีพรสวรรค์อย่างมากเพียงสำเร็จเรื่องราว ไม่แน่ว่าจะถึงจุดสุดยอด

บ้อเช้งมีพรสวรรค์ด้านอาวุธลับ

หากอาวุธลับเหล็กสามเหลี่ยมนี้ชัดออกจากมือของเขา โดยไม่ยิงจากกระบอกขลุ่ย ตอนนี้บุ้นเจียงต้องกลับกลายเป็นคนตายแน่นอน

ตอนนี้บุ้นเจียงที่ยังมีชีวิตอยู่ เนื่องเพราะบ้อเช้งไม่อาจชัดอาวุธลับกับมือ

ประการนี้บุ้นเจียงไม่ทราบ

หากแม้นมันทราบ จะไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึง มิหนำซ้ำเนี่ยยี่เชียง

กับอื้อได้บิ้นต้องตายใต้พลังสากองคุลีมานของบันในบัดดล

เนี่ยยี่เชียงก็เป็นคน

ขอเพียงเป็นคน ล้วนหวังชื่อเสียงลาภยศ มิหนำซ้ำส่วนใหญ่ยังกลัวตาย

มันเข้าตีกนายทัพฮัถ เพียงหวังมีความเป็นอยู่ดีกว่าเดิม ตอนนี้มันเสี่ยงชีวิตเพื่อนายทัพฮัก ก็เพียงเพื่อบีศักดิ์ตำแหน่งสูงกว่าเดิม

แต่มันทราบแต่แรกว่า ตำแหน่งของบุ้นเจียงยังสูงกว่านายทัพฮัก พลังฝีมือของบุ้นเจียงก็สูงกว่าพวกมันรวมกันอีกมากนัก

เนี่ยยี่เชียงก็เป็นเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป มันกลัวตาย ถึงกับกลัวตายเป็นพิเศษ

มันมีภรรยาหลวงและน้อยสี่คน บุตรธิดาสิบเอ็ดคน บางคนตกแต่งไปแล้ว ยังมีบ้านสองหลัง ไร่นาสามแห่ง หลายปีมานี้ก็เก็บหอมรอมริบเงินทอง ไม่ว่าผู้ใดเมื่อมีสิ่งเหล่านี้ จะรักชีวิตกว่าเดิม และกลัวตายกว่าเดิม

เมื่อครู่คำพูดของบุ้นเจียงหากกล่าวกับมัน มันคงหันอาวุธ หวดแส้เจ็ดท่อนใส่นายทัพฮักแต่แรก

แต่บุ้นเจียงไม่เห็นมันอยู่ในสายตา

มันได้แต่เสี่ยงตายเพื่อความอยู่รอด

มันยังต้องปกป้องนายทัพฮัก เนื่องเพราะนายทัพฮักเป็นนายจ้างของมัน เป็นที่ฝากฝังของมัน

ดังนั้นอั้งปั้งพอลงมือต่อนายทัพฮัก มันก็จู่โจมใส่อั้งปั้งในบัดดล มีแต่มันที่ทราบแน่แก่ใจว่า บุ้นเจียงใบกแขนเสื้อหยิบยืมพลัง ปักแส้เจ็ด

ท่อนของมันใส่กระดูกสันหลังอั้งปั้ง ดูไปมันถูกบีบบังคับ มิหนำซ้ำยากหลีกเลี่ยงได้

ซึ่งความจริงมิใช่

มันยังสามารถเกร็งกำลังต่อต้าน แต่แขนข้างนั้นต้องถูกกดกระแทกหัก

มันไม่ต้องการแขนหัก โดยเฉพาะในเวลาที่ต้องพึ่งเรี่ยวแรงตัวเองเสี่ยงชีวิต

ดังนั้นมันยินยอม "พลั้งมือ" ฆ่าอั้งปั้ง

อั้งปั้งพอเสียชีวิต นายทัพยักจึงรับบาดเจ็บ พริบตานั้นมันถึงกับคิดลอบฆ่าอื้อได้มิ้น จากนั้นคุกเข่าขอความกรุณาต่อบุ้นเจียง ขอเพียงบุ้นเจียงยินยอมปลดปล่อยมัน มันไม่เสียดายกับการฆ่าสามทารกกระบี่คร่ากุมถังมิ่งชื้อ มอบให้บุ้นเจียงจัดการ

แต่ก่อนที่มันจะเคลื่อนไหว อาวุธลับสายหนึ่งก็พุ่งฉียดผ่านข้างกายจู่โจมใส่บุ้นเจียง ทำร้ายบุ้นเจียงหลั่งโลหิตนองหน้า

...ที่แท้บ้อเช้งยังสามารถใช้อาวุธลับ

ดังนั้นเนี่ยยี่เชียงปลุกปลอบสมาธิ จู่โจมโหมใส่บุ้นเจียง ทางหนึ่งทราบว่ามีอาวุธลับของบ้อเช้งคอยหนุนเนื่อง ไม่ต้องกลัวเกรงอันใด อีกทางหนึ่งนึกโชคดีที่ตัวเองไม่หุนหันพลันแล่น สวามิภักดิ์ต่อศัตรู ไม่เช่นนั้นอาวุธลับของบ้อเช้งต้องปลิดชีวิตมันแน่นอน

แต่มันก็เป็นเช่นเดียวกับบุ้นเจียง ที่ลืมนึกถึงข้อหนึ่ง

...หากอาวุธลับของบ้อเช้งสามารถปล่อยออกรั้งเข้าตามใจปรารถนา ไหนเลยปล่อยให้สามทารกกระบี่ตกอยู่ในห้วงกับขัน และปล่อย

ให้อั้งปั้งตกตายตำตา

แต่สำหรับกับเนี่ยยี่เชียง เรื่องราวเบื้อครู่ได้เปลี่ยนความคิดขายนายหวังลาภยศของมัน เป็นเช่นฆ่าศัตรูเพื่อผู้เป็นนาย

ซึ่งความจริง ในชีวิตผู้คนมีเวลามากหลายที่เวียนว่ายอยู่ห่วงกลางมโนธรรมกับความชั่วร้าย เผชิญการเลือกเฟ้นระหว่างความถูกต้องกับกระทำความผิด พริบตาที่ตัดสินใจ อาจสามารถเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งของตัวบุคคลและสถานการณ์ส่วนรวม

การเปลี่ยนแปลงของคนผู้หนึ่ง มักไม่เป็นตัวของตัวเอง การไม่เปลี่ยนของคนผู้หนึ่ง ก็อาจไม่เป็นตัวของตัวเองเช่นกัน

ยามนั้น บุ้นเจียงไม่หวังเอาชัย เพียงหวังไม่แพ้พ่าย ขอเพียงยังสู้พัวพัน อาวุธลับของบ้อเช้งก็ยากที่จะทำร้ายมันได้

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น บุ้นเจียงยังประหวั่นพรั่น เมื่อครู่บ้อเช้งยิงอาวุธลับถูกดวงตามัน ก็เป็นช่วงเวลาที่ต่อสู้ติดพันกัน บ้อเช้งยังคงทำร้ายมันได้

ครั้งนี้มันแบ้ระวังป้องกัน แต่ก็ปราศจากความมั่นใจ

ยามนั้น สภาพการต่อสู้ภายในวงเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น

ดาบสั้นของถังมิ่งชื่อ ถูกดาบเดียวของซูจื่อชิ่วปัดกระเด็น

แต่ถังมิ่งชื่อก็ฟาดถูกเอ็งเล็กอ้อหนึ่งฝ่ามือ

เอ็งเล็กอ้อรับบาดเจ็บถอยร่นไป

ถังมิ่งชื่อติดตามไปสามก้าว พลันส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

เอ็งเล็กอ้อแสดงว่าลงมือดีได้ ถังมิ่งชื่อก็พลาดท่าเสียที รับบาดเจ็บไม่น้อย

ซูจื่อชิ่วฉวยโอกาสโถมเข้าหา

มันเป็นคนสนิทของบุ้นเจียง และเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็ง บุคคลเช่นบุ้นเจียงรู้จักเกาะกุมโอกาส คนสนิทของมันก็ไม่ขอมพลาดโอกาสใดๆ

ซูจื่อชิ่วเห็นว่าถังมิ่งซื้องดงามยิ่ง แต่ดาบเดียวของมันยังคงฟันออกไป

ถังมิ่งซื้อหากถูกดาบของมันฟันใส่ ต้องยังไม่ตาย เพียงแต่เท้าทั้งคู่ต้องกลับกลายเป็นพิการ

มันชมชอบเป็นเช่นนั้น มันชมชอบข่มขืนสตรีที่ถูกทำร้ายพิกลพิการ ปล่อยให้มันจัดการตามอำเภอใจ

ซูจื่อชิ่วฟันดาบเดียวออก

มันสามารถนึกสภาพที่สตรีนางนี้ถูกฟันล้มลงร้องคร่ำครวญกับพื้นออกได้

คิดไม่ถึงผู้ที่ล้มลงมิใช่ถังมิ่งซื้อ แต่เป็นมันเอง!

ซูจื่อชิ่วล้มตายในบัดดล

ที่หว่างคิ้วมันถูกเกาทัณฑ์ยิงทะลุ. เกาทัณฑ์ไร้ขนนกยาวเจ็ดนิ้วสามหุน พอดีทะลุต้นคอของมันออกมา

คนยิงอาวุธลับคือบ่อเชง

บ้อเชงมิอาจไม่ยิงอาวุธลับเล่มที่สองออก

ยามนี้อาวุธลับของเขาเหลือเพียงเล่มสุดท้ายแล้ว

อาวุธลับเล่มสุดท้ายนี้ ไม่อาจพลาดพลั้งเด็ดขาด มิหนำซ้ำอาวุธลับนี้ยังไม่สามารถพลิกสถานการณ์กลับมา เกรงว่าไม่มีวันพลิกสถานการณ์กลับคืนมาได้

สีหน้าบ้อเช้งยังเยือกเย็นดุจเดิม แต่ปลายจมูกของพวกเขาปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม

...ชีวิตของคนเหล่านี้ ตลอดจนการดำรงคงอยู่ของบ้อเช้งเองล้วนฝากอยู่กับอาวุธลับเล่มสุดท้ายในรูขลุ่ย

จนใจที่บ้อเช้งทราบว่า อาวุธลับเล่มสุดท้ายนี้ เป็นอาวุธลับเบาที่สุดนั่นเป็นเข็มเล่มหนึ่ง

ขลุ่ยหยกที่เล็กเรียวเช่นนี้ ย่อมไม่สามารถบรรจุอาวุธลับมากเกินและหนักไป

ในเลาขลุ่ยมีอาวุธลับเพียงสามชนิด ประกอบด้วยเหล็กเหลี่ยมเกาทัณฑ์ไร้ขนนกและเข็มเงิน

เข็มยาวสองนิ้วสามหุน มีน้ำหนักเบายิ่ง

เข็มอย่างมากเพียงทำร้ายคน ยากที่จะฆ่าคน นอกจากบนเข็มฉาบพิษร้าย หรือยิงเข้าทางเส้นเลือด แล่นจู่โจมถึงหัวใจ

อาวุธลับของบ้อเช้งไม่เคยฉาบพิษ เข็มเล่มนี้ก็ไม่มีข้อยกเว้น

.....

ยามนั้น บุ้นเจียงพลันโถมจู่โจมอย่างดุดัน

บ้อเช้งพอแบ่งแยกสมาธิไปยิงสังหารชูจื่อชิ่ว ศีรษะของเนี่ยยี่เชียงก็แตกแยกออก

บุ้นเจียงใช้พลังสากองคุลีมานกระแทกอื้อได้มิ้นล่าถอย ใช้ฝ่ามือวชิระทรงพลังฟาดเนี่ยยี่เชียงตายคามือ จากนั้นเอี้ยวตัวโถมใส่นายทัพฮักบันดกลงใจว่าจะยึดนายทัพฮักเป็นตัวประกัน เพื่อถอนตัว

ล่าถอยไป

...ขอเพียงคร่ากุมนายทัพยักไว้ บ้อช้างต้องมีข้อกริ่งเกรง

บุ้นเจียงก็ไม่ทราบว่า อาวุธลับในขลุ่ยหยกของบ้อเช้งหลงเหลือเพียงเล่มเดียว มันเพียงทราบว่า นี่เป็นโอกาสดิ้นรนมีชีวิตรอด

มันตกลงใจทดลองดู

บุ้นเจียงโถมจู่โจมใส่นายทัพยัก

แขนขวาของนายทัพยักยังยกไม่ขึ้น หากมิใช่บุ้นเจียงถูกอาวุธลับซัดใส่ดวงตา จากนั้นรับบาดเจ็บที่แขน นายทัพยักคงถูกกระแทกแขนหักไปข้างหนึ่ง

นายทัพยักแค่นเสียงออกมาด้วยความเจ็บปวด

คนผู้หนึ่งกระดูกแขนถูกต่อยแตก ไม่เจ็บปวดจึงแปลกไปแล้ว นายทัพยักถึงกับเจ็บปวดจนน้ำตาเล็ดออกมา

แต่ความเจ็บปวดไม่ได้ทำให้มันขลาดเขลา กลับกระตุ้นความคิดหักหาญเสี่ยงชีวิตของมันขึ้น ก้มกายเก็บดาบใหญ่ ขณะจะควงดาบเข้าสู่วงต่อสู้ บุ้นเจียงก็โถมเข้าหามัน

บุ้นเจียงโบกแขนเสื้อข้างขวาม้วนใส่ลำคอมัน

นายทัพยักก้าวขวาง ฟันดาบใส่ไหล่ซ้ายของมัน

บุ้นเจียงดาซ้ายบอด บนต้นแขนซ้ายยังปักไว้ด้วยมีดสั้น ดังนั้นนายทัพยักจึงกล้าตีโต้

ม่านสายดาซีกซ้ายของบุ้นเจียงมองไม่เห็น ร่างซีกซ้ายเคลื่อนไหวไม่สะดวก ดาบของนายทัพยักนี้พอดีจู่โจมใส่จุดอ่อนของมัน

พริบตานั้น อื้อได้มิ้นที่ถูกกระแทกถอยเพิ่งโซซัดโซเซถอยไป

บุ้นเจียงพลันใช้แขนเสื้อข้างขวาม้วนใส่อี้อได้มิ้น เสือกส่งคนเข้าหาคมดาบของนายทัพยัก

นายทัพยักรีบรั้งดาบกลับ แต่ดาบนี้ฟันออกอย่างสุดกำลัง มีสภาพน่าตระหนก เพียงรั้งพลังกลับมาครึ่งหนึ่ง ตัวดาบยังคงฟันลง

อี้อได้มิ้นเตกดิ้นจนขวัญหนีดีฝ่อ ขวางทวนเทียนขาวด้านรับไว้อย่างหวุดหวิด ทวนถูกฟันหักเป็นสองท่อน ดาบของนายทัพยักก็หลุดลอยจากมือ

นี่เพียงเป็นเหตุการณ์ในชั่วพริบตา บุ้นเจียงก็เกาะกุมโอกาส ยกมือบีบเค้นลำคอนายทัพยักไว้

...ขอเพียงสามารถบีบเค้นลำคอนายทัพยัก เท่ากับสะกดสองมือของบ้อเช้งเอาไว้

...บ้อเช้งไม่กล้าจู่โจมอาวุธลับ มันก็มีโอกาสรอดชีวิตได้

มือของบุ้นเจียงพอกระทบถูกลำคอของนายทัพยัก คล้ายกับตะปบถูกป้ายนิรโทษใบหนึ่ง

มันขณะจะกล่าววาจาอย่างวางใจ พลันรู้สึกเย็นวาบที่ก้านคอ รีบชักมือกลับมาตะปบ หัวเข็มท่อนหนึ่งพอดีชำเรกเข้าไปในเนื้อลำคอ นิ้วมือของมันกระทบถูกหัวเข็มเบาๆ แต่แล้วตะปบถูกอากาศธาตุเข็มเล่มนั้นชำแรกใส่เส้นโลหิตของมันแล้ว

...บ้อเช้งลงมือแล้ว!

ในห้วงคับขันจวนเจียน บ้อเช้งยิงเข็มเล่มนั้นออกมา
และเป็นอาวุธลับเล่มสุดท้าย
อาวุธลับนี้ยิงถูกเป้าหมาย ก่อนที่บุ้นเจียงจะบีบเค้นลำคอของ

นายทัพฮัก

บุ้นเจียงชะงักงันวูบ

มันยกมือลูบคลำด้นคอ สองตาเบิกค้าง จากนั้นร้องเสียงพิกล หงายร่างล้มลง

อาวุธลับเล่มสุดท้ายของบ้อเช้งประสบความสำเร็จอย่างงดงาม

บ้อเช้งลดขลุ่ยหยกลง รู้สึกเปลือกตาเต้นระริก มือกีสั่นระริก

มีบ้างบางคนยามคับขันไม่กลัวเกรง แต่ก่อนหลังยามคับขันกลับอกสั่นขวัญแขวน

...หากยิงไม่ถูก จะทำอย่างไร?

บ้อเช้งกระทั่งคิดยังไม่กล้าดาดคิด

.....

บุ้นเจียงพอล้มลง สถานการณ์ก็พลิกผันอีกครา

ขู่จื่อชิ่วถูกเกาทัณฑ์ล้มตาย เอ็งเล็กอ้อสูญเสียผู้ช่วยแต่ยังสามารถต่อสู้กับถังมิ่งชื่อ เมื่อบุ้นเจียงล้มลง นางก็ประหวั่นลนลานขึ้นมา แม้แต่ยู่อี่เหลียกก็ถูกถังมิ่งชื่อช่วงชิงไป

...การสงครามสมัยใบราณ ขอเพียงแม่ทัพฝ่ายหนึ่งพ่ายแพ้ล้มตาย จะกระทบกระเทือนถึงกองทัพ สามารถตัดสินผลแพ้ชนะได้

แต่สำหรับกับเล้งโป่วฮือ สภาพแวดล้อมรอบข้างไม่เป็นผลสะท้อนต่อมันรุนแรงเท่าเอ็งเล็กอ้อ

มันกวาดฝ่ามือที่โดเท่าพัดใบลานใส่ทารกกระบี่ทิเกี่ยม ทิเกี่ยมกีผงะหงายไป ชั่วครู่ยังลุกไม่ขึ้น

งิ้นเกี่ยม ตั้งเกี่ยมที่หลงเหลือ คิดรับมือมนุษย์สูงใหญ่ผู้นี้ยิ่งลำบากกินแรง เนื่องเพราะคิดแทงถูกมันไม่ยากนัก แต่คิดทิ่มแทงทำร้ายมันยากยิ่งยาก

ตีที่ยามนั้นอื้อได้มิ้นเร่งรุดมาถึง

มันถวัดแกว่งทวนเทียนขาวทั้งสองท่อน ทั้งกวาดทั้งทิ่มแทงอย่างเกรี้ยวกราด เล้งโป่วฮือแม้ฝึกวิชาระฆังทองคลุมกายยังมีจิตกริ่งเกรง

บ้อเช้งกลับไร้เรี่ยวแรง

อย่าว่าแต่เขาชัดอาวุธออกไม่ได้ ต่อให้ในเลาขลุ่ยมีอาวุธลับ ก็ไม่สามารถลงมือต่อบุรุษสูงใหญ่ที่ฝึกวิชาคงกระพันผู้นี้

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ชิงจัดการที่ส่องทางของมัน"

ที่ส่องทางหมายถึงดวงตา

แต่เล้งโป่วฮือคุ้มครองดวงตาตัวเองอย่างรัดกุม มิหนำซ้ำฝึกจนจุดชีวิตหลายแห่งไม่กลัวเกรงดาบกระบี่ ผู้อื่นจู่โจมถูกจุดชีวิตมันอย่างยากเย็น มันเพียงปิดกลั้นลมหายใจ ก็ทนทานรับได้

อื้อได้มิ้นก็เฉกเช่นกับทารกกระบี่ทั้งสอง ยิ่งต่อสู้ยิ่งลนลาน

บ้อเช้งต้องกล่าวว่า

"อย่าให้มันระบายลมหายใจ"

เขาดูออกว่าวิชาคงกระพันของเล้งโป่วฮือ ฝากไว้กับลมหายใจอีดหนึ่ง

...ขอเพียงทำให้มันระบายลมหายใจไม่ออก ระฆังทองคลุมกายของมันก็ต้องมีจุดอ่อน

เล้งโป่วฮือพลันคำรามก้อง พุ่งร่างฝ่าวงล้อม แสดงว่าบ้อเช้งเปิดโปงถูกจุดอ่อนของมัน

อื้อได้มิ้นกับทารกกระบี่ทั้งสองสบตากันวูบ ล้วนทราบว่าควรทำอย่างไร

พวกมันไม่ทันกระทำ เล้งโป่วฮือก็พุ่งหมัดแหวกฝ่าอากาศ ชิงทะลวงวงล้อมออกไป แต่แล้วถลาล้มไปเบื้องหน้า

ที่แท้ทิเกี่ยมซึ่งรับบาดเจ็บบนพื้นยื่นเท้าเกี่ยวใส่ เล้งโป่วฮือยิ่งถาโถมรุนแรง ยิ่งเสียหลักการทรงตัว ล้มฟาดพื้นดังสนั่นหวั่นไหว

เล้งโป่วฮือพอล้มลง นายทัพฮักก็โถมเข้ามาเป็นบุคคลแรก ยกเท้าเหยียบใส่ลำคอด้านซ้ายของมัน มือขวาจับมือเล้งโป่วฮือบิดไพล่หลังอีกเท้าหนึ่งเหยียบร่างที่ดิ้นรนของเล้งโป่วฮือเอาไว้

เล้งโป่วฮือมีเรี่ยวแรงราวกระทิง นายทัพฮักก็มีกำลังมหาศาลแต่กำเนิด ทั้งสองพัวพันเป็นพัลวัน อื้อได้มิ้นคิดคุ้มครองผู้เป็นนาย รีบโอบกอดเท้าทั้งสองของเล้งโป่วฮือเอาไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ เล้งโป่วฮือถูกสะกดแน่นิ่ง ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

ทารกกระบี่ทั้งสามมีไหวพริบปราดเปรียว พากันลงมือโดยพร้อมเพรียง

ทิเกี่ยมบีบเค้นจมูกของเล้งโป่วฮือ งิ้นเกี่ยมก็ปิดปากของมันเอาไว้

ตอนแรกเล้งโป่วฮือยังไม่รู้สึกเป็นอย่างไร ดิ้นรนอยู่ครู่หนึ่งลมหายใจที่ปิดกลั้นไว้ไม่มีที่ระบาย ใบหน้าถึงกับกลับกลายเป็นแดงก่ำ

ตั้งเกี่ยมยกกระบี่สั้นจ่อใส่จุดแป๊ะหวยบนขม่อมของเล้งโป่วฮือ ขอเพียงพลังลมปราณของมันแตกสลาย ก็จะทิ่มแทงกระบี่ใส่

เล้งโป่วฮือระบายลมหายใจไม่ออก และไม่สามารถเปลี่ยนลมหายใจ จะช้าเร็ววิชาระฆังทองคลุมกายต้องถูกทำลาย ไม่เช่นนั้นก็อึดอัดขาดใจตายทั้งเป็น

วิชาคงกระพันของมันนี้ แม้แต่เชือกเสียวเชียงยังทำลายไม่ได้ คราครั้งนี้บ้อเช้งกล่าววาจาเปิดโปง ผู้คนหลายคนร่วมแรงร่วมใจ เล้ง-โป่วฮือถึงกับร่างเบ่งพองจุดคางคกตัวหนึ่ง จนใจที่ไม่สามารถดิ้นรนได้

มิคาดยามนั้น พลันเกิดเหตุแปรเปลี่ยนสองประการขึ้น!

.....

บุ้นเจียงพอล้มลง เอ็งเล็กอ้อเพียงคิดหลบหนี ไม่มีกะใจสู้พัวพันอีก

จากนั้นเล้งโป่วฮือล้มคว่ำลง สถานการณ์ยิ่งล่อแหลม เอ็งเล็กอ้อไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง เพียงคิดหนีเอาชีวิตถ่ายเดียว

ยามนั้นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ประการแรกพลันอุบัติขึ้น

บุ้นเจียงดีดปราดขึ้นมาดุจเสือดาวพิโรธตัวหนึ่ง

มันตาบอดข้างหนึ่ง ใบหน้าเนืองนองด้วยโลหิต ครึ่งซีกร่างกีถูกโลหิตย้อมใส่ ไหล่ซ้ายยังปักไว้ด้วยมีดสั้นแววับเล่มหนึ่ง สีหน้าท่าทีน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

มันพอดีดกายขึ้น ก็พุ่งปราดไปยังวงต่อสู้ของเล้งโป่วฮือ คนยังไม่บรรลุถึง ก็ตวัดมือชัดเข็มเงินเล่มหนึ่ง พุ่งใส่แก้มซ้ายของงิ้นเกี่ยม งิ้นเกี่ยมร้องโอยคำหนึ่ง ยกมือปิดหน้าล่าถอยไป

เล้งโป่วฮือฉกฉวยโอกาสอ้าปากระบายลมหายใจออก

บุ้นเจียงโถมเข้าใกล้ ยื่นมือตะปบคว้าคอเสื้อของตั้งเกี๋ยมเอาไว้

เหตุการณ์อุบัติอย่างกะทันหัน แม้แต่บ้อเช้งก็ไม่ทันส่งเสียงเตือนภัย ตั้งเกี๋ยมยิ่งไม่ทันถลันหลบเลี่ยง

ตั้งเกี๋ยมพอถูกคร่ากุม บุ้นเจียงก็ยึดถือเป็นโล่กำบัง ทางหนึ่งล่าถอย ทางหนึ่งกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"บ้อเช้ง ท่านหากกล้าชัดอาวุธลับใส่เรา เราจะฆ่ามันก่อน"

พลางพุ่งปราดไปยังม้าพ่วงพีที่ข้างทางตัวหนึ่ง

บ้อเช้งต่อให้คิดชัดอาวุธลับ ก็ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ อย่าว่าแต่อาวุธลับของเขาใช้หมดสิ้นแล้ว

บุ้นเจียงหากล่วงรู้ข้อนี้ คงลงมือฆ่าเขาในบัดดล

พริบตานั้นบ้อเช้งบังเกิดความเสียใจยิ่ง

...ที่แท้บุ้นเจียงยังไม่ตาย

...มันแสร้งเป็นล้มตาย แท้ที่จริงโคจรพลังบังคับเข็มเงินที่แล่นเข้าสู่เส้นเลือดออกมา ฉวยโอกาสที่ทั้งหมดไม่ทันระวัง ใช้เข็มที่รีดเร้นออกมายิงทำร้ายงี่นเกี๋ยม สยบตั้งเกี๋ยมเอาไว้ใช้เป็นตัวประกันในการล่าถอย

เพราะความเลินเล่อชั่ววูบ บังเกิดเป็นภัยไม่สิ้นสุด

บ้อเช้งได้แต่ร้องบอกต่องี่นเกี๋ยมว่า

"อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ รีบถอนเข็มออกมา"

บุ้นเจียงมีจิตใจชั่วร้าย เห็นตัวเองตาบอดข้างหนึ่งก็คิดทำร้ายงี่นเกี๋ยมตาบอด แต่เนื่องเพราะตัวเองตาซ้ายบอดไป เล็งเป้าหมายไม่แม่นยำ งี่นเกี๋ยมเบี่ยงศีรษะทันเวลา เข็มนี้เพียงปักใส่แก้มของงี่นเกี๋ยม

บนแก้มมีกระดูก เข็มไม่แล่นเข้าทางเส้นเลือด บ้อเช้งทราบว่า

ขอเพียงงี่นเถี่ยมไม่เคลื่อนไหวโดยพลการ จะถอนเข็มออกได้ไม่ยากนัก

ผู้ที่ดกอยู่ในห้วงอันตรายที่แท้จริงคือตั้งเถี่ยม

แต่นี่มีหนทางใดได้?

ยามนั้น เกิดเหตุแปรเปลี่ยนอีกประการหนึ่งขึ้น

บุ้นเจียงพอ "ฟื้นคืนชีวิต" ถังมิ่งชื้อออดมีสมาธิวอกแวกบิได้

เอ็งเล็กอ้อฉวยโอกาสตีโต้อย่างสุดกำลัง จากนั้นจึงหนีเอาชีวิตรอด

นางเผชิญภัยหลายครา ตั้งใจว่าขอเพียงมีโอกาสหลบหนี จะไม่ทิ้งชีวิตไว้เดียดขาด

เอ็งเล็กอ้อพอหลบหนี ถังมิ่งชื้อก็ไม่ติดตาม กลับโถมใส่เล้งโป่วฮือ

งี่นเถี่ยมพอรับบาดเจ็บ เล้งโป่วฮือก็สามารถระบายลมจากปาก ขอเพียงสูดลมหายใจเข้าไปใหม่ ก็จะแผ่พุ่งพลังกระแทกนายทัพฮักและอื้อได้มิ้นปลิวกระเด็นไป

ถังมิ่งชื้อไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสชั่ววูบนี้ ขื่นยู่อี่เหล็กปักใส่ปากที่อ้ากว้างออกของเล้งโป่วฮือ

เล้งโป่วฮือแผดร้องโหยหวน ไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด ตลอดทั้งร่างดีดปราดขึ้นมา

ถังมิ่งชื้อถูกชนล้มลง นายทัพฮักกระทบกระเทือนถึงแขนที่รับบาดเจ็บ สร้างความเจ็บปวดจนคลายมือออก

เล้งโป่วฮือหน้าตาบิดเบี้ยว สองมือควักล้วงไปในปากอย่างไม่คิดชีวิต คิดล้วงยู่อี่เหล็กอันนั้นออกมา

อื้อได้มิ้นเก็บทวนเทียนขาวทั้งสองท่อนขึ้นจากพื้น ทวนข้างซ้ายจู่โจมใส่ใบหน้าเล้งโป่วฮือ ทวนข้างขวากวาดใส่ก้านคอของมัน

เล้งโป่วฮือคำรามก้อง ร่างล้มทับใส่อื้อได้มิ้น

อื้อได้มิ้นเห็นวิชาระฆังทองคลุมกายของเล้งโป่วฮือถูกทำลายตนเองจู่โจมประสบผล กำลังลิงโลดยินดี ไม่ทันถลันหลบเลี่ยง ถูกเล้งโป่วฮือบีบคอไว้ จับบิดล้มลงกับพื้น

นายทัพยักโถมเข้ามา คิดแยกร่างของเล้งโป่วฮือกับอื้อได้มิ้นออก แต่เล้งโป่วฮือคล้ายทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ไม่ว่ามันฉุดดึงอย่างไรล้วนแกะไม่ออก

ถังมิ่งชื่อดิ้นรนลุกขึ้น ดัดใจเก็บดาบคู่ฟันออก ค่อยฟันสองแขนเล้งโป่วฮือแยกจากร่าง เหลียวดูอื้อได้มิ้น พบว่าบันหน้าเขียวคล้ำ ลิ้นปลิ้นจากปาก กระดูกลำคอถูกบิดหัก กลับถูกเล้งโป่วฮือบีบคอตายทั้งเป็น

เล้งโป่วฮือก็สิ้นใจตายไปแล้ว

ทุกผู้คนอกสั่นขวัญแขวน ถังมิ่งชื่อทราบแน่แก่ใจว่า หากเอื่อง-เลือกอ้อไม่หนีเอาชีวิตรอด กัดฟันสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเล้งโป่วฮือ ต่อให้พวกนางสามารถฆ่าเล้งโป่วฮือ ฝ่ายตนก็ต้องบาดเจ็บล้มตายหมดสิ้น

ทั้งหมดขณะจะถอนเข็มเงินบนใบหน้างื่นเกี่ยมออก เหลียวดูอีกด้านหนึ่ง พบว่าบุ้นเจียง ตั้งเกี่ยมและบ้อเช้งล้วนหายสาบสูญไป

...พวกเขาไปที่ใด?

ไม่ว่าพวกเขาไปที่ใด บ้อเช้งย่อมมิใช่คู่มือของบุ้นเจียง อย่าว่าแต่ตั้งเกี่ยมตกอยู่ในเงื้อมมือบุ้นเจียง

บทที่ 22
ไล่ล่าถึงที่สุด

บุ้นเจียงย่อมไม่หวังทำร้ายศัตรู เพียงคิดใช้ตั้งเกี่ยมเป็นเครื่องข่มขู่บ้อเช้ง หนีเอาตัวรอดไป

มันหนีบร่างตั้งเกี่ยม กระโดดขึ้นบนหลังม้า สองเท้าหนีบท้องม้า บังคับม้าพุ่งทะยานออกไป

ยามนั้นประจวบกับเอ็งเล็กอ้อล่าถอยหลบหนี เล้งโป๋วฮือขัดขืนดิ้นรน ถังมิ่งซื่อกำลังลงมือฆ่ามัน

ทั้งหมดตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถแบ่งแยกสมาธิมาทางด้านนี้

บ้อเช้งขบกรามกรอด สองมือกดพื้น พลิกตัวขึ้นบนหลังม้าตัวหนึ่ง มือซ้ายกุมบังเหียน มือขวาตบตะโพกม้า ม้าตัวนั้นก็พุ่งทะยานออกไป

การพลิกตัวครั้งนี้ บ้อเช้งแทบทุ่มเทใช้เรี่ยวแรงจนหมดสิ้น

เขาพอใช้กำลัง ฤทธิ์ของดาบมัจฉาแปลงที่เหลืออยู่ก็แผ่ลุกลามแขนทั้งข้างชาด้าน แทบลามไปทั่วทั้งกาย

แต่บ้อเช้งมิอาจไม่เสี่ยงอันตรายติดตาม เนื่องเพราะเขาทราบว่า หากตนเองไม่ติดตามไป บุ้นเจียงพอเอาตัวรอดต้องฆ่าตั๋งเกี๋ยมแน่นอน

...ด้วยพฤติการณ์ของบุ้นเจียง ต่อให้เป็นเด็กอายุเยาว์ มันก็ไม่ปล่อยปละละเว้น

บ้อเช้งก็ทราบ ต่อให้เขาติดตามไปก็ไม่มีประโยชน์ อาจบางทีต้องพลีชีวิตด้วย แต่เขามิอาจไม่ติดตามไป

ระหว่างเขากับสี่ทารกกระบี่ มีความผูกพันอย่างลึกซึ้ง

การตายของกิมเกี๋ยม สร้างความเสียใจแก่เขามากแล้ว

ไม่ว่าอย่างไร บ้อเช้งยินยอมตาย ไม่อาจให้บุ้นเจียงลงมือต่อตั๋งเกี๋ยม!

บุ้นเจียงกลับกลัวเกรงต่อบ้อเช้ง

มันพบว่าไม่มีผู้ใดติดตามมา ที่ติดตามมามีแต่บ้อเช้งคนเดียว

...บ้อเช้งคนเดียวก็พอแล้ว

บุ้นเจียงถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

บ้อเช้งสองเท้าพิการ ติดติดตามบุ้นเจียง. ความจริงไม่ง่ายนัก แต่บุ้นเจียงไหล่ซ้ายรับบาดเจ็บ มือข้างหนึ่งต้องคอยโอบตั๋งเกี๋ยม ซึ่งจัดวางอยู่บนอานม้าด้านหลัง ทางหนึ่งควบม้า ทางหนึ่งคอยระวังป้องกันอาวุธลับ วุ่นวายจนมือไม้ปั่นป่วน

เมื่อเป็นเช่นนี้ บ้อเช้งยิ่งบายิ่งติดตามเข้าใกล้ไป

ทั้งสองหนึ่งหลบหนีหนึ่งติดตาม ใกล้ถึงหมู่บ้านเงียวขื่อแล้ว

หมู่บ้านเงียวขื่อเป็นเมืองเล็กๆ แต่พื้นที่อุดมสมบูรณ์ ที่นาเก็บเกี่ยวได้ผล ดึงดูดความสนใจของพ่อค้าวาณิช เดินทางมาติดต่อซื้อขาย

บุ้นเจียงเห็นไม่อาจสลัดหลุดจากบ้อเช้ง ก็ควบม้าเข้าเมืองไป

...หากมีผู้คนหมู่มาก บ้อเช้งก็ไม่กล้าใช้อาวุธลับวุ่นวาย

...ขอเพียงบ้อเช้งบังเกิดจิตกริ่งเกรงขว้างมุสิกภาชนะเสียหาย ตัวเองก็มีหนทางรอดชีวิต

บ้อเช้งเห็นเช่นนั้น ยิ่งไม่สบายใจกว่าเดิม

ยามนี้บุ้นเจียงถูกบีบคั้นเข้าตาจน เพื่อการรอดชีวิต ไม่ว่าเรื่องใดล้วนกระทำได้ ตนเองไม่มีเรี่ยวแรงสยบมัน คนข้างเดียงยิ่งมาก ยิ่งทำร้ายถูกคนไม่มีความผิดได้โดยง่าย

เห็นม้าของบุ้นเจียงควบขับเข้าตลาดภายในเมือง ถึงหน้าร้านแพรพรรณแห่งหนึ่ง

ร้านแพรพรรณกลัวแสงแดดสาดส่อง ดังนั้นกางผ้าใบที่หน้าร้าน ใต้ผ้าใบจัดวางผ้าหยาบราคาถูกอยู่หลายพับ ผ้าเนื้อดีจัดวางอยู่ภายในร้าน นอกร้านไม่มีผู้ดูแลแต่อย่างไร

บุ้นเจียงพอควบขับผ่าน พลันยื่นมือซ้ายตะปบใส่ผ้าใบที่กางไว้ กระชากผ้าสีเทามาแถบใหญ่ ใช้ปาดเช็ดคราบโลหิตบนใบหน้า จากนั้นสลัดผ้าใบห่อหุ้มคลุมร่างตัวเองกับตั้งเกี่ยม มิให้สภาพตัวเองสร้างความแตกตื่นแก่ผู้พบเห็น

ในตลาดมีผู้คนสัญจรไปมา แออัดเบียดเสียด บุ้นเจียงควบม้าตัดผ่าน กลับชนผู้คนล้มลงหลายคน แลกมาซึ่งเสียงด่าทอ ยังมีคนรายล้อมเข้ามาหมายกลุ้มรุมทุบตี

บุ้นเจียงเห็นบ้อเช้งควบม้าเข้าใกล้ ยามร้อนรุ่มพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง

...ที่นี้เป็นชุมชน หากควบม้าเดินทางกลับเผชิญสิ่งกีดขวาง ...มันขี่ม้า บ้อเช้งก็ขี่ม้า ต่อให้ควบขับม้าไปยี่สิบสามสิบลี้ ก็ไม่แน่ว่าจะสลัดหลุดจากบ้อเช้ง มิสู้สละม้าออกเดินทาง ไม่แน่ว่าจะหนีรอดได้

...อย่าว่าแต่บ้อเช้งสองเท้าพิการ ต่อให้เร็วกว่านี้ ก็ไม่สามารถติดตามทัน

พอได้คิด บุ้นเจียงสละม้าโดยสาร หนีบร่างดั้งเกี่ยมมุดปราดไปในกลุ่มคน

บุ้นเจียงพุ่งฝ่ากลุ่มคน ลดเลี้ยวเข้าตรอกสายหนึ่ง พลันปรากฏคนผู้หนึ่งถลันออกมาขวางทางไว้

คนผู้นี้ไว้เคราครึ้มอยู่ข้างแก้ม สวมชุดลำลอง มีอาวุธห้าสิบเศษ พอปรากฏกายก็ตวาดถามว่า

"เจ้าเป็นใคร บนร่างไฉนมีโลหิต หนีบร่างเด็กผู้หนึ่งทำอะไรเด็กผู้นี้เป็นอะไรกับเจ้า?"

บุ้นเจียงได้ยินผู้มากล่าวเป็นสำนวนทางการ ก็ทราบว่าคนผู้นี้มิใช่ราษฎรธรรมดา ยิ่งไม่ต้องการตอแยเรื่องราว เพียงคิดหลบเลี่ยงไป

มันเพิ่งบิดตัว ปรากฏคนแต่งกายเป็นบ่าวไพร่อีกสามคนกางแขนขวางหน้าไว้ หนึ่งในจำนวนนั้นตะคอกถามว่า

"ปิงเล่าเอี้ย (นายเฒ่าแซ่ปิง) เราถามเจ้า เจ้าหูหนวกหรือไร?"

บุ้นเจียงค่อยพบว่าผ้าคลุมร่างมันมีโลหิตไหลซึม ระหว่างการโลดแล่น ก็พบเห็นดั้งเกี่ยมซึ่งถูกหนีบอยู่ในซอกแขน ทราบว่าไม่อาจตบ

ตาไปได้ พานตวาดว่า

"ไสหัวไป"

มันวางร่างตั้งเกี่ยมลง ชักมีดสั้นลงมือ

ที่แท้คนที่ปรากฏกายมาสอบปากคำบุ้นเจียง คือขุนนางเมืองน่ำอี่ปิงตังเช้ง ซึ่งเคยต้อนรับขับสู้เทพมือปราบกับเช็กเสียวเซียง วันนี้นำบ่าวไพร่สามสี่คนมาท่องเที่ยวตลาดเงียวขื่อ พอดีพบกับบุ้นเจียง

บุ้นเจียงแม้รับบาดเจ็บ แต่บ่าวไพร่เหล่านี้ไหนเลยขวางมันไว้ได้ พอโบกแขนเสื้อก็ม้วนผู้คนสองคนปลิวกระเด็น ฟันมีดใส่บ่าวไพร่คนหนึ่งใบหน้าหลุดไปครึ่งแถบ โลหิตฉีดกระจาย

บุ้นเจียงแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ผู้ใดกล้าเข้ามา เราจะฟันมันในดาบเดียว"

มันใบหน้าแปดเปื้อนโลหิต ท่วงท่าดุร้ายหมายขวัญ ปราศจากเค้าความอ่อนโยนอีก

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

บุ้นเจียงหน้าแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นร้อนรุ่มยิ่ง

มันพลันก้มกายพุ่งโถมเข้าหาดั้งเกี่ยมซึ่งทิ้งอยู่บนพื้น มันเพิ่งขยับตัว คนผู้นั้นก็เอ่ยปากแล้ว

"อย่าขยับ"

บุ้นเจียงชะงักร่างไว้แต่กลางคัน

ปิงตังเช้งและพวกเหลียวหน้ามอง เห็นชายหนุ่มชุดขาวผู้หนึ่งใช้มือข้างเดียวยันพื้น ตลอดทั้งร่างหลั่งเหงื่อชุ่มโชก ปล่อยผมยาวสยายนั่งยองๆ อยู่ที่ห่างไป

สองตาของเขาเจิดจ้าดุจสายฟ้า เยียบเย็นราวคมมีด จ้องจับที่คอหอยของบุ้นเจียง

บุ้นเจียงรู้สึกลำคอตัวเองคล้ายถูกมีดสองเล่มจ่อใส่กึ่งปาน

"ท่านทางที่ดีอย่าได้เคลื่อนไหว"

ชายหนุ่มชุดขาวกล่าวสำทับ บุ้นเจียงก็ไม่กล้าเคลื่อนไหว

มันทราบว่าตัวเองขอเพียงขยับเคลื่อนไหว บ้อเช้งที่ดูไปไม่อาจต้านแรงลมผู้นี้จะชัดอาวุธลับออก

มันทั้งไม่อาจโถมใส่ดั้งเกี่ยม และไม่อาจพุ่งปราดจากไป

มันสำนึกเสียใจที่ละทิ้งตัวประกันในมือ จู่โจมลงมือต่อตัวตลกไม่กี่คนนี้

บ้อเช้งกลับร่างสั่นระริกเล็กน้อย มิหนำซ้ำลมหายใจไม่สม่ำเสมอ

บ้อเช้งทราบว่าตัวเองใกล้พังทลายแล้ว

เขายังไม่ฟื้นฟูพลังฝีมือ กลับควบขับม้าตลอดทาง บุ้นเจียงพอสละม้า เขาก็สละม้าตาม ทุ่มเทวิชาตัวเบาติดตามบา สร้างความเหน็ดเหนื่อยเกินไปแล้ว

แต่เขาไม่อาจล้มลง

เขาขู่ขวัญบุ้นเจียงไว้ได้ แต่ไม่สามารถสยบมัน เนื่องเพราะเขาสูญเสียความสามารถในการชัดอาวุธลับออก

ดังนั้นเขาได้แต่ยืนประจันยันกัน

...ยันถึงเมื่อใด?

ปิงตังเช้งชมดูถึงตอนนี้ พลันร้องโพล่งว่า

"ท่าน...หรือว่าท่านคือยอดมือปราบบ้อเช้ง?"

บ้อเช้งคิดรักษาพลังอีดหนึ่งไว้ เพียงผงกศีรษะไว้ไม่กล่าวมากความ

บุ้นเจียงใช้ดวงตาที่หลงเหลือข้างเดียวจับจ้องมองมือของบ้อเช้ง คล้ายใคร่ครวญสถานการณ์ และคล้ายศึกษาตัวบ้อเช้งว่า สามารถจู่โจมสังหารตัวเองในคราเดียวหรือไม่?

ทั้งสองยืนประจันขันกัน ในระยะห่างประมาณครึ่งธนูแล่น
ที่หว่างกลางทั้งสอง กั้นด้วยปิงตังเซ้งและบ่าวไพร่ที่เหลือสามคน
ผู้คนสัญจรบนถนนล้วนหลบลี้หนีห่างตั้งแต่แรก
บุ้นเจียงเอ่ยปากแล้ว กล่าวกับบ้อเช้งว่า
"ท่านปลดปล่อยเรา วันหน้าพบกันใหม่"
"ท่านฆ่าคนมากเกินไป ไม่อาจอภัยละเว้นได้"

"หากท่านฆ่าเรา เกรงว่าจะกระตุ้นโทสะโป้วไจเสี่ยงกับฉั่วตั่วนั้ง รับรองไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

บ้อเช้งกล่าวเสียงเย็นชา

"ตอนนี้ไม่ว่าท่านเอ่ยอ้างชื่อผู้ใด ก็ไม่อาจปู่ขวัญผู้คนได้"

"ตกลง ขอเพียงท่านปล่อยให้เราจากไป นับแต่นี้เราจะถอนตัวเร้นกาย ทั้งไม่รับราชการ และไม่ปรากฏขึ้นในยุทธจักร"

"ท่านเมื่อไม่รับราชการ และไม่ปรากฏขึ้นในยุทธจักร ไยไม่ไปชดใช้หนี้กรรมภายในคุก?"

"บ้อเช้ง อย่าได้คุกคามคนไป"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เราไม่ได้คุกคามท่าน เป็นท่านบีบบังคับเราคุกคามท่าน"

"อย่างนั้นท่านต้องการให้เราทำอย่างไร?"

"รามือรับการจับคุม"

"ท่านหากบีบบังคับเรา ไม่แน่ว่าจะฆ่าเราได้"

บ้อเช้งตากระจ่างวูบกล่าวว่า

"บุ้นเจียง เราให้โอกาสท่านสักครั้ง"

เขาหันกายไป เปลี่ยนเป็นหันหลังให้กับบุ้นเจียง ปากกล่าวว่า

"ท่านจู่โจมเราจากทางด้านหลัง เรายังคงฆ่าท่านได้"

บุ้นเจียงร่างสั่นสะท้านขึ้นมา

...ชายหนุ่มพิการผู้นี้ไม่เห็นเราอยู่ในสายตา

มันจับจ้องมองด้นคอของบ้อเช้ง มองดูมีดสั้นในมือ ตกลงใจทดลองดู

...แต่บ้อเช้งหากไม่มีความมั่นใจ ไหนเลยกล้าหันหลังให้กับมัน?

...ควรทดลองหรือไม่?

...ทดลองแล้วจะเป็นหรือตาย?

บุ้นเจียงตัดสินเรื่องราวมาชั่วชีวิต ไม่เคยรวนเรถึงเพียงนี้มาก่อน

สุดท้ายมันตกลงใจลงมือ

แต่มันไม่ลงมือต่อบ้อเช้ง

เป้าหมายของมันยังคงเป็นตั้งเกี๋ยมบนพื้น

...บ้อเช้งเมื่อกล้าหันหลังให้กับมัน ย่อมมีความมั่นใจเอาชัย

...มันไม่ลงมือต่อบ้อเช้ง ขอเพียงคร่ากุมตั้งเกี๋ยมไว้เป็นตัวประกันก็จะรักษาสถานะไม่แพ้พ่ายได้

...หากบ้อเช้งชิงจู่โจม มันสามารถหดมือกลับ ชิงหนีเอาชีวิตรอด

บุ้นเจียงคำรามก้อง โถมใส่บ้อเช้ง แต่แล้ววกกายกลางอากาศ

สาดพุ่งใส่ตั้งเกี่ยม มือหนึ่งคลี่ควงผ้าใบที่ใช้คลุมกาย เป็นยันต์ป้องกันตัว

แต่แล้วมันได้ยินคำพูดประโยคหนึ่ง

"เจ้าเป็นใคร ที่นี้อันดราย รีบหลบไป"

คำพูดนี้กล่าวจากปากปิงดังเซ้ง

มันมองไปยังด้านหลังบุ้นเจียง ส่งเสียงดวาดออกมา

...หมายความว่าด้านหลังบุ้นเจียงมีคน

...เป็นผู้ใด?

บุ้นเจียงพลันพบว่า ขณะที่ปิงดังเซ้งส่งเสียงดวาดสีหน้าบ้อเซ้ง พลันปรากฏแววร้อนรุ่มขึ้น

...บ้อเซ้งไฉนหน้าแปรเปลี่ยนไป?

บุ้นเจียงพลันดิ้นตัว หยุดยั้งสภาวะไว้ จากนั้นพบว่ามีกระแสลมเกรี้ยวกราดจู่โจมใส่ด้านหลัง

มิใช่กระแสลมสายเดียว แต่เป็นกระแสลมสองสาย

บุ้นเจียงไม่ทันถลันหลบ มันได้แต่ดีโต้

พริบตานั้น มันใช้ออกด้วยท่าไม้ดายสองสาย สายหนึ่งดีโต้ใส่ผู้คนที่ด้านหลัง สายหนึ่งพุ่งจู่โจมใส่บ้อเซ้ง

เนื่องเพราะมันทราบว่า พริบตาที่มันถูกสกัดไว้ บ้อเซ้งต้องไม่ปล่อยปละละเว้น ต้องจู่โจมสังหารต่อมันแน่นอน

ดังนั้นมันคิดพลิกสถานการณ์จากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย ไม่เช่นนั้นยินยอมตกตายตามกัน

เหตุการณ์ตอนนั้นสร้างความแตกตื่นแก่ปิงดังเซ้งและบ่าวไพร่ทั้งสองจนตะลึงลาน

หญิงสาวชุดรัดกุมสีแดงที่งามเฉิดฉายนางหนึ่ง ถือดาบคู่สะอึกเข้าหาบุ้นเจียงจากทางด้านหลัง

ปิงดังเซ้งเหินเป็นหญิงงามนางหนึ่ง กริ่งเกรงถูกบุ้นเจียงทำร้าย รีบส่งเสียงร้องทัดทาน เสียงร้องพอดัง การต่อสู้อันสยดสยองพลันเปิดฉากขึ้น

โลหิดฉีดกระจาย การต่อสู้ที่เกรี้ยวกราดพลันยุติลง

หญิงงามนางนั้นย่อมเป็นถังมิ่งชื้อ

ด้วยพลังฝีมือของบุ้นเจียง ถังมิ่งชื้อถือดาบคุกคามเข้าใกล้ สมควรรู้สึกตัว แต่บุ้นเจียงทุ่มเทสติสมาธิทั้งหมดที่บ้อเช้ง มิหนำซ้ำตัวมันยังรับบาดเจ็บ

คนผู้หนึ่งหากล้มป่วยลง ปฏิกิริยาย่อมขาดความปราดเปรียว ขณะเดียวกัน คนผู้หนึ่งรับบาดเจ็บ ก็เป็นเช่นเดียวกัน

มันพอรู้สึกตัวก็สายเกินไป

พริบตานั้น ความคิดต่อสู้ของมันถูกกระตุ้นขึ้น

มันต่อยหมัดซ้ายถูกถังมิ่งชื้อ ขณะที่ดาบคู่ของนางฟันถูกมัน

ถังมิ่งชื้อส่งเสียงดังอืมมิในลำคอ ร่างปลิวลิ่วไปวาเศษ

หยาดโลหิตฉีดกระจาย ทรวงอกซายโครงของบุ้นเจียงรับบาดแผลโลหิตสองสาย

ประกายมีดวูบขึ้น บุ้นเจียงชัดมีดสั้นในมือออก

บ้อเช้งขยับกายอย่างสุดความสามารถ คมมีดก็ปักใส่ทรวงอกด้านซ้ายของเขา

ช่วงเวลานั้น คนทั้งสามล้วนรับบาดเจ็บสาหัส ทรุดฮวบลงกับพื้น

บุ้นเจียงบาดเจ็บสาหัสที่สุด

...สาหัสจนแทบคร่าชีวิตมันไป

แต่สีหน้ามันกลับลิงโลดมากกว่าเจ็บปวด ชี้มือที่สั่นระริกไปยังบ้อ-เช้ง กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ที่แท้...เจ้าไม่สามารถ...ลงมือจริงๆ ...เราแทบ...ถูกเจ้าหลอกลวง..."

ซุ่มเสียงไม่ทราบเป็นความยินดีหรือเสียดาย หรือว่าสำนึกเสียใจ

...มันขัดมีดสั้นออก บ้อเช้งกลับไม่สามารถถลันหลบได้

ดอนนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า บ้อเช้งมิเพียงไม่สามารถคุกคามชีวิตของผู้อื่น ต่อให้ผู้อื่นคุกคามชีวิตของเขา เขาก็ไม่สามารถคุ้มครองป้องกันได้

ในที่สุดบุ้นเจียงพิสูจน์ยืนยันข้อนี้

มันแม้บาดเจ็บสาหัสปางตาย แต่ขอเพียงบ้อเช้งไม่สามารถลงมือต่อมัน มันเชื่อว่าหนีเอาชีวิตรอดได้.

ทั้งยังฆ่าบ้อเช้งได้!

ดังนั้นบุ้นเจียงแม้หอบหายใจ แต่ยังยิ้มออกมา กล่าวว่า

"บ้อเช้งเอยบ้อเช้ง ในที่สุดเจ้าต้องตายในเงื้อมมือเรา"

บ้อเช้งแค่นหัวร่อ เมื่อเขาเห็นถังมิ่งชื้อปลิวลิ่วออกไป ถึงกับตาแดงฉานด้วยสายเลือด

บ้อเช้งยกมือกุมอก โลหิตเริ่มไหลซึมออกมา ปากยังกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าเรายังไม่ตาย"

บุ้นเจียงดิ้นรนลุกขึ้นช้าๆ กล่าวว่า

หญิงสาวชุดรัดกุมสีแดงที่งามเฉิดฉายนางหนึ่ง ถือดาบคู่สะอึกเข้าหาบุ้นเจียงจากทางด้านหลัง

ปิงดังเช้งเห็นเป็นหญิงงามนางหนึ่ง กริ่งเกรงถูกบุ้นเจียงทำร้าย รีบส่งเสียงร้องทัดทาน เสียงร้องพอดัง การต่อสู้อันสยดสยองพลันเปิดฉากขึ้น

โลหิตฉีดกระจาย การต่อสู้ที่เกรี้ยวกราดพลันยุติลง

หญิงงามนางนั้นย่อมเป็นถังมิ่งชื้อ

ด้วยพลังฝีมือของบุ้นเจียง ถังมิ่งชื้อถือดาบคุกคามเข้าใกล้ สมควรรู้สึกตัว แต่บุ้นเจียงหุ่มเทสติสมาธิทั้งหมดที่บ้อเช้ง มิหนำซ้ำตัวมันยังรับบาดเจ็บ

คนผู้หนึ่งหากล้มป่วยลง ปฏิกิริยาย่อมขาดความปราดเปรียว ขณะเดียวกัน คนผู้หนึ่งรับบาดเจ็บ ก็เป็นเช่นเดียวกัน

มันพอรู้สึกตัวก็สายเกินไป

พริบตานั้น ความคิดต่อสู้ของมันถูกกระตุ้นขึ้น

มันค่อยหมัดซ้ายถูกถังมิ่งชื้อ ขณะที่ดาบคู่ของนางฟันถูกมัน

ถังมิ่งชื้อส่งเสียงดังอืมมิในลำคอ ร่างปลิวลิ่วไปวาเศษ

หยาดโลหิตฉีดกระจาย ทรวงอกชายโครงของบุ้นเจียงรับบาดแผลโลหิตสองสาย

ประกายมีดวูบขึ้น บุ้นเจียงซัดมีดสั้นในมือออก

บ้อเช้งขยับกายอย่างสุดความสามารถ คมมีดก็ปักใส่ทรวงอกด้านซ้ายของเขา

ช่วงเวลานั้น คนทั้งสามล้วนรับบาดเจ็บสาหัส ทรุดฮวบลงกับพื้น

บุ้นเจียงบาดเจ็บสาหัสที่สุด

...สาหัสจนแทบคร่าชีวิตมันไป

แต่สีหน้ามันกลับลิงโลดมากกว่าเจ็บปวด ชี้มือที่สั่นระริกไปยังบ้อ-เช้ง กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ที่แท้...เจ้าไม่สามารถ...ลงมือจริงๆ ...เราแทบ...ถูกเจ้าหลอกลวง..."

ซุ่มเสียงไม่ทราบเป็นความยินดีหรือเสียดาย หรือว่าสำนึกเสียใจ

...มันชัดมีดสั้นออก บ้อเช้งกลับไม่สามารถถลันหลบได้

ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า บ้อเช้งมิเพียงไม่สามารถคุกคามชีวิตของผู้อื่น ต่อให้ผู้อื่นคุกคามชีวิตของเขา เขาก็ไม่สามารถคุ้มครองป้องกันได้

ในที่สุดบุ้นเจียงพิสูจน์ยืนยันข้อนี้

มันแม้บาดเจ็บสาหัสปางตาย แต่ขอเพียงบ้อเช้งไม่สามารถลงมือต่อมัน มันเชื่อว่าหนีเอาชีวิตรอดได้.

ทั้งยังฆ่าบ้อเช้งได้!

ดังนั้นบุ้นเจียงแม้หอบหายใจ แต่ยังยิ้มออกมา กล่าวว่า

"บ้อเช้งเอยบ้อเช้ง ในที่สุดเจ้าต้องตายในเงื้อมมือเรา"

บ้อเช้งแค่นหัวร่อ เมื่อเขาเห็นถังมิ่งซื้อปลิวลิ่วออกไป ถึงกับตาแดงฉานด้วยสายเลือด

บ้อเช้งยกมือกุมอก โลหิตเริ่มไหลซึมออกมา ปากยังกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าเรายังไม่ตาย"

บุ้นเจียงดิ้นรนลุกขึ้นช้าๆ กล่าวว่า

"แต่เจ้าไม่สามารถลงมือแล้ว"

บ้อเช้งชูขลุ่ยหยกในมือ กล่าวว่า

"เราไม่สามารถลงมือ แต่เรายังมีมัน"

"ตอนนี้หากเรายังเชื่อคำพูดของเจ้า เราก็ไม่ใช่คนหากแต่เป็นสุกร"

บ้อเช้งกำขลุ่ยหยกเลานั้นแนบแน่น

...ในขลุ่ยหยกที่แท้ยังมีอาวุธลับหรือไม่?

...หากแม้นมี ขณะที่ถังมิ่งซื้อจู๋โจมใส่มันทางด้านหลัง บ้อเช้งสมควรยิงอาวุธลับออกปลิดชีวิตมัน

วิเคราะห์ตามเหตุผล ในขลุ่ยหยกของบ้อเช้งไม่อาจมีอาวุธลับ แต่ในขลุ่ยไม้ไผ่ของมัน กลับซุกซ่อนอาวุธลับอันร้ายกาจชนิดหนึ่ง

เป็นสิบเก้าเข็มวิเศษขึ้นฟ้าลงดิน

เข็มกลุ่มนี้ฟังว่าเป็นอาวุธลับที่เก้าฟ้าสิบดิน สิบเก้ามารมนุษย์แห่งพรรคอำนาจเมื่อครั้งกระโน้นถือครองร่วมกัน แต่ไม่ทันแจกจ่ายต่อเหล่าอสูร เชียวชิวจุ้ยและพวกก็ทำลายสิบเก้ามารมนุษย์ไป

(เชียวชิวจุ้ยเป็นตัวเอกของเรื่องนักสู้คะนองศึก ซึ่งเรียบเรียงเมื่อปี พ.ศ. 2524)

ดังนั้นอาวุธลับชนิดนี้ไม่เคยปรากฏสู่โลกภายนอกมาก่อน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบมีอานุภาพอย่างไร มีผลอย่างไรแม้แต่บุ้นเจียงก็ไม่ทราบ

มันเองไม่เคยใช้มาก่อน

นี่เป็นบุตรชายมันบุ้นเซาะไว้ได้มาโดยบังเอิญ ดังนั้นมอบให้บิดาใช้ป้องกันตัว ที่เล้วมาบุ้นเจียงเพียงปลิดชีวิตผู้อื่น น้อยครั้งจะเสี่ยงชีวิตเอง ดังนั้นไม่เคยใช้มาก่อน

วันนี้ต้องใช้ออกแล้ว

บ้อเช้งมองดูสีหน้าบัน ด้องบังเกิดความสิ้นหวัง

เนื่องเพราะเขาฉุกคิดว่า บุ้นเจียงที่อาบเลือดรับบาดเจ็บ ด้องยังมีไม้ตายอยู่ชนิดหนึ่ง มิหนำซ้ำไม้ตายนี้อาจซุกซ่อนอยู่ในขลุ่ยไม้ไผ่ของมัน

...ขลุ่ยหยกของตนเองสามารถซ่อนอาวุธลับ ขลุ่ยไม้ไผ่ของบุ้นเจียงไหนเลยไม่มีท่าไม้ตายได้

การสังเกตเห็นเช่นนี้ ทำให้บ้อเช้งใกล้พังทลายและสิ้นหวังโดยสิ้นเชิง

...คิดไม่ถึงด้องจบชีวิตในเงื้อบมือบุ้นเจียง ทั้งยังเป็นด้นเหตุให้ถังมิ่งซื่อกับดั้งเถียมด้องตาย

การจบชีวิตเช่นนี้ เป็นที่ไม่ยินยอมพร้อมใจจริงๆ

...ไม่ยินยอมตายแล้วจะเป็นไร?

โลกนี้มีผู้คนมากหลายไม่ยินยอมตาย ยังคงด้องตาย มีผู้คนมากมายไม่ยอมแพ้พ่าย แด่ยังคงแพ้พ่าย

ดังนั้นมีคนดัดพ้อชะตา บอกว่าตนเองโชคไม่ดีจึงประสบความแพ้พ่าย

แด่ผู้คนที่ประสบความสำเร็จในโลก มักไม่เห็นว่าตนเองประสบความสำเร็จเพราะโชคช่วย หากแต่บอกว่านี่เป็นผลจากการต่อสู้ดิ้นรนของตัวเอง

เพราะเหตุนี้ผู้ที่แพ้พ่ายเชื่อโชคชะตา ผู้ที่ผิดหวังยิ่งเชื่อเรื่องชีวิต

นิ้วกลางของบุ้นเจียงแตะสัมผัสกับปุ่มกลไกบนขลุ่ยไม้ไผ่แล้ว แด่มันไม่ได้กดนิ้วลงไป

...ของวิเศษที่ช่วยชีวิตหากใช้โดยพร่ำเพรื่อ เมื่อถึงเวลาคับขันเป็นตาย เกรงว่าต้องรามือรอความตาย

มันแตะนิ้วตระเตรียมยิงเข็มอสูรออก คนกลับพุ่งปราดเข้าหาถังมิ่งชื้อ

...ถังมิ่งชื้อถูกมันต่อยใส่หมัดหนึ่ง ยังไม่ถึงตาย อีกไม่นานต้องดิ้นรนลุกขึ้น มันต้องชิงฆ่านาง ก่อนที่นางจะพักผ่อนหอบหายใจ

...ยังมี มันพุ่งปราดเข้าหาถังมิ่งชื้อ เท่ากับยืดระยะห่างจากบ้อเช้งต่อให้ในขลุ่ยหยกของบ้อเช้งมีอาวุธลับก็ยากที่จะทำร้ายมันได้

บุ้นเจียงไม่ว่ากระทำเรื่องราวใด ต้องคำนึงถึงความมั่นคง ค่อยคำนึงถึงความสำเร็จ

แม้แต่ช่วงเวลาที่บาดเจ็บสาหัส จนแทบถูกทำลายล้างไป ก็ไม่มีข้อยกเว้น

แต่มันพุ่งปราดถึงกลางคัน พลันปรากฏม้าเร็วตัวหนึ่งควบขับเข้าสู้ดรอกซอยสายนี้

ขอเพียงบุ้นเจียงพุ่งโถมใส่ถังมิ่งชื้อ ก็จะปะทะชนกับม้าเร็วดังนี้แล้ว

บุ้นเจียงย่อมไม่คิดปะทะชนกับม้า ต่อให้เป็นยามปรกติ คนผู้หนึ่งปะทะชนกับม้า ถือเป็นความไม่ชาญฉลาดอย่างยิ่งอย่าว่าแต่ตอนนี้มันได้รับบาดเจ็บสาหัส

มันทิ้งร่างลงในบัดดล

ม้าเร็วก็หยุดชะงักลง

ม้าพุ่งทะยานดั่งเกาทัณฑ์ คิดหยุดม้าที่ควบตะบึงเอาไว้ ควรมีกำลัง

ข้อนับพันชั่ง

แต่ผู้ที่กระโดดลงจากหลังม้า กลับเป็นคนร่างผอมซูบผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ผอมซูบจนคล้ายเป็นเงายืดยาวสายหนึ่ง หากมิใช่ห่อหุ้มร่างด้วยเสื้อขนสัตว์หนาเตอะ คงต้องถูกลมหอบพัดไปแล้ว

คนผู้นี้พอลงจากหลังม้า ก็ส่งเสียงไอ ดวงตาที่คล้ายไฟเย็นทั้งคู่จ้องจับบนร่างถังมึ่งซื้อเขมึงนิ่ง

มันไม่ได้มองดูบุ้นเจียง

และไม่ได้มองดูบ้อเช้ง

เพียงแต่มองดูถังมึ่งซื้อ

มันหันหลังให้กับบุ้นเจียง เดินเข้าหาถังมึ่งซื้อเดินพลางส่งเสียงไอพลาง

ตรอกซอกเงียบวังเวง

เสียงไอชวนวิเวก

.....

บ้อเช้งตากระจ่างวูบ แต่ก็ไม่เข้าใจ

คนผู้หนึ่งหากสิ้นหวัง แววตาจะหมองหม่น ไม่กระจ่างเด็ดขาดดังนั้นในไหราศาสตร์ให้สังเกตแววตาผู้คน เนื่องเพราะแววตายากปกปิดความรู้สึกภายในใจได้

บ้อเช้งที่ตากระจ่าง เนื่องเพราะผู้มาเป็นสหายของเขา

เป็นลุ้ยก้วง

แต่เขาไม่เข้าใจว่าลุ้ยก้วงไฉนปรากฏกายในที่นี้

...มันยังไม่ออกเดินทาง หรือไปแล้วย้อนกลับมา?

...มันทราบได้อย่างไรว่า พวกเขาจะเกิดเรื่องในระหว่างทาง

...เช็กเสียวเชียงเล่า หรือระหว่างที่พวกมันมุ่งสู่ลำน้ำเอ็กขุ้ย กลับเกิดเหตุไม่คาดหมายอันใด?

บุ้นเจียงคิดไม่ถึงว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้

หัวใจมันดกวูบลง มันต้องหาทางเสี่ยงชีวิตก่อนที่หัวใจจะตกวูบสิ้นหวังถึงที่สุด

คนผู้หนึ่งยามสิ้นหวัง ขอเพียงกล้าเสี่ยง ไม่เน่ว่าจะเกิดความหวังขึ้นใหม่ ดังนั้นคำโบราณว่าไว้ "ทหารโศกต้องชนะ" ทหารโศกแม้ไม่แน่ว่าจะชนะแน่นอน แต่ภายใต้ดินฟ้าอากาศ ชัยภูมิสถานที่ และขวัญของบุคคล อาจกลับกลายเป็นทหารหาญกองหนึ่ง พลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นชนะ

บุ้นเจียงยืดกายพุ่งปราดออกไป

มันไม่โถมใส่ถังมิ่งซื้อ หากแต่พุ่งปราดใส่บ้อเช้ง

...หากฆ่าบ้อเช้ง จะลดศัตรูเข้มแข็งคนหนึ่ง

...หากสยบบ้อเช้ง สามารถรักษาชีวิตไว้ได้

บุ้นเจียงเพิ่งขยับกาย ลุ้ยก้วงคล้ายมีดวงตางอกเงยที่กลางหลัง พลันดีดกายขึ้น

มันสวมเสื้อขนสัตว์ ร่างกลับดีดพุ่งออกดุจกระสุนที่ถูกยิง บุ้นเจียงต้องตวาดคำหนึ่ง ทิ้งร่างลงอย่างเร่งร้อน

ที่เบื้องล่างคือตั้งเกี๋ยม

...แม้ไม่ทันสยบบ้อเช้ง คร่ากุมตั้งเกี๋ยมไว้ก็เป็นเช่นเดียวกัน

มันพอทิ้งร่างลง ลุ้ยก้วงก็บรรลุถึงด้านหลังมัน

บุ้นเจียงต้องแข่งกับเวลา ตวัดขลุ่ยไม้ไผ่ ยิงสิบเก้าเข็มวิเศษขึ้นฟ้าลงดินออกไป

จากนั้นมันโถมไปเบื้องหน้า ยื่นมือคว้าใส่ต้นคอของตั้งเกี่ยมเข็มที่แทบโปร่งใสแบ่งเป็นสิบห่น้าเก้าหลังทั้งสิบแก้นล่มพุ่งใส่จุดชีวิตของลุ้ยก้วงสิบเก้าแห่ง

ลุ้ยก้วงพลันหดตัวไปในเสื้อขนสัตว์

เข็มทั้งสิบเก้าเล่มล้วนยิงใส่เสื้อขนสัตว์ ลุ้ยก้วงกลับกลิ้งตัวออกจากใต้เสื้อขนสัตว์ ทิ่มนิ้วใส่กลางหลังของบุ้นเจียง

บุ้นเจียงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง คว้าใส่ต้นคอของตั้งเกี่ยมแล้ว

ลุ้ยก้วงยังคิดช่วยเหลือ แต่ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลมเร่งร้อนดังขึ้นได้ยินบ้อเช้งร้องเตือนว่า

"ก้วงกอระวัง"

ลุ้ยก้วงทุ่มเทสมาธิจัดการกับบุ้นเจียง คิดหลบเลี่ยงก็ไม่ทันการณ์ กอปรกับเสื้อขนสัตว์พ้นจากร่าง กลางหลังถูกฟาดใส่ดราหนึ่ง โลหิตกระเซ็นจากปาก แต่ยังหมุนตัวไป ทิ่มนิ้วใส่ทรวงอกคนลอบทำร้ายทางด้านหลัง

คนผู้นั้นปลิวลิ่วไปด้านหลัง นางกลับเป็นเอ็งเล็กอ้อซึ่งถือบรรทัดเหล็กอยู่

ลุ้ยก้วงจี้นิ้วใส่เอ็งเล็กอ้อ บุ้นเจียงก็ตวัดเท้าเตะใส่ชายโครงมัน

ลุ้ยก้วงลอยลิ่วไปตามสภาวะ ร่วงหล่นลงที่ข้างกายถังมิ่งซื้อ

พริบตานั้นในบริเวณเกิดเรื่องราวมากหลาย

เอ็งเล็กอ้อย่องเข้ามาจากมุมตึก มือถือบรรทัดเหล็กอันหนึ่ง บุ้น-

เจียงโถมใส่บ้อเช้ง เปลี่ยนเป็นโฉบใส่ตั้งเกี่ยม ลุ้ยก้วงจี้นิ้วถูกมัน กลับถูกเอ็งเล็กด้อลอบทำร้าย ลุ้ยก้วงถงมือตีโต้ เอ็งเล็กอ้อปลิวลิ่วถึงข้างกาย บ้อเช้ง บุ้นเจียงเดะลุ้ยก้วงถึงข้างกายถังมิ่งชื้อ

ในบริเวณเพียงหลงเหลือบุ้นเจียงสยบตั้งเกี่ยมไว้ สายร่างโงนเงนดุจใบไม้ในสายลมชิวเทียน

.....

ถังมิ่งชื้อฟื้นคืนสติมาช้าๆ ดิ้นรนอยู่หลายครายังลุกไม่ขึ้น

หมัดของบุ้นเจียงนี้เป็นหมัดวชิระแห่งเสียวลิ้มยี่ แฝงพลังสากองคุลีมาน หากมิใช่ถังมิ่งชื้อ ฟันดาบถูกมันก่อน บวกกับดาซ้ายและแขนซ้ายมันล้วนรับบาดเจ็บ หมัดของบุ้นเจียงนี้ต้องปลิดชีวิตนางแน่นอน

นางพอฟื้นคืนสติมา พบว่านอกจากบุ้นเจียงแล้ว ทุกผู้คนล้วนล้มลง นางคิดดิ้นรนลุกขึ้น แต่นางอ่อนล้าเกินไป ทรวงอกปวดแปลบเกินไป

บางครั้งเรื่องที่ท่านร้อนรุ่มคิดกระทำ ท่านทำไม่ได้ นอกจากร้อนรุ่มแล้ว นับว่าอับจนปัญญาจริงๆ

ที่สร้างความร้อนรุ่มแก่นางยิ่งกว่าคือ นางพบว่าเอ็งเล็กอ้อดิ้นรนลุกขึ้นช้าๆ

จากนั้นนางค่อยได้คิดว่า การร้อนรุ่มไม่ใช่วิธีที่ดี

นางรีบโคจรพลัง คิดเกริ่งลมปราณอึดหนึ่ง เพื่อกอบกู้ภัยอันตรายเฉพาะหน้า

เอ็งเล็กอ้อสามารถดิ้นรนลุกขึ้น เนื่องเพราะบรรทัดเหล็กของนางจู่โจมถูกจุดจี่เอี้ยงของลุ้ยก้วงก่อน ลุ้ยก้วงค่อยหมุนตัวกลับมา จี้ใส่จุดตงอวง

ของนาง

หากเป็นผู้คนทั่วไป จุดจี่เอี้ยงถูกจู่โจมทำร้าย ยากจะมีชีวิตรอดได้ แต่ลุ้ยก้วงถูกโรคสิบกว่าชนิดรุมเร้า ถูกอาการบาดเจ็บสิบกว่าชนิดสุมใส่ เป็นเหตุให้จุดสำคัญบนร่างหลายแห่งคลาดเคลื่อนจากตำแหน่งเดิมเล็กน้อย มิหนำซ้ำสามารถรับการกระแทกกระเทือนและทนความเจ็บปวดได้เป็นพิเศษ

...คนที่รับความลำบากอย่างยาวนาน สามารถรับความลำบากกว่าผู้คนทั่วไป เนื่องเพราะมันรับความลำบากจนชาชิน

...ผู้คนทั่วไปไม่อาจทนทานความเจ็บปวดที่มาอย่างกะทันหัน ซึ่งความจริงไม่แน่ว่าเป็นความเจ็บปวดเกินไป หากแต่ยามกะทันหันไม่อาจคุ้นกับสภาพเช่นนั้น

...นี่เฉกเช่นกับคนรับประทานเนื้อรับประทานปลา พลันให้มันกินเจสักหลายวัน มันจะรู้สึกจืดชืดยิ่ง แต่กับคนถือศีลกินเจชั่วนาตาปี กินเจไม่กี่วันนับเป็นอย่างไรได้?

...เช่นเดียวกับคนอยู่อย่างอิสระจนชาชิน พลันถูกคุมขังสักหลายวัน ก็ทุรนทุรายยิ่ง แต่สำหรับกับผู้ที่ถูกจองจำอย่างยาวนาน การสูญเสียอิสรภาพไม่กี่วัน ย่อมไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง

ดังนั้นลุ้ยก้วงหลังจากถูกลอบทำร้าย ยังสามารถดีโต้ใส่เอ็งเล็กอ้อ

หลังจากที่มันจี้เอ็งเล็กอ้อล้มลง ตัวเองก็ไม่สามารถยืนหยัดอยู่ได้

ลุ้ยก้วงรู้สึกเลือดลมโคจรย้อนกลับ ลำคอหวานวูบกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง ล้มลงกับพื้น

บันก็ทราบว่าในสภาพตอนนี้ ผู้ใดลุกขึ้นยืน ผู้นั้นจะมีชีวิตรอดสิบ

ไป

ตรงกันข้าม ผู้ที่นอนลงเท่ากับตาย

น่าเสียดายดรรชนีของมันทิ่มเบนเบี่ยงเล็กน้อย เพียงกดใส่ระหว่างจุดเจี่ยอวงกับตงอวงของเอ็งเล็กอ้อ เอ็งเล็กอ้อลมหายใจขาดห้วงไปชั่วขณะ ยังคงลุกขึ้นได้

กระบวนท่าของลุ้ยก้วงแม้ไม่จี้ถูกจุดสำคัญ แต่ก็เพียงพอให้เอ็งเล็กอ้อทนทานรับได้

นางหลังจากหลบหนีจากการต่อสู้ ความจริงตั้งใจว่าจะไม่ขายชีวิตให้กับทางการอีก พอผ่านตลาดกลางหมู่บ้านเงียวขื่อ ก็ได้ยินผู้คนวิพากษ์วิจารณ์ว่า มีคนตาบอดผู้หนึ่งคร่ากุบเด็กชายผู้หนึ่งหลบหนี โดยมีชายหนุ่มสองเท้าพิการผู้หนึ่งติดตามไปอย่างยากเย็น

เอ็งเล็กอ้อคาดเดาออกว่า เป็นบุ้นเจียงกับบ้อเช้งสู้พ้วพันถึงที่นี้ มิหนำซ้ำบุ้นเจียงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ดังนั้นเปลี่ยนความตั้งใจ รุดไปยังที่เกิดเหตุ คิดกระทำความดีความชอบ พร้อมกับล้างแค้นให้กับพวกพ้องผู้ล่วงลับ

นางเม็อบรรลุถึง พอดีเห็นถังมึ่งซื้อฟันดาบใส่บุ้นเจียง บุ้นเจียงทำร้ายถังมึ่งซื้อกับบ้อเช้งสองคน จากนั้นลุ้ยก้วงควบม้ามาถึง

เอ็งเล็กอ้อใคร่ครวญสถานการณ์ เห็นว่าสามารถกำชัยชนะ ดังนั้นลอบเร้นเข้าไป ช่วงชิงบรรทัดเหล็กจากมือบ่าวไพร่ผู้หนึ่ง ฉวยโอกาสที่ลุ้ยก้วงพุ่งจู่โจมใส่บุ้นเจียง ลอบทำร้ายต่อลุ้ยก้วงทางด้านหลัง

สุดท้ายลุ้ยก้วงถูกทำร้ายล้มลง นางเองก็รับบาดเจ็บ

ต่อให้บาดเจ็บปานใดก็ต้องลุกขึ้น

นี่เฉกเช่นกับกิจการงานของคนผู้หนึ่ง ต่อให้ล่มสลายอย่างไรก็ต้องก่อร่างสร้างขึ้นใหม่

หากไม่สามารถก่อร่างสร้างขึ้นใหม่ ชีวิตคนผู้นี้ก็จบสิ้นแล้ว

คนผู้หนึ่งยินยอมตาย ไม่สามารถจบสิ้นไป

คนผู้หนึ่งเมื่อจบสิ้นไป จะไม่มีเงินทองและสหาย กระทั่งคนรักและเครือญาติก็จะสาบสูญไป

คนผู้หนึ่งตายไป ไม่แน่ว่าจะไม่มีทุกสิ่ง อย่างน้อยเขาอาจมีชื่อเสียง มีศักดิ์ฐานะ มีคนรำลึกถึงเขาตลอดกาล

ดังนั้นคนที่จบสิ้นยังน่าเศร้ากว่าคนที่ตายแล้ว

แต่คนที่จบสิ้น จะอย่างไรไม่ถึงกับตายแล้ว

คนที่จบสิ้นตราบใดที่ยังไม่ตาย เขายังสามารถฟื้นตัวขึ้นใหม่

เช่นเดียวกับคนที่รับบาดเจ็บ ไม่ได้หมายความว่าตายแล้ว

ขอเพียงไม่ตาย จะมีโอกาสทุเลาได้

เอ็งเล็กอ้อแม้บาดเจ็บสาหัส แต่ยังดิ้นรนลุกขึ้นยืน

นางต้องลงมือกำจัดคนเหล่านี้ให้หมดสิ้น ก่อนที่พวกเขาจะทุเลาจากอาการบาดเจ็บ

บุคคลที่นางคิดฆ่าเป็นบุคคลแรกคือบ้อเช้ง

เนื่องเพราะนางทราบว่าบ้อเช้งยากจัดการที่สุด

ขอเพียงกำจัดฆ่าบ้อเช้งไปก่อน สถานการณ์ก็ยากพลิกผันกลับกลายได้

นางลากฝีเท้าถึงข้างกายบ้อเช้ง สำรวจมองบ้อเช้งเที่ยวหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านงามสง่ายิ่ง น่าเสียดายเรามิอาจไม่ฆ่าท่าน"

นางยกบรรทัดเหล็กจ่อใส่จุดเทียนทงบนศีรษะบ้อเช้ง คิดหบาย ทวดลง

บ้อเช้งพลันกล่าวว่า

"รอสักครู่"

"ท่านยังมีคำสั่งเสียใด?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ท่านผิดแล้ว"

เขากล่าวย้ำทีละคำ

"ที่ตายเป็นท่าน ไม่ใช่เรา"

เมื่อกล่าวคำ "เรา" ปรากฏประกายสีขาวสายหนึ่งพุ่งวาบออก ปักตรึงกับหว่างคิ้วเอ็งเล็กอ้อ

เอ็งเล็กอ้อตะลึงลานกับที่

อาวุธลับกลับพุ่งจากปากบ้อเช้ง .

...ในปากซ่อนอาวุธลับ ก็เป็นไม้ตายหนึ่งของบ้อเช้ง แต่พลังฝีมือของเขาไม่เพียงพอ ได้แต่ทำร้ายคนในระยะใกล้

บุ้นเจียงรักษาระยะห่างจากเขาตลอดเวลา ทำให้บ้อเช้งไม่อาจใช้ไม้ตายนี้ได้

เอ็งเล็กอ้อบังเกิดความชะล่าใจ เข้าใกล้ถึงเพียงนี้ จึงถูกอาวุธลับยิงใส่

เอ็งเล็กอ้อยังยกบรรทัดเหล็กค้างไว้

นางคิดรวบรวมเรี่ยวแรงอีดสุดท้าย จู่โจมสังหารต่อบ้อเช้ง

บ้อเช้งทุ่มเทใช้เรี่ยวแรงอีดสุดท้ายไปแล้ว กระทั่งหลบก็หลบไม่พ้น

ยามนั้นปิงดังเช้งพลันก้าวยาวๆ เข้าบา ยื่นมือช่วงชิงบรรทัดเหล็กจากมือเย็งเล็กอ้ค

ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มเหล่านี้ บ้างล้มลงบ้างบาดเจ็บ ล้วนสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ ปิงตังเช้งและบ่าวไพร่ทั้งสองกลับกลายเป็นบุคคลที่จะกำหนดผลแพ้ชนะ

ซึ่งความจริง ร้อยพันปีที่ผ่านมา ชาวยุทธจักรหากไม่ประหารฆ่าฟันกันเอง ทั้งซุกซ่อนวิชาไม้ตายเอาไว้ บู๊ลิ้มไหนเลยมีสภาพตกต่ำลงเป็นเหตุให้ที่สืบทอดมามีแต่วิชาด้อยต่ำ ถูกผู้คนเหยียดหยามดูแคลน

"บุ๋นไม่มีที่หนึ่ง บู๊ไม่มีที่สอง" นี่เป็นคำเปรียบเปรยที่คนโบราณว่าไว้ แต่บัณฑิตจะอย่างไรทำสงครามด้วยฝีปาก หากบัณฑิตจับอาวุธเข้าต่อสู้เช่นเดียวกับนักบู๊ คงล้มตายหมดสิ้นตั้งแต่เจ็ดร้อยปีก่อนแล้ว

เนื่องเพราะบัณฑิตถือลัทธิกีดกันยิ่งกว่านักบู๊อีก

ต่อให้พวกเขาน้อยครั้งจะจับอาวุธ แต่ทำหนังสือใส่ความ จำนวนผู้คนที่ตายใต้ปลายพู่กัน ต้องไม่น้อยกว่านักบู๊เด็ดขาด

บัณฑิตนักศึกษาในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา สามารถผ่านพ้นเคราะห์กรรมมาได้ ไม่ทราบเป็นวาสนาของฟ้า เป็นวาสนาของชนชาติ หรือเป็นวาสนาโดยส่วนตัวกันแน่?

.....

ตอนนี้ในบริเวณเพียงหลงเหลือบุ้นเจียง

บ่าวไพร่ทั้งสองโอบล้อมมันไว้ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเข้าไป

บุ้นเจียงยังมีสภาพชวนอกสั่นขวัญแขวน

มิหนำซ้ำดั้งเกี่ยมยังตกอยู่ในเงื้อมมือมัน มันสามารถปลิดชีวิตดั้ง-เกี่ยมได้ทุกเมื่อ

ต่อให้มันต้องตายในบัดดล ก็สามารถทำให้ดั้งเกี่ยมตกตายร่วมกับมัน

เรื่องนี้บุ้นเจียงสามารถกระทำได้ มิหนำซ้ำตอนที่กระทำ กระทั่งหัวคิ้วยังไม่ขมวดเดือดขาด

บุ้นเจียงกล่าวกับบ้อเช้งแต่ไกลว่า

"เราสามารถฆ่าเด็กผู้นี้ทุกเมื่อ ต่อให้เราต้องตาย เราฆ่าพวกเจ้าไม่ได้ แต่คิดฆ่ามัน ยังง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ"

บ้อเช้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราเชื่อ"

"เจ้าคาดว่าเราจะทำเช่นนี้หรือไม่?"

บ้อเช้งเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ท่านไม่"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันยังเป็นเด็ก"

บุ้นเจียงหัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า

"เจ้าเข้าใจว่าบุคคลเช่นเราไม่กล้าฆ่าเด็กหรือ จนบัดนี้เราฆ่าเด็กทารกและสตรี ชรามาแปดคนสิบคน ต่อให้ฆ่าอีกแปดคนสิบคน ก็ไม่นับเป็นอย่างไร"

มันแม้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ดูไปยังมีสติแจ่มใส กล่าวอีกว่า

"อย่าว่าแต่เราฆ่ามัน เจ้าต้องปวดร้าวไปชั่วชีวิต สามารถทำให้ศัตรูต้องปวดร้าวไปชั่วชีวิต เป็นเรื่องสมใจยิ่ง"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ท่านหากฆ่ามัน ผู้คนที่สามารถลงมือบนท้องถนนนี้จะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

"กล่าวประเสริฐ น่าเสียดายเจ้าไม่อาจฆู่ขวัญเราได้"

บ้อเช้งพลันล้วงหยกรักษาความสงบออกมา ร้องดังๆ ว่า

"เราคือเช้งอื้อไง้ในสี่ยอดมือปราบ คนผู้นี้หากคิดฆ่าเด็กผู้นี้ให้พวกท่านฆู่โจมสังหารมันในบัดดล"

ปิงตังเช้งและพวกใจหายวาบ แต่รับคำว่า

"ทราบแล้ว"

บุ้นเจียงไอพลางกระอักเลือดพลาง ปากกล่าวว่า

"พวกมันอาจสามารถฆ่าเรา แต่เราฆ่าเด็กรับใช้ของเจ้าไปแล้ว อย่างนั้นเจ้าจะทำอย่างไรเราได้?"

หน้าผากบ้อเช้งปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย ยิ่งมายิ่งแน่นหนา

บุ้นเจียงกีเจ็บปวดจนร่างสั่นกระตุก รวบรวมเรี่ยวแรงกล่าวว่า

"นอกจากเจ้ารับปากเราเรื่องหนึ่ง"

"ท่านบอก"

"เราหลังจากตายแล้ว เจ้าลำเลียงโลงของเรากลับไปยังบ้านเรา บอกต่อบุตรชายเราบุ้นเซาะไง้ ถ่ายทอดบอกชื่อของฆาตกรแก่มันทุกคน ให้มันล้างแค้นแทนเรา...หากเจ้ารับปาก เราจะปลดปล่อยมัน"

บ้อเช้งงงงันวูบ จึงกล่าว

"ท่านเชื่อเรา?"

"ขอเพียงเจ้ารับปาก เราย่อมเชื่อ"

บ้อเช้งทราบว่าเหตุการณ์รีบร้อนคับขัน ดังนั้นรับคำว่า

"เรารับปากท่าน"

"ประเสริฐ คำพูดที่กล่าวจากปากบ้อเช้ง ต่อให้เป็นศัตรู ก็เชื่อโดยสนิทใจ"

บ้อเช้งกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านไม่ต้องกระตุ้นเรา เรื่องที่เรารับปากต้องปฏิบัติตาม"

บุ้นเจียงพึมพำคำ "ประเสริฐ" ประกายตายิ่งมายิ่งแตกซ่าน กล่าวด้วยเสียงแผ่วทุ้มที่มีแต่ตัวเองได้ยินว่า

"บุตรชายเราจะล้างแค้นให้กับเรา เรายังฆ่าเด็กผู้นี้ทำอะไร?"

พลางสะบัดเหวี่ยงตั้งเกี๊ยมออกไป แต่พลังชีวิตของมันใกล้หมดสิ้น การสะบัดเหวี่ยงครั้งนี้ เพียงเหวี่ยงตั้งเกี๊ยมออกไปสามสี่เชียะ

บุ้นเจียงล่างร่างโงนเงน พลันหัวร่อดังๆ สามครา ใช้สันมือฟันใส่คอหอยตนเอง

จากนั้นมันหงายร่างล้มลง ไม่สามารถลุกขึ้นอีก

บ้อเช้งมองดูซากศพมัน กล่าวด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

"ท่านวางใจ เราจะบอกต่อบุตรชายท่านว่า เราเป็นคนฆ่าท่าน"

ตั้งเกี๊ยมนับว่ามีชีวิตรอดกลับมา

ครึ่งค่อนวันให้หลัง บ้อเช้งค่อยถามลุ้ยก้วงซึ่งฟื้นคืนสติมาว่า

"ท่านโฉนย้อนกลับมาที่นี่?"

ลุ้ยก้วงกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านมิใช่ใช้หนึ่งในสี่บ่าวทาสใหญ่ควบม้าไปตามตัวเรากลับมาหรอกหรือ ดังนั้นเสียวเซียงให้เรากลับมาแล้วค่อยว่ากล่าว"

ที่แท้เช็กเสียวเซียงทราบว่า ลุ้ยก้วงห่วงใยในถังมิ่งชื้อ จึงวางแผนให้บ่าวทาสของฮักเลี้ยงชุนจุ้ยควบม้าไล่หลังมารายงานว่า บ้อเช้งและพวกตกอยู่ในห้วงคับขัน ให้ลุ้ยก้วงรุดมาช่วยเหลือ เพื่อที่ลุ้ยก้วงจะได้อยู่ร่วมกับถังมิ่งชื้อ

หากมิใช่ลุ้ยก้วงรุดมาทันท่วงที บ้อเช้งและถังมิ่งชื้อคงต้องจบชีวิตในที่นี้แล้ว

...นี่เป็นเจตนาของฟ้า มากกว่าการกระทำของคน

...เจตนาของฟ้าอยู่เหนือผู้คนตลอดกาล

บ้อเช้งกับลุ้ยก้วง ตลอดจนถังมิ่งชื้อล้วนสำนึกขอบคุณต่อเช็ก-เสียวเซียง

แต่ตอนนี้ไม่ทันรุดสู่แท่นแปดเซียนเหนือลำน้ำเอ็กจุ้ยแล้ว ปัญหารีบด่วนเฉพาะหน้าคือรุดสู่นครหลวง พลิกคดีให้ค่ายเทียบเมฆ

พวกเขาแม้รับบาดเจ็บไม่น้อย แต่ยังคงชักชวนนายทัพฮักรุดสู่นครหลวงทั้งกลางวันกลางคืน

รุดสู่ความหวังประการหนึ่ง

คนมีความหวัง จึงมีความผิดหวัง

...ความหวังของบ้อเช้งและพวกครั้งนี้ ใช่สมหวังหรือไม่?

บทที่ 23
งานเลี้ยงมรณะ

ฮึงเซ่งฮวง ทิชิ่ว เส็กอั้งหลุย ยักเลี้ยงชุนจุ้ย ถังเด่ง ย่งเซ้ง จับอิดนึ้ง จับซาม่วยและพวกหลบภัยในถ้ำหินลับเป็นเวลาสิบห้าวัน

สิบห้าวันนี้ ฝ่ายทหารออกค้นหาเหล่าโจรปฏิบวนนี้โดยไม่ลดละ แต่ค้นไม่ถึงถ้ำหินลับ

ถ้ำหินลับเกิดจากถ้ำธรรมชาติสิบกว่าแห่ง มีผนังหลายแห่งผ่านการขุดเจาะทะลวง ถึงกับระเบิดผนังถ้ำ ทำการเชื่อมต่อกัน ครั้งกระโน้นเป็นที่ซ่องสุมของสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้ง ตอนนี้กลับเป็นที่หลบภัยของพวกค่ายเทียมเมฆ นครล้างคำมั่น ค่ายฟ้าเขียว ตึกแม่ทัพยักเลี้ยง และสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

นอกจากกองกำลังที่มีอยู่ก่อน ยังปรากฏศิษย์ค่ายเทียมเมฆเก้าคน

รุดบาสมทบ

ศิษย์ค่ายเทียมเมฆเหล่านี้บ้างหนีเอาชีวิตรอด บ้างผละจากกู่เชียะ-เชี้ยว ทยอยรวมกัน ในที่สุดสามารถติดต่อกับสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้ง ถูกส่งมายังถ้ำหินลับแห่งนี้

ในสภาพเดียวกัน ศิษย์สตรีที่หนีเอาชีวิตรอดจากนครล้างคำมั่นก็มาสมทบกับเสี่ยวอั้งหลุยที่ถ้ำหินลับ

เหล่านักสู้อยู่ในถ้ำ ย่อมไม่กล้าออกมาเพ่นพ่าน เพียงเฝ้ารอบถ้ำไว้อย่างแน่นหนา ด้านเสบียงอาหารเป็นโง้วชังเจ่กจัดส่งให้

ด้านน้ำดื่ม ภายในถ้ำหินลับมีแอ่งน้ำ ซึ่งแยกมาจากลำน้ำเอ็กจุ้ยแห่งหนึ่ง มิต้องลำบากกับการหาแหล่งน้ำแต่อย่างไร

ดังนั้นเหล่านักสู้สะกิดจิตใจพักรักษาตัว ผ่านวันเวลาอย่างสุขสงบสิบห้าวัน

...สิบห้าวันให้หลังเล่า?

ในชีวิตคนมีเรื่องมากหลายที่มักขัดกับเจตนารมณ์

เมื่อท่านหวังมีชีวิตอย่างสุขสงบ มักไม่ได้รับความสุขสงบ ดังนั้นหวังอยู่รอดปลอดภัย ขอเพียงปลอดภัยก็ไม่คำนึงถึงชื่อเสียงลาภยศทั้งหลายแล้ว

แต่เมื่อท่านได้รับความปลอดภัย ก็รู้สึกว่าความ “ปลอดภัย” จืดชืดไร้รสชาติเพียงไหน ถึงกับหวังให้เกิดคลื่นลม ฟันฝ่าถึงที่หมายแห่งลาภยศ คล้ายกับเช่นนี้จึงสมใจ จึงนับเป็นชีวิต

ชีวิตเต็มไปด้วยความขัดแย้ง

เมื่อท่านมุ่งหวังวัตถุและเรื่องราวใด ท่านต้องไม่ได้สิ่งนั้น หรือว่า

สูญเสียมันไปแล้ว

อาจบางทีชีวิตคนเพียงเป็นความขัดแย้งใหญ่ประการหนึ่ง สานไว้ด้วยความขัดแย้งเล็กๆ น้อยๆ จำนวนมาก

เล่าสี่ (อันดับสี่) ของสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งไย้เทาะชัวก็มีความขัดแย้ง

ในใจมันทั้งคิดช่วยเหลือคนเดนตายขบวนนี้ แต่ก็กลัวซักนำเภทภัยใส่ตัว

แต่ว่ามันดิดค้างบุญคุณของฮักเลี้ยงลักอั้ว ตามเหตุผลสมควรตอบแทนบุญคุณ อย่าว่าแต่ในฐานะสหายชาวบู๊ลิ้มร่วมแนว ไม่อาจละทิ้งกลุ่มคนที่มาขอการพึ่งพิง

ขณะเดียวกัน มันก็ไม่คิดเป็นศัตรูกับฝ่ายฉั่วเกียและโป่วจงจือ

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็ไม่แน่ว่าไม่มีความขัดแย้ง

มันทราบว่าพวกตนมิอาจไม่พึ่งพิงไย้เทาะชัวชั่วคราว แต่ก็ไม่ต้องการสร้างความลำบากแก่สี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้ง

ที่เบื้องนอก ฝ่ายทหารกำลังพลิกแผ่นดินตรวจค้น หากจากไปโดยว่วาม รังแต่ยำแย่กว่าเดิม

ดังนั้นฮักเลี้ยงชุนจุ้ยได้แต่สะกดอดกลั้นไม่เคลื่อนไหว เพียงหวังสักวันหนึ่งสามารถตอบแทนน้ำใจของผู้เฒ่าภูตบดีไย้เทาะชัว

มาดว่ามันทราบแน่แก่ใจว่า วันเช่นนี้เลือนรางยิ่ง เนื่องเพราะมันไม่เพียงเป็นศัตรูกับอึ้งกิมลิ้ง กู่เชียะเชี้ยวและบุ้นเจียง ทั้งยังเป็นศัตรูกับโป่วจงจือ ทั้งยังเป็นศัตรูกับบิดาตัวเอง

ผลสุดท้ายของการนี้ ย่อมเลวร้ายสุดคาดคิด

เมื่อวันที่สิบหก ฮักเลี้ยงชุนจุ้ย กับทิชิ่วปลอมแปลงโฉมออกจากถ้ำ

ไปสมทบกับโง้วซังเจ่กที่ตึกตระกูลไฮ้ เพื่อลำเลียงเสบียงกรัง กลับบ้าขังถ้ำหินลับ

ดอนอยู่ในตึกตระกูลไฮ้ ไฮ้เทาะชัวถามถึงสภาพในบ้านเมือง วิธีคลี่คลายคดีนี้ ตลอดจนบุคคลที่จะไกล่เกลี่ยเรื่องราวจากยักเลี้ยงซุนจุ้ยกับทิชิ่ว

ยักเลี้ยงซุนจุ้ยกับทิชิ่วล้วนดอบตามความสัตย์

พวกเขามิใช่ไม่รู้จักปกปิด หากแต่ไม่ต้องการหลอกลวงสหาย

...การหลอกลวงสหายที่ยินยอมช่วยเหลือตนเองอย่างจริงใจนับเป็นเรื่องน่าอับอายอย่างยิ่ง

บางครั้งสหายทราบดีว่าท่านหลอกลวงเขา แต่ยังสะกดกลั้นไว้ไม่หักใจเปิดโปงท่าน ท่านกลับกระหยิ่มยิ้มย่องเข้าใจว่าตนเองชาญฉลาดสามารถใช้มือเดียวบังฟ้าได้

ทิชิ่วกับยักเลี้ยงซุนจุ้ยย่อมไม่ต้องการกระทำเรื่องเช่นนี้

หลักการของพวกเขาคือจริงใจต่อผู้คน

ดังนั้นตอนที่พวกเขาเดินออกจากตึกตระกูลไฮ้ หัวคิ้วล้วนขมวดมุ่น

พวกเขาพบว่าไฮ้เทาะชัวมีสีหน้าไม่สบายใจ ฝืนใจแย้มยิ้มให้

ยักเลี้ยงซุนจุ้ยถามทิชิ่วว่า

“ท่านเห็นเป็นอย่างไร?”

ทิชิ่วยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ไม่พอใจอย่างยิ่ง”

“ท่านหรือ?”

"ที่นี้ไหนเลยมีที่ให้พวกเราไม่พอใจ?"

"เป็นผู้เฒ่าฎตบดีหรือ?"

"เป็นปาซาเอี้ยจื้อ (นายทีสามแซ่ปา)"

"อ้อ?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"มันยืนอยู่ด้านข้าง ไม่ว่าเค้นรอยยิ้ม กล่าววาจาเกรงอกเกรงใจอย่างไร ดวงตาล้วนทอแววไม่พอใจ"

"เรากลับไม่ทันสังเกต"

"พวกมันไม่พอใจก็มีเหตุผล ผู้ต้องหาทางการนับร้อยพักคราเดียวครึ่งเดือน ย่อมไม่อาจทนทานได้"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวว่า

"เราเพียงสนใจคนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"โง้วยี่เอี้ย (นายที่สองแซ่โง้ว)"

"มันหรือ?"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ย กล่าวว่า

"ผู้ที่วุ่นวายกับเรื่องของพวกเราคือมัน แต่มันไม่มีท่าทีรำคาญแม้แต่น้อย"

ยิ้มพลางกล่าวอีกว่า

"อาจบางทีเราดูไม่ออก"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เราก็ดูไม่ออก"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวเป็นเชิงเยาะเย้ยตนเองว่า

"เรื่องนี้พวกเราล้วนดูไม่ออก กลับเป็นเรื่องดี"

ทิชิ่วกล่าวเสริมขึ้น

"คนผู้หนึ่งเห็นซึ้งถึงเรื่องราวเกินไป กลับไม่ใช่เรื่องดี"

"อย่างน้อยมันเองจะไม่มีความสุข"

"ผู้ที่ล่วงรู้เรื่องราวมากเกินไปก็เช่นกัน"

ทั้งสองเดินออกจากคีกตระกูลไฮ้ ขณะจะพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า พลันเห็นเกี้ยวคันหนึ่งเคลื่อนมาจอดที่หน้าประตูคีก

บ่าวไพร่ที่เฝ้าประตูพอเห็นเกี้ยวคันนั้น รีบตรงเข้าไปต้อนรับกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ตั๋วเล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่าคนโต) กลับมาแล้ว"

ทิชิ่วกับฮักเลี้ยงชุนจุ้ยทราบว่า เป็นพี่ใหญ่ของสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งเส้าตัวอุ้นกลับมาแล้ว ขณะจะเข้าไปหลบหาย เห็นม่านเกี้ยวเลิกวูบ มือที่เลิกม่านข้างนั้นพลันชะงักค้างไว้

คนในเกี้ยวพลันเผยเห็นร่างท่อนล่าง ซึ่งสวมเสื้อผ้าสีทอง เท้าใส่รองเท้าหนังนุ่ม จากนั้นคนผู้นั้นลดมือปล่อยม่านเกี้ยวลง สั่งว่า

"หามเราเข้าไป"

คนแบกเกี้ยวงงงันวูบ แต่ยังคงปฏิบัติตาม หามเกี้ยวเข้าคีกไป

หามเกี้ยวตรงเข้าคีก แสดงว่าเรื่องราวไม่รวบรัด อย่าว่าแต่คนในเกี้ยวเป็นบุรุษ หาใช่สตรีไม่

ทิชิ่วกับฮักเลี้ยงชุนจุ้ยต้องพกพาความสงสัยจากไป

ไม่เพียงทิชิ่วกับฮักเลี้ยงชุนจุ้ยไม่เข้าใจ แม้แต่ไฮ้เทาะชัวกับปาซาคี้

ที่รีบรุดออกมาต้อนรับ เห็นเกี้ยวคันหนึ่งหามตรงเข้ามา ล้วนบังเกิดความมืนงงสังสัย ไม่ทราบเล้าเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่เซ่เล้า) มีเจตนาใด?

เหตุผลของเล้าตัวฮุ้นรวบรัดยิ่ง

มันมีโทสะ

มันดะดอกถามปาซาคี้ว่า

"พวกเจ้ามีศีรษะกี่หัว กลับกล้าให้ที่หลบซ่อนแก่ผู้ต้องหาทางการ?"

มันไม่กล้าดะดอกใช้เทาะชัว เนื่องเพราะมันแม้มีศักดิ์เป็นพี่ใหญ่ แต่พลังฝีมือสู้เล่าสีไม่ได้ และไม่มีอำนาจเท่ากับใช้เทาะชัว

ปาซาคี้รีบกล่าวว่า

"นี่ไม่เกี่ยวกับเรา หากแต่เป็นการตกลงใจของโง้วเล่าขี่กับสี่ตี๋"

เล้าตัวฮุ้นกระซากเสียงว่า

"เล่าขี่เข้าใจอันใด?"

ใช้เทาะชัวเห็นเล้าตัวฮุ้นพลุงพล่านใจปานนี้ ดังนั้นเลียบเคียงถามว่า

"คดีนี้ใหญ่โตนักหรือ มีหนทางระงับได้หรือไม่?"

"เล่าสี่ ระหว่างนี้เจ้าไม่อยู่ ดังนั้นไม่ทราบ นี่เป็นคดีร้ายแรง คนเหล่านี้เผชิญเภทภัยกล้ำกราย ชั่วชีวิตก็ไม่อาจพลิกตัวได้"

"เล่าตั๋ว เจตนาของท่านคือ..."

เล้าตัวฮุ้นกล่าวว่า

"คนเหล่านี้ต้องกำจัดทิ้ง ไม่เช่นนั้นทางการรวมพวกเราอยู่ในข่ายด้วยล่า เมื่อถึงเวลา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจรักษาชีวิตได้"

ไอ้เทาะชัวตัดสินใจในบัดดลกล่าวว่า

"ตกลง..."

พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งสอดขึ้น

"ไม่ได้ พวกเราไม่อาจทำร้ายซ้ำเติมคน"

เสียงดังคนถึง กลับเป็นโง้วซังเจ่ก

เล้าตัวฮุ้นปั้นรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เล่าซี่ เรากำลังคิดหารือกับเจ้า เจ้าไปที่ใดมา?"

มันทราบว่าโง้วซังเจ่กเงียบขรึมไม่กล่าววาจา แต่อารมณ์ดื้อรั้นกว่าตนเอง ไม่สะดวกกับการแตกหัก จึงถามไถ่แต่โดยดี

โง้วซังเจ่กกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เราส่งเสบียงไปให้กับทิยี่เอี้ยและพวก"

เล้าตัวฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อะไร พวกเรากลับชุบเลี้ยงพวกมัน..."

บันกล้ำกลืนคำพูดไว้ เปลี่ยนเป็นถามว่า

"พวกมันมาทั้งสิ้นเท่าใด?"

โง้วซังเจ่กกล่าวว่า

"ที่มาทั้งก่อนหลัง ทั้งสิ้นเกือบสองร้อยคน ท่านคิดทำอย่างไร?"

เล้าตัวฮุ้นแทบกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"พวกเจ้าคิดกบฏจริงๆ หรือไร..."

โง้วซังเจ่กกล่าวเสียงเย็นชา

"หากให้เราแจ้งข่าวต่อทางการหวังความดีความชอบ เราจึงไม่กระทำ"

เล้าตัวฮุ้นปั้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"พวกเราชนชาวธัมมะ ไหนเลยกระทำเรื่องต่ำช้าเช่นนั้น เล่าขี่กล่าวมีเหตุผล พวกเราไม่อาจให้ชาวยุทธจักรดูแคลนเด็ดขาด"

โง้วซังเจ่กค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย กล่าวว่า

"บอกตามความสัตย์ กู่เซียะเชี้ยวทรยศต่อค่ายเทียมเมฆ สหายร่วมแนวล้วนก่นด่าประณาม ฝ่ายทหารยังล้มล้างค่ายเทียมเมฆ นครล้างคำมั่นกับค่ายฟ้าเขียว พวกเราหากช่วยกระพือความชั่วร้าย ต้องชักนำภัยใส่ตัว"

เล้าตัวฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เล่าขี่ เจ้ามีความเห็นสูงส่งกว่า เรายังเป็นตั่วกอทำอะไร?"

โง้วซังเจ่กรีบกุมมือเล้าตัวฮุ้นไว้ กล่าวว่า

"ตั่วกอกล่าวเช่นนี้ หมายความว่าไม่ยึดถือเราเป็นพี่น้องแล้ว?"

เล้าตัวฮุ้นพลันร้องคำ "ยึดถือ" ลงมือจี้สกัดจุดบนร่างโง้วซังเจ่กรวมเจ็ดแห่ง

โง้วซังเจ่กงงงันวูบ ดวงตาทอแววเคียดแค้นขึ้นวูบ จากนั้นล้มระทวยลงช้าๆ

ไช้เทาะชัวใจหายวาบ สะอึกเข้ามากล่าวว่า

"พี่น้องกันเองไฉน..."

เล้าตัวฮุ้นมองดูโง้วซังเจ่กที่นอนกับพื้น กล่าวว่า

"เนื่องเพราะเจ้าเป็นพี่น้องเรา เราจึงจี้จุดของเจ้า มิให้เจ้าตอเผชิญภัยใส่ตัว รอจนเหตุการณ์พ้นผ่าน ค่อยปลดปล่อย เมื่อถึงเวลานั้น เจ้าไม่แน่ว่าจะสำนึกบุญคุณเรา"

ไช้เทาะซัวค่อยทราบว่า เล้าตัวอุ้นไม่ได้ลงมือด้วยอำมหิต เพียงสยบโง้วซังเจ่กเอาไว้ ดังนั้นคลายใจลง ได้ขินเล้าตัวอุ้นกล่าวว่า

"จดจำไว้ เราที่เป็นเล่าตั่วพวกเจ้า มิใช่เรามีฝีมือกล้าแข็งกว่าเจ้า หากแต่เรารู้จักโอนอ่อนผ่อนตามสถานการณ์กว่าเจ้า"

จากนั้นสั่งไช้เทาะซัวขัดคนสนิทหลายคน เฝ้าควบคุมตัวโง้วซังเจ่กให้ดี

ไช้เทาะซัวยังลังเล เล้าตัวอุ้นกล่าวอย่างรำคาญว่า

"เล่าสี่ ไม่ต้องเสียเวลาไปแล้ว นี่เป็นห้วงคับขันเป็นตาย อย่าได้กระทบกระเทือนถึงคนในครอบครัวของพวกเจ้า"

ไช้เทาะซัวค่อยตกลงใจ ถามว่า

"พวกเราควรทำอย่างไร?"

เล้าตัวอุ้นหยีตาลงกล่าวว่า

"จะอย่างไรคิดลงมือ หากกระทำความชอบเล็กน้อย มิสู้กระทำความดีความชอบใหญ่หลวง"

"ความหมายของตั่วกอคือ..."

เล้าตัวอุ้นถามว่า

"พวกบันใช่ไว้วางใจต่อเล่าขี่กระมัง?"

"วันเวลาที่ผ่านมา เป็นเล่าขี่ด้อนรับขับสู้พวกบัน พวกบันย่อมไว้วางใจ"

เล้าตัวอุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ใกล้ถึงวันเกิดปีที่ห้าสิบของมันแล้วกระมัง?"

"มิใช่ วันเกิดของมันผ่านไปแล้ว"

เล้าตัวฮุ้นดัดบทว่า

"เราบอกว่าเป็นวันเกิดของมันก็เป็นวันเกิด"

โง้วซังเจ่กนอนกับพื้น ขุ่นแค้นจนเทบมีควันพวยพุ่งจากร่างจนใจที่มิเพียงไม่อาจขยับเคลื่อนไหว กระทั่งพูดยังพูดไม่ได้ เนื่องเพราะเล้าตัวฮุ้นยังปิดสกัดจุดไบ้ของมันด้วย

.....

สามวันให้หลัง เหล่านักสู้ที่ถ้ำหินลับกลับได้รับเทียบเชิญ

เป็นเทียบวันเกิด

ในชีวิตผู้คนย่อมต้องได้รับเทียบเชิญ ที่มากับเทียบเชิญมักเป็นเรื่องมงคล เรื่องดงาม แต่บางครั้งก็มิอยากเว้น เพียงแต่ทิชั่ว ฮักเลี้ยงซุน-จุ้ย เล็กอั้งหลุยและพวกได้รับเทียบเชิญในสภาพเช่นนี้ นับเป็นครั้งแรกในชีวิตจริงๆ

ในเทียบเชิญเขียนไว้ว่า สองวันให้หลังจะเป็นวันคล้ายวันเกิดปีที่ห้าสิบของเล่าอี่สี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งโง้วซังเจ่ก

คนส่งเทียบเชิญเป็นผู้มีบุญคุณของพวกเขา ตรากตรำลำบากทำหน้าที่คอยดูแลพวกเขา ทิชั่วละพวกไม่มีเหตุผลที่ไม่ไป

เทียบเชิญนี้ย่อมไม่ได้เชิญผู้คนร้อยกว่าคนนี้ไปจนหมดสิ้น หากแต่ให้เล็กอั้งหลุยเป็นตัวแทนนครล้างคำมั่น อึงเช่งฮวงเป็นตัวแทนค่ายฟ้าเขียว ทิชั่วเป็นตัวแทนสี่ยอดมือปราบ ฮักเลี้ยงซุนจุ้ยเป็นตัวแทนตึกแม่ทัพย่งเซ้งเป็นตัวแทนสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกร

คนส่งเทียบเชิญยังกล่าวเสริมว่า ที่หลงเหลือแม้ไม่สามารถเข้าร่วม

งานเลี้ยงวันเกิด แต่จะใช้คนส่งสุราอาหารบา

ยักเลี้ยงขุนจุ้ยขอบใจผู้มา บอกว่าเมื่อถึงเวลาต้องไปเสดงความยินดี

ทิชั่วที่ด้านข้างกลับขมวดคิ้ว คล้ายจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด

...เขาคิดอะไร?

เสี่กอั้งหลุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงในเวลาและสถานที่เช่นนี้กลับได้รับบัตรเชิญ โดยทั่วไปมีแต่คนที่มีความเป็นอยู่อย่างปกติ จึงได้รับเทียบเชิญ คนที่อยู่ในระหว่างการหลบหนี เพียงหวนรำลึกถึงวันเวลาที่เคยได้รับเทียบเชิญ"

...มีเทียบเชิญส่งมา ค่อยแสดงว่ามีคนนึกถึงท่าน ยังจดจำท่านได้ ไม่ว่าเพราะเหตุใด ในโลกยังมีคนนึกถึงท่าน นับเป็นเรื่องที่ดี

...คนที่อยู่ในระหว่างการหลบหนี ที่สูญเสียไปคือความสุขสงบที่ขาดหายไปคือข่าวคราวของญาติมิตร

ยิงเซ่งฮวงกล่าวว่า

"พวกเราไปสักครั้งเถอะ"

เสี่กอั้งหลุยพลันพบว่า ทิชั่วจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด ดังนั้นถามอย่างยิ้มแย้ม

"ทิยี่กอ ท่านคิดอะไร?"

ทิชั่วไม่ทันรู้สึกว่าเสี่กอั้งหลุยกล่าวกับเขา ด้วยความดื้นเด้นของทิชั่ว ไฉนเสียสมาธิเช่นนี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งหมดล้วนให้ความสนใจขึ้นมา หยุดการสนทนาลง

ทิชั่วกลับรู้สึกตัว เห็นทุกผู้คนจับจ้องมองมาเป็นจุดเดียว ต้องงง

ันวูบ ย้อนถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

เส็กอั้งหลุยกลอกตาแล้วกล่าว

"คิดอะไรหรือ?"

"ใช่แล้ว มีปัญหาอยู่บ้าง"

"สามารถบอกมาให้ทั้งหมดฟังดูหรือไม่?"

ทิชิ่วเหลียวหน้าไปยังฮักเลี้ยงชุนจุ้ย กล่าวว่า

"กงจื้อยังจำได้หรือไม่ว่า เมื่อสามวันก่อนตอนที่พวกเราไปยังดึกดระกูลไฮ้ ก่อนจากมาเผชิญกับเกี้ยวคันหนึ่ง?"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยรับคำว่า

"จำได้ ภายหลังคนในเกี้ยวไม่ยอมลงจากเกี้ยว สั่งให้หามเกี้ยวเข้าตัวตึกไป"

"คนผู้นี้คล้ายเป็นพี่ใหญ่ของสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งเล้าตัวอุ้น"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยผงกศีรษะเห็นพ้อง ถามว่า

"นี่มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

"ดูไปไม่มีอันใดไม่ถูกต้อง แต่เราเห็นว่า..."

"ท่านเกรงว่าเล้าตัวอุ้นจะเสี้ยมสอนไฮ้แป๊ะแปะปองร้ายต่อพวกเรา?"

"นั่นกลับมิใช่ แต่เล้าตัวอุ้นเลิกม่านเกี้ยวถึงกลางคัน ก็สั่งให้หามเกี้ยวเข้าตึกไป คล้ายกับมันจดจำพวกเราออกก็ปาน"

เส็กอั้งหลุยถามอย่างระมัดระวัง

"ท่านหมายความว่าไม่ไปยังงานเลี้ยงของโจ้วยี่เอี้ย?"

ยิ่งเช่งฮวงอดกล่าวมิได้

"พวกเรารบกวนผู้อื่นถึงเพียงนี้ หากไม่ไปอวยพรวันเกิด เกรงว่าไม่ดีนัก"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวว่า

"เรื่องนี้หากเป็นเล้าตั่วแป๊ะ (ลุงใหญ่แซ่เล้า) หรือปาซาแป๊ะ (ลุงที่สามแซ่ปา) เชื้อเชิญ เราอาจระแวงสงสัย ต่อให้เป็นไอ้แป๊ะแปะเชื้อเชิญเราก็จะใคร่ครวญดู แต่เมื่อเป็นโง้วยี่แป๊ะ (ลุงที่สองแซ่โง้ว) ออกปากเชิญต้องไม่เกิดเรื่องแน่นอน"

ทิชิ่วเห็นเช่นนั้น ต้องลอบทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราไม่ได้ทัดทานให้ทั้งหมดอย่าได้รุดไป"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

ทั้งหมดบุกบั่นฝ่าความตาย ต้องหลบซ่อนในสถานที่ซึ่งไม่เห็นแสงตะวันเช่นนี้เป็นเวลานาน ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องการไปร่วมงานเลี้ยงมงคลหาความเร้าใจสักครา

เสี่กอั้งหลุยกะพริบตาสุกใส กล่าวว่า

"ท่านยังกล่าวไม่จบสิ้น"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เราเพียงหวังว่า ทางที่ประเสริฐทิ้งผู้คนอยู่ดูแลเหตุการณ์ที่นี้สักคนสองคน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"มิหนำซ้ำก่อนที่พวกเราจะกลับจากงานเลี้ยง ทั้งหมดอย่าเพิ่งดื่มกินของที่ส่งมา"

คำพูดนี้ไม่ได้รับการต้อนรับเท่าใด ฮึงเซ่งฮวงรีบกล่าวเสริมขึ้น

"นี่มิใช่ไม่รับประทาน เพียงรับประทานช้าไปหนึ่งหรือสองชั่วยามระมัดระวังไว้บ้างนับเป็นเรื่องดี"

เส็กอั้งหลุยพลันกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่ไปแล้ว"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกล่าวด้วยความผิดหวังว่า

"ท่าน...ท่านไม่ไปหรือ?"

"เสียวเชียงไม่อยู่ ข้าพเจ้าไปหรือไม่ ก็ไม่มีข้อแตกต่างอันใด"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยมีสีหน้าสิ้นหวัง ปากกล่าวว่า

"ตกลง ท่านไม่ไป เราไปเอง"

ฮึงเซ่งฮวงรีบกล่าวว่า.

"มิสู้ให้ทิชี่เอ้ยรั้งอยู่ในถ้ำคอยดูแลเหตุการณ์"

ทิชิ่วกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

"ไม่ เราจะไป"

แววตาของเขาคล้ายมองเห็นคลื่นลมที่คล้ายก่อหวอดแล้ว

คนหากไม่ได้ผ่านคลื่นลม ก็ไม่อาจนับเป็นชีวิตที่สมบูรณ์แบบเช่นเดียวกับหากไม่มีพายุฝน จะไม่มีท้องฟ้าโปร่ง

แล่นเรือออกทะเล ต้องเผชิญกับมรสุม นั่นเป็นโอกาสที่จะทดสอบเรือและลูกเรืออย่างดีที่สุด.

แต่มรสุมบางลูก สุดที่ลูกเรือเหล่านั้นจะทนทานรับได้

เช่นเดียวกับขวากหนามบางประการ สุดที่ผู้คนจะทนทานรับได้

...พวกเขาจะเผชิญกับขวากหนามอันใด?

.....

วันนี้ฟ้าโปร่งใส

ฟ้าสีคราม ปุยเมฆขาว ลำน้ำไหลหลั่ง สายลมโชยพัด ภายในถ้ำยังมืดครึ้ม

เมื่อออกจากถ้ำค่อยพบว่า แสงแดดคล้ายแสบร้อนเกินไป

ก่อนนี้มีผู้อาวุโสชาวบุ๊ลิ้มท่านหนึ่งบอกว่า วันฟ้าโปร่งเป็นวันที่เหมาะกับการฆ่าคนที่สุด เนื่องเพราะโลหิตจะแห้งเร็วเป็นพิเศษ

แต่ยิงเซ่งฮวงคล้ายไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"วันนี้อากาศดี เป็นวันดีที่เหมาะกับการจัดงานวันเกิด"

เมื่อถึงงานเลี้ยงวันเกิด ผู้สูงอายุท่านหนึ่งเห็นครึ้มฟ้าครึ้มฝนในใจย่อมอดสะทกสะท้านมิได้

ทั้งหมดล้วนชมชอบโง้วซังเจ่ก ย่อมมุ่งหวังให้มันมีอารมณ์ปลอดโปร่งในงานเลี้ยงวันเกิด

ย่งเซ้งแหงนบองท้องฟ้า กล่าวด้วยสีหน้ามิสู้แจ่มใสว่า

"รอสักครู่จะเกิดพายุฝน...เป็นฝนโหบหนัก"

ชีวิตแห่งการคุ้มกันสินค้ารอนแรมเดินทางร่วมยี่สิบปี ทำให้มันรู้จักศึกษาดินฟ้าอากาศ สามารถพยากรณ์ได้แม่นยำกว่านักพยากรณ์อากาศของทางการอีก

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยพึมพำว่า

"อย่างนั้นหวังให้ฝนตกหลังงานเลี้ยงวันเกิดเถอะ"

ทิชิ่วมีสีหน้าเป็นปกติ แต่ดวงตาทอแววหม่นหมอง เขาลอบขอให้ย่งเซ้งรั้งอยู่ในถ้ำหินลับ

...เสึกอั้งหลุยเป็นสตรี มี “นักเลงเก่า” คนหนึ่งช่วยดูแล ย่อมรอบคอบกว่าเดิม

ยึงเซ่งฮวงยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไม่ว่าฟ้าโปร่งหรือฝนตก คำพูดที่สมควรกล่าวในวันนี้คือ ขอให้อาขุมั่นดุจขุนเขาทักษิณ มีวาสนาดั่งทะเลบูรพา”

.....

ปฏิบัติการครั้งนี้เรียกว่าอวยพรวันเกิด

อวยพรวันเกิดเป็นปฏิบัติการฆ่าคนชนิดหนึ่ง

เช่นเดียวกับเรื่องราวที่มีลับลมคมใน มักใช้เหตุผลอันโอ่อ่าผ่าเผยมาปกปิด และเช่นเดียวกับเรื่องราวอันชั่วช้าเลวทราม มักใช้ชื่อที่สวยงามมากลบเกลื่อน

บางครั้งการรุกรานผืนแผ่นดินของผู้อื่น ใช้ชื่อว่า “การต่อสู้อันศักดิ์สิทธิ์” การกำจัดฆ่าศัตรูที่ขวางทาง เรียกว่า “ผดุงความยุติธรรมแทนฟ้า” กระทั่งการทรยศต่อคนผู้หนึ่ง สามารถบอกว่า “ล้างญาติเพื่อคุณธรรม” สถานที่ขายเลือดเนื้อและวิญญาณของสตรีสาวมักตั้งชื่อไพเราะเพราะพริ้ง มิใช่หออันใด ก็เป็นดึกอันใด กระทั่งพิษที่ฆ่าคนตายยังเรียกว่าปี้ซึง (สารหนู) กับเฮาะเต้งอั้ง (หงอนกระเรียนแดง)

ปาซาคี้ทราบว่าแผนการทั้งหมดจัดวางเรียบร้อย ปฏิบัติการกำลังจะเริ่มขึ้น

ปฏิบัติการมีสองประการ

หนึ่งคือ ทิชิ่วและพวกพอเข้าสู่ห้องพิธีดึกตระกูลไช้ หากพบว่าผิด

ท่าคิดล่าถอย ก็จะเริ่มเคลื่อนไหว

พวกมันวางกับดักไว้เจ็ดชั้น ตั้งแต่ห้องพิธี สวนไม้ดอก ทางระเบียง ห้องโถง ลานดึกหน้า ประตูใหญ่ เชิงบันได ล้วนวางกำลังกับดักไว้

พวกมันทราบว่ากับดักอันร้ายกาจเหล่านี้ เพียงพอต่อการสังหารแขกที่มา แต่ไม่แน่ว่าจะฆ่าคนผู้หนึ่งได้

เป็นทิชิ่ว

ดังนั้นพวกมันยังวางไม้ตายไว้จัดการกับทิชิ่วโดยเฉพาะ รวมทั้งอาวุธระเบิด

ต่อให้ทิชิ่วสามารถฝ่าด่านกีดขวางชั้นแล้วชั้นเล่า มือเกาทัณฑ์ที่ซุ่มอยู่รอบดึกจำนวนหนึ่งร้อยแปดนาย ตลอดจนดินระเบิดที่หน้าประตู ซึ่งสามารถระเบิดผู้คนยี่สิบสามสิบคน ต้องยิงทิชิ่วร่างปรุพรุน ระเบิดร่างเป็นผุยผง

ดินระเบิดฝังอยู่หน้าประตู ไม่กระทบกระเทือนถึงตึกตระกูลไช้ หากทำร้ายคนไร้ความผิด ก็อยู่ในความรับผิดชอบของทางการ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับสีเฒ่าฟ้าทอดทิ้งไม่

ดังนั้นปาซาคี้มิต้องวิตกกังวล.

เรื่องนี้หากสำเร็จไดยราบริ้น กวาดล้างเหล่าโจรโดยราบคาบมันกับเล้าตัวอุ้นมีความดีความชอบไม่น้อย คงได้รับแต่งตั้งตำแหน่งอันใดเสพสุขวาสนาในบั้นปลาย

เป็นโจรมาครึ่งชีวิต จากนั้นเป็นผู้ดูแลตึกตระกูลไช้นานปี ในที่สุดได้เป็นขุนนาง ไยมิใช่เป็นเรื่องสมใจนัก

คนเคยเป็นโจรชมชอบเป็นขุนนางเป็นพิเศษ เช่นเดียวกับนักโทษ

เรือนจำรักอิสรภาพเป็นพิเศษ ผู้ที่เคยเป็นนางคณิกาก็มุ่งหวังกลับตัวเป็นคนดี

ปาชาคี้ก็ไม่มีข้อยกเว้น

มันรู้สึกพึงพอใจยิ่ง

มันเห็นว่าเรื่องนี้กระทำไม่ผิดแม้แต่น้อย

...ช่วยเหลือฝ่ายทหารจับโจร ตัวเองอยู่ฝ่ายทางการ เสียสละสหายร่วมแนวหลายคน มีอันใดผิดด้วย

ย่อมไม่ผิดอันใด

เพียงแต่มีที่ไม่ถูกต้องอยู่บ้าง

ปาชาคี้ก็บอกไม่ถูกว่า เรื่องใดไม่ถูกต้อง

เรื่องนี้ตั้งแต่แรกเริ่มดำเนินการ ก็มีความไม่ถูกต้องอย่างบอกไม่ถูก

อึ้งกิมลิ้งกุมอำนาจทางทหาร สามารถระดมพลจากห้าอำเภอสิบเก้าตำบลมานับหมื่นคน แบ่งกำลังเป็นสองสาย สายหนึ่งซุ่มอยู่ทั้งหน้าและหลังตีกตระกูลไฮ้ อีกสายหนึ่งล้อมถ้ำหินลับไว้อย่างแน่นหนา หากมีความจำเป็นจะเข้ากวาดล้างเหล่าโจรในคราเดียว

กู่เซียะเชี้ยะนำกำลังชาวบู๊ลิ้ม ซึ่งประกอบด้วยคนของค่ายเทียมเมฆและชาวยุทธจักรที่มาสวามิภักดิ์ ซุ่มอยู่ตามจุดต่างๆ ร่วมกับกองกำลังของอึ้งกิมลิ้ง มั่นใจว่าการศึกครั้งนี้ต้องชนะแน่นอน

เหล่านี้ย่อมไม่มีใดไม่ถูกต้อง

อาจบางทีที่ไม่ถูกต้องคือ เรื่องนี้พอรายงานต่อทางการ ประโยคแรกที่อึ้งกิมลิ้งถามคือ “พวกท่านไฉนให้ที่พักพิงแก่พวกมัน?”

กู่เซียะเชี้ยวก็ถามว่า “พวกท่านไฉนไม่แจ้งต่อทางการในบัดดล?”

แต่พวกมันไม่ชักไช้ต่อไป กลับกล่าวคำชมเชย จากนั้นอึ้งกิมลิ้งกับกู่เชียะเชี้ยวเริ่มวางแผนเตรียมการ พอจัดวางกำลังซุ่มซ่อน ผู้คนในตึกตระกูลไช้ล้วนถูกโยกย้ายไปยังจุดที่ไม่มีความสำคัญ มิหนำซ้ำยังถูกจับตาอยู่ทุกฝีก้าว หรือว่าอึ้งตั่วนั้งกับกู่ตึงแกไม่ไว้วางใจคนของตึกตระกูลไช้?

นึกถึงตอนนี้ ปาซาคื้อดขุ่นเคืองใจมิได้

หากมิใช่พวกตนส่งข่าวไป ต่อให้ฝ่ายทหารพลิกภูเขาทั้งลูก ยังค้นหาผู้ต้องหาเหล่านี้ไม่พบ ตอนนี้กลับระแวดระวังพวกตนขึ้นมา.

มันเดินไปตามที่ต่างๆ ภายในตึก กลับมีคนขัดขวางที่นี้ไปไม่ได้ ที่นั่นห้ามไม่ให้ไป คล้ายกับรากฐานของไช้เทาะซัว กลับกลายเป็นบ้านส่วนตัวของพวกมันแล้ว!

ปาซาคี้เป็นพ่อบ้านของตึกตระกูลไช้ ไม่ว่าอย่างไรต้องไปดูตามที่ต่างๆ

มันขึ้นบันไดศิลา ก้าวข้ามธรณีประตู ผ่านลานตึกหน้า เข้าห้องโถงใหญ่ เดินทางระเบียง เลี้ยวเข้าสวนไม้ดอก มาถึงห้องพิธี

ห้องพิธีเป็นที่จัดงานเลี้ยง

เป็นงานเลี้ยงมรณะ

มันผ่านไปที่ใด ล้วนวางกำลังกับดักไว้ ทุกแห่งหนเต็มไปด้วยบรรยากาศอันริ่นเริง ตั้งแต่ผ้าม่านวันเกิด อาหารว่าง กล่องของขวัญและรายการอาหาร ล้วนจัดเป็นระเบียบเรียบร้อย คล้ายกับจัดงานวันเกิดจริงๆ

ความสำคัญทั้งหมดอยู่ที่สุรา

งานวันเกิดย่อมมีคนมาอวยพร

คนอวยพรวันเกิดมีทั้งบุรุษ สตรี ทั้งชราณกรรจ์ อยู่ในฐานะต่างกัน

ถึงกับใช้สำเนียงที่แตกต่างกัน แสดงว่าพวกมันมาจากสถานที่แตกต่างกัน ซึ่งความจริง พวกมันมีเป้าหมายเดียวกัน

เป็นกวาดล้างหมู่โจร

ฟังว่าคนวางแผนเหล่านี้คือ กู่เซียะเชี้ยว ปาชาคี้เป็นพ่อบ้านนานปี เห็นมันจัดงานเลี้ยงวันเกิดได้คลับคล้ายกว่างานเลี้ยงวันเกิดจริงๆ อดเลือมใสต่อชายหนุ่มผู้นี้มิได้

...คนหนุ่มผู้หนึ่งประสบความสำเร็จแต่เยาว์วัย ได้รับความไว้วางใจจากโป่วไจเสี่ยง นับว่ามีความสามารถเหนือคนจริงๆ

...ผ่านไปอีกหนึ่งชั่วยาม ที่นี้จะปรากฏโลหิตชโลมงานเลี้ยงกลับกลายเป็นที่ซึ่งปรากฏกลิ่นอายฆ่าฟันดุกรุ่น

...หากพวกมันดื่มสุราที่จัดเตรียมไว้เป็นพิเศษ นอนลงแต่โดยดีอย่างนั้นทุกประการจะคลี่คลายโดยไม่ต้องสูญเสียเลือดเนื้อแต่อย่างไร

...หากพวกมันทำ[illegible]ไม่ถูกต้อง คิดฝ่าวงล้อม ต่อให้สามารถฝ่าออกจากห้องพิธี ฝ่าสวนไม้ดอก ฝ่าทางระเบียง ฝ่าห้องโถงใหญ่ ฝ่าลานตึกหน้า ฝ่าประตูใหญ่ ฝ่าบันไดศิลา ก็ต้องถูกยิงล้มลง ระเบิดแหลกเละที่นอกประตู

ดังนั้นปฏิบัติการอวยพรวันเกิดครั้งนี้ ต้องไม่ล้มเหลวเด็ดขาด

...เพียงกลัวพวกมันไม่มา เมื่อมาแล้วต้องไม่มีวันกลับออกไปได้

อึ้งกิมลิ้งบอกว่า จะพยายามหลีกเลี่ยงจากการลงมือในงานเลี้ยง ในงานเลี้ยงเพียงดื่มกินสุราอาหารเท่านั้น

...ขอเพียงพวกมันดื่ม “สุรา” ลงไป เรื่องราวก็ยุติลง

แต่ยังมีปัญหาประการหนึ่ง

...เจ้าภาพวันเกิดหากไม่ปรากฏกาย ไยมิใช่น่าระแวงสงสัย?

โง้วซังเจ่กยังยืนกรานไม่ยอมร่วมมือกับฝ่ายทหาร อึ้งกิมลิ้งและกู่เซียะเชี้ยวได้แต่ขอความร่วมมือจากไฮ้เทาะซัว ให้ไฮ้เทาะซัวคารวะสุราแทน

ทิชิ่วและพวกไม่มีเหตุผลที่ไม่ดื่ม พอดื่มลงไปก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว

ที่ผสมในสุราเป็นยาชนิดที่ออกฤทธิ์ร้ายแรง ต่อให้ทิชิ่วมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ เพียงแตะลิ้นก็ต้องล้มลง

ล้มลงก็ประเสริฐ จะได้ไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงมากความ

ปาซาคี้แหงนมองท้องฟ้าแวบหนึ่ง

อากาศร้อนเกินไป อบอ้าวเกินไป

เมฆขาวที่ห่างไกลกดต่ำ เกรงว่าจะเกิดพายุฝน

จิตใจมันก็ถูกกดดันเช่นเดียวกัน

ซึ่งความจริง นี่ไม่มีใดไม่ถูกต้อง เพียงแต่จากฐานะเจ้าของสถานที่ต้องกลับกลายเป็นแขกร่วมดื่ม รู้สึกไม่ยินยอมอยู่บ้าง

ในห้องพิธีมี “แขกเหรื่อ” มากหลาย แต่พวกมันไม่มีเค้าความยินดีแม้แต่น้อย

พวกมันกำลังรอคอยคนที่บา “อวยพรวันเกิด” จริงๆ

ปาซาคี้หยุดที่หน้าโต๊ะงานเลี้ยง ตรวจดูจอกสุราเป็นพิเศษ

...สุราไม่มีพิษ จอกจึงมีพิษ

จอกที่มีพิษ ทำตำหนิไว้เป็นพิเศษ คนภายนอกไม่มีวันดูออกได้

ดังนั้นทุกผู้คนล้วนดื่มสุราได้ แต่จอกบางใบไม่อาจกระทบถูกเด็ดขาด

ปาซาคี้ตรวจดูเที่ยวหนึ่ง รู้สึกพึงพอใจยิ่ง ตระเตรียมออกจากห้อง

พิธีแล้ว

หน้าที่ของมันคือ ยืนต้อนรับที่หน้าประตูใหญ่ ผู้ที่ประจำอยู่ในห้องพิธีคือ ไอ้เทาะซัว

แต่ไอ้เทาะซัวยังหารืออยู่กับอึ้งกิมลิ้ง ไม่ได้ออกมา

ปาซาคี้พอหมุนตัวไป ก่อเกิดเป็นลมหอบหนึ่งขึ้น พอดีโชยพัดเทียนไขด้านซ้ายหน้าผ้าม่านวันเกิดดับไป

มันคิดเข้าไปจุดขึ้นใหม่ ก็บีคนล้วงชุดไฟจ่อจุดเทียนไขขึ้นใหม่

...แม้แต่การจุดเทียนไข ก็ไม่ใช่หน้าที่ของเรา

...คนเหล่านี้คล้ายไม่ยินดีที่มีคนเดินเข้าใกล้ผ้าม่านวันเกิด

...ที่นี้ความจริงเป็นสถานที่ของเรา พวกมันอาศัยอะไรยึดครอง?

ปาซาคี้บังเกิดความขุ่นเคือง กวาดมองผ้าม่านวันเกิดเป็นพิเศษในที่สุดพบว่าได้ผ้าม่านเลิกขึ้นมุมหนึ่ง คล้ายห่อหุ้มเส้นสายอันใดเส้นหนึ่ง

ปาซาคี้บังเกิดความสงสัยอยากรู้ แสร้งเป็นก้มลงผูกเชือกรองเท้าหุ้มแข้ง แต่แล้วถลันวูบถึงหน้าผ้าม่าน ได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดวาดเบาๆ

"หยุดเท้า"

คนส่งเสียงดวาดห้าม เป็นคนในค่ายเทียบเมฆ ซึ่งซุ่มอยู่ในเงามืดนามคักล่วงโป่ว

ปาซาคี้ไม่แยแสสนใจ ยื่นมือเลิกผ้าม่านขึ้น

ในที่สุดมันเห็นวัตถุหลังผ้าม่านแล้ว

เป็นดินระเบิด!

ดินระเบิดอยู่ใกล้กับโต๊ะแขกสำคัญ แสดงว่าจัดไว้สำหรับผู้คนบนโต๊ะนี้

...ดินระเบิดเมื่อระเบิดขึ้น ผู้คนที่นั่งโต๊ะจะถูกระเบิดเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน ต่อให้มีความสามารถสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจใช้ออกได้

...ทิชิ่วและพวกต่อให้ไม่ถูกตัวยาในจอกสุรามอบทำร้ายล้มลง ก็ต้องถูกระเบิดเสียชีวิต นับเป็นเรื่องวิเศษยิ่ง

แต่ปาซาคี้ฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง พบว่าไม่ใคร่วิเศษแล้ว

มันฉุกคิดว่าไอ้เทาะซัวก็ร่วมโต๊ะด้วย

...แผนการครั้งนี้ แสดงว่าให้ไอ้เทาะซัวพลีชีวิตด้วย.

...พวกมันตัดใจทำลายไอ้เล่าสี่ได้ ย่อมไม่นำพากับการทำลายชีวิตผู้คนอีกคนสองคน

นึกถึงตอนนี้ ปาซาคี้บังเกิดความอับอายอัปยศที่ถูกหลอกลวงขึ้น

มันแหบร้องตะโกนออกมาว่า

...เรื่องนี้พวกเราไม่กระทำแล้ว

ขามนั้น เงาร่างสายหนึ่งปรากฏกายขึ้น

คนผู้นี้หน้าตาหล่อเหลา ท่าทางสุภาพอ่อนโยน แต่สีหน้าคล้ายแฝงแววชั่วร้ายชนิดหนึ่ง

คนผู้นี้คือ กู่เซียะเชี้ยว

กู่เซียะเชี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

“นั่นเป็นดินระเบิด”

ปาซาคี้ข่มเพลิงโทสะ กล่าวว่า

“เราทราบ”

มันกล่าวเสริมว่า

“แต่ก่อนหน้านี้ท่านไม่ได้บอกให้พวกเราทราบ”

กู่เซียะเชี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นเป็นความลับทางทหาร เรื่องความลับทางทหาร อภัยที่ไม่อาจเรียนบอก"

มันก็กล่าวเสริมว่า

"อย่าว่าแต่นี่ใช้ระเบิดสังหารเหล่าโจร หามีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกท่านไม่"

ปาซาดี้กล่าวว่า

"แต่ไอ้เล่าสี่ก็นั่งอยู่โต๊ะนี้ ย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา"

"ผู้อาวุโสแซ่ปา เราไหนเลยใช้ดินระเบิดต่อผู้เฒ่าภูตบดีที่มีความดีความชอบใหญ่หลวงได้ ดินระเบิดนี้เพียงคิดใช้จัดการกับเหล่าโจรเท่านั้น อย่าว่าแต่เหล่าโจรขอเพียงดื่มสุราขาลงไป ก็จะงอมือรับการจับกุม ไม่จำเป็นต้องใช้ดินระเบิด"

"แต่หากพวกมันไม่ดื่ม จำเป็นต้องใช้ดินระเบิด พวกท่านจะแจ้งต่อไอ้เล่าสี่ทันท่วงทีหรือไม่?"

กู่เซียะเชี้ยวยิ้มพลางมองดูปาซาดี้ กล่าวว่า

"ท่านต้องการให้เราตอบจริงๆ ?"

"ชีวิตคนสำคัญยิ่ง เราย่อมสมควรทราบ"

"คำตอบของเราคือไม่ทันท่วงที"

"อย่างนั้นเราจะแจ้งต่อไอ้เล่าสี่ ให้มันเมื่อถึงเวลารีบถอนตัวออกไป"

กู่เซียะเชี้ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านคิดแจ้งต่อมัน?"

"ไหนเลยไม่แจ้งต่อมันได้?"

"ย่อมสมควรแจ้งต่อมัน แต่น่าเสียดาย..."

"น่าเสียดายอันใด?"

กู่เซียะเชี้ยวกล่าวว่า

"น่าเสียดายไม่ทันการณ์แล้ว"

ขาดคำดวัดมือขึ้น ประกายมีดสายหนึ่งวูบแล้วหายวับ

ปาซาดี้รู้สึกทรวงอกชาวูบ จากนั้นแสบร้อนที่กลางหลัง พอเหลียวหน้ามอง เห็นมีดบินเล่มหนึ่งปักใส่ผ้าม่านวันเกิด ตรึงกับผนังห้อง

ด้ามมีดยังสั่นสะท้านเล็กน้อย ตัวมีดไม่แปดเปื้อนโลหิต

...มีดนี้เป็นมีดของกู่เซียะเชี้ยว

...มีดนี้กลับชัดทะลุทรวงอกกลางหลังเราไป

ปาซาดี้เพียงนึกถึงตอนนี้ โลหิตที่ทรวงอกก็ฉีดพุ่งออกมา

กู่เซียะเชี้ยวตะปบแขนเสื้อของมัน ใช้แขนเสื้อของมันกดปากแผลไว้ มิให้โลหิตฉีดพุ่งออกมา แขนเสื้อถูกโลหิตชโลมชุ่มโชกโดยเร็ว พร้อมกับชักขวานสั้นเล่มหนึ่ง จาบขวานใส่หน้าผากปาซาดี้

จากนั้นกู่เซียะเชี้ยวกล่าวกับคัลล่วงไป๋ที่ด้านหลังว่า

"เสาะหาผู้คนสองคน ลอบหามศพมันออกไปโยนลงแม่น้ำ อย่าให้ผู้คนในตึกตระกูลไอ้พบเห็น เช่นนี้ต่อให้วันหน้าสี่เผ่าฟ้าทอดทิ้งไม่ตายหมดสิ้น งมหาซากศพของมันจนพบ ก็เข้าใจว่าเป็นฝีมือของเหล่าโจรหาเกี่ยวข้องกับพวกเราไม่"

คัลล่วงไป๋รับคำ สั่งคนให้ดำเนินการ

กู่เซียะเชี้ยวล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนหนึ่ง เช็ดคราบโลหิตบนนิ้ว

มือของตน พร้อมกับนวดเฟ้นชีพจรข้อมือตัวเอง

...วันนี้ต้องฆ่าคนไม่น้อย นิ้วมือต้องแคล่วคล่องเป็นพิเศษ

หวนนึกถึงการตามล่าในหลายเดือนที่ผ่านมา วันนี้จะได้รับผลรับอย่างใหญ่หลวง กู่เซียะเชี้ยวอดลิงโลดมิได้

...การฆ่าคนความจริงเป็นเรื่องน่าลิงโลดประการหนึ่ง

ดังนั้นมันต้องก่อการฆ่าฟัน เช่นสังเวยคมมีด จุดไฟฆ่าฟันของตัวเองขึ้น

มันถึงกับไม่ต้องการใช้ดินระเบิด

...หากพวกมันตายใต้มีดขวานของตัวเอง ต้องเป็นเรื่องสมใจยิ่งกว่า

แต่กู่เซียะเชี้ยวเป็นคนมีสติสำนึก ไม่กระทำเรื่องไง่เขลา ทิชิ่วและพวกมีฝีมือสูงเขี่ยมเกินไป ไม่อาจกระทำการตามอำเภอใจ

ผลบั้นปลายของคนไง่เขลา จะเป็นเช่นเดียวกับปาซาดี้

มันไหนเลยให้ใช้เทาะซัวล่วงรู้ว่า ที่ด้านหลังมันมีดินระเบิดที่สามารถระเบิดคชสารสามสิบเชือกในชั่วพริบตา หากใช้เทาะซัวล่วงรู้ไม่แน่นักว่าจะแสดงออกทางสีหน้า ถูกบ้อเช้งและพวกดูออกได้

กู่เซียะเชี้ยวไม่อาจให้แผนอวยพรวันเกิดที่สมบูรณ์พร้อม มีข้อบกพร่องใดเด็ดขาด

ปาซาดี้เบือดิดเหลียวแลพี่น้องของมัน มิสู้ฆ่าทิ้งประเสริฐกว่า

มันมีเหตุผลที่ฆ่าปาซาดี้

...สี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งแม้ทราบว่าคนเหล่านี้เป็นผู้ต้องหาทางการยังให้ที่พักพิงแก่พวกมัน ซุกงำเรื่องราวไม่รายงาน สมควรฆ่าทิ้งแต่แรก

...เฒ่าโสโครกเหล่านี้ทำให้พวกมันตรากตรำค้นหาเป็นเวลาครึ่งเดือน ยังคิดขอความดีความชอบอีก

กู่เซียะเชี้ยวฆ่าปาซาดี้ รู้สึกปลอดโปร่งใจยิ่ง

ในห้องพิธีย่อมไม่บีคนของตึกตระกูลไฮ้ ผู้ที่เฝ้าอยู่ที่นี่หากมิใช่บริวารของอึ้งกิมลิ้ง ก็เป็นคนสนิทของมัน

กู่เซียะเชี้ยวรู้สึกตัวเอง "ปราดเปรื่อง" ขึ้นอีกมากนัก

มันรู้จัก "ไม่เว้นหนทานถอย" กว่าเดิม ดังนั้นหลังจากชัดมีดบินทะลุหัวใจปาซาดี้ ยังจามขวานใส่ศีรษะมันอีกขวานหนึ่ง

...ดิดฆ่าคนผู้หนึ่ง ต้องฆ่าจนสิ้นใจ ฆ่าคนกลุ่มหนึ่ง ต้องไล่ล่าฆ่าให้สิ้นซาก ไม่เช่นนั้นรังแต่เพิ่มความยุ่งยากแก่ตัวเอง

ขณะที่กู่เซียะเชี้ยวปลอดโปร่งแจ่มใส ที่ชอบฟ้าพลันบังเกิดเสียงฟ้าร้องดังขึ้น จากนั้นฝนเม็ดโป้งตกลงบนพสุธา

ทั้งยังตกใส่ชายคา กระเบื้อง เชิงบันได ลานตึก กลางสระ ภายในสวน

กู่เซียะเชี้ยวมองออกไป เห็นนอกลานตึกชานเต็มไปด้วยเกาทัณฑ์เงินและสายฝนสีเทาหม่น

เสียงฟ้าร้องแว่วมาจากขอบฟ้า คล้ายปรากฏหมื่นม้าควบทะยานมา

กู่เซียะเชี้ยวยืนมือไพล่หลัง มองดูหยาดฝนหยดหยาดลงจากชายคา พึมพำว่า

"วันฝนตกที่ดี"

ยาบนั้นบันเทินรหัสสัญญาณแล้ว

เป็นรหัสสัญญาณที่ทิชิ่วและพวกออกจากถ้ำลับมายังงานเลี้ยงที่

ตีกตระกูลไอ้แล้ว

.....

ไอ้เทาะชัวไม่ทราบปาซาดี้ไปที่ใด

ในห้วงสำคัญเช่นนี้ มันกลับหนีหายไปจนไร้ร่องรอย

งานต้อนรับขับสู้ที่หน้าประตู ความจริงเป็นหน้าที่ของปาซาดี้ ตอนนี้มันได้แต่ออกไปรอรับด้วยตัวเอง

ฝนตกหนักยิ่ง ท้องถนนเจิ่งนองด้วยน้ำ ความจริงเป็นยามเที่ยง ท้องฟ้าโปร่ง ยามนี้กลับกลายเป็นมืดครึ้มเย็นเยือก

...ฝนตกหนักเพียงนี้ ดินระเบิดที่ฝังอยู่นอกประตู ต้องได้รับผลกระทบกระเทือน

แม้แต่เหล่าทหารและมือดีที่ซุ่มอยู่ตามบ้านเรือนราษฎร กำแพงดีก และบนต้นไม้ ก็จะถูกสายฝนรบกวน

คิดคร่ำกุมคนในสายฝน เพิ่มความยากลำบากเป็นทวีคูณ ได้แต่ชักนำทิชั่วและพวกเข้าสู่ห้องพิธี จะรวบง่ายกว่ามากนัก

ไอ้เทาะชัวยืนอยู่ใต้ร่มหน้าประตู ในที่สุดเห็นทิชั่วและพวกฝ่าสายฝนมาแต่ไกล

ไอ้เทาะชัวอดดิ้นเด้นดึงเกรียดมิได้

...ประหลาด ตัวเองท่องยุทธจักรมาหลายสิบปี ไม่เคยกลัวเกรงผู้ใดมาก่อน ตอนนี้กลับลนลานอยู่บ้าง

...หรือว่าตัวเองขาดสหายละทิ้งคุณธรรม จิตใจไม่เที่ยง ไม่สามารถรักษาความเยือกเย็นไว้?

ไอ้เทาะซัวไม่ครุ่นคิดต่อไป ไม่ว่าอย่างไร นี่เป็นความจริงที่ยากหลีกเลี่ยงได้

เป็นความจริงที่น่าสะพรึงกลัวประการหนึ่ง

ไอ้เทาะซัวได้แต่เผชิญหน้ากับความจริง

พอเห็นทิชิ่วและพวกปรากฏขึ้นบนท้องถนน มันก็ทราบว่า "ละคร" กำลังจะเปิดฉากขึ้นแล้ว

แต่ฉากเริ่มต้นนี้สร้างความผิดหวังแก่มันอยู่บ้าง

เสือกอั้งหลุยแห่งนครล้างคำมั่น ข่งเซ้งแห่งสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรล้วนไม่บา

ผู้มาบีแต่ทิชิ่วในสี่ยอดมือปราบ ยักเลี้ยงชุนจุ้ยแห่งตึกแม่ทัพและหัวหน้าค่ายฟ้าเขียวอึงเซ่งฮวง

ในถ้ำลับเมื่อมีคนอยู่ดูแลเหตุการณ์ ก็ยากที่จะส่งกำลังทหารเข้ายึดครองพร้อมกันแล้ว

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ไอ้เทาะซัวเห็นผู้มาไม่ครบถ้วน ในความผิดหวังกลับบังเกิดความปลาบปลื้มประโลมอยู่บ้าง

มันเองก็ไม่ทราบไฉนบังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ

อาจบางทีมันบังเกิดมโนธรรมประจำใจขึ้น อาจบางทีมันเห็นว่าศัตรูยิ่งน้อย ยิ่งง่ายแก่การจัดการ อาจบางทีมันไม่วิตกกังวล เนื่องเพราะหลุมพรางกับดักครั้งนี้ต้องกวาดล้างนักสู้ผู้กล้าเหล่านี้ให้สิ้นซากในคราเดียว

ไม่ว่าครุ่นคิดอย่างไร มันหวังว่าตัวเองสามารถ "เล่นละคร" เป็นผลสำเร็จ

เป็นสำเร็จหรือพ่ายแพ้?
ในสายฝนยากแยกแยะ ในโชคชะตาไม่กระจ่างแจ่มชัด
.....

ในที่สุดทิชั่วและพวกควบม้าถึงหน้าตึกตระกูลไฮ้ ในสายลมม่านพิรุณ ตึกตระกูลไฮ้ที่ตกแต่งประดับประดากลับเพิ่มความวิเวกหดหู่

พวกเขาย่อมผ่านการตกแต่งปลอมแปลงโฉม แต่ไม่ได้แปลงโฉมโดยสิ้นเชิง

พวกเขาทำเช่นนี้ เพียงเพื่อตบตาผู้คน อีกประการวิชาปลอมแปลงโฉมอย่างมากเพียงหลอกลวงผู้ที่ชะล่าใจ ไม่สามารถบดฟ้าบังอาทิตย์ และไม่อาจตบตานักเลงเก่าที่ช่ำชองได้

ตอนที่พวกเขามาขนถ่ายเสบียงที่ตึกตระกูลไฮ้ ก็ผ่านการตกแต่งปลอมแปลงโฉม ดังนั้น ไฮ้เทาะซัวจดจำพวกเขาออกได้โดยง่ายดาย

ประการนี้ไฮ้เทาะซัวรู้สึกปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

สายตาของมันยังหลักแหลม แสดงว่ามันยังไม่ชรา

อย่างน้อยยังไม่ชราโดยสิ้นเชิง

ต่อให้มันชราแล้ว มันก็สามารถยึดถือข้อนี้ปลอบประโลมตัวเอง ผู้สูงอายุคนหนึ่งหากไม่รู้จักปลอบประโลมตัวเอง นับเป็นเรื่องทนทานไม่ได้ประการหนึ่ง เช่นเดียวกับคนที่พ่ายแพ้ผู้หนึ่ง

มันรู้สึกว่าสายตาตัวเองดีกว่าโง้วซังเจ่กมากนัก

ขณะที่มันนึกถึงข้อนี้ จะลืมนึกว่าพละกำลังของมันสู้โง้วซังเจ่กไม่ได้

มีเรื่องบางประการ ไม่นึกยังดีกว่านึกถึง

การลืมเลือน ความจริงเป็นหนึ่งในเกราะป้องกันของมนุษยชาติ หากไม่มีคำนี้ ขาดความสามารถนี้ ผู้คนมีแต่สูญเสียความเบิกบานหรรษากว่านี้

เกรงว่าบางครั้งยิ่งต้องการลืม ยิ่งยากลืมเลือนได้

บางประการต้องการนึกถึง พานลืมเลือนไป

เรื่องที่ปวดร้าวที่สุดในชีวิตคือ ไม่สามารถควบคุมความคิดของตัวเอง อิสระที่มีค่าที่สุดของผู้คนคือ ไม่สามารถควบคุมอีกฝ่ายหนึ่งว่าคิดอะไร

บางครั้งแม้แต่ลืมเลือนก็ลืมไป จึงเป็นการลืมเลือนที่แท้จริง บางครั้งบันทึกแห่งความสุข ทำให้ท่านลืมบันทึกไป ความทรงจำที่ปวดร้าวกลับร่ำไห้จนลืมรับฟังไป

ไอ้เทาะชัวยินรอต้อนรับศัตรูสหายที่ฝ่าลมฝนมาทั้งหลาย ทำให้มันนึกถึงเส้นทางยุทธจักรที่ฝ่าลมฝนมากว่าครึ่งชีวิต

ทิชิ่วก็นึกถึงเรื่องประการหนึ่ง

วันเวลาที่ผ่านมา ล้วนเป็นโง้วซังเจ่กยินรอพวกเขาอยู่ที่นี่ ตอนนี้โง้วซังเจ่กจัดงานวันเกิด อาจไม่สะดวกกับการมา ยืนอยู่หน้าประตูกลางลมฝน แต่ปาซาคี้เล่า ไฉนต้องให้ไอ้เทาะชัวออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง

ทิชิ่วเพียงแต่นึกถึง ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอันใด

เขาไม่รีรอต่อการมุ่งหน้าไป หรือวกกลับเส้นทางเมื่อขามา

ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตคน มิใช่เพียงแต่นึกถึงอันใด หากแต่ต้องเผชิญ

อันใด ผู้ที่เข้าใจถึงข้อนี้สมควรทราบว่า การจมอยู่ในห้วงความหลังแท้ที่จริงไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว

ไอ้เทาะชัวเดินออกมาต้อนรับ กล่าวว่า

"พวกท่านมาแล้ว"

ทิชิ่วและพวกทั้งสามกาง ร่มบนหลังม้า แต่ชายเสื้อล้วนเปียกโชก

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฝนที่หนักนัก"

อึงเซ่งฮวงกล่าวเสริมขึ้น

"นี่ช่างครึกครื้นนัก แม้แต่ลมฝนก็มาร่วมสนุกสนานกับโง้วเหลาด้วย"

ไอ้เทาะชัวรีบกล่าวว่า

"พวกท่านล้วนมีความตั้งใจ ลบฝนหนักปานนี้ ยังรุดมาให้เกียรติแก่โง้วเล่าขี่"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกระโดดลงจากหลังม้า กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราร้องรุ่มใกร่อวยพรวันเกิดโง้วยี่เป๊ะจริงๆ"

คนทั้งสาบรวบชายเสื้อขึ้นบันไดศิลา เดินเข้าประตูใหญ่ไป

ประกายสายฟ้าแลบแปลบ อสนีบาตฟาดทลาย

สายฟ้าขับพสุธาซีดขาว พวกเขาล้วนไม่ทันพบว่าบนพสุธาสีเทาหม่นและซีดขาว มีผู้คนจำนวนมากถืออาวุธหมอบซุ่มอยู่ในเงามืดตามที่สูงที่ต่ำ

.....

กู่เซียะเชี่ยวซุ่มอยู่ที่ดีกใน ได้รับข่าวที่ทิชิ่วและพวกทั้ง

สามมาถึงหน้าประตูแล้ว

มันชุกสองมืออยู่ในแขนเสื้อ

นิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ นิ้วกลางข้างซ้ายกำด้ามไม้ของมีดบินเล่มหนึ่ง มือขวากุมขวานน้อย เริ่มใช้กำลังเล็กน้อย

ประกายสายฟ้าแลบแปลบ ผสานกับเสียงฟ้าร้องครืนใหญ่

กู่เซียะเชี้ยวพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง รีบพุ่งปราดเข้าห้องพิธี

....มันฉุกคิดถึงเรื่องใด?

กู่เซียะเชี้ยวพอกระโดดปราดเข้าห้องพิธี ผู้คนที่ตระเตรียม “เล่นละคร” เหล่านั้นล้วนใจหายวาบ

กู่เซียะเชี้ยวรีบกล่าวว่า

“อย่าได้วุ่นวาย อย่าได้มองดูเรา รักษาสภาพเดิมเอาไว้”

อึ้งกิมลิ้งใจหายวาบ ถลันออกจากห้องข้างตะวันออก กล่าวอย่างร้อนรน

“คนมาแล้ว ท่านออกมาทำอะไร?”

กู่เซียะเชี้ยวสะกิดเท้ากระโดดลอยตัวขึ้น ยื่นมือถอนมีดสั้นซึ่งยังปักบนผ้าม่านวันเกิดลงมาใช้มือตกแต่งรูมีดบนผ้าม่าน ดังผ้าม่านปกปิดสายชนวนระเบิดเอาไว้ กล่าวว่า

“พวกเราเข้าไปได้แล้ว”

อึ้งกิมลิ้งค่อยเข้าใจในบัดดล ขณะจะพลิ้วเข้าห้องข้างตะวันออก พลันได้ยินกู่เซียะเชี้ยวอุทานดังเอ๊ะออกมา

อึ้งกิมลิ้งมองตามสายตามัน เห็นบนผ้าปูโต๊ะของโต๊ะสุรามีคราบสีแดงคล้ำหย่อมหนึ่ง

...นั่นเป็นคราบโลหิตที่กระเซ็นออกมา ตอนที่กู่เซียะเชี้ยวลงมือฆ่าปาชาดี้

...และเป็นโลหิตหยดแรกในวันนี้

กู่เซียะเชี้ยวรีบสั่งคนนำผ้าเช็ดมือผืนหนึ่งคลุมลงบนคราบโลหิต ค่อยระบายลมยาวๆ จากปากกล่าวว่า

"สำหรับกับชนชั้นทิชิ่วและพวก เหล่านี้ไม่อาจชะล่าใจได้"

จากนั้นทั้งสองแยกย้ายพุ่งตัวออกไป

พวกมันตระเตรียมว่าเมื่อถึงคราจำเป็น จะจุดสายชนวนระเบิดไม่เพียงระเบิดสังหารทิชิ่วและพวกให้หมดสิ้น แม้แต่ไอ้เทาะชัวก็ร่วมสังเวยชีวิต ถึงกับยอมเสียสละบริวารในห้องพิธี

....ขอเพียงกำจัดศัตรูเข้มแข็งหมดสิ้น เสียสละผู้คนไม่กี่คนนี้นับเป็นอย่างไรได้?

ขอเพียงมีอำนาจ ไหนเลยไม่มีบริวาร

โอกาสกวาดล้างศัตรูเข้มแข็ง ไม่ใช่มีมากนัก

ทางด้านนี้ กู่เซียะเชี้ยวกลับคิดอ่านตรงกัน

.....

ทิชิ่ว ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยและฮึงเซ่งฮวงสาวเท้าเข้าห้องโถงแล้ว

ไอ้เทาะชัวที่ร่วมทางใจเต้นระทึกขึ้น

...พวกเขาเดินอีกก้าวหนึ่ง เท่ากับย่างเท้าเข้าใกล้ตำหนักพญายมอีกก้าวหนึ่ง

ไอ้เทาะชัวรู้สึกฝีเท้าตนเองหนักอึ้ง คล้ายแบกภูเขาลูกหนึ่งไว้

จิตใจกลับขุ่งเหยิงดั่งสายฝน

เห็นกำลังจะเดินผ่านทางระเบียง บนกำแพงตึกพลันบังเกิดซุ่มเสียงเกรี้ยวกราดเสียงหนึ่งร้องว่า

"อย่าได้เข้าไป!"

ทิชิ่วและพวกทั้งสามพอฟัง ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี

เนื่องเพราะนั่นเป็นซุ่มเสียงของเซ็กเสียวเซียง

ซุ่มเสียงนั้นเกรี้ยวกราดหวนโหย ไม่คล้ายเป็นซุ่มเสียง เมื่อยามปรกติของเซ็กเสียวเซียง แต่พวกเขาก็จำแนกออกว่า เป็นซุ่มเสียงของเซ็กเสียวเซียงจริงๆ

เสียงสายเกาทัณฑ์ เสียงอาวุธลับแหวกฝ่าอากาศพลันดัง

เซ็กเสียวเซียงพอปรากฏกาย ก็เผชิญการกลุ้มจู่โจมในบัดดล

ทิชิ่วส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้องว่า

"ถอย"

ไอ้เทาะซัวพลันโถมจู่โจมใส่ยิงเซ่งฮวง

ยิงเซ่งฮวงชักกระบี่

กระบี่พอชักออก ฝนแน่นหนาก็ถูกประกายกระบี่คุกคามแตกกระจายไปหลายเชียะ

กระบี่นี้เพียงเปื้อนเลือด ไม่เปื้อนน้ำฝน

ควาบเกรี้ยวกราดของกระบี่นี้ เพียงพอต่อการสะท้านภูตเทพ

เนื่องเพราะทิชิ่วนึกระแวงสงสัย ดังนั้นยิงเซ่งฮวงกับฮักเลี้ยงชุนจุ้ยลอบพกพาอาวุธมาอวยพรวันเกิด

ไอ้เทาะซัวคำรามเบาๆ กลับย่อกายโถมเข้าหากระบี่

พร้อมกันนั้นหน่วยซุ่มบนทางระเบียงล้วนเคลื่อนไหวโดยพร้อมเพรียง

สถานที่ซึ่งสามารถซุกซ่อนผู้คนแทบทุกแห่ง ล้วนมีคนโถมออกมา จู่โจมโหมใส่ทิชิ่วและฮักเลี้ยงชุนจุ้ย

มือดีที่ห้องพิธี สวนไม้ดอก ห้องชั้นในล้วนโถมปราดมายังทางระเบียง หน่วยซุ่มที่ห้องโถง ลานดึกหน้าและประตูใหญ่ก็โอบล้อมเข้ามา

เหตุการณ์แม้เปลี่ยนแปลงแค่กลางคัน แต่หน่วยซุ่บเหล่านี้ไม่สับสนรวนเร กลับกระตุ้นความคิดชั่วร้ายอำมหิตของพวกมันขึ้น มุ่งมั่นลงมือประสบผล

หน่วยซุ่มที่โอบล้อมเข้ามา นำโดยเล้าตัวฮุ้น

กองกำลังที่โถมออกไปนำโดยกู่เซียะเชี้ยว

อึ้งกิมลิ้งกลับนำคนออกไปราย้อมตีกตระกูลไต้ไว้

ยามนั้นอึงเซ่งฮวงกับไช้เทาะซัว พลันแยกย้ายผละจากกัน

บนร่างไช้เทาะซัวมีคราบโลหิต เสื้อผ้าของอึงเซ่งฮวงก็แปดเปื้อนคราบโลหิต

โลหิตถูกน้ำฝนชะล้างไปโดยเร็ว

น้ำฝนชะล้างน้ำเลือดลงในดิน ไหลออกนอกห้อง ไหลไปยังที่ซึ่งไม่ทราบนาม

เชี่กเสียวเชียงบนกำแพงคร่างหนักๆ คล้ายได้รับบาดเจ็บ แต่ยังไม่กระโดดลงมา

เนื่องเพราะเชี่กเสียวเชียงไม่อาจให้หนทางถอยเพียงสายเดียวนี้ถูกศัตรูยึดครองไป

มันถือกระบี่ด้วยมือเดียว คมกระบี่ปราดเปรียวดั่งบังกรเขียว

กระบี่เขียวก่อเกิดเป็นระลอกโลหิตสีแดงอยู่ในม่านสายฝนสีขาว

ทิชั่วพบกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่า พบคนทำร้ายคน อย่างน้อยมีผู้คนสิบกว่าคนที่สัมผัสกับสองมือของเขา ต้องทรุดอวบลงกับพื้น

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยถือทวนคู่ แต่ไม่ทันเชื่อมต่อเป็นทวนยาว เหล่าศัตรูที่แต่งกายหรูหราก็หนุนเนื่องเข้ามา มันเข่นฆ่าผู้คนสิบเอ็ดคน รับบาดเจ็บสามแห่ง สองแห่งไม่หนักหนา แห่งหนึ่งสาหัสกว่า

แต่ยิ่งเช่งฮวงถูกกลืนไปในคลื่นของศัตรูแล้ว

เห็นประกายสีขาวสายหนึ่งแลบแปลบปลาบดุจสายฟ้า พุ่งโฉบไปมาอยู่ท่ามกลางศัตรู ยากที่จะไขว่คว้าถูกได้

ทิชั่วเห็นผิดท่า ทราบว่าไม่อาจสู้พัวพัน ดังนั้นตวาดว่า

"รีบไป"

พลางเกริ่งลมปราณโถมไปในขบวนศัตรู สองมือยืดหดแปลบปลาบช่วงชิงอาวุธมาสิบกว่าเล่ม ค่อยเห็นยิ่งเช่งฮวงโดยชัดตา

กู่เซียะเชี้ยวกับปังล่วงโฮ้วและซ่งล่วงจุ้ยล้วนกลุ้มรุมโจมใส่ยิ่งเช่งฮวง เล้าตัวอุ้นก็สะอึกเข้าประชิดใกล้ รุมโจมอย่างไม่คิดชีวิต ไฮ้เทาะซัวกลับล้มลงนอนกับพื้น ที่ลำคอมีโลหิตไหลหลั่งออกมา

ที่แท้การต่อสู้พอเปิดฉากขึ้น กู่เซียะเชี้ยว เล้าตัวอุ้น ไฮ้เทาะซัว และพวกล้วนกลุ้มรุมโจมใส่ยิ่งเช่งฮวง เนื่องเพราะหนึ่งนั้นยิ่งเช่งฮวงเป็นหัวหน้าค่ายฟ้าเขียว ขอเพียงคร่ากุมมันก็สามารถบีบบังคับศิษย์ค่ายฟ้าเขียวที่ถ้ำหินลับยอมจำนน หากแม้นฆ่ามัน อย่างน้อยก็สามารถข่มขวัญศิษย์ค่ายฟ้าเขียว

สอง ทิชั่วมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมเกินไป ยอดฝีมือเหล่านี้ล้วนบังเกิดความเห็นแก่ตัว ไม่กล้าลูบคมของทิชั่ว เปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่ฮึงเซ่งฮวง

สาม ฮักเลี้ยงซุนจุ้ยเป็นบุตรไทนของหัวหน้าใหญ่ฮักเลี้ยง หากฆ่ามันต่อหน้าผู้คน เกรงว่าจะเกิดเภทภัยภายหลัง อย่าว่าแต่ฮักเลี้ยงลักอั้วมีบุญคุณต่อสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้ง ทั้งหมดไม่คิดเข่นฆ่าฮักเลี้ยงซุนจุ้ยจนสิ้นซาก

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฮึงเซ่งฮวงยิ่งประสบเคราะห์กรรมแล้ว

ในจำนวนนี้อาจมีคนผู้หนึ่งที่มีข้อยกเว้น นั่นคือไอ้เทาะซัว

มันกับฮึงเซ่งฮวงกรองความเป็นใหญ่คนละฟากฝั่งลำน้ำเอ็กจุ้ย เพียงเพราะมีความจำเป็น มิอาจไม่ลงมือต่อสหายร่วมแนว จิตเจตนาของมันเพียงคิดคร่ากุมฮึงเซ่งฮวง หาได้ต้องการชีวิตของมันไม่

ฮึงเซ่งฮวงใช้กระบี่ไว เพลงกระบี่ของมันรวดเร็วจนผู้คนไม่สามารถปิดป้อง ไม่สามารถถลันหลบ ไม่สามารถทำลายได้ ได้แต่ถูกกระบี่แทงใส่

ตอนนี้มันไม่เพียงรวดเร็ว ทั้งยังคิดเสี่ยงชีวิต

แต่เพลงกระบี่ของมันมิใช่เพลงกระบี่เสี่ยงชีวิต เช่นเพลงกระบี่ของแนอ้วย

มันเพียงใช้กระบี่ไว เมื่อทั้งรวดเร็วทั้งเสี่ยงชีวิต ย่อมเผยช่องโหว่ขึ้น

เล้าตัวฮุ้นพอเข้ามา ก็ดูช่องโหว่ของเพลงกระบี่มันออก ดังนั้นขืนแส้สกัดกระดูกของมันเข้าไป

แต่เพลงกระบี่ของฮึงเซ่งฮวงรวดเร็วเกินไป รวดเร็วจนแม้มีช่องโหว่ ก็สลายหายวับไป

ซึ่งก็หมายความว่า เมื่อท่านพบว่าท่ากระบี่ของมันมีช่องโหว่ ท่ากระบี่ของมันก็เปลี่ยนไป หรือแทงถูกเป้าหมาย ช่องโหว่ไม่ดำรงคงอยู่อีก

ดังนั้นแส้ของเล้าตัวอุ้นทวดใส่อากาศธาตุ กระบี่ของยึงเซ่งกลับแทงปราดใส่คอหอยมันดุจอสรพิษร้าย

เล้าตัวอุ้นคำนวณกระบี่ไวของยึงเซ่งฮวงต่ำทรามไป

กระบี่นี้ต่อให้มันหลบรอดได้ เกรงว่ามันก็ต้องรับบาดเจ็บ

ไอ้เทาะซัวสะอึกเข้าขวางทันท่วงที ประกบสองมือหนีบกระบี่ไวของยึงเซ่งฮวงไว้

ยึงเซ่งฮวงแค่นเสียงอย่างเยือนชา ถวาดเท้าเตะใส่ร่างท่อนล่างของไอ้เทาะซัว

ไอ้เทาะซัวได้แต่คลายมือออก ยึงเซ่งฮวงสะบัดกระบี่ควับควับควับ ตู่โจมใส่ไอ้เทาะซัวสามกระบี่

ไอ้เทาะซัวมือไม้ปั่นป่วน ขืนมือปลดฝักกระบี่ที่หว่างเอวยึงเซ่งฮวงออกมา ใช้ปิดป้องท่ากระบี่ของยึงเซ่งฮวงเอาไว้

ยึงเซ่งฮวงพลันตู่โจมกระบี่ที่สี่ใส่ฝักกระบี่ กระบี่สวมสอดไปในฝัก แผ่พุ่งพลังสลัดวูบ ไอ้เทาะซัวถูกกระแทกจนต้องคลายนิ้วทั้งห้าออก ยึงเซ่งฮวงสลัดฝักกระบี่พุ่งใส่เล้าตัวอุ้น จากนั้นตู่โจมใส่กู่เชียะเชี้ยงที่ด้านหลังสามกระบี่

ไอ้เทาะซัวเห็นยึงเซ่งฮวงต่อสู้เสี่ยงชีวิต ดังนั้นยกมือทำท่า ร้องว่า “ชัดตู่โจม”

มันทำท่าชัดอาวุธลับ แท้ที่จริงเพียงคิดลงมือคร่ากุมยึงเซ่งฮวงเอา

ไว้

อาวุธลับของไอ้เทาะซัวเรียกว่าตี่ซิมไต๊ะอุ้นจำ (เข็มพสุธาคร่าชีวิต) สามารถชัดเข็มชำแรกดิน ฆ่าคนในระยะห่างร้อยก้าว มิหนำซ้ำตัวเข็มฉาบพิษ ไม่อาจเยียวยารักษาได้

ยึงเซ่งฮวงเข้าใจว่าไอ้เทาะซัวคิดใช้เข็มพสุธาคร่าชีวิตจริงๆ ดังนั้นตกลงใจเสี่ยงชีวิต ยืดกายลอยตัวขึ้น

วิชาตัวเบาของมันได้รับถ่ายทอดจากหัวหน้าค่ายฟ้าเขียวรุ่นก่อนโง้วกัง ยังเร่งร้อนรวดเร็วกว่าเพลงกระบี่อีก

ที่น่ากลัวที่สุดคือ ความคิดต่อสู้ของมัน

มันยิ่งคับขันยิ่งเข้มแข็ง ยิ่งเผชิญอันตรายยิ่งต่อสู้ดิ้นรน

ร่างของยึงเซ่งฮวงหลอมรวมกับกระบี่ สาดพุ่งลงหาไอ้เทาะซัว คิดแลกชีวิตกับไอ้เทาะซัวตกตายตามกัน

มีแต่กูเซียะเชี้ยวที่สามารถขับยั้งท่าโถมทู่โจมอย่างสุดกำลังของยึงเซ่งฮวงได้

"แต่มันไม่ได้ขับยั้ง"

...ไม่ว่าผู้ใดตกตาย หามีผลเสียต่อมันไม่

มันเพียงรอยึงเซ่งฮวงสละชีวิตสู้ศัตรู

มันกำลังรอยึงเซ่งฮวงใช้กระบวนท่านี้

ยึงเซ่งฮวงใช้กระบวนท่านี้จริงๆ

ไอ้เทาะซัวถูกกระบี่ล้มตายลง

จากนั้นยึงเซ่งฮวงพบว่า ไอ้เทาะซัวไม่ได้ชัดเข็มพสุธาคร่าชีวิตออกจริงๆ

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด เล้าตัวอุ้นหวดแส้ถูกสีข้างด้านซ้ายของมัน ขวานของกู่เชียะเชี้ยวก็จามใส่กลางหลังมัน

เล้าตัวอุ้นมีสภาพคล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง ไฮ้เทาะชัว กล่าวได้ว่าตายเพราะช่วยชีวิตมัน ดังนั้นมันโถมกู่โจมใส่ฮึงเซ่งฮวงอย่างไม่คิดชีวิต

หลายสิบปีมานี้ สี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งสนิทสนมฉันพี่น้อง ร่วมมือกันฟันฝ่าอันตรายนับครั้งมิถ้วน เล้าตัวอุ้นที่สยบโง้วซังเจ่กไว้ เพราะหวังดีต่อมัน หามีเจตนาทำร้ายมันไม่

การตายของไฮ้เทาะชัว ทำให้เล้าตัวอุ้นสำนึกเสียใจต่อแผนปฏิบัติการครั้งนี้อย่างสุดซึ้ง พร้อมกับตกลงใจปลิดชีวิตฮึงเซ่งฮวงได้แส้สกัดกระดูกให้จงได้

.....

ทิชิ่วทราบว่าหากยังไม่ฝ่าออกไป วันนี้พวกตนทั้งสี่ต้องจบชีวิตในที่นี้แน่แท้

ทิชิ่วตวาดก้อง ไขว้สลับสองมือ เกร็งกำลังตั้งท่าหมายกู่โจมออก

กู่เชียะเชี้ยวหลังจากฟันใส่ฮึงเซ่งฮวงขวานหนึ่ง ก็บังเกิดความฮึกเหิมเปี่ยมล้น จามขวานใส่ศีรษะของทิชิ่ว

ทิชิ่วคำรามก้อง ผลักดันสองมือออก

กู่เชียะเชี้ยวเห็นทิชิ่วผลักฝ่ามือ ก็ถอยปราดไป ชุกขวานไว้ในอกเสื้อ เกร็งลมปราณรับพลังฝ่ามือนี้เอาไว้

รู้สึกมีกำลังภายในอันกล้าแข็งสายหนึ่งกดกระแทกมา ต้องโซซัดโซเซถอยไปเจ็ดแปดก้าวค่อยยืนหยัดมั่น เพียงรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ดัง

นั้นคาดคิดเรื่องราวสามประการ

...ทิชิ่วมีกำลังภายในเพียงนี้เท่านั้น

...หรือว่าพลังฝีมือของมันรุดหน้ากว่าเดิม

...ไม่เช่นนั้นอาการบาดเจ็บของทิชิ่วยังไม่ทุเลาหายดี

ขณะครุ่นคิด ได้ยินผู้คนส่งเสียงคราง ดังระงม กู่เซียะเชี้ยวเหลียวหน้ามอง ค่อยเห็นบนพื้นนอนไว้ด้วยผู้คนเจ็ดแปดคน ล้วนถูกมันชนล้มลง

กู่เซียะเชี้ยวค่อยทราบว่า ทิชิ่วยืมร่างมันถ่ายทอดกำลังภายใน ชนผู้คนเจ็ดแปดคนล้มลง ยามกะทันหันทั้งแตกตื่นทั้งละอาย ไม่อาจปลุกปลอบกำลังขวัญลงมือต่อทิชิ่วอีก

ทิชิ่วฉกฉวยโอกาสโถมเข้าขบวนศัตรู ยื่นมือข้างหนึ่งหนีบร่างยึงเซ่งฮวงไว้ ทางด้านยักเลี้ยงชุนจุ้ยก็ตกอยู่ในห้วงกับขันอันตราย แต่เช็กเสียวเชียงกระโดดลงจากกำแพงตึก ใช้กระบี่ดุจบุปผาพิรุณโปรยลงจากฟ้า ทำร้ายทหารห้าหกนาย ทางหนึ่งร้องว่า

"รีบขึ้นบนกำแพง"

ทิชิ่วหนีบร่างยึงเซ่งฮวงคิดลอยตัวขึ้น เล้าตัวอุ้นหวดแส้ด้วยโทสะ ทิชิ่วยกมือปิดป้อง มิคาดอึ้งกิมลิ้งลอบทำร้ายจากด้านข้าง ฟันดาบใส่แขนขวาของเขา

ทิชิ่วแผ่พุ่งพลังจากแขนขวา กระแทกสะท้อนกลับไป ดาบเกล็ดปลาของอึ้งกิมลิ้งถูกกระแทกกระดอนขึ้นแทบหลุดจากมือไป

แต่ทิชิ่วก็ถูกสกัดไว้ชั่วขณะ

ยึงเซ่งฮวงที่บาดเจ็บสาหัสพลันพุ่งตัวออกไป

คราครั้งนี้แม้แต่ทิชิ่วและเล้าตัวอุ้นล้วนคาดคิดไม่ถึงมาก่อน

แส้ของเล้าตัวอุ้นหวดใส่ทรวงอกฮึงเซ่งฮวงอย่างถนัดถนี่ สามารถได้ยินเสียงกระดูกหักอย่างชัดเจน

กระบี่ของฮึงเซ่งฮวงก็แทงถูกเล้าตัวอุ้น

เล้าตัวอุ้นถลันหลบทันเวลา กระบี่ไม่แทงใส่ทรวงอก เพียงแทงถูกต้นแขน เล้าตัวอุ้นต้องคลายมือปล่อยแส้สกัดกระดูกร่วงหล่นลงสู่พื้น

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยรีบถลันเข้ามา รวมหวนคู่เป็นค้ำบเดียว อีกมือหนึ่งประคองฮึงเซ่งฮวงเอาไว้

ทิชิ่วยื่นมือปราดออก คร่ำกุมเล้าตัวอุ้นเอาไว้ ปิดสกัดจุดของมันหกแห่ง

เชี่กเสียวเชียงโผพุ่งกายขึ้นบนกำแพงก่อน ลงมือฆ่าฟันเบิกทาง ยื้งกิมลิ้งพลันตวาดว่า

"ปล่อยเกาทัณฑ์"

หน่วยซุ่มที่รอบนอกพากันชักอาวุธลับ ระดมยิงเกาทัณฑ์ใส่เชี่กเสียวเชียง ยักเลี้ยงชุนจุ้ย ฮึงเซ่งฮวงกวัดแกว่งอาวุธปัดป้ายเกาทัณฑ์พุ่งร่างฝ่าวงล้อม ทิชิ่วทำหน้าที่รั้งท้าย ใช้เล้าตัวอุ้นเป็นโล่ด้านเกาทัณฑ์

เมื่อฝ่าออกจากวงล้อมของทหารติดตาม ทิชิ่วถูกเกาทัณฑ์และอาวุธลับทำร้ายสองแห่ง เล้าตัวอุ้นถึงกับถูกยิงกลายเป็นตัวเม่นปรุพรุนสิ้นใจตายแต่แรก

ทิชิ่วลอบทอดถอนใจ สี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งขายสหาย ตัวเองก็ไม่มีผลบั้นปลายที่ดี ดังนั้นวางซากศพเล้าตัวอุ้นกับพื้น ถอนอาวุธลับและเกา-ทัณฑ์ออกมา ค่อยติดตามเชี่กเสียวเชียงและยักเลี้ยงชุนจุ้ยวิ่งตะบึงสู่ถ้ำหิน

ลับ

ยึงเช่งฮวงหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน

ประกายตาของมันเริ่มแตกซ่าน

ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนคาดเดาออกว่า ยึงเช่งฮวงเสี่ยงชีวิตเพื่อฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง แต่ตัวเองไม่คิดมีชีวิตสืบไป

หลังจากที่โง้วไช่ฮุ้นเสียชีวิต ยึงเช่งฮวงก็สูญเสียความกระตือรือร้นต่อชีวิต

คนผู้หนึ่งหากสูญเสียความกระตือรือร้นต่อชีวิต ความตายกลับเป็นความสุขชนิดหนึ่ง

ดังนั้นยึงเช่งฮวงกลับแสวงหาความตาย ไม่แสวงหาการอยู่รอด

กู่เซียะเชี้ยวจามขวานใส่กลางหลังมัน เล้าตัวฮุ้นหวดแส้ใส่ทรวงอกมัน ล้วนเพียงพอต่อการคร่าชีวิตมัน

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยแบกร่างยึงเช่งฮวงไว้ตลอดเวลา

มันไม่อาจปล่อยให้ยึงเช่งฮวงตกตาย

มันเป็นคนเสนอให้กองกำลังทั้งหมดมาหาไช้เทาะซัว สุดท้ายสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้ง ทรยศพวกมัน เมื่อเป็นเช่นนี้ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเห็นว่าตัวเองเป็นต้นเหตุทำร้ายยึงเช่งฮวง

มันยิ่งห่วงใยว่าจะทำร้ายเสี่ยกอั้งหลุย

ดังนั้นมันร้อนรุ่มใคร่กลับไปยังถ้ำหินลับ

เชี่กเสียวเชียงถามว่า

"ตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ใด?"
พวกเขาที่ว่าย่อมหมายถึงเส็กอั้งหลุยและพวก
ทิชิ่วกล่าวว่า
"อยู่ที่ถ้ำหินลับ"
"ถ้ำหินลับอยู่ที่ใด?"
"อยู่ห่างจากที่นี้เจ็ดแปดลี้ สถานที่เร้นลับ ยากจะบุกจู่โจมได้ แต่เป็นที่ซึ่งสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งชี้แนะ"
เช็กเสียวเซียงกล่าวอย่างร้อนรุ่ม
"เช่นนี้เป็นว่าสถานที่นั้นก็มีอันตราย"
ฮักเลี้ยงชุ้นจุ้ยกล่าวว่า
"แต่พวกเรามิอาจไม่กลับไป"
เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า
"ย่อมมิอาจไม่กลับไป พวกเราต้องส่งข่าวต่อพวกเขา"
ทั้งสองพูดจาโต้ตอบ ล้วนไม่เอ่ยถึงชื่อเส็กอั้งหลุย
ทิชิ่ว กล่าวว่า
"เราขอให้ตั่วเนี้ยดูแลเหตุการณ์ พร้อมกับให้ย่งยี่เจ่กและถังเล่าตี่คอยระวังป้องกัน
ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยพึมพำว่า
"เพียงหวังพวกเขา...ปลอดภัยไร้เรื่องราว"
ทิชิ่วกล่าวว่า
"ต่อให้ปลอดภัยไร้เรื่องราว ฝ่ายทหารก็ต้องล้อมสถานที่นั้นไว้"
เช็กเสียวเซียง กล่าวว่า

"บ้อเช้งเฮียเดินทางสู่นครหลวง นำความกราบทูลต่อฮ่องเต้ เขากำชับเรารีบรุดมาช่วยเหลือทางด้านนี้ก่อน"

ทิชิ่วเพียงกล่าวว่า

"เพียงหวังเขาเดินทางโดยสวัสดิภาพ"

เซ็กเสียวเชียงกล่าวสืบต่อ

"แต่ท่านไปอาจร่วมทางกับพวกเรา"

"เพราะเหตุใด?"

เนื่องเพราะฮึงแจ่ฮู้รับบาดเจ็บสาหัส ท่านสมควรรักษาเยียวยามันไหนเลยกลับด้ำไปหาที่ตายได้?"

ทิชิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายฮึงแจ่ฮู้ไม่ต้องการให้ผู้ใดรักษาเยียวยาอีก"

ฮักเลี้ยงซุนจุ้ยรับฟังจนฉุกใจคิดเหลียวหน้ามอง เห็นมันหน้าซีดขาวมุมปากประดับด้วยรอยยิ้มเล็กน้อย สิ้นใจตายไปครู่หนึ่งแล้ว

ฮักเลี้ยงซุนจุ้ยถึงกับตะลึงลานกับที่

เซ็กเสียวเชียงดูจากสภาพการตายของฮึงเซ่งฮวง กลับคล้ายได้รับการปลดเปลื้อง อาจบางทีมันเห็นว่าสามารถใกล้ชิดกับโง้วไซ่ฮุ้นกว่าเดิม

...เสือกอั้งหลุยเล่า?

...นางปลอดภัยดีหรือไม่?

...หากท่านประสบเหตุไม่คาดหมาย เราก็เป็นเช่นเดียวกับฮึงเซ่งฮวง นอกจากแสวงหาความตายแล้ว ไม่มีหนทางอื่นอีก

บทที่ 24
ฟันฝ่าวงล้อม

เสี่กอั้งหลุยย่อมไม่ปลอดภัย

หลังจากที่ทิชิ่ว ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยและฮึงเซ่งฮวงรุดสู่งานเลี้ยง ก็มีคนส่งสุราอาหารมา พร้อมกับคะยั้นคะยอให้ดื่มกิน

เมื่อเป็นเช่นนี้ เสี่กอั้งหลุยยิ่งระแวงสงสัยกว่าเดิม เปลือกนอกรับคำแต่ลอบบอกให้ย่องเซ้งและถังเค่งตรวจดูโดยละเอียด พบว่าในสุราผสมยาสลบ อาหารมีพิษจริงๆ

นอกจากนั้นศิษย์ค่ายฟ้าเขียวที่รับหน้าที่ลาดตระเวนพบเห็นกองทหารโอบล้อมรอบถ้ำหินลับไว้ ดังนั้นรีบรายงานต่อเสี่กอั้งหลุย

เสี่กอั้งหลุยพลันลงมือ คร่ากุมคนส่งอาหารทั้งสี่ไว้ จากนั้นนำกำลังหมายทะลวงออกจากถ้ำหินลับ แต่กองทหารล้อมสถานที่ไว้ราวกับปราการเหล็ก เสี่กอั้งหลุยนำกำลังบุกฝ่าหลายครา กลับสูญเสียผู้คนไปไม่น้อย แม้

แต่จับอิดนิ้งก็ตายใต้ห่าเกาทัณฑ์ของฝ่ายทหาร

เสือกอั้งหลุยร้อนรุ่มใจยิ่ง เพียงหวังทิชั่วมีไหวพริบปราดเปรียวไม่เพลี่ยงพล้ำติดกับ

ทิชั่ว เชือกเสียวเชียงและยักเลี้ยงชุนจุ้ยบุกเข้ามาจากกองหลังของฝ่ายทหาร เข้าถ้ำหินลับมาสมทบแล้ว

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยยังคงแบกซากศพของฮึงเช่งฮวงไว้

ศิษย์ค่ายฟ้าเขียว เห็นฮึงเช่งฮวงเสียชีวิต ล้วนพลุ่งพล่านดาลเดือดคิดสู้ตายสักครา ทิชั่วรีบห้ามปรามไว้ เนื่องเพราะหากเคลื่อนไหวโดยพลการ รังแต่สูญเสียโดยใช่เหตุ

เชือกเสียวเชียงกับเสือกอั้งหลุยพบกันใหม่ คล้ายพบกันอีกภพหนึ่งก็ปาน

ที่แท้เชือกเสียวเชียงเร่งรุดถึงเขาปฏิเสธม้า เห็นเหล่าทหารช่องสุมชุมนุมกัน เมื่อเลียบเคียงถาม ค่อยทราบว่าค่ายฟ้าเขียวถูกเหล่าทหารยึดครองไว้ กำลังสำคัญของค่ายฟ้าเขียวหนีรอดไปได้

เชือกเสียวเชียงหวนนึกถึงค่ายเทียมเมฆของตน กับสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งมีไมตรีคบหากัน มิสู้ไปสอบถามดู เพิ่งเร่งรุดถึงริมลำน้ำ ก็พบเห็นคักล่วง-โป่วและศิษย์ทรยศค่ายเทียมเมฆสองคน กำลัง “จัดการ” กับซากศพของปาซาคี้

เชือกเสียวเชียงเคยพบหน้าปาซาคี้ มาดรว่าปาซาคี้ตายเแล้ว แต่เขายังจดจำออก

เชือกเสียวเชียงยิ่งจดจำคักล่วงโป่วออก

เขาสยบศิษย์ทรยศทั้งสองไว้ ขณะจะจัดการต่อคักล่วงโป่ว

คักล่วงโป่วชิงบอกเล่าแผนการของกู่เชียะเชี้ยวและอึ้งกิมลิ้ง เพื่อแลกกับการปลดปล่อยมันเป็นอิสระ

เช็กเสียวเชียงพอฟัง รีบรุดสู่ตึกตระกูลไฮ้ กำจัดหน่วยซุ่มบนกำแพงตึก ร้องบอกให้ทิชิ่วและพวกระวังตัว จากนั้นชักชวนทั้งหมดทะลวงฝ่าวงล้อม ค่อยกลับมายังถ้ำหินลับได้

ตอนนี้ทั้งหมดแม้กลับบายังถ้ำหินลับ แต่ก็ไม่อาจทะลวงฝ่าออกจากถ้ำลับได้

ถ้ำหินลับมีที่ถ่ายเทอากาศมากหลาย มิหนำซ้ำเส้นทางในถ้ำคดเคี้ยว ฝ่ายทหารต่อให้คิดใช้อัคคีจู่โจม ก็ปราศจากเชื้อเพลิง หากคิดใช้ควันรม ฝ่ายทหารพอเข้าใกล้ปากถ้ำก็ถูกเหล่านักสู้ขับไล่ล่าถอยไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสองฝ่ายตั้งประจันหน้ากันเจ็ดวัน

ปัญหาของเหล่านักสู้คือด้านเสบียงอาหาร ต่อให้รับประทานอย่างอดออม ก็รับประทานหมดสิ้นแล้ว

...นี่ควรทำอย่างไร?

.....

หลายวันมานี้ สีหน้าฮักเลี้ยงชุนจุ้ยหมองคล้ำเย็นเยือก ไม่กล่าววาจามากความ เพียงแต่ฝนทวน

ทวนยิ่งฝนยิ่งแหลมคม

เช็กเสียวเชียงกับเส็กอั้งหลุยผ่านห้วงคับขันเป็นตายหลายครา ยังคงขึ้มแข้มแจ่มใสดุจเดิม

บางครั้งพวกเขาสนทนาถึงลุ้ยก้วงกับถังมิ่งชื้อ ยังหวังให้ทั้งสอง

มีความสุข อย่าได้หวนกลับมาอีก

เนื่องเพราะพวกเขาทราบแน่แก่ใจว่า ที่นี้ไม่มีความหวังแล้ว ไม่มีความหวังในการรอดชีวิต

เมื่อถึงค่ำคืนที่แปด ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเริ่มขึ้มออก กลับใช้น้ำดื่มแทนสุรา อวยพรให้เชีกเสียวเซียงกับเสีกอั้งหลุยครองคู่อยู่ร่วมจนแก่เฒ่า

จากนั้นเขาส่งเสียงวาจาต่อบ่าวทาสตระกูลฮักเลี้ยง หากสามารถออกจากถ้ำหินลับ ให้มันนำคำพูดเขาเรียนต่อฮักเลี้ยงลักอั้ว

พวกเขายังอยู่ด้วยกัน มองลอดช่องเจาะภายในถ้ำ จับตาดูความเคลื่อนไหวของศัตรู

ฝ่ายทหารไม่ได้บุกจู่โจมอย่างสุดกำลัง เพียงรายล้อมอยู่รอบด้านบริเวณที่สูง มีกระโจมใหญ่หลายหลัง หลังที่ใหญ่ที่สุดเป็นที่พักของอึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยว

นอกจากนี้ยังมีแม่ทัพนายกอง ยอดฝีมือชาวยุทธจักร ยังมีโง้วซัง-เจ่ก หุยโชยจี่ คักล่วงโป่ว ปังล่วงโฮ้ว และซ่งล่วงจุ้ย

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยมองดูโง้วซังเจ่กแต่ไกล ถึงกับตาแดงฉานด้วยสายเลือด

เนื่องเพราะมันวางใจสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้ง จึงเป็นเหตุให้ทั้งหมดถูกกักอยู่ที่นี้ มาตรว่าไม่มีผู้ใดกล่าวตำหนิมันตรงๆ แต่มันพบว่าภายในถ้ำมีดวงตาหลายคู่มองดูมันอย่างตัดพ้อเคียดขึ้ง

ต่อให้ไม่มีคนกล่าวตำหนิมัน มันก็เผชิญการติเตียนจากมโนธรรม

...เนื่องเพราะมันไว้วางใจโง้วซังเจ่ก จึงไปยังงานเลี้ยงวันเกิด

...เนื่องเพราะไปยังงานเลี้ยงวันเกิด ยิ่งเช่งฮวงจึงต้องตาย

ซากศพของยิงเซ่งฮวงยังทิ้งอยู่ในถ้ำ ทั้งยังเน่าเปื่อย ศิษย์ค่ายฟ้า-เขียวไม่มีผู้ใดยอมยกโทษให้กับมัน

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็ไม่ยกโทษให้กับตัวเอง

บันมิเพียงไม่ยกโทษให้ ทั้งไม่อาจทนทานได้

มันไม่อาจทนทานต่อไปได้

นี่สมควรเป็นใกล้รุ่งวันที่เก้า

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยลอบลุกขึ้น รัดแขนเสื้อชายกางเกงแน่นเข้า หยิบฉวยทวนคู่มือ มองดูท้องฟ้าดำทะมึนแวบหนึ่ง

มันความจริงคิดไปยังถ้ำด้านใน มองดูเส็กอั้งหลุย

มองดูเป็นครั้งสุดท้าย

เส็กอั้งหลุยนอนรวมกับสตรีค่ายฟ้าเขียว มันความจริงคิดย่องฝีเท้าไป แต่แล้วชะงักเท้าลง

มันเกรงว่าหามองดูอีกแวบหนึ่ง ตัวเองจะสูญเสียกำลังขวัญ คิดไปก็ไปไม่ได้

และตายไม่สำเร็จ

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ตกลงใจตาย

เพียงแต่ก่อนตายต้องฆ่าโง้วซังเจ่กกับมือ ทางที่ดีสามารถฆ่าคู่เซียะเชี้ยว ถึงกับฆ่าอึ้งกิมลิ้ง อย่างนั้นก็ตายโดยปราศจากความอาลัยอาวรณ์แล้ว

...วันหน้าอาจบางทีตั่วเนี้ยรอดชีวิตได้ บอกต่อบุตรธิดาของนางว่าเป็นฮักเลี้ยงกงจื้อช่วยระบายความแค้นให้กับพวกเรา

ตั่วเนี้ยพบกับเซ็กเสียวเซียงแล้ว ตัวเองยังรั้งอยู่ที่นี้ทำอะไร?

ที่เบื้องนอก วิกาลเย็นเยียบดุจสายน้ำ จันทร์กระจ่างดั่งกระจกค่ำคืนจันทร์กระจ่างเช่นนี้ ลำน้ำเอ็กจุ้ยเช่นนี้ ผู้ใดแรกพบจันทร์ฉายก่อนปีใดที่แสงจันทร์ส่องต้องคน ยามนี้มองเห็นไม่ได้ยินสำเนียง เพียงหวังจันทร์อำไพส่องต้องท่าน

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยมองดูแสงจันทร์ ถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงายแล้ว

ตอนที่มันแรกรู้จักเสือกอั้งหลุย เชือกเสียวเชียงก็ประทับอยู่ในความทรงจำของเสือกอั้งหลุย ไม่มีผู้ใดทดแทนได้

มันเองเป็นบุตรชายแม่ทัพใหญ่ มีชื่อเสียงเกริกไกร กลับไม่ได้รับการเหลือบแลจากนาง

ภายหลังฟังว่าเสือกอั้งหลุยไม่อาจทนทานต่อความเจ้าชู้กรุ้มกริ่มของเชือกเสียวเชียง ออกจากค่ายเทียมเมฆ ก่อตั้งนครล้างคำมั่น เป็นอริกับเชือกเสียวเชียง ตอนนั้นมันไม่ทราบแตกดื่นหรือยินดี แต่ยังไม่กล้าไปหานาง กลัวถูกครหาว่าเป็นนักฉวยโอกาส กลัวว่านางไม่แยแสสนใจมัน

ในที่สุดมันรอจนพบแล้ว

เสือกอั้งหลุยส่งนกพิราบสื่อสารตามตัวมันมา

เสือกอั้งหลุยขอความช่วยเหลือจากมัน

ขอให้ช่วยเหลือเชือกเสียวเชียง

ตอนนั้นหัวใจของมันตายแล้ว

...ยังคงเป็นเชือกเสียวเชียง

...ตั่วเนี้ยไม่ได้ชมชอบเราจริงหรือ?

วันเวลาที่ผ่านมา ยักเลี้ยงชุนจุ้ยสูญเสียบริวารเพราะนาง ไม่สามารถกลับนครหลวงเพราะนาง แต่ขอเพียงอยู่ร่วมกับนางทุกวัน ท่ามกลาง

การศึกที่ผันผวน มันยังมีความสุข

แต่หลังจากที่เช็กเสียวเชียงกลับมา มันรู้สึกว่าที่นี้ไม่มีที่ให้มันยืน หยัดทรงกาย พวกมันความจริงล้วนถูกกักอยู่ภายในถ้ำ ผูกชะตากรรมร่วมกัน ที่ต่างกันคือ มันรู้สึกตัวเองถูกกักอยู่ในถ้ำใจของตัวเอง

มีแต่มันคนเดียว

คล้ายมีแต่จันทร์ฉายดวงเดียว

มากรักดูไปคล้ายไร้รัก อยู่ต่อหน้าจอกยิ้มไม่ออก หน้าเทียนไขใจเฝ้าอาวรณ์ น้ำตานองทั้งราตรีกาล

เมื่อตัวอยู่รักคงอยู่ หากตัวตายเล่า?

อาจบางทีไม่มีรักแล้ว

ดังนั้นมันตกลงใจจากไป

ก่อนจากไปมองดูจันทร์ฉาย นึกถึงเสียงอั้งหลุย

...สิบกว่าปีให้หลัง ใต้แสงจันทร์อำไพ ตั่วเนี้ยใช่นึกถึงเราหรือไม่?

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยยิ้มแล้ว รอยยิ้มปรากฏขึ้นวูบหนึ่งก็ชะงักค้างบนใบหน้า กลับกลายเป็นความจนปัญญา

มันหยิบฉวยทวนหมายจากไป

สำหรับกับยักเลี้ยงชุนจุ้ย ทวนปลิดชีวิตตัดขุนเขาด้ามนี้ใกล้ชิดสนิทกว่าผู้ใด

เนื่องเพราะในห้วงคับขันเป็นตาย มักเป็นทวนด้ามนี้คอยฝ่าวงล้อมคอยเบิกทาง และตัดศีรษะศัตรูให้กับมัน

...หลังจากที่มันตายแล้ว ทวนด้ามนี้จะตกอยู่ในเงื้อมมือผู้ใด?

จันทร์ลำน้ำไร้เสียง

ศัตรูเรียงรายล้อม

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยคิดหยิบฉวยทวนโถมออกไป แต่ไม่สามารถยกทวนขึ้น

เนื่องเพราะอีกปลายหนึ่งของทวนถูกผู้คนยึดจับไว้

เป็นมือเรียวยาวขาวผุดผาดคู่หนึ่ง

เงาจันทร์เคลื่อนคล้อย สาดเฉียงๆ เข้ามาภายในถ้ำ

หญิงงามอันอ่อนช้อยนางหนึ่งมองดูมัน คล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม แววตากลับละห้อยหดหู่

นางย่อมเป็นเสี่ยวอั้งหลุย

เสี่ยวอั้งหลุยกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านเมื่อคิดรุดสู่ความตาย ไยไม่ยกทวนด้ามนี้แก่ข้าพเจ้าไว้เป็นที่ระลึก?"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยรู้สึกเลือดลมพลุ่งขึ้น ไม่อาจกล่าววาจาแม้สักคำเดียว

เสี่ยวอั้งหลุยกล่าวอีกว่า

"หากท่านไม่ยอมยกแก่ข้าพเจ้า ไยไม่หยิบยืมแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะโถมออกไปพร้อมกับท่าน?"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยตะกุกตะกักว่า

"เรา...เรา..."

เสี่ยวอั้งหลุยทอดถอนใจ

เสียงทอดถอนใจครั้งนี้ ทำให้แสงจันทร์เหนือลำน้ำล้วนหมองหม่น

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเจ็บแปลบปลาบจับใจ

เส็กอั้งหลุยกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าเฝ้าอยู่ที่นี้ไร้ความหวัง จะอย่างไรต้องตาย มิสู้โถมออกไปเข่นฆ่าสักคราค่อยตาย ใช่หรือไม่?"

ซักเลี้ยงชุนจุ้ยรู้สึกเส็กอั้งหลุยไม่เข้าใจมัน ดังนั้นกล่าวว่า

"ไม่ใช่"

"ท่านเห็นสมควรไปลอบสังหาร เนื่องเพราะท่านเสียใจต่อเรื่องที่ไปยังงานเลี้ยงวันเกิด คิดกระทำความดีความชอบลบล้างความผิด ใช่หรือไม่?"

ซักเลี้ยงชุนจุ้ยรู้สึกคับแค้นใจกว่าเดิม บังเกิดความขึ้นขมเต็มอก กลับกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ไม่ใช่"

"ไม่ว่าใช่หรือไม่ ท่านออกจะไม่เข้าใจอึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวไป"

ซักเลี้ยงชุนจุ้ยต้องร่ำร้องในใจ

....ท่านก็ไม่เข้าใจเรา ไม่เข้าใจเราทั้งสิ้น

เส็กอั้งหลุยกล่าวว่า

"กู่เซียะเชี้ยวจะไม่เผยจุดอ่อนแก่ผู้คน หากมันเปิดเผยจุดอ่อนต่อท่าน อาจกลับเป็นส่วนที่เข้มแข็งที่สุดของมัน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"สำหรับอึ้งกิมลิ้ง การถอยของมันมักเป็นการรุก การติดตามของมันอาจเป็นการถอย คนสองประเภทนี้อยู่ด้วยกัน เปิดเผยที่บั่นต่อท่าน หากท่านบุกเข้าไป ที่นั้นมีแต่ดงดาบฎเขากระบี่รอคอยท่านอยู่"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า
"เราไม่นำพา ท่านไม่เข้าใจหรอก"
เสึกอั้งหลุยกล่าวว่า
"อย่าว่าแต่หลายวันมานี้ พวกมันระดมยอดฝีมือจากทุกสารทิศมาจัดการกับพวกเรา ในจำนวนนี้มีชาวอธรรมฮ้วยโหวปวยชึง (พิรุณโลหิตโปรย) จังเอ่งดิก และมีฝ่ายธรรมะเต่าอ้วง (เจ้าแห่งถั่ว) อาวเอี้ยงโต่ว พร้อมด้วยแม่ทัพคุงฮ้วงเตียจับเคี้ย ซึ่งเคยปราบศึกไซฮกชายแดนตะวันตกตลอดจนมือดีฝ่ายมิจฉาชีพ ฮุ่งมิ่นแป๊ะบ้อเซี้ย (ปีศาจขาวสำอาง) ฮิวแซ เมื่อมีคนเหล่านี้อยู่ด้วย พวกมันไม่กล้วพวกเราโบยบินขึ้นฟ้าไป"

"พวกเราไม่อาจโบยบินขึ้นฟ้าจริงๆ"

เสึกอั้งหลุยพลันหันเหหัวเรื่องว่า
"แต่ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่ได้ออกไปเพราะสาเหตุเหล่านี้"
นางกล่าวอย่างแช่มช้ายิ่ง นุ่มนวลยิ่งว่า
"ท่านรุดสู่ความตายเพราะข้าพเจ้า"
ยักเลี้ยงชุนจุ้ยใจสั่นสะท้าน อดมองดูนางมิได้
...นางซึ่งมีแต่ในฝันจึงสามารถเห็นชัดตา
เสึกอองหลุยกล่าวว่า

"ม่าวทาสของท่านบอกต่อข้าพเจ้า บอกว่าท่านสั่งไว้ หากมันสามารถมีชีวิตออกไป ขอให้แม่ทัพยักเลี้ยงส่งทหารมาช่วยข้าพเจ้า และช่วยก่อตั้งนครล้างคำมั่นให้กับข้าพเจ้าใหม่ นี่เป็นปณิธานก่อนตายของท่าน"

นางยิ้มอย่างนุ่มนวล กล่าวว่า

"ดังนั้นมันห่วงใยยิ่ง ไม่เพียงมันห่วงใย ข้าพเจ้าก็ห่วงใยเช่นกัน ท่านไม่อาจทำให้ข้าพเจ้าห่วงใย"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยได้แต่ตะกุกตะกัก ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เส็กอั้งหลุยทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอยู่เป็นเพื่อนเขานานปี ปล่อยให้ท่านรอคอยนานปี วันเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้าพบว่าข้าพเจ้าอยู่กับเขาด้วยคุณธรรมมากกว่าข้าพเจ้าความจริงสมควรอยู่เป็นเพื่อนท่าน"

นางกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ข้าพเจ้าทราบว่าการกล่าวเช่นนี้ ออกจะอำมหิตต่อเขา ดังนั้นระหว่างที่หลบหนี ข้าพเจ้ายังคงรั้งอยู่ที่ข้างกายเขา ไม่ไปจากเขา"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ตั่วเนี้ย ท่านเห็นใจเรา เวทนาเรา จึงกล่าวเช่นนี้ ใช่หรือไม่?"

เส็กอั้งหลุยกล่าวเสียงราบเรียบ

"บิใช่"

หยุดเส็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"หลังจากที่กอโกยฮ้วยตายแล้ว ความรู้สึกของเรานี้ยิ่งรุนแรงเป็นพิเศษ"

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยพลุ่งพล่านใจจนสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ยื่นมือหมายวางลงบนหัวไหล่เส็กอั้งหลุย แต่แล้วพบว่าเป็นการล่วงเกิน รีบหดมือกลับมา เพียงกล่าวว่า

"แต่นี่เป็นไปไม่ได้ ท่าน..."

เส็กอั้งหลุยกล่าวว่า

"เสียวเซียงยังไม่มา ข้าพเจ้ากินไปได้นอนไม่หลับ ตอนนี้เขานับว่ามาแล้ว ข้าพเจ้าถือเขาเป็นพี่ใหญ่ เป็นคนฝากชีวิตพึ่งพากันและกัน ข้าพเจ้าคิดช่วยเขาล้างแค้น แต่ข้าพเจ้าคิดอยู่ว่าจะกับท่านไปชั่วชีวิต"

ใบหน้าหงสกาวดั่งจันทร์เพ็ญ กล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทำร้ายท่านมาครึ่งชีวิต ข้าพเจ้าไม่เคยอยู่เป็นเพื่อนท่าน ท่านกลับอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า ฟันฝ่าอันตรายร่วมกัน"

หวงกุมมือฮักเลี้ยงชุนจุ้ย วิงวอนว่า

"ดังนั้นท่านอย่าได้รุดสู่ความตาย ได้หรือไม่?"

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยรู้สึกตนเองจมอยู่ในห้วงความสุข ยินดีจนแทบโห่ร้องออกมา พึมพำว่า

"ตั่วเนี้ย อั้งหลุย เราเบิกบานใจยิ่ง มีความสุขยิ่ง..."

มันคล้ายฉุกคิดอันใด กล่าวว่า

"แต่เซ็กแซ่จู้..."

เสือกอั้งหลุยกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

"รอจนทุกประการสงบลง ข้าพเจ้าค่อยบอกต่อเขา ขอเพียงเขาสามารถฟื้นฟูรากฐาน ขอเพียงเขาสามารถล้างแค้น ข้าพเจ้าก็ไม่ติดค้างเขา เขาก็ไม่ติดค้างข้าพเจ้าอีก"

แสงจันทร์ส่องต้องถ้ำศิลาผนังดิน แต่ต่อให้เป็นแสงจันทร์สว่างไสวกว่านี้ ก็ไม่อาจส่องถึงเงามืดทั้งหมด

ขณะนั้น มีคนผู้หนึ่งเหยียบย่างเงามืดภายในถ้ำ โซซัดโซเซเข้าสู่

ส่วนลึกของถ้ำ จึงกล้าส่งเสียงไอที่กลั้นกลืนไว้ออกมา

ขณะที่เขาส่งเสียงไอ ตลอดทั้งร่างสั่นกระตุก คล้ายกับจะไอเอาปอดทั้งข้างออกมา เขาห่อไหล่ทั้งสอง ดูไปคล้ายกระเรียนขาวที่ใกล้ตาย และคล้ายลุ้ยก้วงอยู่บ้าง

เขาย่อมมิใช่ลุ้ยก้วง

เขาคือเซ็กเสียวเซียง

เนื่องเพราะเขามีแขนเพียงข้างเดียว ดังนั้นดูไปยิ่งเดียวดายกว่าเดิม อ้างว้างกว่าเดิม

...ตั่วเนี้ย ท่านไม่เข้าใจ ต่อให้เราได้โลกทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียท่าน เราที่แท้ได้อะไร?

...อั้งหลุย ที่แท้ท่านไม่เข้าใจเรา ไม่เข้าใจแม้แต่น้อย ไม่เข้าใจตลอดมา

เซ็กเสียวเซียงรู้สึกลำคอขมฝาด ที่สำรอกออกมากลับเป็นโลหิต

...ที่แท้โลหิตมีรสขม

วันเวลาที่ผ่านมา เขารับบาดเจ็บอยู่เสมอ การกระอักโลหิตไม่น่าประหลาด แต่บาดแผลทั้งหมดรวมกัน ยังไม่ลึกเท่ามีดนี้

...เนื่องเพราะมีดนี้เป็นท่านฟันใส่ ตั่วเนี้ย

เซ็กเสียวเซียงสูดลมหายใจลึกๆ เขาสำนึกตัวว่าไม่อาจสร้างความลำบากแก่เสี่ยกอั้งหลุยอีก แต่นับแต่แรกพบนาง พวกเขาอยู่ร่วมแยกจาก ทุ่มเถียงวิวาท ไหนเลยเคยสงบมาก่อน เมื่อเขารุ่งโรจน์ เพียงคิดอวดต่อนาง เมื่อนางเฉิดฉาย เพียงหวังแสดงต่อเขา แต่ความเฉิดฉายนี้ ความรุ่งโรจน์นี้นับว่าผ่านไปแล้ว

....แสงจันทร์ แสงจันทร์ช่างอ้างว้างดั่งทิมะ

เช็กเสียวเชียงคอยสังเกตความเคลื่อนไหวภายในถ้ำ ดังนั้นพบว่าฮักเลี้ยงชุนจุ้ยมีท่าทีไม่ถูกต้อง จึงลอบจับตาดู แต่แล้วบังเอิญได้ยินถ้อยคำของเสึกฮั้งหลุย

เช็กเสียวเชียงชุดขาวพัดพลิ้ว
กระบี่ดังมังกรเขียว
คนเลิศทระนง
แต่เขาตายแล้ว
ตัวเขาแม้ยังไม่ตาย หัวใจกลับตายแล้ว
นับแต่ได้ยินคำพูดเหล่านั้น เขาเท่ากับไม่มีชีวิตอยู่
เช็กเสียวเชียงลอบรำพึงในใจ
...ตั่วเนี้ย เราจะส่งเสริมท่าน
เช็กเสียวเชียงพลันร้อยกรองบทกลอนขึ้นสองประโยค
ตรมตรอมเพราะรักสิ้นเพราะรัก
มาตรว่าไร้รักอยู่ไม่ได้
เช็กเสียวเชียงยิ้มออกมา รอยยิ้มยังไร้ที่พึ่งยิ่งกว่าร่ำไห้อีก
จวบกระทั่งฟ้าสางสว่าง เขาค่อยพบว่าตัวเองยังไม่ตาย
มิหนำซ้ำยังมีชีวิตอยู่
มีชีวิตอย่างเศร้าสร้อยละห้อยหวน แต่ต้องแสร้งเป็นสุขสันต์หรรษา

...การมีชีวิตเช่นนี้ ใช่ยังลำบากใจกว่าการตายหรือไม่?
...การมีชีวิตเช่นนี้ ใช่คล้ายความตายยิ่งกว่าการตายหรือไม่?

เช็กเสียวเชียงลูบคลำรอยแผลบนแขนขาดตนเอง คล้ายกับการที่แขนขาด เป็นเรื่องเมื่อวานนี้เอง

.....

ต่อให้เหล่านักสู้ไม่อดอยาก ก็ไม่สามารถอยู่ในถ้ำหินลับต่อไป

เนื่องเพราะลำน้ำเอ็กจุ้ยท่วมสูงแล้ว

การเปลี่ยนแปลงของดินฟ้าอากาศ กระทบกระเทือนถึงระดับน้ำ น้ำไหลเข้าถ้ำ ที่ราบต่ำกลับกลายเป็นหนองน้ำ คงเหลือพื้นที่ถ้ำไม่ถึงสองส่วนที่สามารถอาศัยอยู่ได้

ตอนนี้ฝ่ายทหารขอเพียงรวมกำลัง คอยจับตาดูถ้ำที่มีระดับผิวพื้นสูงกว่า ก็สามารถควบคุมความเคลื่อนไหวของเหล่านักสู้ได้

ย่งเซ้งเสนอให้ทั้งหมดฉวยโอกาสที่น้ำท่วมเข้าถ้ำ ว่ายทวนน้ำหนีเอาชีวิตรอด แต่ทางสายนี้เดินไม่ได้ เนื่องเพราะผู้คนในถ้ำส่วนใหญ่เป็นเป็ดคอน มิหนำซ้ำมีผู้คนในครอบครัวมากหลาย หากว่ายน้ำไปยังปากน้ำ มิเพียงต้องมีวิชาทางน้ำยอดเยี่ยม มิหนำซ้ำยังเป็นเรื่องเสี่ยงอันตราย

อย่าว่าแต่ฝ่ายทหารเตรียมการได้แต่แรก บนลำน้ำจอดไว้ด้วยเรือใหญ่น้อยหลายสิบลำ ยอดฝีมือที่เฝ้าดูแลผิวน้ำ ประกอบด้วยทิอุ้ย (เสากระโดงเหล็ก) ตั้งเอี้ย ซาจับลักปี่ (สามสิบหกแขน) ชิงจื้อเชี่ยง และฮ้วยเอี้ยม (เกลือโลหิต) โฮ้วชิกเกี่ยม

ชิงจื้อเชี่ยงความจริงเป็นพี่น้องร่วมสาบานของอิ่วไจบี่ อาจบางทีทราบว่าอิ่วไจบี่เสียชีวิตที่ค่ายฟ้าเขียว ดังนั้นเข้าร่วมปฏิบัติการกวาดล้าง

ของฝ่ายทหาร คิดแก้แค้นให้กับอิ่วใจบี่

สภาพการจัดวางกำลังที่คล้ายผนังเหล็กกำแพงทองแดงเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ฝ่าออกไปไม่ได้

แต่การรั้งอยู่ภายในถ้ำ หาใช่วิธีที่ดีไม่

พื้นที่ซึ่งไม่ถูกน้ำท่วม มักเผชิญการจู่โจม ฝ่ายทหารจะระดมยิงเกาทัณฑ์อัคคีเข้ามาตลอดเวลา

ถ้ำหินลับความจริงเกิดจากถ้ำใหญ่น้อยเชื่อมต่อกัน มีที่หลบซ่อนตัวมากหลาย แต่ตอนนี้ทั้งหมดชุมนุมอยู่ร่วมกัน บวกกับต้องดูแลคนในครอบครัว เหล่านักสู้ต้องรับมือด้วยความยากลำบากแล้ว

ในที่สุดทั้งหมดค่อยทราบว่า ฝ่ายทหารไฉนเพียงโอบล้อมไว้ไม่ทุ่มกำลังบุกจู่โจม ที่แท้คิดรอให้ระดับน้ำท่วมสูงขึ้นเอง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฝ่ายทหารยิ่งมายิ่งกล้าแข็ง เหล่านักสู้ยิ่งมายิ่งอ่อนล้า

การศึกครั้งนี้ไม่ต้องปะทะ ก็ล่วงรู้ผลได้

ซึ่งความจริง ชนชั้นทิชิ่ว เส็กอั้งหลุย และย่งเซ้ง สามารถดำน้ำออกไป หรือหนีเอาชีวิตรอดไปก่อน แต่ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจหักใจทอดทิ้งผู้คนที่หลงเหลือไว้ที่นี่ สำหรับเชกเสียวเซียง อักเลี้ยงชุนจุ้ยและถังเค่งล้วนไม่จัดเจนวิชาทางน้ำ ไม่มีหนทางเคลื่อนไหวได้

พวกเขาอับจนหนทาง ฝ่ายทหารกลับคุกคามเข้ามาทุกฝีก้าว

[illegible]ต่างใช้โล่เหล็กคุ้มครองกาย รวมกำลังนับร้อยดาหน้ามา

ที่ผ่านมาบ่งพวกตนหากไม่ออกไปรับศึก เกรงว่าต้องถูกคุกคามจนเสียชีวิตอยู่ภายในถ้ำ หากออกไปรับศึก ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

คนผู้หนึ่งเมื่อถึงเวลาที่ไม่มีหนทางเลือก นับเป็นเวลาที่น่าเศร้าที่สุด

น่าเสียดายคนผู้หนึ่งมักต้องเผชิญกับช่วงเวลาเช่นนี้
ผู้คนกลุ่มหนึ่งบางครั้งก็ต้องเผชิญกับสภาพเช่นนี้
ตอนนี้พวกเขากำลังเผชิญหน้ากับสภาพเช่นนี้
อย่างนั้นยังมีหนทางอันใด?
ทิชิ่วพลันหัวร่อ ฮา ฮา เอื้อนเสียงกังวาน
"แผ่นฟ้าแผ่นดินยืนยาว ชีวิตคนมักน่าเศร้า เป็นตายไยต้องถนอม ขอเพียงตายอย่างอาจหาญ ตายอย่างถูกกาละ ก็ไม่เสียทีที่มีชีวิตแล้ว"
เช็กเสียวเซียงกล่าวคำ "ประเสริฐ" จากนั้นดวัดมือรับเกาทัณฑ์ที่ยิงมาไว้
ทิชิ่วหัวร่อพลางกล่าวว่า
"คำ 'ประเสริฐ' เพียงพอต่อการจู่โจมทำลายขุนเขา"
เสี่กอั้งหลุยทอดถอนใจกล่าวว่า
"น่าเสียดายคนเหล่านี้รู้จักแต่จัดการพวกเรา ปล่อยให้ชาวได้กิมย่ำยีพวกเรา"
ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยตาแดงฉานด้วยสายเลือด กล่าวว่า
"พวกเราแม้ต้องจบชีวิตในยุทธจักร ไม่อาจเห็นแผ่นฟ้าแผ่นดินอันยืดยาว แต่ก็ไม่เสียทีที่รู้จักกันมา"
ทิชิ่วเห็นขบวนโล่เหล็กของฝ่ายตรงข้ามประชิดใกล้ปากถ้ำมาทุกขณะ ดังนั้นหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า
"น่าเสียดายตุยเมี่ยซาตี๋ไม่อยู่ ไม่เช่นนั้นก่อนออกศึก จะร่ำดื่มสาม

ร้อยจอก”

เช็กเสียวเชียงร้องดังๆ ว่า

“น่าเสียดายเล้ายี่แจ่จู้ ง้วนซาแจ่จู้ มกสี่ดี่ล้วนไม่อยู่ที่นี้ ไม่เช่นนั้นพวกเราจะได้เข่นฆ่าให้สมใจ”

ทิชิ่วพึมพำว่า

“หากบ้อเช้งตั่วซือเฮียอยู่ด้วย คงรักษาความเยือกเย็นไม่ลนลานหากแน่ฮ้วยเชียวซือตี่อยู่ที่นี้ คงโถมออกไปเสี่ยงชีวิตแต่แรก”

พลันได้ยินศิษย์ค่ายฟ้าเขียวผู้หนึ่งถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“ยิ่งแจ่จู้เสียชีวิตแล้ว พวกเราจะต้านรับได้อย่างไร?”

ทิชิ่วพลันขู่คำรามว่า

“ขุนพลมังกรยังคงอยู่ มิให้ศัตรูข้ามขุนเขา พวกเราเสี่ยงเถอะ”

ขาดคำ ไขว้สลับสองมือโถมออกไปก่อน

เช็กเสียวเชียงมองดูเสกอั้งหลุยแวบหนึ่ง สายตานี้แฝงวาจานับร้อยนับพันคำ

เสกอั้งหลุยพบว่าในเวลาเช่นนี้ สมควรกล่าววาจาเป็นมงคลดังนั้นกล่าวว่า

“พวกเราต่างต้องมีชีวิตอยู่ มิหนำซ้ำต้องมีชีวิตเป็นอย่างดี”

เช็กเสียวเชียงผงกศีรษะ ถือกระบี่โลดแล่นออกไป

เสกอั้งหลุยก็พลิ้วปราดออกไป รู้สึกมีคนผู้หนึ่งตามติดโดยกระชั้นชิด กลับเป็นฮักเลี้ยงซุนจุ้ย

เห็นทิชิ่วกระโดดปราดออกไปเป็นคนแรก ใช้พลังฝ่ามืออันแกร่งกร้าว กระแทกขบวนโล่เหล็กเป็นช่องแตกหลายแห่ง เหล่านักสู้ฉกฉวย

โอกาสโถบตามติดไป แยกย้ายต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามเป็นพัลวัน

ได้ยินเสียงโห่ร้องฆ่าฟันสะท้านฟ้า แม้แต่ดินฟ้ายังเปลี่ยนสี

ฝ่ายทหารมีมากกว่าเหล่านักสู้กว่าสิบเท่า มิหนำซ้ำไม่รีบร้อนใคร่กวาดล้าง เพียงล้อมถ้ำหินลับไว้อย่างแน่นหนา เพื่อไม่ปล่อยให้ผู้ใดเล็ดลอดไปได้

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยคิดเสี่ยงชีวิต

มันเสาะหาโง้วชังเจ่ก

เนื่องเพราะมันไว้วางใจโง้วชังเจ่ก จึงมีสภาพเช่นนี้

จนบัดนี้มันยังเสียใจต่อการตายของฮึงเซ่งฮวง

โง้วชังเจ่กก็แค้นฮักเลี้ยงชุนจุ้ย

เนื่องเพราะจุดของมันพอได้รับการดบคลาย พบว่าเล้าตัวฮุ้นปาซาคี้และไฮ้เทาะซัวล้วนตายแล้ว มันไม่สามารถสืบสาวว่าเป็นผู้ใดฆ่าพวกมัน เพียงคิดล้างแค้นให้กับพี่น้อง

ดาบเหล็กง้วเล้งตอของโง้วชังเจ่กสู้พัวพันกับทวนพู่แดงของฮักเล้งชุนจุ้ยเป็นพัลวัน ตอนแรกยังคู่คี่ก้ำกึ่ง แค่กระบองเขี้ยวสุนัขป่าของพิรุณโลหิตโปรย จังเอ่งติกพอสอดแทรกเข้ามา ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็มีสภาพร่อแร่คบขัน

เช็กเสียวเซียงใช้กระบี่ด้วยมือเดียว เข่นฆ่าศัตรูหลายคน จากนั้นก็ปะทะกับหนึ่งมีดหนึ่งขวานของคู่เชียะเชี้ยว

คู่แค้นทั้งสองเผชิญหน้า ความแค้นพลันประดัง ทุกกระบวนท่าล้วนหักหาญเสี่ยงชีวิต แต่คู่เชียะเชี้ยวที่กลอกกลิ้ง ไหนเลยยอมสู้ตัวต่อตัวด้วย ปีศาจขาวสำอางฮิวแซพลันสอดแทรกแส้กะไหลกสิบสามท่อน

เข้ามา เชี่ยวเสียวเชียงใช้กระบี่เดียวสู้สี่มือ ต้องตกเป็นฝ่ายต้านรับ ในกลุ่มคนเหล่านี้ นับทิชั่วเข้มแข็งที่สุด ดังนั้นมุ่งจู่โจมใส่อึ้งกิมลิ้ง มีแต่คร่ากุมอึ้งกิมลิ้ง อาจทำให้ผู้คนบางส่วนรอดชีวิตไปได้ สำหรับตนเอง ทิชั่วตัดใจไม่นำพาแต่แรกแล้ว

อึ้งกิมลิ้งร่ายรำดาบเกล็ดปลาดังควับเคี้ยว พร้อมกันนั้น แม่ทัพคุงฮ้วงเคียจับเคี้ยใช้กระบองมังกรขนด เจ้าแห่งถั่วอาวเอี้ยงโต่วควงทวนเก้าบรรจบ ทั้งสามผนึกจู่โจมใส่ทิชั่ว ทิชั่วต่อให้มีความสามารถเทียมฟ้าไหนเลยจัดการกับมือดีทั้งสามได้

เสี่กอั้งหลุย ถังเด่งและย่งเซ้ง นำตนในครอบครัวของค่ายเทียมเมฆล่าถอยไปยังริมน้ำ เสากระโดงเหล็กตั้งเอี้ยก็ควงสากทรงพลังใส่บ่าวทาสตระกูลยักเลี้ยง สามสิบหกแขนชิงจื่อเชี่ยงก็ใช้เหล็กเหลี่ยมทะลุกระดูก บวกกับเกลือโลหิตโฮ้วชิบเอี่ยมกวัดแกว่งดาบหัวเสือเข้าสกัดเสี่กอั้งหลุยไว้

ถังเด่งกับย่งเซ้งผนึกกำลังด้านดาบฟ้าเลื่อยของหนึ่งหงส์ขอบฟ้าหุยโชยจี่ ส่วนปังล่วงโฮ้ว ซ่งล่วงจุ้ยและคักล่วงโป่วนำทหารเข้าฆ่าฟันเหล่านักสู้ เปิดฉากตะลุมบอนหมู่เป็นพัลวัน

ในสายตาปังล่วงโฮ้วและพวกทั้งสาม ทิชั่ว ยักเลี้ยงชุมจุ้ย เชี่ยวเสียวเชียง เสี่กอั้งหลุยล้วนเป็นศัตรูตึงมือ ดังนั้นมุ่งลงมือต่อจุดอ่อน

ถังเด่งกับย่งเซ้งล้วนเป็นจุดอ่อน ดังนั้นปังล่วงโฮ้วและพวกทั้งสามสอดมือเข้าไปในวงต่อสู้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ถังเด่งกับย่งเซ้งไหนเลยต้านทานรับไว้ได้

ย่งเซ้งเพิ่งตวัดเท้าเตะคักล่วงโป่วเซถอยไป ดาบฟันเลื่อยของ

หุยโชยจี่ก็แทงใส่กลางหลังมัน

ย่งเซ้งคร่างหนักๆ แต่ยังตวัดเท้า เตะหุยโชยจี่ลอยลิ่วไป

ทั้งสองกลับตกตายตามกัน

การตายเพียงเป็นการเริ่มต้นเท่านั้น

วงต่อสู้อีกด้านหนึ่งก็เห็นเลือด ยักเลี้ยงชุนจุ้ยใช้เพลงทวนเสี่ยงชีวิตแทงถูกโง้วซังเจ่ก

โง้วซังเจ่กก็ฟันดาบถูกบัน

โง้วซังเจ่กส่งเสียงคร่างล้มลง พิรุณโลหิตโปรยจังเอ่งคิกฉกฉวยโอกาสกวัดแกว่งกระบองเขี้ยวสุนัขป่าใส่ดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง

ยักเลี้ยงชุนจุ้ยกัดฟันสู้ศึก แต่ในใจทราบกระจ่างดี ไม่ถึงสิบกระบวนท่า ตัวเองต้องตายใต้กระบองเขี้ยวสุนัขป่านี้

...ตั่วเนี้ย เราใกล้ตายแล้ว

...ตั่วเนี้ย ต่อให้เราต้องตาย ก็ต้องมะกงดูท่านสักครา

มันฝืนใจยืนหยัด สายตายามกวาดมอง กลับไม่เห็นเสี่ยวอั้งหลุย

มันความจริงจับตาดูตำแหน่งของเสี่ยวอั้งหลุย ทราบว่านางต่อสู้อยู่กับสามสิบหกแขนและเกลือโลหิต ยามกะทันหันไม่ถึงกับพ่ายแพ้ แต่ตอนนี้กลับไม่เห็นร่องรอยของนาง

ความแตกตื่นของยักเลี้ยงชุนจุ้ยครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก พอเสียสมาธิทวนในมือก็ถูกกระแทกหลุดกระเด็น

บุปผาโลหิตโปรยดวัดกระบองเขี้ยวสุนัขป่า หวดลงหายักเลี้ยงชุนจุ้ยอย่างหักโหม

"ตั่วเนี้ย..."

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยส่งเสียงร้องออกมา

เส็กอั้งหลุยยังคงไม่เผยโฉม กลับปรากฏคนผู้หนึ่งเร้นกายถึงด้านหลังมัน

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยรู้สึกตัว แต่ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด

มันพบว่าตัวเองเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง มันทราบว่าตัวเองจบสิ้นแล้ว

ในชีวิตมัน เรื่องที่น่าเสียใจที่สุดคือ ก่อนตายไม่เห็นเส็กอั้งหลุย

...เห็นแล้วจะเป็นไร?

...ไม่เห็นจะเป็นไร?

สำหรับกับฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ยามนี้ไม่ล่วงรู้ความปลอดภัยของเส็กอั้งหลุย เป็นเรื่องปวดร้าวกว่าความตายอีก

เช็กเสียวเซียงเล่า?

เขาความจริงยังสามารถกัดฟันกล้ำกลืน แต่พอได้ยินเสียงร้องของฮักเลี้ยงชุนจุ้ย สร้างความว้าวุ่นใจ ทอดตามองหาเส็กอั้งหลุย สีข้างด้านซ้ายกลับถูกปีศาจขาวสำอางหวดใส่แส้หนึ่ง

กู่เซียะเซี้ยวจู่โจมมีดขวานใส่มันในบัดดล

เช็กเสียวเซียงใช้กระบี่มังกรเขียว ฝืนใจต้านรับ แต่สายตายังคงมองหาเส็กอั้งหลุย

ความเป็นตายกลับกลายเป็นไม่สำคัญ

ความปลอดภัยของเส็กอั้งหลุยจึงสำคัญ

รักนี้อยู่เหนือความเป็นตาย เป็นอมตะยิ่งกว่าความเป็นตาย

ชีวิตคนมีที่สิ้นสุด

ที่สิ้นสุดของชีวิตคือความตาย
นอกจากความรักแล้ว มีแต่เส้นทางอันอ้างว้างเดียวดาย
ชึ่งความจริง จิตใจที่อ้างว้างเสียใจ ไหนเลยขจัดสิ้นความรักได้!
ขณะที่ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยกับเชึกเสียวเซียงดกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย
ต่างนึกถึงเสึกอั้งหลุย เพียงห่วงใยเสึกอั้งหลุย

ความรักทำร้ายคน ความรักกินใจคน เป็นเช่นนี้ตลอดมาและตลอดไป

.....

ทิชิ่วปู่คำรามก้อง

เนื่องเพราะเขาพบว่าฮักเลี้ยงชุนจุ้ยคับขัน เชึกเสียวเซียงอันตราย

เขากราดฟาดฝ่ามือทั้งสองออก ซ้ายปู่โจมอึ้งกิมลิ้ง ขวากระแทกใส่แม่ทัพตุงฮ้วง

คนทั้งสองถูกพลังฝ่ามือคุกคามถอยไปวาเศษ แต่เจ้าแห่งถั่วพลันตวัดแขนเสื้อขึ้น

แผ่นฟ้าพลันสลัวลง

อย่างน้อยปรากฏถั่วสามร้อยเม็ด สาดซัดใส่ทิชิ่วดุจผึ้งแตกรัง

ทิชิ่วระบายลมจากปาก ตวัดสองมือขึ้น กระแทกเม็ดถั่วปลิวกระเด็น สาดพุ่งใส่เหล่าทหาร

เหล่าทหารอุทานดังระงม ส่งเสียงร้องโอดโอย มีผู้คนสิบกว่าขี่สิบคนล้มระเนนระนาดลง

ทิชิ่วเพิ่งตวัดมือขึ้นไป เจ้าแห่งถั่วก็ประทับสองมือใส่ทรวงอกเขา

ทิชิ่วตวาดคำหนึ่ง

เขาถูกฟาดใส่สองฝ่ามือ กลับยืนหยัดดุจเดิม เสียงตวาดพอพ้นผ่านเจ้าแห่งถั่วต้องถอยกายไปห้าหกก้าว

แต่แม่ทัพดุงย้วงหมุนคว้างถึงเบื้องหน้าทิชิ่วดุจสายลม กวาดกระบองมังกรขนดใส่

ทิชิ่วลดศอกทั้งสอง รับการจู่โจมอย่างหักโหม

แม่ทัพดุงย้วงถอยกายไปเก้าก้าว รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ลำคอหวานวูบ แทบกระอักโลหิตออกมา

ทิชิ่วใช้กำลังภายในอันกล้าแข็ง สะกดยอดฝีมือสองคน น่าเสียดายเขาไม่มีมือที่สาม

อึ้งกิมลิ้งอ้อมปราดถึงด้านหลัง ฟันดาบใส่กลางหลังเขา

ทันใด กระบี่แคบเรียว ยาวเป็นพิเศษ ปลายแหลมคมเล่มหนึ่งแทงปราดใส่ข้อมืออึ้งกิมลิ้ง

อึ้งกิมลิ้งใจหายวาบ มันแม้คิดฆ่าทิชิ่วกับมือ แต่ไม่ถึงกับยอมเสียแขนข้างหนึ่งเพื่อฆ่าทิชิ่ว

มันรีบหดมือกลับ วกดาบฟันใส่ผู้มา

ผู้มากลับไม่หลบหลีก ตวัดกระบี่แทงสวนใส่จุดทั้งดงที่หรวงอกของมัน

อึ้งกิมลิ้งสะท้านใจอีกครา คนผู้นี้ใฉนมีปฏิกิริยารวดเร็วปานนี้ หรือว่ากระบี่สายฟ้าฮึงฮ่งยังไม่ตาย

มันถอยปราดไปสามก้าว สภาวะดาบเปลี่ยนแปร ฟันใส่ข้อมือผู้มา

มิคาดผู้มาแทนที่จะถดถอยกลับสะอึกเข้าหา ใช้กระบี่แทงใส่คอหอยมัน

กระบวนท่าขิ่งมาขิ่งดุดัน กระบี่ขิ่งมาขิ้งเฉียบขาด

ลี้งกิมลิ้งร้องเสียงพิกล พลันสูดลมหายใจหดตัวหมุนตัวกระทืบเท้าวกดาบฟันใส่ปลายคางของฝ่ายตรงข้าม

มิกาดสภาวะดาบของผู้มาไม่หยุดยั้งชะงัก สำนึกดาบของอี้งกิมลิ้งเพิ่งวูบขึ้น สภาวะดาบยังไม่บรรลุถึง กระบี่ก็คล้ายประกายสายฟ้า แทงถึงหว่างคิ้วของอี้งกิบลิ้ง

สภาวะจู่โจมของผู้มายังเกรี้ยวกราดกว่ากระบี่ไวของฮึงเซ่งฮวงอีก!

...คนผู้นี้กลับไม่ต้องการชีวิต

...ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่าจู่โจมหยกศิลาล้วนแหลกลาญ

...ทุกกระบี่ล้วนเป็นวิธีการต่อสู้ที่แลกชีวิตลกตายตามกัน

อี้งกิมลิ้งถึงกับรู้สึกถึงความเยียบเย็นของคมกระบี่คุกคามผิวกาย พลันใช้ท่วงท่าสะพานเหล็ก นกเหยี่ยวรุ้งพลิกตัว พุ่งร่างทะลวงเมฆทั้งสามท่าร่าง หลบหลีกจากกระบี่นื้อย่างหวุดหวิด

เห็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาและเด็ดเดี่ยวผู้หนึ่ง มือถือกระบี่เล่มหนึ่ง ยืนอยู่ที่ห่างไป กระบี่นั้นยังคงจ่อใส่คอหอยมัน

อี้งกิมลิ้งพลันฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง

คนทรราลือผู้หนึ่ง

ชาวยุทธจักรล้วนเคยได้ยินชื่อคนผู้นี้ แต่ในยุทธจักรเมื่อเอ่ยถึงคนผู้นี้ ล้วนผนวกชื่อคนผู้นี้เข้ากับบุคคลอีกสามคน

...เขาเป็นใคร?

.....

เข้าแห่งถั่วคิดโปรยถั่วอีก

มันตวัดมือก็โปรยถั่วกำหนึ่ง ประกอบด้วยถั่วเหลือง ถั่วเขียว ถั่วแดง ถั่วแขก ถั่วแระ มีทั้งอ่อนและแข็ง ทั้งใหญ่และเล็ก แต่เมื่อโปรยจากมือมัน ล้วนเป็นอาวุธลับที่ร้ายกาจกว่าอาวุธลับอีก

มันโปรยใส่ใบหน้าทิชิ่ว ขอเพียงโปรยถูกใบหน้าทิชิ่ว ใบหน้าต้องปรุพรุนดุจรังผึ้ง

แต่มันก็ทราบว่า การโปรยครั้งนี้ไม่แน่ว่าจะทำร้ายทิชิ่วได้ ดังนั้นไม้ตายของมันอยู่ที่ทวนเก้าบรรจบ

มันทิ่มสกัดทวนใส่ร่างท่อนล่างของทิชิ่ว

มันคำนวณแน่ว่า ทิชิ่วทุ่มเทวิชาฝีมืออยู่ที่สองมือ วิชาท่อนล่างย่อมมีจุดอ่อน

มันคำนวณถูกต้อง แต่กระทำผิดแล้ว

เนื่องเพราะเม็ดถั่วของมันพลันร่วงพร่างพรูลงสู่พื้น

ถั่วทุกเม็ดล้วนถูกกระแทกร่วงหล่นลง

ถูกอาวุธลับกระแทกร่วงหล่น

ถูกอาวุธลับเล็กละเอียดยิ่ง ประกอบด้วยลูกดอกดั๊กแดน เข็มผึ้งเหลือง ตะปูวิบัติ หนามทะลุกระดูก ใยเหนือฟ้า มุกเชือกทอง ผมคนรักน้ำตามุก อาวุธลับบางอย่างกระทั่งชื่อยังไม่มี บางอย่างไม่มีผู้ใดใช้ได้อีก ยามนี้กลับซัดออกจากมือคนผู้หนึ่ง กระแทกเม็ดถั่วที่เจ้าแห่งถั่วโปรยออกจนหมดสิ้น!

เจ้าแห่งถั่วใจหายวาบ ทวนนั้นไม่อาจแทงออกได้

ลับแงยมุ้นขึ้น เห็นชายหนุ่มหน้าซีดขาวเยียบเย็นผู้หนึ่ง ไม่ทราบนั่งขัดสมาธิอยู่เบื้องหน้ามันตั้งแต่เมื่อใด จับจ้องมองมันอย่างเย็นชา

กล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านหากยังมีถั่ว ก็โปรยออกมาให้หมดสิ้น”

เจ้าแห่งถั่วพลันฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง ร้องโพล่งว่า

“ท่าน...”

ชายหนุ่มหน้าซีดขาวยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มก็เยียบเย็นราวน้ำแข็ง ปากกล่าวว่า

“ท่านมีถั่ว เรามีอาวุธลับ ยุติธรรมอย่างยิ่ง”

ดวงตาของเขาทอแววทระนงและเชื่อมั่นชนิดหนึ่ง กล่าวอีกว่า

“เราถือความยุติธรรมตลอดมา”

แต่เขาเป็นคนเท้าพิการผู้หนึ่ง

ต่ำใต้มีคนเท้าพิการใด ที่มีความเชื่อมั่นถึงเพียงนี้ ทั้งยังมีมือที่สามารถชัดอาวุธที่ชวนอกสั่นขวัญแขวนถึงเพียงนี้?

มี อย่างน้อยมีคนหนึ่ง

แต่คนผู้นี้ถูกผนวกรวมกับบุคคลอีกสามคน

...เขาเป็นใคร?

.....

แม่ทัพตุงฮ้วงกวัดแกว่งกระบองมังกรขนดโหมหอบใส่ทิชิ่ว

มันแค้นทิชิ่วรับราชการ ทั้งถูกแต่งตั้งเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบกลับมั่วสุมกับเหล่าโจร มันยึดหลักโดยเคร่งครัด ดังนั้นต้องกำจัดทิชิ่วกับมือ

กระบองของมันนี้สามารถปั่นศิลาหินผา

แต่กระบองนี้กลับหวดใส่น้ำเต้าใบหนึ่ง

เสียงโครมครามหนึ่ง น้ำเต้านี้ไม่ทราบสร้างจากวัตถุใด กลับหวดไม่แตก ยังคงสภาพเดิมไว้

แต่การหวดครั้งนี้ หวดเอาสุราในน้ำเต้าฉีดพุ่งออกมา พุ่งใส่ใบหน้ามัน

แม่ทัพดุงฮ้วงรีบโบกแขนเสื้อล่าถอย แต่ยังถูกหยาดสุรากระเซ็นใส่ใบหน้า รู้สึกปวดแปลบแสบร้อน เข้าใจว่าเป็นน้ำพิษ ถึงกับมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่เพียงเป็นสุรารสร้อนแรง มิใช่สุราพิษ"

ทางหนึ่งกล่าววาจา ทางหนึ่งตวัดเท้า เมื่อกล่าวจบก็เตะออกห้าสิบสองเท้า

แม่ทัพดุงฮ้วงรู้สึกเงาเท้าแน่นขนัดดุจขุนเขา ต้องใช้กระบองบิดซ้ายป้องขวา ด้านบนสกัดล่าง แทบด้านไว้ไม่อยู่

คนผู้นั้นพอเตะจบสิ้น ก็หยุดเท้าลงดื่มสุราอีกหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เป็นไร ท่านพักผ่อนพอแล้วหรือไม่?"

แม่ทัพดุงฮ้วงฉุกใจคิด นึกถึงคนผู้หนึ่ง ขณะจะกล่าววาจา คนที่เปิดเผยห้าวหาญนั้นก็หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ท่านเมื่อหยุดพักผ่อน เราจะมาอีกแล้ว"

พลางลอยตัวขึ้น สองเท้ายังแคล่วคล่องกว่าสองมือ เตะออกสิบ

สามเท้า แต่ละเท้าล้วนเตะจากแง่มุมที่พิสดารสุดคาดคิด

แม่ทัพตุงฮ้วงต้องทุ่มเทสมาธิเข้ารับมือ ในใจกลับใช้ความคิดอย่างเร่งร้อน

คนผู้นี้เป็นยอดยุทธ์ที่มีนิสัยคึกคะนอง แต่ชาวธัมมะและอธรรมเมื่อเอ่ยถึงชื่อนี้ มักผนึกรวมกับชื่อเฮยคี่ของเขาอีกสามคน

เขาเป็นใคร?

ทิชิ่วพอเห็นคนทั้งสาม ก็บังเกิดความปีติยินดีพร้อมกันนั้นความยึกหาญประดังเปี่ยมล้น ร้องดังๆ ว่า

"พวกท่านมาแล้ว"

ชายหนุ่มหน้าซีดขาวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อเผชิญเรื่องเช่นนี้ พวกเราไหนเลยไม่มาได้?"

ครั้งนี้เขาพอยิ้มออกมา ก็ไม่ขโสเย็นชาเช่นตอนแรกอีก

ชายฉกรรจ์ท่วงท่าคึกคะนองยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเรามาสาย แต่ต้องรุดมา"

เขาพอยิ้มออกมา กลับโอ่อ่าผ่าเผยยิ่ง

ชายหนุ่มที่หล่อเหลาเด็ดเดี่ยวก็ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในที่สุดพวกเรามาแล้ว"

เขาพอแย้มยิ้ม ยิ่งงดงามน่าดู

พริบตานั้น คนทั้งสี่ส่งเสียงร้องด้วยความยินดีว่า

"พวกเรารวมกันอีกแล้ว"

พวกเขาแม้กล่าววาจา แต่มือเท้าล้วนไม่หยุดยั้งชะงัก

อึ้งกิมลิ้ง แม่ทัพตุงฮ้วงและเจ้าแห่งถั่วหัวใจตกวูบลง เนื่องเพราะ

พวกมันฉุกคิดถึงคำโจษจันในยุทธจักรสองประโยค

"สี่ยอดมือปราบ กำราบไปทั่ว

สี่คนรวมพลัง หมู่มารอับจน"

พวกเขาคือสี่ยอดมือปราบ

ชายหนุ่มเท้าพิการคือตั่วซือเฮียบ้อเช้ง ชายฉกรรจ์ที่คึกคะนองคือซาซือตี่ดุยเมี่ย ชายหนุ่มที่หล่อเหลาเด็ดเดี่ยวคือเซียวซีตี่แนฮ้วย

พวกเขาย่อมมีชื่อดั้งเดิม แต่ฉายาของพวกเขากระเดื่องดังเกินไป ดังนั้นชาวยุทธจักรที่รู้จักชื่อเดิมของพวกเขา กลับมีไม่มากนัก

.....

กระบองเขี้ยวสุนัขป่าของพิรุณโลหิตโปรย ไม่อาจกระทบถูกร่างฮักเลี้ยงชุนจุ้ย

เนื่องเพราะเสี้ยกอั้งหลุยสะอึกเข้ามา ใช้หน้าไม้ดันเสี้ยกๆ ยิงอาวุธลับตัวเม่นใส่ใจกลางฝ่ามือมัน

หน้าไม้เป็นหน้าไม้ดับอสูรยิงจันทร์ อาวุธลับตัวเม่นยิ่งเป็นอาวุธลับที่ยากรับมือได้ พิรุณโลหิตโปรยต้องคราง หนักๆ ปล่อยกระบองเขี้ยวสุนัขป่าร่วงหล่น กุมมือถอยปราดไป

ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยลืมสิ้นทุกสิ่ง เพียงร้องว่า

"ตั่วเนี้ย..."

เซ็กเสียวเชียงกีไม่ตายใต้มีดขวานของกู่เซียะเชี้ยว

เนื่องเพราะเบื้องหน้าเซ็กเสียวเชียงพลันเพิ่มคนผู้หนึ่ง

คนที่ทั้งซูบผอมทั้งอ่อนแอ ทั้งอมโรคทั้งกลัวหนาว บนร่างสวมเสื้อ

ขนสัตว์หนาเตอะ ดวงตาเขียวปัด สองแก้มแดงก่ำผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ห่อตัวอยู่ในเสื้อขนสัตว์ แต่คู่เขี้ยะเขี้ยวพอเห็นมัน คล้ายพบเห็นผีสางก็ปาน

เนื่องเพราะดั้งจมูกของมัน ถูกคนผู้นี้ดีดหักในนิ้วเดียว

เซ็กเสียวเซียงส่งเสียงร้องด้วยความยินดีว่า

“ก้วงกอ”

คนผู้นี้คือลุ้ยก้วงแห่งดีกอสนีบาตแดนกังหนำ

...เสี็กอั้งหลุยไฉนหายสาบสูญไปอย่างกะทันหัน?

เนื่องเพราะถังมิ่งซื้อพลันปรากฏขึ้นที่วงต่อสู้ ตวัดสองดาบแยกย้ายฟันใส่สามสิบหกแขนและเกลือโลหิตคนละดาบ

สตรีทั้งสองสมทบพบกัน แย้มยิ้มให้แก่กัน จากนั้นเสี็กอั้งหลุยรุดไปคลี่คลายสถานการณ์ให้กับยักเลี้ยงชุนจุ้ยทันเวลา

แม่ทัพดุงข้วงทั้งแดกดื่นทั้งร้อนรุ่ม ตวาดว่า

“สี่ยอดมือปราบ พวกเจ้าคิดกบฏหรือ?”

บ้อเช้งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“หากคิดกบฏ พวกเราไหนเลยทะลวงฝ่าวงล้อมอันแน่นหนาของพวกท่าน พาตัวเข้าสู่วงต่อสู้?”

ตุยเมี่ยดื่มสุราอึกอึกหนึ่ง กล่าวเสริมขึ้น

“พวกเราย่อมได้รับคำสั่งมา”

แม่ทัพดุงข้วงถามว่า

“ได้รับคำสั่งผู้ใด?”

แนข้วยสอดคำขึ้น

"ได้รับพระบัญชาฮ่องเต้"

คำพูดพอกล่าว สะท้านไปทั่วทั้งบริเวณ อึ้งกิมลิ้งเห็นผิดท่า รีบกล่าวว่า

"ราชโองการอยู่ที่ใด?"

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

"จะมาถึงในบัดดล พวกเรากลัวเกิดความผิดพลาด ดังนั้นมาก่อนก้าวหนึ่ง ยับยั้งไม่ให้พวกท่านลงมือด้วยอำมหิต"

เสากระโดงเหล็กร้องถามว่า

"พวกเราจะเชื่อได้อย่างไรว่า ที่พวกท่านกล่าวเป็นความจริง?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ที่พวกเรากล่าวล้วนเป็นความจริง"

พลางผายมือไป กลุ่มคนพากันแยกออก เห็นผู้คนสามคนควบม้าสามตัวรุดมา ที่ด้านหลังตามติดด้วยทหารหาญกองหนึ่ง ล้วนแล้วแต่เป็นกำลังจากนครหลวง

อึ้งกิมลิ้งเพ่งตามอง เห็นคนบนหลังม้าซ้ายมือเป็นนายทหารใหญ่ คิ้วดกหนาตาโต สีหน้าแดงอิ่มเอิบ คนทางขวาเป็นราชองครักษ์พกพาดาบ ดูจากเครื่องแบบที่สวมใส่ แสดงว่ามีตำแหน่งสูงยิ่ง คนกึ่งกลางเป็นขันทีชรา ใบหน้าราวเปลือกหอย คิ้วขาวดุจหิมะ ท่วงท่าน่าเกรงขาม

อึ้งกิมลิ้งหัวใจตกวูบลง เนื่องเพราะผู้มาทั้งสามล้วนเป็นบุคคลสำคัญ คนทางซ้ายเป็นคนสนิทของโป่วไจเสี่ยง ขุนนางฝ่ายบู๊ชั้นที่หนึ่งเล้งโป๊ย คนทางขวาเป็นรองผู้บัญชาการราชองครักษ์ ซึ่งจูกัวะซิงแซมอบหมายให้ถวายการอารักขาฮ่องเต้ซูบ้อฮี่ ขันทีที่กึ่งกลางเป็นผู้ใกล้ชิดเบื้อง

พระบุคลบาทที่สุด ผู้คนภายในวังเรียกหาเป็นบี้กงกง (ขันทีแซ่บี้)

คนทั้งสามล้วนขึ้นตรงต่อบุคคลที่แตกต่าง โดยเฉพาะบี้กงกง คำพูดที่กล่าวจากปากแทบเท่ากับเป็นราชโองการ เล้งโป๋ยกับซูบ้อยี่ก็สามารถเป็นตัวแทนของโป่วไจเสี่ยงกับจูก้วะซิงเซ

มิเพียงอึ้งกิมลิ้งใจหายวูบ หัวใจของกู่เซียะเชี้ยวก็ดกวูบลง

พวกมันพากันกราบพบผู้มาทั้งสาม

พวกมันยังฝากความหวังว่า คนสนิทของโป่วไจเสี่ยงก็มาด้วย หากมีการเปลี่ยนแปลงที่ไม่เป็นผลดีอันใด เล้งโป๋ยต้องเสนอหน้าออกปกป้อง

แต่คำพูดที่สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่พวกมันที่สุดกลับกล่าวจากปากคนผู้นี้

เล้งโป๋ยกล่าวว่า

"อึ้งกิมลิ้ง กู่เซียะเชี้ยว ทางการมอบหมายหน้าที่สำคัญแก่พวกเจ้า โป่วไจเสี่ยงสนับสนุนพวกเจ้า พวกเจ้ากลับสมคบคิดกัน ใช้อำนาจโดยพลการ คุกคามทำร้ายคนจงรักดีงาม หมายความว่าอย่างไร?"

คำพูดนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง อึ้งกิมลิ้งและกู่เซียะเชี้ยวล้วนตะลึงลานกับท

ยังมีเสากระโดงเหล็ก แม่ทัพดุงฮ้วง เจ้าแห่งถั่ว ปีศาจขาวสำอางพิรุณโลหิตโปรยและพวกฉุกคิดว่าผิดท่า หันไปมองหน้ากัน

อึ้งกิมลิ้งกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ผู้น้อยทราบความผิด ผู้น้อยมีเรื่องสำคัญกราบเรียน..."

เล้งโป๋ยตวาดว่า

"ยังโต้เถียงอันใด ราชโองการจะมาถึงในบัดดล เจ้ายังโต้เถียงคิดเพิ่มโทษอีกขั้นหนึ่งหรือ?"

ลิ้งกิบลิ้งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบคุกเข่าลงขอความกรุณา

กู่เซียะเชี้ยวจะอย่างไรเป็นชาวยุทธจักร มีกำลังขวัญอยู่บ้าง อดโต้แย้งมิได้

"เรียนตั่วนั้ง (ใต้เท้า) ทุกท่าน เรื่องที่ข้าพเจ้ากวาดล้างหมู่โจร ได้รับมอบหมายจากโป่วไจเสี่ยงจริงๆ ในตัวข้าพเจ้ายังพกคำสั่งแต่งตั้งอยู่..."

เล้งโป๊ยดวาดว่า

"เหลวไหล โป่วไจเสี่ยงส่งม้าเร็วมาทวงถามคำสั่งแต่งตั้งกลับคืน พวกเจ้ากลับอิดเอื้อนไม่ยอมปฏิบัติตาม ดอนนี้ยังโต้เถียงอีก"

กู่เซียะเชี้ยวลอบร่ำร้องตัดพ้อในใจ ขันทีชราที่กึ่งกลางพลันกล่าวว่า

"พวกเจ้าโต้เถียงก็ไร้ประโยชน์ ราชโองการเป็นเอี้ยกงกง (ขันทีแซ่เอี้ย) อัญเชิญมา อีกสักครู่จะมาถึง พวกเรากับสี่ยอดมือปราบล่วงหน้ามาก่อน เพื่อยับยั้งมิให้พวกเจ้าทำลายชีวิตผู้คน"

ผู้บัญชาการทางน้ำเสากระโดงเหล็กตั้งเอี้ยร้องว่า

"แต่พวกมันเป็นโจรชัดๆ ..."

ไม่ทันขาดคำ เล้งโป๊ยตวาดว่า

"พวกเรา"

นายทหารที่ด้านหน้ารับคำโดยพร้อมเพรียง เล้งโป๊ยสั่งว่า

"ควบคุมตัวคนผู้นี้ไว้ ตบปากก่อนสามสิบที จากนั้นคุมตัวไว้รอสอบสวน"

นายทหารแปดนายรับคำโดยพร้อมเพรียง ฮือเข้าไปควบคุมตัวเสา

กระโดงเหล็ก ดาบใหญ่สันหนาสี่เล่มไขว้สลับพาดกับลำคอมัน จากนั้นตบหน้าดังฉาดฉาด ไม่เปิดโอกาสให้มันโต้แย้งอีก

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนปิดปากไว้ ไหนเลยกล้ากล่าวแม้สักครึ่งคำ

สถานการณ์นับว่าถูกควบคุมเอาไว้

ฝันร้ายของเซ็กเสียวเซียง เส็กอั้งหลุย ถังเค่งและพวกนับว่าผ่านพ้นไป

เอี้ยกงกงที่อัญเชิญราชโองการแม้ยังไม่มา แต่บี้กงกง เล้งโป๊ย ซูบ้อยี่ล้วนมาแล้ว ดูจากถ้อยคำและท่าทีของพวกมัน แสดงว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

อึ้งกิมลิ้ง กู่เซียะเชี้ยวและพวกล้วนสูญเสียอำนาจผู้บังคับบัญชาของพวกมันเพื่อเอาตัวรอด ไม่เสียดายกับการละทิ้งผู้คนเบื้องล่าง

ดังนั้นอึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวมิเพียงไม่มีความชอบ ทั้งยังมีความผิด เซ็กเสียวเซียง เส็กอั้งหลุย ทิชิ่ว ลุ้ยก้วง ถังเค่งและพวกกลับได้รับการ "ปลดปล่อย"

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้จริงๆ

เอี้ยกงกงเดินทางมาทำมกลางการอารักขาของเหล่าทหารอย่างแน่นหนา ท่องอ่านราชโองการ อนุญาตให้เซ็กเสียวเซียงก่อสร้างค่ายเทียมเมฆใหม่ ให้เส็กอั้งหลุยต่อเติมนครล้างคำมั่น พร้อมกับอนุมัติเงินหลวงจำนวนมากทำการสนับสนุน

ยังมีรายนามของผู้มีความดีความชอบของบุคคลที่ "ปกป้องคนดี" ประกอบด้วยฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ลุ้ยก้วง ถังเค่ง ตลอดจนกอโกยฮ้วย อุ้ยอะม้อ

และยึงเช่งฮวงที่หาชีวิดไม่่

แด่สำหรับกับอึ้งกิมลิ้ง กู่เซียะเชี้ยวและพวกก็ไม่ได้รับการลงโทษเพียงแต่ให้ “รอรับการสอบสวน”

...เรื่องราวไฉนเกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้?

ผู้ด้องหานำจับที่บ้านซ่องพินาศพวกพ้องล้มตาย ถูกตามล่าเป็นพันลี้ พลันเปลี่ยนฐานะ ได้รับแต่งตั้งจากทางการเป็น “ผู้กล้าจงรัก” เหล่าเขี้ยวเล็บบ้านเมืองที่ตามล้างตามผลาญ ไล่ล่าถึงที่สุด กลับถูกทวงอำนาจกลับคืน กลายเป็นแพะรองรับบาป ไม่อาจล่วงรู้อนาคตได้

สำหรับกับเซ็กเสียวเซียงที่หลบหนีพันๆ ลี้ ผ่านศึกหลายสิบครั้ง สหายน้ำมิตรตกตายสิ้น ค่ายที่มั่นถูกทำลาย เพียงแต่ร้อง “เหลวไหล” ในใจ

...นี่นับเป็นการแต่งตั้งจากทางการอันใด?

...เป็นราชโองการอันใด?

บ้อเช้งได้รับการประคองจากทารกกระบี่งี่นเกี่ยมและทิเกี่ยมขึ้นบนเก้าอี้ล้อเลื่อน ผลักดันเก้าอี้ล้อเลื่อนเข้าหาเซ็กเสียวเซียง กล่าวเบาๆ ที่ข้างหูของเขาว่า

“เซ็กแจ่จู้ นี่เป็นโอกาสพลิกตัวเพียงหนึ่งเดียวของท่าน ต่อให้ท่านไม่นึกถึงตัวเอง ก็ควรนึกถึงสหายที่ปกป้องท่าน พวกท่านย่อมไม่คิดหลบหนีไปชั่วชีวิต ถูกทางการไล่ล่าไปชั่วชีวิต ดังนั้นท่านสมควรรับราชโองการเพื่อล้างแค้นชำระอาฆาตในภายหน้า”

เซ็กเสียวเซียงกล่าวเบาๆ

“เราเข้าใจ”

เขาเข้าใจสภาพความเป็นอยู่ของตัวเอง
เขาเข้าใจสถานการณ์ใหญ่รอบข้าง
เขาเข้าใจจิตเจตนาของสี่ยอดมือปราบ
เขายิ่งเข้าใจว่า เขาต้องล้างแค้นให้กับผู้ล่วงลับ ไม่อาจให้พวกมันต้องตายเปล่า เพราะเพื่อล้างแค้น เขาไม่คำนึงถึงการเสียสละทุกสิ่ง

พลังของการล้างแค้น มักใหญ่หลวงกว่า รุนแรงกว่าความรัก

ผู้คนจำนวนมากที่สามารถสำเร็จกิจการใหญ่ เพราะรู้จักใช้พลังที่มีมาพร้อมกับมนุษยชาติทั้งสองชนิดนี้

พลังชนิดนี้ไม่สมควรประเมินค่าต่ำไป

พลังทั้งสองชนิดนี้ มักถูกแบ่งแยกออก กลายเป็นกำลังที่หนึ่งที่ยังธรรมหนึ่งชั่วร้าย

.....

เมื่อถึงตอนท้าย .เชิกเสียวเชียงและพวกค่อยเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ได้

บ้อเช้ง ถังมี่งซื้อ ลุ้ยก้วง ทารกกระบี่ทั้งสาม นายทัพยัก ปิงตังเช้ง และพวกหลังจากกำจัดบุ้นเจียงที่เมืองเงียวยื่อ ก็ให้นายทัพยักและปิงตัง-เช้งเข้าเมืองน่ำอี่ ที่หลงเหลือคุ้มครองบ้อเช้งเดินทางทั้งกลางวันกลางคืนรุดสู่นครหลวงกลับบรรลุถึงก่อนกำหนดห้าวัน

บ้อเช้งอยู่นอกนครหลวงห้าสิบลี้ ใช้ให้ทิเกี่ยบลอบเข้าเมือง แจ้งต่อจูก้วะชิงเซ ความเคลื่อนไหวครั้งนี้เป็นการหลีกเลี่ยงมิให้โป๋วจงจือส่งคนมาดักสกัดคอยฆ่าปิดปาก

จูก้วะชิงแซพอทราบเรื่อง ก็ออกจากนครหลวงบารับบ้อเช้งกลับไป หลังจากหารือกัน จูก้วะชิงแซก็เข้าเฝ้าฮ่องเต้ใช้ถ้อยคำที่คลุมเครือ แต่ผู้อยู่ในเหตุการณ์ล้วนกระจ่างกราบทูลว่า หากไล่ล่าฆ่าคนของค่ายเทียมเมฆสืบไป จะดุกคามให้เชื้อกเสียวเชียงเปิดเผย "หลักฐาน" ต่อโลกภายนอก มิหนำซ้ำเชื้อกเสียวเชียงกระจายความลับนี้ต่อชาวยุทธจักรที่ไม่ทราบนามหลายคน เมื่อไม่อาจฆ่าปิดปาก ไยไม่เปลี่ยนเป็นปลอบขวัญ จูก้วะ-ชิงแซรับรองว่าขอเพียงปลอบขวัญเชื้อกเสียวเชียงและพวก พวกเขาจะปิดปากเอาไว้

ฮุยจงฮ่องเต้ ขาดพระสติปัญญา จูก้วะชิงแซเมื่อกราบทูลเป็นเชิงข่มขู่ พระองค์ก็ทรงดำริชอบด้วย จูก้วะชิงแซเมื่อได้รับราชโองการก็ดำเนินการในบัดดล แม้แต่ข้อปลีกย่อยต่างๆ ก็คำนึงถึง ปลอบขวัญทายาทของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรกอฮวงเหลียง แต่งตั้งถังเก่งเป็นหัวหน้าอู่ก็กเปียเก็ก (สำนักคุ้มกันภัยพิทักษ์เมือง) พร้อมกับเลื่อนยศให้กับนายทัพยักและปิงตังเซ้ง

โป่วจงจือมีหูตามากหลาย ดังนั้นทราบระแคะระคายโดยเร็ว กริ่งเกรงฮุยจงฮ่องเต้ทรงกริ้วตนเอง เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจของตัวเอง ถึงกับ "ตัดญาติเพื่อคุณธรรม" ส่งคนสนิทเล้งโป๊ยมา สั่งการให้ถอดถอนตำแหน่งของอึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวและพวก พร้อมกับตัดความสัมพันธ์กัน

จูก้วะชิงแซทราบว่าเรื่องราวคับขัน เกรงว่าการเดินทางทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสิบกว่าวันนี้ บ้อเช้งที่ร่างกายอ่อนแอ ไม่อาจทนทานรับได้ ดังนั้นส่งซิ้งปู้เหลิง (ประกาศิตมือปราบ) เรียกตัวตุยเมี่ยกับแนฮ้วยกลับมา

ร่วมทางสู่ลำน้ำเอ็กจุ้ย เพื่อคุ้มครองราชโองการช่วยคน

แต่บ้อเช้งห่วงใยดังวลความปลอดภัยของทิชิ่วกับเชี๊กเสียวเชียงและพวก หลังจากส่งซากศพบุ้นเจียงกลับบ้านดระกูลบุ้น พร้อมกับบอกว่าบุ้นเจียงตายในเงื้อมมือเขา ก็ยืนยันขอร่วมทาง ลุ้ยก้วงกับถังมิ่งซื้อย่อมไม่ยอมล้าหลังเช่นกัน

แผนของจูกัวะชิงแซกับบ้อเช้งนี้ เป็นการใช้ความยอกย้อนสยบยอกย้อน ดุยจงย่องเต้ทรงกริ่งเกรงเชี๊กเสียวเชียงเปิดโปงความลับออกมา นอกจากมีพระบัญชาให้ขันทีเอี้ยมั่งไปถ่ายทอดราชโองการ ยังทรงมอบหมายให้ขันทีบี้ชังเกียงซึ่งมีฝีมือสูงเยี่ยมจัดการเรื่องนี้ด้วย

โป่วจงจือเห็นเรื่องราวหนักหนาสาหัส กลัวกระทบกระเทือนถูกตนเอง รีบขอความเห็นจากฉั่วเกีย ฉั่วเกียจึงสอนให้จัดส่งเล้งโป๊ยไป หากมีความจำเป็น ก็ให้สำเร็จโทษ “ผู้ปฏิบัติหน้าที่เกินขอบเขต”

เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่เพียงบ้อเช้ง ดุยเมี่ย แนฮ้วย ลุ้ยก้วง ถังมิ่งซื้อล้วนรุดมา แม้แต่กำลังสำคัญในนครหลวงทั้งสามสาย ก็รวมกันบนเส้นทางสายนี้

บุคคลเช่นอึ้งกิมลิ้งและกู่เซียะเชี้ยว ล้วนรู้จักหันหางเสือตามลมไหนเลยดูสถานการณ์ไม่ออก ยิ่งไม่กล้ากล่าวมากความ ยอมรับการ “จัดการ” แต่โดยดี

การหลบหนีถึงสุดขอบฟ้า การต่อสู้อย่างลำเขีญ ในที่สุดนับว่ามีข้อยุติแล้ว

ปัดเมฆเห็นอาทิตย์
สิ้นขมลิ้มรสหวาน

นี่ไยมิใช่เป็นความใฝ่ฝันของคนที่ขบกรามกล้ำกลืน

ถังเค่งกลับกลายเป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฤทธิไกรคนใหม่ การเคี่ยวกรำที่ผ่านมา ทำให้มันกลับกลายเป็นบุคคลที่เด่นล้ำ ค่อยสันทัดจัดเจนกว่าเดิม อย่าว่าแต่ความห้าวหาญองอาจ คุณธรรมน้ำมิตรของมันเป็นที่เคารพยกย่องของผู้คน สำหรับกับผู้มีอาชีพคุ้มกันภัยเช่นมัน บางครั้งนี่ยังมีประโยชน์กว่าวิทยายุทธอีก

ดังนั้นผู้คนไม่ต้องกลัวเสียเปรียบ อย่าได้กลัวการจ่ายออกไป

บางครั้งยอมเสียเปรียบจึงไม่เสียเปรียบ ที่จ่ายออกไปมักได้ผลรับกลับมา

ตอนนี้ถังเค่งได้มาแล้ว มันเพียงเศร้าเสียใจ กอฮวงเหลียงกับย่งเซ้ง ตลอดจนผู้คนในสำนักคุ้มกันภัยมากหลาย ต้องพลีชีวิตสูญเปล่า

...บางสิ่งที่จ่ายออกไป ไม่แน่ว่าจะได้ผลรับ

แต่หากไม่ยอมจ่ายออกไป กระทั่งโอกาสได้รับก็สูญสิ้นไป

นายทัพฮักกับปิงตังเซ้งก็ได้รับผลรับ

เพียงแต่แปดองครักษ์ของนายทัพฮักต้องสูญเสียชีวิตไปเจ็ดคน เช่นเดียวกับกอโกยฮ้วย อุ้ยอะม้อ อู้ช้วนเส็ง มกคิวเพ้ง ซิมเปียงยี้ ฉิ้งมิ่งแจ้ ฮึงเซ่งฮวง เทาเชิง หัวหน้าค่ายเทียมเมฆทั้งหลาย บริวารในสังกัดดึกแม่ทัพฮักเลี้ยงอีกมากหลาย เทพมือปราบเล้าด็กฮง และผู้ช่วยทั้งหก ล้วนต้องพลีชีวิตไป

ผู้คนที่พลีชีวิต ความจริงที่ถูกทำลายมีมากเกินไป ตอนนี้ต้องก่อร่างสร้างใหม่

ลุยก้วงฟื้นฟูตีกอสนีบาต

เสึกอั้งหลุยกับถังมี่งซื้อซ่อมแซมนครล้างคำมั่น
เช็กเสียวเซียงกอบกู้ค่ายเทียมเมฆขึ้นใหม่
ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเดินทางกลับตึกแม่ทัพ ตราครั้งนี้มันตอแยเรื่องราว
สูญเสียกำลังคน ต้องกลับไปอธิบายต่อบิดาชราสักครา
ทุกผู้คนล้วนมีภารกิจวุ่นวาย
ทุกผู้คนคล้ายเสาะพบหลักแหล่งที่พึ่งพิงชั่วคราว
เรื่องราวคล้ายสงบลงชั่วคราว

บทที่ 25
แค้นที่ต้องล้าง

แต่อึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวไม่คาดคิดเช่นนี้
พวกมันยังคงเฝ้าวิตกกังวลตลอดทั้งวัน
พวกมันเห็นว่าตัวเองถูกใส่ไคล้ปรักปรำ
...พวกมันแม้กระทำด้วยความคิดส่วนตัว แต่กีได้รับคำสั่งมหาเสนาบดีโป๋วจงจือ ให้มาไล่ล่าฆ่า “โจรทรยศ” จริงๆ
พวกมันย่อมไม่กล้าร้องอุทธรณ์โดยเปิดเผย เนื่องเพราะการกระทำเช่นนี้เท่ากับเป็นการฆ่าตัวตาย
พวกมันเห็นว่าโป๋วไจเสี่ยงเพียงถูกกดดัน มีความคับแค้นจำเป็นได้แต่ใช้แผนผ่อนปรนเช่นนี้
แต่แผนการผ่อนปรนนี้กลับ “ผ่อนปรน” เป็นเวลาสามเดือนเต็มๆ
เวลาสามเดือนที่ยาวนานนัก

สำหรับกับอึ้งกิมลิ้งและกู่เซียะเชี้ยว เป็นเวลาที่ต้องวิตกกังวลหวาดหวั่นระแวงตลอดเวลา

สามเดือนผ่านไปแล้ว กู่เซียะเชี้ยวกับอึ้งกิมลิ้งยังถูกทอดทิ้งอยู่ว่างโดยที่ไม่อาจออกจากที่พักโดยพลการ นับเป็นรสชาติที่ทั้งละล้าละลังและน่าอึดอัดนัก

ยังดีที่พวกมันแม้ไม่ถูกเรียกใช้ แต่ก็ไม่ได้รับการลงโทษ

นี่ทำให้พวกมันเชื่อว่า ขอเพียงเรื่องราวสงบลง พวกมันจะฟื้นตัวใหม่ ถูกโป่วจงจือและฉั่วเกียเรียกใช้อีกครา

ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งสมควรเป็นความหวาดวิตกของมันที่สุดกลับไม่อุบัติขึ้น

...การแก้แค้น

พวกมันกลัวการแก้แค้นจากเหล่านักสู้ที่สุด

พวกมันตามล้างตามล่า ดุกคามเข่นฆ่าถึงที่สุด “เหล่าโจร” ไหนเลยไม่คิดล้างแค้นได้?

แต่เรื่องราวคล้ายสงบลงจริงๆ มิเพียงไม่มีคนมาล้างแค้น นับแต่พวกมันเสียอำนาจ กระทั่งแขกเหรื่อที่มาเยือนก็แทบไม่มี

บุคคลที่ชั่วร้ายกว่าอสรพิษ กลอกกลิ้งกว่าจิ้งจอก ดุร้ายกว่าสุนัขป่าทั้งสองนี้ เพราะประสบชะตากรรมเดียวกัน จึงอยู่ร่วมกันอย่างใกล้ชิด ตระเตรียมว่าหากเกิดเหตุไม่คาดหมาย จะได้ผนึกกำลังรับมือศัตรู

ในชีวิตอึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยว คาดว่าไม่เคยใกล้ชิดสนิทสนมและร่วมมือกันถึงเพียงนี้มาก่อน ยามนี้ต่างยึดถืออีกฝ่ายหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รู้ใจถึงกับเรียกพี่เรียกน้องกัน

อึ้งกิมลิ้งอาขุมากกว่ากู่เซียะเชี้ยว ย่อมมีศักดิ์เป็นพี่

ทั้งสองส่งนามบัตรขอเข้าพบเล้งโป๊ย ฉั่วเกียและโป๋วจงจือหลายครั้งล้วนถูกปฏิเสธมิให้เข้าพบ

กลับเป็นคนข้างกายพวกมัน เนื่องเพราะพวกมันนับวันจะสูญเสียอำนาจ ผู้คนส่วนใหญ่ทยอยผละจากไป

คนผู้หนึ่งเมื่อสูญเสียอำนาจ ย่อมไม่มีสหาย

ยังดีที่พวกมันมีเงินทองอยู่บ้าง

ดังนั้นพวกมันยังสามารถดื่มสุรา หาความสุข แต่ที่ดื่มเป็นสุราขมมิหนำซ้ำไม่แน่ว่าจะสุขสันต์หรรษาจริงๆ

อาจบางทีเนื่องเพราะพวกมันใช้เงินจำนวนมาก ในที่สุดเห็นผลอยู่บ้าง เล้งโป๊ยยินยอมให้พวกมัน “เข้าพบ” แล้ว

แน่นอน เล้งโป๊ยวางก้ามเขื่องโข ยกตนข่มท่านอย่างที่อึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวไม่เคยประสบพบมาก่อน เมื่อตอนที่อึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวเป็น “คนสนิท” ของโป๋วไจเสี่ยง ฐานะของเล้งโป๊ยไม่แน่ว่าจะสูงล้ำกว่าพวกมัน แต่ตอนนี้เล้งโป๊ย “ยินยอม” ให้พวกมันเข้าพบ ตล้ายกับเป็นเรื่องโชคดีอย่างใหญ่หลวงนัก

คนผู้หนึ่งต้องยืบจมูกผู้อื่นหายใจ ได้แต่กล้ำกลืนรับการปฏิบัติดัวที่ไม่ยุติธรรมทั้งหลายเอาไว้

ยังดีที่การต้อนรับที่ไร้มารยาท แลกมาซึ่งข่าวที่สร้างความยินดีให้กับทั้งสองประการหนึ่ง

เล้งโป๊ยกล่าวว่า

“พวกท่านอดรนทนรออีกระยะหนึ่งเถอะ เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหา

เสนาบดี) ทำการตกลงกับทุกฝ่ายแล้ว ขอเพียงจูกัวะซิงแซไม่สร้างความลำบาก ย่องเต้ไม่ทรงสืบสาว ก็จะเรียกใช้พวกท่านใหม่"

อึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวพอฟัง ล้วนปีติยินดียิ่ง พร่ำกล่าวขอบคุณไม่ขาดปาก

เล้งโป๊ยตำหนิว่า

"แต่ตอนอยู่ที่แท่นแปดเซียน พวกท่านกลับกล้าเอ่ยถึงเสี่ยงเอี้ยนี่หมายความว่าอย่างไร คิดผลักความรับผิดชอบหรือ ดีที่เราถลบเกลื่อนให้กับพวกท่าน ไม่เช่นนั้นเพียงโทษฐานใส่ความ สามารถประหารพวกท่านทั้งตระกูล"

อึ้งกิมลิ้งแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา รีบกราบขอบคุณเล้งโป๊ยที่ "คุ้มครอง" วันหน้าต้องพลีชีวิตเข้าตอบแทนแน่นอน

เล้งโป๊ยค่อยคลายโทสะ กล่าวว่า

"พวกท่านกลับไปรอคอยเถอะ ตอนนี้อย่าได้รบกวนเสี่ยงเอี้ยอีก วันหน้าย่อมต้องมีข่าวดี เมื่อถึงเวลาเพียงหวังอย่าได้ลืมเลือนเรา"

อึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวรีบรับคำ อำลาจากมา ระหว่างเดินทางกลับตอนอยู่ในรถม้าก็เริ่มด่าทอเล้งโป๊ยวางก้ามเบ่งโข วันหน้าหากประสบความสำเร็จจะให้มันเห็นดี แต่เมื่อกลับถึงบ้านพัก ก็ใช้คนส่งของขวัญไปยังตึกตระกูลเล้ง

ไม่นานให้หลังเล้งโป๊ยใช้คนส่งข่าวมาว่า ฉั่วเกียทำความตกลงกับจูกัวะซิงแซ อนุญาตให้เช็กเสียวเชียงก่อตั้งค่ายเทียมเมฆใหม่ เป็นแนวร่วมของทางการ โดยมีเงื่อนไขมิให้แก้แค้นต่ออึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยว

อึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวและพวกพอฟัง ค่อยคลายใจลง พร้อมกับ

ส่งคนออกสืบเสาะ ทราบว่าเสี่กอั้งหลุยกับถังมิ่งชื้อวุ่นวายกับการฟื้นฟู นครล้างคำมั่น ลุ้ยก้วงวุ่นวายกับการกอบกู้ดีกอสนีบาต เซ็กเสียวเซียงกี วุ่นวายกับการก่อตั้งค่ายเทียมเบฆ ไม่อาจปลีกตัวมาจัดการกับพวกมันได้ ภัยอันตรายพอพ้นผ่าน อึ้งกิมลิ้งก็บังเกิดราคะจิตขึ้นอีกครา

มันแม้อายุสูงวัย แต่มีนางบำเรอมากหลาย หลังจากเกิดเรื่องครั้งนี้ เหล่านางบำเรอผละจากไปกว่าครึ่ง อึ้งกิมลิ้งยิ่งคิดยิ่งเคียดแค้น พอดีพบกับศิษย์สตรีของผู้วิเศษเก้าเร้นลับ นามเอ็งเล็กอ้อ

เอ็งเล็กอ้อความจริงมีรูปโฉมโนมพรรณอยู่หลายส่วน ทั้งยังมีเค้ายวนยั่ว คราก่อนถูกอาวุธลับบ้อเช้งสยบไว้ กลับยังไม่ตาย

ทั้งสองล้วนมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน กอปรกับมักมากกามคุณยิ่งเป็นคู่ขาที่เหมาะสม กลับสนิทสนมกลมเกลียวกันอย่างรวดเร็ว

ผู้คนขอเพียงมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน จะอยู่ร่วมกันได้โดยง่าย เหตุผลเช่นเดียวกับตอนที่ผู้คนดิ้นรนมีชีวิตรอด มักไม่เสียดายกับการทำลายล้างผู้อื่น

นับแต่โบราณกาลมา มนุษยชาติเพื่อความอยู่รอด ได้กระทำเรื่องราวที่ไม่คล้ายเป็นการกระทำของมนุษยชาติไม่น้อย

เรื่องราวเหล่านี้ แม้แต่เซ็กเสียวเซียงที่ถือคุณธรรมยังเคยกระทำ ไม่เสียดายกับการหนีเอาชีวิตรอดแต่กลางคัน อย่าว่าแต่ชนชั้นอึ้งกิมลิ้งและกู่เชียะเชี้ยว

กู่เชียะเชี้ยว อึ้งกิมลิ้ง เอ็งเล็กอ้อ ปังล่วงโอ้ว คักล่วงโป่วและซ่งล่วงจุ้ยกลับอยู่ร่วมกัน เพื่อรับภัยอันตรายเฉพาะหน้า

ภัยอันตรายเป็นสิ่งที่ท่านดูออกได้ สูดออกได้ สามารถรู้สึกได้ แต่ไม่

มีปัญญาสัมผัสมัน คลี่คลายมัน ลบล้างมัน

ภัยอันตรายที่คลี่คลายได้ ก็ไม่นับเป็นภัยอันตรายแล้ว

.....

เวลาผ่านไปท่ามกลางความหวาดวิตกของผู้คนอีกเดือนเศษ

กู่เซียะเชี้ยวเห็นว่ากำลังคนร่อยหรอ ดังนั้นลอบสั่งคักล่วงโป้วและพวกทั้งสามไปติดต่อกับบริวารเก่าที่ค่ายเทียมเมฆ เรียกตัวกลับนครหลวง คำตอบที่ทั้งสามนำกลับมารายงานคือ

"ไม่มีผู้ใดยอบติดตาบกู่กงจื้อ"

กู่เซียะเชี้ยวพอฟัง ตั้งจมูกที่ถูกต่อยหักอยู่แล้วยิ่งบิดเบี้ยวกว่าเดิม คล้ายกุนเชียงที่ถูกบิดหักเส้นหนึ่ง แขวนอยู่หว่างกลางสองแก้ม

อึ้งกิมลิ้งก็ทอดถอนใจ

ที่แท้ผู้คนที่มันส่งไปขอกำลังหนุนก็แยกย้ายกลับมารายงาน

พิรุณโลหิตโปรย จังเอ่งดิกฟังว่าอึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะเชี้ยวเสียอำนาจก็ยิดถือพวกมันเป็นโรคระบาด คอยหลีกลี้หนีห่าง

ปีศาจขาวสำอางยิวแซคลุกคลีกับเล้งโป๊ย ไม่เห็นอึ้งกิมลิ้งอยู่ในสายตาแต่แรก

เจ้าแห่งถั่วขาวเอี้ยงโต่วทราบว่าตอนแรกถูกกู่เซียะเชี้ยวและอึ้งกิมลิ้งหลอกลวง ถึงกับขับไล่ผู้คนที่เข้าไปขอพบออกมา

แม่ทัพตุงฮ้วงเตียจับเคี้ยยกทัพไปปราบศึกที่เขาฮกไซเนี่ย ไม่มีอารมณ์สนใจเรื่องของพวกมันอีก

กลับเป็นสามสิบหกแขนชิงจื้อเชี่ยงและเกลือโลหิตโฮ้วชิกเกี่ยม ยินยอมรุดมาช่วยเหลืออึ้งกิมลิ้งและกู่เซียะเชี้ยว

ยังมีโง้วซังเจ่ก ซึ่งเป็นบุคคลที่หลงเหลือในสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้ง แม้รับบาดเจ็บ ไม่อาจรุดมาได้ แต่ก็บ่งบอกว่า ขอเพียงอึ้งกิมลิ้งกับกู่เซียะ-เชี้ยวมีภัย ให้ไปหลบซ่อนที่แห่นแปดเซียน

อึ้งกิมลิ้งดื้นดันใจยิ่ง กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงยังคงเป็นโง้วเล่ายี่มีคุณธรรม ที่หลงเหลือล้วนเป็นคนถือผลประโยชน์ลืมคุณธรรม"

กู่เซียะเชี้ยวกล่าวอย่างขุ่นแค้นไม่คลายว่า

"ครั้งนี้เป็นงี่แป้ ใช้ให้เราล้มล้างค่ายเทียมเมฆชัดๆ ตอนนี้กลับต้องแบกหม้อก้นดำ ยังมีพี่น้องในค่ายเทียมเมฆปรกติให้เราปลอบขวัญพวกมัน ตอนนี้เกิดเรื่อง พวกมันล้วนไม่ช่วยเหลือเราแม้สักคนเดียว"

อึ้งกิมลิ้งกล่าวเสริมขึ้น

"เราไยมิใช่เป็นเช่นเดียวกัน เราเป็นผู้บัญชาการป้องปรามความไม่สงบ ตอนนี้กลับถูกกล่าวหาว่าใช้อำนาจโดยพลการ นี่นับเป็นอย่างไร"

กู่เซียะเชี้ยวขบกรามกล่าวว่า

"ตอนนี้เช็กเสียวเซียงก่อตั้งค่ายเทียมเมฆขึ้นใหม่ สักวันหนึ่งคงต้องตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับบ้านเมืองอีกครา"

ซ่งล่วงจุ้ยอดสอดคำมิได้

"แต่ผู้ที่ก่อตั้งค่ายเทียมเมฆใหม่ คล้ายมิใช่เช็กเสียวเซียง"

"มิใช่เช็กเสียวเซียง เป็นผู้ใด?"

"เป็น...ทิชิ่ว"

กู่เซียะเชี้ยวกล่าวอย่างตะลึงลาน

"ทิอิ้วแซ่หรือ?"

อึ้งกิมลิ้งร้องโพลงว่า

"ทิปู้เท้า (มือปราบแซ่ทิ) กลับกลายเป็นหัวหน้าโจรหรือ?"

ขามกะทันหันมันลืมเลือนว่า กู่เซียะเชี้ยวก็เคยดำรงตำแหน่งนี้

กู่เซียะเชี้ยวซักถามว่า

"นี่เป็นเรื่องราวใด?"

คักล่วงโป้วกล่าวเสริมขึ้น

"ที่พวกเราสืบทราบบาดือเช็กเสียวเซียงไม่มีกะใจปรับปรุงกิจการงานของค่ายเทียมเมฆ ส่วนทิชิ่วก็เบื่อหน่ายต่อตำแหน่งมือปราบบอกลาต่อจูกัวะชิงแซ ยินยอมกอบกู้เกียรติภูมิของค่ายเทียมเมฆแทน"

กู่เซียะเชี้ยวรู้สึกเป็นเรื่องราวเหลวไหล กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า สี่ยอดมือปราบหลงเหลือสามยอดมือปราบแล้ว?"

อึ้งกิบลิ้งลำดับความคิดแล้วกล่าว

"นี่ไม่มีใดน่าประหลาด ค่ายเทียมเมฆผนวกเข้ากับทางการแล้ว ทิชิ่วเป็นหัวหน้าโจร ไม่มีใดไม่ถูกต้อง"

เองเล็กอ้อทดานข้างกล่าวเสริมขึ้น

"ซึ่งความจริง ระหว่างเจ้าหน้าที่กับโจรกั้นเพียงเส้นสายใยเดียวเท่านั้น"

อึ้งกิบลิ้งรับราชการมาหลายสิบปี พอฟังเอ็งเล็กอ้อกล่าวเช่นนี้ รู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก รีบกล่าวว่า

"ชนชั้นสตรีเข้าใจอันใด?"

กู่เซียะเชี้ยวกดกังวลขึ้นบาอีกครา กล่าวว่า

"อย่างนั้นเซ็กเสียวเซียงไปที่ใด?"

คักล่วงโป่วกล่าวว่า

"ไม่ทราบ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ล่วงรู้ข่าวคราวของมัน"

ปังล่วงโฮ้วกล่าวเสริมขึ้น

"ฟังว่าเสักอั้งหลุยกับฮักเลี้ยงชุนจุ้ยก็กำลังตามหามัน"

กู่เซียะเชี้ยวพึมพำด้วยความวิตกกังวลว่า

"เซ็กเสียวเซียง เสักอั้งหลุย ฮักเลี้ยงชุนจุ้ย..."

อึ้งกิมลิ้งพลันตากระจ่างวูบ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านว่าเซ็กเสียวเซียง เสักอั้งหลุยกับฮักเลี้ยงชุนจุ้ยอยู่ด้วยกัน จะก่อกวนเป็นเรื่องราวใด?"

กู่เซียะเชี้ยวขบคิดแล้วเข้าใจในบัดดล อดยิ้มออกมามิได้ กล่าวว่า

"ก่อนนี้พวกมันเป็นศัตรูความรัก เพียงเลิกถินแหนงแคลงใจชั่วคราว ดอนนี้เรื่องราวสงบลง พวกมันทั้งสามไม่แน่ว่าจะ..."

อึ้งกิมลิ้งก็ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทางที่ดีปล่อยให้พวกมันชิงรักหักสวาทกัน พวกเราจะได้นอนตาหลับ"

กู่เซียะเชี้ยวก็ยินดีขึ้นมา ถามว่า

"ไม่ทราบสามสิบหกแขนกับเกลือโลหิตจะมาถึงเมื่อใด?"

ปังล่วงโฮ้วกล่าวว่า

"ประบาณยามซิง (สิบหกนาฬิกา) จะมาถึง"

อึ้งกิมลิ้งกุมมือกู่เซียะเชี้ยวด้วยความยินดี กล่าวว่า

"มามามา เพราะความวุ่นวายของเชียวเสียวเซียง เสียอั้งหลุยกับยักเลี้ยงชุนจุ้ย พวกเราสมควรร่ำดื่มสักครา"

พวกมันไม่เพียงดื่มสุรา ยังดื่มน้ำแกง

พวกมันก็เป็นเช่นเดียวกับคนร่ำรวยมีเงินทองทั้งหลายเพียงรับประทานกับ ไม่รับประทานข้าว

ยักล่วงโป้วและพวกทั้งสามความจริงมีศักดิ์ศรีด้อยต่ำ ไม่กล้านั่งร่วมโต๊ะกับอึ้งตั่วนั้งและกู่กงจื้อ แต่หลังจากที่คนทั้งสองเสียอำนาจ พวกมันคล้ายมีศักดิ์ฐานะสูงขึ้น มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังคงหลีกเลี่ยงจากการดื่มกินร่วมโต๊ะกับอึ้งกิมลิ้งและกู่เชียะเชี้ยว

อึ้งกิมลิ้งดื่มกินถึงกลางคัน ก็ชูจอกชักชวนจันทร์ กล่าวว่า

"ค่ำคืนงดงามทิวทัศน์ตระการ เราขอคารวะจันทร์กระจ่างสักจอก"

กู่เชียะเชี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"งี่เฮีย (พี่ร่วมสาบาน) ไฉนมีอารมณ์สุนทรีย์เช่นนี้?"

"หากเราไม่คารวะจันทร์ เกรงว่าวันหน้าคิดคารวะ ก็ทำไม่ได้แล้ว"

"คำพูดนี้หมายความอย่างไร?"

"วันเวลาที่ผ่านมา เงินในคลังมีแต่จ่ายออก ไม่มีรายรับเข้ามา หากเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่าตัวตึกนี้ต้องขายให้กับผู้อื่นแล้ว"

กู่เชียะเชี้ยวก็บังเกิดความสะทกสะท้อน หางตาเปียกชุ่มเล็กน้อย กล่าวว่า

"งี่เฮียมีบุญคุณต่อเราดุจขุนเขา ได้รับผลกระทบกระเทือนจากเรื่องนี้ เรา...ไม่ทราบกล่าวขอบคุณอย่างไรดี"

พลางยืดคอดื่มสุราลงไป มันอยู่ในนครหลวงย่อมมีทุนรอนเช่นกัน

แต่ด้านกำลังทรัพย์ยังสู้อึ้งกิมลิ้งไม่ได้

อึ้งกิมลิ้งมองดูมัน พลันกล่าวอย่างจริงจัง

"ท่านอย่าได้ขอบคุณเรา เรายังต้องขอบคุณท่าน"

กู่เซียะเชี้ยวงงงันวูบ กล่าวว่า

"เป็นเราสร้างความยุ่งยากแก่งี่เอีย บังเกิดความละอายเสียใจยิ่งงี่เอียไยต้องกล่าวขอบคุณ?"

อึ้งกิมลิ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากท่านไม่บริจาคให้ ไหนเลยคลี่คลายอันตรายของเราได้?"

"ให้เราบริจาคอันใด?"

อึ้งกิมลิ้มจิบสุราแล้ววางลง พร้อมกับวางมือลงบนโต๊ะ ค่อยกล่าวทีละคำ

"ศีรษะของท่าน!"

เสียงขาดคำ ผลักสองมือดันโต๊ะไม้จันทน์บ่วงพุ่งชนใส่กู่เซียะเชี้ยวคนก็ถอยปราดไปอย่างรวดเร็ว

กู่เซียะเชี้ยวเห็นโต๊ะพุ่งชนมา รีบทดตัวไปด้านหลังได้ยินเสียงฉับฉับ ที่เท้าแขนของเก้าอี้ไม้จันทน์พลันปรากฏปลอกเหล็กสองอันดีดพ่งออกมา รัดข้อมือทั้งสองของมันเอาไว้

กู่เซียะเชี้ยวดิ้นไม่หลุด สองเท้าทยอยเตะกราด โต๊ะไม้ลอยลิ่วขึ้นถ้วยถาดจานชาม ดลอดจนสุราน้ำแกงกระเซ็นซ่าน

เอ็งเล็กอ้อพลันถลันเข้ามา ใช้ขู่อี่เหล็กกระแทกใส่ทรวงอกกู่เซียะเชี้ยวอย่างหนักหน่วง

กู่เซียะเชี้ยวทางหนึ่งกระแทกเก้าอี้ไม้ ทางหนึ่งคิดโคจรพลังรับการ

จู่โจม พลันรู้สึกฟ้าหมุนคว้าง ดินโคลงเคลง จุดดังชั้งที่ท้องน้อยปวดแปลบจับใจ ผู่อี่เหล็กของเอ็งเล็กอ้อก็จู่โจมใส่ทรวงอกของมันแล้ว

กู่เซียะเชี้ยวกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง ร้องดังๆ ว่า

"สามล่วง"

เอ็งเล็กอ้อขณะจะจู่โจมซ้ำเติบ พลันปรากฏประกายมีดวูบคราหนึ่ง

ในช่วงเวลาเช่นนี้ กู่เซียะเชี้ยวกลับสามารถชักมีดบินที่สร้างชื่อแก่มันออกได้

ประกายมีดขับข้างแก้มเอ็งเล็กอ้อเป็นสีเขียวชีด

เสียงดิงคราหนึ่ง ประกายมีดถูกปัดปลิวกระเด็น

เป็นอึ้งกิมลิ้งกวัดแกว่งดาบเกลือดปลาเข้ามา คุ้มครองอยู่เบื้องหน้าเอ็งเล็กอ้อ

กู่เซียะเชี้ยวเบิกตาแทบฉีกขาด ขู่คำรามว่า

"เจ้า...ต่ำช้านัก"

มันคิดโคจรพลังกระแทกทลายเก้าอี้ที่นั่ง ดิ้นหลุดจากปลอกเหล็กบนที่เท้าแขน แต่พอโคจรพลัง อวัยวะภายในบิดปั่นป่วน ต้องกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้อีกคราว

ที่ด้านหลังพลันบังเกิดซุ่มเสียงสดใสไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านไม่ต้องการเก้าอี้ตัวนี้หรือ เราจะช่วยท่านเอง"

กู่เซียะเชี้ยวพอเหลียวหน้าไป เห็นประกายกระบี่สายหนึ่งฟันลงยังศีรษะดุจสายฟ้า

คราครั้งนี้กู่เซียะเชี้ยวแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ยามรีบร้อนคับขัน

ทั้งคนทั้งเก้าอี้หลบวูบไปด้านข้าง

ปฏิกิริยาของมันยังรวดเร็ว แต่พลังฝีมือไม่ฟื้นคืนมา

ประกายโลหิตฉีดกระจายในบัดดล

แขนข้างหนึ่งปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า เบือดกถึงพื้นนิ้วมือยังสั่นระริกคราหนึ่ง

แขนข้างนั้นหลุดจากปลอกเหล็กบนข้อมือ ขณะเดียวกันก็หลุดพ้นจากร่างของเจ้าของ!

กู่เซียะเชี้ยวแตกตื่นตะลึงลานกับที่

มันแทบไม่ยอมเชื่อว่านี่เป็นความจริง

...มันถูกฟันแขนขาดข้างหนึ่ง

...มันหลงเหลือแขนเพียงข้างเดียว

พริบตานั้นกู่เซียะเชี้ยวแตกตื่นตะลึงลาน กลับลืมความเจ็บปวดไป

คนจู่โจมกระบี่ที่ด้านหลังกลับเป็นเสือกอั้งหลุย

เสือกอั้งหลุยหน้าขาวซีด ปกคลุมด้วยแววอำมหิต กล่าวว่า

"ท่านจำได้หรือไม่ว่า ครั้งกระโน้นท่านลอบทำร้ายเซ็กเสียวเซียงอย่างไร?"

กู่เซียะเชี้ยวแค้นถึงที่สุด ที่มันแค้นที่สุดมิใช่เซ็กเสียวเซียง มิใช่เสือกอั้งหลุย หากแต่เป็นอึ้งกิมลิ้ง

...หากมิใช่อึ้งกิมลิ้งลอบทำร้าย มันไหนเลยสูญเสียพลังฝีมือถูกครึงติดกับเก้าอี้ สูญเสียแขนข้างหนึ่ง

กู่เซียะเชี้ยวแผดเสียงร้องว่า

"อึ้งกิมลิ้ง เจ้าไฉนกระทำต่อเราเช่นนี้?"

อึ้งกิมลิ้งกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"นี่เป็นเรื่องจนปัญญา ตั่วเนี้ยกับเซ็กเสียวเซียงรับปากเราว่าขอเพียงเราพยายามฆ่าท่าน พวกเขาจะปล่อยปละละเว้นเรา"

กู่เซียะเชี้ยวรู้สึกเจ็บแปลบปลาบจับใจ หลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกายต้องหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้าคนเลวชาติถ่าเดียรัจฉาน..."

เสี่กอั้งหลุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"กระบี่นี้เป็นเราฟันแทนเซ็กเสียวเซียง นอกจากนี้เราเรียนรู้ตำรับข้าวต้มรสชาติจากอิ่วใจบี่ ผสมอยู่ในสุรา กลับกลายเป็นสุรารสชาติไม่ทราบรสชาติเป็นอย่างไร?"

กู่เซียะเชี้ยวขู่คำรามว่า

"ท่านฆ่าเราเถอะ"

พลันได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดวาดว่า

"ช้าก่อน"

ซุ่มเสียงนี้กลับเปล่งจากปากผู้คนสามคน

ปังล่วงโฮ้ว ซ่งล่วงจุ้ยและดักล่วงโป่วล้วนมาแล้ว

ซ่งล่วงจุ้ยควงค้อนแดงทองจู่โจมใส่เสี่กอั้งหลุย ปังล่วงโฮ้วเสือกกระแทกกระบี่เหล็กใส่อึ้งกิมลิ้ง ดักล่วงโป่วกลับฟาดฝ่ามือทำลายเก้าอี้ไม้จากนั้นทำลายปลอกเหล็กบนที่เท้าแขน แบกร่างกู่เซียะเชี้ยววิ่งหลบหนี

กู่เซียะเชี้ยวหอบหายใจกล่าวว่า

"หนีไม่รอดหรอก..."

ดักล่วงโป่วไม่แยแสสนใจ แบกกู่เซียะเชี้ยววิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต

พวกมันเพิ่งโถบออกจากประตูใหญ่ พลันเห็นคนผู้หนึ่งสวมเสื้อขนสัตว์หนาเตอะ ยืนอยู่ใต้แสงจันทร์อย่างเยือนชา

เป็นลุ้ยก้วง

ดักล่วงโป่วด่อให้ห้าวหาญกว่านี้ ก็มิใช่คู่มือของลุ้ยก้วงเด็ดขาด

กู่เซียะเชี้ยวทราบว่า คราครั้งนี้มันต้องตายแน่แล้ว

แต่นอกจากเทพลิขิต ไม่มีผู้ใดทราบว่าตัวเองสำเร็จหรือล้มเหลว รอดชีวิตหรือดกดาย

ยามนั้นบนหลังคาตึกพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดวาดว่า

"กู่กงจื้อไม่ด้องกลัว เราบาช่วยท่าน"

คนผู้หนึ่งลอยลิ่วลงมา ถือกระบี่เข้าด่อสู้กับลุ้ยก้วง กลับเป็นเกลือโลหิดโฮ้วซิบเกี่ยม

ยังมีม้าเร็วอีกสามด้วควบขับมาถึง บนหลังม้ากึ่งกลางนั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้นร้องว่า

"กู่กงจื้อ พวกเรามาแล้ว รีบขึ้นม้า"

คนกล่าววาจาคือสามสิบหกแขนซิงจื้อเชี่ยง

ดักล่วงโป่วโลดแล่นเข้าห่า วางร่างกู่เซียะเชี้ยวลงบนหลังม้าตัวเองควบขับม้าอีกด้วหนึ่ง คนตวาดเร่งเร้า ม้าส่งเสียงร้องพลางพุ่งทะยานออกไป

กู่เซียะเชี้ยวทราบว่า ตนเองได้รับการช่วยเหลือจากคนเหล่านี้ อาจสามารถรอดชีวิตได้ จิตใจค่อยผ่อนคลาย พลันรู้สึกปวดแปลบที่แขนขาด ในใจคับแค้นรันทด ในที่สุดสิ้นสดิไป

...กู่เซียะเชี้ยวสามารถหนีรอดได้หรือ?

สามารถ

ไม่เพียงมันสามารถ แม้แต่ช่างล่วงจุ้ย ปังล่วงโฮ้ว คักล่วงโป่ว เกลือโลหิต และสามสิบหกแขนล้วนหนีรอดได้

อาจบางทีเสี่กอั้งหลุยกับลุ้ยก้วงเพียงคิดจัดการกับกู่เซียะเชี้ยว กู่เซียะเชี้ยวเมื่อหลบหนี พวกมันก็ไม่มีกะใจทำร้ายคน ช่างล่วงจุ้ยและพวกฉวยโอกาสหลบหนีไป

อึ้งกิมลิ้งเห็นกู่เซียะเชี้ยวหลบหนี ต้องกระทืบเท้าร้องว่า

"ไฉนปล่อยให้มันหนีรอดได้ ไม่อาจปล่อยเสือคืนป่า"

ขณะจะดิดตามไป เสี่กอั้งหลุยยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า

"แล้วไปเถอะ"

อึ้งกิมลิ้งยังร้อนรุ่มใจกว่าคนเหล่านี้อีก เนื่องเพราะมันทราบว่านอกจากกู่เซียะเชี้ยวไม่ฟื้นฟูพลังฝีมือ ไม่เช่นนั้นขอเพียงมีชีวิตอยู่ต้องล้างแค้นต่อมัน

...กู่เซียะเชี้ยวยังแค้นมันยิ่งกว่าแค้นเสี่กอั้งหลุยอีก

อึ้งกิมลิ้งไม่คิดปล่อยปละละเว้น และไม่กล้าปล่อยปละละเว้นกู่เซียะเชี้ยว มันไม่ต้องการให้ "คดีเชี่กเสียวเซียง" อุบัติซ้ำสองอีก

เสี่กอั้งหลุยยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"บันเทิงขาดข้างหนึ่ง ได้รับบาดเจ็บ ไยต้องร้อนรุ่มใคร่ฆ่ามัน?"

อึ้งกิมลิ้งกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"แต่หากมันไม่ตาย จะช้าเร็วต้องแก้แค้นต่อพวกเรา"

"ใช่ เช่นเดียวกับเชี่กเสียวเซียง"

อึ้งกิมลิ้งรู้สึกไม่ใคร่ถูกต้อง ดังนั้นฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ไป่ เช็กได้เฮียบไม่ถือสาความผิดพลาดผู้ต่ำต้อย มีใจกว้างดั่งมหาสมุทร ตั่วเนี้ยอภัยคนได้ถือภัย ไม่ผูกใจอาฆาตแต่อย่างไร"

เสี่กอั้งหลุยเลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใจคับแคบ มีความแค้นด้องล้าง ท่านไม่ทราบหรือ?"

อึ้งกิมลิ้งฝืนยิ้มกล่าวว่า

"แต่ตั่วเนี้ยกับเซ็กแจ่จู้รับปากเราแล้วว่า ขอเพียงเราช่วยพวกท่านกำจัดฆ่ากู่เซียะเชี้ยว จะไม่ถือสาเรื่องราวที่แล้วมา พวกท่านมีวาจาเป็นสัจจะ ย่อมด้องปล่อยปละละเว้นเราสักครา"

"หากข้าพเจ้ามีวาจาเป็นสัจจะ ก็ไม่ก่อตั้งนครล้างคำบั่นแล้ว"

อึ้งกิมลิ้งหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ท่านเป็นชาวยุทธจักร ไฉนกลับกลอกคืนคำ?"

"ท่านไม่เพียงเป็นผู้อาวุโสชาวยุทธจักร ทั้งยังเป็นขุนนางชั้นสูงคราก่อนท่านรับปากทิชิ่วอันใด สุดท้ายหลังจากที่เขารามือรับการจับกุมมิใช่จัดการเขาจนสาหัสปางตายหรอกหรือ?"

อึ้งกิมลิ้งทราบแล้วว่าเป็นเรื่องราวใด

...มันทำให้กู่เซียะเชี้ยวพลัดตกไปในหลุมพราง ตัวเองก็หลงกลอุบาย

อึ้งกิมลิ้งยังบากหน้ากล่าวโดยปราศจากความละอายว่า

"เราเป็นคนต่ำช้า พวกท่านเป็นวีรบุรุษวีรสตรี ไหนเลยถือสาคนกลับกลอกเช่นเรา?"

เสี่กอั้งหลุยกล่าวว่า

"เอาเถอะ ต่อให้ข้าพเจ้าไม่รักษาคำมั่น ก็ควรเคารพเซ็กตั่วกอที่มี

วาจาเป็นสัจจะตลอดมา”

นางกล่าวย้ำทีละคำว่า

“ท่านช่วยข้าพเจ้าทำร้ายกู่เซียะเชี้ยว ข้าพเจ้าจะไม่ฆ่าท่าน”

อึ้งกิมลิ้งค่อยคลายใจลง ขณะจะกล่าววาจาสักหลายคำ พลันบังเกิดซุ่มเสียงเยียบเย็นเสียงหนึ่งสอดขึ้น

“นางไม่ฆ่า เราฆ่า”

คนกล่าววาจา ย่อมเป็นลุ้ยก้วง

อึ้งกิมลิ้งรู้สึกตนเองศีรษะพองโต แทบโดเท่าทุกวัตถุเรื่องราวในโลกนี้ มิหนำซ้ำหนักอึ้งยิ่ง หนักอึ้งจนร่างของมันแทบทนทานรับไม่ได้

มันพอเห็นคนผู้นี้ ก็ทราบว่าไม่ว่าเหตุการณ์คลี่คลายอย่างไรคืนนี้ยากจะหนีรอดได้

พริบตานั้นมันบังเกิดความรู้สึกพิเศษพิสดารยิ่ง

มันบังเกิดความรักถนอมต่อบุปผาในสวนไม้ดอก จันทร์เพ็ญกลางลานดึก แม้แต่เอ็งเล็กอ้อที่ยืนชดช้อยอยู่ที่ห่างไปเป็นพิเศษ

...ผู้คนยามปรกติล้วนไม่รักถนอมต่อสิ่งที่มีอยู่ สิ่งที่ถือครอง และสิ่งที่อยู่ร่วมทุกเช้าค่ำวันคืน จวบกระทั่งถึงโอกาสพิเศษ ค่อยรักถนอมเป็นพิเศษ อาลัยอาวรณ์เป็นพิเศษ

อึ้งกิมลิ้งเป็นเช่นนี้เอง

มันมองจันทร์มองบุปผา และมองดูเอ็งเล็กอ้ออย่างอาลัยอาวรณ์ จากนั้นขวางดาบกล่าวว่า

“พวกเจ้าเมื่อคืนคำ มีผู้คนมากน้อยเท่าใดก็เข้ามาเถอะ”

ลุ้ยก้วงกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ตั่วเนี้ยบอกแล้วว่า นางกับเซ็กเสียวเซียงรักษาคำบั่น ผู้ที่คิดล้างแค้นต่อท่าน มีแต่เราคนเดียว แม้แต่ทิชิ่วก็ไม่ลดตัวล้างแค้นต่อท่าน"

อึ้งกิมลิ้งบังเกิดความหวังวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เซ็กเสียวเซียง เสี่กตั่วเนี้ยและทิชิ่วล้วนไม่ลงมือต่อเรา"

เสี่กอั้งหลุยรีบ่ห้า อึ้งกิมลิ้งร้องดังๆ ว่า

"อย่างนั้นขอเพียงเราโค่นท่านพ่ายแพ้ เราก็ไปได้แล้ว"

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านโค่นเราพ่ายแพ้ไม่ได้ ขอเพียงหนีรอดได้ ก็หนือย่างเต็มที่"

อึ้งกิมลิ้งกวัดแกว่งดาบ พลังดาบกระโชกบุปผาร่วงหล่นใบไม้พัดพลิ้ว มันทางหนึ่งจับจ้องมองลุ้ยก้วง ทางหนึ่งกล่าวเบาๆ กับเอ็งเล็กอ้อว่า

"ท่านคุ้มครองให้กับเรา คอยระวังเสี่กตั่วเนี้ย"

เอ็งเล็กอ้อรับคำเบาๆ จากนั้นกระแทกยู่อี่เหล็กใส่กลางหลังมัน

อึ้งกิมลิ้งส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ถลาไปเบื้องหน้าสามก้าว ลุ้ยก้วงก็กดนิ้วหัวแม่มือใส่หน้าผากมัน

อึ้งกิมลิ้งฟันดาบออก ลุ้ยก้วงชิงพุ่งโฉบออกไปดุจค้างคาว ทิ้งตัวลงที่ข้างกายเสี่กอั้งหลุย จับจ้องมองมันอย่างเย็นชาแต่ไกล

แผ่นฟ้าแผ่นดินโคลงเคลง กิ่งก้านไม้ดอกไหวโอนเอน

อึ้งกิมลิ้งรู้สึกศีรษะตนเองเบายิ่ง เบาจนแทบทรงกายไว้ไม่ได้ มันใช้ปลายดาบยันพื้น ชี้มือไปยังเอ็งเล็กอ้อ กล่าวอย่างยากเย็น

"เจ้า...เจ้าก็ลอบทำร้ายเรา...เพราะเหตุใด?"

เอ็งเล็กอ้อหน้าซีดขาว มือถือยู่อี่เหล็กถอยกายไปทีละก้าว กล่าวว่า

"ท่านไม่อาจโทษว่าเราได้"

"ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด?..."

เอ็งเล็กอ้อกวัดแกว่งยู่อี่เหล็ก ปากกล่าวว่า

"เราก็ต้องมีชีวิตสืบไป เราอยู่ร่วมกับท่าน เป็นความประสงค์ของพวกเขา เราถูกพวกเขาคร่ากุมที่เมืองเงียวยื่อ พวกเขาไม่ได้ฆ่าเรา เพื่อต้องการให้เราลงมือต่อท่านในคืนนี้"

อึ้งกิมลิ้งรู้สึกเบื้องหน้าสายตาแดงฉาน ไม่อาจเห็นชัดตา พอยกมือปาดไปบนใบหน้า ก็ปาดถูกโลหิตชุ่มโชก ปากหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกเจ้าล้วนหลอกลวงเรา..."

ลุ้ยก้วงกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ไม่อาจบอกว่าพวกเราหลอกลวงท่าน ตั่วเนี้ย เสียวเซียงและทิชิ่วล้วนไม่ลงมือ ที่แก้แค้นต่อท่านมีแต่เรา เอ็งเล็กอ้อก็ไม่ได้ 'แก้แค้น' ต่อท่าน นางเพียง 'ลอบทำร้าย' ท่าน พวกเราหาได้คืนคำไม่"

มันกล่าวเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะท่านรักษาคำพูดตลอดมา เราจึงเล่นคำกับท่าน เช่นเดียวกับคราก่อนท่านสยบทิชิ่ว ปล่อยให้ผู้คนทำร้ายเขา กลับบอกว่าท่านรักษาคำพูด ไม่แตะต้องมันแม้สักขุมขนหนึ่ง"

มันกล่าวสืบต่อ

"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หากไม่ตอบแทน เพราะไม่ถึงเวลา คำ

พังเพยโบราณนี้ ท่านคงเคยได้ยินมา แต่ไม่แน่ว่ายอมเชื่อ ท่านเชื่อก็ดี ไม่เชื่อก็ดี ดอนนี้เป็นเวลาชดใช้กรรมของท่าน ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

อึ้งกิมลิ้งมิใช่ไม่มีคำพูดจะกล่าว หากแต่พูดไม่ออก

พดไม่ออกตลอดกาล

.....

ตอนที่กู่เซียะเชี้ยวเริ่มส่งเสียง เป็นเวลาที่เจ็บแผล

ความเจ็บปวดมิใช่ทนทานรับไม่ได้ ที่ทนทานรับไม่ได้คือความรู้สึกของแขนขาด

สิ่งที่สูญเสียไปไม่สามารถหวนกลับคืนมา มันกลับกลายเป็นคนแขนขาด พกพาความพิการ พกพาความเสียใจไปตลอดกาล

คักล่วงโป่วและพวกอยู่ร่วมด้วย พวกมันหลบซ่อนตัวอยู่ในตึกที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ของกู่เซียะเชี้ยวหลังหนึ่ง ยึดถือว่าผ่านได้เท่าใดนับเป็นเท่านั้น

แต่สามสิบหกแขนกับเกลือโลหิตไม่เห็นด้วย

สามสิบหกแขนเห็นว่า หลบซ่อนอยู่ที่นี้ไม่ใช่วิธีที่ดี จะช้าเร็วต้องถูกฝ่ายตรงข้ามเสาะพบ สมควรหลบหนีออกจากนครหลวง หาสถานที่ซ่อนตัว รอจนกู่เซียะเชี้ยวทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ค่อยวางแผนล้างแค้น

เกลือโลหิตเห็นว่า ดอนนี้หากไม่หลบหนีออกจากนครหลวง เกรงว่าหลบหนีออกไปไม่ได้อีก ทางการปล่อยให้เชีกเสียวเชียงและพวกกระทำการตามอำเภอใจ จะช้าเร็วต้องมีราชโองการล้างตระกูลพวกมัน

กู่เซียะเชี้ยวมิสู้ลอบเร้นออกจากนครหลวงจึงปลอดภัยกว่า

กู่เซียะเชี้ยวบังเกิดความผิดหวังในตัวงี่แป้โป่วจงจือ ถูกการลอบทำร้ายของงี่เฮียอึ้งกิมลิ้งทำลายความคิดต่อสู้ไป สามสิบหกแขนและเกลือโลหิตมีบุญคุณช่วยชีวิตต่อมัน ย่อมคล้อยตามคำพูดของทั้งสอง ตระเตรียมออกจากนครหลวง

แต่เกลือโลหิตเห็นว่า ตอนนี้กู่เซียะเชี้ยวชื่อเสียงเหลวแหลกต่ำใต้แม้ไพศาล เกรงว่าไม่มีที่ยืนหยัดทรงกาย มิสู้ฉวยโอกาสก่อนที่จะมีราชโองการล้างตระกูล นำทรัพย์สินเงินทองของมีค่า แลกเป็นอัญมณีจินดาที่พกติดตัวได้โดยง่าย หลบหนีออกจากนครหลวง วันหน้าคิดก่อการใหม่ จะได้มีทุนรอนอย่างเต็มที่

กู่เซียะเชี้ยวบาดเจ็บแขนขาด ไม่มีเวลาขบคิดมากความ มอบหมายให้คักล่วงโป่วและพวกขายทอดทรัพย์สินออกไป แต่สามสิบหกแขนกล่าวว่า

"เรื่องการซื้อขาย ยังคงให้พวกเราดำเนินการ ไม่เช่นนั้นท่านทั้งสามเสนอหน้า จะถูกผู้คนดูออกว่า กู่กงจื้อคิดหอบสมบัติหลบหนีไป"

เกลือโลหิตกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเราล้วนลงเรือลำเดียวกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ไปจากผู้ใด เพียงหวังพึ่งบารมีกู่กงจื้อ มีเงินทองจับจ่ายมากกว่าเดิม"

ดังนั้นสามสิบหกแขนกับเกลือโลหิตหอบทรัพย์สินซึ่งกู่เซียะเชี้ยวให้ขายทอดจากไป คักล่วงโป่วกับปังล่วงโฮ้วรั้งอยู่ในตึกเก่าคอยคุ้มครองกู่เซียะเชี้ยว มีแต่ช่งล่วงจุ้ยติดตามไปดูแลการขายทอดทรัพย์สินของพวกมัน

หลังเที่ยงวันนั้น ช่งล่วงจุ้ยถูกทุบตีจนหน้าฟกช้ำดำเขียวกลับมา สามสิบหกแขนกับเกลือโลหิตกลับหอบทรัพย์สินหลบลี้หนีหน้าไป

กู่เซียะเชี้ยวเมื่อได้รับรายงาน ก็ลากฝีเท้าออกบา ยังลานตึก แหงนหน้ามองท้องฟ้า

ฟ้ายังคงเดิม หิมะยังคงเดิม
ฟ้าที่แท้มีน้ำใจหรือไม่?
สวรรค์ที่แท้ยินยอมให้มันมีชีวิตสืบไปหรือไม่?
กู่เซียะเชี้ยวพลันหันกายไป ออกคำสั่งว่า
"พวกเราออกจากเมือง"
...มาดว่าไม่มีเงิน ต่อให้ถูกผู้คนหลอกลวง ขอเพียงสามารถหลบหนีออกจากนครหลวง หลบหนีไปไกลแสนไกล มันก็มีความหวังมีชีวิตสืบไป มีความหวังล้างแค้น

.....

กู่เซียะเชี้ยวและพวกลอบหลบหนีออกจากนครหลวง

ตลอดราชทาง กลางวันพักผ่อนกลางคืนเดินทาง กู่เซียะเชี้ยวรับบาดเจ็บสาหัส ไม่มีเวลาพักผ่อน ปากแผลเน่าเปื่อยเลวร้าย มันได้แต่ขบกรามกลั้นกลืน

มันประหวัดนึกถึงเซ็กเสียวเซียง

เซ็กเสียวเซียงก็แขนขาดข้างหนึ่ง ผ่านวันเวลาทลบหนือย่างยาวนาน

มันเพลันเข้าใจความรู้สึกของเซ็กเสียวเซียงในตอนนั้น

...โลกนี้อาจไม่มีผู้ใดเข้าใจเซ็กเสียวเชียงยิ่งกว่าบัน และไม่มีผู้ใดเข้าใจความรู้สึกของบันตอนนี้ยิ่งกว่าเซ็กเสียวเชียง

กู่เชียะเชี้ยวขบกรามกล้ำกลืน ยึดบังเหียนม้าด้วยแขนเดียว ข้ามภูเขาลุยแม่น้ำ ผ่านสถานที่ยากไกล เข้าพบผู้คนมากหลาย แต่ล้วนได้รับการปฏิเสธ ถึงกับยังคิดคร่ากุมสังหารพวกมัน

กู่เชียะเชี้ยวค่อยทราบว่า คนผู้หนึ่งหลังจากสูญเสียอำนาจมีชะตากรรมอย่างไร มีสุรามีเนื้อมากสหาย เภทภัยกล้ำกรายอยู่เดียวดาย

แต่กู่เชียะเชี้ยวไม่ถึงกับอยู่เดียวดาย

มันยังมีคักล่วงโป่ว ซ่งล่วงจุ้ยและปังล่วงโฮ้ว

ตอนนี้มันเพิ่งทราบว่า คนสนิททั้งสามนี้ให้ความเอาใจใส่ต่อมันปานใด จงรักภักดีต่อมันเพียงไหน

มันลอบสัตย์สาบานว่า ขอเพียงตัวเองมีหน้ามีตาใหม่ ต้องตอบแทนน้ำใจพวกมันทั้งสามเป็นอย่างดี

แต่ที่เบื้องหน้ายังคงเป็นเส้นทางที่ยาวไกลไม่สิ้นสุด ศัตรูที่แยกแยะไม่ชัดแจ้ง การหลบหนีที่ไม่มีวันสิ้นสุด และหลุมพรางที่ไม่ระวังต้องพลัดตกลงไป

มันทราบว่าเซ็กเสียวเชียงและพวกยังตามล่ามัน

มันต้องมีชีวิตต่อไป

ดังนั้นมันหลบหนีอย่างสุดความสามารถ

ขอเพียงสามารถมีชีวิต ต่อให้ต้องจ่ายค่าตอบแทนใหญ่หลวงกว่านี้มันก็ยินยอม

มันหลบหนีด้วยความยากลำบากยิ่ง และยากเย็นยิ่ง แต่มันยังคิด

หลบหนี ยังคงหลบหนี

จวบกระทั่งวันหนึ่ง กู่เซียะเชี้ยวหลบหนีถึงแท่นแปดเซียน พบกับโง้วซังเจ่ก ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งที่หลงเหลืออยู่

โง้วซังเจ่กแทบจดจำมันไม่ออก เมื่อจดจำออกก็กล่าวว่า

"ท่านมาแล้ว เราทราบว่าท่านต้องมา ผู้คนในที่นี้เท่ากับเป็นคนของท่าน หากไม่ได้รับความเห็นชอบจากเรา ไม่มีผู้ใดกล้าทำร้ายท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง ท่านอยู่ที่นี้อย่างวางใจไม่ต้องหลบหนีอีกแล้ว"

กู่เซียะเชี้ยวพอฟัง อดร่ำไห้ออกมาบิได้

ร่ำไห้ออกเสียงออกมา

ท่านไม่กล้าเชื่อว่าลูกผู้ชายคนหนึ่งจะร่ำไห้เช่นนี้

กู่เซียะเชี้ยวเองก็ไม่เชื่อ

หากเป็นเมื่อกาลก่อน มันอาจไม่เชื่อว่า บุคคลเช่นมันจะหลั่งน้ำตาบิหนำซ้ำร่ำไห้ถึงเพียงนี้

โง้วซังเจ่กจัดงานเลี้ยง "รับขวัญ" ให้กับมัน

กู่เซียะเชี้ยวไม่เคยอดอยากเช่นนี้เป็นเวลานาน มิหนำซ้ำไม่ได้ผ่อนคลายเช่นนี้เป็นเวลานาน

ประสาททุกส่วนของมันเขม็งตึงเครียดตลอดมา ตึงจนแทบขาดไป

ในที่นี้ มันสามารถรับประทานอย่างเต็มที่ ผ่อนคลายอย่างเต็มที่ พักรักษาตัวอย่างเต็มที่

ตลอดรายทางมันคิดผ่อนคลายก็ไม่กล้า คิดรับประทานให้ดีก็ไม่มีเงินเพอ คิดปล้นชิงทรัพย์ ก็กลัวสร้างความตื่นตัวแก่ศัตรู ดังนั้นขินขอม

อดอยาก ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ อาการบาดเจ็บของมันค่อยทุเลา แต่หากไม่พักรักษาตัวอย่างเต็มที่ ยากจะหายดีได้

ยามนี้กู่เซียะเชี่ยวอาบน้ำชำระกาย ชะล้างคราบสกปรกไป รับประทานอาหารอย่างเต็มที่ รู้สึกว่าความมั่นใจที่สูญเสียไปค่อยกลับคืนมา

โง้วซังเจ่กพลันผุดลุกขึ้น กล่าวกับสหายชาวบู๊ลิ้มที่มาร่วมงานเลี้ยงว่า

"กู่กงจื้อท่านนี้เป็นบุคคลที่เด่นล้ำในยุทธจักร และเป็นคนกระเดื่องดังในวงราชการ"

ทุกผู้คนปรบมือสนับสนุน กู่เซียะเชี่ยวกลับรู้สึกกระดากอยู่บ้าง แต่ในห้วงสมองอดปรากฏภาพเหตุการณ์ที่เคยยิ่งใหญ่ในค่วยเทียมเมฆ และประสบความสำเร็จในวงราชการมิได้

"กู่กงจื้อท่านนี้สามารถไต่เต้าขึ้นมา ล้วนอาศัยคำจำกัดความสองประโยค ซึ่งคือ..."

รอยยิ้มบนใบหน้าโง้วซังเจ่กชะงักค้าง กล่าวต่อทีละคำ

"ขายสหายหวังลาภยศ ลงมือด้วยอำมหิต!"

กู่เซียะเชี่ยวความจริงคิดการวะสุราต่อผู้คน แต่ไม่มีผู้ใดชูจอกต่อมัน ทุกผู้คนจับจ้องบองมันอย่างเย็นชา ดวงตาเต็มไปด้วยแววหยามเหยียดดูแคลน ถึงกับมีคนถ่มน้ำลายใส่พื้น

"คราก่อนพวกเราสี่เฒ่าฟ้าทอดทิ้งช่วยเหลือมันจับกุมผู้ต้องหา มันหยิบยืมสถานที่นี้กระทำการ แต่ชิงฆ่าปาเล่าซา (อันดับสามแซ่ปา) ปล่อยให้ไอ้เล่าสี (อันดับสี่แซ่ไอ้) หาที่ตาย ยิงสังหารอุ้นเล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่อุ้น) อย่างทารุณ"

โง้วซังเจ่กกล่าวถึงตอนนี้ ซุ่มเสียงเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราด ร้องถามว่า

"ท่านทั้งหลายลองตัดสินดูว่า บุคคลเช่นมัน สมควรช่วยเหลือมันหรือไม่ มันมีสภาพเช่นนี้ ใช่บอกว่าฟ้ามีทิพยเนตรหรือไม่?"

กู่เซียะเชี้ยวเงยหน้าขึ้น
มือของมันก็สั่นระริก
มันส่งเสียงร้องเรียกว่า
"ล่วงโป้ว ล่วงจุ้ย ล่วงโฮ่ว"
คักล่วงโป้ว ซ่งล่วงจุ้ยและปังล่วงโฮ้วสาวเท้าก้าวปราดเข้ามา
กู่เซียะเชี้ยวกล่าวกระหึดกระหอบว่า
"พวกเราไปจากที่นี้"
แต่มันเพิ่งผุดลุกขึ้น ต้องกระแทกนั่งลงอย่างอ่อนล้า
โง้วซังเจ่กกล่าวว่า

"สุราอาหารที่ท่านดื่มกินมีพิษ พิษชนิดนี้เรียกว่าเชี่ยเง่งเชียง (ขี้มรับเชียน) เป็นเส็กตั่วเนี้ยเรียนรู้จากอิ่วไจบี่ สามสิบหกแขนกับเกลือโลหิตซึ่งเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับอิ่วไจบี่ นับแต่ทราบว่าท่านหนีเอาชีวิตรอด ปล่อยให้อิ่วไจบี่ถูกคร่ากุมกีดิดแก้แค้นต่อท่าน ท่านคงรับรู้วิธีการแก้แค้นของพวกมันแล้วกระมัง?"

มันกล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"ยาพิษนี้ไม่ฆ่าคน แต่จะทำให้ท่านเจ็บปวดทรมานยิ่งกว่าความตาย เจ็บปวดรวดร้าวจนต้องฆ่าตัวตาย"

ผู้คนแยกย้ายจากไปหมดสิ้น ในบริเวณเพียงหลงเหลือโง้วซังเจ่กที่

ผมขาวโพลนแต่ผู้เดียว

กู่เซียะเชี้ยวรู้สึกอวัยวะภายในรุ่มร้อนราวถูกไฟสุม เจ็บปวดจนสุดทนทาน แผดเสียงร้องว่า

"สามล่วง ลงบืด"

ซ่งล่วงจุ้ย ร้องคำ พุ่งหมัดต่อยออก กลับต่อยใส่กู่เซียะเชี้ยว

จมูกของกู่เซียะเชี้ยวถูกต่อยหักอีกครา

เลือดคำเดาไหลทะลักออกมา มันกลั้นกลืนความเจ็บปวด คิดหมายชักขวาน ขวานไม่ได้พกติดตัว ได้แต่ชักมีด มีดก็ไม่อยู่ข้างกาย

มีดอยู่ในมือตักล่วงโป้ว

ขวานอยู่ในมือปังล่วงโซ้ว!

กู่เซียะเชี้ยวถูกโค่นล้มโดยสิ้นเชิง

มันทราบว่าตัวเองจบสิ้นแล้ว

คนผู้หนึ่งต่อให้จบสิ้นจริงๆ ก็ไม่สิ้นหวังยิ่งกว่าทราบว่าตัวเอง "จบสิ้นแล้ว"

กู่เซียะเชี้ยวคิดดิ้นรนลุกขึ้น แต่ความเจ็บปวดทำให้มันล้มลงกับพื้น ร่างงองุ้มดุจกุ้งเผา สั่นกระดุกอยู่ตลอดเวลา

มันยังได้ยินซ่งล่วงจุ้ยและพวกทั้งสามกล่าวว่า

"เจ้าตัววิบัติ หากติดตามเจ้า นับว่าเคราะห์ร้ายไปแปดชั่วชาติ"

"พวกเราคิดจัดการกับเจ้าแต่แรก แต่เนื่องเพราะรับปากเซ็กแจ่จู้ต้องแสร้งเป็นปรนนิบัติท่าน ปล่อยให้ท่านมาถึงแท่นแปดเซียน พบกับโง้วเล่าเอี้ย ค่อยเปิดเผยศักดิ์ศรีออกมา"

"พวกเรากับสามสิบหกแขนและเกลือโลหิตสมคบคิดกันแต่

แรก ไม่เช่นนั้นมันไหนเลยไม่ฆ่าท่าน พวกเราไหนเลยติดตามท่านตกระกำลำบาก?"

กู่เซียะเชี้ยวกระเสือกกระสนดิ้นรน เสาะพบไหสุราที่ทิ้งอยู่บนพื้นใบหนึ่ง ใช้ศีรษะชนไหแตกเก็บเศษเคลือบชิ้นหนึ่ง ยกมือสั่นระริกคิดหมายปาดปลายแหลมของเศษเคลือบใส่ลำคอตัวเอง

ทันใด คนผู้หนึ่งยื่นจับมือของมันไว้

จากนั้นให้มันสูดดมสิ่งของชิ้นหนึ่ง

กู่เซียะเชี้ยวสูดเข้าไปลึกๆ หลายคำ อาการเจ็บปวดภายในกายก็ค่อยๆ เสื่อมคลายราวปาฏิหาริย์

คนผู้นั้นหยิบยื่นบีดน้อยเล่มหนึ่ง ขวานน้อยเล่มหนึ่งแก่มัน

กู่เซียะเชี้ยวซุกมีดไว้ในแขนเสื้อ กำขวานแนบแน่น ค่อยปลุกปลอบกำลังขวัญเงยหน้าขึ้น

คนผู้นั้นเป็นคนชุดขาวแขนเดียว เค้าใบหน้าหล่อเหลาอ้างว้างผู้หนึ่ง

เป็นเช็กเสียวเซียง!

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านหลงเหลือแขนเดียว เราก็มีแขนเพียงข้างเดียว อาการบาดเจ็บก็ทุเลาลงแปดส่วนในมือท่านมีบีดขวาน ในมือเราก็มีกระบี่วิเศษ ท่านถูกพวกพ้องตีตัวออกห่าง เราก็เคยถูกท่านทรยศ"

เขาชักกระบี่ บังเกิดเสียงดังกระหึ่มดุจมังกรคำราม ปากกล่าวว่า

"พวกเราจะได้พิสูจน์ความเป็นตาย คิดบัญชีกันสักครา"

พวกเขาถึงเวลาคิดบัญชีกันแล้ว

คนมีชีวิตอยู่ในโลก หนี้บัญชีนี้ควรสะสางสักครา อยู่ที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น

อรุณราง

เขานั่งอยู่ภายในเกี้ยวซึ่งติดตั้งล้อเลื่อน มองดูลำน้ำเอ็กจุ้ยแต่ไกล ชายเสื้อพัดพลิ้วเล็กน้อย สะเก็ดน้ำกระเซ็นแปดเปื้อนถูกเสื้อผ้าของเขา

เขามีดวงตาที่มากน้ำใจ แต่ฉายาของเขาเรียกว่าบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ)

บ้อเช้งแสดงว่ากำลังรอคน

...บ้อเช้งรอผู้ใด?

บุคคลที่บ้อเช้งรอคอยปรากฏขึ้นแล้ว

เขาเดินมาตามเส้นทางซึ่งทอดจากตึกตระกูลไฮ้แท่นแปดเซียนอย่างเหนื่อยล้า

เขายังหล่อเหลาเยาว์วัย แต่แววกร้านกรำบนใบหน้า ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงวันเวลาที่คล้อยผ่าน และชีวิตที่มากรัก

เขาเดินไม่เร่งร้อนไม่เชื่องช้า เดินทอดน่องมา ท่าทางแฝงแววทระนงสง่างาม แต่แสดงออกซึ่งความเหนื่อยล้าไร้ที่พึ่งชนิดหนึ่ง

บ้อเช้งผงกศีรษะให้กับเขา กล่าวว่า

"ท่านให้[illegible]ถึงฮักเลี้ยงซุนจุ้ยกับเส็กตั่วเนี้ย เราใช้ทิเกี่ยมกับตั้งเกี่ยมส่ง[illegible]"

ผู้มาย่อมเป็นเช็กเสียวเซี[illegible]

เช็กเสียวเซียงกล[illegible]ล้าว่า

"ขอบคุณ"

เขากล่าวเพียงคำเดียว วีรบุรุษคบหา ไม่จำเป็นต้องพร่ำกล่าวไร้สาระ

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เราไม่ได้ถามในจดหมายเขียนว่าอะไร"

"ท่านไม่ได้ถาม"

"เราก็ไม่ได้เปิดจดหมายออกอ่าน"

"ท่านย่อมไม่ทำเช่นนี้"

"แต่เราคาดเดาออกว่าในจดหมายเขียนว่าอะไร"

เช็กเสียวเชียงนิ่งเงียบงัน

เขาพอนิ่งเงียบงัน คล้ายเป็นชายชราผู้หนึ่ง

บ้อเช้งเอื้อนว่า

"ฟ้าหากมีรักฟ้าก็ชรา เมฆฝนบดบังจันทร์ฉายหมองหม่น มากรักดูไปคล้ายไร้รัก รักถึงเข้มข้นกลายเป็นเจือจาง ท่านไม่คิดเป็นเครื่องถ่วงเส็กตั่วเนี้ย ดังนั้นในจดหมายบอกให้เส็กตั่วเนี้ยกับฮักเลี้ยงกงจื้อแต่งงานอยู่กินกัน ส่วนตัวท่านเอง..."

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"อาจแสวงหาความตาย อาจปลงผมออกบวช อาจจากไปไกลแสนไกล"

เช็กเสียวเชียงทอดตามองไปที่ไกลตา ซึ่งเป็นที่ซึ่งผิวน้ำรางเลือน สายลมเหน็บหนาว ปากกล่าวว่า

"เพราะสืบเนื่องจากเรา มีคนเสียชีวิตมากหลาย ในจำนวนนี้มีบุคคลที่เราเคารพรัก และเป็นคนที่เคารพรักเรา พวกเขาล้วนตายแล้ว แต่เรายังมี

ชีวิตอยู่...."

มันคล้ายขยิ้มออกมากล่าวว่า

"ท่านบอก เรามีชีวิตสืบไปไย่กัน?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เราทราบว่าเราเกลี้ยกล่อมท่านไม่ได้ เช่นเดียวกับที่เกลี้ยกล่อมขี่ซือตี๋กลับนครหลวงไม่สำเร็จ"

"ท่านไม่จำเป็นต้องเกลี้ยกล่อม"

"หวังว่าบีคนผู้หนึ่งสามารถเกลี้ยกล่อมท่าน"

"ผู้ใด?"

บ้อเช้งชี้มือไปยังที่ไกลตา

ที่ริมน้ำมีชายชราผู้หนึ่งสวมเสื้อฟาง กำลังดกปลา

กระแสน้ำไหลเชี่ยว ก่อเกิดเป็นเกลียวคลื่น สะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน คนผู้นั้นนั่งอยู่บนไขดหินเหนือเกลียวคลื่น หันหน้าหาสายชลเชี่ยวกรากกลับสงบแน่วนิ่งถึงเพียงนั้น

เช็กเสียวเซียงมองไปยังชายชรา ชายชราพอดีเอี้ยวตัวมา กวักมือเรียกหา

เช็กเสียวเซียงเดินเข้าไปอย่างลืมตัว

ชายชรามีดวงตาที่ลึกล้ำคู่หนึ่ง ภายในมีน้ำใจคนมีความเจนโลก

ชายชราถามว่า

"เจ้าฆ่าคู่เซียะเชี้ยวหรือไม่?"

เช็กเสียวเซียงสั่นศีรษะ

ดวงตาชายชราทอแววชื่นชม กล่าวว่า

"กระบี่ที่ฆ่าคน เพียงเป็นอาวุธคมกล้า กระบี่ที่อ่อโหสิ ถือเป็นเทพ-ศัสตรา ความสำเร็จในเชิงอาวุธของเจ้า ก็รุดหน้าดุดเดียวกับธาตุแห้จิตใจของเจ้า"

ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"หวังว่าสักวันหนึ่ง เจ้าสามารถใช้กระบี่มนุษย์นี้"

เช็กเสียวเซียงทราบแล้วว่า ชายชราเบื้องหน้าเป็นใคร นอกจากจูกัวะชิงแซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ) แล้ว ยังมีผู้ใดได้

เช็กเสียวเซียงตื้นตันใจยิ่ง แต่บังเกิดความเคารพเทิดทูนยิ่งกว่า

จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"ทิชิ่วเบื่อหน่ายต่อชีวิตของนักล่า เนื่องเพราะเหตุการณ์ที่ผ่านมาสร้างความว้าวุ่นใจแก่มัน จำแนกไม่ออกว่าผู้ใดเป็นมือปราบผู้ใดเป็นโจร เหตุใดต้องจับกุมคน เหตุใดต้องถูกจับกุม?"

เขามองดูพื้นที่ซึ่งน้ำกับฟ้าตัดกัน ยกมือลูบเครากล่าวว่า

"มันแผชิญกับปัญหาเหล่านี้ นอกจากในใจค้นพบคำตอบ ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถขัดเขียดคำตอบแก่มัน"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เราเข้าใจ"

จูกัวะชิงแซพลันลดสายตาลงจับจ้องมองเขา กล่าวว่า

"แต่ว่าเจ้าเล่า?"

"เรา?"

"ยุทธจักรมากเภทภัย ฝ่ายชั่วมะง่อนแง่น แตกสานกระช่านเชื่น ต้องบีคนถือกระบี่ผดุงธรรม เจ้าเล่า?"

"เรา....."

จก้วะชิงแซกล่าวว่า

"เจ้าผ่านความเศร้าความโศก ขึ้นแล้วตกลง จนกระทั่งได้คิดปรุโปร่ง หากเจ้าคิดยุติชีวิต ยังคงใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ กระทำการให้เลื่องลือสักครา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"พวกเราขาดหิชิ่ว (มือเหล็ก) ไปชั่วคราว แต่ต้องการตักชิ่ว (มือเดียว) เจ้า ใช้กระบี่ค้ำฟ้าดิน"

เช็กเสียวเชียงไม่ทราบตอบอย่างไรดี เพียงกล่าวว่า

"เรา...."

สายน้ำหนุนเนื่อง กระแทกใส่โขดหิน บังเกิดเป็นเสียงดัง กลบซุ่มเสียงของมันไป

สายลมยามเช้าเหน็บหนาว

กระแสลำน้ำเชี่ยวกราก

บ้อเช้งอยู่ที่ไกลตา แม้ไม่ได้ยินหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์นี้สนทนาว่ากระไร แต่เห็นพวกเขากล่าววาจาสนทนาเรื่องราวกัน

ในสายตาของบ้อเช้ง อีกปลายหนึ่งของลำน้ำ นอกจากรางเลือนยังเคลือบไว้ด้วยสีสันแดงสดใส ในมโนภาพของเขา ปรากฏว่า ดาบคู่กรีดกราย แน่นอน ที่ข้างกายนางยังมีบุรุษสวมเสื้อขนสัตว์หนาเตอะผู้หนึ่ง

บ้อเช้งพลันหวนนึกถึงคำกลอน ซึ่งเช็กเสียวเชียงเคยเอื้อนเอ่ยกับ

เขาว่า

"ไม่อาจลำพองชั่วชีวิต
เพียงคิดลำพองไปทุกครั้ง
ตรมตรอมเพราะรักสิ้นเพราะรัก
มาตรว่าไร้รักอยู่ไม่ได้"

บ้อเช้งเข้าใจความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ส่วนลึกของจิตใจเช็กเสียวเชียง ที่นั้นมีความรักคุคั่ง ยังพลุ่งพล่านยิ่งกว่าลำน้ำนี้เสียอีก

จบบริบูรณ์

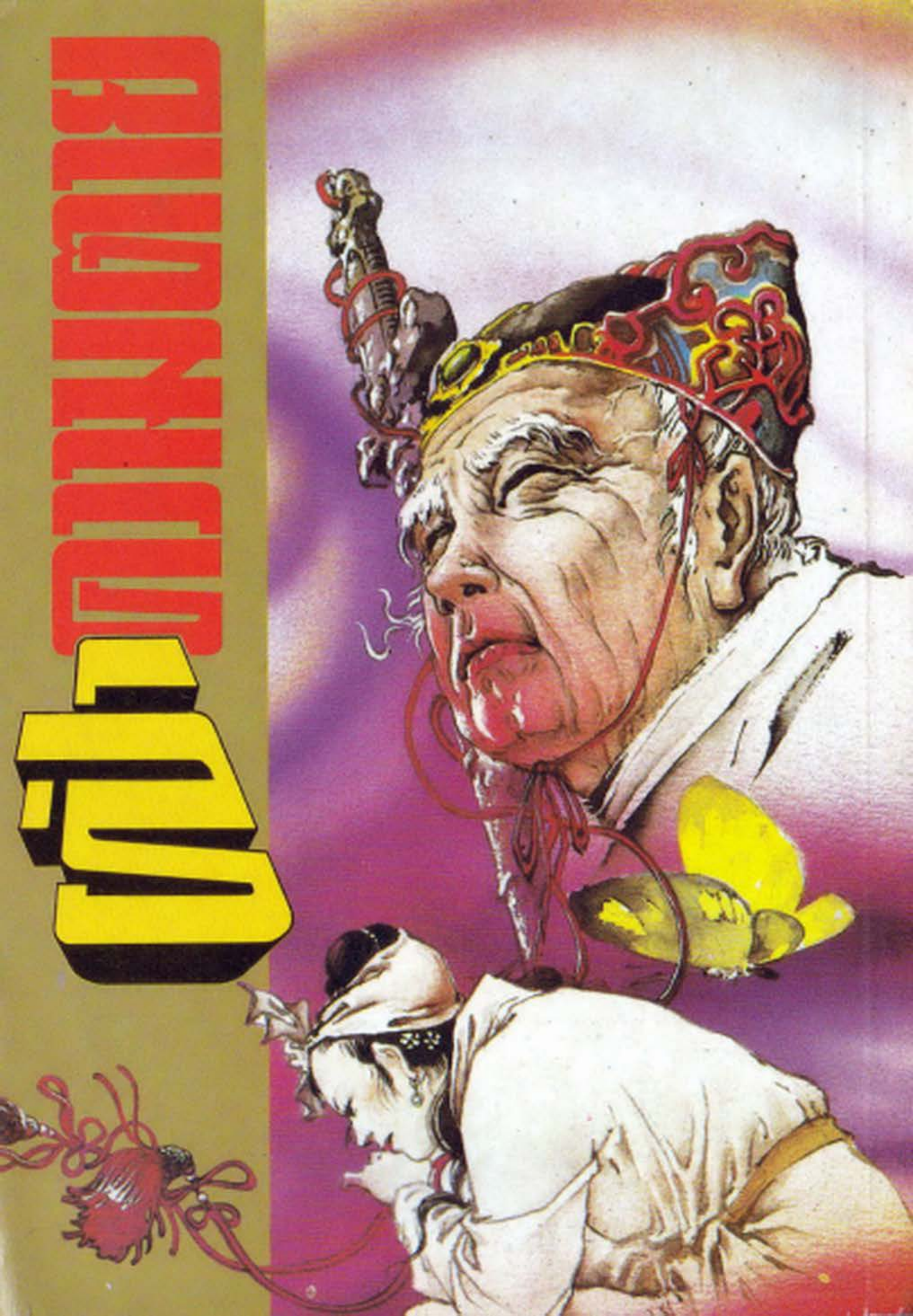
BLUE
BLUE